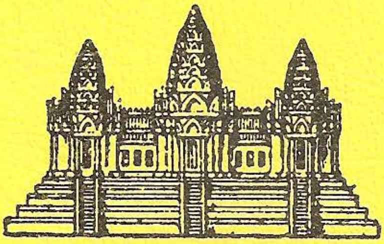

ឯកសារគម្ពីព្រះត្រៃបិដកស្កាននេះ
ត្រូវបានថតចេញពី ច្បាប់គម្ពីរព្រះត្រៃបិដកជប៉ុន ។

ឯកសារគម្ពីរព្រះត្រៃបិដកនេះ ចាប់ពីភាគ១ ដល់ ភាគ៥០
គឺជារបស់ ឧបាសិកា កាំង ហ្គិចណៃ និងស្វាមី ព្រមទាំងបុត្រធីតា,
ធ្វើជូនលោកគ្រូអគ្គបណ្ឌិត ប៊ុត-សាវង្ស ។ និងទុកក្នុង
គេហទំព័រ៥០០០ឆ្នាំ សម្រាប់ជាធម្មទាន ។

កែសម្រួលតាមកុំព្យូទ័រ តម្រូវឧបករណ៍អានអេឡិចត្រូនិច
ដោយខ្ញុំព្រះករុណា ខ្ញុំបាទ ស្រុង-ចាន់ណា ៕

www.5000-years.org

ព្រះ
ត្រៃបិដកបាឡី
និង
សេចក្ដីប្រែជាភាសាខ្មែរ
វិនយបិដក
មហាវគ្គ ទុតិយភាគ
៧

វស្សូបនាយិកក្ខន្ធកៈ បវារណាក្ខន្ធកៈ

ចម្មក្ខន្ធកៈ នឹងភេសជ្ជក្ខន្ធកៈ

បោះពុម្ពលើកទី ២

ពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ ភ្នំពេញ

ព. ស. ២៥០០

ឧទ្ទិសកថា

យើងខ្ញុំ សូមថ្លង់ស្មារតីសូត្រព្រះធម៌ឧទ្ទិសជូនជនជាតិខ្មែរ ។

ឥឡូវ យើងខ្ញុំអាចជូនគម្ពីរព្រះត្រៃបិដកនេះ ទៅអ្នកកាន់ព្រះពុទ្ធសាសនាជនជាតិខ្មែរបានហើយ ។

ព្រះធម៌នៃព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់នេះ ត្រូវបានសូត្រចេញពីជម្រៅដួងចិត្តនៃអ្នកកាន់ព្រះពុទ្ធសាសនា
ជនជាតិជប៉ុន ។

このカンボジア版南伝大蔵経を
カンボジアの佛教徒へ
贈ることができることに感謝します。
これが日本の佛教徒の心です。

It is with a deep sense of gratitude that I present the translation of the complete TRIPITAKA to Cambodian Buddhists on behalf of the Japanese Buddhist community.

អារម្ភកថា

ជូនចំពោះជនជាតិខ្មែរ ជាទីរាប់អាន !

ជូនចំពោះជនជាតិខ្មែរដែលកាន់ព្រះពុទ្ធសាសនា ជាទីគោរព !

គម្ពីរព្រះត្រៃបិដកខ្មែរនេះ ត្រូវបាន " ក្រុមជំនុំព្រះត្រៃបិដក " នៃពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យនៅភ្នំពេញ បកប្រែពីភាសាបាលីមកជាភាសាខ្មែរ តាំងពីឆ្នាំ ១៩៣០ ទៅឆ្នាំ ១៩៦៨ គឺត្រូវចំណាយពេល ៣៩ ឆ្នាំ ទើបបានសម្រេចហើយសព្វគ្រប់ ។ នេះពិតជាកំណប់ព្រះធម៌របស់ព្រះពុទ្ធសាសនាខ្មែរ ហើយក៏ជាកំណប់វប្បធម៌ខាងផ្នែកបោះពុម្ពរបស់ជនជាតិខ្មែរផងដែរ ។ យើងខ្ញុំ ពុទ្ធសាសនិកជាតិជប៉ុន មានសន្តានចិត្តរីករាយនឹងបោះពុម្ពជាថ្មីឡើងវិញ ដោយសង្ឃឹមថា ព្រះពុទ្ធសាសនាខ្មែរក៏នឹងរុងរឿងឡើងវិញដែរ ។

នេះគឺជាអំណោយពីជម្រៅដួងចិត្ត ជូនទៅដល់ជនជាតិខ្មែរទាំងអស់ ព្រមទាំងមនុស្សជាតិទូទៅ នៅក្នុងពិភពលោកនេះ ដែលមានចិត្តស្រឡាញ់សន្តិភាព ។

ខ្មែរបានរងសោកនាដកម្មដែលមិនធ្លាប់មានពីមុនមក ។ ម្យ៉ាងទៀត ព្រះពុទ្ធសាសនាខ្មែរ ក៏ត្រូវអន្តរាយយ៉ាងខ្លាំង ក៏ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ យើងទាំងអស់គ្នា បានឈានជើងកន្លងផុតពីសេចក្តីទុក្ខសោកដ៏ធ្ងន់ធ្ងរនេះ ចាកផុតពីអំពើឃោរឃៅ បញ្ឈប់គំនុំគុំគួន ដើរតាមពុទ្ធដីកាព្រះបរមគ្រូ ខិតខំព្យាយាមធ្វើឱ្យមានសន្តិភាពក្នុងពិភពលោក ។

ការណ៍ដែលយើងខ្ញុំជូនគម្ពីរព្រះត្រៃបិដកពេលនេះ គឺជានិមិត្តរូបនៃការប្តេជ្ញាចិត្តរបស់អ្នកកាន់ព្រះពុទ្ធសាសនាជនជាតិជប៉ុនថា យើងខ្ញុំធ្វើសហប្រតិបត្តិការដើម្បីសន្តិភាពក្នុងពិភពលោក ដើម្បីទុកជាភស្តុតាងនៃចំណងមេត្រីភាព និងមិត្តភាពរវាងប្រជាជាតិជប៉ុន និងប្រជាជាតិខ្មែរ ។

ថ្ងៃនក្ខត្តឫក្ស កក្កដា ឆ្នាំ ១៩៩៤

សមាគមជំនួយដល់ការបោះពុម្ពព្រះត្រៃបិដកឡើងវិញ

អ្នកតំណាងចាត់ការ The Rev. Seikyo Muchaku

ប្រធានការិយាល័យ The Rev. Eiitsu Shinohara

អ្នកចាត់ការ

The Rev. Zendo Matsunaga The Rev. Jitsujo Arima The Rev. Yoshimichi Ito
The Rev. Keiichi Watai The Rev. Gijun Sugitani The Rev. Shincho Shigeta
The Rev. Risho Maeda The Rev. Kyoshi Nakajima Mr. Rokusuke Ei

『トリピタカ』復刻進呈にあたって

親愛なるカンボジアの皆さん！
敬愛するカンボジアの仏教徒の皆さん！

カンボジア版『トリピタカ』は、プノンペンの仏教研究所が、仏教界の英知を集め、1930年から1968年まで、39年の歳月をかけて翻訳し、分類し、集大成して完成されました。まさにカンボジア仏教の法宝であると共に、カンボジア出版文化の至宝です。日本仏教徒の有志は、カンボジア仏教の復興再生を願いつつ、これを復刻刊行し、贈らせていただきます。

これはカンボジア仏教徒のみならず、カンボジア全人民、否、平和を愛する地球上のすべての人々への、心からの贈り物です。

カンボジアは、古今未曾有の悲劇を体験しました。カンボジア仏教もこの受難の時代に壊滅的な打撃を受けました。しかし、今はその悲しみを乗りこえ、瞋りを離れ、怨みを恕し、ブッダの教えに従い、世界平和の実現に努力するときです。

この本の贈呈は、日本の仏教徒も共々に、世界平和のために努力することを誓うしるしであり、相互の連帯と友情の証なのです。

合掌

1994年7月吉日

カンボジア版トリピタカ（南伝大蔵経）復刻救援委員会

世話人代表　無着　成恭
事務局長　篠原　鋭一

世話人　松永　然道　　有馬　実成
伊藤　佳通　　渡井　奎一
杉谷　義純　　茂田　真澄
前田　利勝　　中島　教之
永　六輔

Acknowledgment

Dear Cambodian friends and respected members of the Cambodian Buddhist community,

It is a matter of great joy that the translation into Cambodian of the Pali Tripitaka has been completed and published. The Tripitaka Commisson of the Buddhist Institute, Phnom Penh, launched the translation project in 1930 and completed the translation, after 39 years of effort, in 1968.

The Cambodian translation of this great work will not only become a cherished treasure of the Cambodian Buddhist community but will also be an important milestone in the history of publication in Cambodia.

The revival and prosperity of Buddhism in Cambodia are the ardent wish of the Japanese Buddhist community, it is in this spirit that we have completed this important project and now present the entire work to the Cambodian Buddhist community, it is a gift not only to the Buddhist community in Cambodia but also to all Cambodian people and all peace-loving people in the world.

Cambodia experienced great tragedies in modern times, and the Cambodian Buddhist community also underwent severe trials and suffered crushing blows during this period. But now a time has come to surmount grief and anger, to forgive, and to start working again for world peace.

This great work is a symbol of the Japanese Buddhist community's resolve to work with our Cambodian brothers and sisters toward world peace and is a testimony to the friendship between our people.

With hands joined in reverence.
July 1994

TRIPITAKA PUBLISHING SUPPORT COMMITTEE
Project Manager : The Rev. Seikyo Muchaku
Secretary General : The Rev. Eiitsu Shinohara
Management Team :
The Rev. Zendo Matsunaga The Rev. Jitsujo Arima The Rev. Yoshimichi Ito
The Rev. Keiichi Watai The Rev. Gijun Sugitani The Rev. Shincho Shigeta
The Rev. Risho Maeda The Rev. Kyoshi Nakajima Mr. Rokusuke Ei

វិនយបិដក មហាវគ្គ

ទុតិយភាគ

៧

វស្សូបនាយិកក្ខន្ធកៈ បវារណាក្ខន្ធកៈ

ចម្មក្ខន្ធកៈ និង ភេសជ្ជក្ខន្ធកៈ

ព. ស. ២៥០០

ទុតិយោ ភាគោ

វស្សូបនាយិកក្ខន្ធកំ

(១) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា រាជគហេ វិហរតិ វេឡុវនេ កលន្ទកនិវាបេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភគវតា ភិក្ខូនំ វស្សាវាសោ អបញ្ញត្តោ ហោតិ ។ តេ[១] ភិក្ខូ ហេមន្តម្បិ គិម្ហម្បិ វស្សម្បិ ចារិកំ ចរន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម សមណា សក្យបុត្តិយា ហេមន្តម្បិ គិម្ហម្បិ វស្សម្បិ ចារិកំ ចរិស្សន្តិ ហរិតានិ តិណានិ សម្មទ្ទន្តា ឯកិន្ទ្រិយំ ជីវំ វិហេឋេន្តា ពហូ ខុទ្ទកេ បាណេ សង្ឃាតំ អាបាទេន្តា ឥមេ ហិ នាម អញ្ញតិត្ថិយា ទុរក្ខាតធម្មា វស្សាវាសំ អល្លិយិស្សន្តិ សង្កាសយិស្សន្តិ[២] ឥមេ ហិ នាម សកុន្តា រុក្ខគ្គេសុ កុលាវកានិ ករិត្វា វស្សាវាសំ អល្លិយិស្សន្តិ សង្កាសយិស្សន្តិ ឥមេ បន សមណា សក្យបុត្តិយា ហេមន្តម្បិ គិម្ហម្បិ វស្សម្បិ ចារិកំ ចរន្តិ ហរិតានិ

---

១ តេសទ្ទោ និបាតមត្តោតិ តព្វណ្ណនា ។ ២ ឱ. សង្កាបយស្សន្តិ ។

ភាគទី ២

វស្សូបនាយិកក្ខន្ធកៈ

(១) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធមានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅវត្តវេឡុវ័ន កលន្ទកនិវាបស្ថាន ទៀបក្រុងរាជគ្រឹះ ។ គ្រានោះឯង ការនៅចាំវស្សា ព្រះមានព្រះភាគមិនទាន់បានបញ្ញត្តដល់ភិក្ខុទាំងឡាយនៅឡើយ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក៏ចេញដើរទៅកាន់ចារិកអស់ហេមន្តរដូវខ្លះ អស់គិម្ហរដូវខ្លះ អស់វស្សានរដូវខ្លះ ។ មនុស្សទាំងឡាយក៏ពោលទោសតិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ពួកសមណៈជាសក្យបុត្តិយ៍មិនសមបើនឹងដើរទៅកាន់ចារិកអស់ហេមន្តរដូវខ្លះ អស់គិម្ហរដូវខ្លះ អស់វស្សានរដូវខ្លះ ដើរជាន់ស្មៅស្រស់ទាំងឡាយ បៀតបៀននូវវត្ថុដែលមានជីវិតមានឥន្ទ្រិយតែ ១ ញុំាងសត្វតូច ៗ ជាច្រើនឲ្យដល់នូវសេចក្ដីវិនាសសោះ សូម្បីពួកបរិព្វាជកមានលទ្ធិដទៃទាំងនេះដែលជាអ្នកពោលធម៌អាក្រក់ ម្ដេចគង់នឹងសម្ងំឈប់សម្រាកនៅចាំវស្សា សូម្បីទាំងពួកសត្វស្លាបនេះទៀតសោត ក៏គង់ធ្វើសំបុកលើចុងឈើទាំងឡាយ ហើយនឹងសម្ងំឈប់សម្រាកនៅចាំវស្សាដែរ ចំណែកតែពួកសមណៈជាសក្យបុត្តិយ៍នេះនៅតែដើរទៅកាន់ចារិក អស់ហេមន្តរដូវខ្លះ អស់គិម្ហរដូវខ្លះ អស់វស្សានរដូវខ្លះ ដើរជាន់ស្មៅស្រស់

តិណានិ សម្មទ្ទន្តា ឯកិន្ទ្រិយំ ជីវំ វិហេឋេន្តា ពហូ ខុទ្ទកេ បាណេ សង្ឃាតំ អាបាទេន្តាតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខូ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អថខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ បករណេ ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ វស្សំ ឧបគន្តុន្តិ ។

(២) អថខោ ភិក្ខូនំ ឯតទហោសិ កទា នុ ខោ វស្សំ ឧបគន្តព្វន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ វស្សានេ វស្សំ ឧបគន្តុន្តិ ។ អថខោ ភិក្ខូនំ ឯតទហោសិ កតិ នុ ខោ វស្សូបនាយិកាតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ទ្វេមា ភិក្ខវេ វស្សូបនាយិកា បុរិមិកា បច្ឆិមិកា អបរជ្ជុគតាយ អាសាឡ្ហិយា បុរិមិកា ឧបគន្តព្វា មាសគតាយ

ទាំងឡាយ បៀតបៀនវត្ថុដែលមានជីវិតមានឥន្ទ្រិយតែ ១ ញុំាងសត្វតូច ៗ ជាច្រើនឲ្យដល់នូវសេចក្ដីវិនាស ។ កាលមនុស្សទាំងនោះកំពុងពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ ភិក្ខុទាំងឡាយក៏បានឮច្បាស់ ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបទូលសេចក្ដីនុ៎ះចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ធ្វើនូវធម្មីកថាក្នុងវេលានោះឯង រួចហើយទើបទ្រង់ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកអនុញ្ញាតថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុចូលវស្សា[១] ។

(២) គ្រានោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយមានសេចក្ដីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា យើងគួរចូលវស្សាក្នុងកាលណាហ្ន៎ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបទូលសេចក្ដីនុ៎ះចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុចូលវស្សាក្នុងវស្សានរដូវ ។ លំដាប់នោះ ភិក្ខុទាំងឡាយមានសេចក្ដីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា ថ្ងៃចូលវស្សាតើមានប៉ុន្មានហ្ន៎ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបទូលសេចក្ដីនុ៎ះចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ថ្ងៃចូលវស្សានេះមានពីរ គឺថ្ងៃបុរិមិកា[២] វស្សា ១ ថ្ងៃបច្ឆិមិកា[៣] វស្សា ១ ភិក្ខុគួរចូលបុរិមិកាវស្សាក្នុងថ្ងៃបន្ទាប់នៃថ្ងៃពេញ

---

១ អដ្ឋកថា អធិប្បាយថា ក្នុងវស្សានរដូវភិក្ខុត្រូវចូលវស្សាឲ្យគ្រប់បីខែ ។ ២ ថ្ងៃចូលវស្សាមុន ។ ៣ ថ្ងៃចូលវស្សាក្រោយ ។

អាសាឡ្ហិយា បច្ឆិមិកា ឧបគន្តព្វា ឥមា ខោ ភិក្ខវេ ទ្វេ វស្សូបនាយិកាតិ ។

(៣) តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ វស្សំ ឧបគន្ត្វា អន្តរាវស្សំ ចារិកំ ចរន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម សមណា សក្យបុត្តិយា ហេមន្តម្បិ គិម្ហម្បិ វស្សម្បិ ចារិកំ ចរិស្សន្តិ ហរិតានិ តិណានិ សម្មទ្ទន្តា ឯកិន្ទ្រិយំ ជីវំ វិហេឋេន្តា ពហូ ខុទ្ទកេ បាណេ សង្ឃាតំ អាបាទេន្តា ឥមេ ហិ នាម អញ្ញតិត្ថិយា ទុរក្ខាតធម្មា វស្សាវាសំ អល្លិយិស្សន្តិ សង្កាសយិស្សន្តិ ឥមេ ហិ នាម សកុន្តកា[១] រុក្ខគ្គេសុ កុលាវកានិ ករិត្វា វស្សាវាសំ អល្លិយិស្សន្តិ សង្កាសយិស្សន្តិ ឥមេ បន សមណា សក្យបុត្តិយា ហេមន្តម្បិ គិម្ហម្បិ វស្សម្បិ ចារិកំ ចរន្តិ ហរិតានិ តិណានិ សម្មទ្ទន្តា ឯកិន្ទ្រិយំ ជីវំ វិហេឋេន្តា ពហូ ខុទ្ទកេ បាណេ សង្ឃាតំ អាបាទេន្តាតិ ។

---

១ សកុន្តាតិ កត្ថចិ ពោត្ថកេ ទិស្សតិ ។

បុណ្ណមីខែអាសាឍ (គឺថ្ងៃ១រោចខែអាសាឍ) ភិក្ខុគួរចូលបច្ឆិមិកាវស្សាក្នុងថ្ងៃដែលកន្លងហួស ១ ខែអំពីថ្ងៃពេញបុណ្ណមីខែអាសាឍ (គឺថ្ងៃ១រោចខែស្រាពណ៍) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ថ្ងៃចូលវស្សាមានតែពីរយ៉ាងនេះឯង ។

(៣) សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុបានចូលវស្សាហើយក៏ចេញដើរទៅកាន់ចារិកក្នុងកណ្តាលវស្សា ។ មនុស្សទាំងឡាយពោលទោស តិះដៀល បន្ទះបន្អាប់ដូចក្នុងគ្រាមុននោះទៀតថា ពួកសមណៈជាសក្យបុត្តិយ៍មិនសមបើនឹងដើរទៅកាន់ចារិកអស់ហេមន្តរដូវខ្លះ អស់គិម្ហរដូវខ្លះ អស់វស្សានរដូវខ្លះ ដើរជាន់ស្មៅស្រស់ទាំងឡាយ បៀតបៀនវត្ថុដែលមានជីវិតមានឥន្ទ្រិយតែមួយ ញុំាំងពួកសត្វតូច ៗ ជាច្រើនឲ្យដល់នូវសេចក្តីវិនាសសោះ យ៉ាងដូចជាពួកតិរ្ថិយដទៃនេះដែលពោលធម៌អាក្រក់ម្តេចគង់នឹងសម្ងំឈប់សម្រាកនៅចាំវស្សា អស់ទាំងពួកសត្វស្លាបនេះទៀតសោតក៏ធ្វើសំបុកទាំងឡាយទុកនៅលើចុងឈើទាំងឡាយ ហើយនឹងសម្ងំនៅចាំវស្សាដូចគ្នាដែរ ចំណែកតែពួកសមណៈជាសក្យបុត្តិយ៍នេះម្តេចឡើយក៏នៅតែដើរទៅកាន់ចារិកអស់ហេមន្តរដូវខ្លះ អស់គិម្ហរដូវខ្លះ អស់វស្សានរដូវខ្លះ ដើរជាន់ស្មៅស្រស់ទាំងឡាយ បៀតបៀនវត្ថុដែលមានជីវិតមានឥន្ទ្រិយតែមួយ ញុំាំងពួកសត្វតូច ៗ ជាច្រើនឲ្យដល់នូវសេចក្តីវិនាស ។

អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខូ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។ យេ តេ ភិក្ខូ អប្បិច្ឆា តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ វស្សំ ឧបគន្ត្វា អន្តរាវស្សំ ចារិកំ ចរិស្សន្តីតិ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អថខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ បករណេ ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ ន ភិក្ខវេ វស្សំ ឧបគន្ត្វា បុរិមំ វា តេមាសំ បច្ឆិមំ វា តេមាសំ អវសិត្វា ចារិកា បក្កមិតព្វា យោ បក្កមេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

(៤) តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ ន ឥច្ឆន្តិ វស្សំ ឧបគន្តុំ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ន ភិក្ខវេ វស្សំ ន ឧបគន្តព្វំ យោ ន ឧបគច្ឆេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ តទហុវស្សូបនាយិកាយ វស្សំ អនុបគន្តុកាមា សញ្ចិច្ច អាវាសំ អតិក្កមន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ន ភិក្ខវេ តទហុ-

កាលមនុស្សទាំងនោះកំពុងពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ ភិក្ខុទាំងឡាយក៏បានឮច្បាស់ ។ ពួកភិក្ខុណាដែលមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ភិក្ខុទាំងនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុចូលវស្សាហើយមិនសមបើនឹងចេញដើរទៅកាន់ចារិកក្នុងកណ្តាលវស្សាសោះ ។ គ្រានោះ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ទើបព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ធ្វើធម្មីកថារួចហើយត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកបញ្ញត្តថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុចូលវស្សាហើយ មិននៅចាំបុរិមិកាវស្សាអស់ខែ ៣ ឬបច្ឆិមិកាវស្សាអស់ខែ ៣ ទេ មិនត្រូវចៀសចេញទៅកាន់ចារិកឡើយ ភិក្ខុណាចៀសចេញទៅ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៤) សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុមិនប្រាថ្នានឹងចូលវស្សា ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់បញ្ញត្តថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុកុំមិនចូលវស្សាឡើយ (គឺត្រូវតែចូលវស្សា) ភិក្ខុណាមិនចូលវស្សា ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុមិនប្រាថ្នានឹងចូលវស្សាក្នុងថ្ងៃចូលវស្សានោះ ក៏ក្លែងដើរចេញពីទីអាវាស ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់បញ្ញត្តថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិន

វស្សូបនាយិកាយ វស្សំ អនុបគន្តុកាមេន សញ្ចិច្ច អាវាសោ អតិក្កមិតព្វោ យោ អតិក្កមេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

(៥) តេន ខោ បន សមយេន រាជា មាគធោ សេនិយោ ពិម្ពិសារោ វស្សំ ឧក្កឌ្ឍិតុកាមោ ភិក្ខូនំ សន្តិកេ ទូតំ បាហេសិ យទិ បនយ្យា អាគមេ ជុណ្ហេ វស្សំ ឧបគច្ឆេយ្យុន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ រាជូនំ អនុវត្តិតុន្តិ ។

(៦) អថខោ ភគវា រាជគហេ យថាភិរន្តំ វិហរិត្វា យេន សាវត្ថី តេន ចារិកំ បក្កាមិ អនុបុព្វេន ចារិកំ ចរមានោ យេន សាវត្ថី តទវសរិ ។ តត្រ សុទំ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន កោសលេសុ ជនបទេសុ ឧទេនេន ឧបាសកេន សង្ឃំ ឧទ្ទិស្ស វិហារោ ការាបិតោ ហោតិ ។ សោ ភិក្ខូនំ សន្តិកេ ទូតំ

ប្រាថ្នានឹងចូលវស្សា ក៏ក្លែងដើរចេញពីអាវាសទៅក្នុងថ្ងៃចូលវស្សានោះ មិនបានទេ ភិក្ខុណាចេញដើរទៅ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៥) សម័យនោះឯង ព្រះបាទមាគធសេនិយពិម្ពិសារទ្រង់មាន សេចក្តីប្រាថ្នាដើម្បីនឹងលើកខែ[១] ក៏បញ្ជូនរាជបម្រើទៅក្នុងសំណាក់ភិក្ខុទាំងឡាយថា លោកម្ចាស់ទាំងឡាយគួរតែចូលវស្សាក្នុងខែខាងមុខ (ខែអាសាឍក្រោយ) ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់អនុញ្ញាតថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុប្រព្រឹត្តទៅតាមស្តេចទាំងឡាយចុះ ។

(៦) គ្រានោះឯង ព្រះមានព្រះភាគគង់ក្នុងក្រុងរាជគ្រឹះគួរដល់ពុទ្ធអធ្យាស្រ័យហើយ ទ្រង់យាងសំដៅទៅឯក្រុងសាវត្ថី ទ្រង់យាងទៅកាន់ចារិកដោយលំដាប់ស្រុក ទើបបានដល់ទៅក្រុងសាវត្ថី ។ បានឮថា ព្រះមានព្រះភាគគង់នៅវត្តជេតពនរបស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថីនោះឯង ។ សម័យនោះឯង ក្នុងកោសលជនបទ មានឧបាសកឈ្មោះឧទេន បានឲ្យគេធ្វើវិហារចំពោះសង្ឃ ។ ឧបាសកនោះក៏បាន

១ អដ្ឋកថា ថា ទ្រង់មានសេចក្តីប្រាថ្នានឹងលើកខែជាជម្លូងនៃវស្សានរដូវ គឺប្រាថ្នានឹងធ្វើខែស្រាពណ៍ឲ្យទៅជាខែអាសាឍវិញ (ខែអាសាឍខាងដើម ហៅបឋមាសាឍ ខែដែលលើកខាងក្រោយ ហៅទុតិយាសាឍ) ។

ចាហោតិ[១] អាគច្ឆន្តុ ភទ្ទន្តា ឥច្ឆាមិ ទានញ្ច ទាតុំ ធម្មញ្ច សោតុំ ភិក្ខូ ច បស្សិតុន្តិ ។ ភិក្ខូ ឯវមាហំសុ ភគវតា អាវុសោ បញ្ញត្តំ ន វស្សំ ឧបគន្ត្វា បុរិមំ វា តេមាសំ បច្ឆិមំ វា តេមាសំ អវសិត្វា ចារិកា បក្កាមិតព្វាតិ អាគមេតុ ឧទេនោ ឧបាសកោ យាវ ភិក្ខូ វស្សំ វសន្តិ វស្សំ វុត្ថា គមិស្សន្តិ សចេ បនស្ស អច្ចាយិកំ ករណីយំ តត្ថេវ អាវាសិកានំ ភិក្ខូនំ សន្តិកេ វិហារំ បតិដ្ឋាបេតូតិ ។ ឧទេនោ ឧបាសកោ ឧជ្ឈាយតិ ខីយតិ វិបាចេតិ កថំ ហិ នាម ភទ្ទន្តា មយា បហិតេ[២] ន អាគច្ឆិស្សន្តិ អហំ ហិ ទាយកោ ការកោ សង្ឃុបដ្ឋាកោតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខូ ឧទេនស្ស ឧបាសកស្ស ឧជ្ឈាយន្តស្ស ខីយន្តស្ស វិបាចេន្តស្ស ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អថខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ បករណេ ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ សត្តន្នំ

---

១ ជាហោសីតិ កត្ថចិ បោត្ថកេ ទិស្សតិ ។ ២ បហិតាតិ កត្ថចិ បោត្ថកេ ទិស្សតិ ។

បញ្ជូនបម្រើទៅក្នុងសំណាក់ភិក្ខុទាំងឡាយថា សូមឲ្យលោកម្ចាស់ទាំងឡាយនិមន្តមក ដ្បិតខ្ញុំករុណាប្រាថ្នានឹងថ្វាយទានផង ស្តាប់ធម៌ផង នឹងបានឃើញភិក្ខុទាំងឡាយផង ។ ភិក្ខុទាំងឡាយនិយាយយ៉ាងនេះវិញថា នែអាវុសោ ព្រះមានព្រះភាគបានបញ្ញត្តហើយថា ភិក្ខុទាំងឡាយចូលវស្សាហើយមិនបាននៅចាំបុរិមិកាវស្សាអស់ ៣ ខែ ឬបច្ឆិមិកាវស្សាអស់៣ខែទេ មិនត្រូវចេញដើរទៅកាន់ចារិកឡើយ សូមឲ្យឧទេនឧបាសកបង្អង់ចាំសិន ទំរាំតែភិក្ខុទាំងឡាយនៅចាំវស្សារួច លុះចាំវស្សារួចហើយមុខជានឹងទៅ បើឧបាសកនោះមានការត្រូវធ្វើជាប្រញាប់ សូមឲ្យផ្ញើវិហារទុកក្នុងសំណាក់ភិក្ខុទាំងឡាយដែលនៅក្នុងអាវាសក្នុងទីនោះសិនចុះ ។ ឯឧទេនឧបាសកក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា លោកម្ចាស់ទាំងឡាយកាលបើអញបានបញ្ជូនពាក្យបណ្តាំទៅហើយ មិនសមបើនឹងមិននិមន្តមកសោះ ដ្បិតអញជាទាយក ជាកប្បិយការកៈ ជាឧបដ្ឋាករបស់សង្ឃ ។ កាលឧទេនឧបាសកកំពុងតែពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ ភិក្ខុទាំងឡាយក៏បានឮច្បាស់ ។ វេលានោះ ភិក្ខុទាំងនោះក៏ក្រាបទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ធ្វើធម្មីកថាក្នុងវេលានោះឯង រួចហើយទ្រង់ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកអនុញ្ញាតថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើជន

វស្សូបនាយិកក្ខន្ធកេ សត្តាហសន្និវត្តករណំ

សត្តាហករណីយេន បហិតេ គន្តុំ ន ត្វេវ អប្បហិតេ
ភិក្ខុស្ស ភិក្ខុនិយា សិក្ខមានាយ សាមណេរស្ស សា-
មណេរិយា ឧបាសកស្ស ឧបាសិកាយ អនុជានាមិ
ភិក្ខវេ ឥមេសំ សត្តន្នំ សត្តាហករណីយេន បហិតេ
គន្តុំ ន ត្វេវ អប្បហិតេ សត្តាហំ សន្និវត្តោ កាតព្វោ ។
ឥធ បន ភិក្ខវេ ឧបាសកេន សង្ឃំ ឧទ្ទិស្ស
វិហារោ ការាបិតោ ហោតិ ។ សោ ចេ ភិក្ខូនំ
សន្តិកេ ទូតំ បហិណេយ្យ អាគច្ឆន្តុ ភទ្ទន្តា ឥច្ឆាមិ
ទានញ្ច ទាតុំ ធម្មញ្ច សោតុំ ភិក្ខូ ច បស្សិ-
តុន្តិ ។ គន្តព្វំ ភិក្ខវេ សត្តាហករណីយេន បហិតេ
ន ត្វេវ អប្បហិតេ សត្តាហំ សន្និវត្តោ កាតព្វោ ។
ឥធ បន ភិក្ខវេ ឧបាសកេន សង្ឃំ ឧទ្ទិស្ស
អឌ្ឍយោគោ ការាបិតោ ហោតិ ។ បេ ។ បាសា-
ទោ ការាបិតោ ហោតិ ។ ហម្មិយំ ការាបិតំ

ទាំង៧ពួក គឺភិក្ខុ១ ភិក្ខុនី១ សិក្ខមានា១ សាមណេរ១ សាមណេរី១ ឧបាសក១ ឧបាសិកា១ បានបញ្ជូនបម្រើមកហើយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុទៅដោយសត្តាហករណីយ (កិច្ចដែលគួរធ្វើបាន ៧ថ្ងៃ) កាលបើគេមិនបញ្ជូនបម្រើមកទេ ភិក្ខុមិនត្រូវទៅទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើជនទាំង ៧ពួកនេះ បានបញ្ជូនបម្រើមកហើយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុទៅបាន កាលបើគេមិនបញ្ជូនបម្រើមកទេ ភិក្ខុមិនត្រូវទៅទេ ភិក្ខុត្រូវធ្វើការត្រឡប់ក្នុងរវាង ៧ថ្ងៃ[១] ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ បើមានឧបាសកបានឲ្យគេធ្វើវិហារចំពោះសង្ឃហើយ ។ បើឧបាសកនោះបញ្ជូនបម្រើមកក្នុងសំណាក់ភិក្ខុទាំងឡាយថា សូមលោកម្ចាស់ទាំងឡាយនិមន្តមក ខ្ញុំករុណាប្រាថ្នានឹងថ្វាយទានផង នឹងស្តាប់ធម៌ផង នឹងឃើញភិក្ខុទាំងឡាយផង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើមានគេបានបញ្ជូនបម្រើមកហើយ ភិក្ខុត្រូវទៅដោយសត្តាហករណីយបាន កាលបើឥតមានគេបញ្ជូនបម្រើមកទេ ភិក្ខុមិនត្រូវទៅទេ ភិក្ខុត្រូវធ្វើការត្រឡប់វិលវិញក្នុងរវាង ៧ថ្ងៃ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ បើមានឧបាសកបានឲ្យគេធ្វើរោងអឌ្ឍយោគចំពោះសង្ឃ ។ បេ ។ ឲ្យគេធ្វើប្រាសាទវែង ។ ឲ្យគេធ្វើប្រាសាទ

១ សេចក្តីថា ភិក្ខុលើកសត្តាហៈចេញទៅអំពីវត្តហើយ ត្រូវត្រឡប់មកវត្តខាងក្នុងអរុណថ្ងៃទី ៧ វិញ កុំទៅនៅក្រៅវត្តឲ្យហួសអរុណថ្ងៃទី ៧ ឡើយ ។

ហោតិ ។ គុហា កត្តព្វា ហោតិ ។ បរិវេណំ កត្ត-
ព្វំ ហោតិ ។ កោដ្ឋកោ កត្តព្វោ ហោតិ ។
ឧបដ្ឋានសាលា កត្តព្វា ហោតិ ។ អគ្គិសាលា
កត្តព្វា ហោតិ ។ កប្បិយកុដិ កត្តព្វា ហោតិ ។
វច្ចកុដិ កត្តព្វា ហោតិ ។ ចង្កមោ កត្តព្វោ
ហោតិ ។ ចង្កមនសាលា កត្តព្វា ហោតិ ។ ឧទ
បានោ កត្តព្វោ ហោតិ ។ ឧទបានសាលា កត្ត-
ព្វា ហោតិ ។ ជន្តាឃរំ កត្តព្វំ ហោតិ ។ ជន្តា-
ឃរសាលា កត្តព្វា ហោតិ ។ បោក្ខរណី កត្ត-
ព្វា ហោតិ ។ មណ្ឌបោ កត្តព្វោ ហោតិ ។
អារាមោ កត្តព្វោ ហោតិ ។ អារាមវត្ថុ កត្តព្វំ
ហោតិ ។ សោ ចេ ភិក្ខូនំ សន្តិកេ ទូតំ បហិណេយ្យ
អាគច្ឆន្តុ ភទ្ទន្តា ឥច្ឆាមិ ទានញ្ច ទាតុំ ធម្មញ្ច សោតុំ
ភិក្ខូ ច បស្សិតុន្តិ ។ គន្តព្វំ ភិក្ខវេ សត្តាហករណី-
យេន បហិតេ ន ត្វេវ អប្បហិតេ សត្តាហំ សន្និវត្តោ
កាតព្វោ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ឧបាសកេន សម្ពហុលេ

ដម្បូលត្រដិល ៗ ឲ្យគេធ្វើគុហា ៗ ឲ្យគេធ្វើបរិវេណ ៗ ឲ្យគេធ្វើបន្ទប់ ៗ ឲ្យគេធ្វើសាលាសម្រាប់ឆាន់ ៗ ឲ្យគេធ្វើរោងភ្លើង ៗ ឲ្យគេធ្វើកប្បិយ-កុដិ ៗ ឲ្យគេធ្វើវច្ចកុដិ (បង្គន់) ៗ ឲ្យគេធ្វើទីបង្ក្រម ៗ ឲ្យគេធ្វើរោងបង្ក្រម ៗ ឲ្យគេធ្វើអណ្តូងទឹក ៗ ឲ្យគេធ្វើសាលានៅនាអណ្តូងទឹក ៗ ឲ្យគេធ្វើផ្ទះដាទីរក្សាកាយ ៗ ឲ្យគេធ្វើសាលាសម្រាប់ប្រើប្រាស់នៅនាផ្ទះដាទីរក្សាកាយ ៗ ឲ្យគេធ្វើស្រះ ៗ ឲ្យគេធ្វើមណ្ឌប ៗ ឲ្យគេធ្វើអារាម ៗ ឲ្យគេធ្វើទីអារាម ៗ បើឧបាសកនោះបញ្ជូនបម្រើទៅក្នុងសំណាក់ភិក្ខុទាំងឡាយថា សូមលោកម្ចាស់ទាំងឡាយនិមន្តមក ខ្ញុំករុណាប្រាថ្នានឹងថ្វាយទានផង នឹងស្តាប់ធម៌ផង នឹងឃើញភិក្ខុទាំងឡាយផង ៗ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើមានគេបញ្ជូនបម្រើមកហើយ ភិក្ខុត្រូវទៅដោយសត្តាហករណីយបាន កាលបើឥតមានគេបញ្ជូនបម្រើមកទេ ភិក្ខុមិនត្រូវទៅទេ ភិក្ខុត្រូវធ្វើការត្រឡប់វិលវិញក្នុងរវាង ៧ ថ្ងៃ ៗ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ បើមានឧបាសកចំពោះភិក្ខុច្រើន

ភិក្ខូ ឧទ្ទិស្ស ។ បេ ។ ឯកំ ភិក្ខុំ ឧទ្ទិស្ស វិហារោ ការាបិតោ ហោតិ ។ អឌ្ឍយោគោ ការាបិតោ ហោតិ ។ បាសាទោ ការាបិតោ ហោតិ ។ ហម្មិយំ ការាបិតំ ហោតិ ។ គុហា ការាបិតា ហោតិ ។ បរិវេណំ ការាបិតំ ហោតិ ។ កោដ្ឋកោ ការាបិតោ ហោតិ ។ ឧបដ្ឋានសាលា ការាបិតា ហោតិ ។ អគ្គិសាលា ការាបិតា ហោតិ ។ កប្បិយកុដិ ការាបិតា ហោតិ ។ វច្ចកុដិ ការាបិតា ហោតិ ។ ចង្កមោ ការាបិតោ ហោតិ ។ ចង្កមនសាលា ការាបិតា ហោតិ ។ ឧទបានោ ការាបិតោ ហោតិ ។ ឧទបានសាលា ការាបិតា ហោតិ ។ ជន្តាឃរំ ការាបិតំ ហោតិ ។ ជន្តាឃរសាលា ការាបិតា ហោតិ ។ បោក្ខរណី ការាបិតា ហោតិ ។ មណ្ឌបោ ការាបិតោ ហោតិ ។ អារាមោ ការាបិតោ ហោតិ ។ អារាមវត្ថុ ការាបិតំ ហោតិ ។ សោ ចេ ភិក្ខូនំ សន្តិកេ ទូតំ បហិណេយ្យ អាគច្ឆន្តុ ភទ្ទន្តា ឥច្ឆាមិ ទានញ្ច ទាតុំ ធម្មញ្ច សោតុំ ភិក្ខូ ច បស្សិតុន្តិ ។ គន្តព្វំ ភិក្ខវេ សត្តាហករណីយេន

វស្សូបនាយិកក្ខន្ធកៈ កិរិយាធ្វើនូវការត្រឡប់មកវិញក្នុងរវាង ៧ ថ្ងៃ

រូប ៗ បេ ៗ បានឲ្យគេធ្វើវិហារចំពោះភិក្ខុ ១ រូប ៗ ឲ្យគេធ្វើអឌ្ឍយោគ ៗ ឲ្យគេធ្វើប្រាសាទវែង ៗ ឲ្យគេធ្វើប្រាសាទដម្បូលត្រដឹល ៗ ឲ្យគេធ្វើគុហា ៗ ឲ្យគេធ្វើបរិវេណ ៗ ឲ្យគេធ្វើបន្ទប់ទឹក ៗ ឲ្យគេធ្វើរោងសម្រាប់ឆាន់ ៗ ឲ្យគេធ្វើរោងភ្លើង ៗ ឲ្យគេធ្វើកប្បិយកុដិ ៗ ឲ្យគេធ្វើវច្ចកុដិ ៗ ឲ្យគេធ្វើទីចង្ក្រម ៗ ឲ្យគេធ្វើរោងសម្រាប់ចង្ក្រម ៗ ឲ្យគេធ្វើអណ្តូងទឹក ៗ ឲ្យគេធ្វើសាលាសម្រាប់ប្រើប្រាស់នៅនាអណ្តូងទឹក ៗ ឲ្យគេធ្វើផ្ទះផាទឹកក្បាកាយ ៗ ឲ្យគេធ្វើសាលាក្បែរផ្ទះផាទឹកក្បាកាយ ៗ ឲ្យគេធ្វើស្រះ ៗ ឲ្យគេធ្វើមណ្ឌប ៗ ឲ្យគេធ្វើអារាម ៗ ឲ្យគេធ្វើទីដីអារាម ៗ បើឧបាសកនោះបញ្ជូនបម្រើទៅក្នុងសំណាក់ភិក្ខុទាំងឡាយថា សូមលោកម្ចាស់ទាំងឡាយនិមន្តមក ខ្ញុំករុណាប្រាថ្នានឹងឲ្យទានផង នឹងស្តាប់ធម៌ផង នឹងឃើញភិក្ខុទាំងឡាយផង ៗ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើបានគេបញ្ជូនបម្រើមក ភិក្ខុគប្បីទៅដោយសត្តាហករណីយ

បហិតេ ន ត្វេវ អប្បហិតេ សត្តាហំ សន្និវត្តោ កាត-
ព្វោ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ឧបាសកេន ភិក្ខុសង្ឃំ
ឧទ្ទិស្ស សម្ពហុលា ភិក្ខូ ឧទ្ទិស្ស ឯកំ ភិក្ខុំ
ឧទ្ទិស្ស ភិក្ខុនិសង្ឃំ ឧទ្ទិស្ស សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ
ឧទ្ទិស្ស ឯកំ ភិក្ខុនឹ ឧទ្ទិស្ស សម្ពហុលា សិក្ខមានាយោ
ឧទ្ទិស្ស ឯកំ សិក្ខមានំ ឧទ្ទិស្ស សម្ពហុលេ សាមណេរេ
ឧទ្ទិស្ស ឯកំ សាមណេរំ ឧទ្ទិស្ស សម្ពហុលា សាមណេរិយោ
ឧទ្ទិស្ស ឯកំ សាមណេរឹ ឧទ្ទិស្ស វិហារោ ការាបិតោ
ហោតិ ។ អឌ្ឍយោគោ ការាបិតោ ហោតិ ។ បាសាទោ
ការាបិតោ ហោតិ ។ ហម្មិយំ ការាបិតំ ហោតិ ។
គុហា ការាបិតា ហោតិ ។ បរិវេណំ ការាបិតំ ហោតិ ។
កោដ្ឋកោ ការាបិតោ ហោតិ ។ ឧបដ្ឋានសាលា
ការាបិតា ហោតិ ។ អគ្គិសាលា ការាបិតា ហោតិ ។
កប្បិយកុដិ ការាបិតា ហោតិ ។ វច្ចកុដិ ការាបិតា
ហោតិ ។ ចង្កមោ ការាបិតោ ហោតិ ។ ចង្កមនសាលា
ការាបិតា ហោតិ ។ ឧទបានោ ការាបិតោ ហោតិ ។
ឧទបានសាលា ការាបិតា ហោតិ ។ បោក្ខរណី

បាន កាលបើគេមិនបញ្ជូនបម្រើមកទេ ភិក្ខុមិនត្រូវទៅទេ ភិក្ខុគប្បីធ្វើការត្រឡប់វិលមកវិញក្នុងរវាង ៧ ថ្ងៃ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ បើមានឧបាសកបានឲ្យគេធ្វើវិហារចំពោះភិក្ខុសង្ឃ ចំពោះភិក្ខុនីច្រើនរូប ចំពោះភិក្ខុនី ១ រូប ចំពោះសិក្ខមានាច្រើនរូប ចំពោះសិក្ខមានា ១ រូប ចំពោះសាមណេរច្រើនរូប ចំពោះសាមណេរ ១ រូប ចំពោះសាមណេរីច្រើនរូប ចំពោះសាមណេរី ១ រូប ។ បានឲ្យគេធ្វើអឌ្ឍយោគ ។ ឲ្យគេធ្វើប្រាសាទវែង ។ ឲ្យគេធ្វើប្រាសាទដំបូលត្រដិល ។ ឲ្យគេធ្វើគុហា ។ ឲ្យគេធ្វើបរិវេណ ។ ឲ្យគេធ្វើបន្ទប់ទឹក ។ ឲ្យគេធ្វើរោងសម្រាប់ឆាន់ ។ ឲ្យគេធ្វើរោងភ្លើង ។ ឲ្យគេធ្វើកប្បិយកុដិ ។ ឲ្យគេធ្វើវច្ចកុដិ ។ ឲ្យគេធ្វើទីចង្ក្រម ។ ឲ្យគេធ្វើរោងចង្ក្រម ។ ឲ្យគេធ្វើអណ្តូងទឹក ។ ឲ្យគេធ្វើរោងសម្រាប់ប្រើប្រាស់នៅនាអណ្តូងទឹក ។ ឲ្យគេធ្វើ

ការាបិតា ហោតិ ។ មណ្ឌបោ ការាបិតោ ហោតិ ។
អារាមោ ការាបិតោ ហោតិ ។ អារាមវត្ថុំ ការាបិតំ
ហោតិ ។ សោ ចេ ភិក្ខូនំ សន្តិកេ ទូតំ បហិណេយ្យ
អាគច្ឆន្តុ ភទ្ទន្តា ឥច្ឆាមិ ទានញ្ច ទាតុំ ធម្មញ្ច សោតុំ
ភិក្ខូ ច បស្សិតុន្តិ ។ គន្តព្វំ ភិក្ខវេ សត្តាហករណី-
យេន បហិតេ ន ត្វេវ អប្បហិតេ សត្តាហំ សន្និវត្តោ
កាតព្វោ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ឧបាសកេន អត្តនោ
អត្ថាយ និវេសនំ ការាបិតំ ហោតិ ។ សយនិឃរំ
ការាបិតំ ហោតិ ។ ឧទ្ទោសិតោ ការាបិតោ ហោតិ ។
អដ្ដោ ការាបិតោ ហោតិ ។ មាឡោ ការាបិតោ
ហោតិ ។ អាបណោ ការាបិតោ ហោតិ ។ អាបណ-
សាលា ការាបិតា ហោតិ ។ បាសាទោ ការាបិតោ
ហោតិ ។ ហម្មិយំ ការាបិតំ ហោតិ ។ គុហា ការាបិតា
ហោតិ ។ បរិវេណំ ការាបិតំ ហោតិ ។ កោដ្ឋកោ កា-
រាបិតោ ហោតិ ។ ឧបដ្ឋានសាលា ការាបិតា ហោតិ ។
អគ្គិសាលា ការាបិតា ហោតិ ។ រសវតី ការាបិតា

ស្រះ ។ ឲ្យគេធ្វើមណ្ឌប ។ ឲ្យគេធ្វើអាកប ។ ឲ្យគេធ្វើទីដីអាកម ។ បើឧបាសកនោះបញ្ជូនបម្រើទៅក្នុងសំណាក់ភិក្ខុទាំងឡាយថា សូមលោកដ៏ចំរើនទាំងឡាយនិមន្តមក ខ្ញុំករុណាប្រាថ្នានឹងថ្វាយទានផងនឹងស្តាប់ធម៌ផង នឹងឃើញភិក្ខុទាំងឡាយផង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើមានគេបញ្ជូនបម្រើមកហើយ ភិក្ខុគប្បីទៅដោយសត្តាហករណីយបាន កាលបើគេមិនបញ្ជូនបម្រើមកទេ ភិក្ខុមិនត្រូវទៅទេ ភិក្ខុគប្បីធ្វើការត្រឡប់វិលវិញក្នុងរវាង ៧ ថ្ងៃ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ បើមានឧបាសកបានឲ្យគេធ្វើទីនៅចំពោះខ្លួនឯងវិញ ។ ឲ្យគេធ្វើផ្ទះសម្រាប់ដេក ។ ឲ្យគេធ្វើឃ្លាំង ។ ឲ្យគេធ្វើប៉ម(បញ្ចា) ។ ឲ្យគេធ្វើប្រាសាទបួនជ្រុង ។ ឲ្យគេធ្វើកនផ្សារ ។ ឲ្យគេធ្វើរោងកនផ្សារ ។ ឲ្យគេធ្វើប្រាសាទវែង ។ ឲ្យគេធ្វើប្រាសាទដំបូលត្រដិល ។ ឲ្យគេធ្វើគុហា ។ ឲ្យគេធ្វើបរិវេណ ។ ឲ្យគេធ្វើបន្ទប់ទឹក ។ ឲ្យគេធ្វើរោងសម្រាប់បរិភោគ ។ ឲ្យគេធ្វើរោងភ្លើង ។ ឲ្យ

ហោតិ ។ វច្ចកុដិ កប្បិយា ហោតិ ។ ចង្កមោ កប្-
បិយោ ហោតិ ។ ចង្កមនសាលា កប្បិយា ហោតិ ។
ឧទបានោ កប្បិយោ ហោតិ ។ ឧទបានសាលា
កប្បិយា ហោតិ ។ ជន្តាឃរំ កប្បិយំ ហោតិ ។
ជន្តាឃរសាលា កប្បិយា ហោតិ ។ បោក្ខរណី
កប្បិយា ហោតិ ។ មណ្ឌបោ កប្បិយោ ហោតិ ។
អារាមោ កប្បិយោ ហោតិ ។ អារាមវត្ថុំ កប្បិយំ
ហោតិ ។ បុត្តស្ស វា វារេយ្យំ ហោតិ ធីតុយា វា
វារេយ្យំ ហោតិ គិលានោ វា ហោតិ អភិញ្ញាតំ វា សុត្តន្តំ
ភណតិ ។ សោ ចេ ភិក្ខូនំ សន្តិកេ ទូតំ បហិណេយ្យ
អាគច្ឆន្តុ ភទ្ទន្តា ឥមំ សុត្តន្តំ បរិយាបុណិស្សន្តិ បុរាយំ
សុត្តន្តោ ន[1] បលុជ្ជតីតិ ។ អញ្ញតរំ វា បនស្ស កិច្ចំ
ហោតិ ករណីយំ វា ។ សោ ចេ ភិក្ខូនំ សន្តិកេ ទូតំ
បហិណេយ្យ អាគច្ឆន្តុ ភទ្ទន្តា ឥច្ឆាមិ ទានញ្ច ទាតុំ
ធម្មញ្ច សោតុំ ភិក្ខូ ច បស្សិតុន្តិ ។ គន្តព្វំ ភិក្ខវេ
សត្តាហករណីយេន បហិតេ ន ត្វេវ អប្បហិតេ

---

១ ឱ. នសទ្ទោ នត្ថិ ។

គេធ្វើផ្ទះសម្រាប់ចំអិនអាហារ ។ ឲ្យគេធ្វើវច្ចកុដី ។ ឲ្យគេធ្វើទីចង្ក្រម ។ ឲ្យគេធ្វើរោងចង្ក្រម ។ ឲ្យគេធ្វើអណ្តូងទឹក ។ ឲ្យគេធ្វើរោងសម្រាប់ប្រើ-ប្រាស់នៅនាអណ្តូងទឹក ។ ឲ្យគេធ្វើផ្ទះជាទីរក្សាកាយ ។ ឲ្យគេធ្វើសាលាក្បែរផ្ទះជាទីរក្សាកាយ ។ ឲ្យគេធ្វើស្រះ ។ ឲ្យគេធ្វើមណ្ឌប ។ ឲ្យគេធ្វើអារាម ។ ឲ្យគេធ្វើទីដីអារាម ។ មានការដណ្តឹង (កូនស្រី) ដើម្បីកូនប្រុសក្តី មានការដណ្តឹង (កូនប្រុស) ដើម្បីកូនស្រីក្តី គេមានជម្ងឺក្តី គេប្រាប់ព្រះសូត្រដែលគេដឹងប្រាកដក្តី ។ បើឧបាសកនោះបញ្ជូនបម្រើទៅក្នុងសំណាក់ភិក្ខុទាំងឡាយថា សូមលោកដ៏ចំរើនទាំងឡាយនិមន្តមករៀនយកព្រះសូត្រនេះ កុំឲ្យព្រះសូត្រនេះសាបសូន្យទៅឡើយ ។ ម្យ៉ាងទៀត ឧបាសកនោះមានកិច្ចឯណានីមួយក្តី មានកិច្ចត្រូវធ្វើ (ខានមិនបាន) ក្តី ។ បើឧបាសកនោះបញ្ជូនបម្រើទៅក្នុងសំណាក់ភិក្ខុទាំងឡាយថា សូមលោកដ៏ចំរើនទាំងឡាយនិមន្តមក ខ្ញុំករុណាប្រាថ្នានឹងថ្វាយទានផង នឹងស្តាប់ធម៌ផង នឹងឃើញភិក្ខុទាំងឡាយផង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើមានគេបញ្ជូនបម្រើមកហើយ ភិក្ខុគប្បីទៅដោយសត្តាហករណីយបាន កាលបើគេមិនបញ្ជូនបម្រើមកទេ ភិក្ខុមិនត្រូវទៅទេ ភិក្ខុត្រូវធ្វើការត្រឡប់

វស្សូបនាយិកក្ខន្ធកេ សត្តាហសន្និវត្តករណំ

សត្តាហំ សន្និវត្តោ កាតព្វោ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ឧបាសិកាយ សង្ឃំ ឧទ្ទិស្ស វិហារោ ការាបិតោ ហោតិ ។ សា ចេ ភិក្ខូនំ សន្តិកេ ទូតំ បហិណេយ្យ អាគច្ឆន្តុ អយ្យា ឥច្ឆាមិ ទានញ្ច ទាតុំ ធម្មញ្ច សោតុំ ភិក្ខូ ច បស្សិតុន្តិ ។ គន្តព្វំ ភិក្ខវេ សត្តាហករណីយេន បហិតេ ន ត្វេវ អប្បហិតេ សត្តាហំ សន្និវត្តោ កាតព្វោ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ឧបាសិកាយ សង្ឃំ ឧទ្ទិស្ស អឌ្ឍយោគោ ការាបិតោ ហោតិ ។ បាសាទោ ការាបិតោ ហោតិ ។ ហម្មិយំ ការាបិតំ ហោតិ ។ គុហា ការាបិតា ហោតិ ។ បរិវេណំ ការាបិតំ ហោតិ ។ កោដ្ឋកោ ការាបិតោ ហោតិ ។ ឧបដ្ឋានសាលា ការាបិតា ហោតិ ។ អគ្គិសាលា ការាបិតា ហោតិ ។ កប្បិយកុដិ ការាបិតា ហោតិ ។ វច្ចកុដិ ការាបិតា ហោតិ ។ ចង្កមោ ការាបិតោ ហោតិ ។ ចង្កមនសាលា ការាបិតា ហោតិ ។ ឧទបានោ ការាបិតោ ហោតិ ។ ឧទបានសាលា ការាបិតា ហោតិ ។ ជន្តាឃរំ ការាបិតំ ហោតិ ។ ជន្តាឃរសាលា ការាបិតា

វិលវិញក្នុងរវាង ៧ ថ្ងៃ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ បើមានឧបាសិកាបានឲ្យគេធ្វើវិហារចំពោះសង្ឃ ។ បើឧបាសិកានោះបញ្ជូនបម្រើទៅក្នុងសំណាក់ភិក្ខុទាំងឡាយថា សូមលោកម្ចាស់ទាំងឡាយនិមន្តមក ខ្ញុំករុណាប្រាថ្នានឹងថ្វាយទានផង នឹងស្តាប់ធម៌ផង នឹងឃើញភិក្ខុទាំងឡាយផង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើមានគេបញ្ជូនបម្រើមកហើយ ភិក្ខុគប្បីទៅដោយសត្តាហករណីយបាន កាលបើគេមិនបញ្ជូនបម្រើមកទេ ភិក្ខុមិនត្រូវទៅទេ ភិក្ខុត្រូវធ្វើការត្រឡប់វិលវិញក្នុងរវាង ៧ ថ្ងៃ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ បើមានឧបាសិកាបានឲ្យគេធ្វើអឌ្ឍយោគចំពោះសង្ឃ ។ ឲ្យគេធ្វើប្រាសាទវែង ។ ឲ្យគេធ្វើប្រាសាទដំបូលត្រងិល ។ ឲ្យគេធ្វើគុហា ។ ឲ្យគេធ្វើបរិវេណ ។ ឲ្យគេធ្វើបន្ទប់ទឹក ។ ឲ្យគេធ្វើរោងសម្រាប់ឆាន់ ។ ឲ្យគេធ្វើរោងភ្លើង ។ ឲ្យគេធ្វើកប្បិយកុដិ ។ ឲ្យគេធ្វើវច្ចកុដិ ។ ឲ្យគេធ្វើទីចង្ក្រម ។ ឲ្យគេធ្វើរោងចង្ក្រម ។ ឲ្យគេធ្វើអណ្តូងទឹក ។ ឲ្យគេធ្វើរោងសម្រាប់ប្រើប្រាស់នៅនាអណ្តូងទឹក ។ ឲ្យគេធ្វើផ្ទះជាទីរក្សាកាយ ។ ឲ្យគេធ្វើសាលាក្បែរផ្ទះជាទីរក្សា

ហោតិ ។ បោក្ខរណី ការាបិតា ហោតិ ។ មណ្ឌបោ ការាបិតោ ហោតិ ។ អារាមោ ការាបិតោ ហោតិ ។ អារាមវត្ថុ ការាបិតំ ហោតិ ។ សា ចេ ភិក្ខូនំ សន្តិកេ ទូតំ បហិណេយ្យ អាគច្ឆន្តុ អយ្យា ឥច្ឆាមិ ទានញ្ច ទាតុំ ធម្មញ្ច សោតុំ ភិក្ខូ ច បស្សិតុន្តិ ។ គន្តព្វំ ភិក្ខវេ សត្តាហករណីយេន បហិតេ ន ត្វេវ អប្បហិតេ សត្តាហំ សន្និវត្តោ កាតព្វោ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ឧបាសិកាយ សម្ពហុលេ ភិក្ខូ ឧទ្ទិស្ស ។ បេ ។ ឯកំ ភិក្ខុំ ឧទ្ទិស្ស ភិក្ខុនីសង្ឃំ ឧទ្ទិស្ស សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ ឧទ្ទិស្ស ឯកំ ភិក្ខុនឹ ឧទ្ទិស្ស សម្ពហុលា សិក្ខមានាយោ ឧទ្ទិស្ស ឯកំ សិក្ខមានំ ឧទ្ទិស្ស សម្ពហុលេ សាមណេរេ ឧទ្ទិស្ស ឯកំ សាមណេរំ ឧទ្ទិស្ស សម្ពហុលា សាមណេរិយោ ឧទ្ទិស្ស ឯកំ សាមណេរឹ ឧទ្ទិស្ស ។ បេ ។ អត្តនោ អត្ថាយ និវេសនំ ការាបិតំ ហោតិ ។ សយនិឃរំ ការាបិតំ ហោតិ ។ ឧទ្ទោសិតោ ការាបិតោ ហោតិ ។ អដ្ដោ ការាបិតោ

កាយ ។ ឲ្យគេធ្វើស្រះ ។ ឲ្យគេធ្វើមណ្ឌប ។ ឲ្យគេធ្វើអារាម ។ ឲ្យគេធ្វើទីដីអារាម ។ បើឧបាសិកានោះបញ្ជូនបម្រើទៅក្នុងសំណាក់ភិក្ខុទាំងឡាយថា សូមលោកម្ចាស់ទាំងឡាយនិមន្តមក ខ្ញុំករុណាប្រាថ្នានឹងថ្វាយទានផង នឹងស្តាប់ធម៌ផង នឹងឃើញភិក្ខុទាំងឡាយផង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើមានគេបញ្ជូនបម្រើមក ភិក្ខុគប្បីទៅដោយសត្តាហករណីយបាន កាលបើគេមិនបញ្ជូនបម្រើមកទេ ភិក្ខុមិនត្រូវទៅទេ ភិក្ខុត្រូវធ្វើការត្រឡប់វិលវិញក្នុងរវាង ៧ ថ្ងៃ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយក្នុងសាសនានេះ បើមានឧបាសិកាគេបានធ្វើវិហារចំពោះភិក្ខុច្រើនរូប ។ បេ ។ ចំពោះភិក្ខុ ១ រូប ចំពោះភិក្ខុនីសង្ឃ ចំពោះភិក្ខុនីច្រើនរូប ចំពោះភិក្ខុនី ១ រូប ចំពោះសិក្ខមានាច្រើនរូប ចំពោះសិក្ខមានា ១ រូប ចំពោះសាមណេរច្រើនរូប ចំពោះសាមណេរ ១ រូប ចំពោះសាមណេរីច្រើនរូប ចំពោះសាមណេរី ១ រូប ។ បេ ។ បានឲ្យគេធ្វើលំនៅចំពោះខ្លួនឯង ។ ឲ្យគេធ្វើផ្ទះសម្រាប់ដេក ។ ឲ្យគេធ្វើឃ្លាំង ។ ឲ្យគេធ្វើប៉ម (បញ្ជរ) ។

ហោតិ ។ មាឡោ ការាបិតោ ហោតិ ។ អាបណោ ការាបិតោ ហោតិ ។ អាបណសាលា ការាបិតា ហោតិ ។ បាសាទោ ការាបិតោ ហោតិ ។ ហម្មិយំ ការាបិតំ ហោតិ ។ គុហា ការាបិតា ហោតិ ។ បរិវេណំ ការាបិតំ ហោតិ ។ កោដ្ឋកោ ការាបិតោ ហោតិ ។ ឧបដ្ឋានសាលា ការាបិតា ហោតិ ។ អគ្គិសាលា ការាបិតា ហោតិ ។ រសវតី ការាបិតា ហោតិ ។ វច្ចកុដិ ការាបិតា ហោតិ ។ ចង្កមោ ការាបិតោ ហោតិ ។ ចង្កមនសាលា ការាបិតា ហោតិ ឧទបានោ ការាបិតោ ហោតិ ។ ឧទបានសាលា ការាបិតា ហោតិ ។ បោក្ខរណី ការាបិតា ហោតិ ។ មណ្ឌបោ ការាបិតោ ហោតិ ។ អារាមោ ការាបិតោ ហោតិ ។ អារាមវត្ថុំ ការាបិតំ ហោតិ ។ បុត្តស្ស វា វារេយ្យំ ហោតិ ធីតុយា វា វារេយ្យំ ហោតិ គិលានោ វា ហោតិ អភិញ្ញាតំ វា សុត្តន្តំ ភណតិ ។ សោ ចេ ភិក្ខូនំ សន្តិកេ ទូតំ បហិណេយ្យ អាគច្ឆន្តុ អយ្យា ឥមំ សុត្តន្តំ បរិយាបុណិស្សន្តិ បុរាយំ សុត្តន្តោ ន[១]

---

១ ឱ. នសេដ្ឋោ នត្ថិ ។

ឲ្យគេធ្វើប្រាសាទបួនជ្រុង ។ ឲ្យគេធ្វើរានផ្ការ ។ ឲ្យគេធ្វើរោងរានផ្ការ ។ ឲ្យគេធ្វើប្រាសាទវែង ។ ឲ្យគេធ្វើប្រាសាទដំបូលត្រងិល ។ ឲ្យគេធ្វើគុហា ។ ឲ្យគេធ្វើបរិវេណ ។ ឲ្យគេធ្វើបន្ទប់ទឹក ។ ឲ្យគេធ្វើរោងសម្រាប់បរិភោគអាហារ ។ ឲ្យគេធ្វើរោងភ្លើង ។ ឲ្យគេធ្វើផ្ទះសម្រាប់ចំអិនអាហារ ។ ឲ្យគេធ្វើវច្ចកុដិ ។ ឲ្យគេធ្វើទីចង្ក្រម ។ ឲ្យគេធ្វើរោងចង្ក្រម ។ ឲ្យគេធ្វើអណ្តូងទឹក ។ ឲ្យគេធ្វើរោងសម្រាប់ប្រើប្រាស់នៅនាអណ្តូងទឹក ។ ឲ្យគេធ្វើស្រះ ។ ឲ្យគេធ្វើមណ្ឌប ។ ឲ្យគេធ្វើអារាម ។ ឲ្យគេធ្វើទីដីអារាម ។ មានការដណ្តឹង (កូនស្រី) ដើម្បីកូនប្រុសក្តី មានការដណ្តឹង (កូនប្រុស) ដើម្បីកូនស្រីក្តី គេមានជម្ងឺក្តី គេប្រាប់ព្រះសូត្រដែលគេដឹងប្រាកដក្តី ។ បើឧបាសិកានោះបញ្ជូនបម្រើទៅកាន់សំណាក់ភិក្ខុទាំងឡាយថា សូមលោកម្ចាស់ទាំងឡាយនិមន្តមករៀនយកនូវព្រះសូត្រនេះ កុំឲ្យ

បលុជ្ជតីតិ ។ អញ្ញតរំ វា បនស្សា កិច្ចំ ហោតិ ករ-
ណីយំ វា ។ សា ចេ ភិក្ខូនំ សន្តិកេ ទូតំ បហិ-
ណេយ្យ អាគច្ឆន្តុ អយ្យា ឥច្ឆាមិ ទានញ្ច ទាតុំ
ធម្មញ្ច សោតុំ ភិក្ខូ ច បស្សិតុន្តិ ។ គន្តព្វំ ភិក្ខវេ
សត្តាហករណីយេន បហិតេ ន ត្វេវ អប្បហិតេ សត្តា-
ហំ សន្និវត្តោ កាតព្វោ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនា
សង្ឃំ ឧទ្ទិស្ស ភិក្ខុនិយា សង្ឃំ ឧទ្ទិស្ស សិក្ខមា-
នាយ សង្ឃំ ឧទ្ទិស្ស សាមណេរេន សង្ឃំ ឧទ្ទិស្ស
សាមណេរិយា សង្ឃំ ឧទ្ទិស្ស សម្ពហុលេ ភិក្ខូ ឧទ្ទិស្ស
ឯកំ ភិក្ខុំ ឧទ្ទិស្ស ភិក្ខុនីសង្ឃំ ឧទ្ទិស្ស សម្ពហុលា
ភិក្ខុនិយោ ឧទ្ទិស្ស ឯកំ ភិក្ខុនឹ ឧទ្ទិស្ស សម្ពហុលា
សិក្ខមានាយោ ឧទ្ទិស្ស ឯកំ សិក្ខមានំ ឧទ្ទិស្ស
សម្ពហុលេ សាមណេរេ ឧទ្ទិស្ស ឯកំ សាមណេរំ
ឧទ្ទិស្ស សម្ពហុលា សាមណេរិយោ ឧទ្ទិស្ស ឯកំ
សាមណេរឹ ឧទ្ទិស្ស ។ បេ ។ អត្តនោ អត្ថាយ វិហារោ
ការាបិតោ ហោតិ ។ អឌ្ឍយោគោ ការាបិតោ ហោតិ ។
បាសាទោ ការាបិតោ ហោតិ ។ ហម្មិយំ ការាបិតំ

ព្រះសូត្រនេះសាបសូន្យទៅឡើយ ។ ម្យ៉ាងទៀត ឧបាសិកានោះមាន កិច្ចឯណានីមួយក្តី មានកិច្ចត្រូវធ្វើ (ខានមិនបាន) ក្តី ។ បើឧបាសិកានោះ បញ្ជូនបម្រើទៅកាន់សំណាក់ភិក្ខុទាំងឡាយថា សូមលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ និមន្តមក ខ្ញុំករុណាប្រាថ្នានឹងថ្វាយទានផង នឹងស្តាប់ធម៌ផង នឹងឃើញ ភិក្ខុទាំងឡាយផង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើគេបញ្ជូនបម្រើមក ហើយ ភិក្ខុគប្បីទៅដោយសត្តាហករណីយបាន កាលបើគេមិនបញ្ជូន បម្រើមកទេ ភិក្ខុមិនត្រូវទៅទេ ភិក្ខុត្រូវធ្វើការត្រឡប់វិលវិញក្នុងរវាង ៧ ថ្ងៃ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ បើមានភិក្ខុឲ្យគេធ្វើវិហារចំពោះសង្ឃ ភិក្ខុនីឲ្យគេធ្វើវិហារចំពោះសង្ឃ សិក្ខមានាឲ្យគេធ្វើវិហារចំពោះ សង្ឃ សាមណេរឲ្យគេធ្វើវិហារចំពោះសង្ឃ សាមណេរីឲ្យគេធ្វើវិហារចំពោះសង្ឃ ចំពោះភិក្ខុច្រើនរូប ចំពោះភិក្ខុ ១ រូប ចំពោះភិក្ខុនីសង្ឃ ចំពោះ ភិក្ខុនីច្រើនរូប ចំពោះភិក្ខុនី ១ រូប ចំពោះសិក្ខមានាច្រើនរូប ចំពោះសិក្ខមានា ១ រូប ចំពោះសាមណេរច្រើនរូប ចំពោះសាមណេរ ១ រូប ចំពោះ សាមណេរីច្រើនរូប ចំពោះសាមណេរី ១ រូប ។ បេ ។ បានឲ្យគេធ្វើវិហារ ចំពោះខ្លួនឯង ។ ឲ្យគេធ្វើអឌ្ឍយោគ ។ ឲ្យគេធ្វើប្រាសាទវែង ។ ឲ្យគេ

ហោតិ ។ គុហា ការាបិតា ហោតិ ។ បរិវេណំ ការាបិតំ ហោតិ ។ កោដ្ឋកោ ការាបិតោ ហោតិ ។ ឧបដ្ឋានសាលា ការាបិតា ហោតិ ។ អគ្គិសាលា ការាបិតា ហោតិ ។ កប្បិយកុដិ ការាបិតា ហោតិ ។ វច្ចកុដិ ការាបិតា ហោតិ ។ ចង្កមោ ការាបិតោ ហោតិ ។ ចង្កមនសាលា ការាបិតា ហោតិ ។ ឧទបានោ ការាបិតោ ហោតិ ។ ឧទបានសាលា ការាបិតា ហោតិ ។ បោក្ខរណី ការាបិតា ហោតិ ។ មណ្ឌបោ ការាបិតោ ហោតិ ។ អារាមោ ការាបិតោ ហោតិ ។ អារាមវត្ថុំ ការាបិតំ ហោតិ ។ សោ ចេ ភិក្ខូនំ សន្តិកេ ទូតំ បហិណេយ្យ អាគច្ឆន្តុ អយ្យា ឥច្ឆាមិ ទានញ្ច ទាតុំ ធម្មញ្ច សោតុំ ភិក្ខូ ច បស្សិតុន្តិ ។ គន្តព្វំ ភិក្ខវេ សត្តាហករណីយេន បហិតេ ន ត្វេវ អប្បហិតេ សត្តាហំ សន្និវត្តោ កាតព្វោតិ ។

(៧) តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ ភិក្ខុ គិលានោ ហោតិ ។ សោ ភិក្ខូនំ សន្តិកេ ទូតំ បាហេសិ អហំ ហិ គិលានោ អាគច្ឆន្តុ ភិក្ខូ ឥច្ឆាមិ

វស្សូបនាយិកក្ខន្ធកៈ កិរិយាធ្វើនូវការត្រឡប់មកវិញក្នុងរវាង ៧ ថ្ងៃ

ធ្វើប្រាសាទដំបូលត្រឹល ។ ឲ្យគេធ្វើគុហា ។ ឲ្យគេធ្វើបរិវេណ ។ ឲ្យគេធ្វើបន្ទប់ទឹក ។ ឲ្យគេធ្វើរោងសម្រាប់បរិភោគអាហារ ។ ឲ្យគេធ្វើរោងភ្លើង ។ ឲ្យគេធ្វើកប្បិយកុដិ ។ ឲ្យគេធ្វើវច្ចកុដិ ។ ឲ្យគេធ្វើទីចង្ក្រម ។ ឲ្យគេធ្វើរោងចង្ក្រម ។ ឲ្យគេធ្វើអណ្តូងទឹក ។ ឲ្យគេធ្វើរោងសម្រាប់ប្រើប្រាស់នៅនាអណ្តូងទឹក ។ ឲ្យគេធ្វើស្រះ ។ ឲ្យគេធ្វើមណ្ឌប ។ ឲ្យគេធ្វើអារាម ។ ឲ្យគេធ្វើទីអារាម ។ បើសាមណេរនោះបញ្ជូនបម្រើទៅក្នុងសំណាក់ភិក្ខុទាំងឡាយថា សូមលោកម្ចាស់ទាំងឡាយនិមន្តមក ខ្ញុំករុណាប្រាថ្នានឹងថ្វាយទានផង នឹងស្តាប់ធម៌ផង នឹងឃើញភិក្ខុទាំងឡាយផង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើមានគេបញ្ជូនបម្រើមកហើយ ភិក្ខុគប្បីទៅដោយសត្តាហករណីយបាន កាលបើគេមិនបញ្ជូនបម្រើមកទេ ភិក្ខុមិនត្រូវទៅទេ ភិក្ខុត្រូវធ្វើការត្រឡប់វិលវិញក្នុងរវាង ៧ ថ្ងៃ ។

(៧) សម័យនោះឯង មានភិក្ខុ ១ រូបមានជម្ងឺ ។ ភិក្ខុនោះបានបញ្ជូនបម្រើទៅក្នុងសំណាក់ភិក្ខុទាំងឡាយថា ដ្បិតខ្ញុំមានជម្ងឺ សូមភិក្ខុ

ភិក្ខូនំ អាគតន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ បញ្ចន្នំ សត្តាហករណីយេន អប្បហិតេបិ គន្តុំ បគេវ បហិតេ ភិក្ខុស្ស ភិក្ខុនិយា សិក្ខមានាយ សាមណេរស្ស សាមណេរិយា អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឥមេសំ បញ្ចន្នំ សត្តាហករណីយេន អប្បហិតេបិ គន្តុំ បគេវ បហិតេ សត្តាហំ សន្និវត្តោ កាតព្វោ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ គិលានោ ហោតិ ។ សោ ចេ ភិក្ខូនំ សន្តិកេ ទូតំ បហិណេយ្យ អហំ ហិ គិលានោ អាគច្ឆន្តុ ភិក្ខូ ឥច្ឆាមិ ភិក្ខូនំ អាគតន្តិ ។ គន្តព្វំ ភិក្ខវេ សត្តាហករណីយេន អប្បហិតេបិ បគេវ បហិតេ គិលានភត្តំ វា បរិយេសិស្សាមិ គិលានុបដ្ឋាកភត្តំ វា បរិយេសិស្សាមិ គិលានភេសជ្ជំ វា បរិយេ-

ទាំងឡាយនិមន្តមក ខ្ញុំប្រាថ្នាឲ្យភិក្ខុទាំងឡាយនិមន្តមក ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ ក៏ក្រាបទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់អនុញ្ញាត ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើសហធម្មិកបុគ្គលទាំង ៥ ពួក គឺភិក្ខុ ១ ភិក្ខុនី ១ សិក្ខមានា ១ សាមណេរ ១ សាមណេរី ១ មិនបានបញ្ជូន បម្រើមក ក៏តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុទៅ ដោយសត្តាហករណីយ បាន នឹងនិយាយទៅថ្វីដល់កិច្ចដែលគេបានបញ្ជូនបម្រើមកហើយនោះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសហធម្មិកបុគ្គលទាំង ៥ ពួកនេះទុកជាមិនបាន បញ្ជូនបម្រើមក ក៏តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុទៅ ដោយសត្តាហករណីយ បាន នឹងនិយាយទៅថ្វីដល់កិច្ចដែលគេបានបញ្ជូនបម្រើមកនោះ ភិក្ខុត្រូវ ធ្វើការត្រឡប់វិលវិញក្នុងរវាង ៧ ថ្ងៃ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសា-សនានេះ មានភិក្ខុឈឺ ។ បើភិក្ខុនោះបញ្ជូនបម្រើទៅក្នុងសំណាក់ភិក្ខុ ទាំងឡាយថា ដ្បិតខ្ញុំមានជម្ងឺ សូមភិក្ខុទាំងឡាយនិមន្តមក ខ្ញុំប្រាថ្នាឲ្យភិក្ខុ ទាំងឡាយនិមន្តមក ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើទុកជាភិក្ខុឈឺនោះមិន បានបញ្ជូនបម្រើមក ក៏ភិក្ខុគប្បីទៅ ដោយសត្តាហករណីយបាន នឹង និយាយទៅថ្វីដល់កិច្ចដែលគេបញ្ជូនបម្រើមកហើយនោះ ភិក្ខុត្រូវធ្វើ ការត្រឡប់វិលវិញក្នុងរវាង ៧ ថ្ងៃដោយគិតថា អាត្មាអញនឹងស្វែងរកភត្ត សម្រាប់ភិក្ខុឈឺក្តី នឹងស្វែងរកភត្តសម្រាប់ភិក្ខុបម្រើជម្ងឺក្តី នឹងស្វែងរកថ្នាំ

សេស្សាមិ បុច្ឆិស្សាមិ វា ឧបដ្ឋហិស្សាមិ វាតិ សត្តាហំ សន្និវត្តោ កាតព្វោ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុស្ស អនភិរតិ ឧប្បន្នា ហោតិ ។ សោ ចេ ភិក្ខូនំ សន្តិកេ ទូតំ បហិណេយ្យ អនភិរតិ មេ ឧប្បន្នា អាគច្ឆន្តុ ភិក្ខូ ឥច្ឆាមិ ភិក្ខូនំ អាគតន្តិ ។ គន្តព្វំ ភិក្ខវេ សត្តាហករណីយេន អប្បហិតេបិ បគេវ បហិតេ ។ អនភិរតឹ វូបកាសេស្សាមិ វា វូបកាសាបេស្សាមិ វា ធម្មកថំ វាស្ស ករិស្សាមីតិ សត្តាហំ សន្និវត្តោ កាតព្វោ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុស្ស កុក្កុច្ចំ ឧប្បន្នំ ហោតិ ។ សោ ចេ ភិក្ខូនំ សន្តិកេ ទូតំ បហិណេយ្យ កុក្កុច្ចំ មេ ឧប្បន្នំ អាគច្ឆន្តុ ភិក្ខូ ឥច្ឆាមិ ភិក្ខូនំ អាគតន្តិ ។ គន្តព្វំ ភិក្ខវេ សត្តាហករណីយេន អប្បហិតេបិ បគេវ បហិតេ កុក្កុច្ចំ វិនោទេស្សាមិ វា វិនោទាបេស្សាមិ វា ធម្មកថំ វាស្ស

វស្សូបនាយិកក្ខន្ធកៈ កិរិយាធ្វើនូវការត្រឡប់មកវិញក្នុងរវាង ៧ ថ្ងៃ

សម្រាប់ភិក្ខុឈឺក្តី នឹងសាកសួរជម្ងឺក្តី នឹងបម្រើជម្ងឺក្តី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក៏ក្នុងសាសនានេះ សេចក្តីអផ្សុក (ចង់សឹក) កើតឡើងដល់ភិក្ខុ ។ បើភិក្ខុនោះបញ្ជូនបម្រើទៅក្នុងសំណាក់ភិក្ខុទាំងឡាយថា សេចក្តីអផ្សុកកើតឡើងដល់ខ្ញុំហើយ សូមភិក្ខុទាំងឡាយនិមន្តមក ខ្ញុំប្រាថ្នាឲ្យភិក្ខុទាំងឡាយនិមន្តមក ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើទុកជាភិក្ខុនោះមិនបានបញ្ជូនបម្រើមក ក៏ភិក្ខុគប្បីទៅ ដោយសត្តាហករណីយបាន នឹងនិយាយទៅថ្វីដល់កិច្ចដែលភិក្ខុបញ្ជូនបម្រើមកហើយនោះ ភិក្ខុត្រូវធ្វើការត្រឡប់វិលវិញដោយគិតថា អាត្មាអញនឹងបំបាត់សេចក្តីអផ្សុកដោយខ្លួនឯង ឬនឹងឲ្យអ្នកដទៃបំបាត់ ឬនឹងធ្វើនូវធម្មកថាចំពោះភិក្ខុនោះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក៏ក្នុងសាសនានេះ សេចក្តីរង្កៀសកើតឡើងដល់ភិក្ខុហើយ ។ បើភិក្ខុនោះបញ្ជូនបម្រើទៅក្នុងសំណាក់ភិក្ខុទាំងឡាយថា សេចក្តីរង្កៀសកើតឡើងដល់ខ្ញុំហើយ សូមភិក្ខុទាំងឡាយនិមន្តមក ខ្ញុំប្រាថ្នាឲ្យភិក្ខុទាំងឡាយនិមន្តមក ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើទុកជាភិក្ខុនោះមិនបានបញ្ជូនបម្រើមក ក៏ភិក្ខុគប្បីទៅ ដោយសត្តាហករណីយបាន នឹងនិយាយទៅថ្វីដល់កិច្ចដែលភិក្ខុបញ្ជូនបម្រើមកហើយនោះ ភិក្ខុត្រូវធ្វើការត្រឡប់វិលវិញក្នុងរវាង ៧ ថ្ងៃដោយគិតថា អាត្មាអញនឹងបន្ទោបង់នូវសេចក្តីរង្កៀសដោយខ្លួនឯង ឬឲ្យអ្នកដទៃបន្ទោបង់ ឬនឹងធ្វើនូវធម្មកថា

ករិស្សាមីតិ សត្តាហំ សន្និវត្តោ កាតព្វោ ។ ឥធ បន
ភិក្ខវេ ភិក្ខុស្ស ទិដ្ឋិគតំ ឧប្បន្នំ ហោតិ ។ សោ ចេ ភិក្ខូនំ
សន្តិកេ ទូតំ បហិណេយ្យ ទិដ្ឋិគតំ មេ ឧប្បន្នំ អាគច្ឆន្តុ
ភិក្ខូ ឥច្ឆាមិ ភិក្ខូនំ អាគតន្តិ ។ គន្តព្វំ ភិក្ខវេ សត្តា-
ហករណីយេន អប្បហិតេបិ បគេវ បហិតេ ទិដ្ឋិគតំ
វិវេចេស្សាមិ វា វិវេចាបេស្សាមិ វា ធម្មកថំ វាស្ស ក-
រិស្សាមីតិ សត្តាហំ សន្និវត្តោ កាតព្វោ ។ ឥធ បន
ភិក្ខវេ ភិក្ខុ គរុធម្មំ អជ្ឈាបន្នោ ហោតិ បរិវាសារហោ ។
សោ ចេ ភិក្ខូនំ សន្តិកេ ទូតំ បហិណេយ្យ អហំ ហិ
គរុធម្មំ អជ្ឈាបន្នោ បរិវាសារហោ អាគច្ឆន្តុ ភិក្ខូ ឥច្ឆាមិ
ភិក្ខូនំ អាគតន្តិ ។ គន្តព្វំ ភិក្ខវេ សត្តាហករណីយេន
អប្បហិតេបិ បគេវ បហិតេ បរិវាសទានំ ឧស្សុក្កំ ក-
រិស្សាមិ វា អនុស្សាវេស្សាមិ វា គណបូរកោ វា ករិស្សា-
មីតិ សត្តាហំ សន្និវត្តោ កាតព្វោ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ

ដល់ភិក្ខុនោះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក៏ក្នុងសាសនានេះ ទិដ្ឋិខុសកើតឡើងដល់ភិក្ខុហើយ ។ បើភិក្ខុនោះបញ្ជូនបម្រើទៅក្នុងសំណាក់ភិក្ខុទាំងឡាយថា ទិដ្ឋិខុសកើតឡើងដល់ខ្ញុំហើយ សូមភិក្ខុទាំងឡាយនិមន្តមក ខ្ញុំចង់ឲ្យភិក្ខុទាំងឡាយនិមន្តមក ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើទុកជាភិក្ខុនោះមិនបានបញ្ជូនបម្រើមក ក៏ភិក្ខុគប្បីទៅ ដោយសត្តាហករណីយបាន ទឹងនិយាយទៅថ្វីដល់កិច្ចដែលភិក្ខុបានបញ្ជូនបម្រើមកហើយនោះ ភិក្ខុត្រូវធ្វើការត្រឡប់វិលវិញក្នុងរវាង ៧ ថ្ងៃដោយគិតថា អាត្មាអញនឹងដោះឬនឹងឲ្យអ្នកដទៃដោះនូវទិដ្ឋិខុស ឬនឹងធ្វើនូវធម្មកថាដល់ភិក្ខុនោះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក៏ក្នុងសាសនានេះ ភិក្ខុត្រូវគរុធម៌ហើយគួរដល់បរិវាស ។ បើភិក្ខុនោះបញ្ជូនបម្រើទៅក្នុងសំណាក់ភិក្ខុទាំងឡាយថា ដ្បិតខ្ញុំត្រូវគរុធម៌ហើយ គួរដល់បរិវាស សូមភិក្ខុទាំងឡាយនិមន្តមក ខ្ញុំប្រាថ្នាឲ្យភិក្ខុទាំងឡាយនិមន្តមក ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទុកជាភិក្ខុនោះមិនបានបញ្ជូនបម្រើមក ក៏ភិក្ខុគប្បីទៅ ដោយសត្តាហករណីយបាន ទឹងនិយាយទៅថ្វីដលកិច្ចដែលភិក្ខុបានបញ្ជូនបម្រើមកៈហើយនោះ ភិក្ខុត្រូវធ្វើការត្រឡប់វិលវិញក្នុងរវាង ៧ ថ្ងៃដោយគិតថា អាត្មាអញនឹងធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយ ឬនឹងសូត្រ (កម្មវាចា) ឬនឹងជាគណបូរកៈ (គឺជាអ្នកបំពេញគណៈសង្ឃ) ក្នុងការឲ្យបរិវាស ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក៏ក្នុងសាសនានេះ

ភិក្ខុ មូលាយ បដិកស្សនារហោ ហោតិ ។ សោ ចេ ភិក្ខូនំ សន្តិកេ ទូតំ បហិណេយ្យ អហំ ហិ មូលាយ បដិកស្សនារហោ អាគច្ឆន្តុ ភិក្ខូ ឥច្ឆាមិ ភិក្ខូនំ អាគតន្តិ ។ គន្តព្វំ ភិក្ខវេ សត្តាហករណីយេន អប្បហិតេបិ បគេវ បហិតេ មូលាយ បដិកស្សនំ ឧស្សុក្កំ ករិស្សាមិ វា អនុស្សាវេស្សាមិ វា គណបូរកោ វា ភវិស្សាមីតិ សត្តាហំ សន្និវត្តោ កាតព្វោ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ មានត្តារហោ ហោតិ ។ សោ ចេ ភិក្ខូនំ សន្តិកេ ទូតំ បហិណេយ្យ អហំ ហិ មានត្តារហោ អាគច្ឆន្តុ ភិក្ខូ ឥច្ឆាមិ ភិក្ខូនំ អាគតន្តិ ។ គន្តព្វំ ភិក្ខវេ សត្តាហករណីយេន អប្បហិតេបិ បគេវ បហិតេ មានត្តទានំ ឧស្សុក្កំ ករិស្សាមិ វា អនុស្សាវេស្សាមិ វា គណបូរកោ វា ភវិស្សាមីតិ សត្តាហំ សន្និវត្តោ កាតព្វោ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ អព្ភានារហោ ហោតិ ។ សោ ចេ ភិក្ខូនំ

មានភិក្ខុគួរនឹងទាញអន្តរាបត្តិមកដាក់ក្នុងមូលាបត្តិ ។ បើភិក្ខុនោះបញ្ជូនបម្រើទៅក្នុងសំណាក់ភិក្ខុទាំងឡាយថា ដ្បិតខ្ញុំគួរនឹងទាញអន្តរាបត្តិមកដាក់ក្នុងមូលាបត្តិ សូមភិក្ខុទាំងឡាយនិមន្តមក ខ្ញុំប្រាថ្នាឲ្យភិក្ខុទាំងឡាយនិមន្តមក ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទុកជាភិក្ខុនោះមិនបានបញ្ជូនបម្រើមក ក៏ភិក្ខុគប្បីទៅ ដោយសត្តាហករណីយបាន នឹងនិយាយទៅថ្វីដល់កិច្ចដែលភិក្ខុបញ្ជូនបម្រើមកហើយនោះ ភិក្ខុត្រូវធ្វើការត្រឡប់វិលវិញក្នុងរវាង ៧ថ្ងៃ ដោយគិតថាអាត្មាអញនឹងធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយឬនឹងសូត្រ (កម្មវាចា) ឬជាគណបូរកៈក្នុងការទាញនូវអន្តរាបត្តិមកដាក់ក្នុងមូលាបត្តិ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក៏ក្នុងសាសនានេះ មានភិក្ខុគួរដល់មានត្ត ។ បើភិក្ខុនោះបញ្ជូនបម្រើទៅក្នុងសំណាក់ភិក្ខុទាំងឡាយថា ដ្បិតខ្ញុំគួរដល់មានត្តហើយ សូមភិក្ខុទាំងឡាយនិមន្តមក ខ្ញុំចង់ឲ្យភិក្ខុទាំងឡាយនិមន្តមក ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទុកជាភិក្ខុនោះមិនបានបញ្ជូនបម្រើមក ក៏ភិក្ខុគប្បីទៅដោយសត្តាហករណីយបាន នឹងនិយាយទៅថ្វីដល់កិច្ចដែលភិក្ខុបានបញ្ជូនបម្រើមកហើយនោះភិក្ខុត្រូវធ្វើការត្រឡប់វិលវិញក្នុងរវាង ៧ ថ្ងៃដោយគិតថា អាត្មាអញនឹងធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយឬនឹងសូត្រ (កម្មវាចា) ឬនឹងជាគណបូរកៈក្នុងការឲ្យមានត្ត ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ មានភិក្ខុគួរដល់អព្ភានកម្ម ។ បើភិក្ខុនោះបញ្ជូនបម្រើទៅក្នុងសំណាក់ភិក្ខុទាំងឡាយ

សន្តិកេ ទូតំ បហិណេយ្យ អហំ ហិ អព្ភានារហោ អាគច្ឆន្តុ ភិក្ខូ ឥច្ឆាមិ ភិក្ខូនំ អាគតន្តិ ។ គន្តព្វំ ភិក្ខវេ សត្តាហករណីយេន អប្បហិតេបិ បគេវ បហិតេ អព្ភានំ ឧស្សុក្កំ ករិស្សាមិ វា អនុស្សាវេស្សាមិ វា គណបូរកោ វា ភវិស្សាមីតិ សត្តាហំ សន្និវត្តោ កាតព្វោ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុស្ស សង្ឃោ កម្មំ កត្តុកាមោ ហោតិ តជ្ជនីយំ វា និយស្សំ វា បព្វាជនីយំ វា បដិសារណីយំ វា ឧក្ខេបនីយំ វា ។ សោ ចេ ភិក្ខូនំ សន្តិកេ ទូតំ បហិណេយ្យ សង្ឃោ មេ កម្មំ កត្តុកាមោ អាគច្ឆន្តុ ភិក្ខូ ឥច្ឆាមិ ភិក្ខូនំ អាគតន្តិ ។ គន្តព្វំ ភិក្ខវេ សត្តាហករណីយេន អប្បហិតេបិ បគេវ បហិតេ កិន្តិ នុ ខោ សង្ឃោ កម្មំ ន ករេយ្យ លហុកាយ វា បរិណាមេយ្យាតិ សត្តាហំ សន្និវត្តោ កាតព្វោ ។ កតំ វា បនស្ស ហោតិ សង្ឃេន កម្មំ តជ្ជនីយំ វា និយស្សំ វា បព្វាជនីយំ វា បដិសារណីយំ

ថា ខ្ញុំគួរដល់អព្ភានកម្មហើយ សូមភិក្ខុទាំងឡាយនិមន្តមក ខ្ញុំប្រាថ្នាឲ្យភិក្ខុទាំងឡាយនិមន្តមក ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទុកជាភិក្ខុនោះមិនបានបញ្ជូនបម្រើមក ក៏ភិក្ខុគប្បីទៅដោយសត្តាហករណីយបាន នឹងនិយាយទៅថ្វីដល់កិច្ចដែលភិក្ខុបញ្ជូនបម្រើមកហើយនោះ ភិក្ខុត្រូវធ្វើការត្រឡប់វិលវិញក្នុងរវាង ៧ ថ្ងៃដោយគិតថា អាត្មាអញនឹងធ្វើសេចក្ដីខ្វល់-ខ្វាយឬនឹងសូត្រ (កម្មវាចា) ឬនឹងជាគណបូរកៈក្នុងអព្ភានកម្ម ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ សង្ឃមានសេចក្ដីប្រាថ្នាដើម្បីធ្វើនូវកម្មគឺតជ្ជ-នីយកម្ម និយស្សកម្ម បព្វាជនីយកម្ម បដិសារណីយកម្ម ឧក្ខេបនីយ-កម្ម ចំពោះភិក្ខុហើយ ។ បើភិក្ខុនោះបញ្ជូនបម្រើទៅក្នុងសំណាក់ភិក្ខុទាំងឡាយថា ឥឡូវសង្ឃមានសេចក្ដីប្រាថ្នាដើម្បីធ្វើនូវកម្មដល់ខ្ញុំហើយ សូមភិក្ខុទាំងឡាយនិមន្តមក ខ្ញុំប្រាថ្នាឲ្យភិក្ខុទាំងឡាយនិមន្តមក ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទុកជាភិក្ខុនោះមិនបានបញ្ជូនបម្រើមក ក៏ភិក្ខុគប្បីទៅដោយសត្តាហករណីយបាន នឹងនិយាយទៅថ្វីដល់កិច្ចដែលភិក្ខុបញ្ជូនបម្រើមកហើយនោះ ភិក្ខុត្រូវធ្វើការត្រឡប់វិលវិញក្នុងរវាង ៧ ថ្ងៃដោយគិតថា សង្ឃមិនគួរធ្វើនូវកម្ម ឬគួរបង្អោនទៅរកដើម្បីកម្មស្រាលដោយឧបាយដូចម្ដេចហ្ន៎ ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត កម្ម គឺតជ្ជនីយកម្ម និយស្សកម្ម បព្វាជនីយកម្ម បដិសារណីយកម្ម ឧក្ខេបនីយកម្ម សង្ឃបានធ្វើ

វស្សូបនាយិកក្ខន្ធកេ សត្តាហសន្និវត្តករណំ

វា ឧក្ខេបនីយំ វា ។ សោ ចេ ភិក្ខូនំ សន្តិកេ ទូតំ បហិណេយ្យ សង្ឃោ មេ កម្មំ អកាសិ អាគច្ឆន្តុ ភិក្ខូ ឥច្ឆាមិ ភិក្ខូនំ អាគតន្តិ ។ គន្តព្វំ ភិក្ខវេ សត្តាហករណីយេន អប្បហិតេបិ បគេវ បហិតេ កិន្តិ នុ ខោ សម្មាវត្តេយ្យ លោមំ ចាតេយ្យ នេត្ថារំ វត្តេយ្យ សង្ឃោ តំ កម្មំ បដិប្បស្សម្ភេយ្យាតិ សត្តាហំ សន្និវត្តោ កាតព្វោ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនី គិលានា ហោតិ ។ សា ចេ ភិក្ខូនំ សន្តិកេ ទូតំ បហិណេយ្យ អហញ្ហិ គិលានា អាគច្ឆន្តុ អយ្យា ឥច្ឆាមិ អយ្យានំ អាគតន្តិ ។ គន្តព្វំ ភិក្ខវេ សត្តាហករណីយេន អប្បហិតេបិ បគេវ បហិតេ គិលានភត្តំ វា បរិយេសិស្សាមិ គិលានុបដ្ឋាកភត្តំ វា បរិយេសិស្សាមិ គិលានភេសជ្ជំ វា បរិយេសិស្សាមិ បុច្ឆិស្សាមិ វា ឧបដ្ឋហិស្សាមិ វាតិ សត្តាហំ សន្និវត្តោ កាតព្វោ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ

ដល់ភិក្ខុនោះហើយ ។ បើភិក្ខុនោះបញ្ជូនបម្រើទៅក្នុងសំណាក់ភិក្ខុទាំងឡាយថា ឥឡូវសង្ឃបានធ្វើនូវកម្មដល់ខ្ញុំហើយ សូមភិក្ខុទាំងឡាយនិមន្តមក ខ្ញុំប្រាថ្នាឲ្យភិក្ខុទាំងឡាយនិមន្តមក ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទុកជាភិក្ខុនោះមិនបានបញ្ជូនបម្រើមក ក៏ភិក្ខុគប្បីទៅ ដោយសត្តាហករណីយបាន ទំនងនិយាយទៅថ្វីដល់កិច្ចដែលភិក្ខុបញ្ជូនបម្រើមកហើយនោះ ភិក្ខុត្រូវធ្វើការត្រឡប់វិលវិញក្នុងរវាង ៧ ថ្ងៃដោយគិតថា ភិក្ខុនោះគួរប្រព្រឹត្តវត្តដោយប្រពៃ គួរសម្របរោម គួរប្រព្រឹត្តវត្តសមគួរដល់កិរិយារលាស់ខ្លួនចេញចាកទោស សង្ឃគប្បីរម្ងាប់នូវកម្មនោះចេញដោយឧបាយដូចម្ដេចហ្ន៎ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ មានភិក្ខុនីឈឺ ។ បើភិក្ខុនីនោះបញ្ជូនបម្រើទៅក្នុងសំណាក់ភិក្ខុទាំងឡាយថា ដ្បិតខ្ញុំមានជម្ងឺ សូមលោកម្ចាស់ទាំងឡាយនិមន្តមក ខ្ញុំប្រាថ្នាឲ្យលោកម្ចាស់ទាំងឡាយនិមន្តមក ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទុកជាភិក្ខុនីនោះមិនបានបញ្ជូនបម្រើមក ក៏ភិក្ខុគប្បីទៅ ដោយសត្តាហករណីយបាន ទំនងនិយាយទៅថ្វីដល់កិច្ចដែលភិក្ខុនីបានបញ្ជូនបម្រើមកហើយនោះ ភិក្ខុត្រូវធ្វើការត្រឡប់វិលវិញក្នុងរវាង ៧ ថ្ងៃដោយគិតថា អាត្មាអញនឹងស្វែងរកគិលានភត្តក្តី ស្វែងរកគិលានុបដ្ឋាកភត្តក្តី ស្វែងរកគិលានភេសជ្ជៈក្តី នឹងសួរជម្ងឺក្តី នឹងបម្រើជម្ងឺក្តី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ សេចក្តីអផ្សុក

ភិក្ខុនិយា អនភិរតិ ឧប្បន្នា ហោតិ ។ សា ចេ ភិក្ខុនីនំ សន្តិកេ ទូតំ បហិណេយ្យ អនភិរតិ មេ ឧប្បន្នា អាគច្ឆន្តុ អយ្យា ឥច្ឆាមិ អយ្យានំ អាគតន្តិ ។ គន្តព្វំ ភិក្ខវេ សត្តាហករណីយេន អប្បហិតេបិ បគេវ បហិតេ អនភិរតឹ វូបកាសេស្សាមិ វា វូបកាសាបេស្សាមិ វា ធម្មកថំ វាស្ស ករិស្សាមីតិ សត្តាហំ សន្និវត្តោ កាតព្វោ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយា កុក្កុច្ចំ ឧប្បន្នំ ហោតិ ។ សា ចេ ភិក្ខុនីនំ សន្តិកេ ទូតំ បហិណេយ្យ កុក្កុច្ចំ មេ ឧប្បន្នំ អាគច្ឆន្តុ អយ្យា ឥច្ឆាមិ អយ្យានំ អាគតន្តិ ។ គន្តព្វំ ភិក្ខវេ សត្តាហករណីយេន អប្បហិតេបិ បគេវ បហិតេ កុក្កុច្ចំ វិនោទេស្សាមិ វា វិនោទាបេស្សាមិ វា ធម្មកថំ វាស្ស ករិស្សាមីតិ សត្តាហំ សន្និវត្តោ កាតព្វោ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយា

កើតឡើងដល់ភិក្ខុនីហើយ ។ បើភិក្ខុនីនោះបញ្ជូនបម្រើទៅក្នុងសំណាក់ភិក្ខុទាំងឡាយថា សេចក្ដីអផ្សុកកើតឡើងដល់ខ្ញុំហើយ សូមលោកម្ចាស់ទាំងឡាយនិមន្តមក ខ្ញុំប្រាថ្នាឲ្យលោកម្ចាស់ទាំងឡាយនិមន្តមក ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទុកជាភិក្ខុនីនោះមិនបានបញ្ជូនបម្រើមក ក៏ភិក្ខុគប្បីទៅដោយសត្តាហករណីយបាន នឹងនិយាយទៅថ្វីដល់កិច្ចដែលភិក្ខុនីបញ្ជូនបម្រើមកហើយនោះ ភិក្ខុត្រូវធ្វើការត្រឡប់វិលវិញក្នុងរវាង ៧ ថ្ងៃដោយគិតថា អាត្មាអញនឹងបំបាត់សេចក្ដីអផ្សុករបស់ភិក្ខុនី ឬនឹងឲ្យអ្នកដទៃបំបាត់ ឬនឹងធ្វើនូវធម្មកថាដល់ភិក្ខុនីនោះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក៏ក្នុងសាសនានេះ សេចក្ដីរង្កៀសកើតឡើងដល់ភិក្ខុនីហើយ ។ បើភិក្ខុនីនោះបញ្ជូនបម្រើទៅក្នុងសំណាក់ភិក្ខុទាំងឡាយថា សេចក្ដីរង្កៀសកើតឡើងដល់ខ្ញុំហើយ សូមលោកម្ចាស់ទាំងឡាយនិមន្តមក ខ្ញុំប្រាថ្នាឲ្យលោកម្ចាស់ទាំងឡាយនិមន្តមក ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទុកជាភិក្ខុនីនោះមិនបានបញ្ជូនបម្រើមក ក៏ភិក្ខុគប្បីទៅដោយសត្តាហករណីយបាន នឹងនិយាយទៅថ្វីដល់កិច្ចដែលភិក្ខុនីបញ្ជូនបម្រើមក:ហើយនោះ ភិក្ខុត្រូវធ្វើការត្រឡប់វិលវិញក្នុងរវាង ៧ ថ្ងៃដោយគិតថា អាត្មាអញនឹងបន្ទោបង់ ឬនឹងឲ្យអ្នកដទៃបន្ទោបង់នូវសេចក្ដីរង្កៀស ឬនឹងធ្វើនូវធម្មកថាដល់ភិក្ខុនីនោះ ។ ម្នាលភិក្ខុ

វស្សូបនាយិកក្ខន្ធកេ សត្តាហសន្និវត្តករណំ

និដ្ឋិតំ ឧប្បន្នំ ហោតិ ។ សា ចេ ភិក្ខូនំ សន្តិកេ ទូតំ បហិណេយ្យ និដ្ឋិតំ មេ ឧប្បន្នំ អាគច្ឆន្តុ អយ្យា ឥច្ឆាមិ អយ្យានំ អាគតន្តិ ។ គន្តព្វំ ភិក្ខវេ សត្តាហករណីយេន អប្បហិតេបិ បគេវ បហិតេ និដ្ឋិតំ វិរេចេស្សាមិ ភ វិរេចាបេស្សាមិ ភ ធម្មកថំ ភស្សា ការិស្សាមីតិ សត្តាហំ សន្និវត្តោ កាតព្វោ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនី គរុធម្មំ អជ្ឈាបន្នា ហោតិ មានត្តារហា ។ សា ចេ ភិក្ខូនំ សន្តិកេ ទូតំ បហិណេយ្យ អហំ ហិ គរុធម្មំ អជ្ឈាបន្នា មានត្តារហា អាគច្ឆន្តុ អយ្យា ឥច្ឆាមិ អយ្យានំ អាគតន្តិ ។ គន្តព្វំ ភិក្ខវេ សត្តាហករណីយេន អប្បហិតេបិ បគេវ បហិតេ មានត្តទានំ ឧស្សុក្កំ ការិស្សាមីតិ សត្តាហំ សន្និវត្តោ កាតព្វោ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនី មូលាយ បដិកស្សនារហា ហោតិ ។ សា ចេ ភិក្ខូនំ

ទាំងឡាយ ក៏ក្នុងសាសនានេះ ទិដ្ឋិខុសកើតឡើងដល់ភិក្ខុនីហើយ ។ បើភិក្ខុនីនោះបញ្ជូនបម្រើទៅក្នុងសំណាក់ភិក្ខុទាំងឡាយថា ទិដ្ឋិខុសកើតឡើងដល់ខ្ញុំហើយ សូមលោកម្ចាស់ទាំងឡាយនិមន្តមក ខ្ញុំប្រាថ្នាឲ្យលោកម្ចាស់ទាំងឡាយនិមន្តមក ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទុកជាភិក្ខុនីនោះមិនបានបញ្ជូនបម្រើមក ក៏ភិក្ខុគប្បីទៅ ដោយសត្តាហករណីយបាន នឹងនិយាយទៅថ្វីដល់កិច្ចដែលភិក្ខុនីបញ្ជូនបម្រើមកហើយនោះ ភិក្ខុត្រូវធ្វើការត្រឡប់វិលវិញក្នុងរវាង ៧ ថ្ងៃដោយគិតថា អាត្មាអញនឹងដោះឬនឹងឲ្យអ្នកដទៃជួយដោះនូវទិដ្ឋិខុស ឬនឹងធ្វើនូវធម្មកថាដល់ភិក្ខុនីនោះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក៏ក្នុងសាសនានេះ ភិក្ខុនីត្រូវគរុធម៌គួរដល់មានត្តហើយ ។ បើភិក្ខុនីនោះបញ្ជូនបម្រើទៅក្នុងសំណាក់ភិក្ខុទាំងឡាយថា ដ្បិតខ្ញុំត្រូវគរុធម៌គួរដល់មានត្តហើយ សូមលោកម្ចាស់ទាំងឡាយនិមន្តមក ខ្ញុំប្រាថ្នាឲ្យលោកម្ចាស់ទាំងឡាយនិមន្តមក ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទុកជាភិក្ខុនីនោះមិនបានបញ្ជូនបម្រើមក ក៏ភិក្ខុគប្បីទៅដោយសត្តាហ-ករណីយបាន នឹងនិយាយទៅថ្វីដល់កិច្ចដែលភិក្ខុនីបញ្ជូនបម្រើមកហើយនោះ ភិក្ខុត្រូវធ្វើការត្រឡប់វិលវិញក្នុងរវាង ៧ ថ្ងៃដោយគិតថា អាត្មាអញនឹងធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយក្នុងការឲ្យនូវមានត្ត ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក៏ក្នុងសាសនានេះ មានភិក្ខុនីគួរនឹងទាញអន្តរាបត្តិមកចូលក្នុងមូលាបត្តិ ។

សន្តិកេ ទូតំ បហិណេយ្យ អហំ ហិ មូលាយ បដិកស្ស-
នារហា អាគច្ឆន្តុ អយ្យា ឥច្ឆាមិ អយ្យានំ អាគតន្តិ ។
គន្តព្វំ ភិក្ខវេ សត្តាហករណីយេន អប្បហិតេបិ ប-
គេវ បហិតេ មូលាយ បដិកស្សនំ ឧស្សុក្កំ ករិស្សាមីតិ
សត្តាហំ សន្និវត្តោ កាតព្វោ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនី
អព្ភានារហា ហោតិ ។ សា ចេ ភិក្ខូនំ សន្តិកេ ទូតំ
បហិណេយ្យ អហំ ហិ អព្ភានារហា អាគច្ឆន្តុ អយ្យា
ឥច្ឆាមិ អយ្យានំ អាគតន្តិ ។ គន្តព្វំ ភិក្ខវេ សត្តាហករ-
ណីយេន អប្បហិតេបិ បគេវ បហិតេ អព្ភានំ ឧស្សុក្កំ
ករិស្សាមីតិ សត្តាហំ សន្និវត្តោ កាតព្វោ ។ ឥធ បន
ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយា សង្ឃោ កម្មំ កត្តុកាមោ ហោតិ
តជ្ជនីយំ វា និយស្សំ វា បព្វាជនីយំ វា បដិសា-
រណីយំ វា ឧក្ខេបនីយំ វា ។ សា ចេ ភិក្ខូនំ

បើភិក្ខុនីនោះបញ្ជូនបម្រើទៅក្នុងសំណាក់ភិក្ខុទាំងឡាយថា ដ្បិតខ្ញុំករុណាគួរនឹងទាញអន្តរាបត្តិមកចូលក្នុងមូលាបត្តិ សូមលោកម្ចាស់ទាំងឡាយនិមន្តមក ខ្ញុំប្រាថ្នាឲ្យលោកម្ចាស់ទាំងឡាយនិមន្តមក ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទុកជាភិក្ខុនីនោះមិនបានបញ្ជូនបម្រើមក ក៏ភិក្ខុគប្បីទៅ ដោយសត្តាហករណីយបាន ទឹងនិយាយទៅថ្វីដល់កិច្ចដែលភិក្ខុនីបញ្ជូនបម្រើមកហើយនោះ ភិក្ខុត្រូវធ្វើការត្រឡប់វិលវិញក្នុងរវាង ៧ ថ្ងៃដោយគិតថា អាត្មាអញនឹងធ្វើសេចក្ដីខ្វល់ខ្វាយក្នុងការទាញអន្តរាបត្តិមកចូលក្នុងមូលាបត្តិ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ មានភិក្ខុនីគួរដល់អព្ភានកម្មហើយ ។ បើភិក្ខុនីនោះបញ្ជូនបម្រើទៅក្នុងសំណាក់ភិក្ខុទាំងឡាយថា ដ្បិតខ្ញុំករុណាគួរដល់អព្ភានកម្មហើយ សូមលោកម្ចាស់ទាំងឡាយនិមន្តមក ខ្ញុំករុណាប្រាថ្នាឲ្យលោកម្ចាស់ទាំងឡាយនិមន្តមក ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទុកជាភិក្ខុនីនោះមិនបានបញ្ជូនបម្រើមក ក៏ភិក្ខុគប្បីទៅដោយសត្តាហករណីយបាន ទឹងនិយាយទៅថ្វីដល់កិច្ចដែលភិក្ខុនីបញ្ជូនបម្រើមកហើយនោះ ភិក្ខុត្រូវធ្វើការត្រឡប់វិលវិញក្នុងរវាង ៧ ថ្ងៃដោយគិតថា អាត្មាអញនឹងធ្វើសេចក្ដីខ្វល់ខ្វាយក្នុងអព្ភានកម្ម ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក៏ក្នុងសាសនានេះ សង្ឃប្រុងធ្វើកម្មគឺ តជ្ជនីយកម្ម និយស្សកម្ម បព្វាជនីយកម្ម បដិសារណីយកម្ម ឧក្ខេបនីយកម្ម ដល់ភិក្ខុនី ។ បើភិក្ខុនីនោះ

សន្តិកេ ទូតំ បហិណេយ្យ សង្ឃោ មេ កម្មំ កត្តុ-
កាមោ អាគច្ឆន្តុ អយ្យា ឥច្ឆាមិ អយ្យានំ អាគតន្តិ ។
គន្តព្វំ ភិក្ខវេ សត្តាហករណីយេន អប្បហិតេបិ បគេវ
បហិតេ កិន្តិ នុ ខោ សង្ឃោ កម្មំ ន ករេយ្យ
លហុកាយ វា បរិណាមេយ្យាតិ សត្តាហំ សន្និវត្តោ
កាតព្វោ ។ កតំ វា បនស្ស ហោតិ សង្ឃេន កម្មំ
តជ្ជនីយំ វា និយស្សំ វា បព្វាជនីយំ វា បដិសារណីយំ
វា ឧក្ខេបនីយំ វា ។ សោ ចេ ភិក្ខូនំ សន្តិកេ ទូតំ
បហិណេយ្យ សង្ឃោ មេ កម្មំ អកាសិ អាគច្ឆន្តុ
អយ្យា ឥច្ឆាមិ អយ្យានំ អាគតន្តិ ។ គន្តព្វំ ភិក្ខវេ
សត្តាហករណីយេន អប្បហិតេបិ បគេវ បហិតេ កិន្តិ
នុ ខោ សម្មាវត្តេយ្យ លោមំ បាតេយ្យ នេត្ថារំ វត្តេយ្យ
សង្ឃោ តំ កម្មំ បដិប្បស្សម្ភេយ្យាតិ សត្តាហំ
សន្និវត្តោ កាតព្វោ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ សិក្ខមានា

បញ្ជូនបម្រើទៅក្នុងសំណាក់ភិក្ខុទាំងឡាយថា ឥឡូវសង្ឃបង់ធ្វើកម្មដល់ខ្ញុំករុណាហើយ សូមលោកម្ចាស់ទាំងឡាយនិមន្តមក ខ្ញុំប្រាថ្នាឲ្យលោកម្ចាស់ទាំងឡាយនិមន្តមក ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទុកជាភិក្ខុនីនោះមិនបានបញ្ជូនបម្រើមក ក៏ភិក្ខុគប្បីទៅដោយសត្តាហករណីយបាន នឹងនិយាយទៅថ្វីដល់កិច្ចដែលភិក្ខុនីបញ្ជូនបម្រើមកហើយនោះ ភិក្ខុត្រូវធ្វើការត្រឡប់វិលវិញក្នុងរវាង ៧ ថ្ងៃដោយគិតថា សង្ឃមិនគួរធ្វើកម្មឬគួរតែបង្អោនទៅដើម្បីកម្មស្រាលដោយឧបាយដូចម្តេចហ្ន៎ ។ មួយទៀត សង្ឃបានធ្វើកម្មគឺតជ្ជនីយកម្មក្តី និយស្សកម្មក្តី បព្វាជនីយកម្មក្តី បដិសារណីយកម្មក្តី ឧក្ខេបនីយកម្មក្តី ដល់ភិក្ខុនីនោះហើយ ។ បើភិក្ខុនីនោះបញ្ជូនបម្រើទៅក្នុងសំណាក់ភិក្ខុទាំងឡាយថា សង្ឃបានធ្វើកម្មដល់ខ្ញុំករុណាហើយសូមលោកម្ចាស់ទាំងឡាយនិមន្តមក ខ្ញុំករុណាប្រាថ្នាឲ្យលោកម្ចាស់ទាំងឡាយនិមន្តមក ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទុកជាភិក្ខុនីនោះមិនបានបញ្ជូនបម្រើមក ក៏ភិក្ខុគប្បីទៅដោយសត្តាហករណីយបាន នឹងនិយាយទៅថ្វីដល់កិច្ចដែលភិក្ខុបានបញ្ជូនបម្រើមកហើយនោះ ភិក្ខុត្រូវធ្វើការត្រឡប់វិលវិញក្នុងរវាង ៧ ថ្ងៃដោយគិតថា ភិក្ខុនីនោះគួរប្រព្រឹត្តដោយប្រពៃ គួរសម្របរោម គួរប្រព្រឹត្តវត្ត សមគួរដល់កិរិយារលាស់ខ្លួនចេញចាកទោស សង្ឃគប្បីរម្ងាប់កម្មនោះដោយឧបាយដូចម្តេចហ្ន៎ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក៏ក្នុង

គិលានា ហោតិ ។ សា ចេ ភិក្ខូនំ សន្តិកេ ទូតំ បហិណេយ្យ អហំ ហិ គិលានា អាគច្ឆន្តុ អយ្យា ឥច្ឆាមិ អយ្យានំ អាគតន្តិ ។ គន្តព្វំ ភិក្ខវេ សត្តាហករណីយេន អប្បហិតេបិ បគេវ បហិតេ គិលានភត្តំ វា បរិយេសិស្សាមិ គិលានុបដ្ឋាកភត្តំ វា បរិយេសិស្សាមិ គិលានភេសជ្ជំ វា បរិយេសិស្សាមិ បុច្ឆិស្សាមិ វា ឧបដ្ឋហិស្សាមិ វាតិ សត្តាហំ សន្និវត្តោ កាតព្វោ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ សិក្ខមានាយ អនភិរតិ ឧប្បន្នា ហោតិ ។ បេ ។ កុក្កុច្ចំ ឧប្បន្នំ ហោតិ ។ ទិដ្ឋិគតំ ឧប្បន្នំ ហោតិ ។ សិក្ខា កុបិតា ហោតិ ។ សា ចេ ភិក្ខូនំ សន្តិកេ ទូតំ បហិណេយ្យ សិក្ខា មេ កុបិតា អាគច្ឆន្តុ អយ្យា ឥច្ឆាមិ អយ្យានំ អាគតន្តិ ។ គន្តព្វំ ភិក្ខវេ សត្តាហករណីយេន អប្បហិតេបិ បគេវ បហិតេ សិក្ខាសមាទានំ ឧស្សុក្កំ ករិស្សាមីតិ

សាសនានេះ សិក្ខមានាមានជម្ងឺ ។ បើសិក្ខមានានោះបញ្ជូនបម្រើទៅក្នុងសំណាក់ភិក្ខុទាំងឡាយថា ដ្បិតខ្ញុំមានជម្ងឺ សូមលោកម្ចាស់ទាំងឡាយនិមន្តមក ខ្ញុំករុណាប្រាថ្នាឲ្យលោកម្ចាស់ទាំងឡាយនិមន្តមក ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទុកជាសិក្ខមានានោះមិនបានបញ្ជូនបម្រើមក ក៏ភិក្ខុគប្បីទៅ ដោយសត្តាហករណីយបាន ទឹងនិយាយទៅថ្វីដល់កិច្ចដែលសិក្ខមានាបញ្ជូនបម្រើមកហើយនោះ ភិក្ខុត្រូវធ្វើការត្រឡប់វិលវិញក្នុងរវាង ៧ ថ្ងៃដោយគិតថា អាត្មាអញនឹងស្វែងរកគិលានភត្ត ឬនឹងស្វែងរកគិលានុបដ្ឋាកភត្ត ឬនឹងស្វែងរកគិលានភេសជ្ជៈ ឬនឹងសួរជម្ងឺ ឬនឹងបម្រើជម្ងឺ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ សេចក្តីអផ្សុកកើតឡើងដល់សិក្ខមានាហើយ ។ បេ ។ សេចក្តីរង្កៀសកើតឡើងហើយ ។ ទិដ្ឋិខុសកើតឡើងហើយ ។ សិក្ខាកម្រើក (គឺដាច់សិក្ខាសម្មតិ) ហើយ ។ បើសិក្ខមានានោះបញ្ជូនបម្រើទៅក្នុងសំណាក់ភិក្ខុទាំងឡាយថា ឥឡូវសិក្ខារបស់ខ្ញុំករុណាកម្រើកហើយ សូមលោកម្ចាស់ទាំងឡាយនិមន្តមក ខ្ញុំករុណាប្រាថ្នាឲ្យលោកម្ចាស់ទាំងឡាយនិមន្តមក ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទុកជាសិក្ខមានានោះមិនបានបញ្ជូនបម្រើមក ក៏ភិក្ខុគប្បីទៅដោយសត្តាហករណីយបាន ទឹងនិយាយទៅថ្វីដល់កិច្ចដែលសិក្ខមានាបញ្ជូនបម្រើមកហើយនោះ ភិក្ខុត្រូវធ្វើការត្រឡប់វិលវិញក្នុងរវាង ៧ ថ្ងៃដោយគិតថា អាត្មាអញ

វស្សូបនាយិកក្ខន្ធកេ សត្តាហកសត្តិវត្ថុករណំ

សត្តាហំ សន្និវត្តោ កាតព្វោ ៗ ឥធ បន ភិក្ខវេ
សិក្ខមានា ឧបសម្បជ្ជិតុកាមា ហោតិ ៗ សា ចេ
ភិក្ខូនំ សន្តិកេ ទូតំ បហិណេយ្យ អហំ ហិ ឧប-
សម្បជ្ជិតុកាមា អាគច្ឆន្តុ អយ្យា ឥច្ឆាមិ អយ្យានំ
អាគតន្តិ ៗ គន្តព្វំ ភិក្ខវេ សត្តាហករណីយេន
អប្បហិតេបិ បគេវ បហិតេ ឧបសម្បទំ ឧស្សុក្កំ
ករិស្សាមិ វា អនុស្សាវេស្សាមិ វា គណបូរកោ វា
ភវិស្សាមីតិ សត្តាហំ សន្និវត្តោ កាតព្វោ ៗ ឥធ បន
ភិក្ខវេ សាមណេរោ គិលានោ ហោតិ ៗ សោ ចេ
ភិក្ខូនំ សន្តិកេ ទូតំ បហិណេយ្យ អហំ ហិ គិលានោ
អាគច្ឆន្តុ ភិក្ខូ ឥច្ឆាមិ ភិក្ខូនំ អាគតន្តិ ៗ គន្តព្វំ ភិក្ខវេ
សត្តាហករណីយេន អប្បហិតេបិ បគេវ បហិតេ
គិលានភត្តំ វា បរិយេសិស្សាមិ គិលានុបដ្ឋាកភត្តំ

នឹងធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយក្នុងការសមាទានសិក្ខា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក៏ក្នុងសាសនានេះ មានសិក្ខមានា ប្រាថ្នានឹងឧបសម្បទា ។ បើសិក្ខមានានោះបញ្ជូនបម្រើទៅក្នុងសំណាក់ភិក្ខុទាំងឡាយថា ដ្បិតខ្ញុំប្រាថ្នានឹងឧបសម្បទា សូមលោកម្ចាស់ទាំងឡាយនិមន្តមក ខ្ញុំករុណាប្រាថ្នាឲ្យលោកម្ចាស់ទាំងឡាយនិមន្តមក ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទុកជាសិក្ខមានានោះមិនបានបញ្ជូនបម្រើមក ក៏ភិក្ខុគប្បីទៅ ដោយសត្តាហករណីយបាន នឹងនិយាយទៅថ្វីដល់កិច្ចដែលសិក្ខមានាបញ្ជូនបម្រើមកហើយនោះ ភិក្ខុត្រូវធ្វើការត្រឡប់វិលវិញក្នុងរវាង ៧ ថ្ងៃដោយគិតថា អាត្មាអញនឹងធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយឬនឹងសូត្រ (កម្មវាចា) ឬនឹងជាគណបូរកៈក្នុងឧបសម្បទាកម្ម ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក៏ក្នុងសាសនានេះ មានសាមណេរណី ។ បើសាម-ណេរនោះបញ្ជូនបម្រើទៅក្នុងសំណាក់ភិក្ខុទាំងឡាយថា ដ្បិតខ្ញុំករុណាឈឺ សូមភិក្ខុទាំងឡាយនិមន្តមក ខ្ញុំករុណាប្រាថ្នាឲ្យភិក្ខុទាំងឡាយនិមន្តមក ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទុកជាសាមណេរនោះមិនបានបញ្ជូនបម្រើមក ក៏ភិក្ខុគប្បីទៅដោយសត្តាហករណីយបាន នឹងនិយាយទៅថ្វីដល់កិច្ចដែលសាមណេរបញ្ជូនបម្រើមកហើយនោះ ភិក្ខុត្រូវធ្វើការត្រឡប់វិលវិញក្នុងរវាង ៧ ថ្ងៃដោយគិតថា អាត្មាអញនឹងជួយស្វែងរកគិលានភត្តក្តី ស្វែងរក

វា បរិយេសិស្សាមិ គិលានភេសជ្ជំ វា បរិយេសិស្សាមិ បុច្ឆិស្សាមិ វា ឧបដ្ឋហិស្សាមិ វាតិ សត្តាហំ សន្និវត្តោ កាតព្វោ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ សាមណេរស្ស អនភិរតិ ឧប្បន្នា ហោតិ ។បេ។ កុក្កុច្ចំ ឧប្បន្នំ ហោតិ ។ ទិដ្ឋិគតំ ឧប្បន្នំ ហោតិ ។ សាមណេរោ វស្សំ បុច្ឆិតុ-កាមោ ហោតិ ។ សោ ចេ ភិក្ខូនំ សន្តិកេ ទូតំ បហិណេយ្យ អហំ ហិ វស្សំ បុច្ឆិតុកាមោ អាគច្ឆន្តុ ភិក្ខូ ឥច្ឆាមិ ភិក្ខូនំ អាគតន្តិ ។ គន្តព្វំ ភិក្ខវេ សត្តាហំ សត្តាហករណីយេន អប្បហិតេបិ បគេវ បហិតេ បុច្ឆិស្សាមិ វា អាចិក្ខិស្សាមិ វាតិ សត្តាហំ សន្និវត្តោ កាតព្វោ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ សាមណេរោ ឧបសម្បជ្ជិតុកាមោ ហោតិ ។ សោ ចេ ភិក្ខូនំ សន្តិកេ ទូតំ បហិណេយ្យ អហំ ហិ ឧបសម្បជ្ជិតុកា-មោ អាគច្ឆន្តុ ភិក្ខូ ឥច្ឆាមិ ភិក្ខូនំ អាគតន្តិ ។ គន្តព្វំ ភិក្ខវេ សត្តាហករណីយេន អប្បហិតេបិ បគេវ បហិតេ

គិលានុបដ្ឋាកភត្តក្តី ស្វែងរកគិលានភេសជ្ជៈក្តី សាកសួរជម្ងឺក្តី បម្រើជម្ងឺក្តី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក៏ក្នុងសាសនានេះ សេចក្តីអផ្សុកកើតឡើងដល់សាមណេរ ។ បេ ។ សេចក្តីរង្កៀសកើតឡើងដល់សាមណេរ ។ ទិដ្ឋិខុសកើតឡើងដល់សាមណេរ ។ សាមណេរមានការប្រាថ្នាដើម្បីសួរនូវវស្សា ។ បើសាមណេរនោះបញ្ជូនបម្រើទៅក្នុងសំណាក់ភិក្ខុទាំងឡាយថា ដ្បិតខ្ញុំករុណាមានការប្រាថ្នាដើម្បីសួរនូវវស្សា សូមភិក្ខុទាំងឡាយនិមន្តមក ខ្ញុំករុណាប្រាថ្នាឲ្យភិក្ខុទាំងឡាយនិមន្តមក ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទុកជាសាមណេរនោះមិនបានបញ្ជូនបម្រើមក ក៏ភិក្ខុគប្បីទៅដោយសត្តាហករណីយបាន ទឹងនិយាយទៅថ្វីដល់កិច្ចដែលសាមណេរបញ្ជូនបម្រើមកហើយនោះ ភិក្ខុត្រូវធ្វើការត្រឡប់វិលវិញក្នុងរវាង ៧ ថ្ងៃដោយគិតថា អាត្មាអញនឹងសាកសួរវស្សាឬនឹងប្រាប់វស្សា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក៏ក្នុងសាសនានេះ មានសាមណេរចង់ឧបសម្បទា ។ បើសាមណេរនោះបញ្ជូនបម្រើទៅក្នុងសំណាក់ភិក្ខុទាំងឡាយថា ដ្បិតខ្ញុំករុណាចង់ឧបសម្បទា សូមភិក្ខុទាំងឡាយនិមន្តមក ខ្ញុំករុណាប្រាថ្នាឲ្យភិក្ខុទាំងឡាយនិមន្តមក ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទុកជាសាមណេរនោះមិនបានបញ្ជូនបម្រើមក ក៏ភិក្ខុគប្បីទៅដោយសត្តាហករណីយបាន ទឹងនិយាយទៅថ្វីដល់កិច្ចដែល

ឧបសម្បទំ ឧស្សុក្កំ ការិស្សាមិ វា អនុស្សាវេស្សាមិ វា គណបូរកោ វា ភវិស្សាមីតិ សត្តាហំ សន្និវត្តោ កាតព្វោ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ សាមណេរី គិលានា ហោតិ ។ សា ចេ ភិក្ខូនំ សន្តិកេ ទូតំ បហិណេយ្យ អហំ ហិ គិលានា អាគច្ឆន្តុ អយ្យា ឥច្ឆាមិ អយ្យានំ អាគតន្តិ ។ គន្តព្វំ ភិក្ខវេ សត្តាហករណីយេន អប្បហិតេបិ បគេវ បហិតេ គិលានភត្តំ វា បរិយេសិស្សាមិ គិលានុបដ្ឋាកភត្តំ វា បរិយេសិស្សាមិ គិលានភេសជ្ជំ វា បរិយេសិស្សាមិ បុច្ឆិស្សាមិ វា ឧបដ្ឋហិស្សាមិ វាតិ សត្តាហំ សន្និវត្តោ កាតព្វោ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ សាមណេរិយា អនភិរតិ ឧប្បន្នា ហោតិ ។ កុក្កុច្ចំ ឧប្បន្នំ ហោតិ ។ ទិដ្ឋិគតំ ឧប្បន្នំ ហោតិ ។ សាមណេរី វស្សំ បុច្ឆិតុកាមា ហោតិ ។ សិក្ខំ សមាទិយិតុកាមា ហោតិ ។ សា ចេ ភិក្ខូនំ សន្តិកេ ទូតំ បហិណេយ្យ អហំ ហិ សិក្ខំ

សាមណេរបញ្ជូនបម្រើមកហើយនោះ ភិក្ខុត្រូវធ្វើការត្រឡប់វិលវិញក្នុងរវាង ៧ ថ្ងៃដោយគិតថា អាត្មាអញនឹងធ្វើសេចក្ដីខ្វល់ខ្វាយឬនឹងសូត្រ (កម្មវាចា) ឬនឹងជាគណបូរកៈក្នុងឧបសម្បទាកម្ម ៗ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក៏ក្នុងសាសនានេះ មានសាមណេរីឈឺ ៗ បើសាមណេរីនោះបញ្ជូនបម្រើទៅក្នុងសំណាក់ភិក្ខុទាំងឡាយថា ដ្បិតខ្ញុំមានជម្ងឺ សូមលោកម្ចាស់ទាំងឡាយនិមន្តមក ខ្ញុំប្រាថ្នាឲ្យលោកម្ចាស់ទាំងឡាយនិមន្តមក ៗ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទុកជាសាមណេរីនោះ មិនបានបញ្ជូនបម្រើមក ក៏ភិក្ខុគប្បីទៅ ដោយសត្តាហករណីយបាន ទំនិយាយទៅថ្វីដល់កិច្ចដែលសាមណេរីបានបញ្ជូនបម្រើមកហើយនោះ ភិក្ខុត្រូវធ្វើការត្រឡប់វិលវិញក្នុងរវាង ៧ ថ្ងៃដោយគិតថា អាត្មាអញនឹងស្វែងរកគិលានភត្តឬស្វែងរកគិលានុបដ្ឋាកភត្តឬស្វែងរកគិលានភេសជ្ជៈ ឬសួរជម្ងឺ ឬបម្រើជម្ងឺ ៗ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក៏ក្នុងសាសនានេះ សេចក្ដីអផ្សុកកើតឡើងដល់សាមណេរី ៗ សេចក្ដីរង្កៀសកើតឡើងដល់សាមណេរី ៗ ទិដ្ឋិខុសកើតឡើងដល់សាមណេរី ៗ សាមណេរីមានសេចក្ដីប្រាថ្នា ដើម្បីនឹងសួរនូវវស្សា ៗ មានសេចក្ដីប្រាថ្នា ដើម្បីសមាទាននូវសិក្ខា ៗ បើសាមណេរីនោះ បញ្ជូនបម្រើទៅក្នុងសំណាក់ភិក្ខុទាំងឡាយថា ដ្បិតខ្ញុំមានសេចក្ដីប្រាថ្នា ដើម្បីសមាទាននូវសិក្ខា សូមលោកម្ចាស់

សមាទយិតុកាមា អាគច្ឆន្តុ អយ្យា ឥច្ឆាមិ អយ្យានំ អាគតន្តិ ។ គន្តព្វំ ភិក្ខវេ សត្តាហករណីយេន អប្បហិតេបិ បគេវ បហិតេ សិក្ខាសមាទានំ ឧស្សុក្កំ ករិស្សាមីតិ សត្តាហំ សន្និវត្តោ កាតព្វោតិ ។

(៨) តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស ភិក្ខុនោ មាតា គិលានា ហោតិ ។ សា បុត្តស្ស សន្តិកេ ទូតំ បាហេសិ អហំ ហិ គិលានា ឥច្ឆាមិ បុត្តស្ស អាគតន្តិ ។ អថខោ តស្ស ភិក្ខុនោ ឯតទហោសិ ភគវតា បញ្ញត្តំ សត្តន្នំ សត្តាហករណីយេន បហិតេ គន្តុំ ន ត្វេវ អប្បហិតេ បញ្ចន្នំ សត្តាហករណីយេន អប្បហិតេបិ គន្តុំ បគេវ បហិតេ អយញ្ច មេ មាតា គិលានា សា ច អនុបាសិកា កថំ នុ ខោ មយា បដិបជ្ជិតព្វន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជា-

ទាំងឡាយនិមន្តមក ខ្ញុំប្រាថ្នាឲ្យលោកម្ចាស់ទាំងឡាយនិមន្តមក ៗ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទុកជាសាមណេរនោះមិនបានបញ្ជូនបម្រើមក ក៏ភិក្ខុគប្បីទៅ ដោយសត្តាហករណីយបាន ទឹងនិយាយទៅថ្វីដល់កិច្ចដែលសាមណេរបានបញ្ជូនបម្រើមកហើយនោះ ភិក្ខុត្រូវធ្វើការត្រឡប់វិលវិញក្នុងរវាង ៧ ថ្ងៃដោយគិតថា អាត្មាអញនឹងធ្វើនូវសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយក្នុងការសមាទាននូវសិក្ខា ៗ

(៨) សម័យនោះឯង មាតារបស់ភិក្ខុ ១ រូបមានជម្ងឺ ៗ មាតានោះក៏បានបញ្ជូនបម្រើទៅក្នុងសំណាក់ភិក្ខុជាកូនថា ដ្បិតខ្ញុំមានជម្ងឺ ខ្ញុំចង់ឲ្យលោកកូននិមន្តមក ៗ ក្នុងវេលានោះ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគបានបញ្ញត្តហើយថា កាលបើជនទាំង ៧ ពួកបានបញ្ជូនបម្រើមកហើយ ភិក្ខុគួរទៅដោយសត្តាហករណីយបាន កាលបើជនទាំង ៧ ពួក មិនបញ្ជូនបម្រើមកទេ ភិក្ខុមិនគួរទៅទេ ចំណែកឯពួកសហធម្មិកបុគ្គលទាំង ៥ វិញ មិនបានបញ្ជូនបម្រើមក ក៏ភិក្ខុគួរទៅដោយសត្តាហករណីយបាន ទឹងនិយាយទៅថ្វីដល់កិច្ចដែលគេបញ្ជូនបម្រើមកហើយនោះ ក៏ឥឡូវមាតារបស់អញនេះមានជម្ងឺ តែមាតានោះមិនមែនជាឧបាសិកា តើអាត្មាអញត្រូវប្រតិបត្តិដូចម្តេចហ្ន៎ ៗ ភិក្ខុទាំងឡាយបានក្រាបទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ៗ ព្រះអង្គទ្រង់អនុញ្ញាត

ញាមិ ភិក្ខវេ សត្តន្នំ សត្តាហករណីយេន អប្បហិតេ-
បិ គន្តុំ បគេវ បហិតេ ភិក្ខុស្ស ភិក្ខុនិយា សិក្ខមា-
នាយ សាមណេរស្ស សាមណេរិយា មាតុយា ច បិតុស្ស
ច អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឥមេសំ សត្តន្នំ សត្តាហករ-
ណីយេន អប្បហិតេបិ គន្តុំ បគេវ បហិតេ សត្តាហំ
សន្និវត្តោ កាតព្វោ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុស្ស មាតា
គិលានា ហោតិ ។ សា ចេ បុត្តស្ស សន្តិកេ ទូតំ
បហិណេយ្យ អហំ ហិ គិលានា អាគច្ឆតុ មេ បុត្តោ
ឥច្ឆាមិ បុត្តស្ស អាគតន្តិ ។ គន្តព្វំ ភិក្ខវេ សត្តាហ-
ករណីយេន អប្បហិតេបិ បគេវ បហិតេ គិលានភត្តំ
វា បរិយេសិស្សាមិ គិលានុបដ្ឋាកភត្តំ វា បរិយេ-
សិស្សាមិ គិលានភេសជ្ជំ វា បរិយេសិស្សាមិ បុច្ឆិស្សាមិ
វា ឧបដ្ឋហិស្សាមិ វាតិ សត្តាហំ សន្និវត្តោ កាតព្វោ ។
ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុស្ស បិតា គិលានោ ហោតិ ។ សោ
ចេ បុត្តស្ស សន្តិកេ ទូតំ បហិណេយ្យ អហំ ហិ

ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទុកជាពួកជនទាំង ៧ គឺ ភិក្ខុ ភិក្ខុនី សិក្ខមានា សាមណេរ សាមណេរី មាតា បិតា មិនបានបញ្ជូនបម្រើមក ក៏តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុទៅ ដោយសត្តាហករណីយបាន ទឹងនិយាយទៅថា ដល់កិច្ចដែលគេបានបញ្ជូនបម្រើមកហើយនោះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទុកជាពួកជនទាំង ៧ នេះមិនបានបញ្ជូនបម្រើមក ក៏តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុទៅដោយសត្តាហករណីយបាន ទឹងនិយាយទៅថាដល់កិច្ចដែលគេបញ្ជូនបម្រើមកហើយនោះ ភិក្ខុត្រូវធ្វើការត្រឡប់វិលវិញក្នុងរវាង ៧ ថ្ងៃ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក៏ក្នុងសាសនានេះ មាតារបស់ភិក្ខុមានជម្ងឺ ។ បើមាតានោះបញ្ជូនបម្រើទៅក្នុងសំណាក់ភិក្ខុជាកូនថា ដ្បិតខ្ញុំមានជម្ងឺ សូមលោកកូនរបស់ខ្ញុំនិមន្តមក ខ្ញុំបង់ឲ្យលោកកូននិមន្តមក ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទុកជាមាតាមិនបានបញ្ជូនបម្រើមក ក៏ភិក្ខុគប្បីទៅដោយសត្តាហករណីយបាន ទឹងនិយាយទៅថាដល់កិច្ចដែលមាតាបញ្ជូនបម្រើមកហើយនោះ ភិក្ខុត្រូវធ្វើការត្រឡប់វិលវិញក្នុងរវាង ៧ ថ្ងៃដោយគិតថា អាត្មាអញទឹងស្វែងរកគិលានភត្ត ទឹងស្វែងរកគិលានុបដ្ឋាកភត្ត ទឹងស្វែងរកគិលានភេសជ្ជ ឬទឹងសួរជម្ងឺ ឬទឹងបម្រើជម្ងឺ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក៏ក្នុងសាសនានេះ បិតារបស់ភិក្ខុមានជម្ងឺ ។ បើបិតានោះបញ្ជូនបម្រើទៅ

គិលានោ អាគច្ឆតុ មេ បុត្តោ ឥច្ឆាមិ បុត្តស្ស អាគតន្តិ ។ គន្តព្វំ ភិក្ខវេ សត្តាហករណីយេន អប្បហិតេបិ បគេវ បហិតេ គិលានភត្តំ វា បរិយេសិស្សាមិ គិលានុបដ្ឋាក-ភត្តំ វា បរិយេសិស្សាមិ គិលានភេសជ្ជំ វា បរិយេសិស្សាមិ បុច្ឆិស្សាមិ វា ឧបដ្ឋហិស្សាមិ វាតិ សត្តាហំ សន្និវត្តោ កាតព្វោ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុស្ស ភាតា គិលានោ ហោតិ ។ សោ ចេ ភាតុនោ សន្តិកេ ទូតំ បហិណេយ្យ អហំ ហិ គិលានោ អាគច្ឆតុ មេ ភាតា ឥច្ឆាមិ ភាតុនោ អាគតន្តិ ។ គន្តព្វំ ភិក្ខវេ សត្តាហករណីយេន បហិតេ ន ត្វេវ អប្បហិតេ សត្តាហំ សន្និវត្តោ កាតព្វោ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុស្ស ភគិនី គិលានា ហោតិ ។ សា ចេ ភិក្ខុស្ស សន្តិកេ ទូតំ បហិណេយ្យ អហំ ហិ គិលានា អាគច្ឆតុ មេ ភាតា ឥច្ឆាមិ ភាតុនោ អាគតន្តិ ។ គន្តព្វំ ភិក្ខវេ សត្តាហករណីយេន

ក្នុងសំណាក់ភិក្ខុជាកូនថា ដ្បិតខ្ញុំមានជម្ងឺ សូមឲ្យលោកកូនរបស់ខ្ញុំនិមន្តមក ខ្ញុំចង់ឲ្យលោកកូននិមន្តមក ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទុកជាបិតាមិនបានបញ្ជូនបម្រើមក ភិក្ខុគប្បីទៅ ដោយសត្តាហករណីយបាន ទឹងនិយាយទៅក្នុងដល់កិច្ចដែលបិតាបញ្ជូនបម្រើមកហើយនោះ ភិក្ខុត្រូវធ្វើការត្រឡប់វិលវិញក្នុងរវាង ៧ ថ្ងៃដោយគិតថា អាត្មាអញទឹងស្វែងរកគិលានភត្ត ទឹងស្វែងរកគិលានុបដ្ឋាកភត្ត ទឹងស្វែងរកគិលានភេសជ្ជៈ ឬទឹងសួរជម្ងឺ ឬទឹងបម្រើជម្ងឺ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ បងប្អូនប្រុសរបស់ភិក្ខុមានជម្ងឺ ។ បើបងប្អូនប្រុសនោះបញ្ជូនបម្រើទៅក្នុងសំណាក់ភិក្ខុជាបងប្អូនថា ដ្បិតខ្ញុំមានជម្ងឺ សូមឲ្យលោកជាបងប្អូនរបស់ខ្ញុំនិមន្តមក ខ្ញុំចង់ឲ្យលោកជាបងប្អូននិមន្តមក ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើបងប្អូនប្រុសបញ្ជូនបម្រើមកហើយ ភិក្ខុគប្បីទៅដោយសត្តាហករណីយបាន បើបងប្អូនប្រុសមិនបានបញ្ជូនបម្រើមកទេ ភិក្ខុមិនគួរទៅទេ ភិក្ខុត្រូវធ្វើការត្រឡប់វិលវិញក្នុងរវាង ៧ ថ្ងៃ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ បងប្អូនស្រីរបស់ភិក្ខុមានជម្ងឺ ។ បើបងប្អូនស្រីនោះបញ្ជូនបម្រើទៅក្នុងសំណាក់ភិក្ខុថា ដ្បិតខ្ញុំមានជម្ងឺ សូមឲ្យលោកជាបងប្អូនប្រុសរបស់ខ្ញុំនិមន្តមក ខ្ញុំប្រាថ្នាឲ្យលោកជាបងប្អូនប្រុសនិមន្តមក ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើបងប្អូនស្រីបានបញ្ជូនបម្រើមកហើយ ភិក្ខុគប្បីទៅដោយសត្តាហករណីយ

បហិតេ ន ត្វេវ អប្បហិតេ សត្តាហំ សន្និវត្តោ កាតព្វោ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុស្ស ញាតកោ គិលានោ ហោតិ ។ សោ ចេ ភិក្ខុស្ស សន្តិកេ ទូតំ បហិណេយ្យ អហំ ហិ គិលានោ អាគច្ឆតុ ភទន្តោ ឥច្ឆាមិ ភទន្តស្ស អាគតន្តិ ។ គន្តព្វំ ភិក្ខវេ សត្តាហករណីយេន បហិតេ ន ត្វេវ អប្បហិតេ សត្តាហំ សន្និវត្តោ កាតព្វោ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុស្ស ភតិកោ គិលានោ ហោតិ ។ សោ ចេ ភិក្ខូនំ សន្តិកេ ទូតំ បហិណេយ្យ អហំ ហិ គិលានោ អាគច្ឆន្តុ ភិក្ខូ ឥច្ឆាមិ ភិក្ខូនំ អាគតន្តិ ។ គន្តព្វំ ភិក្ខវេ សត្តាហករណីយេន បហិតេ ន ត្វេវ អប្បហិតេ សត្តាហំ សន្និវត្តោ កាតព្វោតិ ។

(៩) តេន ខោ បន សមយេន សង្ឃស្ស មហាវិហារោ(១) ឧទ្រិយតិ អញ្ញតរេន ឧបាសកេន អរញ្ញេ ភណ្ឌំ ឆេទាបិតំ ហោតិ ។ សោ ភិក្ខូនំ សន្តិកេ

១ ឱ. វិហារោ ។

បាន កាលបើបងប្អូនស្រីមិនបានបញ្ជូនបម្រើមកទេ ភិក្ខុមិនត្រូវទៅទេ ភិក្ខុត្រូវធ្វើការត្រឡប់វិលវិញក្នុងរវាង ៧ ថ្ងៃ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ ញាតិរបស់ភិក្ខុមានជម្ងឺ ។ បើញាតិនោះបញ្ជូនបម្រើទៅក្នុងសំណាក់ភិក្ខុថា ដ្បិតខ្ញុំមានជម្ងឺ សូមឲ្យលោកដំណើរនិមន្តមក ខ្ញុំប្រាថ្នាឲ្យលោកដំណើរនិមន្តមក ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើញាតិបញ្ជូនបម្រើមកហើយ ភិក្ខុគប្បីទៅដោយសត្តាហករណីយបាន កាលបើញាតិមិនបានបញ្ជូនបម្រើមកទេ ភិក្ខុមិនត្រូវទៅទេ ភិក្ខុត្រូវធ្វើការត្រឡប់វិលវិញក្នុងរវាង ៧ ថ្ងៃ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ អ្នកធ្វើការឈ្នួលរបស់ភិក្ខុមានជម្ងឺ ។ បើអ្នកធ្វើការឈ្នួលនោះបញ្ជូនបម្រើទៅក្នុងសំណាក់ភិក្ខុទាំងឡាយថា ដ្បិតខ្ញុំករុណាមានជម្ងឺ សូមឲ្យភិក្ខុទាំងឡាយនិមន្តមក ខ្ញុំប្រាថ្នាឲ្យភិក្ខុទាំងឡាយនិមន្តមក ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើអ្នកធ្វើការឈ្នួលបញ្ជូនបម្រើមកហើយ ភិក្ខុគប្បីទៅដោយសត្តាហករណីយបាន កាលបើអ្នកធ្វើការឈ្នួលមិនបានបញ្ជូនបម្រើមកទេ ភិក្ខុមិនត្រូវទៅទេ ភិក្ខុត្រូវធ្វើការត្រឡប់វិលវិញក្នុងរវាង ៧ ថ្ងៃ ។

(៩) សម័យនោះឯង មហាវិហាររបស់សង្ឃបាក់បែកទ្រុតទ្រោមទៅ មានឧបាសកម្នាក់ បានឲ្យគេកាប់យកគ្រឿងឈើទៅក្នុងព្រៃ ។ ឧបាសកនោះក៏បានបញ្ជូនបម្រើទៅ ក្នុងសំណាក់ភិក្ខុទាំងឡាយថា បើ

ទូតំ បាហេសិ សចេ ភទ្ទន្តា តំ ភណ្ឌំ អវហារេយ្យុំ ទជ្ជាហំ តំ ភណ្ឌន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ សង្ឃករណីយេន គន្តុំ សត្តាហំ សន្និវត្តោ កាតព្វោតិ ។

វស្សាវាសភាណវារំ និដ្ឋិតំ បឋមំ ។

(១០) តេន ខោ បន សមយេន កោសលេសុ ជនបទេសុ អញ្ញតរស្មឹ អាវាសេ វស្សូបគតា ភិក្ខូ វាឡេហិ ឧព្ពាឡ្ហា ហោន្តិ ។ គណ្ហឹសុបិ បរិបាតឹសុបិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ វស្សូបគតា ភិក្ខូ វាឡេហិ ឧព្ពាឡ្ហា ហោន្តិ ។ គណ្ហន្តិបិ បរិបាតេន្តិបិ ។ ឯសេវ អន្តរាយោតិ បក្កមិតព្វំ ។ អនាបត្តិ វស្សច្ឆេទស្ស ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ វស្សូបគតា

លោកដ៏ចំរើនទាំងឡាយអាចឲ្យគេនាំយកគ្រឿងឈើនោះទៅបាន ខ្ញុំករុណានឹងប្រគេនគ្រឿងឈើនោះ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយបានក្រាបទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់អនុញ្ញាតថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុទៅ ដោយសត្តាហករណីយ (កិច្ចដែលសង្ឃគួរធ្វើ) បាន ហើយត្រូវធ្វើការត្រឡប់វិលវិញក្នុងរវាង ៧ ថ្ងៃ ។

ចប់ ភាណវារៈ សំដែងអំពីភិក្ខុនៅចាំវស្សាជាបឋម ។

(១០) សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយបានចាំវស្សាក្នុងអាវាស ១ ក្នុងកោសលជនបទ ពួកសត្វសាហាវតែងទៅបៀតបៀន ។ ពួកសត្វសាហាវនោះមកចាប់ភិក្ខុទាំងនោះខ្លះ មកបោមព័ទ្ធបង្អើលភិក្ខុទាំងនោះខ្លះ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ ភិក្ខុទាំងឡាយបានចូលវស្សាហើយ មានពួកសត្វសាហាវមកបៀតបៀន ។ ចាប់យកភិក្ខុទាំងនោះទៅក្តី មកបោមព័ទ្ធបង្អើលភិក្ខុទាំងនោះក្តី ។ ភិក្ខុទាំងឡាយត្រូវធ្វើទុកក្នុងចិត្តថា អាវាសនេះឯងមានសេចក្តីអន្តរាយ ហើយចៀសចេញទៅចុះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះដាច់វស្សា តែមិនត្រូវអាបត្តិទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ ភិក្ខុទាំងឡាយបានចូលវស្សាហើយ ពួក

វស្សូបនាយិកក្ខន្ធកេ វស្សុបគតានំ អន្តរាយា

ភិក្ខូ សិរឹសបេហិ ឧព្ពាឡ្ហា ហោន្តិ ។ ឌំសន្តិបិ បរិបា-តេន្តិបិ ។ ឯសេវ អន្តរាយោតិ បក្កមិតព្វំ ។ អនា-បត្តិ វស្សច្ឆេទស្ស ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ វស្សូបគតា ភិក្ខូ ចោរេហិ ឧព្ពាឡ្ហា ហោន្តិ ។ វិលុម្បន្តិបិ អាកោ-ដេន្តិបិ ។ ឯសេវ អន្តរាយោតិ បក្កមិតព្វំ ។ អនាបត្តិ វស្សច្ឆេទស្ស ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ វស្សុបគតា ភិក្ខូ បិសាចេហិ ឧព្ពាឡ្ហា ហោន្តិ ។ អាវិសន្តិបិ ហរន្តិបិ[១] ។ ឯសេវ អន្តរាយោតិ បក្កមិតព្វំ ។ អនាបត្តិ វស្សច្ឆេ-ទស្ស ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ វស្សុបគតានំ ភិក្ខូនំ គាមោ អគ្គិនា ទឌ្ឍោ ហោតិ ។ ភិក្ខូ បិណ្ឌកេន កិលមន្តិ ។

---

១ ឥទម្បិ ហនន្តីតិបិ កត្ថចិ បោត្ថកេ ទិស្សតិ ។

សត្វមានពិស[1] មកបៀតបៀន ។ សត្វទីឃជាតិទាំងនោះខាំភិក្ខុខ្លះ មកពោមព័ទ្ធបង្អើលភិក្ខុទាំងនោះខ្លះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះត្រូវតាំងចិត្តថា អាវាសនេះឯងមានសេចក្តីអន្តរាយ ហើយចៀសចេញទៅចុះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះដាច់វស្សា តែមិនត្រូវអាបត្តិទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក៏ក្នុងសាសនានេះ បើភិក្ខុទាំងឡាយចូលវស្សាហើយ មានពួកចោរមកបៀតបៀន ។ ចោរទាំងនោះប្លន់ភិក្ខុទាំងឡាយខ្លះ វាយសំពងភិក្ខុទាំងឡាយខ្លះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះត្រូវតាំងចិត្តថា អាវាសនេះឯងមានសេចក្តីអន្តរាយ ហើយចៀសចេញទៅចុះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះដាច់វស្សា តែមិនត្រូវអាបត្តិទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក៏ក្នុងសាសនានេះ ភិក្ខុទាំងឡាយចូលវស្សាហើយ មានពួកបិសាចបៀតបៀន ។ បិសាចទាំងនោះចូលទៅ (ក្នុងសរីរៈរបស់ភិក្ខុទាំងឡាយនោះ) ខ្លះ នាំយក (ភិក្ខុទាំងឡាយនោះ) ទៅខ្លះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះត្រូវតាំងចិត្តថា អាវាសនេះឯងមានសេចក្តីអន្តរាយ ហើយចៀសចេញទៅចុះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះដាច់វស្សា តែមិនត្រូវអាបត្តិទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក៏ក្នុងសាសនានេះ ភិក្ខុទាំងឡាយចូលវស្សាហើយ ស្រាប់តែភ្លើងឆេះស្រុកជាទីគោចរ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក៏លំបាកដោយអាហារបិណ្ឌបាត

---

១ សិរីសបៈ សំដៅយកសត្វលូនវារដែលមានពិស មានពស់ក្អែបជាដើម ។

ឯសេវ អន្តរាយោតិ បក្កមិតព្វំ ។ អនាបត្តិ វស្សច្ឆេទស្ស ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ វស្សូបគតានំ ភិក្ខូនំ សេនាសនំ អគ្គិនា ទឌ្ឍំ ហោតិ ។ ភិក្ខូ សេនាសនេន កិលមន្តិ ។ ឯសេវ អន្តរាយោតិ បក្កមិតព្វំ ។ អនាបត្តិ វស្សច្ឆេទស្ស ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ វស្សូបគតានំ ភិក្ខូនំ គាមោ ឧទកេន វុឡ្ហោ ហោតិ ។ ភិក្ខូ បិណ្ឌកេន កិលមន្តិ ។ ឯសេវ អន្តរាយោតិ បក្កមិតព្វំ ។ អនាបត្តិ វស្សច្ឆេទស្ស ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ វស្សូបគតានំ ភិក្ខូនំ សេនាសនំ ឧទកេន វុឡ្ហំ ហោតិ ។ ភិក្ខូ សេនាសនេន កិលមន្តិ ។ ឯសេវ អន្តរាយោតិ បក្កមិតព្វំ ។ អនាបត្តិ វស្សច្ឆេទស្សាតិ ។

(១១) តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្មឹ អាវាសេ វស្សូបគតានំ ភិក្ខូនំ គាមោ ចោរេហិ វុដ្ឋាសិ ។

ភិក្ខុទាំងនោះត្រូវតាំងចិត្តថា អាវាសនេះឯងមានសេចក្តីអន្តរាយ ហើយចៀសចេញទៅចុះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះដាច់វស្សា តែមិនត្រូវអាបត្តិទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក៏ក្នុងសាសនានេះ ភិក្ខុទាំងឡាយចូលវស្សាហើយ ស្រាប់តែភ្លើងឆេះទីសេនាសនៈ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក៏លំបាកដោយទីសេនាសនៈ ។ ភិក្ខុទាំងនោះត្រូវតាំងចិត្តថា អាវាសនេះឯងមានសេចក្តីអន្តរាយ ហើយចៀសចេញទៅចុះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះដាច់វស្សា តែមិនត្រូវអាបត្តិទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក៏ក្នុងសាសនានេះ ភិក្ខុទាំងឡាយចូលវស្សាហើយ ស្រាប់តែមានទឹកជន់មកលិចស្រុកជាទីគោចរ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក៏លំបាកដោយអាហារបិណ្ឌបាត ។ ភិក្ខុទាំងនោះត្រូវតាំងចិត្តថា អាវាសនេះឯងមានសេចក្តីអន្តរាយ ហើយចៀសចេញទៅចុះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះដាច់វស្សា តែមិនត្រូវអាបត្តិទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក៏ក្នុងសាសនានេះ មានទឹកជន់លិចទីសេនាសនៈរបស់ពួកភិក្ខុដែលចូលវស្សាហើយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក៏លំបាកដោយទីសេនាសនៈ ។ ភិក្ខុទាំងនោះត្រូវតាំងចិត្តថា អាវាសនេះឯងមានសេចក្តីអន្តរាយ ហើយចៀសចេញទៅចុះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះដាច់វស្សា តែមិនត្រូវអាបត្តិទេ ។

(១១) សម័យនោះឯង កាលភិក្ខុទាំងឡាយចូលវស្សាហើយក្នុងអាវាស ១ ស្រាប់តែមានពួកចោរមកនៅក្នុងស្រុកជាទីគោចរ ។

ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ យេន គាមោ តេន គន្តុំ ។ គាមោ ទ្វេធា ភិជ្ជិត្ថ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ យេន គាមា ពហុតរា តេន គន្តុំ ។ ពហុតរា អស្សទ្ធា ហោន្តិ អប្បសន្នា ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ យេន សទ្ធា បសន្នា តេន គន្តុំ ។

(១២) តេន ខោ បន សមយេន កោសលេសុ ជនបទេសុ អញ្ញតរស្មឹ អាវាសេ វស្សុបគតា ភិក្ខូ ន លភឹសុ លូខស្ស វា បណីតស្ស វា ភោជនស្ស យាវទត្ថំ បារិបូរឹ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ វស្សុបគតា ភិក្ខូ ន លភន្តិ លូខស្ស វា បណីតស្ស វា ភោជនស្ស យាវទត្ថំ បារិបូរឹ ។ ឯសេវ

ភិក្ខុទាំងនោះបានក្រាបទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់អនុញ្ញាតថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ស្រុកជាទីគោចរមានក្នុងទីណា តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុទាំងឡាយទៅនៅក្នុងទីនោះចុះ ។ ចំណែកអ្នកស្រុកក៏បែកគ្នាទៅជាពីរផ្នែក ។ ភិក្ខុទាំងឡាយបានក្រាបទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់អនុញ្ញាតថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកស្រុកទាំងឡាយមានចំនួនច្រើនជាងនៅក្នុងទីណា តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុទាំងឡាយទៅនៅក្នុងទីនោះបាន ។ (ចំណែក) អ្នកស្រុកដែលឥតមានសទ្ធា ឥតមានសេចក្តីជ្រះថ្លា ច្រើនជាង ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់អនុញ្ញាតថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកអ្នកស្រុកដែលមានសទ្ធាជ្រះថ្លាមាននៅក្នុងទីណា តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុទាំងឡាយទៅនៅក្នុងទីនោះឯង ។

(១២) សម័យនោះឯង ក្នុងកោសលជនបទ មានពួកភិក្ខុចូលវស្សាក្នុងអាវាស១ក៏មិនដែលបានភោជនសៅហ្មងឬឧត្តមឲ្យបានឆ្អែតពេញលេញម្តងសោះ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ បើពួកភិក្ខុដែលចូលវស្សាហើយ មិនបានភោជនសៅហ្មង ឬឧត្តមល្មមឆ្អែតពេញលេញទេ ។ ភិក្ខុទាំងនោះត្រូវតាំងចិត្តថា អាវាសនេះឯងមាន

អន្តរាយោតិ បក្កមិតព្វំ ។ អនាបត្តិ វស្សច្ឆេទស្ស ។
ឥធ បន ភិក្ខវេ វស្សុបគតា ភិក្ខូ លភន្តិ លូខស្ស វា
បណីតស្ស វា ភោជនស្ស យាវទត្ថំ បារិបូរឹ ន លភន្តិ
សប្បាយានិ ភោជនានិ ។ ឯសេវ អន្តរាយោតិ បក្កមិ-
តព្វំ ។ អនាបត្តិ វស្សច្ឆេទស្ស ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ
វស្សុបគតា ភិក្ខូ លភន្តិ លូខស្ស វា បណីតស្ស
វា ភោជនស្ស យាវទត្ថំ បារិបូរឹ លភន្តិ សប្បាយានិ
ភោជនានិ ន លភន្តិ សប្បាយានិ ភេសជ្ជានិ ។ ឯសេវ
អន្តរាយោតិ បក្កមិតព្វំ ។ អនាបត្តិ វស្សច្ឆេទស្ស ។
ឥធ បន ភិក្ខវេ វស្សុបគតា ភិក្ខូ លភន្តិ លូខស្ស
វា បណីតស្ស វា ភោជនស្ស យាវទត្ថំ បារិបូរឹ
លភន្តិ សប្បាយានិ ភោជនានិ លភន្តិ សប្បាយានិ
ភេសជ្ជានិ ន លភន្តិ បតិរូបំ ឧបដ្ឋាកំ ។ ឯសេវ
អន្តរាយោតិ បក្កមិតព្វំ ។ អនាបត្តិ វស្សច្ឆេទស្ស ។
ឥធ បន ភិក្ខវេ វស្សុបគតំ ភិក្ខុំ ឥត្ថី និមន្តេតិ

សេចក្ដីអន្តរាយ ហើយចៀសចេញទៅចុះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះដាច់វស្សា តែមិនត្រូវអាបត្តិទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ បើពួកភិក្ខុដែលចូលវស្សាហើយបានភោជនសៅហ្មង ឬឧត្តមល្មមឆ្អែតពេញលេញហើយ តែមិនបានភោជនទាំងឡាយឲ្យជាទីសប្បាយសោះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះត្រូវតាំងចិត្តថា អាវាសនេះឯងមានសេចក្ដីអន្តរាយ ហើយចៀសចេញទៅចុះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះដាច់វស្សា តែមិនត្រូវអាបត្តិទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ បើពួកភិក្ខុចូលវស្សាហើយ បានភោជនសៅហ្មងឬឧត្តមល្មមឆ្អែតពេញលេញ បានភោជនទាំងឡាយក៏ជាទីសប្បាយ តែមិនបានភេសជ្ជៈទាំងឡាយជាទីសប្បាយសោះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះត្រូវតាំងចិត្តថា អាវាសនេះឯងមានសេចក្ដីអន្តរាយ ហើយចៀសចេញទៅចុះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះដាច់វស្សា តែមិនត្រូវអាបត្តិទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ បើពួកភិក្ខុដែលចូលវស្សាហើយ បានភោជនសៅហ្មងឬឧត្តមល្មមឆ្អែតពេញលេញ បានភោជនទាំងឡាយក៏ជាទីសប្បាយ បានភេសជ្ជៈទាំងឡាយក៏ជាទីសប្បាយ តែមិនបានអ្នកឧបដ្ឋាកឲ្យសមគួរសោះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះត្រូវតាំងចិត្តថា អាវាសនេះឯងមានសេចក្ដីអន្តរាយ ហើយចៀសចេញទៅចុះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះដាច់វស្សា តែមិនត្រូវអាបត្តិទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ បើមានស្រីមកប្រលោមភិក្ខុ

វស្សូបនាយិកក្ខន្ធកេ វស្សុបគតានំ អន្តរាយា

ឯហិ ភន្តេ ហិរញ្ញំ វា តេ ទេមិ សុវណ្ណំ វា តេ ទេមិ ខេត្តំ វា តេ ទេមិ វត្ថុំ វា តេ ទេមិ គាវុំ វា តេ ទេមិ គាវឹ វា តេ ទេមិ ទាសំ វា តេ ទេមិ ទាសឹ វា តេ ទេមិ ធីតរំ វា តេ ទេមិ ភរិយត្ថាយ អហំ វា តេ ភរិយា ហោមិ អញ្ញំ វា តេ ភរិយំ អានេមីតិ ។ តត្រ ចេ ភិក្ខុនោ ឯវំ ហោតិ លហុបរិវត្តំ ខោ ចិត្តំ វុត្តំ ភគវតា សិយាបិ មេ ព្រហ្មចរិយស្ស អន្តរាយោតិ បក្កមិតព្វំ ។ អនាបត្តិ វស្សច្ឆេទស្ស ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ វស្សូបគតំ ភិក្ខុំ វេសី និមន្តេតិ ។ បេ ។ ថុល្លកុមារី និមន្តេតិ បណ្ឌកោ និមន្តេតិ ញាតកា និមន្តេន្តិ រាជានោ និមន្តេន្តិ ចោរា និមន្តេន្តិ ធុត្តា និមន្តេន្តិ ឯហិ ភន្តេ ហិរញ្ញំ វា តេ ទេម សុវណ្ណំ វា តេ ទេម ខេត្តំ វា តេ ទេម វត្ថុំ វា តេ ទេម គាវុំ វា តេ ទេម

ដែលចូលវស្សាហើយថា លោកម្ចាស់ចូរនិមន្តមក ខ្ញុំករុណាប្រគេនប្រាក់លោកក្ដី ខ្ញុំករុណាប្រគេនមាសលោកក្ដី ខ្ញុំករុណាប្រគេនស្រែលោកក្ដី ខ្ញុំករុណាប្រគេនចំការលោកក្ដី ខ្ញុំករុណាប្រគេនគោឈ្មោលលោកក្ដី ខ្ញុំករុណាប្រគេនគោញីលោកក្ដី ខ្ញុំករុណាប្រគេនខ្ញុំប្រុសលោកក្ដី ខ្ញុំករុណាប្រគេនខ្ញុំស្រីលោកក្ដី ខ្ញុំករុណាប្រគេនកូនស្រីដើម្បីឲ្យជាភរិយាលោកក្ដី ខ្ញុំករុណាជាភរិយាលោកក្ដី ខ្ញុំករុណានាំយកស្រីដទៃមកឲ្យជាភរិយាលោកក្ដី ។ ក្នុងវេលានោះ បើភិក្ខុមានសេចក្ដីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា ចិត្តជាធម្មជាតតែងប្រែប្រួលរហ័សដោយពិត ក្រែងព្រហ្មចរិយធម៌របស់អាត្មាអញនឹងមានសេចក្ដីអន្តរាយ ដូច្នេះ ហើយត្រូវចៀសចេញទៅបាន ។ ភិក្ខុនោះដាច់វស្សាតែមិនត្រូវអាបត្តិទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ បើមានស្រីផ្កាមាសមកប្រលោមភិក្ខុដែលចូលវស្សាហើយ ។ បេ ។ ថុល្លកុមារី (ស្រីចាស់ក្រមុំ) មកប្រ-លោម ខ្ទើយមកប្រលោម ពួកញាតិមកប្រលោម ពួកស្ដេចមកប្រលោម ពួកចោរមកប្រលោម ពួកអ្នកលេងមកប្រលោមថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន សូមលោកម្ចាស់និមន្តមក យើងខ្ញុំប្រគេនប្រាក់លោកក្ដី យើងខ្ញុំប្រគេនមាសលោកក្ដី យើងខ្ញុំប្រគេនស្រែលោកក្ដី យើងខ្ញុំប្រគេនចំការលោកក្ដី យើងខ្ញុំប្រគេនគោឈ្មោលលោកក្ដី យើងខ្ញុំប្រគេន

គាវី វា តេ ទេម ទាសំ វា តេ ទេម ទាសី វា តេ ទេម ធីតរំ វា តេ ទេម ភរិយត្ថាយ អញ្ញំ វា តេ ភរិយំ អានេមាតិ ។ តត្រ ចេ ភិក្ខុនោ ឯវំ ហោតិ លហុបរិវត្តំ ខោ ចិត្តំ វុត្តំ ភគវតា សិយាបិ មេ ព្រហ្មចរិយស្ស អន្តរាយោតិ បក្កមិតព្វំ ។ អនាបត្តិ វស្សច្ឆេទស្ស ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ វស្សុបគតោ ភិក្ខុ អស្សាមិកំ និធី បស្សតិ ។ តត្រ ចេ ភិក្ខុនោ ឯវំ ហោតិ លហុបរិវត្តំ ខោ ចិត្តំ វុត្តំ ភគវតា សិយាបិ មេ ព្រហ្មចរិយស្ស អន្តរាយោតិ បក្កមិតព្វំ ។ អនាបត្តិ វស្សច្ឆេទស្ស ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ វស្សុបគតោ ភិក្ខុ បស្សតិ សម្ពហុលេ ភិក្ខូ សង្ឃភេទាយ បរក្កមន្តេ ។ តត្រ ចេ ភិក្ខុនោ ឯវំ ហោតិ គរុកោ ខោ សង្ឃភេទោ វុត្តោ ភគវតា មា មយិ សម្មុខីភូតេ សង្ឃោ ភិជ្ជីតិ បក្កមិតព្វំ ។ អនាបត្តិ វស្សច្ឆេទស្ស ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ វស្សុបគតោ ភិក្ខុ

គោញីលោកក្តី យើងខ្ញុំប្រគេនខ្ញុំប្រុសលោកក្តី យើងខ្ញុំប្រគេនខ្ញុំស្រីលោកក្តី យើងខ្ញុំប្រគេនកូនស្រីដើម្បីឲ្យជាភរិយាលោកក្តី យើងខ្ញុំនាំយកស្រីដទៃមកឲ្យជាភរិយាលោកក្តី ។ ក្នុងវេលានោះ បើភិក្ខុមានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា ចិត្តជាធម្មជាតដែលប្រែត្រឡប់រហ័សដោយពិត ក្រែងមានសេចក្តីអន្តរាយដល់ព្រហ្មចរិយធម៌របស់អាត្មាអញ ដូច្នេះហើយត្រូវបៀសចេញទៅបាន ។ ភិក្ខុនោះដាច់វស្សា តែមិនត្រូវអាបត្តិទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ បើភិក្ខុចូលវស្សាហើយឃើញកំណប់ទ្រព្យឥតមានម្ចាស់ ។ ក្នុងវេលានោះ បើភិក្ខុមានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា ចិត្តជាធម្មជាតដែលប្រែត្រឡប់រហ័សដោយពិត ក្រែងមានសេចក្តីអន្តរាយដល់ព្រហ្មចរិយធម៌របស់អញ ដូច្នេះហើយត្រូវបៀសចេញទៅបាន ។ ភិក្ខុនោះដាច់វស្សា តែមិនត្រូវអាបត្តិទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ បើភិក្ខុចូលវស្សាហើយឃើញភិក្ខុច្រើនរូបកំពុងព្យាយាមដើម្បីបំបែកសង្ឃ ។ ក្នុងវេលានោះ បើភិក្ខុមានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា សង្ឃភេទព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថាមានទោសធ្ងន់ សូមកុំឲ្យសង្ឃបែកគ្នាក្នុងទីចំពោះមុខអញឡើយ ដូច្នេះហើយត្រូវបៀសចេញទៅបាន ។ ភិក្ខុនោះដាច់វស្សា តែមិនត្រូវអាបត្តិទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ

សុណាតិ សម្ពហុលា កិរ ភិក្ខូ សង្ឃភេទាយ បរក្កមន្តីតិ ។ តត្រ ចេ ភិក្ខុនោ ឯវំ ហោតិ គរុកោ ខោ សង្ឃភេទោ វុត្តោ ភគវតា មា មយិ សម្មុខីភូតេ សង្ឃោ ភិជ្ជីតិ បក្កមិតព្វំ ។ អនាបត្តិ វស្សច្ឆេទស្ស ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ វស្សំវុត្ថោ ភិក្ខុ សុណាតិ អមុកស្មឹ កិរ អាវាសេ សម្ពហុលា ភិក្ខូ សង្ឃភេទាយ បរក្កមន្តីតិ ។ តត្រ ចេ ភិក្ខុនោ ឯវំ ហោតិ តេ ខោ មេ ភិក្ខូ មិត្តា ត្យាហំ វក្ខាមិ គរុកោ ខោ អាវុសោ សង្ឃភេទោ វុត្តោ ភគវតា មា អាយស្មន្តានំ សង្ឃភេទោ រុច្ចិត្ថាតិ ករិស្សន្តិ មេ វចនំ សុស្សូសិស្សន្តិ សោតំ ឱទហិស្សន្តីតិ បក្កមិតព្វំ ។ អនាបត្តិ វស្សច្ឆេទស្ស ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ វស្សំវុត្ថោ ភិក្ខុ សុណាតិ អមុកស្មឹ កិរ អាវាសេ សម្ពហុលា ភិក្ខូ សង្ឃភេទាយ បរក្កមន្តីតិ ។ តត្រ ចេ ភិក្ខុនោ ឯវំ ហោតិ តេ

វស្សូបនាយិកក្ខន្ធកៈ ការបំបែកសង្ឃកើតដល់ពួកភិក្ខុដែលចូលវស្សា

បើភិក្ខុចូលវស្សាហើយ បានឮដំណឹងថា ពួកភិក្ខុច្រើនរូបព្យាយាមដើម្បីបំបែកសង្ឃ ៗ ក្នុងវេលានោះ បើភិក្ខុមានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា ការបំបែកសង្ឃ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថាមានទោសធ្ងន់ សូមកុំឲ្យសង្ឃបែកគ្នាក្នុងទីចំពោះមុខអញឡើយ ដូច្នេះហើយត្រូវចៀសចេញទៅបាន ៗ ភិក្ខុនោះដាច់វស្សា តែមិនត្រូវអាបត្តិទេ ៗ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ បើភិក្ខុចូលវស្សាហើយបានឮដំណឹងថា ក្នុងអាវាសឯណោះ មានភិក្ខុច្រើនរូបព្យាយាមដើម្បីបំបែកសង្ឃ ៗ ក្នុងវេលានោះ បើភិក្ខុមានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុទាំងនោះជាមិត្តរបស់អាត្មាអញ អាត្មាអញនឹងនិយាយនឹងភិក្ខុទាំងនោះថា នែអាវុសោ ការបំបែកសង្ឃ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថាមានទោសធ្ងន់ អស់លោកដ៏មានអាយុកុំចូលចិត្តនឹងការបំបែកសង្ឃឡើយ ភិក្ខុទាំងនោះមុខជានឹងធ្វើតាម មុខជានឹងប្រាថ្នាដើម្បីស្តាប់ពាក្យអាត្មាអញ មុខជានឹងផ្ទៀងត្រចៀកស្តាប់ ដូច្នេះហើយត្រូវចៀសចេញទៅបាន ៗ ភិក្ខុនោះដាច់វស្សា តែមិនត្រូវអាបត្តិទេ ៗ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ បើភិក្ខុចូលវស្សាហើយបានឮដំណឹងថាក្នុងអាវាសឯណោះ មានភិក្ខុច្រើនរូបព្យាយាមដើម្បីបំបែកសង្ឃ ៗ ក្នុងវេលានោះ បើភិក្ខុមានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុទាំងនោះ

ខោ មេ ភិក្ខូ ន មិត្តា អបិច យេ តេសំ មិត្តា តេ មេ មិត្តា ត្យាហំ វក្ខាមិ តេ វុត្តា តេ វក្ខន្តិ គរុកោ ខោ អាវុសោ សង្ឃភេទោ វុត្តោ ភគវតា មា អាយស្មន្តានំ សង្ឃភេទោ រុច្ចិត្ថាតិ ករិស្សន្តិ មេ វចនំ សុស្សូសិស្សន្តិ សោតំ ឱទហិស្សន្តីតិ បក្កមិតព្វំ ។ អនាបត្តិ វស្សច្ឆេទស្ស ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ វស្សូបគតោ ភិក្ខុ សុណាតិ អមុកស្មឹ កិរ អាវាសេ សម្ពហុលេហិ ភិក្ខូហិ សង្ឃោ ភិន្នោតិ ។ តត្រ ចេ ភិក្ខុនោ ឯវំ ហោតិ តេ ខោ មេ ភិក្ខូ មិត្តា ត្យាហំ វក្ខាមិ គរុកោ ខោ អាវុសោ សង្ឃភេទោ វុត្តោ ភគវតា មា អាយស្មន្តានំ សង្ឃភេទោ រុច្ចិត្ថាតិ ករិស្សន្តិ មេ វចនំ សុស្សូសិស្សន្តិ សោតំ ឱទហិស្សន្តីតិ បក្កមិតព្វំ ។ អនាបត្តិ វស្សច្ឆេទស្ស ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ វស្សូបគតោ ភិក្ខុ សុណាតិ អមុកស្មឹ កិរ អាវាសេ សម្ពហុលេហិ

មិនមែនជាមិត្តរបស់អាត្មាអញមែន ប៉ុន្តែថាភិក្ខុទាំងឡាយណាដែលជាមិត្តរបស់ភិក្ខុទាំងឡាយនោះ ភិក្ខុទាំងនោះក៏ជាមិត្តរបស់អាត្មាអញដែរ អញនឹងនិយាយប្រាប់ភិក្ខុទាំងនោះ ភិក្ខុទាំងនោះ លុះអាត្មាអញបាននិយាយទៅហើយ មុខជានឹងនិយាយប្រាប់ភិក្ខុទាំងនោះថា នែអាវុសោ ការបំបែកសង្ឃ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថាមានទោសធ្ងន់ អស់លោកដ៏មានអាយុកុំចូលចិត្តនឹងការបំបែកសង្ឃឡើយ ភិក្ខុទាំងនោះមុខជានឹងធ្វើតាមមុខជានឹងប្រាថ្នាដើម្បីស្តាប់ពាក្យអាត្មាអញ មុខជានឹងផ្ទៀងត្រ-ចៀកស្តាប់ ដូច្នេះហើយត្រូវចៀសចេញទៅបាន ។ ភិក្ខុនោះដាច់វស្សា តែមិនត្រូវអាបត្តិទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ ភិក្ខុចូលវស្សាហើយ បានឮដំណឹងថា ក្នុងអាវាសឯណោះសង្ឃមុខជានឹងបែកព្រោះភិក្ខុច្រើនរូប ។ ក្នុងវេលានោះ បើភិក្ខុមានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុទាំងនោះជាមិត្តរបស់អញ ៗ នឹងនិយាយប្រាប់ភិក្ខុទាំងនោះថា នែអាវុសោ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថាការបំបែកសង្ឃមានទោសធ្ងន់ លោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយកុំចូលចិត្តនឹងការបំបែកសង្ឃឡើយ ភិក្ខុទាំងនោះនឹងធ្វើតាម នឹងប្រាថ្នាដើម្បីស្តាប់ពាក្យរបស់អញ នឹងផ្ទៀងត្រចៀកស្តាប់ ដូច្នេះហើយត្រូវចៀសចេញទៅបាន ។ ភិក្ខុនោះដាច់វស្សា តែមិនត្រូវអាបត្តិទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ បើភិក្ខុចូលវស្សាហើយ បាន

វស្សូបនាយិកក្ខន្ធកេ វស្សុបគតានំ សង្ឃភេទោ ឧប្បន្នោ

ភិក្ខូហិ សង្ឃោ ភិន្នោតិ ។ តត្រ ចេ ភិក្ខុនោ ឯវំ ហោតិ តេ ខោ មេ ភិក្ខូ ន មិត្តា អបិច យេ តេសំ មិត្តា តេ មេ មិត្តា៖ ត្យាហំ វក្ខាមិ តេ វុត្តា តេ វក្ខន្តិ គរុកោ ខោ អាវុសោ សង្ឃភេទោ វុត្តោ ភគវតា មា អាយស្មន្តានំ សង្ឃភេទោ រុចិត្ថាតិ ការិស្សន្តិ មេ វចនំ សុស្សូសិស្សន្តិ សោតំ ឱទហិស្សន្តីតិ បក្កមិតព្វំ ។ អនាបត្តិ វស្សច្ឆេ-ទស្ស ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ វស្សូបគតោ ភិក្ខុ សុណាតិ អមុកស្មិំ កិរ អាវាសេ សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ សង្ឃ-ភេទាយ បរក្កមន្តីតិ ។ តត្រ ចេ ភិក្ខុនោ ឯវំ ហោតិ តា ខោ មេ ភិក្ខុនិយោ មិត្តា តាហំ វក្ខាមិ គរុកោ ខោ ភគិនិយោ សង្ឃភេទោ វុត្តោ ភគវតា មា ភគិនីនំ

ឮដំណឹងថា ក្នុងអាវាសឯណោះ សង្ឃមុខជានឹងបែក ព្រោះភិក្ខុច្រើនរូប ។ ក្នុងវេលានោះ បើភិក្ខុមានសេចក្ដីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុទាំងឡាយនោះឯងមិនមែនជាមិត្តរបស់អាត្មាទេ ប៉ុន្តែថាភិក្ខុទាំងឡាយណាដែលជាមិត្តរបស់ភិក្ខុទាំងនោះ ភិក្ខុទាំងនោះក៏ជាមិត្តរបស់អាត្មាអញដែរ អាត្មាអញនឹងនិយាយប្រាប់ភិក្ខុទាំងនោះ ភិក្ខុទាំងនោះលុះអាត្មាអញនិយាយទៅហើយ មុខជានឹងនិយាយប្រាប់ភិក្ខុទាំងនោះថា នែអាវុសោ ការបំបែកសង្ឃព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថាមានទោសធ្ងន់ អស់លោកដ៏មានអាយុ កុំចូលចិត្តនឹងការបំបែកសង្ឃឡើយ ភិក្ខុទាំងនោះមុខជានឹងធ្វើតាម មុខជានឹងប្រាថ្នាដើម្បីស្តាប់ពាក្យ អាត្មាអញមុខជានឹងផ្ទៀងត្រចៀកស្តាប់ ដូច្នេះហើយត្រូវចៀសចេញទៅបាន ។ ភិក្ខុនោះជាប់វស្សា តែមិនត្រូវអាបត្តិទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយក្នុងសាសនានេះ បើភិក្ខុចូលវស្សាហើយ បានឮដំណឹងថា ក្នុងអាវាសឯណោះមានភិក្ខុនីច្រើនរូបព្យាយាមដើម្បីបំបែកសង្ឃ ។ ក្នុងវេលានោះ បើភិក្ខុមានសេចក្ដីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីទាំងនោះ ជាមិត្តរបស់អាត្មាអញពិត អាត្មាអញនឹងនិយាយប្រាប់ភិក្ខុនីទាំងនោះថា នែនាងទាំងឡាយ ការបំបែកសង្ឃព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថាមានទោសធ្ងន់ អស់នាង

សង្ឃភេទោ រុចិត្ថាតិ ការិស្សន្តិ មេ វចនំ សុស្សូសិស្សន្តិ សោតំ ឱទហិស្សន្តីតិ បក្កមិតព្វំ ។ អនាបត្តិ វស្សច្ឆេទស្ស ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ វស្សូបគតោ ភិក្ខុ សុណាតិ អមុកស្មឹ កិរ អាវាសេ សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ សង្ឃភេទាយ បរក្កមន្តីតិ ។ តត្រ ចេ ភិក្ខុនោ ឯវំ ហោតិ តា ខោ មេ ភិក្ខុនិយោ ន មិត្តា អបិច យា តាសំ មិត្តា តា មេ មិត្តា តាហំ វក្ខាមិ តា វុត្តា តា វក្ខន្តិ គរុកោ ខោ ភគិនិយោ សង្ឃភេទោ វុត្តោ ភគវតា មា ភគិនីនំ សង្ឃភេទោ រុចិត្ថាតិ ការិស្សន្តិ មេ វចនំ សុស្សូសិស្សន្តិ សោតំ ឱទហិស្សន្តីតិ បក្កមិតព្វំ ។ អនាបត្តិ វស្សច្ឆេទស្ស ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ វស្សូបគតោ ភិក្ខុ សុណាតិ អមុកស្មឹ កិរ អាវាសេ សម្ពហុលាហិ ភិក្ខុនីហិ សង្ឃោ ភិន្នោតិ ។ តត្រ ចេ ភិក្ខុនោ ឯវំ ហោតិ តា ខោ មេ ភិក្ខុនិយោ មិត្តា

កុំចូលចិត្តនឹងការបំបែកសង្ឃឡើយ ពួកភិក្ខុនីនោះមុខជានឹងធ្វើតាម មុខជានឹងប្រាថ្នាដើម្បីស្តាប់ពាក្យអាត្មាអញ មុខជានឹងផ្ទៀងត្រចៀកស្តាប់ ដូច្នេះហើយត្រូវចៀសចេញទៅបាន ។ ភិក្ខុនោះជាប់វស្សា តែមិនត្រូវអាបត្តិទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ បើភិក្ខុចូលវស្សាហើយ បានឮដំណឹងថា ក្នុងអាវាសឯណោះមានភិក្ខុនីច្រើនរូប ព្យាយាមដើម្បីបំបែកសង្ឃ ។ ក្នុងវេលានោះ បើភិក្ខុមានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីទាំងនោះមិនមែនជាមិត្តរបស់អាត្មាអញមែន ប៉ុន្តែថា ភិក្ខុនីណាដែលជាមិត្តរបស់ភិក្ខុនីទាំងនោះ ភិក្ខុនីទាំងនោះក៏ជាមិត្តរបស់អាត្មាអញដែរ អាត្មាអញនឹងនិយាយប្រាប់ភិក្ខុនីទាំងនោះ ភិក្ខុនីទាំងនោះលុះអាត្មាអញនិយាយទៅហើយ មុខជានិយាយប្រាប់ភិក្ខុនីទាំងនោះថា នែនាងទាំងឡាយ ការបំបែកសង្ឃ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថាមានទោសធ្ងន់ ពួកនាង កុំចូលចិត្តនឹងការបំបែកសង្ឃឡើយ ពួកភិក្ខុនីនោះមុខជានឹងធ្វើតាម មុខជានឹងប្រាថ្នាដើម្បីស្តាប់ពាក្យអាត្មាអញ មុខជានឹងផ្ទៀងត្រចៀកស្តាប់ ដូច្នេះហើយត្រូវចៀសចេញទៅចុះ ។ ភិក្ខុនោះជាប់វស្សា តែមិនត្រូវអាបត្តិទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ បើភិក្ខុចូលវស្សាហើយ បានឮដំណឹងថា ក្នុងអាវាសឯណោះសង្ឃមុខជានឹងបែកព្រោះពួកភិក្ខុនីច្រើនរូប ។ ក្នុងវេលានោះ បើភិក្ខុមានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា

វស្សូបនាយិកក្ខន្ធកេ វស្សូបគមនំ សង្ឃភេទោ ឧប្បន្នោ

តាហំ វក្ខាមិ គរុកោ ខោ ភគិនិយោ សង្ឃភេទោ វុត្តោ ភគវតា មា ភគិនីនំ សង្ឃភេទោ រុចិត្ថាតិ ករិស្សន្តិ មេ វចនំ សុស្សូសិស្សន្តិ សោតំ ឱទហិស្សន្តីតិ បក្កមិតព្វំ ។ អនាបត្តិ វស្សច្ឆេទស្ស ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ វស្សូបគតោ ភិក្ខុ សុណាតិ អមុកស្មឹ កិរ អាវាសេ សម្ពហុលាហិ ភិក្ខុនីហិ សង្ឃោ ភិន្នោតិ ។ តត្រ ចេ ភិក្ខុនោ ឯវំ ហោតិ តា ខោ មេ ភិក្ខុនិយោ ន មិត្តា អបិច យា តាសំ មិត្តា តា មេ មិត្តា តាហំ វក្ខាមិ តា វុត្តា តា វក្ខន្តិ គរុកោ ខោ ភគិនិយោ សង្ឃភេទោ វុត្តោ ភគវតា មា ភគិនីនំ សង្ឃភេទោ រុចិត្ថាតិ ករិស្សន្តិ មេ វចនំ សុស្សូសិស្សន្តិ សោតំ ឱទហិស្សន្តីតិ បក្កមិតព្វំ ។ អនាបត្តិ វស្សច្ឆេទស្ស ។

ភិក្ខុនីទាំងនោះ ជាមិត្តរបស់អាត្មាអញដោយពិត អាត្មាអញនឹងនិយាយប្រាប់ភិក្ខុនីទាំងនោះថា នែនាងទាំងឡាយ ការបំបែកសង្ឃព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថាមានទោសធ្ងន់ អស់ទាំងនាង កុំចូលចិត្តនឹងការបំបែកសង្ឃឡើយ ភិក្ខុនីទាំងនោះមុខជានឹងធ្វើតាម មុខជាប្រាថ្នាដើម្បីស្តាប់ពាក្យអាត្មាអញ មុខជានឹងផ្ទៀងត្រចៀកស្តាប់ ដូច្នេះហើយត្រូវចៀសចេញទៅបាន ៗ ភិក្ខុនោះដាច់វស្សា តែមិនត្រូវអាបត្តិទេ ៗ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ បើភិក្ខុចូលវស្សាហើយ បានឮដំណឹងថា ក្នុងអាវាសឯណោះសង្ឃមុខជានឹងបែកព្រោះភិក្ខុនីច្រើនរូប ៗ ក្នុងវេលានោះ បើភិក្ខុមានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីទាំងនោះមិនមែនជាមិត្តរបស់អាត្មាអញពិតមែន ប៉ុន្តែថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាដែលជាមិត្តរបស់ភិក្ខុនីទាំងនោះ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ជាមិត្តរបស់អាត្មាអញដែរ អាត្មាអញនឹងនិយាយប្រាប់ភិក្ខុនីទាំងនោះ ភិក្ខុនីទាំងនោះលុះអាត្មាអញនិយាយទៅហើយ នឹងនិយាយប្រាប់ភិក្ខុនីទាំងនោះថា នែនាងទាំងឡាយ ការបំបែកសង្ឃព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថាមានទោសធ្ងន់ ពួកនាងកុំចូលចិត្តនឹងការបំបែកសង្ឃឡើយ ភិក្ខុនីទាំងនោះមុខជានឹងធ្វើតាម មុខជាប្រាថ្នាដើម្បីស្តាប់ពាក្យអាត្មាអញ មុខជានឹងផ្ទៀងត្រចៀកស្តាប់ ដូច្នេះហើយត្រូវចៀសចេញទៅបាន ៗ ភិក្ខុនោះដាច់វស្សា តែមិនត្រូវអាបត្តិទេ ៗ

(១៣) តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ ភិក្ខុ វជេ វស្សំ ឧបគន្តុកាមោ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ វជេ វស្សំ ឧបគន្តុន្តិ ។ វជោ វុដ្ឋាសិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ យេន វជោ តេន គន្តុន្តិ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ ភិក្ខុ ឧបកដ្ឋាយ វស្សូបនាយិកាយ សត្ថេន គន្តុកាមោ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ សត្ថេ វស្សំ ឧបគន្តុន្តិ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ ភិក្ខុ ឧបកដ្ឋាយ វស្សូបនាយិកាយ នាវាយ គន្តុកាមោ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ នាវាយ វស្សំ ឧបគន្តុន្តិ ។

[១៣] សម័យនោះឯង ភិក្ខុ១រូបមានសេចក្តីប្រាថ្នាដើម្បីចូលវស្សាក្នុងលំនៅរបស់គង្វាលគោ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់អនុញ្ញាតថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុចូលវស្សា ក្នុងលំនៅរបស់គង្វាលគោបាន ។ ឯលំនៅរបស់គង្វាលគោក៏រើចេញទៅ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់អនុញ្ញាតថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ លំនៅគង្វាលគោទៅក្នុងទីណា តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុទៅក្នុងទីនោះបាន ។ សម័យនោះឯង មានភិក្ខុ១រូប កាលថ្ងៃចូលវស្សាកាន់តែជិតហើយ ក៏ប្រាថ្នាដើម្បីទៅដោយពួកឈ្មួញរទេះ[១] ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់អនុញ្ញាតថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុចូលវស្សាក្នុងពួកឈ្មួញរទេះបាន ។ សម័យនោះឯង មានភិក្ខុ១រូប កាលថ្ងៃចូលវស្សាកាន់តែជិតហើយ ក៏ប្រាថ្នាដើម្បីទៅដោយទូក ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់អនុញ្ញាតថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុចូលវស្សាក្នុងទូកបាន ។

---

១ ក្នុងដីកាថា ប្រជុំជន ។

(១៤) តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ ភិក្ខុ រុក្ខសុសិរេ វស្សំ ឧបគច្ឆតិ[១] ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ សេយ្យថាបិ បិសាចិល្លិកាតិ[២] ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ន ភិក្ខវេ រុក្ខសុសិរេ វស្សំ ឧបគន្តព្វំ យោ ឧបគច្ឆេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ រុក្ខវិដភិយា វស្សំ ឧបគច្ឆន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ សេយ្យថាបិ មិគលុទ្ទកាតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ន ភិក្ខវេ រុក្ខវិដភិយា វស្សំ ឧបគន្តព្វំ យោ ឧបគច្ឆេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

(១៥) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ អជ្ឈោកាសេ វស្សំ ឧបគច្ឆន្តិ ។ ទេវេ វស្សន្តេ រុក្ខមូលំបិ និព្ពកោសំបិ ឧបធាវន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ន ភិក្ខវេ អជ្ឈោកាសេ វស្សំ ឧបគន្តព្វំ យោ ឧបគច្ឆេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។ តេន ខោ

---

១ ឱ. តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ រុក្ខសុសិរេ វស្សំ ឧបគច្ឆន្តិ ។ ២ បិសាចិល្លិកា-តិ កត្ថចិ ពោត្ថកេ ទិស្សតិ ។

វស្សូបនាយិកក្ខន្ធកៈ ពួកភិក្ខុចូលវស្សាក្នុងទីវាលជាដើម

(១៤) សម័យនោះឯង មានភិក្ខុ ១ រូបចូលវស្សាក្នុងរូងឈើ ។ មនុស្សទាំងឡាយក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុទាំងនោះដូចជាពួកបិសាច ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់បញ្ញត្តថា ភិក្ខុមិនត្រូវចូលវស្សាក្នុងរូងឈើទេ ភិក្ខុណាចូល ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយចូលវស្សាលើប្រគាបឈើ ។ ពួកមនុស្សក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុទាំងនោះដូចជាពួកព្រានម្រឹគ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់បញ្ញត្តថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវចូលវស្សាលើប្រគាបឈើទេ ភិក្ខុណាចូល ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(១៥) សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយចូលវស្សាក្នុងទីវាល ។ ដល់វេលាភ្លៀងធ្លាក់មក ភិក្ខុទាំងនោះក៏ស្ទុះរត់ទៅរកម្លប់ឈើខ្លះ យុរស្បូវខ្លះ (សំយាបប្រក់ស្បូវ) ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់បញ្ញត្តថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវចូលវស្សាក្នុងទីវាលទេ ភិក្ខុណាចូល ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ សម័យនោះឯង

បន សមយេន ភិក្ខូ អសេនាសនិកា វស្សំ ឧបគច្ឆន្តិ សីតេនបិ ឧណ្ហេនបិ កិលមន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ន ភិក្ខវេ អសេនាសនិកេន វស្សំ ឧបគន្តព្វំ យោ ឧបគច្ឆេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ ឆវកុដិកាយ វស្សំ ឧបគច្ឆន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ សេយ្យថាបិ ឆវឌាហកាតិ[1] ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ន ភិក្ខវេ ឆវកុដិកាយ វស្សំ ឧបគន្តព្វំ យោ ឧបគច្ឆេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ ឆត្តេ វស្សំ ឧបគច្ឆន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ សេយ្យថាបិ គោបាលកាតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ន ភិក្ខវេ ឆត្តេ វស្សំ ឧបគន្តព្វំ យោ ឧបគច្ឆេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ ចាដិយា វស្សំ ឧបគច្ឆន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ សេយ្យថាបិ តិត្ថិយាតិ ។ ភគវតោ

---

១ ម. ឆវដាហកាតិ ។

ភិក្ខុទាំងឡាយចូលវស្សាឥតមានទីសេនាសនៈឡើយ ក៏លំបាកដោយត្រជាក់ខ្លះដោយកំដៅខ្លះ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គបញ្ញត្តថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវចូលវស្សាដោយឥតមានទីសេនាសនៈទេ ភិក្ខុណាចូល ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយចូលវស្សាក្នុងខ្ទមខ្មោច ។ មនុស្សទាំងឡាយក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុទាំងនោះដូចជាពួកដុតខ្មោច ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គបញ្ញត្តថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវចូលវស្សាក្នុងខ្ទមខ្មោចទេ ភិក្ខុណាចូល ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយ ចូលវស្សាក្នុងឆត្ត ។ មនុស្សទាំងឡាយក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុទាំងនោះដូចជាពួកគង្វាលគោ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គបញ្ញត្តថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវចូលវស្សាក្នុងឆត្តទេ ភិក្ខុណាចូល ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយចូលវស្សាក្នុងពាងទឹក ។ មនុស្សទាំងឡាយក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុទាំងនោះដូចជាពួកតិត្ថិយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មាន

ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ន ភិក្ខវេ ចាដិយា វស្សំ ឧបគន្តព្វំ យោ ឧបគច្ឆេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

(១៦) តេន ខោ បន សមយេន សាវត្ថិយា សង្ឃេន កតិកា កតា ហោតិ អន្តរាវស្សំ ន បព្វាជេតព្វន្តិ ។ វិសាខាយ មិគារមាតុយា នត្តា ភិក្ខូ ឧបសង្កមិត្វា បព្វជ្ជំ យាចិ ។ ភិក្ខូ ឯវមាហំសុ សង្ឃេន ខោ អាវុសោ កតិកា កតា អន្តរាវស្សំ ន បព្វាជេតព្វន្តិ អាគមេហិ អាវុសោ យាវ ភិក្ខូ វស្សំ វសន្តិ វស្សំ វុត្ថា បព្វាជេស្សន្តីតិ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ វស្សំ វុត្ថា វិសាខាយ មិគារមាតុយា នត្តារំ ឯតទវោចុំ ឯហីទានិ អាវុសោ បព្វជាហីតិ ។ សោ ឯវមាហ សចាហំ ភន្តេ បព្វជិតោ អស្សំ អភិរមេយ្យាមហំ នទានាហំ ភន្តេ បព្វជិស្សាមីតិ ។ វិសាខា មិគារមាតា ឧជ្ឈាយតិ ខីយតិ វិបាចេតិ កថំ ហិ នាម អយ្យា ឯវរូបំ កតិកំ ករិស្សន្តិ អន្តរាវស្សំ ន បព្វាជេតព្វន្តិ

ព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់បញ្ញត្តថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវចូលវស្សាក្នុងពាងទឹកទេ ភិក្ខុណាចូល ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(១៦) សម័យនោះឯង ក្នុងក្រុងសាវត្ថី សង្ឃបានធ្វើកតិកា (ប្តេជ្ញា) ថា ភិក្ខុមិនត្រូវបំបួសកុលបុត្តក្នុងកណ្តាលវស្សាឡើយ ។ ស្រាប់តែចៅរបស់នាងវិសាខាជាមាតាមិគារសេដ្ឋីបានចូលទៅរកពួកភិក្ខុហើយសូមនូវផ្នួស ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក៏បាននិយាយទៅវិញយ៉ាងនេះថា នែអ្នកដ៏មានអាយុ សង្ឃបានធ្វើកតិកាថា មិនត្រូវឲ្យភិក្ខុណាបំបួសកុលបុត្តក្នុងកណ្តាលវស្សាឡើយ នែអ្នកដ៏មានអាយុ អ្នកឯងចូរបង្អង់សិនទំរាំតែភិក្ខុទាំងឡាយនៅចាំវស្សា លុះចាំវស្សារួចហើយនឹងបំបួស ។ គ្រានោះ ភិក្ខុទាំងនោះលុះចាំវស្សារួចហើយ ក៏បាននិយាយពាក្យនេះនឹងចៅរបស់នាងវិសា-ខាជាមាតាមិគារសេដ្ឋីថា នែអ្នកដ៏មានអាយុ អ្នកឯងចូរមកបួសក្នុងកាលឥឡូវនេះចុះ ។ បុរសនោះពោលតបយ៉ាងនេះវិញថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ប្រសិនបើខ្ញុំករុណាបានបួសរួចស្រេចហើយ ខ្ញុំករុណាគួរត្រេកអរពេកណាស់ បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ឥឡូវនេះខ្ញុំករុណាខានបួសហើយ ។ នាងវិសាខាជាមាតាមិគារសេដ្ឋីក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា លោកម្ចាស់ទាំងឡាយមិនសមបើនឹងធ្វើកតិកាបែបយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុមិនត្រូវបំបួស

តំ កាលំ ធម្មោ ន ចរិតព្វោតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខូ វិសាខាយ មិគារមាតុយា ឧជ្ឈាយន្តិយា ខីយន្តិយា វិបាចេន្តិយា ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ន ភិក្ខវេ ឯវរូបា កតិកា កាតព្វា អន្តរាវស្សំ ន បព្វាជេតព្វន្តិ យោ ករេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

(១៧) តេន ខោ បន សមយេន អាយស្មតា ឧបនន្ទេន សក្យបុត្តេន រញ្ញោ បសេនទិស្ស កោសលស្ស វស្សាវាសោ បដិស្សុតោ ហោតិ បុរិមិកាយ ។ សោ តំ អាវាសំ គច្ឆន្តោ អន្តរាមគ្គេ ទ្វេ អាវាសេ ពហុចីវរកេ ។ តស្ស ឯតទហោសិ យន្នូនាហំ ឥមេសុ ទ្វីសុ អាវាសេសុ វស្សំ វសេយ្យំ ឯវំ មេ ពហុំ ចីវរំ ឧប្បជ្ជិស្សតីតិ ។ សោ តេសុ ទ្វីសុ អាវាសេសុ វស្សំ វសិ ។ រាជា បសេនទិ កោសលោ ឧជ្ឈាយតិ ខីយតិ វិបាចេតិ កថំ ហិ នាម អយ្យោ ឧបនន្ទោ សក្យបុត្តោ អម្ហាកំ វស្សាវាសំ បដិស្សុណិត្វា វិសំវាទេស្សតិ ននុ ភគវតា អនេកបរិយាយេន មុសាវាទោ

កុលបុត្ត ក្នុងកណ្តាលវស្សាសោះ ឯភិក្ខុមិនត្រូវប្រព្រឹត្តធម៌មានកំណត់កាលដូច្នោះទេ ។ កាលនាងវិសាខាជាមាតាមិគារសេដ្ឋីកំពុងពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ ភិក្ខុទាំងឡាយក៏បានឮច្បាស់ ។ វេលានោះឯង ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់បញ្ញត្តថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវធ្វើកតិកាបែបនេះថា ភិក្ខុមិនត្រូវបំបួសកុលបុត្តក្នុងកណ្តាលវស្សាទេ ភិក្ខុណាធ្វើ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(១៧) សម័យនោះឯង ឧបនន្ទជាសក្យបុត្តដ៏មានអាយុបានទទួលបដិញ្ញាស្តេចបសេនទិកោសលថា នឹងនៅចាំវស្សាដោយបុរិមិកាវស្សា ។ ឧបនន្ទនោះកាលដើរទៅកាន់អាវាសនោះ ក៏បានឃើញអាវាសពីរក្នុងពាក់កណ្តាលផ្លូវ ជាអាវាសមានចីវរច្រើន ។ ឧបនន្ទនោះមានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា បើដូច្នោះ គួរអាត្មាអញនៅចាំវស្សាក្នុងអាវាសទាំងពីរនេះចុះ ចីវរមុខជានឹងកើតដល់អាត្មាអញជាច្រើនដោយអាការយ៉ាងនេះ ។ ឧបនន្ទនោះក៏បាននៅចាំវស្សាក្នុងអាវាសទាំងពីរនោះ ។ ស្តេចបសេនទិកោសលក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា លោកម្ចាស់ឧបនន្ទជាសក្យបុត្តបានទទួលបដិញ្ញាថា អញនៅចាំវស្សាហើយ មិនសមបើនឹងធ្វើឲ្យខុសពាក្យបដិញ្ញាទៅវិញសោះ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលពាក្យមុសាវាទ

គរហិតោ មុសាវាទា វេរមណី បសត្ថាតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខូ រញ្ញោ បសេនទិស្ស កោសលស្ស ឧជ្ឈាយន្តស្ស ខីយន្តស្ស វិបាចេន្តស្ស ។ យេ តេ ភិក្ខូ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អាយស្មា ឧបនន្ទោ សក្យបុត្តោ រញ្ញោ បសេនទិស្ស កោសលស្ស វស្សាវាសំ បដិស្សុណិត្វា វិសំវាទេស្សតិ ននុ ភគវតា អនេកបរិយាយេន មុសាវាទោ គរហិតោ មុសាវាទា វេរមណី បសត្ថាតិ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អថខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ បករណេ ភិក្ខុសង្ឃំ សន្និបាតាបេត្វា អាយស្មន្តំ ឧបនន្ទំ សក្យបុត្តំ បដិបុច្ឆិ សច្ចំ កិរ ត្វំ ឧបនន្ទ រញ្ញោ បសេនទិស្ស កោសលស្ស វស្សាវាសំ បដិស្សុណិត្វា វិសំវាទេសីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ត្វំ មោឃបុរិស រញ្ញោ បសេនទិស្ស កោសលស្ស វស្សាវាសំ បដិស្សុណិត្វា វិសំវាទេស្សសិ ននុ មយា មោឃបុរិស អនេកបរិយាយេន មុសាវាទោ គរហិតោ

ទ្រង់សរសើរតែការវៀរចាកពាក្យមុសាវាទដោយអនេកបរិយាយ ។ កាលស្តេចបសេនទិកោសលកំពុងពោលទោស តិះដៀល បន្ទុះបន្អាប់ ភិក្ខុទាំងឡាយក៏បានឮច្បាស់ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយណាជាអ្នកមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្ទុះបន្អាប់ថា ឧបនន្ទជាសក្យបុត្តដ៏មានអាយុបានទទួលប្តេជ្ញាស្តេចបសេនទិកោសលថានឹងនៅចាំវស្សាហើយមិនសមបើនឹងធ្វើឲ្យខុសពាក្យប្តេជ្ញាទៅវិញសោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលពាក្យមុសាវាទ ទ្រង់សរសើរតែការវៀរចាកពាក្យមុសាវាទដោយអនេកបរិយាយ ។ វេលានោះ ភិក្ខុទាំងនោះក៏ក្រាបទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ឲ្យប្រជុំភិក្ខុសង្ឃក្នុងវេលានោះ ហើយទ្រង់សួរចំពោះឧបនន្ទជាសក្យបុត្តដ៏មានអាយុថា ឧបនន្ទ ឮថាអ្នកឯងបានទទួលប្តេជ្ញាស្តេចបសេនទិកោសលថានឹងនៅចាំវស្សា ហើយធ្វើឲ្យខុសពាក្យប្តេជ្ញាទៅវិញ ពិតមែនឬ ។ ឧបនន្ទក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលមោឃបុរស អ្នកឯងបានទទួលប្តេជ្ញាស្តេចបសេនទិកោសលថានឹងនៅចាំវស្សាហើយ មិនសមបើនឹងធ្វើឲ្យខុសពាក្យប្តេជ្ញាទៅវិញសោះ ម្នាលមោឃបុរស តថាគតបានតិះដៀលពាក្យមុសាវាទ បានសរសើរតែការវៀរ

មុសាភណា វេរមណី បសត្ថា នេតំ មោឃបុរិស អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។បេ។ វិគរហិត្វា ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនា វស្សាវាសោ បដិស្សុតោ ហោតិ បុរិមិកាយ ។ សោ តំ អាវាសំ គច្ឆន្តោ បស្សតិ អន្តរាមគ្គេ ទ្វេ អាវាសេ ពហុចីវរកេ ។ តស្ស ឯវំ ហោតិ យន្នូនាហំ ឥមេសុ ទ្វីសុ អាវាសេសុ វស្សំ វសេយ្យំ ឯវំ មេ ពហុំ ចីវរំ ឧប្បជ្ជិស្សតីតិ ។ សោ តេសុ ទ្វីសុ អាវាសេសុ វស្សំ វសតិ ។ តស្ស ភិក្ខវេ ភិក្ខុនោ បុរិមិកា ច ន បញ្ញាយតិ បដិស្សវេ ច អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនា វស្សាវាសោ បដិស្សុតោ ហោតិ បុរិមិកាយ ។ សោ តំ អាវាសំ គច្ឆន្តោ ពហិទ្ធា ឧបោសថំ ករោតិ បាដិបទេ(១) វិហារំ ឧបេតិ សេនាសនំ បញ្ញាបេតិ បានីយំ បរិភោជនីយំ ឧបដ្ឋាបេតិ បរិវេណំ សម្មជ្ជតិ ។ សោ តទហេវ អករណីយោ បក្កមតិ ។ តស្ស ភិក្ខវេ

១ ឱ បាដិបទេ ។

ជាកពាក្យមុសាវាទ ដោយអនេកបរិយាយ ម្នាលមោឃបុរស អំពើនេះនឹងបានដឹកនាំពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាឲ្យជ្រះថ្លាឡើងក៏ទេ ។ បេ ។ ទ្រង់បន្ទោសហើយធ្វើនូវធម្មីកថា រួចទ្រង់ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ បើភិក្ខុបានទទួលបេជ្ញាថានៅចាំវស្សាដោយបុរិមិកាវស្សាហើយ ។ ភិក្ខុនោះកំពុងតែដើរទៅកាន់អាវាសនោះក៏បានឃើញអាវាសពីរក្នុងពាក់កណ្តាលផ្លូវ ជាអាវាសមានចីវរច្រើន ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា បើដូច្នោះ គួរអាត្មាអញនឹងនៅចាំវស្សា ក្នុងអាវាសទាំងពីរនេះចុះ ចីវរមុខជានឹងកើតដល់អាត្មាអញជាច្រើន ដោយអាការយ៉ាងនេះ ។ ភិក្ខុនោះក៏នៅចាំវស្សាក្នុងអាវាសទាំងពីរនោះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុរិមិកាវស្សារបស់ភិក្ខុនោះមិនប្រាកដផង ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ព្រោះទទួលពាក្យបេជ្ញាផង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ បើភិក្ខុបានទទួលបេជ្ញាថានៅចាំវស្សាដោយបុរិមិកាវស្សាហើយ ។ ភិក្ខុនោះកាលនឹងដើរទៅកាន់អាវាសនោះ ក៏ធ្វើឧបោសថខាងក្រៅ លុះដល់ថ្ងៃ ១កើត ទើបចូលទៅវិហារ ក្រាលសេនាសនៈដំកល់ទឹកឆាន់ទឹកប្រើប្រាស់ បោសច្រាសបរិវេណ ។ ក្នុងថ្ងៃនោះឯង ភិក្ខុនោះឥតមានកិច្ចនឹងត្រូវធ្វើឡើយ ហើយក៏ដើរចេញទៅ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ

វស្សូបនាយិកក្ខន្ធកេ បដិស្សវទុក្កដាបត្តិ

ភិក្ខុនោ បុរិមិកា ច ន បញ្ញាយតិ បដិស្សវេ ច អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនា វស្សាវាសោ បដិស្សុតោ ហោតិ បុរិមិកាយ ។ សោ តំ អាវាសំ គច្ឆន្តោ ពហិទ្ធា ឧបោសថំ ករោតិ បាដិបទេ វិហារំ ឧបេតិ សេនាសនំ បញ្ញាបេតិ បានីយំ បរិភោជនីយំ ឧបដ្ឋាបេតិ បរិវេណំ សម្មជ្ជតិ ។ សោ តទហេវ សករណីយោ បក្កមតិ ។ តស្ស ភិក្ខវេ ភិក្ខុនោ បុរិមិកា ច ន បញ្ញាយតិ បដិស្សវេ ច អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនា វស្សាវាសោ បដិស្សុតោ ហោតិ បុរិមិកាយ ។ សោ តំ អាវាសំ គច្ឆន្តោ ពហិទ្ធា ឧបោសថំ ករោតិ បាដិបទេ វិហារំ ឧបេតិ សេនាសនំ បញ្ញាបេតិ បានីយំ បរិភោជនីយំ ឧបដ្ឋាបេតិ បរិវេណំ សម្មជ្ជតិ ។ សោ ទ្វីហតីហំ វសិត្វា អករណីយោ បក្កមតិ ។ តស្ស ភិក្ខវេ ភិក្ខុនោ បុរិមិកា ច ន បញ្ញាយតិ បដិស្សវេ ច អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនា វស្សាវាសោ បដិស្សុតោ ហោតិ បុរិមិកាយ ។ សោ តំ អាវាសំ គច្ឆន្តោ

ឯបុរិមិកាវស្សា របស់ភិក្ខុនោះមិនប្រាកដផង ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិទុក្កដព្រោះទទួលពាក្យប្ដេជ្ញាផង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ បើភិក្ខុបានទទួលប្ដេជ្ញាថានឹងនៅចាំវស្សាដោយបុរិមិកាវស្សាហើយ ។ ភិក្ខុនោះកាលដើរទៅកាន់អាវាសនោះក៏ធ្វើឧបោសថខាងក្រៅ លុះដល់ថ្ងៃ ១ ពេចទើបចូលទៅកាន់វិហារ ក្រាលអាសនៈ ដំកល់ទឹកឆាន់ទឹកប្រើប្រាស់ បោសប្រាសទីបរិវេណ ។ ក្នុងថ្ងៃនោះ ភិក្ខុនោះប្រកបដោយកិច្ចត្រូវធ្វើ ហើយក៏ដើរចេញទៅ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុរិមិកាវស្សារបស់ភិក្ខុនោះក៏មិនប្រាកដផង ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិទុក្កដព្រោះទទួលពាក្យប្ដេជ្ញាផង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ បើភិក្ខុបានទទួលប្ដេជ្ញាថា នៅចាំវស្សាដោយបុរិមិកាវស្សាហើយ ។ ភិក្ខុនោះកាលនឹងដើរទៅកាន់អាវាសនោះក៏ធ្វើឧបោសថខាងក្រៅ លុះដល់ថ្ងៃ ១ ពេចទើបចូលទៅកាន់វិហារ ក្រាលសេនាសនៈ រួចដំកល់ទឹកឆាន់ ទឹកប្រើប្រាស់ បោសប្រាសទីបរិ-វេណ ។ ភិក្ខុនោះនៅអស់ពីរបីថ្ងៃ ឥតមានកិច្ចអ្វីនឹងគួរធ្វើឡើយ ហើយក៏ដើរចេញទៅ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុរិមិកាវស្សារបស់ភិក្ខុនោះក៏មិនប្រាកដផង ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិទុក្កដព្រោះទទួសពាក្យប្ដេជ្ញាផង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ បើភិក្ខុបានទទួលប្ដេជ្ញាថានៅចាំវស្សាដោយបុរិមិកាវស្សាហើយ ។ ភិក្ខុនោះកាលនឹងដើរទៅកាន់អាវាសនោះ

ពហិទ្ធា ឧបោសថំ ករោតិ បាដិបទេ វិហារំ ឧបេតិ
សេនាសនំ បញ្ញាបេតិ បានីយំ បរិភោជនីយំ ឧបដ្ឋា-
បេតិ បរិវេណំ សម្មជ្ជតិ ។ សោ ទ្វីហតីហំ វសិត្វា
សករណីយោ បក្កមតិ ។ តស្ស ភិក្ខវេ ភិក្ខុនោ
បុរិមិកា ច ន បញ្ញាយតិ បដិស្សវេ ច អាបត្តិ ទុក្ក-
ដស្ស ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនា វស្សាវាសោ ប-
ដិស្សុតោ ហោតិ បុរិមិកាយ ។ សោ តំ អាវាសំ គន្-
ត្វា ពហិទ្ធា ឧបោសថំ ករោតិ បាដិបទេ វិហារំ ឧបេតិ
សេនាសនំ បញ្ញាបេតិ បានីយំ បរិភោជនីយំ ឧបដ្ឋា-
បេតិ បរិវេណំ សម្មជ្ជតិ ។ សោ ទ្វីហតីហំ វសិត្វា
សត្តាហករណីយេន បក្កមតិ ។ សោ តំ សត្តាហំ
ពហិទ្ធា វីតិនាមេតិ ។ តស្ស ភិក្ខវេ ភិក្ខុនោ បុរិមិកា
ច ន បញ្ញាយតិ បដិស្សវេ ច អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ឥធ
បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនា វស្សាវាសោ បដិស្សុតោ ហោតិ
បុរិមិកាយ ។ បេ ។ សោ ទ្វីហតីហំ វសិត្វា សត្តាហក-
រណីយេន បក្កមតិ ។ សោ តំ សត្តាហំ អន្តោ សន្និ-
វត្តំ ករោតិ ។ តស្ស ភិក្ខវេ ភិក្ខុនោ បុរិមិកា ច

ក៏ធ្វើឧបោសថខាងក្រៅ លុះដល់ថ្ងៃ ១ ពេចទើបចូលទៅកាន់វិហារក្រាលសេនាសនៈ ដំកល់ទឹកឆាន់ ទឹកប្រើប្រាស់ បោសប្រាសទីបរិវេណ ។ ភិក្ខុនោះនៅអស់ពីរបីថ្ងៃហើយប្រកបដោយកិច្ចគួរនឹងធ្វើក៏ដើរចេញទៅ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុរិមិកាវស្សារបស់ភិក្ខុនោះក៏មិនប្រាកដផង ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិទុក្កដព្រោះទទួលពាក្យប្តេជ្ញាផង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ បើភិក្ខុបានទទួលប្តេជ្ញាថានៅចាំវស្សា ដោយបុរិមិកាវស្សាហើយ ។ ភិក្ខុនោះកាលនឹងដើរទៅកាន់អាវាសនោះក៏ធ្វើឧបោសថខាងក្រៅ លុះដល់ថ្ងៃ ១ ពេចទើបចូលទៅកាន់វិហាររៀបក្រាលសេនាសនៈ ដំកល់ទឹកឆាន់ ទឹកប្រើប្រាស់ បោសប្រាសទីបរិវេណ ។ ភិក្ខុនោះនៅអស់ពីរបីថ្ងៃក៏ដើរចេញទៅដោយសត្តាហករណីយ ។ ភិក្ខុនោះនៅខាងក្រៅ (អាវាស) ហួស ៧ ថ្ងៃនោះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុរិមិកាវស្សា របស់ភិក្ខុនោះមិនប្រាកដផង ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិទុក្កដព្រោះទទួលពាក្យប្តេជ្ញាផង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ បើភិក្ខុបានទទួលប្តេជ្ញាគេថានៅចាំវស្សាដោយបុរិមិកាវស្សាហើយ ។ បេ ។ ភិក្ខុនោះនៅអស់ពីរបីថ្ងៃក៏ថយចេញទៅដោយសត្តាហករណីយ ។ ភិក្ខុនោះវិលត្រឡប់មកវិញក្នុងរវាង ៧ ថ្ងៃ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុរិមិកាវស្សារបស់

បញ្ញាយតិ បដិស្សវេ ច អនាបត្តិ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនា វស្សាវាសោ បដិស្សុតោ ហោតិ បុរិមិកាយ ។ សោ តំ អាវាសំ គច្ឆន្តោ ពហិទ្ធា ឧបោសថំ ករោតិ បាដិបទេ វិហារំ ឧបេតិ សេនាសនំ បញ្ញាបេតិ បានីយំ បរិភោជនីយំ ឧបដ្ឋាបេតិ បរិវេណំ សម្មជ្ជតិ ។ សោ សត្តាហំ អនាគតាយ បវារណាយ សករណីយោ បក្កមតិ ។ អាគច្ឆេយ្យ វា សោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ តំ អាវាសំ ន វា អាគច្ឆេយ្យ ។ តស្ស ភិក្ខវេ ភិក្ខុនោ បុរិមិកា ច បញ្ញាយតិ បដិស្សវេ ច អនាបត្តិ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនា វស្សាវាសោ បដិស្សុតោ ហោតិ បុរិមិកាយ ។ សោ តំ អាវាសំ គន្ត្វា ឧបោសថំ ករោតិ បាដិបទេ វិហារំ ឧបេតិ សេនាសនំ បញ្ញាបេតិ បានីយំ បរិភោជនីយំ ឧបដ្ឋាបេតិ បរិវេណំ សម្មជ្ជតិ ។ សោ តទហេវ អករណីយោ បក្កមតិ ។ តស្ស ភិក្ខវេ ភិក្ខុនោ បុរិមិកា ច ន បញ្ញាយតិ បដិស្សវេ ច អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនា វស្សាវាសោ

ភិក្ខុនោះក៏ប្រាកដផង ភិក្ខុនោះមិនត្រូវអាបត្តិ ព្រោះទទួលពាក្យប្តេជ្ញាផង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ បើភិក្ខុបានទទួលប្តេជ្ញាគេថានៅចាំវស្សា ដោយបុរិមិកាវស្សាហើយ ។ ភិក្ខុនោះកាលនឹងដើរទៅកាន់អាវាសនោះក៏ធ្វើឧបោសថខាងក្រៅ លុះដល់ថ្ងៃ ១ រោច ចូលទៅឯវិហារ ក្រាលសេនាសនៈ រួចដំកល់ទឹកឆាន់ ទឹកប្រើប្រាស់ បោសប្រាសទីបរិវេណ ។ ភិក្ខុនោះកាលបើនៅខ្វះ ៧ ថ្ងៃទៀតនឹងដល់ថ្ងៃបវារណា ក៏ប្រកបកិច្ចដែលត្រូវធ្វើហើយថយចេញទៅ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនោះបានមកកាន់អាវាសនោះក្តី មិនបានមកកាន់អាវាសនោះក្តី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឯបុរិមិកាវស្សារបស់ភិក្ខុនោះក៏ប្រាកដផង ភិក្ខុនោះមិនត្រូវអាបត្តិព្រោះទទួលពាក្យប្តេជ្ញាផង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ បើភិក្ខុបានទទួលប្តេជ្ញាគេថានៅចាំវស្សាដោយបុរិមិកាវស្សាហើយ ។ ភិក្ខុនោះទៅកាន់អាវាសនោះក៏ធ្វើឧបោសថ លុះដល់ថ្ងៃ១រោច ទើបចូលទៅកាន់វិហាររៀបក្រាលសេនាសនៈ ដំកល់ទឹកឆាន់ ទឹកប្រើប្រាស់ បោសប្រាសទីបរិវេណ ។ ក្នុងថ្ងៃនោះឯង ភិក្ខុនោះឥតមានកិច្ចរវល់នឹងធ្វើឡើយ ហើយក៏ថយចេញទៅ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឯបុរិមិកាវស្សារបស់ភិក្ខុនោះក៏មិនប្រាកដផង ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ព្រោះទទួលពាក្យប្តេជ្ញាផង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ

បដិស្សុតោ ហោតិ បុរិមិកាយ ។ សោ តំ អាវាសំ
គន្ត្វា ឧបោសថំ ករោតិ បាដិបទេ វិហារំ ឧបេតិ
សេនាសនំ បញ្ញាបេតិ បានីយំ បរិភោជនីយំ ឧប-
ដ្ឋាបេតិ បរិវេណំ សម្មជ្ជតិ ។ សោ តទហេវ ស-
ករណីយោ បក្កមតិ ។ បេ ។ សោ ទ្វីហតីហំ
វសិត្វា អករណីយោ បក្កមតិ ។ បេ ។ សោ ទ្វីហ-
តីហំ វសិត្វា សករណីយោ បក្កមតិ ។ បេ ។ សោ
ទ្វីហតីហំ វសិត្វា សត្តាហករណីយេន បក្កមតិ ។
សោ តំ សត្តាហំ ពហិទ្ធា វីតិនាមេតិ ។ តស្ស ភិក្ខវេ
ភិក្ខុនោ បុរិមិកា ច ន បញ្ញាយតិ បដិស្សវេ ច
អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ បេ ។ សោ ទ្វីហតីហំ វសិត្វា
សត្តាហករណីយេន បក្កមតិ ។ សោ តំ សត្តាហំ អន្តោ
សន្និវត្តំ ករោតិ ។ តស្ស ភិក្ខវេ ភិក្ខុនោ បុរិមិកា ច
បញ្ញាយតិ បដិស្សវេ ច អនាបត្តិ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ
ភិក្ខុនា វស្សាវាសោ បដិស្សុតោ ហោតិ បុរិមិកាយ ។
សោ តំ អាវាសំ គន្ត្វា ឧបោសថំ ករោតិ បាដិបទេ

បើភិក្ខុបានទទួលប្ដេជ្ញាគេថានៅចាំវស្សា ដោយបុរិមិកាវស្សាហើយ ៗ ភិក្ខុនោះទៅកាន់អាវាសនោះក៏ធ្វើឧបោសថ លុះដល់ថ្ងៃ ១ កេត ទើបចូលទៅកាន់វិហារ រៀបក្រាលសេនាសនៈ ដំកល់ទឹកឆាន់ ទឹកប្រើប្រាស់ បោសច្រាសទីបរិវេណ ៗ ក្នុងថ្ងៃនោះឯង ភិក្ខុនោះក៏ប្រកបដោយកិច្ចដែលត្រូវធ្វើទើបថយចេញទៅ ៗ បេ ៗ ភិក្ខុនោះនៅអស់ពីរបីថ្ងៃ ឥតមានកិច្ចអ្វីក៏ថយចេញទៅ ៗ បេ ៗ ភិក្ខុនោះនៅអស់ពីរបីថ្ងៃ ប្រកបដោយកិច្ចការក៏ថយចេញទៅ ៗ បេ ៗ ភិក្ខុនោះនៅអស់ពីរបីថ្ងៃ ក៏ថយចេញទៅដោយសត្តាហករណីយ ៗ ភិក្ខុនោះនៅខាងក្រៅ (អាវាស) ឲ្យហួសពី ៧ ថ្ងៃនោះ ៗ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុរិមិកាវស្សា របស់ភិក្ខុនោះក៏មិនប្រាកដផង ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិទុក្កដព្រោះទទួលពាក្យប្ដេជ្ញាផង ៗ បេ ៗ ភិក្ខុនោះនៅអស់ពីរបីថ្ងៃ ក៏ថយចេញទៅដោយសត្តាហករណីយ ៗ ភិក្ខុនោះត្រឡប់វិលវិញក្នុងរវាង ៧ ថ្ងៃ ៗ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុរិមិកាវស្សារបស់ភិក្ខុនោះក៏ប្រាកដផង ភិក្ខុនោះមិនត្រូវអាបត្តិព្រោះទទួលពាក្យប្ដេជ្ញាផង ៗ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ បើភិក្ខុបានទទួលប្ដេជ្ញាគេថានៅចាំវស្សា ដោយបុរិមិកាវស្សាហើយ ៗ ភិក្ខុនោះទៅកាន់អាវាសនោះក៏ធ្វើឧបោសថ លុះដល់ថ្ងៃ ១ កេត ទើបចូលទៅកាន់វិហារ រៀបក្រាលសេនាសនៈ

វិហារំ ឧបេតិ សេនាសនំ បញ្ញបេតិ បានីយំ បរិភោជនីយំ ឧបដ្ឋាបេតិ បរិវេណំ សម្មជ្ជតិ ។ សោ សត្តាហំ អនាគតាយ បវារណាយ សករណីយោ បក្កមតិ ។ អាគច្ឆេយ្យ វា សោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ តំ អាវាសំ ន វា អាគច្ឆេយ្យ ។ តស្ស ភិក្ខវេ ភិក្ខុនោ បុរិមិកា ច បញ្ញាយតិ បដិស្សវេ ច អនាបត្តិ ។

(១៨) ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនា វស្សាវាសោ បដិស្សុតោ ហោតិ បច្ឆិមិកាយ ។ សោ តំ អាវាសំ គច្ឆន្តោ ពហិទ្ធា ឧបោសថំ ករោតិ បាដិបទេ វិហារំ ឧបេតិ សេនាសនំ បញ្ញបេតិ បានីយំ បរិភោជនីយំ ឧបដ្ឋាបេតិ បរិវេណំ សម្មជ្ជតិ ។ សោ តទហេវ អករណីយោ បក្កមតិ ។ តស្ស ភិក្ខវេ ភិក្ខុនោ បច្ឆិមិកា ច ន បញ្ញាយតិ បដិស្សវេ ច អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនា វស្សាវាសោ បដិស្សុតោ ហោតិ បច្ឆិមិកាយ ។ សោ តំ អាវាសំ គច្ឆន្តោ ពហិទ្ធា ឧបោសថំ ករោតិ បាដិបទេ វិហារំ ឧបេតិ សេនាសនំ បញ្ញបេតិ បានីយំ បរិភោជនីយំ ឧបដ្ឋាបេតិ បរិវេណំ សម្មជ្ជតិ ។ សោ តទហេវ

ដំកល់ទឹកឆាន់ទឹងទឹកប្រើប្រាស់ បោសច្រាសទីបរិវេណ ។ ភិក្ខុនោះកាលបើនៅខ្វះ ៧ ថ្ងៃទៀតនឹងដល់ថ្ងៃបវារណា ក៏ប្រកបដោយកិច្ច ហើយថយចេញទៅ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនោះមកកាន់អាវាសនោះក្ដី មិនបានមកក្ដី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុរិមិកាវស្សា របស់ភិក្ខុនោះក៏ប្រាកដផង ភិក្ខុនោះមិនត្រូវអាបត្តិ ព្រោះទទួលពាក្យប្ដេជ្ញាផង ។

(១៨) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ បើភិក្ខុបានទទួលប្ដេជ្ញាគេថានៅចាំវស្សាដោយបច្ឆិមិកាវស្សាហើយ ។ ភិក្ខុនោះកាលនឹងដើរទៅកាន់អាវាសនោះក៏ធ្វើឧបោសថខាងក្រៅ លុះដល់ថ្ងៃ ១ រោច ទើបចូលទៅកាន់វិហារ រៀបក្រាលសេនាសនៈ ដំកល់ទឹកឆាន់ ទឹកប្រើប្រាស់ បោសច្រាសទីបរិវេណ ។ ភិក្ខុនោះឥតមានកិច្ចអ្វី ក៏ចៀសចេញទៅក្នុងថ្ងៃនោះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បច្ឆិមិកាវស្សា របស់ភិក្ខុនោះក៏មិនប្រាកដផង ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ព្រោះទទួលពាក្យប្ដេជ្ញាផង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ បើភិក្ខុបានទទួលប្ដេជ្ញាគេថានៅចាំវស្សា ដោយបច្ឆិមិកាវស្សាហើយ ។ ភិក្ខុនោះកាលនឹងដើរទៅកាន់អាវាសនោះ ក៏ធ្វើឧបោសថខាងក្រៅ លុះដល់ថ្ងៃ ១ រោច ទើបចូលទៅកាន់វិហារ រៀបក្រាលសេនាសនៈ ដំកល់ទឹកឆាន់ ទឹកប្រើប្រាស់ បោសច្រាសទីបរិវេណ ។ ភិក្ខុនោះមាន

សករណីយោ បក្កមតិ ។ បេ ។ សោ ទ្វីហតីហំ វសិត្វា
អករណីយោ បក្កមតិ ។ បេ ។ សោ ទ្វីហតីហំ វសិត្វា
សករណីយោ បក្កមតិ ។ បេ ។ សោ ទ្វីហតីហំ វសិត្វា
សត្តាហករណីយេន បក្កមតិ ។ សោ តំ សត្តាហំ ពហិទ្ធា វីតិនាមេតិ ។ តស្ស ភិក្ខវេ ភិក្ខុនោ បុរិមិកា ច ន បញ្ញាយតិ បដិស្សវេ ច អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនា វស្សាវាសោ បដិស្សុតោ ហោតិ បុរិមិកាយ ។ សោ តំ អាវាសំ គច្ឆន្តោ ពហិទ្ធា ឧបោសថំ ករោតិ បាដិបទេ វិហារំ ឧបេតិ សេនាសនំ បញ្ញាបេតិ បានីយំ បរិភោជនីយំ ឧបដ្ឋាបេតិ បរិវេណំ សម្មជ្ជតិ ។ សោ ទ្វីហតីហំ វសិត្វា សត្តាហករណីយេន បក្កមតិ ។ សោ តំ សត្តាហំ អន្តោ សន្និវត្តំ ករោតិ ។ តស្ស ភិក្ខវេ ភិក្ខុនោ បុរិមិកា ច បញ្ញាយតិ បដិស្សវេ ច អនាបត្តិ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនា វស្សាវាសោ បដិស្សុតោ ហោតិ បុរិមិកាយ ។ បេ ។ សោ សត្តាហំ

កិច្ចដែលត្រូវធ្វើក៏ចៀសចេញទៅក្នុងថ្ងៃនោះឯង ។ បេ ។ ភិក្ខុនោះនៅអស់ពីរបីថ្ងៃ ឥតមានកិច្ចអ្វីក៏ចៀសចេញទៅ ។ បេ ។ ភិក្ខុនោះនៅអស់ពីរបីថ្ងៃ មានកិច្ចដែលត្រូវធ្វើក៏ចៀសចេញទៅ ។ បេ ។ ភិក្ខុនោះនៅអស់ពីរបីថ្ងៃ ក៏ចៀសចេញទៅដោយសត្តាហករណីយ ។ ភិក្ខុនោះនៅខាងក្រៅហួសកំណត់ ៧ ថ្ងៃនោះទៅ ។ បច្ឆិមិកាវស្សារបស់ភិក្ខុនោះក៏មិនប្រាកដផង ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ព្រោះទទួលពាក្យប្តេជ្ញាផង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ បើភិក្ខុបានទទួលប្តេជ្ញាគេថានៅចាំវស្សាដោយបច្ឆិមិកាវស្សាហើយ ។ ភិក្ខុនោះកាលនឹងចេញដើរទៅកាន់អាវាសនោះ ក៏ធ្វើឧបោសថខាងក្រៅ លុះដល់ថ្ងៃ ១ កើត ទើបចូលទៅកាន់វិហារ រៀបក្រាលសេនាសនៈ ដំកល់ទឹកឆាន់ ទឹកប្រើប្រាស់ បោសច្រាសទីបរិវេណ ។ ភិក្ខុនោះនៅអស់ពីរបីថ្ងៃហើយក៏ចៀសចេញទៅដោយសត្តាហករណីយ ។ ភិក្ខុនោះត្រឡប់វិលវិញក្នុងរវាង ៧ ថ្ងៃនោះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បច្ឆិមិកាវស្សារបស់ភិក្ខុនោះក៏ប្រាកដផង ភិក្ខុនោះមិនត្រូវអាបត្តិព្រោះទទួលពាក្យប្តេជ្ញាផង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ បើភិក្ខុបានទទួលពាក្យប្តេជ្ញាគេថានៅចាំវស្សាដោយបច្ឆិមិកាវស្សាហើយ ។ បេ ។ ភិក្ខុនោះកាលបើ

វស្សូបនាយិកក្ខន្ធកេ បដិស្សវទុក្កដាបត្តិ

អនាគតាយ កោមុទិយា ចាតុម្មាសិនិយា សករណីយោ បក្កមតិ ។ អាគច្ឆេយ្យ វា សោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ តំ អាវាសំ ន វា អាគច្ឆេយ្យ ។ តស្ស ភិក្ខវេ ភិក្ខុនោ បច្ឆិមិកា ច បញ្ញាយតិ បដិស្សវេ ច អនាបត្តិ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនា វស្សាវាសោ បដិស្សុតោ ហោតិ បច្ឆិមិកាយ ។ សោ តំ អាវាសំ គន្ត្វា ឧបោសថំ ករោតិ បាដិបទេ វិហារំ ឧបេតិ សេនាសនំ បញ្ញាបេតិ បានីយំ បរិភោជនីយំ ឧបដ្ឋាបេតិ បរិវេណំ សម្មជ្ជតិ ។ សោ តទហេវ អករណីយោ បក្កមតិ ។ បេ ។ សោ តទហេវ សករណីយោ បក្កមតិ ។ បេ ។ សោ ទ្វីហតីហំ វសិត្វា អករណីយោ បក្កមតិ ។ បេ ។ សោ ទ្វីហតីហំ វសិត្វា សករណីយោ បក្កមតិ ។ បេ ។ សោ ទ្វីហតីហំ វសិត្វា សត្តាហករណីយេន បក្កមតិ ។ សោ តំ សត្តាហំ ពហិទ្ធា វីតិនាមេតិ ។ តស្ស ភិក្ខវេ ភិក្ខុនោ បច្ឆិមិកា ច ន បញ្ញាយតិ បដិស្សវេ ច អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ បេ ។ សោ ទ្វីហតីហំ វសិត្វា សត្តាហករណីយេន បក្កមតិ ។ សោ តំ

នៅខ្វះ ៧ ថ្ងៃទៀតទើបដល់ថ្ងៃជាទីកើតឡើងនៃផ្កាកុមុទ គឺថ្ងៃជាគម្រប់ ៤ ខែនៃរដូវភ្លៀង (១៥ កើតខែកត្តិក) មានកិច្ចដែលត្រូវធ្វើក៏ចៀសចេញទៅ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនោះបានមកកាន់អាវាសនោះក្តី មិនបានមកក្តី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បច្ឆិមិកាវស្សារបស់ភិក្ខុនោះក៏ប្រាកដផង ភិក្ខុនោះមិនត្រូវអាបត្តិព្រោះទទួលពាក្យប្ដេជ្ញាផង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ បើភិក្ខុបានទទួលប្ដេជ្ញាគេថានៅចាំវស្សាដោយបច្ឆិមិកាវស្សាហើយ ។ ភិក្ខុនោះទៅកាន់អាវាសនោះហើយក៏ធ្វើឧបោសថដល់ថ្ងៃ ១ កេចទើបចូលទៅកាន់វិហាររៀបក្រាលសេនាសនៈ ដំកល់ទឹកឆាន់នឹងទឹកប្រើប្រាស់ បោសប្រាសទីបរិវេណ ។ ភិក្ខុនោះឥតមានកិច្ចអ្វីក៏ចៀសចេញទៅក្នុងថ្ងៃនោះឯង ។ បេ ។ ភិក្ខុនោះមានកិច្ចដែលត្រូវធ្វើក៏ចៀសចេញទៅក្នុងថ្ងៃនោះឯង ។ បេ ។ ភិក្ខុនោះនៅអស់ពីរបីថ្ងៃ ឥតមានកិច្ចអ្វីក៏ចៀសចេញទៅ ។ បេ ។ ភិក្ខុនោះនៅអស់ពីរបីថ្ងៃមានកិច្ចដែលត្រូវធ្វើក៏ចៀសចេញទៅ ។ បេ ។ ភិក្ខុនោះនៅអស់ពីរបីថ្ងៃក៏ចៀសចេញទៅដោយសត្តាហករណីយ ។ ភិក្ខុនោះនៅខាងក្រៅហួសកំណត់ ៧ ថ្ងៃទៅ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បច្ឆិមិកាវស្សារបស់ភិក្ខុនោះក៏មិនប្រាកដផង ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិទុក្កដព្រោះទទួលពាក្យប្ដេជ្ញាផង ។ បេ ។ ភិក្ខុនោះនៅអស់ពីរបីថ្ងៃក៏ចៀសចេញទៅដោយសត្តាហករណីយ ។ ភិក្ខុនោះត្រឡប់វិលវិញក្នុង

សត្តាហំ អន្តោ សន្និវត្តំ ការេតិ ។ តស្ស ភិក្ខវេ ភិក្ខុនោ បច្ឆិមិកា ច បញ្ញាយតិ បដិស្សវេ ច អនាបត្តិ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនា វស្សាវាសោ បដិស្សុតោ ហោតិ បច្ឆិមិកាយ ។ បេ ។ សោ សត្តាហំ អនាគតាយ កោមុទិយា ចាតុម្មាសិនិយា សករណីយោ បក្កមតិ ។ អាគច្ឆេយ្យ វា សោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ តំ អាវាសំ ន វា អាគច្ឆេយ្យ ។ តស្ស ភិក្ខវេ ភិក្ខុនោ បច្ឆិមិកា ច បញ្ញាយតិ បដិស្សវេ ច អនាបត្តីតិ ។

វស្សូបនាយិកក្ខន្ធកំ តតិយំ ។

តស្សុទ្ទានំ

(១៩) ឧបគន្តុំ កទា ចេវ
កតិ អន្តរវស្ស ច
ន ឥច្ឆន្តិ ច សញ្ចិច្ច

រវាង ៧ ថ្ងៃនោះ ៗ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បច្ចិមិកាវស្សារបស់ភិក្ខុនោះក៏ប្រា-
កដផង ភិក្ខុនោះមិនត្រូវអាបត្តិ ព្រោះទទួលពាក្យប្តេជ្ញាផង ៗ ម្នាលភិក្ខុទាំង
ឡាយ ក្នុងសាសនានេះ បើភិក្ខុបានទទួលប្តេជ្ញាគេថា នៅចាំវស្សាដោយ
បច្ចិមិកាវស្សាហើយ ៗ បេ ៗ ភិក្ខុនោះកាលបើនៅខ្វះ ៧ ថ្ងៃទៀតនឹងដល់
ថ្ងៃជាទីរីកនៃផ្កាកុមុទ គឺថ្ងៃជាគំរប់ ៤ ខែនៃរដូវភ្លៀង (១៥ កើតខែកត្តិក) មាន
កិច្ចដែលត្រូវធ្វើក៏ចៀសចេញទៅ ៗ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនោះមកកាន់
អាវាសនោះក្តី មិនបានមកក្តី ៗ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បច្ចិមិកាវស្សារបស់
ភិក្ខុនោះក៏ប្រាកដផង ភិក្ខុនោះមិនត្រូវអាបត្តិ ព្រោះទទួលពាក្យប្តេជ្ញាផង ៗ

ចប់ វស្សូបនាយិកក្ខន្ធកៈទី ៣ ។

ឧទ្ទាននៃវស្សូបនាយិកក្ខន្ធកៈនោះ គឺ

[១៩] រឿងព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុចូល
វស្សា ១ ពួកភិក្ខុគិតថា យើងត្រូវចូលវស្សាក្នុងកាលណា ហ្ន ១
ពួកភិក្ខុគិតថាថ្ងៃចូលវស្សាតើមានប៉ុន្មានយ៉ាង ១ ពួកឆព្វគ្គិយ
ភិក្ខុបានចូលវស្សាហើយចេញដើរទៅកាន់ចារិកក្នុងកណ្តាល
វស្សា ១ មិនប្រាថ្នានឹងចូលវស្សា ១ វេលាជិតចូលវស្សាហើយ
ក្លែងដើរចេញទៅកាន់អាវាសដទៃ ១ ស្តេចពិម្ពិសារប្រាថ្នានឹង

វស្សូបនាយិកក្ខន្ធកេ ឧទ្ទានគាថា

ឧក្កណ្ឋិតុំ ឧបាសកោ
គិលានោ មាតា ច បិតា
ភាតា ច អថ ញាតកោ
ភិក្ខុគតិកោ វិហារោ
វាឡា ចាបិ សិរីសបា
ចោរា ចេវ បិសាចាបិ
ទឌ្ឍា តទុភយេន ច
វុឡ្ហោទកេន វុដ្ឋាសិ
ពហុតរា ច ទាយកា
លូខប្បណីតសប្បាយ
ភេសជ្ជុបដ្ឋកេន ច
ឥត្ថី វេសី កុមារី ច
បណ្ឌកោ ញាតកេន ច
រាជា ចោរា ធុត្តា និធិ

វស្សូបនាយិកក្ខន្ធកៈ ឧទ្ទានគាថា

លើកខែ ១ ឧបាសកបានឲ្យគេកសាងវិហារចំពោះសង្ឃ ១ ភិក្ខុមានជម្ងឺ ១ មាតានឹងបិតារបស់ភិក្ខុមានជម្ងឺ ១ បងប្អូនរបស់ភិក្ខុមានជម្ងឺ ១ ញាតិរបស់ភិក្ខុមានជម្ងឺ ១ អ្នកធ្វើការឈ្នួលរបស់ភិក្ខុមានជម្ងឺ ១ វិហារទ្រុឌទ្រោម ១ សត្វសាហាវបៀតបៀនពួកភិក្ខុ ១ សត្វមានពិសបៀតបៀនពួកភិក្ខុ ១ ពួកចោរបៀតបៀនពួកភិក្ខុ ១ ពួកបិសាចបៀតបៀនពួកភិក្ខុ ១ ភ្លើងឆេះស្រុកនឹងឆេះទីសេនាសនៈទាំងពីររឿង ១ ទឹកជន់លិចស្រុក ១ ចោរមកតាំងនៅក្នុងស្រុក ១ ពួកទាយកជាច្រើនឥតមានសទ្ធាជ្រះថ្លា ១ ភិក្ខុនៅចាំវស្សាក្នុងអាវាសដទៃហើយមិនដែលបានភោជនសៅហ្មងឬឧត្តមឆាន់ឲ្យឆ្អែតពេញលេញ ១ ភិក្ខុនៅចាំវស្សាហើយមិនដែលបានភោជនឆាន់ឲ្យសប្បាយ ១ ភិក្ខុបានភេសជ្ជៈជាទីសប្បាយហើយតែមិនបានឧបដ្ឋាកដ៏សមគួរ ១ ស្រីប្រលោមភិក្ខុ ១ ស្រីផ្កាមាសប្រលោមភិក្ខុ ១ នាងថុល្លកុមារីប្រលោមភិក្ខុ ១ មនុស្សខ្ទើយប្រលោមភិក្ខុ ១ ញាតិប្រលោមភិក្ខុ ១ ស្តេចប្រលោមភិក្ខុ ១ ពួកចោរប្រលោមភិក្ខុ ១ ពួកអ្នកលេងប្រលោមភិក្ខុ ១ ភិក្ខុ

កេសា អដ្ឋវិឋេន ច

វជា សត្តា ច ឆាវ ច

សុសិរេ វិជកាយ ច

អជ្ឈោកាសេ វស្សាកាសោ

អសេឆាសនកោន ច

ឆវក្កុដិកា ឆន្តេ ច

ចាជិយា ច ឧបេទ្ទិ តេ

កតិកា បដិស្សុណិត្វា

ពហិទ្វា ច ឧភោសថា

បុរិមិកា បច្ឆិមិកា

យថាញាយេន(១) យោជយេ

អករណីយោ(២) បក្កមតិ

សករណីយោ(៣) តថេវ ច

ទ្វីហាតីហោ ច បុន(៤)

---

១ ឱ. យថានយេន ។ ២ ម. អករណី ។ ៣ សករណី ។ ៤ បុន ច ។

ឃើញកំណាប់ទ្រព្យ ១ ភិក្ខុឃើញភិក្ខុច្រើនរូបព្យាយាមបំបែកសង្ឃ ១ ភិក្ខុ ៨ ពួកបានឮដំណឹងថា ភិក្ខុនឹងភិក្ខុនីព្យាយាមបំបែកសង្ឃ ១ ភិក្ខុចូលវស្សាក្នុងលំនៅរបស់គង្វាលគោ ១ ភិក្ខុចូលវស្សាក្នុងពួកឈ្មួញរទេះ ១ ភិក្ខុចូលវស្សាក្នុងទូក ១ ភិក្ខុចូលវស្សាក្នុងរូងឈើ ១ ភិក្ខុចូលវស្សាលើប្រគាបឈើ ១ ភិក្ខុចូលវស្សាក្នុងទីវាល ១ ភិក្ខុចាំវស្សាឥតមានទីសេនាសនៈ ១ ភិក្ខុចូលវស្សាក្នុងខ្ទមខ្មោច ១ ក្រោមឆត្រ ១ ក្នុងពាងទឹក ១ សង្ឃធ្វើប្តេជ្ញាគ្នាថា កុំឲ្យបំបួសកុលបុត្រក្នុងវស្សា ១ ភិក្ខុទទួលប្តេជ្ញាថានៅចាំបុរិមិកាវស្សាឬបច្ឆិមិកាវស្សាហើយធ្វើឧបោសថខាងក្រៅ បណ្ឌិតគួរប្រែកបតាមសមគួរដល់ន័យ ១ ភិក្ខុឥតមានកិច្ចអ្វីហើយចៀសចេញទៅ ១ ភិក្ខុមានកិច្ចហើយចៀសចេញទៅ ១ ភិក្ខុនៅអស់ពីរបីថ្ងៃក៏ទៅដោយសត្តាហករណីយ

វស្សូបនាយិកក្ខន្ធកេ ឧទ្ទានគាថា

សត្តាហករណីយេន ច

សត្តាហានាគតា ចេវ

អាកច្ចេយ្យ ឃយ្យ[១] ភា

វត្ថុដ្ឋានេ អន្តរិកា

តន្តិមគ្គំ និសាមយេតិ ៗ

ឥមម្ហិ ខន្ធកេ វត្ថុ ទ្វេ បណ្ណាស ។

---

១ ម. ឆយ្យ ភា ។

ហើយត្រឡប់វិលវិញ ១ នៅខ្វះ ៧ ថ្ងៃទៀតនឹងដល់ថ្ងៃបវា-រណា ភិក្ខុនោះទៅដោយសត្តាហករណីយ ហើយត្រឡប់មកកាន់អាវាសនោះក្តី មិនបានត្រឡប់មកកាន់អាវាសនោះក្តី ១ បណ្ឌិតគប្បីពិចារណានូវទំនងដែលមានបែបផែនរៀបរយក្នុងឧទ្ទាននៃរឿងទាំងអម្បាលនោះហោង ៗ

ក្នុងខន្ធកៈនេះមានរឿង ៥២ ។

បវារណាក្ខន្ធកៈ

[២០] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន សម្ពហុលា សន្ទិដ្ឋា សម្ភត្តា ភិក្ខូ កោសលេសុ ជនបទេសុ អញ្ញតរស្មឹ អាវាសេ វស្សំ ឧបគច្ឆឹសុ ។ អថខោ តេសំ ភិក្ខូនំ ឯតទហោសិ កេន នុ ខោ មយំ ឧបាយេន សមគ្គា សម្មោទមានា អវិវទមានា ផាសុកំ វស្សំ វសេយ្យាម ន ច បិណ្ឌកេន កិលមេយ្យាមាតិ ។ អថខោ តេសំ ភិក្ខូនំ ឯតទហោសិ សចេ ខោ មយំ អញ្ញមញ្ញំ នេវ អាលបេយ្យាម ន សល្លបេយ្យាម យោ បឋមំ គាមតោ បិណ្ឌាយ បដិក្កមេយ្យ សោ អាសនំ បញ្ញាបេយ្យ បាទោទកំ បាទបីឋំ បាទកឋលិកំ ឧបនិក្ខិបេយ្យ អវក្ការបាតឹ ធោវិត្វា ឧបដ្ឋាបេយ្យ បានីយំ បរិភោជនីយំ ឧបដ្ឋាបេយ្យ យោ បច្ឆា គាមតោ បិណ្ឌាយ បដិក្កមេយ្យ សចស្ស ភុត្តាវសេសោ សចេ អាកង្ខេយ្យ ភុញ្ជេយ្យ នោ ចេ

បវារណាក្ខន្ធកំ

[២០] សម័យនោះឯង ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់គង់នៅវត្តជេត-ពនរបស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង មានភិក្ខុច្រើនរូប ជាមិត្តទើបនឹងបានជួបប្រទះគ្នាថ្មី ជាមិត្តស្និទ្ធស្នាល មាំមួន បានចូលវស្សានៅក្នុងអាវាស ១ ក្នុងកោសលជនបទ ។ គ្រានោះ ភិក្ខុទាំងនោះ មានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា ដោយឧបាយដូចម្តេចហ្ន៎ យើងនឹងបានព្រមព្រៀងគ្នា ស្មោះសរ មិនវិវាទគ្នា នៅចាំវស្សាឲ្យបាន ស្រួលផង មិនលំបាកដោយអាហារបិណ្ឌបាតផង ។ លំដាប់នោះឯង ភិក្ខុទាំងនោះមានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា បើយើងមិននិយាយគ្នា មិន ចរចាគ្នាទៅវិញទៅមក ភិក្ខុណាត្រឡប់មកពីបិណ្ឌបាតអំពីស្រុកមុនគេ ភិក្ខុនោះគប្បីក្រាលអាសនៈ ដំកល់ទឹកសម្រាប់លាងជើង តាំងសម្រាប់រង ជើងដែលលាងរួចហើយ នឹងគ្រឿងសម្រាប់ជូតជើងដែលមិនទាន់លាង គប្បីលាងភាជន៍សម្រាប់ផ្ទេរបាយហើយយកទៅដំកល់ទុក គប្បីដំកល់ទឹក ឆាន់នឹងទឹកប្រើប្រាស់ ភិក្ខុណាត្រឡប់មកពីបិណ្ឌបាតអំពីស្រុកក្រោយ គេ បើមានបិណ្ឌបាតសល់អំពីភិក្ខុនោះឆាន់ បើភិក្ខុនោះប្រាថ្នា គប្បីឆាន់ចុះ

បវារណក្ខន្ធកេ មូគព្វត្តំ តិត្ថិយសមាទានំ

អាកង្ខេយ្យ អបហរិតេ វា ឆឌ្ឌេយ្យ អប្បាណកេ វា ឧទ-
កេ ឱបិលាបេយ្យ សោ អាសនំ ឧទ្ធរេយ្យ បាទោទកំ
បាទបីឋំ បាទកឋលិកំ បដិសាមេយ្យ អវក្ការបាតឹ
ធោវិត្វា បដិសាមេយ្យ បានីយំ បរិភោជនីយំ បដិសា-
មេយ្យ ភត្តគ្គំ សម្មជ្ជេយ្យ យោ បស្សេយ្យ បានីយឃដំ
វា បរិភោជនីយឃដំ វា វច្ចឃដំ វា រិត្តំ តុច្ឆំ សោ
ឧបដ្ឋាបេយ្យ សចស្ស ហោតិ អវិសយ្ហំ ហត្ថវិការេន
ទុតិយំ អាមន្តេត្វា ហត្ថវិលង្ឃកេន ឧបដ្ឋាបេយ្យ ន
ត្វេវ តប្បច្ចយា វាចំ ភិន្ទេយ្យ ឯវំ ខោ មយំ សមគ្គា
សម្មោទមានា អវិវទមានា ផាសុកំ វស្សំ វសេយ្យាម
ន ច បិណ្ឌកេន កិលមេយ្យាមាតិ ។ អថខោ តេ
ភិក្ខូ អញ្ញមញ្ញំ នេវ អាលបឹសុ ន សល្លបឹសុ យោ
បឋមំ គាមតោ បិណ្ឌាយ បដិក្កមតិ សោ អាសនំ
បញ្ញាបេតិ បាទោទកំ បាទបីឋំ បាទកឋលិកំ ឧប-
និក្ខិបតិ អវក្ការបាតឹ ធោវិត្វា ឧបដ្ឋាបេតិ បានីយំ
បរិភោជនីយំ ឧបដ្ឋាបេតិ យោ បច្ឆា គាមតោ បិណ្ឌាយ
បដិក្កមតិ សចេ ហោតិ ភុត្តាវសេសោ សចេ អាកង្ខតិ

បើមិនប្រាថ្នាទេ គួរចាក់ចោលទៅលើទីដែលគ្មានស្មៅស្រស់ ឬផ្ទះចោលទៅក្នុងទឹកដែលគ្មានសត្វ (ក៏បាន) ភិក្ខុនោះគប្បីរើអាសនៈ ទុកដាក់ទឹកសម្រាប់លាងជើង តាំងសម្រាប់រងជើង ទឹងគ្រៀងសម្រាប់ជូតជើង គប្បីលាងភាជន៍សម្រាប់ផ្ទេរបាយហើយរៀបចំទុកដាក់ គប្បីទុកដាក់ទឹកឆាន់ ទឹកប្រើប្រាស់ គប្បីបោសច្រាសរោងភត្ត ភិក្ខុណាឃើញក្អមដាក់ទឹកឆាន់ក្តី ក្អមដាក់ទឹកប្រើប្រាស់ក្តី ក្អមលាងវច្ចៈក្តី ដែលរលីងទទេ ភិក្ខុនោះគួរដំកល់ទុក បើភិក្ខុនោះមិនអាច ព្រោះវិការដៃ (ឈឺដៃ) គួរហៅគ្នីគ្នា ដោយអាការបោយដៃមកឲ្យដំកល់ទុក តែកុំឲ្យបញ្ចេញវាចាព្រោះបច្ច័យនោះឡើយ យ៉ាងនេះឯង ទើបយើងទាំងអស់គ្នាព្រមព្រៀង ស្មោះសរ មិនវិវាទគ្នា នៅចាំវស្សាក៏ស្រួលផង មិនបានលំបាកដោយអាហារបិណ្ឌបាតផង ៗ គ្រានោះឯង ភិក្ខុទាំងនោះក៏លែងស្តីហៅរកឆ្លើយឆ្លងគ្នានឹងគ្នាទៅវិញទៅមក ភិក្ខុណាត្រឡប់មកពីបិណ្ឌបាតអំពីស្រុកមុនគេ ភិក្ខុនោះក៏ក្រាលអាសនៈ ដំកល់ទឹកសម្រាប់លាងជើង តាំងសម្រាប់រងជើង ទឹងគ្រៀងសម្រាប់ជូតជើង លាងភាជន៍សម្រាប់ផ្ទេរបាយរួចដំកល់ទុក ដំកល់ទឹកឆាន់នឹងទឹកប្រើប្រាស់ ភិក្ខុណាត្រឡប់មកពីបិណ្ឌបាតអំពីស្រុកក្រោយគេ បើមានអាហារសេសសល់អំពីភិក្ខុនោះឆាន់ បើភិក្ខុនោះប្រាថ្នា

ភុញ្ជតិ នោ ចេ អាកង្ខតិ អបហរិតេ វា ឆឌ្ឌេតិ អប្បា-ណកេ វា ឧទកេ ឱបិលាបេតិ សោ អាសនំ ឧទ្ធរតិ បាទោទកំ បាទបីឋំ បាទកឋលិកំ បដិសាមេតិ អវក្ការបាតឹ ធោវិត្វា បដិសាមេតិ បានីយំ បរិភោជនីយំ បដិសាមេតិ ភត្តគ្គំ សម្មជ្ជតិ យោ បស្សតិ បានីយឃដំ វា បរិភោជនីយឃដំ វា វច្ចឃដំ វា រិត្តំ តុច្ឆំ សោ ឧបដ្ឋាបេតិ សចស្ស ហោតិ អវិសយ្ហំ ហត្ថវិការេន ទុតិយំ អាមន្តេត្វា ហត្ថវិលង្ឃកេន ឧបដ្ឋាបេតិ ន ត្វេវ តប្បច្ចយា វាចំ ភិន្ទតិ ។

(៦១) អាចិណ្ណំ ខោ បនេតំ វស្សំ វុត្ថានំ ភិក្ខូនំ ភគវន្តំ ទស្សនាយ ឧបសង្កមិតុំ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ វស្សំ វុត្ថា តេមាសច្ចយេន សេនាសនំ សំសាមេត្វា បត្តចីវរមាទាយ យេន សាវត្ថី តេន បក្កមឹសុ អនុ-បុព្វេន យេន សាវត្ថី ជេតវនំ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារា-មោ យេន ភគវា តេនុបសង្កមឹសុ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទឹសុ ។ អាចិណ្ណំ ខោ បនេតំ ពុទ្ធានំ ភគវន្តានំ អាគន្តុកេហិ ភិក្ខូហិ សទ្ធឹ

ក៏ឆាន់ទៅ បើមិនប្រាថ្នាទេ ចាក់ចោលទៅលើទីគ្មានស្មៅស្រស់ ឬដុះចោល ទៅក្នុងទឹកដែលគ្មានសត្វក្តី ភិក្ខុនោះរើអាសនៈចេញ ទុកដាក់ទឹកសម្រាប់លាងជើង តាំងសម្រាប់វាងជើង គ្រឿងសម្រាប់ជូតជើង លាងភាជន៍សម្រាប់ផ្ទេរបាយ ហើយរៀបទុកដាក់ ទុកដាក់ទឹកឆាន់និងទឹកប្រើប្រាស់ បោសច្រាសរោងភត្ត ភិក្ខុណាឃើញក្អមសម្រាប់ដាក់ទឹកឆាន់ក្តី ក្អមសម្រាប់ដាក់ទឹកប្រើប្រាស់ក្តី ក្អមដាក់ទឹកសម្រាប់វច្ចៈក្តី ដែលរលីងទទេ ភិក្ខុនោះក៏ដំកល់ទុក បើភិក្ខុនោះមិនអាច ព្រោះវិការដៃ ក៏ហៅគ្នីគ្នាដោយអាការបោយដៃមកឲ្យដំកល់ទុក តែមិនបានបញ្ចេញវាចា ព្រោះបច្ច័យនោះឡើយ ។

(២១) ការដែលចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគនុ៎ះ ជាទំនៀមរបស់ភិក្ខុទាំងឡាយដែលចាំវស្សារួចហើយ ៗ វេលានោះឯង ភិក្ខុទាំងនោះលុះនៅចាំវស្សាក្នុង៣ខែទៅហើយ ក៏រៀបចំទុកដាក់សេនាសនៈរួចកាន់យកបាត្រនិងចីវរចេញដើរសំដៅទៅក្រុងសាវត្ថី លុះដើរទៅដោយលំដាប់ហើយ ក៏ចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគក្នុងវត្តជេតពនរបស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះមានព្រះភាគរួចអង្គុយនៅក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ ការរីករាយជាមួយនឹងពួកភិក្ខុជាអាគន្តុកនុ៎ះឯង ជាទំនៀមរបស់ព្រះពុទ្ធមានព្រះភាគទាំងឡាយ

បដិសម្មោទិតុំ ។ អថខោ ភគវា តេ ភិក្ខូ ឯតទវោច កច្ចិ ភិក្ខវេ ខមនីយំ កច្ចិ យាបនីយំ កច្ចិ សមគ្គា សម្មោទមានា អវិវទមានា ផាសុកំ វស្សំ វសិត្ថ ន ច បិណ្ឌកេន កិលមិត្ថាតិ ។ ខមនីយំ ភគវា យាប-នីយំ ភគវា សមគ្គា ច មយំ ភន្តេ សម្មោទមានា អវិវទមានា ផាសុកំ វស្សំ វសិម្ហា ន ច បិណ្ឌកេន កិលមិម្ហាតិ ។ ជានន្តាបិ តថាគតា បុច្ឆន្តិ ជានន្តាបិ ន បុច្ឆន្តិ កាលំ វិទិត្វា បុច្ឆន្តិ កាលំ វិទិត្វា ន បុច្ឆន្តិ អត្ថ-សញ្ហិតំ តថាគតា បុច្ឆន្តិ នោ អនត្ថសញ្ហិតំ អនត្ថ-សញ្ហិតេ សេតុឃាតោ តថាគតានំ ។ ទ្វីហាការេហិ ពុទ្ធា ភគវន្តោ ភិក្ខូ បដិបុច្ឆន្តិ ធម្មំ វា ទេសេស្សាម

(គ្រប់ព្រះអង្គ) ។ គ្រានោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់នូវព្រះពុទ្ធដីកានេះ នឹងពួកភិក្ខុទាំងនោះថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយល្មមអត់ធន់សេចក្តីទុក្ខបានឬទេ ល្មមឲ្យឥរិយាបថប្រព្រឹត្តទៅស្រួលបានឬទេ អ្នកទាំងឡាយជាបុគ្គលព្រមព្រៀងគ្នា ស្រុសស្រួលគ្នា មិនទាស់ទែងគ្នានៅចាំវស្សាដោយសប្បាយហើយឬ មួយទៀត អ្នកទាំងឡាយមិនលំបាកដោយបិណ្ឌបាតទេឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ យើងខ្ញុំល្មមអត់ទ្រាំសេចក្តីទុក្ខបាន បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ យើងខ្ញុំល្មមឲ្យឥរិយាបថប្រព្រឹត្តទៅស្រួលបាន បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន យើងខ្ញុំក៏ព្រមព្រៀងគ្នាស្រុសស្រួលគ្នា មិនទាស់ទែងគ្នា នៅចាំវស្សាតាមសប្បាយ មួយទៀត យើងខ្ញុំមិនលំបាកដោយបិណ្ឌបាតទេ ។ ព្រះតថាគតទាំងឡាយទ្រង់ជ្រាបហើយត្រាស់សួរក៏មាន ទ្រង់ជ្រាបហើយមិនត្រាស់សួរ(ក៏មាន) ទ្រង់ជ្រាបកាលគួរហើយទើបត្រាស់សួរ (ក៏មាន) ទ្រង់ជ្រាបកាលគួរហើយមិនត្រាស់សួរ (ក៏មាន) ព្រះតថាគតទាំងឡាយត្រាស់សួរចំពោះតែហេតុដែលប្រកបដោយប្រយោជន៍ មិនទ្រង់ត្រាស់សួរហេតុដែលឥតប្រយោជន៍ឡើយ (ព្រោះ) ហេតុដែលឥតប្រយោជន៍ព្រះតថាគតទាំងឡាយទ្រង់ផ្តាច់ផ្តិលដោយអរិយមគ្គហើយ ។ ព្រះពុទ្ធទាំងឡាយដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សួរចំពោះភិក្ខុទាំងឡាយដោយអាការពីរយ៉ាង

សាវកានំ វា សិក្ខាបទំ បញ្ញបេស្សាមាតិ ។ អថខោ ភគវា តេ ភិក្ខូ ឯតទវោច យថាកថំ បន តុម្ហេ ភិក្ខវេ សមគ្គា សម្មោទមានា អវិវទមានា ផាសុកំ វស្សំ វសិត្ថ ន ច បិណ្ឌកេន កិលមិត្ថាតិ ។ ឥធ មយំ ភន្តេ សម្ពហុលា សន្ទិដ្ឋា សម្ភត្តា ភិក្ខូ កោសលេសុ ជនបទេសុ អញ្ញតរស្មឹ អាវាសេ វស្សំ ឧបគច្ឆិម្ហា តេសំ នោ ភន្តេ អម្ហាកំ ឯតទហោសិ កេន នុ ខោ មយំ ឧបាយេន សមគ្គា សម្មោទមានា អវិវទមានា ផាសុកំ វស្សំ វសេយ្យាម ន ច បិណ្ឌកេន កិលមេយ្យាមាតិ តេសំ នោ ភន្តេ អម្ហាកំ ឯតទហោសិ សចេ ខោ មយំ អញ្ញមញ្ញំ នេវ អាលបេយ្យាម ន សល្លបេយ្យាម យោ បឋមំ គាមតោ បិណ្ឌាយ បដិក្កមេយ្យ សោ អាសនំ បញ្ញបេយ្យ បាទោទកំ បាទបីឋំ បាទកឋលិកំ ឧបនិក្ខិបេយ្យ អវក្ការបាតឹ ធោវិត្វា ឧបដ្ឋាបេយ្យ បានីយំ បរិភោជនីយំ ឧបដ្ឋាបេយ្យ យោ បច្ឆា គាមតោ បិណ្ឌាយ បដិក្កមេយ្យ

គឺទ្រង់ត្រាស់សួរដោយទ្រង់គិតថា តថាគតនឹងសំដែងធម៌យ៉ាង នឹងបញ្ញត្តសិក្ខាបទដល់សាវកទាំងឡាយម្យ៉ាង ៗ គ្រានោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់មានព្រះពុទ្ធដីកានេះនឹងពួកភិក្ខុទាំងនោះថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយព្រមព្រៀងគ្នា ស្រុសស្រួលគ្នា មិនទាស់ទែងគ្នានៅចាំវស្សា ដោយសប្បាយយ៉ាងណាទៅ មួយទៀត អ្នកទាំងឡាយមិនលំបាកដោយបិណ្ឌបាតទេឬ ៗ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន យើងខ្ញុំជាភិក្ខុច្រើនរូបជាមិត្របានជួបប្រទះគ្នាជាមិត្រ សេពគប់គ្នាមាំមួនចូលទៅចាំវស្សាក្នុងអាវាសមួយនាកោសលជនបទនេះ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន យើងខ្ញុំទាំងនោះមានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នេះថា យើងគប្បីជាបុគ្គលព្រមព្រៀងគ្នា ស្រុសស្រួលគ្នា កុំទាស់ទែងគ្នានៅចាំវស្សាដោយសប្បាយ មួយទៀត យើងមិនគប្បីលំបាកដោយបិណ្ឌបាតដោយឧបាយដូចម្តេចហ្ន៎ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន យើងខ្ញុំទាំងនោះមានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នេះទៀតថា ប្រសិនបើយើងកុំគប្បីហៅរកគ្នា កុំគប្បីចរចារកគ្នាទៅវិញទៅមក ភិក្ខុណាត្រឡប់មកពីបិណ្ឌបាតក្នុងស្រុកមុនគេ ភិក្ខុនោះត្រូវរៀបចំអាសនៈ ដំកល់ទឹកលាងជើង តាំងរងជើង ទ្រនាប់សំពប់ជូតជើង លាងភាជន៍សំរាប់ផ្ដេរកក្ដួចហើយដំកល់ទុក ហើយដំកល់ទឹកផឹកទឹកប្រើប្រាស់ ភិក្ខុណាត្រឡប់មកអំពីបិណ្ឌបាត

សចស្ស ភុត្តាវសេសោ សចេ អាកង្ខេយ្យ ភុញ្ជេយ្យ នោ ចេ អាកង្ខេយ្យ អប្បហរិតេ វា ឆឌ្ឌេយ្យ អប្បាណកេ វា ឧទកេ ឱបិលាបេយ្យ សោ អាសនំ ឧទ្ធរេយ្យ បាទោទកំ បាទបីឋំ បាទកថលិកំ បដិសាមេយ្យ អវក្ការបាតឹ ធោវិត្វា បដិសាមេយ្យ បានីយំ បរិភោជនីយំ បដិសាមេយ្យ ភត្តគ្គំ សម្មជ្ជេយ្យ យោ បស្សេយ្យ បានីយឃដំ វា បរិភោជនីយឃដំ វា វច្ចឃដំ វា រិត្តំ តុច្ឆំ សោ ឧបដ្ឋាបេយ្យ សចស្ស ហោតិ អវិសយ្ហំ ហត្ថវិការេន ទុតិយំ អាមន្តេត្វា ហត្ថវិលង្ឃកេន ឧបដ្ឋាបេយ្យ ន ត្វេវ តប្បច្ចយា វាចំ ភិន្ទេយ្យ ឯវំ ខោ មយំ សមគ្គា សម្មោទមានា អវិវទមានា ផាសុកំ វស្សំ វសេយ្យាម ន ច បិណ្ឌកេន កិលមេយ្យាមាតិ អថ ខោ មយំ ភន្តេ អញ្ញមញ្ញំ នេវ អាលបិម្ហា ន សល្លបិម្ហា

ក្នុងស្រុកក្រោយគេ បើមានអាហារសេសសល់អំពីភិក្ខុឆាន់ បើភិក្ខុនោះ ចង់ឆាន់ក៏ឆាន់ចុះ បើមិនចង់ឆាន់ទេ ក៏គប្បីចាក់ចោលលើទីដែលគ្មាន ស្មៅស្រស់ ឬបាចចោលក្នុងទឹកដែលគ្មានសត្វ ភិក្ខុនោះត្រូវសាអាសនៈ ត្រូវទុកដាក់ទឹកសម្រាប់លាងជើង តាំងសម្រាប់រងជើងនឹងទ្រនាប់សម្រាប់ ជូតជើង ត្រូវលាងភាជន៍សម្រាប់ផ្ទេរភត្តហើយយកទៅទុកដាក់ រួចត្រូវទុក ដាក់ទឹកផឹកទឹកប្រើប្រាស់ ត្រូវបោសរោងភត្ត ភិក្ខុណាឃើញក្អមទឹកផឹកក្តី ក្អមទឹកប្រើប្រាស់ក្តី ក្អមដាក់ទឹកសម្រាប់លាងវច្ចៈក្តី ដែលរលីងទទេ ត្រូវ ភិក្ខុនោះដំកល់ទុក បើភិក្ខុនោះមិនអាច (នឹងធ្វើការនោះបាន) ព្រោះវិការ នៃដៃ (គឺឈឺដៃជាដើម) ត្រូវហៅភិក្ខុទីពីរ ឲ្យដំកល់ទុកមិន ត្រូវបញ្ចេញវាចាព្រោះហេតុនោះឡើយ កាលបើធ្វើយ៉ាងនេះហើយ ទើប បានយើងទាំងឡាយជាបុគ្គលព្រមព្រៀងគ្នា ស្រុះស្រួលគ្នា មិនទាស់-ទែងគ្នា នៅចាំវស្សាដោយសប្បាយ មួយវិញទៀត យើងទាំងឡាយ មិនលំបាកដោយបិណ្ឌបាតទេ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន លំដាប់នោះឯង យើង ខ្ញុំមិនហៅរកគ្នា មិនបរិយាយរកគ្នាទៅវិញទៅមកទេ ភិក្ខុណាត្រឡប់មកអំពី

យោ បឋមំ គាមតោ បិណ្ឌាយ បដិក្កមតិ សោ
អាសនំ បញ្ញាបេតិ បាទោទកំ បាទបីឋំ បាទក-
ឋលិកំ ឧបនិក្ខិបតិ អវក្ការបាតឹ ធោវិត្វា ឧបដ្ឋា-
បេតិ បានីយំ បរិភោជនីយំ ឧបដ្ឋាបេតិ យោ បច្ឆា
គាមតោ បិណ្ឌាយ បដិក្កមតិ សចេ ហោតិ ភុត្តា-
វសេសោ សចេ អាកង្ខតិ ភុញ្ជតិ នោ ចេ អា-
កង្ខតិ អបហរិតេ វា ឆឌ្ឌេតិ អប្បាណកេ វា ឧទ-
កេ ឱបិលាបេតិ សោ អាសនំ ឧទ្ធរតិ បាទោទកំ បា-
ទបីឋំ បាទកឋលិកំ បដិសាមេតិ អវក្ការបាតឹ ធោវិត្វា
បដិសាមេតិ បានីយំ បរិភោជនីយំ បដិសាមេតិ ភត្តគ្គំ
សម្មជ្ជតិ យោ បស្សតិ បានីយឃដំ វា បរិភោជនីយឃដំ
វា វច្ចឃដំ វា រិត្តំ តុច្ឆំ សោ ឧបដ្ឋាបេតិ សចស្ស
ហោតិ អវិសយ្ហំ ហត្ថវិការេន ទុតិយំ អាមន្តេត្វា ហត្ថវិ-
លង្ឃកេន ឧបដ្ឋាបេតិ ន ត្វេវ តប្បច្ចយា វាចំ ភិន្ទតិ
ឯវំ ខោ មយំ ភន្តេ សមគ្គា សម្មោទមានា អវិវទមានា
ផាសុកំ វស្សំ វសិម្ហា ន ច បិណ្ឌកេន កិលមិម្ហាតិ ។

បិណ្ឌបាតក្នុងស្រុកមុនគេ ភិក្ខុនោះក៏ក្រាលអាសនៈ ដំកល់ទុកនូវទឹកលាងជើង តាំងរងជើងទឹងទ្រនាប់សម្រាប់ជូតជើង លាងភាជន៍សម្រាប់ផ្ទេរភត្តហើយដំកល់ទុក រួចដំកល់ទឹកផឹកទឹកប្រើប្រាស់ ភិក្ខុណាត្រឡប់មកអំពីបិណ្ឌបាតក្នុងស្រុកក្រោយគេ បើមានអាហារសេសសល់អំពីភិក្ខុឆាន់ បើភិក្ខុនោះចង់ឆាន់ក៏ឆាន់ទៅ បើមិនចង់ឆាន់ទេ ភិក្ខុនោះក៏ចាក់ចោលលើទីដែលគ្មានស្មៅស្រស់ក៏បាន បាចចោលក្នុងទឹកដែលគ្មានសត្វក៏បាន ភិក្ខុនោះសាអាសនៈចេញហើយទុកដាក់ទឹកលាងជើង តាំងរងជើងទឹងទ្រនាប់សម្រាប់ជូតជើង លាងភាជន៍សម្រាប់ផ្ទេរភត្តហើយយកទៅទុក រួចទុកដាក់ទឹកផឹកទឹកប្រើប្រាស់ បោសរោងភត្ត ភិក្ខុណាឃើញក្អមដាក់ទឹកផឹកក្តី ក្អមដាក់ទឹកប្រើប្រាស់ក្តី ក្អមទឹកសម្រាប់លាងវច្ចៈក្តី ដែលរលីងទទេ ភិក្ខុនោះក៏ដងយកមកដំកល់ទុក បើភិក្ខុនោះមិនអាច (ទីងធ្វើការនោះបាន) ព្រោះវិការនៃដៃ (ឈឺដៃជាដើម) ភិក្ខុនោះបក់ដៃហៅភិក្ខុទីពីរឲ្យដងយកមកដំកល់ទុក មិនបាច់បញ្ចេញវាចាព្រោះហេតុនោះឡើយ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន កាលបើធ្វើយ៉ាងនេះហើយ យើងខ្ញុំក៏ព្រមព្រៀងគ្នា ស្រុះស្រួលគ្នា មិនទាស់ទែងគ្នា នៅចាំវស្សាជាសប្បាយ មួយវិញទៀត យើងខ្ញុំមិនលំបាក ដោយបិណ្ឌបាតឡើយ ។

បវារណាក្ខន្ធកេ មូគព្វត្តំ តិត្ថិយសមាទានំ

(៤២) អថខោ ភគវា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ អផាសុញ្ញេវ កិរិមេ ភិក្ខវេ មោឃបុរិសា វុត្ថា សមានា ផាសុម្ហា វុត្ថាតិ បដិជានន្តិ បសុសំវាសញ្ញេវ កិរិមេ ភិក្ខវេ មោឃបុរិសា វុត្ថា សមានា ផាសុម្ហា វុត្ថាតិ បដិជានន្តិ ឯឡកសំវាសញ្ញេវ កិរិមេ ភិក្ខវេ មោឃបុរិសា វុត្ថា សមានា ផាសុម្ហា វុត្ថាតិ រដិជានន្តិ បមត្តសំវាសញ្ញេវ កិរិមេ ភិក្ខវេ មោឃបុរិសា វុត្ថា សមានា ផាសុម្ហា វុត្ថាតិ បដិជានន្តិ កថំ ហិ នាមិមេ ភិក្ខវេ មោឃបុរិសា មូគព្វត្តំ តិត្ថិយសមាទានំ សមាទិយិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ វិគរហិត្វា ធម្មិំ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ ន ភិក្ខវេ មូគព្វត្តំ តិត្ថិយសមាទានំ សមាទិយិតព្វំ យោ សមាទិយេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ វស្សំវុត្ថានំ ភិក្ខូនំ តីហិ ឋានេហិ បវារេតុំ ទិដ្ឋេន វា សុតេន វា

បវារណាក្ខន្ធកៈ មូគវត្ត (វត្តរបស់មនុស្សគ) ជាតិត្ថិយសមាទាន

(២២) គ្រានោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយ មកត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកមោឃបុរសទាំងឡាយនេះ នៅ (ចាំវស្សា) មិនសប្បាយទេ (តែ) ប្ដេជ្ញាថាខ្លួនជាអ្នកនៅដោយ សប្បាយ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកមោឃបុរសទាំងឡាយនេះនៅដូច ជាការនៅរួមរបស់បសុសត្វ (សត្វចិញ្ចឹម) ហើយប្ដេជ្ញាថាខ្លួនជាអ្នកនៅ សប្បាយ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកមោឃបុរសទាំងឡាយនេះនៅដូច ជាការនៅរួមរបស់សត្វពពែ (តែ) ប្ដេជ្ញាថាខ្លួនជាអ្នកនៅសប្បាយ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកមោឃបុរសទាំងឡាយនេះនៅដូចជាការនៅ របស់បុគ្គលប្រមាទ (តែ) ប្ដេជ្ញាថាខ្លួនជាអ្នកនៅដោយសប្បាយ ម្នាល ភិក្ខុទាំងឡាយ មោឃបុរសទាំងឡាយនេះ មិនសមបើនឹងសមាទាន មូគវត្ត (វត្តរបស់មនុស្សគ) ដែលជាតិត្ថិយសមាទាន (សមាទាន របស់តិត្ថិយ) ទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួក ជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ លុះទ្រង់បន្ទោសហើយទ្រង់ធ្វើ ធម្មីកថាត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មិនត្រូវ ភិក្ខុសមាទានមូគវត្តដែលជាតិត្ថិយសមាទានទេ ភិក្ខុណាសមាទាន ត្រូវ អាបត្តិទុក្កដ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុទាំងឡាយ ដែលនៅចាំវស្សារួចហើយបវារណាដោយស្ថាន៣យ៉ាង គឺដោយឃើញក្ដី

បរិសង្កាយ វា ។ សា វោ ភវិស្សតិ អញ្ញមញ្ញានុលោមតា អាបត្តិវុដ្ឋានតា វិនយបុរេក្ខារតា ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ បវារេតព្វំ ។ ព្យត្តេន ភិក្ខុនា បដិពលេន សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ អជ្ជ បវារណា ។ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ សង្ឃោ បវារេយ្យាតិ ។ ថេរេន ភិក្ខុនា ឯកំសំ ឧត្តរាសង្គំ ករិត្វា ឧក្កុដិកំ និសីទិត្វា អញ្ជលឹ បគ្គហេត្វា ឯវមស្ស វចនីយោ សង្ឃំ អាវុសោ បវារេមិ ទិដ្ឋេន វា សុតេន វា បរិសង្កាយ វា វទន្តុ មំ អាយស្មន្តោ អនុកម្បំ ឧបាទាយ បស្សន្តោ បដិករិស្សាមិ ទុតិយម្បិ អាវុសោ សង្ឃំ បវារេមិ ទិដ្ឋេន វា សុតេន វា បរិសង្កាយ វា វទន្តុ មំ អាយស្មន្តោ អនុកម្បំ ឧបាទាយ បស្សន្តោ បដិករិស្សាមិ តតិយម្បិ អាវុសោ សង្ឃំ បវារេមិ ទិដ្ឋេន វា សុតេន វា បរិសង្កាយ វា វទន្តុ មំ អាយស្មន្តោ អនុកម្បំ ឧបាទាយ បស្សន្តោ បដិករិស្សាមីតិ ។ នវកេន ភិក្ខុនា ឯកំសំ ឧត្តរាសង្គំ ករិត្វា ឧក្កុដិកំ និសីទិត្វា អញ្ជលឹ បគ្គហេត្វា ឯវមស្ស វចនីយោ សង្ឃំ

ដោយឮក្តី ដោយរង្កៀសក្តី ។ បវារណានោះជាការអនុលោមដើម្បី ពោលប្រដៅនូវគ្នានឹងគ្នា ជាការចេញចាកអាបត្តិ ជាការធ្វើវិន័យឲ្យជាប្រធាន នឹងប្រាកដដល់អ្នកទាំងឡាយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រូវអ្នកទាំងឡាយបវារណាយ៉ាងនេះ ។ ត្រូវភិក្ខុដែលឆ្លាសប្រតិពលឲ្យសង្ឃដឹងថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ ថ្ងៃនេះជាថ្ងៃបវារណា ។ បើបវារណាកម្មមានកាលគួរដល់សង្ឃហើយ គួរសង្ឃបវា-រណា ។ ត្រូវភិក្ខុជាថេរៈធ្វើឧត្តរាសង្គ ឆៀងស្មាម្ខាងអង្គុយច្រហោងផ្គងអញ្ជលីឡើងហើយនិយាយយ៉ាងនេះនឹងសង្ឃថា នែអាវុសោ ខ្ញុំសូមបវា-រណានឹងសង្ឃ ដោយឃើញក្តី ឮក្តី រង្កៀសក្តី សូមលោកដ៏មានអាយុទាំង-ឡាយអាស្រ័យនូវសេចក្តីអនុគ្រោះ ហើយពោលចំពោះខ្ញុំ កាលបើខ្ញុំឃើញនឹងធ្វើតាម នែអាវុសោ ខ្ញុំសូមបវារណានឹងសង្ឃជាគំរប់ពីរដងផង ដោយឃើញក្តី ឮក្តី រង្កៀសក្តី សូមលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយអាស្រ័យនូវសេចក្តីអនុគ្រោះហើយពោលចំពោះខ្ញុំ កាលបើខ្ញុំឃើញ នឹងធ្វើតាម នែអាវុសោ ខ្ញុំសូមបវារណានឹងសង្ឃជាគំរប់បីដងផង ដោយឃើញក្តី ឮក្តី រង្កៀសក្តី សូមលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយអាស្រ័យនូវសេចក្តីអនុគ្រោះ ហើយពោលចំពោះខ្ញុំ កាលបើខ្ញុំឃើញនឹងធ្វើតាម ត្រូវភិក្ខុខ្ចីវស្សាធ្វើឧត្តរាសង្គឆៀងស្មាម្ខាងអង្គុយច្រហោងផ្គងអញ្ជលីឡើង ហើយនិយាយ

ភន្តេ បវារេមិ ទិដ្ឋេន វា សុតេន វា បរិសង្កាយ វា វទន្តុ មំ អាយស្មន្តោ អនុកម្បំ ឧបាទាយ បស្សន្តោ បដិករិស្សាមិ ទុតិយម្បិ ភន្តេ សង្ឃំ បវារេមិ ទិដ្ឋេន វា សុតេន វា បរិសង្កាយ វា វទន្តុ មំ អាយស្មន្តោ អនុកម្បំ ឧបាទាយ បស្សន្តោ បដិករិស្សាមិ តតិយម្បិ ភន្តេ សង្ឃំ បវារេមិ ទិដ្ឋេន វា សុតេន វា បរិសង្កាយ វា វទន្តុ មំ អាយស្មន្តោ អនុកម្បំ ឧបាទាយ បស្សន្តោ បដិករិស្សាមីតិ ។

(២៣) តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ ថេរេសុ ភិក្ខូសុ ឧក្កុដិកំ និសិន្នេសុ បវារយមានេសុ អាសនេសុ អច្ឆន្តិ ។ យេ តេ ភិក្ខូ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ ថេរេសុ ភិក្ខូសុ ឧក្កុដិកំ និសិន្នេសុ បវារយមានេសុ អាសនេសុ អច្ឆិស្សន្តីតិ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ ថេរេសុ ភិក្ខូសុ ឧក្កុដិកំ និសិន្នេសុ បវារយមានេសុ

យ៉ាងនេះនឹងសង្ឃថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន ខ្ញុំសូមបវារណានឹងសង្ឃ ដោយឃើញក្តី ឮក្តី រង្កៀសក្តី សូមលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយអាស្រ័យនូវសេចក្តីអនុគ្រោះហើយពោលចំពោះខ្ញុំ កាលបើខ្ញុំឃើញនឹងធ្វើតាម បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន ខ្ញុំសូមបវារណានឹងសង្ឃជាគំរប់ពីរដងផង ដោយឃើញក្តី ឮក្តី រង្កៀសក្តី សូមលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយអាស្រ័យនូវសេចក្តីអនុគ្រោះហើយពោលចំពោះខ្ញុំ កាលបើខ្ញុំឃើញនឹងធ្វើតាម បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន ខ្ញុំសូមបវារណានឹងសង្ឃជាគំរប់បីដងផង ដោយឃើញក្តី ឮក្តី រង្កៀសក្តី សូមលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយអាស្រ័យនូវសេចក្តីអនុគ្រោះហើយពោលចំពោះខ្ញុំ កាលបើខ្ញុំឃើញនឹងធ្វើតាម ។

(២៣) សម័យនោះឯង កាលដែលភិក្ខុទាំងឡាយ ជាថេរៈកំពុងតែអង្គុយច្រហោងបវារណា ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុក៏នៅលើអាសនៈទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះពោលទោសតិះដៀលបន្តុះបង្អាប់ថា កាលដែលភិក្ខុទាំងឡាយជាថេរៈកំពុងអង្គុយច្រហោងបវារណា មិនសមបើពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុបាននៅលើអាសនៈទាំងឡាយសោះ ។ ទើបភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលដំណើរនុ៎ះចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាកាលដែលភិក្ខុទាំងឡាយជាថេរៈកំពុងអង្គុយច្រហោងបវារណា ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ

អាសនេសុ អច្ឆន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម តេ ភិក្ខវេ មោឃបុរិសា ថេរេសុ ភិក្ខូសុ ឧក្កុដិកំ និសិន្នេសុ បវារយមានេសុ អាសនេសុ អច្ឆិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។បេ។ វិគរហិត្វា ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ ន ភិក្ខវេ ថេរេសុ ភិក្ខូសុ ឧក្កុដិកំ និសិន្នេសុ បវារយមានេសុ អាសនេសុ អច្ឆិតព្វំ យោ អច្ឆេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស អនុជានាមិ ភិក្ខវេ សព្វេហេវ ឧក្កុដិកំ និសិន្នេហិ បវារេតុន្តិ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ ថេរោ ជរាទុព្វលោ យាវ សព្វេ បវារេន្តិ[១] ឧក្កុដិកំ និសិន្នោ អាគមយមានោ មុច្ឆិតោ បបតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ តទន្តរា ឧក្កុដិកំ និសីទិតុំ យាវ បវារេតិ បវារេត្វា អាសនេ និសីទិតុន្តិ ។

---

១ ឱ. បវារេន្តីតិ ។

នៅលើអាសនៈ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ ការនោះពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធមានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលដែលភិក្ខុទាំងឡាយជាថេរៈកំពុងអង្គុយប្រហោងបវារណា មោឃបុរសទាំងឡាយនោះមិនសមបើនឹងហ៊ាននៅលើអាសនៈទាំងឡាយទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ លុះទ្រង់បន្ទោសហើយទ្រង់ធ្វើធម្មីកថាត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលដែលភិក្ខុជាថេរៈទាំងឡាយកំពុងអង្គុយប្រហោងបវារណា ភិក្ខុមិនត្រូវនៅលើអាសនៈទាំងឡាយទេ ភិក្ខុណានៅ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុទាំងអស់នោះ អង្គុយប្រហោងហើយបវារណា ។ ក៏សម័យនោះឯង ព្រះថេរៈមួយអង្គថយកំឡាំងដោយជរា កាលបើអង្គុយប្រហោងរង់ចាំទំរាំភិក្ខុទាំងឡាយបវារណាគ្រប់គ្នា ក៏ជ្រុល ជ្រប់ដួលទៅ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលដំណើរនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់អនុញ្ញាតថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុអង្គុយប្រហោង ក្នុងពេលដែលខ្លួនកំពុងបវារណា លុះបវារណារួចហើយ ទើបអង្គុយលើអាសនៈបាន ។

បវារណក្ខន្ធកេ ទ្វេ បវារណា

(២៤) អថខោ ភិក្ខូនំ ឯតទហោសិ កតិ នុ ខោ បវារណាតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ទ្វេមា ភិក្ខវេ បវារណា ចាតុទ្ទសិកា បណ្ណរសិកា ច ឥមា ខោ ភិក្ខវេ ទ្វេ បវារណាតិ ។ អថខោ ភិក្ខូនំ ឯតទហោសិ កតិ នុ ខោ បវារណាកម្មានីតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ចត្តារីមានិ ភិក្ខវេ បវារណាកម្មានិ អធម្មេន វគ្គំ បវារណាកម្មំ អធម្មេន សមគ្គំ បវារណាកម្មំ ធម្មេន វគ្គំ បវារណាកម្មំ ធម្មេន សមគ្គំ បវារណាកម្មំ ។ តត្រ ភិក្ខវេ យទិទំ អធម្មេន វគ្គំ បវារណាកម្មំ ន ភិក្ខវេ ឯវរូបំ បវារណាកម្មំ កាតព្វំ ន ច មយា ឯវរូបំ បវារណាកម្មំ អនុញ្ញាតំ ។

(២៤) លំដាប់នោះ ភិក្ខុទាំងឡាយមានសេចក្តីត្រិះរិះ ដូច្នេះថា បវារណាមានប៉ុន្មានយ៉ាងហ្ន៎ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលដំណើរនុ៎ះចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បវារណាមានពីរយ៉ាង គឺចាតុទ្ទសិកាបវារណា(១) ១ បណ្ណរសិកាបវារណា(២) ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បវារណាមានតែពីរយ៉ាងប៉ុណ្ណេះឯង ។ លំដាប់នោះ ភិក្ខុទាំងឡាយមានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នេះថា បវារណាកម្មមានប៉ុន្មានហ្ន៎ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលដំណើរនុ៎ះចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់មានបន្ទូលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បវារណាកម្មទាំងនេះមាន ៤ គឺបវារណាកម្មជាពួក មិនត្រូវតាមធម៌ ១ បវារណាកម្មព្រមព្រៀងគ្នា តែមិនត្រូវតាមធម៌ ១ បវារណាកម្មជាពួក តែត្រូវតាមធម៌ ១ បវារណាកម្មព្រមព្រៀងគ្នាត្រូវតាមធម៌ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បវារណាកម្មទាំង ៤ នោះ បវារណាកម្មណាជាពួក តែមិនត្រូវតាមធម៌ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយមិនត្រូវធ្វើបវារណាកម្មបែបនេះទេ មួយទៀត តថាគតមិនអនុញ្ញាតបវារណាកម្មបែបនេះទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បណ្តាបវារណាកម្មទាំង

---

១ បវារណាក្នុងថ្ងៃទី ១៤ ។ ២ បវារណាក្នុងថ្ងៃទី ១៥ ។

តត្រ ភិក្ខវេ យទិទំ អធម្មេន សមគ្គំ បវារណាកម្មំ ន ភិក្ខវេ ឯវរូបំ បវារណាកម្មំ កាតព្វំ ន ច មយា ឯវរូបំ បវារណាកម្មំ អនុញ្ញាតំ ។ តត្រ ភិក្ខវេ យទិទំ ធម្មេន វគ្គំ បវារណាកម្មំ ន ច ភិក្ខវេ ឯវរូបំ បវារណាកម្មំ កាតព្វំ ន ច មយា ឯវរូបំ បវារណាកម្មំ អនុញ្ញាតំ ។ តត្រ ភិក្ខវេ យទិទំ ធម្មេន សមគ្គំ បវារណាកម្មំ ឯវរូបំ ភិក្ខវេ បវារណាកម្មំ កាតព្វំ ឯវរូបំ មយា បវារណាកម្មំ អនុញ្ញាតំ ។ តស្មាតិហ ភិក្ខវេ ឯវរូបំ បវារណាកម្មំ ករិស្សាម យទិទំ ធម្មេន សមគ្គន្តិ ឯវំ ហិ វោ ភិក្ខវេ សិក្ខិតព្វន្តិ ។

[២៥] អថខោ ភគវា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ សន្និបតថ ភិក្ខវេ សង្ឃោ បវារេស្សតីតិ ។ ឯវំ វុត្តេ អញ្ញតរោ ភិក្ខុ ភគវន្តំ ឯតទវោច អត្ថិ ភន្តេ ភិក្ខុ គិលានោ សោ អនាគតោតិ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ គិលានេន

៤ នោះ បវារណាកម្មណា ព្រមព្រៀងគ្នាតែមិនត្រូវតាមធម៌ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយមិនត្រូវធ្វើបវារណាកម្មបែបនេះទេ ម្យ៉ាងទៀត តថាគតមិនអនុញ្ញាតបវារណាកម្មបែបនេះទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បណ្ដាបវារណាកម្មទាំង ៤ នោះ បវារណាកម្មណាជាពួកតែត្រូវតាមធម៌ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយមិនត្រូវធ្វើបវារណាកម្មបែបនេះទេ ម្យ៉ាងទៀត តថាគតមិនអនុញ្ញាតបវារណាកម្មបែបនេះទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បណ្ដាបវារណាកម្មទាំង ៤ នោះ បវារណាកម្មណា ព្រមព្រៀងគ្នាត្រូវតាមធម៌ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ ត្រូវធ្វើបវារណាកម្មបែបនេះចុះ តថាគតអនុញ្ញាតបវារណាកម្មបែបនេះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះហេតុនោះ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះត្រូវសិក្សាដូច្នេះថា បវារណាកម្មណា ព្រមព្រៀងគ្នាត្រូវតាមធម៌ យើងទាំងឡាយនឹងធ្វើបវារណាកម្មបែបនេះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយត្រូវតែសិក្សាយ៉ាងនេះឯង ។

(២៥) គ្រានោះឯង ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចូរអ្នកទាំងឡាយប្រជុំគ្នាចុះ (ព្រោះ) សង្ឃនឹងបវារណា ។ កាលបើព្រះមានព្រះភាគទ្រង់មានបន្ទូលយ៉ាងនេះហើយ ភិក្ខុមួយរូប បានក្រាបទូលព្រះមានព្រះភាគដោយពាក្យថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន នៅមានភិក្ខុឈឺ ភិក្ខុនោះមិនបានមក ។ ព្រះមានព្រះ

បវារណាក្ខន្ធកេ គិលានស្ស បវារណាទានំ

ភិក្ខុនា បវារណំ ទាតុំ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ទាតព្វា ។
តេន គិលានេន ភិក្ខុនា ឯកំ ភិក្ខុំ ឧបសង្កមិត្វា
ឯកំសំ ឧត្តរាសង្គំ ករិត្វា ឧក្កុដិកំ និសីទិត្វា អញ្ជលឹ
បគ្គហេត្វា ឯវមស្ស វចនីយោ បវារណំ ទម្មិ បវារណំ
មេ ហរ មមត្ថាយ បវារេហីតិ កាយេន វិញ្ញាបេតិ
វាចាយ វិញ្ញាបេតិ កាយេន វាចាយ វិញ្ញាបេតិ ទិន្នា
ហោតិ បវារណា ។ ន កាយេន វិញ្ញាបេតិ ន វាចាយ
វិញ្ញាបេតិ ន កាយេន វាចាយ វិញ្ញាបេតិ ន ទិន្នា ហោតិ
បវារណា ។ ឯវញ្ចេតំ លភេថ ឥច្ចេតំ កុសលំ នោ
ចេ លភេថ សោ ភិក្ខវេ គិលានោ ភិក្ខុ មញ្ចេន វា
បីឋេន វា សង្ឃមជ្ឈេ អានេត្វា បវារេតព្វោ ។ សចេ
ភិក្ខវេ គិលានុបដ្ឋាកានំ ភិក្ខូនំ ឯវំ ហោតិ សចេ
ខោ មយំ គិលានំ ឋានា ចាវេស្សាម អាពាធោ វា
អភិវឌ្ឍិស្សតិ កាលកិរិយា វា ភវិស្សតីតិ ។ ន
ភិក្ខវេ គិលានោ ឋានា ចាវេតព្វោ សង្ឃេន តត្ថ
គន្ត្វា បវារេតព្វំ ន ត្វេវ វគ្គេន សង្ឃេន បវារេតព្វំ

ភាគទ្រង់អនុញ្ញាតថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុឈឺឲ្យនូវបវារណាបាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក៏ឯបវារណានោះត្រូវឲ្យយ៉ាងនេះ ។ ត្រូវភិក្ខុឈឺនោះចូលទៅរកភិក្ខុមួយរូបធ្វើឧត្តរាសង្គៈឆៀងស្មាម្ខាងអង្គុយច្រហោងផ្គងអញ្ជលីឡើងហើយ និយាយយ៉ាងនេះនឹងភិក្ខុនោះថា ខ្ញុំសូមឲ្យបវារណា ចូរលោកនាំបវារណារបស់ខ្ញុំទៅ ចូរលោកបវារណាដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ខ្ញុំផង ។ ភិក្ខុនោះបញ្ជាក់(សេចក្តី)ដោយកាយ(ក្តី) បញ្ជាក់ដោយវាចា(ក្តី) បញ្ជាក់ដោយកាយនឹងវាចា(ក្តី) ក៏ឈ្មោះថាភិក្ខុនោះឲ្យបវារណាហើយ ។ (បើ)ភិក្ខុឈឺមិនបញ្ជាក់ដោយកាយ មិនបញ្ជាក់ដោយវាចា មិនបញ្ជាក់ដោយកាយនឹងវាចាទេ មិនឈ្មោះថាភិក្ខុឈឺនោះឲ្យបវារណាឡើយ ។ បើសង្ឃបាននូវការឲ្យបវារណានុ៎ះយ៉ាងនេះហើយ ការបាននុ៎ះជាការល្អ បើសង្ឃមិនបានទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សង្ឃត្រូវនាំភិក្ខុឈឺនោះដោយគ្រែឬតាំងមកក្នុងទីជាកណ្តាលសង្ឃហើយសឹមបវារណា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ប្រសិនបើពួកភិក្ខុអ្នកបម្រើភិក្ខុឈឺមានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា បើយើងទាំងឡាយឲ្យភិក្ខុឈឺឃ្លាតចាកទី អាពាធនឹងរឹតតែចំរើនឬនឹងធ្វើកាលកិរិយា (មិនខាន) ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សង្ឃមិនត្រូវឲ្យភិក្ខុឈឺឃ្លាតចាកទីទេ ត្រូវសង្ឃទៅបវារណាក្នុងទីនោះ មិនត្រូវសង្ឃបវារណាជាពួកឡើយ បើ

បវារេយ្យ ចេ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ បវារណាហារកោ ចេ ភិក្ខវេ ទិន្នាយ បវារណាយ តត្ថេវ បក្កមតិ អញ្ញស្ស ទាតព្វា បវារណា ។ បវារណាហារកោ ចេ ភិក្ខវេ ទិន្នាយ បវារណាយ តត្ថេវ វិព្ភមតិ ។បេ។ កាលំ ករោតិ សាមណេរោ បដិជានាតិ សិក្ខំ បច្ចក្ខាតកោ បដិជានាតិ អន្តិមវត្ថុំ អជ្ឈាបន្នកោ បដិជានាតិ ឧម្មត្តកោ បដិជានាតិ ខិត្តចិត្តោ បដិជានាតិ វេទនដ្ដោ បដិជានាតិ អាបត្តិយា អទស្សនេ ឧក្ខិត្តកោ បដិជានាតិ អាបត្តិយា អប្បដិកម្មេ ឧក្ខិត្តកោ បដិជានាតិ បាបិកាយ ទិដ្ឋិយា អប្បដិនិស្សគ្គេ ឧក្ខិត្តកោ បដិជានាតិ បណ្ឌកោ បដិជានាតិ ថេយ្យសំវាសកោ បដិជានាតិ តិត្ថិយបក្កន្តកោ បដិជានាតិ តិរច្ឆានគតោ បដិជានាតិ មាតុឃាតកោ បដិជានាតិ បិតុឃាតកោ បដិជានាតិ អរហន្តឃាតកោ បដិជានាតិ ភិក្ខុនីទូសកោ បដិជានាតិ សង្ឃភេទកោ បដិជានាតិ លោហិតុប្បាទកោ បដិជានាតិ ឧភតោព្យញ្ជនកោ បដិជានាតិ អញ្ញស្ស ទាតព្វា បវារណា ។ បវារណាហារកោ ចេ ភិក្ខវេ ទិន្នាយ បវារណាយ អន្តរាមគ្គេ បក្កមតិ អនាហដា

បវារណា ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើភិក្ខុឈឺឲ្យបវារណាហើយ បើភិក្ខុអ្នកនាំបវារណាចៀសចេញចាកទីនោះទៅ ត្រូវភិក្ខុនោះឲ្យបវារណាដល់ភិក្ខុដទៃ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើភិក្ខុឈឺឲ្យបវារណាហើយ បើភិក្ខុអ្នកនាំបវារណាសឹកក្នុងថ្ងៃនោះឯង ។ បេ ។ ស្លាប់ (ឬ) ប្តេជ្ញាខ្លួនជាសាមណេរ ប្តេជ្ញាខ្លួនជាអ្នកលាសិក្ខា ប្តេជ្ញាខ្លួនជាអ្នកត្រូវអន្តិមវត្ថុ ប្តេជ្ញាខ្លួនជាមនុស្សឆ្កួត ប្តេជ្ញាខ្លួនជាអ្នកមានចិត្តរវើរវាយ ប្តេជ្ញាខ្លួនជាអ្នកមានវេទនាគ្របសង្កត់ ប្តេជ្ញាខ្លួនជាអ្នកត្រូវសង្ឃលើកវត្តព្រោះមិនឃើញអាបត្តិ ប្តេជ្ញាខ្លួនជាអ្នកត្រូវសង្ឃលើកវត្តព្រោះមិនធ្វើតបអាបត្តិ (មិនសំដែងអាបត្តិ) ប្តេជ្ញាខ្លួនជាអ្នកត្រូវសង្ឃលើកវត្ត ព្រោះមិនលះបង់ទិដ្ឋិអាក្រក់ ប្តេជ្ញាខ្លួនជាបណ្ឌក ប្តេជ្ញាខ្លួនជាថេយ្យសំវាសក ប្តេជ្ញាខ្លួនជាអ្នកចូលទៅកាន់ពួកតិរ្ថិយ ប្តេជ្ញាខ្លួនជាតិរច្ឆាន ប្តេជ្ញាខ្លួនជាអ្នកសំឡាប់មាតា ប្តេជ្ញាខ្លួនជាអ្នកសំឡាប់បិតា ប្តេជ្ញាខ្លួនជាអ្នកសំឡាប់ព្រះអរហន្ត ប្តេជ្ញាខ្លួនជាអ្នកទូស្តភិក្ខុនី ប្តេជ្ញាខ្លួនជាអ្នកបំបែកសង្ឃ ប្តេជ្ញាខ្លួនជាអ្នកធ្វើព្រះលោហិតឲ្យពុះពង់ឡើង ប្តេជ្ញាខ្លួនជាមនុស្សមានភេទពីរ ត្រូវភិក្ខុនោះឲ្យបវារណាដល់ភិក្ខុដទៃ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលដែលភិក្ខុឈឺឲ្យបវារណាហើយ បើភិក្ខុអ្នកនាំបវារណាចៀសចេញទៅក្នុងពាក់កណ្តាលផ្លូវ មិនហៅថាបាននាំបវារណាមកដល់ឡើយ ។ ម្នាល

បវារណាក្ខន្ធកេ គិលានស្ស បវារណាទានំ

ហោតិ បវារណា ។ បវារណាហារកោ ចេ ភិក្ខវេ ទិន្នាយ បវារណាយ អន្តរាមគ្គេ វិព្ភមតិ កាលំ ករោតិ ។ បេ ។ ឧភតោព្យញ្ជនកោ បដិជានាតិ អនាហដា ហោតិ បវារណា ។ បវារណាហារកោ ចេ ភិក្ខវេ ទិន្នាយ បវារណាយ សង្ឃប្បត្តោ បក្កមតិ អាហដា ហោតិ បវារណា ។ បវារណាហារកោ ចេ ភិក្ខវេ ទិន្នាយ បវារណាយ សង្ឃប្បត្តោ វិព្ភមតិ កាលំ ករោតិ ។ បេ ។ ឧភតោព្យញ្ជនកោ បដិជានាតិ អាហដា ហោតិ បវារណា ។ បវារណាហារកោ ចេ ភិក្ខវេ ទិន្នាយ បវារណាយ សង្ឃប្បត្តោ សុត្តោ ន អារោចេតិ អាហដា ហោតិ បវារណា បវារណាហារកស្ស អនាបត្តិ ។ បវារណាហារកោ ចេ ភិក្ខវេ ទិន្នាយ បវារណាយ សង្ឃប្បត្តោ សមាបន្នោ ន អារោចេតិ អាហដា ហោតិ បវារណា បវារណាហារកស្ស អនាបត្តិ ។ បវារណាហារកោ ចេ ភិក្ខវេ ទិន្នាយ បវារណាយ សង្ឃប្បត្តោ បមត្តោ ន អារោចេតិ

ភិក្ខុទាំងឡាយ កាលភិក្ខុឈឺឲ្យបវារណាហើយ បើភិក្ខុអ្នកនាំបវារណា សឹកត្រង់ពាក់កណ្តាលផ្លូវទៅ (ក្តី) ស្លាប់ទៅ (ក្តី) ។បេ។ ប្តេជ្ញាខ្លួនជាមនុស្សមានភេទពីរ (ក្តី) មិនហៅថាបាននាំបវារណាមកដល់ទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលភិក្ខុឈឺឲ្យបវារណាហើយ បើភិក្ខុអ្នកនាំបវារណាទៅដល់សង្ឃហើយ ទើបបានចៀសចេញទៅ បវារណាឈ្មោះថាបាននាំមកដល់ហើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលភិក្ខុឈឺឲ្យបវារណាហើយ បើភិក្ខុអ្នកនាំបវារណាទៅដល់សង្ឃហើយ ទើបបានសឹក (ក្តី) ស្លាប់ (ក្តី) ។បេ។ ប្តេជ្ញាខ្លួនជាមនុស្សមានភេទពីរ (ក្តី) បវារណាឈ្មោះថាបាននាំមកដល់ហើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលភិក្ខុឈឺឲ្យបវារណាហើយ បើភិក្ខុអ្នកនាំបវារណាទៅដល់សង្ឃហើយ ដេកលក់មិនបានប្រាប់ បវារណាឈ្មោះថាបាននាំមកដល់ហើយ ភិក្ខុអ្នកនាំបវារណាមិនត្រូវអាបត្តិទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលភិក្ខុឈឺឲ្យបវារណាហើយ បើភិក្ខុអ្នកនាំបវារណាទៅដល់សង្ឃហើយក៏ចូលសមាបត្តិទៅមិនបានប្រាប់ បវារណាឈ្មោះថាបាននាំមកដល់ហើយ ភិក្ខុអ្នកនាំបវារណាមិនត្រូវអាបត្តិទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលភិក្ខុឈឺឲ្យបវារណាហើយ បើភិក្ខុអ្នកនាំបវារណាទៅដល់សង្ឃហើយភ្លេចមិនបានប្រាប់

អាហដា ហោតិ បវារណា បវារណាហារកស្ស អនា-
បត្តិ ។ បវារណាហារកោ ចេ ភិក្ខវេ ទិន្នាយ បវារណាយ
សង្ឃប្បត្តោ សញ្ចិច្ច ន អារោចេតិ អាហដា ហោតិ
បវារណា បវារណាហារកស្ស អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។
អនុជានាមិ ភិក្ខវេ តទហុប្បវារណាយ បវារណំ
ទេន្តេន ឆន្ទម្បិ ទាតុំ សន្តិ សង្ឃស្ស ករណីយន្តិ ។

[២៦] តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរំ ភិក្ខុំ
តទហុប្បវារណាយ ញាតកា គណ្ហឹសុ ។ ភគវតោ
ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុំ តទហុប្ប-
វារណាយ ញាតកា គណ្ហន្តិ ។ តេ ញាតកា ភិក្ខូ-
ហិ ឯវមស្សុ វចនីយា ឥង្ឃ តុម្ហេ អាយស្មន្តោ ឥមំ ភិក្ខុំ
មុហុត្តំ មុញ្ចថ យាវាយំ ភិក្ខុ បវារេតីតិ ។ ឯវញ្ចេតំ
លភេថ ឥច្ចេតំ កុសលំ នោ ចេ លភេថ តេ ញាតកា
ភិក្ខូហិ ឯវមស្សុ វចនីយា ឥង្ឃ តុម្ហេ អាយស្មន្តោ
មុហុត្តំ ឯកមន្តំ ហោថ យាវាយំ ភិក្ខុ បវារណំ
ទេតីតិ ។ ឯវញ្ចេតំ លភេថ ឥច្ចេតំ កុសលំ នោ ចេ

បវារណា ឈ្មោះថាបាននាំមកដល់ហើយ ភិក្ខុអ្នកនាំបវារណាមិនត្រូវអាបត្តិទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលភិក្ខុឲ្យបវារណាហើយបើភិក្ខុអ្នកនាំបវារណាទៅដល់សង្ឃហើយភ្លេចមិនប្រាប់ បវារណាឈ្មោះថាបាននាំមកដល់ហើយ (តែ) ភិក្ខុអ្នកនាំបវារណាត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងថ្ងៃបវារណានោះ (បើ) សង្ឃមានកិច្ចត្រូវធ្វើ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុកាលដែលឲ្យបវារណាហើយត្រូវឲ្យឆន្ទៈផង ។

(៤៦) ក៏សម័យនោះឯង ពួកញាតិចាប់ភិក្ខុមួយអង្គក្នុងថ្ងៃបវារណានោះ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលដំណើរនុ៎ះចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់មានបន្ទូលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះបើមានពួកជនជាញាតិចាប់ភិក្ខុក្នុងថ្ងៃបវារណានោះ ។ ត្រូវភិក្ខុទាំងឡាយនិយាយនឹងពួកជនជាញាតិនោះយ៉ាងនេះថា នែអ្នកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ សូមអ្នកទាំងឡាយលែងភិក្ខុនេះមួយរំពេចសិន ទំរាំភិក្ខុនេះបវារណារួច ។ បើសង្ឃបានសេចក្តីយល់ព្រមនុ៎ះដូច្នេះហើយ ការដែលបាននុ៎ះជាការល្អ បើមិនបានទេ ត្រូវភិក្ខុទាំងឡាយនិយាយនឹងពួកជនជាញាតិនោះយ៉ាងនេះថា នែអ្នកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ សូមអ្នកទាំងឡាយនៅក្នុងទីដ៏សមគួរមួយរំពេចសិនទំរាំភិក្ខុនេះឲ្យបវារណារួច ។ បើសង្ឃបានសេចក្តីយល់ព្រមនុ៎ះដូច្នេះហើយ ការបាននុ៎ះជាការល្អ បើមិនបានទេ

បវារណាក្ខន្ធកេ បវារណាកម្មេ អន្តរាយា

លភេថ តេ ញាតកា ភិក្ខូហិ ឯវមស្សុ វចនីយា ឥង្ឃ តុម្ហេ អាយស្មន្តោ ឥមំ ភិក្ខុំ មុហុត្តំ និស្សីមំ នេថ យាវ សង្ឃោ បវារេតីតិ ។ ឯវញ្ចេតំ លភេថ ឥច្ចេតំ កុសលំ នោ ចេ លភេថ ន ត្វេវ វគ្គេន សង្ឃេន បវារេតព្វំ បវារេយ្យ ចេ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុំ តទហុ បវារណាយ រាជានោ គណ្ហន្តិ ចោរា គណ្ហន្តិ ធុត្តា គណ្ហន្តិ ភិក្ខុបច្ចត្ថិកា គណ្ហន្តិ ។ តេ ភិក្ខុបច្ចត្ថិកា ភិក្ខូហិ ឯវមស្សុ វចនីយា ឥង្ឃ តុម្ហេ អាយស្មន្តោ ឥមំ ភិក្ខុំ មុហុត្តំ មុញ្ចថ យាវាយំ ភិក្ខុ បវារេតីតិ ។ ឯវញ្ចេតំ លភេថ ឥច្ចេតំ កុសលំ នោ ចេ លភេថ តេ ភិក្ខុបច្ចត្ថិកា ភិក្ខូហិ ឯវមស្សុ វចនីយា ឥង្ឃ តុម្ហេ អាយស្មន្តោ មុហុត្តំ ឯកមន្តំ ហោថ យាវាយំ ភិក្ខុ បវារណំ ទេតីតិ ។ ឯវញ្ចេតំ លភេថ ឥច្ចេតំ កុសលំ នោ ចេ លភេថ តេ ភិក្ខុបច្ចត្ថិកា ភិក្ខូហិ ឯវមស្សុ វចនីយា ឥង្ឃ តុម្ហេ អាយស្មន្តោ

ត្រូវភិក្ខុទាំងឡាយនិយាយនឹងពួកជនជាញាតិទាំងនោះយ៉ាងនេះថា នែអ្នកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ សូមអ្នកទាំងឡាយនាំភិក្ខុនេះទៅកាន់ទីក្រៅសីមាមួយរំពេចសិនទាំងសង្ឃបវារណារួច ៗ បើសង្ឃបានសេចក្តីយល់ព្រមនុ៎ះដូច្នេះហើយ ការបាននុ៎ះជាការល្អ បើមិនបានទេ មិនត្រូវសង្ឃបវារណាដោយពួកឡើយ បើបវារណាត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះបើស្តេចទាំងឡាយចាប់ភិក្ខុ (ក្តី) ពួកចោរចាប់ភិក្ខុ (ក្តី) ពួកអ្នកលេងចាប់ភិក្ខុ (ក្តី) ពួកភិក្ខុជាសត្រូវចាប់ភិក្ខុ (ក្តី) ក្នុងថ្ងៃបវារណានោះ ៗ ត្រូវភិក្ខុទាំងឡាយនិយាយនឹងពួកភិក្ខុជាសត្រូវទាំងនោះយ៉ាងនេះថា នែលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ សូមអស់លោកទាំងឡាយលែងភិក្ខុនេះមួយរំពេចសិន ទាំងភិក្ខុនេះបវារណារួច ៗ បើសង្ឃបានសេចក្តីយល់ព្រមនុ៎ះដូច្នេះហើយ ការបាននុ៎ះជាការល្អ បើមិនបានទេ ត្រូវភិក្ខុទាំងឡាយនិយាយនឹងភិក្ខុជាសត្រូវទាំងនោះយ៉ាងនេះថា នែលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ សូមលោកទាំងឡាយនៅក្នុងទីដ៏សមគួរមួយរំពេចសិន ទាំងភិក្ខុនេះឲ្យបវារណារួច ៗ បើសង្ឃបានសេចក្តីយល់ព្រមនុ៎ះដូច្នេះហើយ ការបាននុ៎ះជាការល្អ បើមិនបានទេ ត្រូវភិក្ខុទាំងឡាយនិយាយនឹងពួកភិក្ខុជាសត្រូវទាំងនោះយ៉ាងនេះថា នែលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ សូមអស់លោក

ឥមំ ភិក្ខុំ មុហុត្តំ និស្សីមំ នេថ យាវ សង្ឃោ បវារេតីតិ ។ ឯវញ្ចេតំ លភេថ ឥច្ចេតំ កុសលំ នោ ចេ លភេថ ន ត្វេវ វគ្គេន សង្ឃេន បវារេតព្វំ បវារេយ្យ ចេ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

(២៧) តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្មឹ អាវាសេ តទហុបវារណាយ បញ្ច ភិក្ខូ វិហរន្តិ ។ អថខោ តេសំ ភិក្ខូនំ ឯតទហោសិ ភគវតា បញ្ញត្តំ សង្ឃេន បវារេតព្វន្តិ មយញ្ចម្ហា បញ្ច ជនា កថំ នុ ខោ អម្ហេហិ បវារេតព្វន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ បញ្ចន្នំ សង្ឃេន បវារេតុន្តិ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្មឹ អាវាសេ តទហុបវារណាយ ចត្តារោ ភិក្ខូ វិហរន្តិ ។ អថខោ តេសំ ភិក្ខូនំ ឯតទហោសិ ភគវតា អនុញ្ញាតំ បញ្ចន្នំ សង្ឃេន បវារេតុំ មយញ្ចម្ហា ចត្តារោ ជនា កថំ នុ ខោ អម្ហេហិ បវារេតព្វន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ចតុន្នំ អញ្ញមញ្ញំ បវារេតុំ ។

នាំភិក្ខុនេះទៅកាន់ទីក្រៅសីមាមួយរំពេចសិន ទំរាំសង្ឃបវារណារួច ៗ បើសង្ឃបានសេចក្ដីយល់ព្រមនុ៎ះដូច្នេះហើយ ការបាននុ៎ះជាការល្អ បើមិនបានទេ មិនត្រូវសង្ឃបវារណាដោយពួកឡើយ បើបវារណាត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ៗ

(៤៧) ក្នុងសម័យនោះឯង ភិក្ខុ ៥ រូបនៅក្នុងអាវាសមួយក្នុងថ្ងៃបវារណានោះ ៗ គ្រានោះ ភិក្ខុទាំងឡាយមានសេចក្ដីត្រិះរិះដូច្នេះថា ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់បញ្ញត្តហើយថា ត្រូវភិក្ខុបវារណាដោយសង្ឃបវារណា ក៏ឥឡូវនេះយើងទាំងឡាយជាជន ៥ រូប តើត្រូវយើងទាំងឡាយបវារណាដូចម្ដេច ៗ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលដំណើរនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ៗ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុ ៥ រូបបវារណា ដោយសង្ឃបវារណា ៗ សម័យនោះឯង ភិក្ខុ ៤ រូបនៅក្នុងអាវាសមួយក្នុងថ្ងៃបវារណានោះ ៗ គ្រានោះ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះមានសេចក្ដីត្រិះរិះ ដូច្នេះថា ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុ ៥ រូបបវារណា ដោយសង្ឃបវារណា ក៏ឥឡូវនេះ យើងទាំងឡាយជាជន ៤ រូប តើត្រូវយើងទាំងឡាយបវារណាដូចម្ដេច ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលដំណើរនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ៗ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុ ៤ រូបបវារណា

ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ បវារេតព្វំ ។ ព្យត្តេន ភិក្ខុនា បដិ-
ពលេន តេ ភិក្ខូ ញាបេតព្វា សុណន្តុ មេ អាយស្មន្តោ
អជ្ជ បវារណា ។ យទាយស្មន្តានំ បត្តកល្លំ មយំ
អញ្ញមញ្ញំ បវារេយ្យាមាតិ ។ ថេរេន ភិក្ខុនា ឯកំសំ
ឧត្តរាសង្គំ ករិត្វា ឧក្កុដិកំ និសីទិត្វា អញ្ជលឹ បគ្គ-
ហេត្វា តេ ភិក្ខូ ឯវមស្សុ វចនីយា អហំ អាវុសោ
អាយស្មន្តេ បវារេមិ ទិដ្ឋេន វា សុតេន វា បរិសង្កាយ
វា វទន្តុ មំ អាយស្មន្តោ អនុកម្បំ ឧបាទាយ បស្សន្តោ
បដិករិស្សាមិ ទុតិយម្បិ អាវុសោ អាយស្មន្តេ បវារេមិ
ទិដ្ឋេន វា សុតេន វា បរិសង្កាយ វា វទន្តុ មំ អា-
យស្មន្តោ អនុកម្បំ ឧបាទាយ បស្សន្តោ បដិករិស្សាមិ
តតិយម្បិ អាវុសោ អាយស្មន្តេ បវារេមិ ទិដ្ឋេន វា សុតេន
វា បរិសង្កាយ វា វទន្តុ មំ អាយស្មន្តោ អនុកម្បំ
ឧបាទាយ បស្សន្តោ បដិករិស្សាមីតិ ។ នវកេន
ភិក្ខុនា ឯកំសំ ឧត្តរាសង្គំ ករិត្វា ឧក្កុដិកំ និសីទិ-
ត្វា អញ្ជលឹ បគ្គហេត្វា តេ ភិក្ខូ ឯវមស្សុ វចនីយា

ដល់គ្នានឹងគ្នាបាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រូវបវារណាយ៉ាងនេះ ។ ត្រូវភិក្ខុដែលឆ្លាសប្រតិពលឲ្យភិក្ខុទាំងឡាយនោះយល់ថា សូមលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយស្តាប់ខ្ញុំ ថ្ងៃនេះជាថ្ងៃបវារណា ។ បើបវារណា-កម្មមានកាលគួរដល់លោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយហើយ ត្រូវយើងទាំងឡាយបវារណាដល់គ្នានឹងគ្នា ។ ត្រូវភិក្ខុជាថេរៈធ្វើឧត្តរាសង្គៈឆៀងស្មាម្ខាងអង្គុយច្រហោងហើយផ្គងអញ្ជលីឡើងរួចនិយាយនឹងភិក្ខុទាំងឡាយនោះយ៉ាងនេះថា នែអាវុសោ ខ្ញុំសូមបវារណានឹងលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ ដោយឃើញក្តី ឮក្តី រង្កៀសក្តី សូមលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយអាស្រ័យនូវសេចក្តីអនុគ្រោះនិយាយ (រំលឹក) ខ្ញុំ កាលបើខ្ញុំឃើញនឹងធ្វើតាម នែអាវុសោ ខ្ញុំសូមបវារណានឹងលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយជាគំរប់ពីរដងផង ដោយឃើញក្តី ឮក្តី រង្កៀសក្តី សូមលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយអាស្រ័យនូវសេចក្តីអនុគ្រោះនិយាយ (ដាស់តឿន) ខ្ញុំ កាលបើខ្ញុំឃើញនឹងធ្វើតាម នែអាវុសោ ខ្ញុំសូមបវារណានឹងលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយជាគំរប់បីដងផង ដោយឃើញក្តី ឮក្តី រង្កៀសក្តី សូមលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយអាស្រ័យនូវសេចក្តីអនុគ្រោះនិយាយ (រំលឹក) ខ្ញុំ កាលបើខ្ញុំឃើញនឹងធ្វើតាម ។ ត្រូវភិក្ខុថ្មីធ្វើឧត្តរាសង្គៈឆៀងស្មាម្ខាងអង្គុយច្រហោងផ្គងអញ្ជលីឡើងរួចនិយាយយ៉ាងនេះនឹងភិក្ខុទាំងឡាយនោះថា

អហំ ភន្តេ អាយស្មន្តេ បវារេមិ ទិដ្ឋេន វា សុតេន វា បរិសង្កាយ វា វទន្តុ មំ អាយស្មន្តោ អនុកម្បំ ឧបាទាយ បស្សន្តោ បដិការិស្សាមិ ទុតិយម្បិ ភន្តេ អាយស្មន្តេ បវារេមិ ទិដ្ឋេន វា សុតេន វា បរិសង្កាយ វា វទន្តុ មំ អាយស្មន្តោ អនុកម្បំ ឧបាទាយ បស្សន្តោ បដិការិស្សាមិ តតិយម្បិ ភន្តេ អាយស្មន្តេ បវារេមិ ទិដ្ឋេន វា សុតេន វា បរិសង្កាយ វា វទន្តុ មំ អាយស្មន្តោ អនុកម្បំ ឧបាទាយ បស្សន្តោ បដិការិស្សាមីតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្មឹ អាវាសេ តទហុប្បវារណាយ តយោ ភិក្ខូ វិហរន្តិ ។ អថខោ តេសំ ភិក្ខូនំ ឯតទហោសិ ភគវតា អនុញ្ញាតំ បញ្ចន្នំ សង្ឃេន បវារេតុំ ចតុន្នំ អញ្ញមញ្ញំ បវារេតុំ មយញ្ចម្ហា តយោ ជនា កថំ នុ ខោ អម្ហេហិ បវារេតព្វន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ តិណ្ណន្នំ អញ្ញមញ្ញំ បវារេតុំ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ

បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ខ្ញុំសូមបវារណានឹងលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ ដោយឃើញក្តីឮក្តីរង្កៀសក្តី សូមលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយអាស្រ័យនូវសេចក្តីអនុគ្រោះនិយាយ (ដាស់តឿន) ខ្ញុំ កាលបើខ្ញុំឃើញនឹងធ្វើតាម បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ខ្ញុំសូមបវារណានឹងលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ ជាគំរប់ពីរដងផង ដោយឃើញក្តីឮក្តីរង្កៀសក្តី សូមលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយអាស្រ័យនូវសេចក្តីអនុគ្រោះនិយាយ (ដាស់តឿន) ខ្ញុំ កាលបើខ្ញុំឃើញនឹងធ្វើតាម បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ខ្ញុំសូមបវារណានឹងលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយជាគំរប់បីដងផង ដោយឃើញក្តីឮក្តីរង្កៀសក្តី សូមលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយអាស្រ័យនូវសេចក្តីអនុគ្រោះនិយាយ (ដាស់តឿន) ខ្ញុំ កាលបើខ្ញុំឃើញនឹងធ្វើតាម ។ ក៏សម័យនោះឯង ភិក្ខុ៣រូបនៅក្នុងអាវាសមួយក្នុងថ្ងៃបវារណានោះ ។ គ្រានោះ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះមានសេចក្តីត្រិះ-រិះដូច្នេះថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុ៥រូបបវារណាដោយសង្ឃបវារណា ឲ្យភិក្ខុ៤រូបបវារណាដល់គ្នានឹងគ្នា ឥឡូវនេះ យើងទាំងឡាយជាជន៣រូប តើយើងទាំងឡាយត្រូវបវារណាដូចម្តេច ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលដំណើរនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់មានបន្ទូលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុ៣រូបបវារណាដល់គ្នានឹងគ្នាបាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រូវភិក្ខុទាំងឡាយ

បវារេតព្វំ ។ ព្យត្តេន ភិក្ខុនា បដិពលេន តេ ភិក្ខូ ញាបេតព្វា សុណន្តុ មេ អាយស្មន្តោ អជ្ជ បវារណា ។ យទាយស្មន្តានំ បត្តកល្លំ មយំ អញ្ញមញ្ញំ បវារេយ្យាមាតិ ។ ថេរេន ភិក្ខុនា ឯកំសំ ឧត្តរាសង្គំ ករិត្វា ឧក្កុដិកំ និសីទិត្វា អញ្ជលឹ បគ្គហេត្វា តេ ភិក្ខូ ឯវមស្សុ វចនីយា អហំ អាវុសោ អាយស្មន្តេ បវារេមិ ទិដ្ឋេន វា សុតេន វា បរិសង្កាយ វា វទន្តុ មំ អាយស្មន្តោ អនុកម្បំ ឧបាទាយ បស្សន្តោ បដិករិស្សាមិ ទុតិយម្បិ អាវុសោ អាយស្មន្តេ បវារេមិ ទិដ្ឋេន វា សុតេន វា បរិសង្កាយ វា វទន្តុ មំ អាយស្មន្តោ អនុកម្បំ ឧបាទាយ បស្សន្តោ បដិករិស្សាមិ តតិយម្បិ អាវុសោ អាយស្មន្តេ បវារេមិ ទិដ្ឋេន វា សុតេន វា បរិសង្កាយ វា វទន្តុ មំ អាយស្មន្តោ អនុកម្បំ ឧបាទាយ បស្សន្តោ បដិករិស្សាមីតិ ។ នវកេន ភិក្ខុនា ឯកំសំ ឧត្តរាសង្គំ ករិត្វា ឧក្កុដិកំ និសីទិត្វា អញ្ជលឹ បគ្គហេត្វា តេ ភិក្ខូ ឯវមស្សុ វចនីយា អហំ ភន្តេ អាយស្មន្តេ បវារេមិ ទិដ្ឋេន សុតេន

បវារណាក្ខន្ធកៈ ភិក្ខុបីរូបបវារណាដល់គ្នានឹងគ្នា

បវារណាយ៉ាងនេះ ៗ ត្រូវភិក្ខុដែលឆ្លាសប្រតិពលឲ្យភិក្ខុទាំងឡាយនោះដឹងថា សូមលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយស្តាប់ខ្ញុំ ថ្ងៃនេះជាថ្ងៃបវារណា ៗ បើបវារណាកម្មមានកាលគួរដល់លោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយហើយ ត្រូវយើងទាំងឡាយបវារណាដល់គ្នានឹងគ្នា ៗ ត្រូវភិក្ខុជាថេរៈធ្វើឧត្តរាសង្គៈឆៀងស្មាម្ខាងហើយ អង្គុយច្រហោង ផ្គងអញ្ជលីឡើងរួចនិយាយនឹងភិក្ខុទាំងឡាយនោះយ៉ាងនេះថា នែអាវុសោ ខ្ញុំសូមបវារណានឹងលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ ដោយឃើញក្តី ឮក្តី រង្កៀសក្តី សូមលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយអាស្រ័យនូវសេចក្តីអនុគ្រោះនិយាយ (ដាស់តឿន) ខ្ញុំ កាលបើខ្ញុំឃើញនឹងធ្វើតាម នែអាវុសោ ខ្ញុំសូមបវារណានឹងលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយជាគំរប់ពីរដងផងដោយឃើញក្តីឮក្តីរង្កៀសក្តីសូមលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយអាស្រ័យនូវសេចក្តីអនុគ្រោះនិយាយ (ដាស់តឿន) ខ្ញុំ កាលបើខ្ញុំឃើញនឹងធ្វើតាម នែអាវុសោ ខ្ញុំសូមបវារណានឹងលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយជាគំរប់បីដងផង ដោយឃើញក្តី ឮក្តី រង្កៀសក្តី សូមលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយអាស្រ័យនូវសេចក្តីអនុគ្រោះនិយាយ (ដាស់តឿន) ខ្ញុំ កាលបើខ្ញុំឃើញនឹងធ្វើតាម ៗ ត្រូវភិក្ខុខ្ចីធ្វើឧត្តរាសង្គៈឆៀងស្មាម្ខាងហើយអង្គុយច្រហោងផ្គងអញ្ជលីឡើងរួចនិយាយយ៉ាងនេះនឹងភិក្ខុទាំងឡាយនោះថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ខ្ញុំសូមបវារណានឹងលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយដោយឃើញក្តីឮក្តីរង្កៀសក្តី

វា បរិសង្កាយ វា វទន្តុ មំ អាយស្មន្តោ អនុកម្បំ ឧបាទាយ បស្សន្តោ បដិការិស្សាមិ ទុតិយម្បិ ភន្តេ អាយស្មន្តេ បវារេមិ ទិដ្ឋេន វា សុតេន វា បរិសង្កាយ វា វទន្តុ មំ អាយស្មន្តោ អនុកម្បំ ឧបាទាយ បស្ស-ន្តោ បដិការិស្សាមិ តតិយម្បិ ភន្តេ អាយស្មន្តេ បវារេមិ ទិដ្ឋេន វា សុតេន វា បរិសង្កាយ វា វទន្តុ មំ អាយ-ស្មន្តោ អនុកម្បំ ឧបាទាយ បស្សន្តោ បដិការិស្សាមីតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្មឹ អាវាសេ តទ-ហុបវារណាយ ទ្វេ ភិក្ខូ វិហរន្តិ ។ អថខោ តេសំ ភិក្ខូនំ ឯតទហោសិ ភគវតា អនុញ្ញាតំ បញ្ចន្នំ សង្ឃេ-ន បវារេតុំ ចតុន្នំ អញ្ញមញ្ញំ បវារេតុំ តិណ្ណន្នំ អញ្ញ-មញ្ញំ បវារេតុំ មយញ្ចម្ហ ទ្វេ ជនា កថំ នុ ខោ អម្ហេហិ បវារេតព្វន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុ-ជានាមិ ភិក្ខវេ ទ្វិន្នំ អញ្ញមញ្ញំ បវារេតុំ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ បវារេតព្វំ ។ ថេរេន ភិក្ខុនា ឯកំសំ ឧត្តរាសង្គំ ករិត្វា ឧក្កុដិកំ និសីទិត្វា អញ្ជលឹ បគ្គហេត្វា នវោ

សូមលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយអាស្រ័យនូវសេចក្តីអនុគ្រោះនិយាយ (ដាស់តឿន) ខ្ញុំ កាលបើខ្ញុំឃើញនឹងធ្វើតាម បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ខ្ញុំសូមបវារណានឹងលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ ជាគំរប់ពីរដងផង ដោយឃើញក្តី ឮក្តី រង្កៀសក្តី សូមលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ អាស្រ័យនូវសេចក្តីអនុគ្រោះនិយាយ (ដាស់តឿន) ខ្ញុំ កាលបើខ្ញុំឃើញនឹងធ្វើតាម បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ខ្ញុំសូមបវារណានឹងលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ ជាគំរប់បីដងផង ដោយឃើញក្តី ឮក្តី រង្កៀសក្តី សូមលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយអាស្រ័យនូវសេចក្តីអនុគ្រោះនិយាយ (ដាស់តឿន) ខ្ញុំ កាលបើខ្ញុំឃើញនឹងធ្វើតាម ។ ក៏សម័យនោះឯង ភិក្ខុពីររូបនៅក្នុងអាវាសមួយ ក្នុងថ្ងៃបវារណានោះ ។ គ្រានោះ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះមានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នេះថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុ ៥ រូប បវារណាដោយសង្ឃបវារណា ឲ្យភិក្ខុ ៤ រូប បវារណាដល់គ្នានឹងគ្នា ឲ្យភិក្ខុ ៣ រូប បវារណាដល់គ្នានឹងគ្នា ឥឡូវនេះ យើងទាំងឡាយជាជនពីររូប តើយើងត្រូវបវារណាដូចម្តេច ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលដំណើរនុ៎ះចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់មានបន្ទូលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុពីររូបបវារណាដល់គ្នានឹងគ្នាបាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រូវភិក្ខុបវារណាយ៉ាងនេះ ។ ត្រូវភិក្ខុជាថេរៈធ្វើឧត្តរាសង្គៈឆៀងស្មាម្ខាងហើយអង្គុយច្រហោងផ្គងអញ្ជលីឡើងរួចនិយាយ

បវារណាក្ខន្ធកេ ទ្វិន្នំ អញ្ញមញ្ញប្បវារណា

ភិក្ខុ ឋិតស្ស វចនីយោ អហំ អាវុសោ អាយស្មន្តំ
បវារេមិ ទិដ្ឋេន វា សុតេន វា បរិសង្កាយ វា វទតុ មំ
អាយស្មា អនុកម្បំ ឧបាទាយ បស្សន្តោ បដិករិស្សាមិ
ទុតិយម្បិ អាវុសោ អាយស្មន្តំ បវារេមិ ទិដ្ឋេន វា សុ-
តេន វា បរិសង្កាយ វា វទតុ មំ អាយស្មា អនុកម្បំ
ឧបាទាយ បស្សន្តោ បដិករិស្សាមិ តតិយម្បិ អាវុសោ
អាយស្មន្តំ បវារេមិ ទិដ្ឋេន វា សុតេន វា បរិសង្កាយ
វា វទតុ មំ អាយស្មា អនុកម្បំ ឧបាទាយ បស្សន្តោ
បដិករិស្សាមីតិ ។ នវកេន ភិក្ខុនា ឯកំសំ ឧត្តរាសង្គំ
ករិត្វា ឧក្កុដិកំ និសីទិត្វា អញ្ជលឹ បគ្គហេត្វា ថេរេ
ភិក្ខុ ឋិតស្ស វចនីយោ អហំ ភន្តេ អាយស្មន្តំ បវារេមិ
ទិដ្ឋេន វា សុតេន វា បរិសង្កាយ វា វទតុ មំ អាយស្មា
អនុកម្បំ ឧបាទាយ បស្សន្តោ បដិករិស្សាមិ ទុតិយម្បិ
ភន្តេ អាយស្មន្តំ បវារេមិ ទិដ្ឋេន វា សុតេន វា បរិសង្កាយ
វា វទតុ មំ អាយស្មា អនុកម្បំ ឧបាទាយ បស្សន្តោ
បដិករិស្សាមិ តតិយម្បិ ភន្តេ អាយស្មន្តំ បវារេមិ

បវារណក្ខន្ធកៈ ភិក្ខុពីររូបបវារណាផល់គ្នានឹងគ្នា

យ៉ាងនេះនឹងភិក្ខុខ្ចីថា នៃអាវុសោ ខ្ញុំសូមបវារណានឹងលោកដ៏មានអាយុ ដោយឃើញក្តី ឮក្តី រង្កៀសក្តី សូមលោកដ៏មានអាយុអាស្រ័យនូវសេចក្តីអនុគ្រោះនិយាយ (ដាស់តឿន)ខ្ញុំ កាលបើខ្ញុំឃើញនឹងធ្វើតាម នៃអាវុសោ ខ្ញុំសូមបវារណានឹងលោកដ៏មានអាយុជាគំរប់ពីរដងផង ដោយឃើញក្តី ឮក្តី រង្កៀសក្តី សូមលោកដ៏មានអាយុអាស្រ័យនូវសេចក្តីអនុគ្រោះនិយាយ (ដាស់តឿន)ខ្ញុំ កាលបើខ្ញុំឃើញនឹងធ្វើតាម នៃអាវុសោ ខ្ញុំសូមបវារណានឹងលោកដ៏មានអាយុ ជាគំរប់បីដងផង ដោយឃើញក្តី ឮក្តី រង្កៀសក្តី សូមលោកដ៏មានអាយុអាស្រ័យនូវសេចក្តីអនុគ្រោះនិយាយ (ដាស់តឿន) ខ្ញុំ កាលបើខ្ញុំឃើញនឹងធ្វើតាម ។ ត្រូវភិក្ខុខ្ចីធ្វើឧត្តរាសង្គ ឆៀងស្មាម្ខាងហើយ អង្គុយច្រហោងផ្គងអញ្ជលី ទើបនិយាយយ៉ាងនេះនឹងភិក្ខុជាថេរៈថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ខ្ញុំសូមបវារណានឹងលោកដ៏មានអាយុដោយឃើញក្តី ឮក្តី រង្កៀសក្តី សូមលោកដ៏មានអាយុអាស្រ័យនូវសេចក្តីអនុគ្រោះនិយាយ (ដាស់តឿន)ខ្ញុំ កាលបើខ្ញុំឃើញនឹងធ្វើតាម បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ខ្ញុំសូមប-វារណានឹងលោកដ៏មានអាយុ ជាគំរប់ពីរដងផង ដោយឃើញក្តី ឮក្តី រង្កៀសក្តី សូមលោកដ៏មានអាយុអាស្រ័យនូវសេចក្តីអនុគ្រោះនិយាយ (ដាស់តឿន)ខ្ញុំកាលបើខ្ញុំឃើញនឹងធ្វើតាម បពិត្រលោកដ៏ចំរើនខ្ញុំសូមបវា-រណានឹងលោកដ៏មានអាយុ ជាគំរប់បីដងផង ដោយឃើញក្តី ឮក្តី រង្កៀសក្តី

ទិដ្ឋេន វា សុតេន វា បរិសង្កាយ វា វទតុ មំ អាយស្មា អនុកម្បំ ឧបាទាយ បស្សន្តោ បដិការិស្សាមីតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្មឹ អាវាសេ តទហុបវារណាយ ឯកោ ភិក្ខុ វិហរតិ ។ អថខោ តស្ស ភិក្ខុនោ ឯតទហោសិ ភគវតា អនុញ្ញាតំ បញ្ចន្នំ សង្ឃេន បវារេតុំ ចតុន្នំ អញ្ញមញ្ញំ បវារេតុំ តិណ្ណន្នំ អញ្ញមញ្ញំ បវារេតុំ ទ្វិន្នំ អញ្ញមញ្ញំ បវារេតុំ អហញ្ចម្ហិ ឯកកោ កថំ នុ ខោ មយា បវារេតព្វន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ អញ្ញតរស្មឹ អាវាសេ តទហុបវារណាយ ឯកោ ភិក្ខុ វិហរតិ ។ តេន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនា យត្ថ ភិក្ខូ បដិក្កមន្តិ ឧបដ្ឋានសាលាយ វា មណ្ឌបេ វា រុក្ខមូលេ វា សោ ទេសោ សម្មជ្ជិត្វា បានីយំ បរិភោជនីយំ ឧបដ្ឋាបេត្វា អាសនំ បញ្ញាបេត្វា បទីបំ កត្វា និសីទិតព្វំ ។ សចេ អញ្ញេ ភិក្ខូ អាគច្ឆន្តិ តេហិ សទ្ធឹ បវារេតព្វំ នោ ចេ អាគច្ឆន្តិ អជ្ជ មេ បវារណាតិ អធិដ្ឋាតព្វំ ។ នោ ចេ អធិដ្ឋហេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ តត្រ ភិក្ខវេ យត្ថ បញ្ច ភិក្ខូ វិហរន្តិ ន ឯកស្ស បវារណំ

សូមលោកដ៏មានអាយុអាស្រ័យនូវសេចក្ដីអនុគ្រោះនិយាយ (ដាស់តឿន) ខ្ញុំ កាលបើខ្ញុំឃើញនឹងធ្វើតាម ៗ ក៏សម័យនោះឯង ភិក្ខុមួយរូបនៅក្នុងអាវាសមួយក្នុងថ្ងៃបវារណានោះ ៗ ឯភិក្ខុនោះក៏មានសេចក្ដីត្រិះរិះដូច្នេះថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុ៥រូបបវារណាដោយសង្ឃបវារណា ឲ្យភិក្ខុ ៤ រូបបវារណាដល់គ្នានឹងគ្នា ឲ្យភិក្ខុ ៣ រូបបវារណាដល់គ្នានឹងគ្នា ឲ្យភិក្ខុពីររូបបវារណាដល់គ្នានឹងគ្នា ឥឡូវនេះ អាត្មាអញតែម្នាក់ឯង គួរអាត្មាអញបវារណាដូចម្ដេចហ្ន៎ ៗ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលដំណើរនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ៗ ព្រះអង្គទ្រង់មានបន្ទូលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក៏ក្នុងសាសនានេះ ភិក្ខុមួយរូបនៅក្នុងអាវាសមួយ ក្នុងថ្ងៃបវារណានោះ ៗ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុបៀសចេញទៅអំពីប្រទេសណា គឺឧបដ្ឋានសាលា[១] ក្ដីមណ្ឌបក្ដីគល់ឈើក្ដី ត្រូវភិក្ខុនោះបោសប្រទេសនោះហើយដំកល់ទុកនូវទឹកឆាន់ទឹកប្រើប្រាស់ត្រូវក្រាលអាសនៈរួចដុតប្រទីបហើយត្រូវអង្គុយចាំ ៗ បើមានភិក្ខុទាំងឡាយដទៃមក ត្រូវភិក្ខុនោះបវារណាជាមួយនឹងភិក្ខុទាំងឡាយនោះចុះ បើគ្មានភិក្ខុទាំងឡាយមកទេ ត្រូវភិក្ខុនោះអធិដ្ឋានថាថ្ងៃនេះជាថ្ងៃបវារណារបស់អញ បើមិនអធិដ្ឋានទេ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ៗ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងអាវាសណា ១ ដែលមានភិក្ខុនៅ ៥ រូប ភិក្ខុ ៤ រូប មិនត្រូវនាំបវារណារបស់ភិក្ខុ ១ រូបហើយបវារណាដោយសង្ឃប-

---

១ សាលាឆាន់ ៗ

អាហរិត្វា ចតូហិ សង្ឃេន បវារេតព្វំ បវារេយ្យុំ ចេ
អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ តត្រ ចេ ភិក្ខវេ យត្ថ ចត្តារោ
ភិក្ខូ វិហរន្តិ ន ឯកស្ស បវារណំ អាហរិត្វា តីហិ អ-
ញ្ញមញ្ញំ បវារេតព្វំ បវារេយ្យុំ ចេ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។
តត្រ ចេ ភិក្ខវេ យត្ថ តយោ ភិក្ខូ វិហរន្តិ ន ឯកស្ស
បវារណំ អាហរិត្វា ទ្វីហិ អញ្ញមញ្ញំ បវារេតព្វំ បវារេ-
យ្យុំ ចេ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ តត្រ ចេ ភិក្ខវេ យត្ថ ទ្វេ
ភិក្ខូ វិហរន្តិ ន ឯកស្ស បវារណំ អាហរិត្វា ឯកេន
អធិដ្ឋាតព្វំ អធិដ្ឋហេយ្យ ចេ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

(២៨) តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ ភិក្ខុ
តទហុ បវារណាយ អាបត្តឹ អាបន្នោ ហោតិ ។ អថខោ
តស្ស ភិក្ខុនោ ឯតទហោសិ ភគវតា បញ្ញត្តំ ន សា-
បត្តិកេន បវារេតព្វន្តិ អហញ្ចម្ហិ អាបត្តឹ អាបន្នោ កថំ
នុ ខោ មយា បដិបជ្ជិតព្វន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អា-
រោចេសុំ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ តទហុ បវារណាយ អាបត្តឹ
អាបន្នោ ហោតិ ។ តេន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនា ឯកំ ភិក្ខុំ
ឧបសង្កមិត្វា ឯកំសំ ឧត្តរាសង្គំ ករិត្វា ឧក្កុដិកំ

វារណាក្នុងអាវាសនោះទេ បើបវារណា ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងអាវាសណា ១ ដែលមានភិក្ខុនៅ ៤ រូប ភិក្ខុ ៣ រូបមិនត្រូវនាំបវារណារបស់ភិក្ខុ ១ រូបមកហើយបវារណាដល់គ្នានឹងគ្នាក្នុងអាវាសនោះទេ បើបវារណា ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងអាវាសណា ១ ដែលមានភិក្ខុនៅ ៣ រូប ភិក្ខុ ២ រូបមិនត្រូវនាំបវារណារបស់ភិក្ខុ ១ រូបមកហើយបវារណាដល់គ្នានឹងគ្នាក្នុងអាវាសនោះទេ បើបវារណា ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងអាវាសណា ១ ដែលមានភិក្ខុនៅ ២ រូប ភិក្ខុ ១ រូបមិនត្រូវនាំបវារណារបស់ភិក្ខុ ១ រូបមកហើយអធិដ្ឋានក្នុងអាវាសនោះទេ ។ បើអធិដ្ឋាន ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(២៨) ក៏សម័យនោះឯង ភិក្ខុ ១ រូបត្រូវអាបត្តិក្នុងថ្ងៃបវារណានោះ ។ ក៏ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នេះថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បញ្ញត្តហើយថា ភិក្ខុដែលមានអាបត្តិមិនត្រូវបវារណាទេ ឥឡូវអាត្មាអញត្រូវអាបត្តិហើយ តើអាត្មាអញត្រូវប្រតិបត្តិដូចម្តេចហ្ន៎ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលដំណើរនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ បើមានភិក្ខុត្រូវអាបត្តិក្នុងថ្ងៃបវារណានោះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រូវភិក្ខុនោះចូលទៅរកភិក្ខុ ១ រូបហើយធ្វើឧត្តរាសង្គឆៀងស្មាម្ខាងអង្គុយច្រហោងផ្គងអញ្ជលីរួចនិយាយយ៉ាងនេះ

និសីទិត្វា អញ្ជលឹ បគ្គហេត្វា ឯវមស្ស វចនីយោ អហំ អាវុសោ ឥត្ថន្នាមំ អាបត្តឹ អាបន្នោ តំ បដិទេសេមីតិ ។ តេន វត្តព្វោ បស្សសីតិ ។ អាម បស្សាមីតិ ។ អាយតឹ សំវរេយ្យាសីតិ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ តទហុប្បវារណាយ អាបត្តិយា វេមតិកោ ហោតិ ។ តេន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនា ឯកំ ភិក្ខុំ ឧបសង្កមិត្វា ឯកំសំ ឧត្តរាសង្គំ ករិត្វា ឧក្កុដិកំ និសីទិត្វា អញ្ជលឹ បគ្គហេត្វា ឯវមស្ស វចនីយោ អហំ អាវុសោ ឥត្ថន្នាមាយ អាបត្តិយា វេមតិកោ យទា និព្វេមតិកោ ភវិស្សាមិ តទា តំ អាបត្តឹ បដិករិស្សាមីតិ វត្វា បវារេតព្វំ ។ ន ត្វេវ តប្បច្ចយា បវារណាយ អន្តរាយោ កាតព្វោតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ ភិក្ខុ បវារយមានោ អាបត្តឹ សរតិ ។ អថខោ តស្ស ភិក្ខុនោ ឯតទហោសិ ភគវតា បញ្ញត្តំ ន សាបត្តិកេន បវារេតព្វន្តិ អហញ្ចម្ហិ អាបត្តឹ អាបន្នោ កថំ នុ ខោ មយា បដិបជ្ជិតព្វន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។

នឹងភិក្ខុនោះថា ម្នាលអាវុសោ ខ្ញុំត្រូវអាបត្តិឈ្មោះនេះហើយ ខ្ញុំសូមសំដែងអាបត្តិនោះចេញ ។ ត្រូវភិក្ខុអ្នកទទួលអាបត្តិនោះនិយាយថា លោកឃើញឬទេ ។ ភិក្ខុអ្នកសំដែងនោះឆ្លើយថា អើខ្ញុំឃើញ ។ ភិក្ខុអ្នកទទួលអាបត្តិត្រូវប្រាប់ថា ត្រូវលោកសង្រួមតទៅ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ បើមានភិក្ខុសង្ស័យនឹងអាបត្តិក្នុងថ្ងៃបវារណានោះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រូវភិក្ខុនោះចូលទៅរកភិក្ខុ ១ រូបហើយធ្វើឧត្តរាសង្គឆៀងស្មាម្ខាងអង្គុយច្រហោងផ្គងអញ្ជលីរួចនិយាយយ៉ាងនេះនឹងភិក្ខុនោះថា នែអាវុសោ ខ្ញុំមានសេចក្តីសង្ស័យនឹងអាបត្តិឈ្មោះនេះ កាលណាខ្ញុំអស់សេចក្តីសង្ស័យខ្ញុំនឹងធ្វើតប (សំដែង) នូវអាបត្តិនោះក្នុងកាលនោះ លុះពោលដូច្នេះហើយ ត្រូវបវារណាចុះ ។ មិនត្រូវភិក្ខុធ្វើនូវសេចក្តីអន្តរាយដល់បវារណាព្រោះហេតុប៉ុណ្ណោះទេ ។ ក៏សម័យនោះឯង ភិក្ខុ ១ រូបកំពុងតែបវារណាក៏រលឹកឃើញអាបត្តិ ។ ទើបភិក្ខុនោះមានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នេះថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បញ្ញត្តហើយថា ភិក្ខុដែលមានអាបត្តិមិនត្រូវបវារណាទេ ឥឡូវអាត្មាអញត្រូវអាបត្តិហើយ តើអាត្មាអញត្រូវប្រតិបត្តិដូចម្តេចហ្ន៎ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលដំណើរនុ៎ះចំពោះព្រះ

ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ បវារយមានោ អាបត្តឹ សរតិ ។ តេន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនា សាមន្តា ភិក្ខុ ឯវមស្ស វចនីយោ អហំ អាវុសោ ឥត្ថន្នាមំ អាបត្តឹ អាបន្នោ ឥតោ វុដ្ឋហិត្វា តំ អាបត្តឹ បដិករិស្សាមីតិ វត្វា បវារេតព្វំ ។ ន ត្វេវ តប្បច្ចយា បវារណាយ អន្តរាយោ កាតព្វោ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ បវារយមានោ អាបត្តិយា វេមតិកោ ហោតិ ។ តេន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនា សាមន្តា ភិក្ខុ ឯវមស្ស វចនីយោ អហំ អាវុសោ ឥត្ថន្នា-មាយ អាបត្តិយា វេមតិកោ យទា និព្វេមតិកោ ភវិស្សាមិ តទា តំ អាបត្តឹ បដិករិស្សាមីតិ វត្វា បវារេតព្វំ ។ ន ត្វេវ តប្បច្ចយា បវារណាយ អន្តរាយោ កាតព្វោតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្មឹ អាវាសេ តទហុប្បវារណាយ សព្វោ សង្ឃោ សភាគំ អាបត្តឹ អាបន្នោ ហោតិ ។ អថខោ តេសំ ភិក្ខូនំ ឯតទហោសិ ភគវតា បញ្ញត្តំ ន សភាគា អាបត្តិ ទេសេតព្វា ន សភាគា អាបត្តិ បដិគ្គហេតព្វាតិ អយញ្ច សព្វោ សង្ឃោ សភាគំ អាបត្តឹ អាបន្នោ

បវារណាក្ខន្ធកៈ ការបវារណានៃភិក្ខុអ្នកមិនមានសភាគាបត្តិ

ដ៏មានព្រះភាគ ៗ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ បើមានភិក្ខុកំពុងតែបវារណា ក៏រលឹកឃើញអាបត្តិ ៗ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រូវភិក្ខុនោះនិយាយយ៉ាងនេះនឹងភិក្ខុជិតខាងថា នែអាវុសោ ខ្ញុំត្រូវអាបត្តិឈ្មោះនេះហើយ ខ្ញុំចេញពីទីនេះហើយនឹងសំដែងអាបត្តិនោះចេញ លុះពោលដូច្នេះហើយត្រូវបវារណាចុះ ៗ មិនត្រូវភិក្ខុធ្វើនូវសេចក្តីអន្តរាយដល់បវារណា ព្រោះហេតុប៉ុណ្ណោះទេ ៗ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ បើភិក្ខុកំពុងតែបវារណា ហើយមានសេចក្តីសង្ស័យនឹងអាបត្តិ ៗ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រូវភិក្ខុនោះនិយាយយ៉ាងនេះនឹងភិក្ខុជិតខាងថា នែអាវុសោ ខ្ញុំមានសេចក្តីសង្ស័យនឹងអាបត្តិឈ្មោះនេះ កាលណាខ្ញុំអស់សេចក្តីសង្ស័យ ខ្ញុំនឹងសំដែងអាបត្តិនោះចេញក្នុងកាលនោះ លុះពោលដូច្នេះហើយ ត្រូវបវារណាចុះ ៗ មិនត្រូវភិក្ខុធ្វើសេចក្តីអន្តរាយដល់បវារណា ព្រោះហេតុប៉ុណ្ណោះទេ ៗ ក៏សម័យនោះឯង សង្ឃទាំងអស់ក្នុងអាវាស ១ ត្រូវសភាគាបត្តិ (អាបត្តិដូចគ្នា) ក្នុងថ្ងៃបវារណានោះ ៗ ក៏ភិក្ខុទាំងឡាយនោះមានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នេះថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បញ្ញត្តហើយថា ភិក្ខុមិនត្រូវសំដែងសភាគាបត្តិ មិនត្រូវទទួលសភាគាបត្តិ (នឹងគ្នាទេ) ឥឡូវសង្ឃនេះសុទ្ធតែត្រូវសភាគាបត្តិហើយ

កថំ នុ ខោ អម្ហេហិ បដិបជ្ជិតព្វន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ អញ្ញតរស្មឹ អាវាសេ តទហុប្បវារណាយ សង្ឃោ សភាគំ អាបត្តឹ អាបន្នោ ហោតិ ។ តេហិ ភិក្ខវេ ភិក្ខូហិ ឯកោ ភិក្ខុ សមន្តា អាវាសា សជ្ជុកំ បាហេតព្វោ គច្ឆាវុសោ តំ អាបត្តឹ បដិករិត្វា អាគច្ឆ មយំ តេ សន្តិកេ តំ អាបត្តឹ បដិករិស្សាមាតិ ។ ឯវញ្ចេតំ លភេថ ឥច្ចេតំ កុសលំ នោ ចេ លភេថ ព្យត្តេន ភិក្ខុនា បដិពលេន សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ អយំ សព្វោ សង្ឃោ សភាគំ អាបត្តឹ អាបន្នោ យទា អញ្ញំ ភិក្ខុំ សុទ្ធំ អនាបត្តិកំ បស្សិស្សតិ តទា តស្ស សន្តិកេ តំ អាបត្តឹ បដិករិស្សតីតិ វត្វា បវារេតព្វំ ។ ន ត្វេវ តប្បច្ចយា បវារណាយ អន្តរាយោ កាតព្វោ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ អញ្ញតរស្មឹ អាវាសេ តទហុប្បវារណាយ សង្ឃោ សភាគាយ អាបត្តិយា វេមតិកោ ហោតិ ព្យត្តេន ភិក្ខុនា បដិពលេន សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណាតុ

តើយើងទាំងឡាយត្រូវប្រតិបត្តិដូចម្តេចហ្ន៎ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលដំណើរនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ បើសង្ឃទាំងអស់ក្នុងអាវាសមួយត្រូវសភាគាបត្តិក្នុងថ្ងៃបវារណានោះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រូវភិក្ខុទាំងឡាយនោះបញ្ជូនភិក្ខុ ១ រូបទៅកាន់អាវាសជិតខាងក្នុងថ្ងៃនោះថា នែអាវុសោ ចូរលោកទៅសំដែងអាបត្តិនោះហើយមកវិញ យើងទាំងឡាយនឹងសំដែងអាបត្តិនោះក្នុងសំណាក់លោក ។ បើសង្ឃបានការសំដែងអាបត្តិនុ៎ះដូច្នេះហើយ ការបាននុ៎ះជាការល្អ បើមិនបានទេ ត្រូវភិក្ខុដែលឆ្លាសប្រតិពលឲ្យសង្ឃដឹងថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ (ដ្បិត) សង្ឃទាំងអស់នេះត្រូវសភាគាបត្តិហើយ កាលណាបើសង្ឃឃើញភិក្ខុដទៃបរិសុទ្ធមិនមានអាបត្តិ សង្ឃនឹងសំដែងអាបត្តិនោះក្នុងសំណាក់ភិក្ខុនោះកាលនោះ លុះពោលដូច្នេះហើយ ត្រូវបវារណាចុះ ។ មិនត្រូវសង្ឃធ្វើសេចក្តីអន្តរាយដល់បវារណា ព្រោះហេតុប៉ុណ្ណោះទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ បើសង្ឃទាំងអស់ក្នុងអាវាសមួយមានសេចក្តីសង្ស័យនឹងសភាគាបត្តិក្នុងថ្ងៃបវារណានោះ ត្រូវភិក្ខុដែលឆ្លាសប្រតិពលឲ្យសង្ឃដឹងថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ សង្ឃទាំងអស់

មេ ភន្តេ សង្ឃោ អយំ សព្វោ សង្ឃោ សភាគាយ អាបត្តិយា វេមតិកោ យទា និព្វេមតិកោ ភវិស្សតិ តទា តំ អាបត្តឹ បដិករិស្សតីតិ វត្វា បវារេតព្វំ ។ ន ត្វេវ តប្បច្ចយា បវារណាយ អន្តរាយោ កាតព្វោតិ ។

បឋមភាណវារំ និដ្ឋិតំ ។

(២៩) តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្មឹ អាវាសេ តទហុប្បវារណាយ សម្ពហុលា អាវាសិកា ភិក្ខូ សន្និបតឹសុ បញ្ច វា អតិរេកា វា ។ តេ ន ជានឹសុ អត្ថញ្ញេ អាវាសិកា ភិក្ខូ អនាគតាតិ ។ តេ ធម្មសញ្ញិនោ វិនយសញ្ញិនោ វគ្គា សមគ្គសញ្ញិនោ បវារេសុំ ។ តេហិ បវារិយមានេ អថញ្ញេ អាវាសិកា ភិក្ខូ អាគច្ឆឹសុ ពហុតរា ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ អញ្ញតរស្មឹ អាវាសេ តទហុប្បវារណាយ សម្ពហុលា អាវាសិកា ភិក្ខូ សន្និបតន្តិ បញ្ច វា អតិរេកា វា ។ តេ ន ជានន្តិ អត្ថញ្ញេ អាវាសិកា ភិក្ខូ អនាគតាតិ ។ តេ ធម្មសញ្ញិនោ វិនយសញ្ញិនោ វគ្គា សមគ្គសញ្ញិនោ

នេះមានសេចក្តីសង្ស័យក្នុងសភាគាបត្តិ កាលណាសង្ឃអស់សេចក្តីសង្ស័យ សង្ឃនឹងសំដែងអាបត្តិនោះចេញ កាលនោះ លុះពោលដូច្នេះហើយ ត្រូវបវារណាចុះ ។ មិនត្រូវសង្ឃធ្វើសេចក្តីអន្តរាយដល់បវារណា ព្រោះហេតុប៉ុណ្ណោះទេ ។

ចប់ បឋមភាណវារៈ ។

(២៩) ក៏សម័យនោះឯង ពួកអាវាសិកភិក្ខុ (អ្នកនៅក្នុងអាវាស) ជាច្រើនប្រមាណ ៥ រូបឬជាង ៥ រូបឡើងទៅ ប្រជុំគ្នាក្នុងអាវាសមួយក្នុងថ្ងៃបវារណានោះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះមិនដឹងជាមានពួកអាវាសិកភិក្ខុរូបឯទៀតមិនទាន់មកដល់ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះសំគាល់ថាជាធម៌ សំគាល់ថាជាវិន័យ ជាពួកទេ តែសំគាល់ថាព្រមព្រៀងគ្នាហើយបវារណា ។ កាលដែលភិក្ខុទាំងឡាយនោះកំពុងបវារណា ស្រាប់តែមានពួកអាវាសិកភិក្ខុឯទៀតច្រើនជាងមកដល់ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលដំណើរនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់មានបន្ទូលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ បើក្នុងអាវាសមួយមានពួកអាវាសិកភិក្ខុជាច្រើន គឺ ៥ រូបឬជាង ៥ រូបឡើងទៅ ប្រជុំគ្នាក្នុងថ្ងៃបវារណានោះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះមិនដឹងជាមានពួកអាវាសិកភិក្ខុដទៃមិនទាន់មកដល់ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះសំគាល់ថាជាធម៌ សំគាល់ថាជាវិន័យ ជាពួកទេ តែសំគាល់ថាព្រមព្រៀង

បវារេន្តិ ។ តេហិ បវារិយមានេ អថញ្ញេ អាវាសិកា
ភិក្ខូ អាគច្ឆន្តិ ពហុតរា ។ តេហិ ភិក្ខវេ ភិក្ខូហិ
បុន បវារេតព្វំ បវារិតានំ អនាបត្តិ ។ ឥធ បន
ភិក្ខវេ អញ្ញតរស្មឹ អាវាសេ តទហុបវារណាយ សម្ព-
ហុលា អាវាសិកា ភិក្ខូ សន្និបតន្តិ បញ្ច វា អតិរេកា
វា ។ តេ ន ជានន្តិ អត្ថញ្ញេ អាវាសិកា ភិក្ខូ
អនាគតាតិ ។ តេ ធម្មសញ្ញិនោ វិនយសញ្ញិនោ វគ្គា
សមគ្គសញ្ញិនោ បវារេន្តិ ។ តេហិ បវារិយមានេ
អថញ្ញេ អាវាសិកា ភិក្ខូ អាគច្ឆន្តិ សមសមា ។
បវារិតា សុបវារិតា អវសេសេហិ បវារេតព្វំ បវារិតានំ
អនាបត្តិ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ អញ្ញតរស្មឹ អាវាសេ តទ-
ហុបវារណាយ សម្ពហុលា អាវាសិកា ភិក្ខូ សន្និបតន្តិ
បញ្ច វា អតិរេកា វា ។ តេ ន ជានន្តិ អត្ថញ្ញេ អាវាសិកា
ភិក្ខូ អនាគតាតិ ។ តេ ធម្មសញ្ញិនោ វិនយសញ្ញិនោ
វគ្គា សមគ្គសញ្ញិនោ បវារេន្តិ ។ តេហិ បវារិយមានេ

ហើយក៏នាំគ្នាបវារណា ។ កាលដែលភិក្ខុទាំងនោះកំពុងបវារណា ស្រាប់តែមានពួកអាវាសិកភិក្ខុឯទៀតច្រើនជាងមកដល់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រូវភិក្ខុទាំងឡាយនោះបវារណាម្តងទៀត ភិក្ខុទាំងឡាយដែលបវារណាហើយមិនត្រូវអាបត្តិទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ បើក្នុងអាវាសណាមួយមានពួកអាវាសិកភិក្ខុជាច្រើន គឺ៥រូបឬជាង៥រូបឡើងទៅ ប្រជុំគ្នាក្នុងថ្ងៃបវារណានោះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះមិនដឹងថាមានពួកអាវាសិកភិក្ខុឯទៀត មិនទាន់មកដល់ ។ ភិក្ខុទាំងនោះសំគាល់ថាជាធម៌សំគាល់ថាជាវិន័យ ជាពួកទេ តែសំគាល់ថាព្រមព្រៀងក៏នាំគ្នាបវារណាទៅ ។ កាលដែលភិក្ខុទាំងនោះកំពុងបវារណា ស្រាប់តែមានពួកអាវាសិកភិក្ខុឯទៀតស្មើៗគ្នាមកដល់ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយដែលបវារណាហើយក៏ឈ្មោះថាបានបវារណាល្អហើយ ត្រូវតែភិក្ខុទាំងឡាយដែលនៅសល់អំពីនោះបវារណា ពួកភិក្ខុដែលបានបវារណាហើយមិនត្រូវអាបត្តិទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ បើក្នុងអាវាសណាមួយមានពួកអាវាសិកភិក្ខុជាច្រើន គឺ៥រូបឬជាង៥រូបឡើងទៅ ប្រជុំគ្នាក្នុងថ្ងៃបវារណានោះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះមិនដឹងថាមានពួកអាវាសិកភិក្ខុឯទៀតមិនទាន់មកដល់ ។ ភិក្ខុទាំងនោះសំគាល់ថាជាធម៌សំគាល់ថាជាវិន័យ ជាពួកទេ តែសំគាល់ថាព្រមព្រៀងហើយក៏បវារណាទៅ ។ កាលដែលភិក្ខុទាំងនោះកំពុងបវារណា

បវារណាក្ខន្ធកេ អនាបត្តិបណ្ណរសកំ

អថញ្ញេ អាវាសិកា ភិក្ខូ អាគច្ឆន្តិ ថោកតរា ។ បវារិតា សុប្បវារិតា អវសេសេហិ បវារេតព្វំ បវារិតានំ អនាបត្តិ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ អញ្ញតរស្មឹ អាវាសេ តទហុប្បវារណាយ សម្ពហុលា អាវាសិកា ភិក្ខូ សន្និបតន្តិ បញ្ច វា អតិរេកា វា ។ តេ ន ជានន្តិ អត្ថញ្ញេ អាវាសិកា ភិក្ខូ អនាគតាតិ ។ តេ ធម្មសញ្ញិនោ វិនយសញ្ញិនោ វគ្គា សមគ្គសញ្ញិនោ បវារេន្តិ ។ តេហិ បវារិតមត្តេ អថញ្ញេ អាវាសិកា ភិក្ខូ អាគច្ឆន្តិ ពហុតរា ។ តេហិ ភិក្ខវេ ភិក្ខូហិ បុន បវារេតព្វំ បវារិតានំ អនាបត្តិ ។ បេ ។ អថញ្ញេ អាវាសិកា ភិក្ខូ អាគច្ឆន្តិ សមសមា ។ បវារិតា សុប្បវារិតា តេសំ សន្តិកេ បវារេតព្វំ បវារិតានំ អនាបត្តិ ។ បេ ។ អថញ្ញេ អាវាសិកា ភិក្ខូ អាគច្ឆន្តិ ថោកតរា ។ បវារិតា សុប្បវារិតា តេសំ សន្តិកេ

ស្រាប់តែពួកអាវាសិកភិក្ខុឯទៀតតិចជាងមកដល់ ៗ ភិក្ខុដែលបានបវារណាហើយក៏ឈ្មោះថាបវារណាល្អហើយ ត្រូវពួកភិក្ខុដែលនៅសល់អំពីនោះបវារណា ភិក្ខុទាំងឡាយដែលបានបវារណាហើយមិនត្រូវអាបត្តិទេ ៗ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះបើក្នុងអាវាសណាមួយមានពួកអាវាសិកភិក្ខុជាច្រើនគឺ ៥ រូបឬជាង ៥ រូបឡើងទៅ ប្រជុំគ្នាក្នុងថ្ងៃបវារណានោះ ៗ ភិក្ខុទាំងនោះមិនដឹងថាមានពួកអាវាសិកភិក្ខុឯទៀតមិនទាន់មកដល់ ៗ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះ ក៏សំគាល់ថាជាធម៌សំគាល់ថាជាវិន័យ ជាពួកទេ តែសំគាល់ថាព្រមព្រៀង ហើយបវារណាទៅ ៗ កាលដែលភិក្ខុទាំងនោះទើបតែនឹងបវារណារួច ក៏មានពួកអាវាសិកភិក្ខុឯទៀតច្រើនជាងមកដល់ ៗ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រូវភិក្ខុទាំងនោះបវារណាម្ដងទៀត ភិក្ខុដែលបានបវារណាហើយមិនត្រូវអាបត្តិទេ ៗ បេ ៗ ក៏មានពួកអាវាសិកភិក្ខុចំនួនស្មើ ៗ គ្នាមកដល់ ៗ ភិក្ខុទាំងឡាយដែលបានបវារណាហើយក៏ឈ្មោះថាបវារណាដោយល្អ ត្រូវពួកអាវាសិកភិក្ខុឯទៀតបវារណាក្នុងសំណាក់ភិក្ខុទាំងឡាយនោះចុះ ភិក្ខុដែលបានបវារណាហើយមិនត្រូវអាបត្តិទេ ៗ បេ ៗ ក៏មានពួកអាវាសិកភិក្ខុឯទៀតតិចជាងមកដល់ ៗ ពួកភិក្ខុដែលបវារណាហើយក៏ឈ្មោះថាបានបវារណាល្អហើយ ត្រូវ(ពួកភិក្ខុដែលមកក្រោយ)

បវារេតព្វំ បវារិតានំ អនាបត្តិ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ អញ្ញតរស្មឹ អាវាសេ តទហុប្បវារណាយ សម្ពហុលា អាវាសិកា ភិក្ខូ សន្និបតន្តិ បញ្ច វា អតិរេកា វា ។ តេ ន ជានន្តិ អត្ថញ្ញេ អាវាសិកា ភិក្ខូ អនាគតាតិ ។ តេ ធម្មសញ្ញិនោ វិនយសញ្ញិនោ វគ្គា សមគ្គសញ្ញិនោ បវារេន្តិ ។ តេហិ បវារិយមានេ អនុដ្ឋិតាយ បរិសាយ អថញ្ញេ អាវាសិកា ភិក្ខូ អាគច្ឆន្តិ ពហុតរា ។ តេហិ ភិក្ខវេ ភិក្ខូហិ បុន បវារេតព្វំ ។ បវារិតានំ អនាបត្តិ ។ បេ ។ អថញ្ញេ អាវាសិកា ភិក្ខូ អាគច្ឆន្តិ សមសមា ។ បេ ។ ថោកតរា ។ បវារិតា សុប្ប-វារិតា តេសំ សន្តិកេ បវារេតព្វំ បវារិតានំ អនាបត្តិ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ អញ្ញតរស្មឹ អាវាសេ តទហុប្បវារណាយ សម្ពហុលា អាវាសិកា ភិក្ខូ សន្និបតន្តិ បញ្ច វា អតិរេកា វា ។ តេ ន ជានន្តិ អត្ថញ្ញេ អាវាសិកា ភិក្ខូ

បវារណាក្នុងសំណាក់ភិក្ខុទាំងឡាយ (ដែលបវារណាហើយ) នោះចុះ ភិក្ខុដែលបានបវារណាហើយមិនត្រូវអាបត្តិទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះបើក្នុងអាវាសណាមួយមានពួកអាវាសិកភិក្ខុជាច្រើនគឺ ៥ រូបឬជាង ៥ រូបឡើងទៅ ប្រជុំគ្នាក្នុងថ្ងៃបវារណានោះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះមិនដឹងថាមានពួកអាវាសិកភិក្ខុឯទៀតមិនទាន់មកដល់ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក៏សំគាល់ថាជាធម៌សំគាល់ថាជាវិន័យ ជាពួកទេ តែសំគាល់ថាព្រមព្រៀងហើយបវារណាទៅ ។ កាលដែលភិក្ខុទាំងឡាយនោះទើបតែនឹងបវារណារួច ភិក្ខុបរិសទ្យមិនទាន់ក្រោកចេញទៅឡើយ ក៏ពួកអាវាសិកភិក្ខុឯទៀតច្រើនជាងមកដល់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រូវភិក្ខុទាំងឡាយនោះបវារណាម្តងទៀត ។ ពួកភិក្ខុដែលបានបវារណាហើយមិនត្រូវអាបត្តិទេ ។ បេ ។ ក៏មានពួកអាវាសិកភិក្ខុឯទៀតចំនួនស្មើ ៗ គ្នាមកដល់ ។ បេ ។ តិចជាង ។ ភិក្ខុទាំងឡាយដែលបានបវារណាហើយឈ្មោះថាបវារណាល្អហើយ (ពួកភិក្ខុដែលមិនទាន់បវារណា) ត្រូវបវារណាក្នុងសំណាក់ភិក្ខុទាំងឡាយនោះចុះ ពួកភិក្ខុដែលបានបវារណាហើយមិនត្រូវអាបត្តិទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះបើក្នុងអាវាសណាមួយមានពួកអាវាសិកភិក្ខុជាច្រើនគឺ ៥ រូបឬជាង ៥ រូបឡើងទៅប្រជុំគ្នាក្នុងថ្ងៃបវារណានោះ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះមិនដឹងថាមានពួកអាវាសិកភិក្ខុឯទៀតមិនទាន់

បវារណក្ខន្ធកេ អនាបត្តិបណ្ណរសកំ

អនាគតាតិ ។ តេ ធម្មសញ្ញិនោ វិនយសញ្ញិនោ វគ្គា សមគ្គសញ្ញិនោ បវារេន្តិ ។ តេហិ បវារិតមត្តេ ឯកច្ចាយ វុដ្ឋិតាយ បរិសាយ អថញ្ញេ អាវាសិកា ភិក្ខូ អាគច្ឆន្តិ ពហុតរា ។ តេហិ ភិក្ខវេ ភិក្ខូហិ បុន បវារេតព្វំ បវារិតានំ អនាបត្តិ ។ បេ ។ អថញ្ញេ អាវាសិកា ភិក្ខូ អាគច្ឆន្តិ សមសមា ។ បេ ។ ថោកតរា ។ បវារិតា សុប្បវារិតា តេសំ សន្តិកេ បវារេតព្វំ បវារិតានំ អនាបត្តិ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ អញ្ញតរស្មឹ អាវាសេ តទហុប្បវារណាយ សម្ពហុលា អាវាសិកា ភិក្ខូ សន្និបតន្តិ បញ្ច វា អតិរេកា វា ។ តេ ន ជានន្តិ អត្ថញ្ញេ អាវាសិកា ភិក្ខូ អនាគតាតិ ។ តេ ធម្មសញ្ញិនោ វិនយសញ្ញិនោ វគ្គា សមគ្គសញ្ញិនោ បវារេន្តិ ។ តេហិ បវារិតមត្តេ សព្វាយ វុដ្ឋិតាយ បរិសាយ

មកដល់ ។ ភិក្ខុទាំងនោះសំគាល់ថាជាធម៌សំគាល់ថាជាវិន័យ ជាពួកទេ តែសំគាល់ថាព្រមព្រៀងហើយក៏បវារណាទៅ ។ កាលដែលភិក្ខុទាំងឡាយនោះទើបតែនឹងបវារណារួច ភិក្ខុបរិសទ្យពួកខ្លះក្រោកចេញទៅហើយ ក៏មានពួកអាវាសិកភិក្ខុឯទៀតច្រើនជាងមកដល់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំង-ឡាយ ត្រូវភិក្ខុទាំងឡាយនោះបវារណាម្តងទៀតពួកភិក្ខុដែលបានបវារណាហើយ មិនត្រូវអាបត្តិទេ ។ បេ ។ ក៏មានពួកអាវាសិកភិក្ខុឯទៀតស្មើៗគ្នាមកដល់ ។ បេ ។ តិចជាង ។ ភិក្ខុដែលបវារណាហើយក៏ឈ្មោះថាបានបវារណាល្អហើយ ភិក្ខុ(ដែលមិនទាន់បវារណា)ត្រូវបវារណាក្នុងសំណាក់ភិក្ខុទាំងឡាយនោះចុះ ភិក្ខុទាំងឡាយដែលបានបវារណាហើយ មិនត្រូវអាបត្តិទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះបើក្នុងអាវាសណាមួយមានពួកអាវាសិកភិក្ខុជាច្រើនគឺ ៥ រូបឬជាង ៥ រូបឡើងទៅ ប្រជុំគ្នាក្នុងថ្ងៃបវារណានោះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះមិនដឹងជាមានពួកអាវាសិកភិក្ខុឯទៀតមិនទាន់មកដល់ ។ ភិក្ខុទាំងនោះសំគាល់ថាជាធម៌សំគាល់ថាជាវិន័យ ជាពួកទេ តែសំគាល់ថាព្រមព្រៀងហើយក៏បវារណាទៅ ។ កាលដែលភិក្ខុទាំងនោះទើបតែនឹងបវារណារួច ភិក្ខុបរិសទ្យទាំងអស់ក្រោកចេញហើយ

អថញ្ញេ អាវាសិកា ភិក្ខូ អាគច្ឆន្តិ ពហុតរា ។ តេហិ ភិក្ខវេ ភិក្ខូហិ បុន បវារេតព្វំ បវារិតានំ អនាបត្តិ ។ បេ ។ អថញ្ញេ អាវាសិកា ភិក្ខូ អាគច្ឆន្តិ សមសមា ។ បេ ។ ថោកតរា ។ បវារិតា សុប្បវារិតា តេសំ សន្តិកេ បវារេតព្វំ បវារិតានំ អនាបត្តិ ។

អនាបត្តិបណ្ណរសកំ និដ្ឋិតំ ។

(៣០) ឥធ បន ភិក្ខវេ អញ្ញតរស្មឹ អាវាសេ តទហុ បវារណាយ សម្ពហុលា អាវាសិកា ភិក្ខូ សន្និបតន្តិ បញ្ច វា អតិរេកា វា ។ តេ ជានន្តិ អត្ថញ្ញេ អាវាសិកា ភិក្ខូ អនាគតាតិ ។ តេ ធម្មសញ្ញិនោ វិនយសញ្ញិនោ វគ្គា សមគ្គសញ្ញិនោ បវារេន្តិ ។ តេហិ បវារិយមានេ អថញ្ញេ អាវាសិកា ភិក្ខូ អាគច្ឆន្តិ ពហុតរា ។ តេហិ ភិក្ខវេ ភិក្ខូហិ បុន បវារេតព្វំ បវារិតានំ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ បេ ។ អថញ្ញេ អាវាសិកា ភិក្ខូ អាគច្ឆន្តិ សមសមា ។ បេ ។ ថោកតរា ។ បវារិតា សុប្បវារិតា

ក៏មានពួកអាវាសិកភិក្ខុឯទៀតច្រើនជាងមកដល់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រូវភិក្ខុទាំងឡាយនោះបវារណាម្ដងទៀតចុះ ភិក្ខុទាំងឡាយដែលបវារណាហើយមិនត្រូវអាបត្តិទេ ។ បេ ។ ក៏មានពួកអាវាសិកភិក្ខុឯទៀតស្មើ ៗ គ្នាមកដល់ ។ បេ ។ តិចជាង ។ ភិក្ខុដែលបវារណាហើយក៏ឈ្មោះថាបានបវារណាល្អហើយ ភិក្ខុ (ដែលមិនទាន់បវារណា) ត្រូវបវារណាក្នុងសំណាក់ភិក្ខុទាំងឡាយនោះចុះ ភិក្ខុដែលបវារណាហើយមិនត្រូវអាបត្តិទេ ។

ចប់ រឿងភិក្ខុបវារណាមិនត្រូវអាបត្តិ មាន ១៥ យ៉ាង ។

(៣០) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះបើក្នុងអាវាសណាមួយមានពួកអាវាសិកភិក្ខុជាច្រើនគឺ ៥ រូបឬជាង ៥ រូបឡើងទៅ ប្រជុំគ្នាក្នុងថ្ងៃបវារណានោះ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះដឹងថាមានពួកអាវាសិកភិក្ខុឯទៀតមកមិនទាន់ដល់ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះសំគាល់ថាជាធម៌សំគាល់ថាជាវិន័យ ជាពួកទេ តែសំគាល់ថាព្រមព្រៀងគ្នា ហើយក៏បវារណាទៅ ។ កាលភិក្ខុទាំងឡាយនោះកំពុងបវារណា ក៏មានពួកអាវាសិកភិក្ខុឯទៀតច្រើនជាងមកដល់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រូវភិក្ខុទាំងឡាយនោះបវារណាម្ដងទៀត ភិក្ខុដែលបវារណាហើយត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បេ ។ ក៏មានពួកអាវាសិកភិក្ខុឯទៀតស្មើ ៗ គ្នាមកដល់ ។ បេ ។ តិចជាង ។ ភិក្ខុទាំងឡាយដែលបវារណាហើយ ក៏ឈ្មោះថាបានបវារណាដោយល្អហើយ

អសេសេហិ បវារេតព្វំ បវារិតានំ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ អញ្ញតរស្មឹ អាវាសេ តទហុ បវារណាយ សម្ពហុលា អាវាសិកា ភិក្ខូ សន្និបតន្តិ បញ្ច វា អតិរេកា វា ។ តេ ជានន្តិ អត្ថញ្ញេ អាវាសិកា ភិក្ខូ អនាគតាតិ ។ តេ ធម្មសញ្ញិនោ វិនយសញ្ញិនោ វគ្គា សមគ្គសញ្ញិនោ បវារេន្តិ ។ តេហិ បវារិយមានេ ។ បេ ។ អវុដ្ឋិតាយ បរិសាយ ឯកច្ចាយ វុដ្ឋិតាយ បរិសាយ សព្វាយ វុដ្ឋិតាយ បរិសាយ អថញ្ញេ អាវាសិកា ភិក្ខូ អាគច្ឆន្តិ ពហុតរា ។ បេ ។ សមសមា ។ បេ ។ ថោកតរា ។ បវារិតា សុប្បវារិតា តេសំ សន្តិកេ បវារេតព្វំ បវារិតានំ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

វគ្គសមគ្គសញ្ញីបណ្ណរសកំ និដ្ឋិតំ ។

បវារណាក្ខន្ធកៈ ពួកភិក្ខុជាពួកតែសំគាល់ថាព្រមព្រៀងគ្នាមាន ១៤ យ៉ាង

ត្រូវភិក្ខុដែលនៅសល់អំពីនោះបវារណាចុះ ពួកភិក្ខុដែលបវារណាហើយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ បើក្នុងអាវាសណាមួយមានពួកអាវាសិកភិក្ខុជាច្រើនគឺ ៥ រូបឬជាង ៥ រូបឡើងទៅ ប្រជុំគ្នាក្នុងថ្ងៃបវារណានោះ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះដឹងថាមានពួកអាវាសិកភិក្ខុឯទៀតមិនទាន់មកដល់ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះសំគាល់ថាជាធម៌ សំគាល់ថាជាវិន័យ ជាពួកទេ តែសំគាល់ថាព្រមព្រៀងគ្នាហើយក៏បវារណាទៅ ។ កាលដែលភិក្ខុទាំងនោះទើបតែនឹងបវារណារួច ។ បេ ។ ភិក្ខុបរិសទ្យមិនទាន់ក្រោក ភិក្ខុបរិសទ្យពួកខ្លះក្រោកហើយ ភិក្ខុបរិសទ្យទាំងអស់ក្រោកចេញហើយ ទើបមានពួកអាវាសិកភិក្ខុឯទៀតច្រើនជាងមកដល់ ។ បេ ។ ស្មើ ៗ គ្នា ។ បេ ។ តិចជាង ។ ពួកភិក្ខុដែលបវារណាហើយ ក៏ឈ្មោះថាបានបវារណាល្អហើយ ពួកភិក្ខុ (ដែលមិនទាន់បវារណា) ត្រូវបវារណាក្នុងសំណាក់ភិក្ខុទាំងឡាយនោះចុះ ពួកភិក្ខុដែលបវារណាហើយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

ចប់ រឿងពួកភិក្ខុជាពួកតែសំគាល់ថាព្រមព្រៀងគ្នាមាន ១៤ យ៉ាង ។

[៣១] ឥធ បន ភិក្ខវេ អញ្ញតរស្មឹ អាវាសេ តទហុប្បវារណាយ សម្ពហុលា អាវាសិកា ភិក្ខូ សន្និបតន្តិ បញ្ច វា អតិរេកា វា ។ តេ ជានន្តិ អត្ថញ្ញេ អាវាសិកា ភិក្ខូ អនាគតាតិ ។ តេ កប្បតិ នុ ខោ អម្ហាកំ បវារេតុំ ន នុ ខោ កប្បតីតិ វេមតិកា បវារេន្តិ ។ តេហិ បវារិយមានេ អថញ្ញេ អាវាសិកា ភិក្ខូ អាគច្ឆន្តិ ពហុតរា ។ តេហិ ភិក្ខវេ ភិក្ខូហិ បុន បវារេតព្វំ បវារិតានំ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ បេ ។ អថញ្ញេ អាវាសិកា ភិក្ខូ អាគច្ឆន្តិ សមសមា ។ បេ ។ ថោកតរា ។ បវារិតា សុប្បវារិតា អវសេសេហិ បវារេតព្វំ បវារិតានំ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ អញ្ញតរស្មឹ អាវាសេ តទហុប្បវារណាយ សម្ពហុលា អាវាសិកា ភិក្ខូ សន្និបតន្តិ បញ្ច វា អតិរេកា វា ។ តេ ជានន្តិ អត្ថញ្ញេ អាវាសិកា ភិក្ខូ អនាគតាតិ ។ តេ កប្បតិ នុ ខោ អម្ហាកំ បវារេតុំ ន នុ ខោ កប្បតីតិ វេមតិកា បវារេន្តិ ។ តេហិ បវារិតមត្តេ ។ បេ ។ អវុដ្ឋិតាយ

(៣១) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះបើក្នុងអាវាសណាមួយមានពួកអាវាសិកភិក្ខុជាច្រើនគឺ ៤ រូបឬជាង ៤ រូបឡើងទៅ ប្រជុំគ្នាក្នុងថ្ងៃបវារណានោះ ៗ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះដឹងថាមានពួកអាវាសិកភិក្ខុឯទៀតមិនទាន់មកដល់ ៗ ពួកភិក្ខុទាំងឡាយនោះមានសេចក្ដីសង្ស័យដូច្នេះថា គួរយើងទាំងឡាយបវារណា ឬមិនគួរទេ (ហើយក៏នាំគ្នា)បវារណាទៅ ៗ កាលដែលភិក្ខុទាំងឡាយនោះកំពុងតែបវារណា ក៏មានពួកអាវាសិកភិក្ខុឯទៀតច្រើនជាងមកដល់ ៗ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រូវភិក្ខុទាំងឡាយនោះបវារណាម្ដងទៀត ពួកភិក្ខុដែលបវារណាហើយត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ៗ បេ ៗ ក៏មានពួកអាវាសិកភិក្ខុឯទៀតស្មើ ៗ គ្នាមកដល់ ៗ បេ ៗ តិចជាង ៗ ពួកភិក្ខុដែលបវារណាហើយក៏ឈ្មោះថាបានបវារណាល្អហើយ ត្រូវពួកភិក្ខុដែលនៅសល់អំពីនោះបវារណាចុះ ពួកភិក្ខុដែលបវារណាហើយត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ៗ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះបើក្នុងអាវាសណាមួយមានពួកអាវាសិកភិក្ខុជាច្រើនគឺ ៤ រូបឬជាង ៤ រូបឡើងទៅ ប្រជុំគ្នាក្នុងថ្ងៃបវារណានោះ ៗ ភិក្ខុទាំងនោះដឹងថាមានពួកអាវាសិកភិក្ខុឯទៀតមិនទាន់មកដល់ ៗ តែពួកភិក្ខុទាំងនោះមានសេចក្ដីសង្ស័យថា គួរយើងទាំងឡាយបវារណា ឬមិនគួរទេ (ហើយក៏នាំគ្នា)បវារណាទៅ ៗ កាលដែលពួកភិក្ខុទាំងនោះទើបតែនឹងបវារណាហើយ ៗ បេ ៗ ភិក្ខុបរិសទ្យមិន

បវារណក្ខន្ធកេ កុក្កុច្ចបកតបណ្ណរសកំ

បរិសាយ ឯកច្ចាយ វុដ្ឋិតាយ បរិសាយ សព្វាយ វុដ្ឋិតាយ បរិសាយ អថញ្ញេ អាវាសិកា ភិក្ខូ អាគច្ឆន្តិ ពហុតរា ។បេ។ សមសមា ។បេ។ ថោកតរា ។ បវារិតា សុប្បវារិតា តេសំ សន្តិកេ បវារេតព្វំ បវារិតានំ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

វេមតិកបណ្ណរសកំ និដ្ឋិតំ ។

(៣៦) ឥធ បន ភិក្ខវេ អញ្ញតរស្មឹ អាវាសេ តទហុ បវារណាយ សម្ពហុលា អាវាសិកា ភិក្ខូ សន្និបតន្តិ បញ្ច វា អតិរេកា វា ។ តេ ជានន្តិ អត្ថញ្ញេ អាវាសិកា ភិក្ខូ អនាគតាតិ ។ តេ កប្បតេវ អម្ហាកំ បវារេតុំ នម្ហាកំ ន កប្បតីតិ កុក្កុច្ចបកតា បវារេន្តិ ។ តេហិ បវារិយមានេ អត្ថញ្ញេ អាវាសិកា ភិក្ខូ អាគច្ឆន្តិ ពហុតរា ។ តេហិ ភិក្ខវេ ភិក្ខូហិ បុន បវារេតព្វំ បវារិតានំ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។បេ។ អថញ្ញេ អាវាសិកា ភិក្ខូ អាគច្ឆន្តិ សមសមា ។បេ។ ថោកតរា ។

ទាន់ក្រោកចេញ ភិក្ខុបរិសទ្យពួកខ្លះក្រោកចេញហើយ ភិក្ខុបរិសទ្យទាំងអស់ក្រោកចេញហើយ ទើបមានពួកអាវាសិកភិក្ខុឯទៀតច្រើនជាងមកដល់ៗ បេ ។ ស្មើៗគ្នា ។ បេ ។ តិចជាង ។ ពួកភិក្ខុដែលបវារណាហើយ ឈ្មោះថាបានបវារណាល្អហើយ ពួកភិក្ខុ (ដែលមិនទាន់បវារណា) ត្រូវបវារណាក្នុងសំណាក់ភិក្ខុទាំងឡាយនោះចុះ ពួកភិក្ខុដែលបវារណាហើយត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

ចប់រឿងពួកភិក្ខុមានសេចក្ដីសង្ស័យមាន ១៤ យ៉ាង ។

(៣៦) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ បើក្នុងអាវាសណាមួយមានពួកអាវាសិកភិក្ខុជាច្រើន គឺ៥រូបឬជាង៥រូបឡើងទៅ ប្រជុំគ្នាក្នុងថ្ងៃបវារណានោះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះដឹងថាមានពួកអាវាសិកភិក្ខុឯទៀតមិនទាន់មកដល់ ។ ភិក្ខុទាំងនោះមានសេចក្ដីរង្កៀសថា យើងទាំងឡាយគួរតែបវារណា មិនមែនថាយើងមិនគួរបវារណាទេដូច្នេះ ហើយក៏បវារណាទៅ ។ កាលដែលភិក្ខុទាំងឡាយនោះកំពុងតែបវារណា ទើបមានអាវាសិកភិក្ខុឯទៀតច្រើនជាងមកដល់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រូវពួកភិក្ខុទាំងនោះបវារណាម្ដងទៀត ឯពួកភិក្ខុដែលបវារណាហើយត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បេ ។ ទើបមានពួកអាវាសិកភិក្ខុឯទៀតស្មើៗគ្នាមកដល់ ។ បេ ។ តិចជាង ។

បវារិតា សុប្បវារិតា អវសេសេហិ បវារេតព្វំ បវារិតានំ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ អញ្ញតរស្មឹ អាវាសេ តទហុ បវារណាយ សម្ពហុលា អាវាសិកា ភិក្ខូ សន្និបតន្តិ បញ្ច វា អតិរេកា វា ។ តេ ជានន្តិ អត្ថញ្ញេ អាវាសិកា ភិក្ខូ អនាគតាតិ ។ តេ កប្ប-តេវ អម្ហាកំ បវារេតុំ នម្ហាកំ ន កប្បតីតិ កុក្កុច្ចប្ប-កតា បវារេន្តិ ។ តេហិ បវារិតមត្តេ ។បេ។ អវុដ្ឋិតា-យ បរិសាយ ឯកច្ចាយ វុដ្ឋិតាយ បរិសាយ សព្វាយ វុដ្ឋិតាយ បរិសាយ អថញ្ញេ អាវាសិកា ភិក្ខូ អាគច្ឆន្តិ ពហុតរា ។បេ។ សមសមា ។បេ។ ថោកតរា ។ បវារិតា សុប្បវារិតា តេសំ សន្តិកេ បវារេតព្វំ បវារិតានំ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

កុក្កុច្ចបកតបណ្ណរសកំ និដ្ឋិតំ ។

ពួកភិក្ខុដែលបវារណាហើយក៏ឈ្មោះថាបានបវារណាល្អហើយ ត្រូវតែពួកភិក្ខុដែលនៅសល់អំពីនោះបវារណាចុះ ពួកភិក្ខុដែលបវារណាហើយត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះបើអាវាសណាមួយមានពួកអាវាសិកភិក្ខុជាច្រើន គឺ៥រូបឬជាង៥រូបឡើងទៅ ប្រជុំគ្នាក្នុងថ្ងៃបវារណានោះ ៗ ភិក្ខុទាំងនោះដឹងថាមានពួកអាវាសិកភិក្ខុឯទៀតមិនទាន់មកដល់ ៗ ភិក្ខុទាំងនោះមានសេចក្តីវេង្វៀសថាយើងទាំងឡាយ គួរតែបវារណា មិនមែនថាយើងទាំងឡាយមិនគួរបវារណាទេដូច្នេះហើយ ក៏បវារណាទៅ ៗ កាលដែលភិក្ខុទាំងឡាយនោះទើបតែនឹងបវារណាហើយ ។ បេ ។ ភិក្ខុបរិសទ្យមិនទាន់ក្រោកចេញ ភិក្ខុបរិសទ្យពួកខ្លះក្រោកចេញទៅហើយ ភិក្ខុបរិសទ្យទាំងអស់ក្រោកចេញទៅហើយ ទើបមានពួកអាវាសិកភិក្ខុឯទៀតច្រើនជាងមកដល់ ។ បេ ។ ស្មើ ៗ គ្នា ។ បេ ។ តិចជាង ។ ពួកភិក្ខុដែលបវារណាហើយក៏ឈ្មោះថាបានបវារណាល្អហើយ ពួកភិក្ខុ (ដែលមិនទាន់បានបវារណា) ត្រូវបវារណាក្នុងសំណាក់ភិក្ខុទាំងឡាយនោះចុះ ភិក្ខុដែលបវារណាហើយត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

ចប់រឿងពួកភិក្ខុមានសេចក្តីវេង្វៀសមាន ១៥ យ៉ាង ។

បវារណក្ខន្ធកេ ភេទបុច្ឆាបណ្ណាសកំ

(៣៣) ឥធ បន ភិក្ខវេ អញ្ញតរស្មឹ អាវាសេ តទហុប្បវារណាយ សម្ពហុលា អាវាសិកា ភិក្ខូ សន្និបតន្តិ បញ្ច វា អតិរេកា វា ។ តេ ជានន្តិ អត្ថញ្ញេ អាវាសិកា ភិក្ខូ អនាគតាតិ ។ តេ ធម្មសញ្ញិនោ វិនយសញ្ញិនោ វគ្គា សមគ្គសញ្ញិនោ បវារេន្តិ ។ តេហិ បវារិយមានេ អថញ្ញេ អាវាសិកា ភិក្ខូ អាគច្ឆន្តិ ពហុតរា ។ តេហិ ភិក្ខវេ ភិក្ខូហិ បុន បវារេតព្វំ បវារិតានំ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ បេ ។ អថញ្ញេ អាវាសិកា ភិក្ខូ អាគច្ឆន្តិ សមសមា ។ បេ ។ ថោកតរា ។ បវារិតា សុប្បវារិតា អវសេសេហិ បវារេតព្វំ បវារិតានំ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ អញ្ញតរស្មឹ អាវាសេ តទហុប្បវារណាយ សម្ពហុលា អាវាសិកា ភិក្ខូ សន្និបតន្តិ បញ្ច វា អតិរេកា វា ។ តេ ជានន្តិ អត្ថញ្ញេ អាវាសិកា ភិក្ខូ អនាគតាតិ ។ តេ ធម្មសញ្ញិនោ វិនយសញ្ញិនោ វគ្គា តេហិ

បវារណាក្ខន្ធកៈ ពួកភិក្ខុមានបំណងនឹងបំបែកសង្ឃមាន ១៤ យ៉ាង

(៣៣) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ បើក្នុងអាវាសណាមួយ មានអាវាសិកភិក្ខុទាំងឡាយជាច្រើន គឺ ៥ រូប ឬជាង ៥ រូបឡើងទៅ ប្រជុំគ្នាក្នុងថ្ងៃបវារណានោះ ៗ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះដឹងថា មានពួកអាវាសិកភិក្ខុឯទៀតមិនទាន់មកដល់ ៗ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះមានបំណងនឹងបំបែកសង្ឃថា ភិក្ខុទាំងឡាយនុ៎ះចូរបាត់ទៅចុះ ភិក្ខុទាំងឡាយនុ៎ះចូរវិនាសទៅចុះ ប្រយោជន៍អ្វីដោយភិក្ខុទាំងឡាយនោះដូច្នេះហើយ ក៏បវារណាទៅ ៗ កាលបើភិក្ខុទាំងនោះកំពុងបវារណា ទើបមានពួកអាវាសិកភិក្ខុឯទៀតច្រើនជាងមកដល់ ៗ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រូវភិក្ខុទាំងឡាយនោះបវារណាម្តងទៀត ពួកភិក្ខុដែលបានបវារណាហើយ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ៗ បេ ៗ ទើបមានពួកអាវាសិកភិក្ខុឯទៀតស្មើ ៗ គ្នាមកដល់ ៗ បេ ៗ តិចជាង ៗ ពួកភិក្ខុដែលបវារណាហើយក៏ឈ្មោះថាបានបវារណាល្អហើយ ត្រូវតែពួកភិក្ខុដែលនៅសល់អំពីនោះបវារណាចុះ ពួកភិក្ខុដែលបានបវារណាហើយ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ៗ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ បើក្នុងអាវាសណាមួយ មានពួកអាវាសិកភិក្ខុជាច្រើន គឺ ៥ រូប ឬជាង ៥ រូបឡើងទៅ ប្រជុំគ្នាក្នុងថ្ងៃបវារណានោះ ៗ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះដឹងថាមានពួកអាវាសិកភិក្ខុឯទៀតមកមិនទាន់ដល់ ៗ (តែ) ពួកភិក្ខុទាំងនោះមានបំណងនឹងបំបែកសង្ឃថា ភិក្ខុទាំងឡាយនុ៎ះ

អត្ថោតិ ភេទបុរេក្ខារា បវារេន្តិ ។ តេហិ បវារិតមត្តេ ។ បេ ។ អវុដ្ឋិតាយ បរិសាយ ឯកច្ចាយ វុដ្ឋិតាយ បរិសាយ សព្វាយ វុដ្ឋិតាយ បរិសាយ អថញ្ញេ អាវាសិកា ភិក្ខូ អាគច្ឆន្តិ ពហុតរា ។ តេហិ ភិក្ខវេ ភិក្ខូហិ បុន បវារេតព្វំ បវារិតានំ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស ។ បេ ។ អថញ្ញេ អាវាសិកា ភិក្ខូ អាគច្ឆន្តិ សមសមា ។ បេ ។ ថោកតរា ។ បវារិតា សុប្បវារិតា តេសំ សន្តិកេ បវារេតព្វំ បវារិតានំ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស ។

ភេទបុរេក្ខារបណ្ណរសកំ និដ្ឋិតំ ។

(៣៤) ឥធ បន ភិក្ខវេ អញ្ញតរស្មឹ អាវាសេ តទហុប្បវារណាយ សម្ពហុលា អាវាសិកា ភិក្ខូ សន្និបតន្តិ បញ្ច វា អតិរេកា វា ។ តេ ន ជានន្តិ អញ្ញេ អាវាសិកា ភិក្ខូ អន្តោសីមំ ឱក្កមន្តីតិ ។ បេ ។ តេ ន ជានន្តិ អញ្ញេ អាវាសិកា ភិក្ខូ អន្តោសីមំ ឱក្កន្តាតិ

ចូរបាត់ទៅចុះ ភិក្ខុទាំងឡាយនុ៎ះចូរវិនាសទៅចុះ ត្រូវការអ្វីដោយភិក្ខុទាំងឡាយនោះដូច្នេះហើយ ក៏បវារណាទៅ ។ កាលបើភិក្ខុទាំងឡាយនោះទើបតែនឹងបវារណាហើយ ។ បេ ។ ភិក្ខុបរិសទ្យមិនទាន់ក្រោកចេញ ភិក្ខុបរិសទ្យពួកខ្លះក្រោកចេញហើយ ភិក្ខុបរិសទ្យទាំងអស់ក្រោកចេញហើយ ទើបមានពួកអាវាសិកភិក្ខុឯទៀតច្រើនជាងមកដល់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រូវភិក្ខុទាំងឡាយនោះបវារណាម្តងទៀត ពួកភិក្ខុដែលបានបវារណាហើយ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។ បេ ។ ទើបមានពួកអាវាសិកភិក្ខុឯទៀតស្មើៗគ្នាមកដល់ ។ បេ ។ តិចជាង ។ ពួកភិក្ខុដែលបវារណាហើយ ក៏ឈ្មោះថាបានបវារណាល្អហើយ ត្រូវភិក្ខុទាំងឡាយនោះបវារណាក្នុងសំណាក់ភិក្ខុទាំងឡាយនោះចុះ ពួកភិក្ខុដែលបានបវារណាហើយត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។

ចប់រឿងពួកភិក្ខុមានបំណងនឹងបំបែកសង្ឃមាន ១៥ យ៉ាង ។

(៣៤) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះបើក្នុងអាវាសណាមួយ មានពួកអាវាសិកភិក្ខុជាច្រើនគឺ ៥ រូបឬជាង ៥ រូបឡើងទៅ ប្រជុំគ្នាក្នុងថ្ងៃបវារណានោះ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះមិនដឹងថាមានពួកអាវាសិកភិក្ខុឯទៀត កំពុងដើរចូលមកដល់ខាងក្នុងសីមា ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះមិនដឹងថា មានពួកអាវាសិកភិក្ខុឯទៀតដើរចូលមកដល់ខាងក្នុងសីមា ។ បេ ។ ភិក្ខុ

។បេ។ តេ ន បស្សន្តិ អញ្ញេ អាវាសិកេ ភិក្ខូ អន្តោសីមំ ឱក្កមន្តេ ។បេ។ តេ ន បស្សន្តិ អញ្ញេ អាវាសិកេ ភិក្ខូ អន្តោសីមំ ឱក្កន្តេ ។បេ។ តេ ន សុណន្តិ អញ្ញេ អាវាសិកា ភិក្ខូ អន្តោសីមំ ឱក្កមន្តីតិ ។បេ។ តេ ន សុណន្តិ អញ្ញេ អាវាសិកា ភិក្ខូ អន្តោសីមំ ឱក្កន្តាតិ ។ អាវាសិកេន អាវាសិកា ឯកសតបញ្ចសត្តតិតិកនយតោ អាវាសិកេន អាគន្តុកា អាគន្តុកេន អាវាសិកា អាគន្តុកេន អាគន្តុកា បេយ្យាលមុខេន សត្ត តិកសតានិ ហោន្តិ ។

(៣៨) ឥធ បន ភិក្ខវេ អាវាសិកានំ ភិក្ខូនំ ចាតុទ្ទសោ ហោតិ អាគន្តុកានំ បណ្ណរសោ ។ សចេ អាវាសិកា ពហុតរា ហោន្តិ អាគន្តុកេហិ អាវាសិកានំ អនុវត្តិតព្វំ ។ សចេ សមសមា ហោន្តិ អាគន្តុកេហិ អាវាសិកានំ អនុវត្តិតព្វំ ។ សចេ អាគន្តុកា ពហុតរា ហោន្តិ អាវាសិកេហិ អាគន្តុកានំ អនុវត្តិតព្វំ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ អាវាសិកានំ ភិក្ខូនំ បណ្ណរសោ ហោតិ អាគន្តុកានំ ចាតុទ្ទសោ ។ សចេ អាវាសិកា

ទាំងឡាយនោះមិនឃើញពួកអាវាសិកភិក្ខុឯទៀតកំពុងដើរចូលមកដល់ខាងក្នុងសីមា ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះមិនឃើញពួកអាវាសិកភិក្ខុឯទៀតបានដើរចូលមកដល់ខាងក្នុងសីមា ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុទាំងនោះមិនឮថាពួកអាវាសិកភិក្ខុឯទៀតកំពុងដើរចូលមកខាងក្នុងសីមា ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុទាំងនោះមិនឮថាពួកអាវាសិកភិក្ខុឯទៀតបានដើរចូលមកខាងក្នុងសីមា ។ ពួកអាវាសិកភិក្ខុនឹងអាវាសិកភិក្ខុមានន័យ ១៧៥ តិក ពួកអាគន្តុកភិក្ខុនឹងអាវាសិកភិក្ខុមានន័យ១៧៥តិក ពួកអាវាសិកភិក្ខុនឹងអាគន្តុកភិក្ខុមានន័យ១៧៥ តិក ពួកអាគន្តុកភិក្ខុនឹងអាគន្តុកភិក្ខុមានន័យ ១៧៥ តិក ត្រូវជា៧០០ តិក តាមរបៀបពេយ្យាលមុខ ។

(៣៩) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះបើមានពួកអាវាសិកភិក្ខុប្រកាន់ថាថ្ងៃ១៤ ពួកអាគន្តុកភិក្ខុប្រកាន់ថាថ្ងៃ ១៥ ។ បើពួកអាវាសិកភិក្ខុច្រើនជាង ត្រូវពួកអាគន្តុកភិក្ខុប្រព្រឹត្តតាមអាវាសិកភិក្ខុ ។ បើមានចំនួនស្មើ ៗ គ្នាទេ ត្រូវពួកអាគន្តុកភិក្ខុប្រព្រឹត្តតាមពួកអាវាសិកភិក្ខុវិញ ។ បើពួកអាគន្តុកភិក្ខុមានចំនួនច្រើនជាង ត្រូវពួកអាវាសិកភិក្ខុប្រព្រឹត្តតាមពួកអាគន្តុកភិក្ខុចុះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ បើមានពួកអាវាសិកភិក្ខុយល់ថាថ្ងៃ១៥ពួកអាគន្តុកភិក្ខុយល់ថាថ្ងៃ១៤ ។ បើពួកអាវា-

ពហុតរា ហោន្តិ អាគន្តុកេហិ អាវាសិកានំ អនុវត្តិតព្វំ ។ សចេ សមសមា ហោន្តិ អាគន្តុកេហិ អាវាសិកានំ អនុវត្តិតព្វំ ។ សចេ អាគន្តុកា ពហុតរា ហោន្តិ អាវាសិកេហិ អាគន្តុកានំ អនុវត្តិតព្វំ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ អាវាសិកានំ ភិក្ខូនំ បាដិបទោ ហោតិ អាគន្តុកានំ បណ្ណរសោ ។ សចេ អាវាសិកា ពហុតរា ហោន្តិ អាវាសិកេហិ អាគន្តុកានំ នាកាមា ទាតព្វា សាមគ្គី អាគន្តុកេហិ និស្សីមំ គន្ត្វា បវារេតព្វំ ។ សចេ សមសមា ហោន្តិ អាវាសិកេហិ អាគន្តុកានំ នាកាមា ទាតព្វា សាមគ្គី អាគន្តុកេហិ និស្សីមំ គន្ត្វា បវារេតព្វំ ។ សចេ អាគន្តុកា ពហុតរា ហោន្តិ អាវាសិកេហិ អាគន្តុកានំ សាមគ្គី វា ទាតព្វា និស្សីមំ វា គន្តព្វំ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ អាវាសិកានំ ភិក្ខូនំ បណ្ណរសោ ហោតិ អាគន្តុកានំ បាដិបទោ ។ សចេ អាវាសិកា ពហុតរា ហោន្តិ អាគន្តុកេហិ អាវាសិកានំ សាមគ្គី វា ទាតព្វា និស្សីមំ វា គន្តព្វំ ។ សចេ សមសមា ហោន្តិ អាគន្តុកេហិ

សិកភិក្ខុមានចំនួនច្រើនជាង ត្រូវពួកអាគន្តុកភិក្ខុប្រព្រឹត្តតាមពួកអាវាសិកភិក្ខុ ។ បើចំនួនស្មើ ៗ គ្នាទេ ត្រូវពួកអាគន្តុកភិក្ខុប្រព្រឹត្តតាមពួកអាវាសិកភិក្ខុវិញ ។ បើពួកអាគន្តុកភិក្ខុមានចំនួនច្រើនជាង ត្រូវពួកអាវាសិកភិក្ខុប្រព្រឹត្តតាមពួកអាគន្តុកភិក្ខុចុះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ បើពួកអាវាសិកភិក្ខុយល់ថា ថ្ងៃ ១ កើតឬ ១ រោច ពួកអាគន្តុកភិក្ខុយល់ថាថ្ងៃ ១៥ ។ បើពួកអាវាសិកភិក្ខុមានចំនួនច្រើនជាង មិនត្រូវពួកអាវាសិកភិក្ខុឲ្យសាមគ្គីដល់ពួកអាគន្តុកភិក្ខុទេ ត្រូវពួកអាគន្តុកភិក្ខុទៅកាន់ទីក្រៅសីមាហើយបវារណាចុះ ។ បើស្មើ ៗ គ្នាទេ មិនត្រូវពួកអាវាសិកភិក្ខុឲ្យសាមគ្គីដល់ពួកអាគន្តុកភិក្ខុឡើយ ត្រូវពួកអាគន្តុកភិក្ខុទៅកាន់ទីក្រៅសីមាហើយបវារណាចុះ ។ បើពួកអាគន្តុកភិក្ខុច្រើនជាង ត្រូវពួកអាវាសិកភិក្ខុឲ្យសាមគ្គីដល់ពួកអាគន្តុកភិក្ខុឬត្រូវទៅកាន់ទីក្រៅសីមា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ បើពួកអាវាសិកភិក្ខុយល់ថាថ្ងៃ ១៥ ពួកអាគន្តុកភិក្ខុយល់ថាថ្ងៃ ១ កើតឬ ១ រោច ។ បើពួកអាវាសិកភិក្ខុច្រើនជាង ត្រូវពួកអាគន្តុកភិក្ខុឲ្យសាមគ្គីដល់អាវាសិកភិក្ខុឬត្រូវទៅកាន់ទីក្រៅសីមា ។ បើពួកភិក្ខុទាំងនោះស្មើ ៗ គ្នាទេ ត្រូវពួកអាគន្តុកភិក្ខុឲ្យសាមគ្គីដល់ពួកអាវាសិកភិក្ខុ

អាវាសិកានំ សាមគ្គី វា ទាតព្វា និស្សីមំ វា គន្តព្វំ ។ សចេ អាគន្តុកា ពហុតរា ហោន្តិ អាគន្តុកេហិ អាវាសិកានំ នាកាមា ទាតព្វា សាមគ្គី អាវាសិកេ-ហិ និស្សីមំ គន្ត្វា បវារេតព្វំ ។

(៣៦) ឥធ បន ភិក្ខវេ អាគន្តុកា ភិក្ខូ បស្សន្តិ អាវាសិកានំ ភិក្ខូនំ អាវាសិកាការំ អាវា-សិកលិង្គំ អាវាសិកនិមិត្តំ អាវាសិកុទ្ទេសំ សុបញ្ញ-ត្តំ មញ្ចបីឋំ ភិសិពិព្វោហនំ បានីយំ បរិភោជនីយំ សុបដ្ឋិតំ បរិវេណំ សុសម្មដ្ឋំ ។ បស្សិត្វា វេមតិកា ហោន្តិ អត្ថិ នុ ខោ អាវាសិកា ភិក្ខូ នត្ថិ នុ ខោតិ ។ តេ វេមតិកា ន វិចិនន្តិ អវិចិនិត្វា បវារេន្តិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ បេ ។ តេ វេមតិកា វិចិនន្តិ វិចិនិត្វា ន បស្សន្តិ អបស្សិត្វា បវារេន្តិ អនាបត្តិ ។ តេ វេមតិកា វិចិនន្តិ វិចិនិត្វា បស្សន្តិ បស្សិត្វា ឯកតោ បវារេន្តិ អនាបត្តិ ។ តេ វេមតិកា វិចិនន្តិ វិចិនិត្វា បស្សន្តិ បស្សិត្វា បាដេក្កំ បវារេន្តិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ តេ វេមតិកា វិចិនន្តិ

ឬត្រូវទៅកាន់ទីក្រៅសីមា ។ បើពួកអាគន្តុកភិក្ខុច្រើនជាង មិនត្រូវពួកអាគន្តុកភិក្ខុឲ្យសាមគ្គីដល់ពួកអាវាសិកភិក្ខុឡើយ ត្រូវពួកអាវាសិកភិក្ខុទៅកាន់ទីក្រៅសីមាហើយបវារណាចុះ ។

(៣៦) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះបើពួកអាគន្តុកភិក្ខុឃើញអាការរបស់អាវាសិកភិក្ខុ ភេទរបស់អាវាសិកភិក្ខុ និមិត្តរបស់អាវាសិកភិក្ខុ ឧទ្ទេសរបស់អាវាសិកភិក្ខុ គ្រែទាំងតាំងពូកទាំងខ្នើយដែលពួកអាវាសិកភិក្ខុលាតក្រាលដោយល្អហើយ ទឹកឆាន់ទឹកប្រើដែលពួកអាវាសិកភិក្ខុដម្កល់ល្អហើយ បរិវេណដែលពួកអាវាសិកភិក្ខុបោសស្អាតហើយ ។ លុះឃើញហើយក៏មានសេចក្ដីសង្ស័យថា មានពួកអាវាសិកភិក្ខុឬគ្មានទេ ។ ពួកអាគន្តុកភិក្ខុទាំងនោះមានសេចក្ដីសង្ស័យ មិនពិនិត្យគយគន់មើល លុះមិនពិនិត្យហើយក៏បវារណា ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បេ ។ ពួកអាគន្តុកភិក្ខុទាំងនោះសង្ស័យហើយក៏ពិនិត្យ លុះពិនិត្យហើយមិនឃើញ លុះមិនឃើញហើយក៏បវារណា មិនត្រូវអាបត្តិទេ ។ ពួកអាគន្តុកភិក្ខុទាំងនោះសង្ស័យហើយពិនិត្យមើល លុះពិនិត្យហើយឃើញ លុះឃើញហើយក៏បវារណាជាមួយគ្នា មិនត្រូវអាបត្តិទេ ។ ពួកអាគន្តុកភិក្ខុទាំងនោះសង្ស័យហើយក៏ពិនិត្យ លុះពិនិត្យហើយឃើញ លុះឃើញហើយក៏បវារណាផ្សេងៗគ្នា ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ អាគន្តុកភិក្ខុទាំងនោះមានសេចក្ដីសង្ស័យហើយពិនិត្យ

វិចិនិត្វា បស្សន្តិ បស្សិត្វា នស្សន្តេតេ វិនស្សន្តេតេ កោ
តេហិ អត្ថោតិ ភេទបុរេក្ខារា បវារេន្តិ អាបត្តិ ថុល្លច្ច-
យស្ស ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ អាគន្តុកា ភិក្ខូ សុណន្តិ
អាវាសិកានំ ភិក្ខូនំ អាវាសិកាការំ អាវាសិកលិង្គំ
អាវាសិកនិមិត្តំ អាវាសិកុទ្ទេសំ ចង្កមន្តានំ បទសទ្ទំ
សជ្ឈាយសទ្ទំ ឧក្កាសិតសទ្ទំ ខិបិតសទ្ទំ ។ សុត្វា
វេមតិកា ហោន្តិ អត្ថិ នុ ខោ អាវាសិកា ភិក្ខូ នត្ថិ
នុ ខោតិ ។ តេ វេមតិកា ន វិចិនន្តិ អវិចិនិត្វា
បវារេន្តិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ បេ ។ តេ វេមតិកា វិចិនន្តិ
វិចិនិត្វា ន បស្សន្តិ អបស្សិត្វា បវារេន្តិ អនាបត្តិ ។ តេ
វេមតិកា វិចិនន្តិ វិចិនិត្វា បស្សន្តិ បស្សិត្វា ឯកតោ
បវារេន្តិ អនាបត្តិ ។ តេ វេមតិកា វិចិនន្តិ វិចិនិត្វា
បស្សន្តិ បស្សិត្វា បាដេក្កំ បវារេន្តិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

មើល លុះពិនិត្យមើលក៏ឃើញ លុះឃើញហើយក៏មានបំណងនឹងបំបែកសង្ឃដោយគិតថា ពួកភិក្ខុទាំងនុ៎ះចូរបាត់ទៅ ពួកភិក្ខុទាំងនុ៎ះចូរវិនាសទៅ ត្រូវការអ្វីដោយពួកភិក្ខុទាំងនោះ ហើយក៏បវារណា ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ បើពួកអាគន្តុកភិក្ខុឮអាការរបស់អាវាសិកភិក្ខុ ភេទរបស់អាវាសិកភិក្ខុ និមិត្តរបស់អាវាសិកភិក្ខុ ឧទ្ទេសរបស់អាវាសិកភិក្ខុ សូរជើងរបស់ពួកអាវាសិកភិក្ខុកំពុងចង្ក្រម សំឡេងស្វាធ្យាយ (សូត្រធម៌) សំឡេងក្អក សំឡេងកណ្តាស់របស់ពួកអាវាសិកភិក្ខុ ។ លុះឮហើយមានសេចក្តីសង្ស័យថា មានពួកអាវាសិកភិក្ខុឬគ្មានទេ ។ ពួកអាគន្តុកភិក្ខុទាំងនោះមានសេចក្តីសង្ស័យហើយមិនពិនិត្យមើល លុះមិនពិនិត្យហើយក៏បវារណាទៅ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បេ ។ ពួកអាគន្តុកភិក្ខុទាំងនោះមានសេចក្តីសង្ស័យហើយពិនិត្យមើល លុះពិនិត្យមើលហើយមិនឃើញ លុះមិនឃើញហើយក៏បវារណាទៅ មិនត្រូវអាបត្តិទេ ។ ពួកអាគន្តុកភិក្ខុទាំងនោះមានសេចក្តីសង្ស័យហើយពិនិត្យមើល លុះពិនិត្យមើលហើយក៏ឃើញលុះឃើញហើយ ក៏បវារណាជាមួយគ្នា មិនត្រូវអាបត្តិទេ ។ ពួកអាគន្តុកភិក្ខុទាំងនោះមានសេចក្តីសង្ស័យហើយក៏ពិនិត្យមើល លុះពិនិត្យមើលហើយក៏ឃើញ លុះឃើញហើយក៏បវារណាផ្សេង ៗ

បវារណក្ខន្ធកេ វេមតិកាទីនំ បវារណា

តេ វេមតិកា វិចិនន្តិ វិចិនិត្វា បស្សន្តិ បស្សិត្វា នស្សន្តេតេ វិនស្សន្តេតេ កោ តេហិ អត្ថោតិ ភេទបុរេក្ខារា បវារេន្តិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ អាវាសិកា ភិក្ខូ បស្សន្តិ អាគន្តុកានំ ភិក្ខូនំ អាគន្តុកាការំ អាគន្តុកលិង្គំ អាគន្តុកនិមិត្តំ អាគន្តុកុទ្ទេសំ អញ្ញាតកំ បត្តំ អញ្ញាតកំ ចីវរំ អញ្ញាតកំ និសីទនំ បាទានំ ធោតំ ឧទកនិស្សេកំ ។ បស្សិត្វា វេមតិកា ហោន្តិ អត្ថិ នុ ខោ អាគន្តុកា ភិក្ខូ នត្ថិ នុ ខោតិ ។ តេ វេមតិកា ន វិចិនន្តិ អវិចិនិត្វា បវារេន្តិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ បេ ។ តេ វេមតិកា វិចិនន្តិ វិចិនិត្វា ន បស្សន្តិ អបស្សិត្វា បវារេន្តិ អនាបត្តិ ។ តេ វេមតិកា វិចិនន្តិ វិចិនិត្វា បស្សន្តិ បស្សិត្វា ឯកតោ បវារេន្តិ អនាបត្តិ ។ តេ វេម-

គ្នា ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ពួកអាគន្តុកភិក្ខុទាំងនោះមានសេចក្ដីសង្ស័យហើយ ពិនិត្យមើល លុះពិនិត្យមើលហើយឃើញ លុះឃើញហើយមានបំណងទទឹង បំបែកសង្ឃដោយគិតថា ចូរលោកទាំងនុ៎ះបាត់ទៅចុះ ចូរលោកទាំងនុ៎ះ វិនាសទៅចុះ ត្រូវការអ្វីដោយភិក្ខុទាំងនោះដូច្នេះហើយ ក៏បវារណា ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ បើពួកអាវាសិក-ភិក្ខុឃើញអាការរបស់អាគន្តុកភិក្ខុ ភេទរបស់អាគន្តុកភិក្ខុ និមិត្តរបស់អា-គន្តុកភិក្ខុ ឧទ្ទេសរបស់អាគន្តុកភិក្ខុ បាត្រដែលខ្លួនមិនស្គាល់ ចីវរដែលខ្លួនមិនស្គាល់ សំពត់និសីទនៈដែលខ្លួនមិនស្គាល់ ស្នាមដែលស្រោចទឹកលាងជើងរបស់ពួកអាគន្តុកភិក្ខុ ។ លុះឃើញហើយក៏មានសេចក្ដីសង្ស័យថា មានពួកអាគន្តុកភិក្ខុឬគ្មានទេ ។ ពួកអាវាសិកទាំងនោះមានសេចក្ដីសង្ស័យហើយមិនពិនិត្យមើល លុះមិនពិនិត្យមើលហើយក៏បវារណា ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។បេ។ ពួកអាវាសិកភិក្ខុទាំងនោះមានសេចក្ដីសង្ស័យហើយក៏ពិនិត្យមើល លុះពិនិត្យមើលហើយមិនឃើញ លុះមិនឃើញហើយ ក៏បវារណា មិនត្រូវអាបត្តិទេ ។ ពួកអាវាសិកភិក្ខុទាំងនោះមានសេចក្ដីសង្ស័យហើយ ក៏ពិនិត្យមើល លុះពិនិត្យមើលហើយឃើញ លុះឃើញហើយបវារណា ជាមួយគ្នា មិនត្រូវអាបត្តិទេ ។ ពួកអាវាសិកភិក្ខុទាំងនោះមានសេចក្ដី

តិកា វិចិនន្តិ វិចិនិត្វា បស្សន្តិ បស្សិត្វា បាដេក្កំ ប-វារេន្តិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ តេ វេមតិកា វិចិនន្តិ វិចិនិត្វា បស្សន្តិ បស្សិត្វា នស្សន្តេតេ វិនស្សន្តេតេ កោ តេហិ អត្ថោតិ ភេទបុរេក្ខារា បវារេន្តិ អាបត្តិ ថុល្លច្ច-យស្ស ។ ៩៨ ឥធ បន ភិក្ខវេ អាវាសិកា ភិក្ខូ សុណន្តិ អាគន្តុកានំ ភិក្ខូនំ អាគន្តុកាការំ អាគន្តុកលិង្គំ អា-គន្តុកនិមិត្តំ អាគន្តុកុទ្ទេសំ អាគច្ឆន្តានំ បទសទ្ទំ ឧបា-ហនាបប្ផោដនសទ្ទំ ឧក្កាសិតសទ្ទំ ខិបិតសទ្ទំ ។ សុត្វា វេមតិកា ហោន្តិ អត្ថិ នុ ខោ អាគន្តុកា ភិក្ខូ នត្ថិ នុ ខោតិ ។ តេ វេមតិកា ន វិចិនន្តិ អវិចិនិត្វា បវារេន្តិ អាបត្តិ

សង្ស័យទើបពិនិត្យមើល លុះពិនិត្យហើយឃើញ លុះឃើញហើយក៏បវា-រណាញែកគ្នា ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ពួកអាវាសិកភិក្ខុទាំងនោះមានសេចក្តីសង្ស័យហើយក៏ពិនិត្យមើល លុះពិនិត្យមើលហើយឃើញ លុះឃើញហើយមានបំណងនឹងបំបែកសង្ឃដោយគិតថា ចូរភិក្ខុទាំងនុ៎ះបាត់ទៅចុះ ចូរភិក្ខុទាំងនុ៎ះវិនាសទៅចុះ ត្រូវការអ្វីដោយពួកភិក្ខុទាំងនោះដូច្នេះហើយក៏បវារណាទៅ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ បើពួកអាវាសិកភិក្ខុបានឮអាការរបស់អាគន្តុកភិក្ខុ ភេទរបស់អាគន្តុក-ភិក្ខុ និមិត្តរបស់អាគន្តុកភិក្ខុ ឧទ្ទេសរបស់អាគន្តុកភិក្ខុ សូរជើងរបស់ពួកអាគន្តុកភិក្ខុកំពុងដើរមក សូរគោះស្បែកជើង សូរក្អក សូរកណ្តាស់របស់ពួកអាគន្តុកភិក្ខុ ។ លុះឮហើយក៏មានសេចក្តីសង្ស័យថា មានពួកអាគន្តុក-ភិក្ខុឬគ្មានទេ ។ ពួកអាវាសិកភិក្ខុទាំងនោះមានសេចក្តីសង្ស័យហើយមិនពិនិត្យមើល លុះមិនពិនិត្យមើលហើយក៏បវារណា ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។បេ។

ទុក្កដស្ស ។ បេ ។ តេ វេមតិកា វិចិនន្តិ វិចិនិត្វា ន បស្សន្តិ អបស្សិត្វា បវារេន្តិ អនាបត្តិ ។ តេ វេមតិកា វិចិនន្តិ វិចិនិត្វា បស្សន្តិ បស្សិត្វា ឯកតោ បវារេន្តិ អនាបត្តិ ។ តេ វេមតិកា វិចិនន្តិ វិចិនិត្វា បស្សន្តិ បស្សិត្វា បាដេក្កំ បវារេន្តិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ តេ វេមតិកា វិចិនន្តិ វិចិនិត្វា បស្សន្តិ បស្សិត្វា នស្សន្តេតេ វិនស្សន្តេតេ កោ តេហិ អត្ថោតិ ភេទបុរេក្ខារា បវារេន្តិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស ។

(៣៧) ឥធ បន ភិក្ខវេ អាគន្តុកា ភិក្ខូ បស្សន្តិ អាវាសិកេ ភិក្ខូ នានាសំវាសកេ ។ តេ សមានសំវាសកទិដ្ឋឹ បដិលភន្តិ សមានសំវាសកទិដ្ឋឹ បដិលភិត្វា ន បុច្ឆន្តិ អបុច្ឆិត្វា ឯកតោ បវារេន្តិ អនាបត្តិ ។ បេ ។ តេ បុច្ឆន្តិ បុច្ឆិត្វា នាភិវិតរន្តិ

បវារណាខន្ធកៈ ការបវារណារបស់ពួកភិក្ខុដែលមានសំវាសស្មើគ្នាជាដើម

ពួកអាវាសិកភិក្ខុទាំងនោះមានសេចក្តីសង្ស័យហើយពិនិត្យមើល លុះពិនិត្យហើយមិនឃើញ លុះមិនឃើញហើយ ក៏បវារណាទៅ មិនត្រូវអាបត្តិទេ ។ ពួកអាវាសិកទាំងនោះមានសេចក្តីសង្ស័យហើយពិនិត្យមើល លុះពិនិត្យមើលហើយឃើញ លុះឃើញហើយក៏បវារណាជាមួយគ្នា មិនត្រូវអាបត្តិទេ ។ ពួកអាវាសិកភិក្ខុទាំងនោះមានសេចក្តីសង្ស័យហើយពិនិត្យមើល លុះពិនិត្យមើលហើយឃើញ លុះឃើញហើយក៏បវារណាដោយឡែកគ្នា ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ពួកអាវាសិកភិក្ខុទាំងនោះមានសេចក្តីសង្ស័យហើយពិនិត្យមើល លុះពិនិត្យមើលហើយឃើញ លុះឃើញហើយក៏មានបំណងនឹងបំបែកសង្ឃដោយគិតថា ចូរភិក្ខុទាំងនុ៎ះបាត់ទៅចុះ ចូរភិក្ខុទាំងនុ៎ះវិនាសទៅចុះ ត្រូវការអ្វីដោយភិក្ខុទាំងនោះដូច្នេះហើយ ក៏បវារណាទៅ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។

(៣៧) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ បើប្រសិនជាពួកអាគន្តុកភិក្ខុបានឃើញពួកអាវាសិកភិក្ខុមានសំវាសផ្សេងគ្នា ។ ពួកអាគន្តុកភិក្ខុទាំងនោះត្រឡប់បានសេចក្តីយល់ថា មានសំវាសស្មើគ្នាទៅវិញ លុះត្រឡប់បានសេចក្តីយល់ថាមានសំវាសស្មើគ្នាហើយមិនសួរ (លទ្ធិ) លុះមិនសួរហើយក៏បវារណាជាមួយគ្នាទៅ មិនត្រូវអាបត្តិទេ ។ បេ ។ ពួកអាគន្តុកភិក្ខុទាំងនោះសួរ លុះសួរហើយក៏មិនអាចគ្របសង្កត់បាន គឺមិន

អនភិវិតរិត្វា ឯកតោ បវារេន្តិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ តេ បុច្ឆន្តិ បុច្ឆិត្វា នាភិវិតរន្តិ អនភិវិតរិត្វា បាដេក្កំ បវារេន្តិ អនាបត្តិ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ អាគន្តុកា ភិក្ខូ បស្សន្តិ អាវាសិកេ ភិក្ខូ សមានសំវាសកេ ។ តេ នានាសំវាសកទិដ្ឋឹ បដិលភន្តិ នានាសំវាសកទិដ្ឋឹ បដិលភិត្វា ន បុច្ឆន្តិ អបុច្ឆិត្វា ឯកតោ បវារេន្តិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ បេ ។ តេ បុច្ឆន្តិ អបុច្ឆិត្វា អភិវិតរន្តិ អភិវិតរិត្វា បាដេក្កំ បវារេន្តិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ តេ បុច្ឆន្តិ បុច្ឆិត្វា អភិវិតរន្តិ អភិវិតរិត្វា ឯកតោ បវារេន្តិ អនាបត្តិ ។ តេ បុច្ឆន្តិ បុច្ឆិត្វា នាភិវិតរន្តិ អនភិវិតរិត្វា បាដេក្កំ បវារេន្តិ អនាបត្តិ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ អាវាសិកា ភិក្ខូ បស្សន្តិ អាគន្តុកេ ភិក្ខូ នានា-សំវាសកេ ។ តេ សមានសំវាសកទិដ្ឋឹ បដិលភន្តិ

អាចឲ្យភិក្ខុអស់នោះលះបង់ទិដ្ឋិខុសបាន លុះគ្របសង្កត់មិនបានហើយ ក៏បវារណាជាមួយគ្នាទៅ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ពួកអាគន្តុកភិក្ខុទាំងនោះសួរ លុះសួរហើយក៏មិនអាចគ្របសង្កត់បាន លុះគ្របសង្កត់មិនបានហើយ ក៏បវារណាញែកគ្នា មិនត្រូវអាបត្តិទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ បើប្រសិនជាពួកអាគន្តុកភិក្ខុឃើញពួកអាវាសិកភិក្ខុមានសំវាសស្មើគ្នា ។ ពួកអាគន្តុកភិក្ខុទាំងនោះត្រឡប់បានសេចក្តីយល់ថា ពួកអាវា-សិកភិក្ខុមានសំវាសផ្សេងគ្នាទៅវិញ លុះត្រឡប់បានសេចក្តីយល់ថាមានសំវាសផ្សេងគ្នាហើយមិនសួរ (លទ្ធិ) លុះមិនសួរហើយក៏បវារណាជាមួយគ្នាទៅ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បេ ។ ពួកអាគន្តុកភិក្ខុទាំងនោះសួរ លុះសួរហើយក៏គ្របសង្កត់បាន គឺឲ្យពួកអាវាសិកភិក្ខុលះបង់ទិដ្ឋិខុសបាន លុះគ្របសង្កត់បានហើយក៏បវារណាញែកគ្នា ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ពួកអាគន្តុក-ភិក្ខុទាំងនោះសួរ លុះសួរហើយក៏គ្របសង្កត់បាន លុះគ្របសង្កត់បានហើយក៏បវារណាជាមួយគ្នា មិនត្រូវអាបត្តិទេ ។ ពួកអាគន្តុកភិក្ខុទាំងនោះសួរ លុះសួរហើយគ្របសង្កត់មិនបាន លុះគ្របសង្កត់មិនបានហើយ ក៏បវារណាញែកគ្នាទៅ មិនត្រូវអាបត្តិទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ បើពួកអាវាសិកភិក្ខុបានឃើញពួកអាគន្តុកភិក្ខុមានសំវាសផ្សេងគ្នា ។ (តែ) ពួកអាវាសិកភិក្ខុទាំងនោះ ត្រឡប់បានសេចក្តីយល់ថា ពួកអាគន្តុកភិក្ខុ

សមានសំវាសកទិដ្ឋី បដិលភិត្វា ន បុច្ឆន្តិ អបុច្ឆិត្វា ឯកតោ បវារេន្តិ អនាបត្តិ ។បេ។ តេ បុច្ឆន្តិ បុច្ឆិត្វា នាភិវិតរន្តិ អនភិវិតរិត្វា ឯកតោ បវារេន្តិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ តេ បុច្ឆន្តិ បុច្ឆិត្វា នាភិវិតរន្តិ អនភិវិតរិត្វា បាដេក្កំ បវារេន្តិ អនាបត្តិ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ អាវាសិកា ភិក្ខូ បស្សន្តិ អាគន្តុកេ ភិក្ខូ សមានសំវាសកេ ។ តេ នានាសំវាសកទិដ្ឋី បដិលភន្តិ នានាសំវាសកទិដ្ឋី បដិលភិត្វា ន បុច្ឆន្តិ អបុច្ឆិត្វា ឯកតោ បវារេន្តិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។បេ។ តេ បុច្ឆន្តិ បុច្ឆិត្វា អភិវិតរន្តិ អភិវិតរិត្វា បាដេក្កំ បវារេន្តិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ តេ បុច្ឆន្តិ បុច្ឆិត្វា អភិវិតរន្តិ អភិវិតរិត្វា ឯកតោ បវារេន្តិ អនាបត្តិ ។

(៣៨) ន ភិក្ខវេ តទហុប្បវារណាយ សភិក្ខុកា អាវាសា អភិក្ខុកោ អាវាសោ គន្តព្វោ អញ្ញត្រ សង្ឃេន

មានសំវាសៈស្មើគ្នាទៅវិញ លុះត្រឡប់បានសេចក្តីយល់ថា ពួកអាគន្តុកភិក្ខុមានសំវាសស្មើគ្នាហើយមិនសួរ លុះមិនសួរហើយក៏បវារណាជាមួយគ្នាទៅមិនត្រូវអាបត្តិទេ ។ បេ ។ ពួកអាវាសិកភិក្ខុទាំងនោះសួរ លុះសួរហើយគ្របសង្កត់មិនបាន លុះគ្របសង្កត់មិនបានហើយក៏បវារណាជាមួយគ្នាទៅត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ពួកអាវាសិកភិក្ខុទាំងនោះសួរ លុះសួរហើយគ្របសង្កត់មិនបាន លុះគ្របសង្កត់មិនបានហើយក៏បវារណាញែកគ្នា មិនត្រូវអាបត្តិទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ បើពួកអាវាសិកភិក្ខុបានឃើញពួកអាគន្តុកភិក្ខុមានសំវាសស្មើគ្នា ។ (តែ) ពួកអាវាសិកភិក្ខុទាំងនោះត្រឡប់បានសេចក្តីយល់ថា ពួកអាគន្តុកភិក្ខុមានសំវាសផ្សេងគ្នាទៅវិញ លុះត្រឡប់បានសេចក្តីយល់ថាមានសំវាសផ្សេងគ្នាហើយមិនសួរ លុះមិនសួរហើយក៏បវារណាជាមួយគ្នាទៅ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បេ ។ ពួកអាវាសិកភិក្ខុទាំងនោះសួរ លុះសួរហើយគ្របសង្កត់បាន លុះគ្របសង្កត់បានហើយក៏បវារណាញែកគ្នា ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ពួកអាវាសិកភិក្ខុទាំងនោះសួរ លុះសួរហើយគ្របសង្កត់បាន លុះគ្របសង្កត់បានហើយក៏បវារណាជាមួយគ្នាទៅ មិនត្រូវអាបត្តិទេ ។

(៣៨) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងថ្ងៃបវារណានោះមិនត្រូវភិក្ខុទាំងឡាយចេញពីអាវាសដែលមានភិក្ខុ ទៅកាន់អាវាសដែលគ្មានភិក្ខុទេ

អញ្ញត្រ អន្តរាយា ។ ន ភិក្ខវេ តទហុប្បវារណាយ
សភិក្ខុកា អាវាសា អភិក្ខុកោ អនាវាសោ គន្តព្វោ
អញ្ញត្រ សង្ឃេន អញ្ញត្រ អន្តរាយា ។ ន ភិក្ខវេ
តទហុប្បវារណាយ សភិក្ខុកា អាវាសា អភិក្ខុកោ
អាវាសោ វា អនាវាសោ វា គន្តព្វោ អញ្ញត្រ សង្ឃេន
អញ្ញត្រ អន្តរាយា ។ ន ភិក្ខវេ តទហុប្បវារណាយ
សភិក្ខុកា អនាវាសា អភិក្ខុកោ អាវាសោ គន្តព្វោ
អញ្ញត្រ សង្ឃេន អញ្ញត្រ អន្តរាយា ។ ន ភិក្ខវេ
តទហុប្បវារណាយ សភិក្ខុកា អនាវាសា អភិក្ខុ-
កោ អនាវាសោ គន្តព្វោ អញ្ញត្រ សង្ឃេន អញ្ញត្រ
អន្តរាយា ។ ន ភិក្ខវេ តទហុប្បវារណាយ សភិក្ខុ-
កា អនាវាសា អភិក្ខុកោ អាវាសោ វា អនាវាសោ
វា គន្តព្វោ អញ្ញត្រ សង្ឃេន អញ្ញត្រ អន្តរា-
យា ។ ន ភិក្ខវេ តទហុប្បវារណាយ សភិក្ខុកា
អាវាសា វា អនាវាសា វា អភិក្ខុកោ អាវាសោ គន្តព្វោ
អញ្ញត្រ សង្ឃេន អញ្ញត្រ អន្តរាយា ។ ន ភិក្ខវេ
តទហុប្បវារណាយ សភិក្ខុកា អាវាសា វា អនាវាសា វា

វៀរលែងតែសង្ឃ វៀរលែងតែភិក្ខុមានការអន្តរាយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងថ្ងៃបវារណានោះមិនត្រូវភិក្ខុទាំងឡាយចេញពីអាវាសដែលមានភិក្ខុទៅកាន់អនាវាស (ទីមិនមែនអាវាស) ដែលគ្មានភិក្ខុទេ វៀរលែងតែសង្ឃ វៀរលែងតែភិក្ខុមានការអន្តរាយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងថ្ងៃបវារណានោះមិនត្រូវភិក្ខុចេញពីអាវាសដែលមានភិក្ខុ ទៅកាន់អាវាសឬអនាវាសដែលគ្មានភិក្ខុទេ វៀរលែងតែសង្ឃ វៀរលែងតែភិក្ខុមានការអន្តរាយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងថ្ងៃបវារណានោះមិនត្រូវភិក្ខុចេញពីអនាវាសដែលមានភិក្ខុ ទៅកាន់អាវាសដែលគ្មានភិក្ខុទេ វៀរលែងតែសង្ឃ វៀរលែងតែភិក្ខុមានការអន្តរាយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងថ្ងៃបវារណានោះមិនត្រូវភិក្ខុចេញពីអនាវាសដែលមានភិក្ខុទៅកាន់អនាវាសដែលគ្មានភិក្ខុទេ វៀរលែងតែសង្ឃ វៀរលែងតែភិក្ខុមានការអន្តរាយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងថ្ងៃបវារណានោះមិនត្រូវភិក្ខុចេញពីអនាវាសដែលមានភិក្ខុ ទៅកាន់អាវាសឬអនាវាសដែលគ្មានភិក្ខុទេ វៀរលែងតែសង្ឃ វៀរលែងតែភិក្ខុមានការអន្តរាយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងថ្ងៃបវារណានោះមិនត្រូវភិក្ខុចេញពីអាវាសឬអនាវាសដែលមានភិក្ខុ ទៅកាន់អាវាសដែលគ្មានភិក្ខុទេ វៀរលែងតែសង្ឃ វៀរលែងតែភិក្ខុមានការអន្តរាយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងថ្ងៃបវារណានោះ មិនត្រូវភិក្ខុចេញពីអាវាសឬអនា-

ឧបោសថក្ខន្ធកេ ន តទហុបោសថេ គន្តព្វំ

អភិក្ខុកោ អនាវាសោ គន្តព្វោ អញ្ញត្រ សង្ឃេន អញ្ញត្រ
អន្តរាយា ។ ន ភិក្ខវេ តទហុបោសថេ សភិក្ខុកា
អាវាសា វា អនាវាសា វា អភិក្ខុកោ អាវាសោ វា
អនាវាសោ វា គន្តព្វោ អញ្ញត្រ សង្ឃេន អញ្ញត្រ
អន្តរាយា ។ ន ភិក្ខវេ តទហុបោសថេ សភិក្ខុកា
អាវាសា សភិក្ខុកោ អាវាសោ គន្តព្វោ យត្ថស្សុ
ភិក្ខូ នានាសំវាសកា អញ្ញត្រ សង្ឃេន អញ្ញត្រ
អន្តរាយា ។ ន ភិក្ខវេ តទហុបោសថេ សភិក្ខុកា
អាវាសា សភិក្ខុកោ អនាវាសោ គន្តព្វោ យត្ថស្សុ ភិក្ខូ
នានាសំវាសកា អញ្ញត្រ សង្ឃេន អញ្ញត្រ អន្តរាយា ។
ន ភិក្ខវេ តទហុបោសថេ សភិក្ខុកា អាវាសា ស
ភិក្ខុកោ អាវាសោ វា អនាវាសោ វា គន្តព្វោ យត្ថស្សុ
ភិក្ខូ នានាសំវាសកា អញ្ញត្រ សង្ឃេន អញ្ញត្រ អន្ត-
រាយា ។ ន ភិក្ខវេ តទហុបោសថេ សភិក្ខុកា អនាវា
សា សភិក្ខុកោ អាវាសោ ។ បេ ។ អនាវាសោ ។ បេ ។
អាវាសោ វា អនាវាសោ វា គន្តព្វោ យត្ថស្សុ ភិក្ខូ

វាសដែលមានភិក្ខុ ទៅកាន់អាវាសដែលគ្មានភិក្ខុទេ វៀរលែងតែសង្ឃ វៀរលែងតែភិក្ខុមានការអន្តរាយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងថ្ងៃបវារណានោះមិនត្រូវភិក្ខុចេញពីអាវាសឬអនាវាសដែលមានភិក្ខុ ទៅកាន់អាវាសឬអនាវាសដែលគ្មានភិក្ខុទេ វៀរលែងតែសង្ឃ វៀរលែងតែភិក្ខុមានការអន្តរាយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងថ្ងៃបវារណានោះមិនត្រូវភិក្ខុចេញពីអាវាសដែលមានភិក្ខុទៅកាន់អាវាសដែលមានភិក្ខុនោះទេ គឺអាវាសណាដែលមានពួកភិក្ខុមានសំវាសផ្សេងគ្នា វៀរលែងតែសង្ឃ វៀរលែងតែភិក្ខុមានការអន្តរាយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងថ្ងៃបវារណានោះមិនត្រូវភិក្ខុចេញពីអាវាសដែលមានភិក្ខុ ទៅកាន់អនាវាសដែលមានភិក្ខុទេ គឺអនាវាសណាដែលមានពួកភិក្ខុមានសំវាសផ្សេងគ្នា វៀរលែងតែសង្ឃ វៀរលែងតែភិក្ខុមានការអន្តរាយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងថ្ងៃបវារណានោះ មិនត្រូវភិក្ខុចេញពីអាវាសដែលមានភិក្ខុ ទៅកាន់អាវាសឬអនាវាសដែលមានភិក្ខុទេ គឺអាវាសឬអនាវាសណាដែលមានពួកភិក្ខុមានសំវាសផ្សេងគ្នា វៀរលែងតែសង្ឃ វៀរលែងតែភិក្ខុមានការអន្តរាយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងថ្ងៃបវារណានោះ មិនត្រូវភិក្ខុចេញពីអនាវាសដែលមានភិក្ខុ ទៅកាន់អាវាសដែលមានភិក្ខុទេ ។ បេ ។ ទៅកាន់អនាវាស ។ បេ ។ ទៅកាន់អាវាសឬអនាវាសទេ គឺអាវាសឬអនាវាសណាដែលមានពួកភិក្ខុមានសំវាស

នានាសំវាសកា អញ្ញត្រ សង្ឃេន អញ្ញត្រ អន្តរាយា ។ ន ភិក្ខវេ តទហុប្បវារណាយ សភិក្ខុកា អាវាសា វា អនាវាសា វា សភិក្ខុកោ អាវាសោ ។ បេ ។ អនាវាសោ ។ បេ ។ អាវាសោ វា អនាវាសោ វា គន្តព្វោ យត្ថស្សុ ភិក្ខូ នានាសំវាសកា អញ្ញត្រ សង្ឃេន អញ្ញត្រ អន្តរាយា ។ គន្តព្វោ ភិក្ខវេ តទហុប្បវារណាយ សភិក្ខុកា អាវាសា សភិក្ខុកោ អាវាសោ ។ បេ ។ អនាវាសោ ។ បេ ។ អាវាសោ វា អនាវាសោ វា យត្ថស្សុ ភិក្ខូ សមានសំវាសកា យំ ជញ្ញា សក្កោមិ អជ្ជេវ គន្តុំ ។ គន្តព្វោ ភិក្ខវេ តទហុប្បវារណាយ សភិក្ខុកា អនាវាសា សភិក្ខុកោ អាវាសោ ។ បេ ។ អនាវាសោ ។ បេ ។ អាវាសោ វា អនាវាសោ វា យត្ថស្សុ ភិក្ខូ សមានសំវាសកា យំ ជញ្ញា សក្កោមិ អជ្ជេវ គន្តុំ ។ គន្តព្វោ ភិក្ខវេ តទហុប្បវារណាយ សភិក្ខុកា អាវាសា វា អនាវាសា វា សភិក្ខុកោ អាវាសោ ។ បេ ។ អនាវាសោ

ផ្សេងគ្នា វៀរលែងតែសង្ឃ វៀរលែងតែភិក្ខុមានការអន្តរាយ ៗ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងថ្ងៃបវារណា នោះមិនត្រូវភិក្ខុចេញពីអាវាសឬអនាវាសដែលមានភិក្ខុ ទៅកាន់អាវាសដែលមានភិក្ខុទេ ៗ បេ ៗ ទៅកាន់អនាវាសទេ ៗ បេ ៗ ទៅកាន់អាវាសឬអនាវាសទេ គឺអាវាសឬអនាវាសណាដែលមានពួកភិក្ខុមានសំវាសផ្សេងគ្នា វៀរលែងតែសង្ឃ វៀរលែងតែភិក្ខុមានការអន្តរាយ ៗ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងថ្ងៃបវារណា នោះភិក្ខុគួរចេញពីអាវាសដែលមានភិក្ខុ ទៅកាន់អាវាសដែលមានភិក្ខុបាន ៗ បេ ៗ ទៅកាន់អនាវាស ៗ បេ ៗ ទៅកាន់អាវាសឬអនាវាស គឺអាវាសឬអនាវាសណាដែលមានពួកភិក្ខុមានសំវាសស្មើគ្នាបាន ហើយភិក្ខុក៏ដឹងថា អាវាសណា អាត្មាអញអាចទៅទាន់ក្នុងថ្ងៃនេះជាប្រាកដ ៗ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងថ្ងៃបវារណា នោះ ភិក្ខុគួរចេញពីអនាវាសដែលមានភិក្ខុទៅកាន់អាវាសដែលមានភិក្ខុបាន ៗ បេ ៗ ទៅកាន់អនាវាស ៗ បេ ៗ ទៅកាន់អាវាសឬអនាវាស គឺអាវាសឬអនាវាសណាដែលមានពួកភិក្ខុមានសំវាសស្មើគ្នាបាន ហើយភិក្ខុក៏ដឹងថា អាវាសណា អាត្មាអញអាចទៅទាន់ក្នុងថ្ងៃនេះជាប្រាកដ ៗ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងថ្ងៃបវារណា នោះ ភិក្ខុគួរចេញពីអាវាសឬអនាវាសដែលមានភិក្ខុ ទៅកាន់អាវាសដែលមានភិក្ខុបាន ៗ បេ ៗ ទៅកាន់អនាវាស ៗ បេ ៗ

បវារណក្ខន្ធកេ ន ភិក្ខុនិយា និសិន្នបរិសាយ បវារេតព្វំ

។ បេ ។ អាវាសោ វា អនាវាសោ វា យត្ថស្សុ ភិក្ខូ ស-
មានសំវាសកា យំ ជញ្ញា សក្កោមិ អជ្ជេវ គន្តុំ ។

(៣៩) ន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយា និសិន្នបរិសាយ បវារេ-
តព្វំ យោ បវារេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ន ភិក្ខវេ សិក្ខ-
មានាយ ន សាមណេរស្ស ន សាមណេរិយា ន សិក្ខំ
បច្ចក្ខាតកស្ស ន អន្តិមវត្ថុំ អជ្ឈាបន្នកស្ស និសិន្នបរិ-
សាយ បវារេតព្វំ យោ បវារេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ន
ភិក្ខវេ អាបត្តិយា អទស្សនេ ឧក្ខិត្តកស្ស និសិន្នបរិ-
សាយ បវារេតព្វំ យោ បវារេយ្យ យថាធម្មោ ការេតព្វោ ។
ន អាបត្តិយា អប្បដិកម្មេ ឧក្ខិត្តកស្ស ន បាបិកាយ
ទិដ្ឋិយា អប្បដិនិស្សគ្គេ ឧក្ខិត្តកស្ស និសិន្នបរិសាយ
បវារេតព្វំ យោ បវារេយ្យ យថាធម្មោ ការេតព្វោ ។
ន បណ្ឌកស្ស និសិន្នបរិសាយ បវារេតព្វំ យោ
បវារេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ន ថេយ្យសំវាស-
កស្ស ន តិត្ថិយបក្កន្តកស្ស ន តិរច្ឆានគតស្ស

ទៅកាន់អាវាសឬអនាវាស គឺអាវាសឬអនាវាសណាដែលមានពួកភិក្ខុមានសំវាសស្មើគ្នាបាន ហើយភិក្ខុក៏ដឹងថាអាវាសណា អាត្មាអញអាចទៅទាន់ក្នុងថ្ងៃនេះជាប្រាកដ ។

(៣៩) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មិនត្រូវភិក្ខុបវារណាក្នុងបរិសទ្យដែលមានភិក្ខុនីអង្គុយជាមួយផងទេ ភិក្ខុណាបវារណា ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មិនត្រូវភិក្ខុបវារណាក្នុងបរិសទ្យដែលមាននាងសិក្ខមានា សាមណេរ សាមណេរី បុគ្គលអ្នកលាសិក្ខា បុគ្គលអ្នកត្រូវអន្តិមវត្ថុអង្គុយជាមួយផងទេ ភិក្ខុណាបវារណា ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មិនត្រូវភិក្ខុបវារណាក្នុងបរិសទ្យដែលមានភិក្ខុត្រូវសង្ឃលើកវត្ត ព្រោះមិនឃើញអាបត្តិអង្គុយជាមួយផងទេ ភិក្ខុណាបវារណា ត្រូវវិនយធរឲ្យភិក្ខុនោះធ្វើតាមធម៌ (គឺឲ្យសំដែងអាបត្តិចេញ) ។ មិនត្រូវភិក្ខុបវារណាក្នុងបរិសទ្យដែលមានភិក្ខុត្រូវសង្ឃលើកវត្តព្រោះមិនសំដែងអាបត្តិ ភិក្ខុត្រូវសង្ឃលើកវត្តព្រោះមិនលះទិដ្ឋិអាក្រក់អង្គុយជាមួយផងទេ ភិក្ខុណាបវារណា ត្រូវវិនយធរឲ្យភិក្ខុនោះធ្វើតាមធម៌ ។ មិនត្រូវភិក្ខុបវារណាក្នុងបរិសទ្យដែលមានបណ្ឌក (ខ្ទើយ) អង្គុយជាមួយផងទេ ភិក្ខុណាបវារណា ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ មិនត្រូវភិក្ខុបវារណាក្នុងបរិសទ្យដែលមានបុគ្គលជាថេយ្យសំវាសក[1] បុគ្គលគេចទៅចូលសាសនាតិរ្ថិយ តិរច្ឆាន

---

១ លួចសំវាស ។

ន មាតុឃាតកស្ស ន បិតុឃាតកស្ស ន អរហន្ត-ឃាតកស្ស ន ភិក្ខុនិទូសកស្ស ន សង្ឃភេទកស្ស ន លោហិតុប្បាទកស្ស ន ឧភតោព្យញ្ជនកស្ស និសិន្នបរិសាយ បវារេតព្វំ យោ បវារេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ន ភិក្ខវេ បារិវាសិយប្បវារណាទានេន បវារេតព្វំ អញ្ញត្រ អវុដ្ឋិតាយ បរិសាយ ។ ន ច ភិក្ខវេ អប្បវារណាយ បវារេតព្វំ អញ្ញត្រ សង្ឃសាមគ្គិយាតិ ។

ទុតិយភាណវារំ និដ្ឋិតំ ។

(៦០) តេន ខោ បន សមយេន កោសលេសុ ជន-បទេសុ អញ្ញតរស្មឹ អាវាសេ តទហុប្បវារណាយ សព្ពរ-ភយំ(១) អហោសិ ។ ភិក្ខូ នាសក្ខឹសុ តេវាចិកំ បវារេតុំ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ទ្វេ-វាចិកំ បវារេតុន្តិ ។ ពាឡ្ហតរំ សព្ពរភយំ អហោសិ ។

---

១ ឱ. សវរភយំ ។

បុគ្គលអ្នកសម្លាប់មាតា អ្នកសម្លាប់បិតា អ្នកសម្លាប់ព្រះអរហន្ត អ្នកប្រទូស្តភិក្ខុនី អ្នកបំបែកសង្ឃ អ្នកធ្វើលោហិតុប្បាទ (ធ្វើព្រះលោហិតព្រះពុទ្ធឲ្យពងឡើង) បុគ្គលជាឧភតោព្យញ្ជនកៈ (មនុស្សមានភេទពីរ) អង្គុយជាមួយផងទេ ភិក្ខុណាបវារណា ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មិនត្រូវភិក្ខុបវារណា ដោយឲ្យបវារណា ឈ្មោះថាបារិវាសិក (មានបរិសទ្យក្រោកចេញទៅហើយ) វៀរលែងតែបរិសទ្យមិនទាន់ក្រោកចេញ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មិនត្រូវភិក្ខុបវារណាក្នុងថ្ងៃមិនមែនថ្ងៃបវារណាទេ វៀរលែងតែសង្ឃសាមគ្គីបវារណាចេញ ។

ចប់ ទុតិយភាណវារៈ ។

(៤០) ក៏សម័យនោះឯង មានអាវាសមួយក្នុងកោសលជនបទកើតសពរភ័យ[១] ក្នុងថ្ងៃបវារណានោះ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយមិនអាចនឹងបវារណាជាតេវាចិកាបវារណា (បវារណាជាគំរប់ ៣ ដង) បាន ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលដំណើរនុ៎ះចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់អនុញ្ញាតថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុបវារណាជាទ្វេវាចិកាបវារណា (បវារណាជាគំរប់ពីរដង) បាន ។ (កាលនោះ) សពរភ័យដ៏ខ្លាំង

---

១ ភ័យដែលកើតអំពីមនុស្សនៅក្នុងព្រៃ ។

បវារណក្ខន្ធកេ តេវាចិកាទិកា បវារណា

ភិក្ខូ នាសក្ខិំសុ ទ្វេវាចិកំ បវារេតុំ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឯកវាចិកំ បវារេតុន្តិ ។ ពាឡ្ហតរំ សព្វរភយំ អហោសិ ។ ភិក្ខូ នាសក្ខិំសុ ឯកវាចិកំ បវារេតុំ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ សមានវស្សិកំ បវារេតុន្តិ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្មឹ អាវាសេ តទហុប្បវារណាយ មនុស្សេហិ ទានំ ទេន្តេហិ យេភុយ្យេន រត្តិ ខេបិតា ហោតិ ។ អថខោ តេសំ ភិក្ខូនំ ឯតទហោសិ ឥមេហិ មនុស្សេហិ ទានំ ទេន្តេហិ យេភុយ្យេន រត្តិ ខេបិតា សចេ សង្ឃោ តេវាចិកំ បវារេស្សតិ អប្បវារិតោ វ សង្ឃោ ភវិស្សតិ អថាយំ រត្តិ វិភាយិស្សតិ កថំ នុ ខោ អម្ហេហិ បដិបជ្ជិតព្វន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ អញ្ញតរស្មឹ អាវាសេ តទហុប្បវារណាយ មនុស្សេហិ ទានំ ទេន្តេហិ យេភុយ្យេន រត្តិ ខេបិតា ហោតិ ។

ជាងមុនកើតឡើងទៀត ។ ពួកភិក្ខុមិនអាចនឹងបវារណាជាទ្វេវាចិកាបវារណាបាន ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលដំណើរនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់អនុញ្ញាតថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុបវារណាជាឯកវាចិកាបវារណា (បវារណាតែម្តង ១) បាន ។ សញ្ញាភ័យក៏ក្លាខ្លាំងជាងមុនកើតឡើងទៀត ។ (កាលនោះ) ពួកភិក្ខុមិនអាចបវារណាជាឯកវាចិកាបវារណាបាន ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលដំណើរនុ៎ះចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់អនុញ្ញាតថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុបវារណា ជាសមានវស្សិកាបវារណា (ឲ្យភិក្ខុដែលមានវស្សាស្មើ ៗ គ្នាបវារណាព្រមគ្នា) បាន ។ ក៏សម័យនោះឯង ក្នុងអាវាសមួយមានពួកមនុស្ស (មក) ឲ្យទានក្នុងថ្ងៃបវារណានោះអស់រាត្រីជាច្រើន (ជិតភ្លឺ) ។ ទើបភិក្ខុទាំងឡាយនោះមានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នេះថា ពួកមនុស្សទាំងនេះឲ្យទានអស់រាត្រីជាច្រើន បើសង្ឃនឹងបវារណាជាតេវាចិកាបវារណា សង្ឃនឹងបវារណាមិនទាន់ ដ្បិតរាត្រីនេះជិតភ្លឺហើយ តើយើងទាំងឡាយត្រូវប្រតិបត្តិដូចម្តេច ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលដំណើរនុ៎ះចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់មានបន្ទូលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ បើក្នុងអាវាសណាមួយមានពួកមនុស្សឲ្យទានក្នុងថ្ងៃបវារណានោះ អស់រាត្រីជាច្រើន ។ បើពួកភិក្ខុក្នុងទី

តត្រ ចេ ភិក្ខូនំ ឯវំ ហោតិ មនុស្សេហិ ទានំ ទេន្តេហិ យេភុយ្យេន រត្តិ ខេបិតា សចេ សង្ឃោ តេវាចិកំ បវារេស្សតិ អប្បវារិតោ វ សង្ឃោ ភវិស្សតិ អថាយំ រត្តិ វិភាយិស្សតីតិ ។ ព្យត្តេន ភិក្ខុនា បដិពលេន សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ មនុស្សេហិ ទានំ ទេន្តេហិ យេភុយ្យេន រត្តិ ខេបិតា ។ សចេ សង្ឃោ តេវាចិកំ បវារេស្សតិ អប្បវារិតោ វ សង្ឃោ ភវិស្សតិ អថាយំ រត្តិ វិភាយិស្សតិ ។ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ សង្ឃោ ទ្វេវាចិកំ ឯកវាចិកំ សមានវស្សិកំ បវារេយ្យាតិ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ អញ្ញតរស្មឹ អាវាសេ តទហុបវារណាយ ភិក្ខូហិ ធម្មំ ភណន្តេហិ សុត្តន្តិកេហិ សុត្តន្តំ សង្គាយន្តេហិ វិនយធរេហិ វិនយំ វិនិច្ឆិនន្តេហិ ធម្មកថិកេហិ ធម្មំ សាកច្ឆន្តេហិ ភិក្ខូហិ កលហំ ករោន្តេហិ យេភុយ្យេន រត្តិ ខេបិតា ហោតិ ។ តត្រ ចេ ភិក្ខូនំ ឯវំ ហោតិ ភិក្ខូហិ កលហំ ករោន្តេហិ យេភុយ្យេន រត្តិ ខេបិតា សចេ សង្ឃោ តេវាចិកំ បវារេស្សតិ អប្បវារិតោ វ សង្ឃោ ភវិស្សតិ អថាយំ

នោះមានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា ពួកមនុស្សដែលឲ្យទានអស់រាត្រីជាច្រើន បើសង្ឃនឹងបវារណាជាតេវាចិកាបវារណា សង្ឃនឹងបវារណាមិនទាន់ ដ្បិតរាត្រីជិតភ្លឺហើយ ។ ត្រូវភិក្ខុដែលឆ្លាសប្រតិពលឲ្យសង្ឃដឹងថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ (ដ្បិតមាន) ពួកមនុស្សអ្នកឲ្យទានអស់រាត្រីជាច្រើន ។ បើសង្ឃនឹងបវារណាជាតេវាចិកាបវារណា សង្ឃនឹងបវារណាមិនទាន់ទេ ដ្បិតរាត្រីជិតភ្លឺហើយ ។ បើកម្មមានកាលគួរដល់សង្ឃហើយ គួរសង្ឃបវារណា ជាទ្វេវាចិកាបវារណា ជាឯកវាចិកា-បវារណា ជាសមានវស្សិកាបវារណា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសា-សនានេះបើក្នុងអាវាសណាមួយ មានពួកភិក្ខុនិយាយធម៌ ពួកភិក្ខុរៀនព្រះសូត្រសង្គាយនា (ផ្ទៀងផ្ទាត់) ព្រះសូត្រ ពួកភិក្ខុជាវិនយធរវិនិច្ឆ័យវិន័យ ពួកភិក្ខុធម្មកថិកសាកច្ឆាធម៌ ពួកភិក្ខុធ្វើសេចក្តីឈ្លោះគ្នា ក្នុងថ្ងៃបវារណានោះ អស់រាត្រីជាច្រើន ។ បើពួកភិក្ខុក្នុងអាវាសនោះមានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា ពួកភិក្ខុធ្វើសេចក្តីឈ្លោះគ្នា អស់រាត្រីជាច្រើន បើសង្ឃនឹងបវារណា ជាតេវាចិកាបវារណា សង្ឃនឹងបវារណាមិនទាន់

រត្តិ វិភាយិស្សតីតិ ។ ព្យត្តេន ភិក្ខុនា បដិពលេន សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ ភិក្ខូហិ កលហំ ការោន្តេហិ យេភុយ្យេន រត្តិ ខេបិតា ។ សចេ សង្ឃោ តេវាចិកំ បវារេស្សតិ អប្បវារិតោ វ សង្ឃោ ភវិស្សតិ អថាយំ រត្តិ វិភាយិស្សតិ ។ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ សង្ឃោ ទ្វេវាចិកំ ឯកវាចិកំ សមានវស្សិកំ បវារេយ្យាតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន កោសលេសុ ជនបទេសុ អញ្ញតរស្មឹ អាវាសេ តទហុ បវារណាយ មហាភិក្ខុសង្ឃោ សន្និបតិតោ ហោតិ ។ បរិត្តញ្ច អនោវស្សិកំ ហោតិ មហា ច មេឃោ ឧគ្គតោ ហោតិ ។ អថខោ តេសំ ភិក្ខូនំ ឯតទហោសិ អយំ ខោ មហាភិក្ខុសង្ឃោ សន្និបតិតោ បរិត្តញ្ច អនោវស្សិកំ មហា ច មេឃោ ឧគ្គតោ សចេ សង្ឃោ តេវាចិកំ បវារេស្សតិ អប្បវារិតោ វ សង្ឃោ ភវិស្សតិ អថាយំ មេឃោ បវស្សិស្សតិ កថំ នុ ខោ អម្ហេហិ បដិបជ្ជិតព្វន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ អញ្ញតរស្មឹ

ព្រោះរាត្រីទៀបភ្លឺហើយ ។ ត្រូវភិក្ខុដែលឈ្លាសប្រតិពលឲ្យសង្ឃដឹងថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ ពួកភិក្ខុធ្វើសេចក្តីឈ្លោះគ្នាអស់រាត្រីជាច្រើន ។ បើសង្ឃនឹងបវារណាជាតេវាចិកាបវារណា សង្ឃនឹងបវារណាមិនទាន់ ព្រោះរាត្រីទៀបភ្លឺហើយ បើកម្មមានកាលគួរដល់សង្ឃហើយ គួរសង្ឃបវារណា ជាទ្វេវាចិកាបវារណា ជាឯកវាចិកាបវារណា ជាសមានវស្សិកាបវារណា ។ ក្នុងអាវាសមួយ ក្នុងកោសលជនបទមានភិក្ខុសង្ឃច្រើនប្រជុំគ្នាក្នុងថ្ងៃបវារណានោះ ទីដែលគត់ភ្លៀងក៏តិច មហាមេឃក៏តាំងឡើង (គឺទីងធ្លាក់ភ្លៀងធំ) ។ ទើបភិក្ខុទាំងនោះមានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុសង្ឃនេះប្រជុំគ្នាច្រើនម្ល៉េះ ទីដែលគត់ភ្លៀងក៏តិច មហាមេឃក៏តាំងឡើងហើយ បើសង្ឃនឹងបវារណាជាតេវាចិកាបវារណា សង្ឃនឹងបវារណាមិនហើយជាប្រាកដ ភ្លៀងនេះនឹងធ្លាក់ចុះមិនខាន គួរពួកយើងប្រតិបត្តិដូចម្តេចហ្ន៎ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ ក្រាបទូលដំណើរនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់មានបន្ទូលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ បើក្នុងអាវាសណាមួយមានភិក្ខុសង្ឃច្រើន

អាវាសេ តទហុបវារណាយ មហាភិក្ខុសង្ឃោ សន្និបតិតោ ហោតិ ។ បរិត្តញ្ច អនោវស្សិកំ ហោតិ មហា ច មេឃោ ឧគ្គតោ ហោតិ ។ តត្រ ចេ ភិក្ខូនំ ឯវំ ហោតិ អយំ ខោ មហាភិក្ខុសង្ឃោ សន្និបតិតោ បរិត្តញ្ច អនោវស្សិកំ មហា ច មេឃោ ឧគ្គតោ សចេ សង្ឃោ តេវាចិកំ បវារេស្សតិ អប្បវារិតោ វ សង្ឃោ ភវិស្សតិ អថាយំ មេឃោ បវស្សិស្សតីតិ ។ ព្យត្តេន ភិក្ខុនា បដិពលេន សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ អយំ មហាភិក្ខុសង្ឃោ សន្និបតិតោ ។ បរិត្តញ្ច អនោវស្សិកំ មហា ច មេឃោ ឧគ្គតោ ។ សចេ សង្ឃោ តេវាចិកំ បវារេស្សតិ អប្បវារិតោ វ សង្ឃោ ភវិស្សតិ អថាយំ មេឃោ បវស្សិស្សតិ ។ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ សង្ឃោ ទ្វេវាចិកំ ឯកវាចិកំ សមានវស្សិកំ បវារេយ្យាតិ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ អញ្ញតរស្មឹ អាវាសេ តទហុបវារណាយ រាជន្តរាយោ ហោតិ ។ បេ ។ ចោរន្តរាយោ ហោតិ ។ អគ្យន្តរាយោ ហោតិ ។ ឧទកន្តរាយោ ហោតិ ។

ប្រជុំគ្នាក្នុងថ្ងៃបវារណានោះៗ ទីគត់ភ្លៀងក៏តិច ភ្លៀងធំក៏តាំងឡើងហើយៗ បើពួកភិក្ខុក្នុងអាវាសនោះ មានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុសង្ឃនេះ ប្រជុំគ្នាច្រើនដល់ម្ល៉េះ ទីដែលគត់ភ្លៀងក៏តិច ភ្លៀងធំក៏តាំងឡើងហើយ បើសង្ឃនឹងបវារណាជាតេវាចិកាបវារណា សង្ឃនឹងបវារណាមិនហើយជា ប្រាកដ ភ្លៀងនឹងធ្លាក់ចុះមិនខាន ៗ ត្រូវភិក្ខុដែលឆ្លាសប្រតិពលឲ្យសង្ឃ ដឹងថា បពិត្រព្រះគម្តែងសង្ឃដ៏ចំរើន សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ (ដ្បិត)ភិក្ខុសង្ឃ នេះប្រជុំគ្នាច្រើនណាស់ ៗ ទីគត់ភ្លៀងក៏តិច ភ្លៀងធំក៏តាំងឡើងហើយ ៗ បើសង្ឃនឹងបវារណា ជាតេវាចិកាបវារណា សង្ឃនឹងបវារណាមិនហើយ ជាប្រាកដ ភ្លៀងនេះធ្លាក់ចុះមិនខាន ៗ បើកម្មមានកាលគួរដល់សង្ឃហើយ សង្ឃគប្បីបវារណា ជាទ្វេវាចិកាបវារណា ជាឯកវាចិកាបវារណា ជាសមាន-វស្សិកាបវារណា ៗ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះបើក្នុងអាវាស ណាមួយមានការអន្តរាយអំពីស្តេច ក្នុងថ្ងៃបវារណានោះ ៗ បេ ៗ មានការ អន្តរាយអំពីចោរ ៗ មានការអន្តរាយអំពីភ្លើង ៗ មានការអន្តរាយអំពីទឹក ៗ

មនុស្សន្តរាយោ ហោតិ ។ អមនុស្សន្តរាយោ ហោតិ ។ វាឡន្តរាយោ ហោតិ ។ សរីសបន្តរាយោ ហោតិ ។ ជីវិតន្តរាយោ ហោតិ ។ ព្រហ្មចរិយន្តរាយោ ហោតិ ។ តត្រ ចេ ភិក្ខូនំ ឯវំ ហោតិ អយំ ខោ ព្រហ្មចរិយន្តរាយោ សចេ សង្ឃោ តេវាចិកំ បវារេស្សតិ អប្បវារិតោ វ សង្ឃោ ភវិស្សតិ អថាយំ ព្រហ្មចរិយន្តរាយោ ភវិស្សតីតិ ។ ព្យត្តេន ភិក្ខុនា បដិពលេន សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ អយំ ព្រហ្មចរិយន្តរាយោ សចេ សង្ឃោ តេវាចិកំ បវារេស្សតិ អប្បវារិតោ វ សង្ឃោ ភវិស្សតិ អថាយំ ព្រហ្មចរិយន្តរាយោ ភវិស្សតិ ។ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ សង្ឃោ ទ្វេវាចិកំ ឯកវាចិកំ សមានវស្សិកំ បវារេយ្យាតិ ។

(៨១) តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ សាបត្តិកា បវារេន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ន ភិក្ខវេ សាបត្តិកេន បវារេតព្វំ យោ បវារេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ យោ សា-

មានការអន្តរាយអំពីមនុស្ស ។ មានការអន្តរាយអំពីអមនុស្ស (មានខ្មោចបិសាចជាដើម) ។ មានការអន្តរាយអំពីសត្វសាហាវ ។ មានការអន្តរាយអំពីសត្វលូនវារ (ពស់តូចពស់ធំ) ។ មានការអន្តរាយដល់ជីវិត ។ មានការអន្តរាយដល់ព្រហ្មចារ្យ ។ បើពួកភិក្ខុគិតសង្ស័យនោះមានសេចក្ដីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា នេះឯងជាសេចក្ដីអន្តរាយដល់ព្រហ្មចារ្យ បើសង្ឃនឹងបវារណាជាតេវាចិកាបវារណា សង្ឃនឹងបវារណាមិនហើយជាប្រាកដ នឹងមានការអន្តរាយដល់ព្រហ្មចារ្យនេះមិនខាន ។ ត្រូវភិក្ខុឆ្លាសប្រតិពលឲ្យសង្ឃដឹងថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមសង្ឃស្ដាប់ខ្ញុំ នេះជាការអន្តរាយដល់ព្រហ្មចារ្យ បើសង្ឃនឹងបវារណាជាតេវាចិកាបវារណា សង្ឃនឹងបវារណាមិនហើយជាប្រាកដ ការអន្តរាយដល់ព្រហ្មចារ្យនេះមុខជានឹងកើតឡើងមិនខាន ។ បើកម្មមានកាលគួរដល់សង្ឃហើយ គួរសង្ឃបវារណាជាទ្វេវាចិកាបវារណា ជាឯកវាចិកាបវារណា ជាសមានវស្សិកាបវារណា ។

(៤១) ក៏សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុមានអាបត្តិ (ជាត្រូវអាបត្តិ) ហើយបវារណា ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលដំណើរនុះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់បញ្ញត្តថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុដែលមានអាបត្តិមិនត្រូវបវារណាទេ ភិក្ខុណាបវារណា ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុណាមានអាបត្តិហើយបវារណា

បត្តិកោ បវារេតិ តស្ស ឱកាសំ ការាបេត្វា អាបត្តិ-
យា ចោទេន្តិ ។ តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា
ភិក្ខូ ឱកាសំ ការាបិយមានា ន ឥច្ឆន្តិ ឱកាសំ
កាតុំ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ
ភិក្ខវេ ឱកាសំ អករោន្តស្ស បវារណំ ឋបេតុំ ឯវញ្ច
បន ភិក្ខវេ ឋបេតព្វា តទហុ បវារណាយ ចាតុទ្ទសេ
វា បណ្ណរសេ វា តស្មឹ បុគ្គលេ សម្មុខីភូតេ សង្ឃ-
មជ្ឈេ ឧទាហរិតព្វំ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ ឥត្ថន្នា-
មោ បុគ្គលោ សាបត្តិកោ បវារេតិ តស្ស បវារណំ
ឋបេមិ ន តស្មឹ សម្មុខីភូតេ បវារេតព្វន្តិ ។ ឋបិតា
ហោតិ បវារណាតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន
ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ បុរម្ហាកំ បេសលា ភិក្ខូ បវារណំ
ឋបេន្តីតិ បដិកច្ចេវ សុទ្ធានំ ភិក្ខូនំ អនាបត្តិកានំ
អវត្ថុស្មឹ អការណេ បវារណំ ឋបេន្តិ បវារិតានម្បិ
បវារណំ ឋបេន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។

តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុសុំធ្វើឱកាសហើយចោទអាបត្តិដល់ភិក្ខុនោះ ។ ក៏សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុកាលដែលភិក្ខុឯទៀតសុំឱកាសមិនប្រា-ថ្នានឹងបើកឱកាសឲ្យ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលដំណើរនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់អនុញ្ញាតថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យឃាត់នូវបវារណាដល់ភិក្ខុដែលមិនធ្វើឱកាស (មិនបើកឲ្យ) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុត្រូវឃាត់បវារណាយ៉ាងនេះ ត្រូវភិក្ខុស្រូតក្នុងកណ្តាលសង្ឃចំពោះបុគ្គលនោះដែលមានក្នុងទីចំពោះមុខក្នុងថ្ងៃបវារណានោះគឺថ្ងៃទី ១៤ ឬថ្ងៃទី ១៥ ថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ បុគ្គលឈ្មោះនេះប្រកបដោយអាបត្តិហើយបវារណា ខ្ញុំសូមឃាត់នូវបវារ-ណារបស់បុគ្គលនោះ មិនគួរសង្ឃបវារណានឹងបុគ្គលនោះដែលមានក្នុងទីចំពោះមុខទេ ។ បវារណាឈ្មោះថា ភិក្ខុបានឃាត់ហើយ ។ ក៏សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុគិតគ្នាថា ពួកភិក្ខុមានសីលជាទីស្រឡាញ់មុខជានឹងឃាត់បវារណារបស់ពួកយើងជាមុនហើយ ក៏តាំងរួតរះឃាត់បវារណាដល់ពួកភិក្ខុដែលបរិសុទ្ធមិនត្រូវអាបត្តិ ដោយឥតមានរឿងឥតមានហេតុអ្វី ថែមទាំងឃាត់បវារណាដល់ពួកភិក្ខុដែលបានបវារណាហើយផង ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលដំណើរនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះ

ន ភិក្ខវេ សុទ្ធានំ ភិក្ខូនំ អនាបត្តិកានំ អវត្ថុស្មឹ
អការណេ បវារណា ឋបេតព្វា យោ ឋបេយ្យ អាបត្តិ
ទុក្កដស្ស ។ ន ច ភិក្ខវេ បវារិតានម្បិ បវារណា ឋបេ-
តព្វា យោ ឋបេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(៤២) ឯវំ ខោ ភិក្ខវេ ឋបិតា ហោតិ បវារណា ។
ឯវំ អដ្ឋបិតា ។ កថញ្ច ភិក្ខវេ អដ្ឋបិតា ហោតិ ប-
វារណា ។ តេវាចិកាយ ចេ ភិក្ខវេ បវារណាយ ភា-
សិតាយ លបិតាយ បរិយោសិតាយ បវារណំ ឋបេតិ
អដ្ឋបិតា ហោតិ បវារណា ។ ទ្វេវាចិកាយ ចេ ភិក្ខវេ
ឯកវាចិកាយ ចេ ភិក្ខវេ សមានវស្សិកាយ ចេ ភិក្ខវេ
បវារណាយ ភាសិតាយ លបិតាយ បរិយោសិតាយ បវា-
រណំ ឋបេតិ អដ្ឋបិតា ហោតិ បវារណា ។ ឯវំ ខោ ភិក្ខវេ
អដ្ឋបិតា ហោតិ បវារណា ។ កថញ្ច ភិក្ខវេ ឋបិតា

អង្គទ្រង់មានបន្ទូលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មិនត្រូវភិក្ខុឃាត់បវារណាដល់ពួកភិក្ខុដែលបរិសុទ្ធដែលមិនត្រូវអាបត្តិដោយឥតមានរឿង ឥតមានហេតុអ្វីទេ ភិក្ខុណាឃាត់ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវឃាត់បវារណាដល់ពួកភិក្ខុដែលបានបវារណាហើយទេ ភិក្ខុណាឃាត់ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៤៦) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បវារណាដែលភិក្ខុបានឃាត់ហើយដោយប្រការដូច្នេះឯង ។ បវារណាដែលភិក្ខុឃាត់មិនបានដូចមានសេចក្តីតទៅនេះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បវារណាដែលភិក្ខុឃាត់មិនបាននោះតើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុឃាត់បវារណាចំពោះតេវាចិកាបវារណាដែលសង្ឃបានសូត្រហើយ បានពោលហើយ បានបញ្ចប់ស្រេចហើយ បវារណាឈ្មោះថាភិក្ខុឃាត់មិនបាន ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុឃាត់បវារណាចំពោះទ្វេវាចិកាបវារណា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុឃាត់បវារណាចំពោះឯកវាចិកាបវារណា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុឃាត់បវារណាចំពោះសមានវស្សិកាបវារណា ដែលសង្ឃបានសូត្រហើយ បានពោលហើយ បានបញ្ចប់ស្រេចហើយ បវារណាឈ្មោះថាភិក្ខុឃាត់មិនបានឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បវារណាដែលភិក្ខុមិនត្រូវឃាត់ដូចបានសំដែងមកនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បវារណាដែលឈ្មោះថា

ហោតិ បវារណា ។ តេវាចិកាយ ចេ ភិក្ខវេ បវារណាយ ភាសិតាយ លបិតាយ អបរិយោសិតាយ[១] បវារណំ ឋបេតិ ឋបិតា ហោតិ បវារណា ។ ទ្វេវាចិកាយ ចេ ភិក្ខវេ ឯកវាចិកាយ ចេ ភិក្ខវេ សមានវស្សិកាយ ចេ ភិក្ខវេ បវារណាយ ភាសិតាយ លបិតាយ អបរិយោសិតាយ បវារណំ ឋបេតិ ឋបិតា ហោតិ បវារណា ។ ឯវំ ខោ ភិក្ខវេ ឋបិតា ហោតិ បវារណា ។

(២៣) ឥធ បន ភិក្ខវេ តទហុបវារណាយ ភិក្ខុ ភិក្ខុស្ស បវារណំ ឋបេតិ ។ តញ្ចេ ភិក្ខុំ អញ្ញេ ភិក្ខូ ជានន្តិ អយំ ខោ អាយស្មា អបរិសុទ្ធកាយសមាចារោ អបរិសុទ្ធវចីសមាចារោ អបរិសុទ្ធអាជីវោ ពាលោ អព្យត្តោ ន បដិពលោ អនុយុញ្ជិយមានោ អនុយោគំ ទាតុន្តិ ។ អលំ ភិក្ខុ មា ភណ្ឌនំ មា កលហំ មា វិគ្គហំ មា វិវាទន្តិ ឱមទ្ទិត្វា សង្ឃេន បវារេតព្វំ ។

១ ឱ. បរិយោសិតាយ ។

ភិក្ខុឃាត់បាននោះតើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុឃាត់បវារណា ចំពោះតេវាចិកាបវារណាដែលសង្ឃបានសូត្រហើយ បានពោលហើយតែមិនទាន់ចប់ បវារណាឈ្មោះថាភិក្ខុបានឃាត់ហើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុឃាត់បវារណា ចំពោះទ្វេវាចិកាបវារណា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុឃាត់បវារណាចំពោះឯកវាចិកាបវារណា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុឃាត់បវារណា ចំពោះសមានវស្សិកាបវារណា ដែលសង្ឃបានសូត្រហើយ បានពោលហើយតែមិនទាន់ចប់ បវារណាឈ្មោះថាភិក្ខុបានឃាត់ហើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បវារណាឈ្មោះថាភិក្ខុបានឃាត់ហើយដូចពោលមកនេះឯង ។

(៤៣) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ បើប្រសិនជាមានភិក្ខុឃាត់បវារណាចំពោះភិក្ខុផងគ្នាក្នុងថ្ងៃបវារណានោះ ។ បើពួកភិក្ខុឯទៀតបានស្គាល់ភិក្ខុនោះថា លោកដ៏មានអាយុនេះឯងមានកាយសមាចារមិនបរិសុទ្ធ[១] មានវចីសមាចារមិនបរិសុទ្ធ[២] មានអាជីវៈមិនបរិសុទ្ធ[៣] ល្ងង់មិនឆ្លាស កាលបើមានគេចោទសួរក៏មិនអាចឲ្យគេចោទសួរបាន ។ ត្រូវសង្ឃសង្រួបសង្រួមថា នែភិក្ខុកុំឡើយ លោកកុំធ្វើការបង្កហេតុ កុំឈ្លោះគ្នា កុំទាស់ទែងគ្នា កុំធ្វើការវិវាទគ្នាឡើយ ដូច្នេះហើយ សឹមបវារណាចុះ ។

---

១ សេចក្តីប្រព្រឹត្តិដោយកាយមិនបរិសុទ្ធ ។ ២ សេចក្តីប្រព្រឹត្តិដោយវាចាមិនបរិសុទ្ធ ។ ៣ សេចក្តីចិញ្ចឹមជីវិតមិនបរិសុទ្ធ ។

បវារណក្ខន្ធកេ ភិក្ខុស្ស បវារណាឋបនំ

ឥធ បន ភិក្ខវេ តទហុប្បវារណាយ ភិក្ខុ ភិក្ខុស្ស បវារណំ ឋបេតិ ។ តញ្ចេ ភិក្ខុំ អញ្ញេ ភិក្ខូ ជានន្តិ អយំ ខោ អាយស្មា បរិសុទ្ធកាយសមាចារោ អបរិសុទ្ធវចីសមាចារោ អបរិសុទ្ធាជីវោ ពាលោ អព្យត្តោ ន បដិពលោ អនុយុញ្ជិយមានោ អនុយោគំ ទាតុន្តិ ។ អលំ ភិក្ខុ មា ភណ្ឌនំ មា កលហំ មា វិគ្គហំ មា វិវាទន្តិ ឱមទ្ទិត្វា សង្ឃេន បវារេតព្វំ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ តទហុប្បវារណាយ ភិក្ខុ ភិក្ខុស្ស បវារណំ ឋបេតិ ។ តញ្ចេ ភិក្ខុំ អញ្ញេ ភិក្ខូ ជានន្តិ អយំ ខោ អាយស្មា បរិសុទ្ធកាយសមាចារោ បរិសុទ្ធវចីសមាចារោ អបរិសុទ្ធាជីវោ ពាលោ អព្យត្តោ ន បដិពលោ អនុយុញ្ជិយមានោ អនុយោគំ ទាតុន្តិ ។ អលំ ភិក្ខុ មា ភណ្ឌនំ មា កលហំ មា វិគ្គហំ មា វិវាទន្តិ ឱមទ្ទិត្វា សង្ឃេន បវារេតព្វំ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ តទហុប្បវារណាយ ភិក្ខុ ភិក្ខុស្ស បវារណំ ឋបេតិ ។ តញ្ចេ ភិក្ខុំ អញ្ញេ ភិក្ខូ ជានន្តិ អយំ ខោ អាយស្មា

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះបើភិក្ខុឃាត់បវារណា ចំពោះភិក្ខុផងគ្នាក្នុងថ្ងៃបវារណានោះ ។ បើពួកភិក្ខុដទៃបានស្គាល់ភិក្ខុនោះថា លោកដ៏មានអាយុនេះឯងមានកាយសមាចារបរិសុទ្ធ តែមានវចីសមាចារមិនបរិសុទ្ធ មានអាជីវៈមិនបរិសុទ្ធ ល្ងង់មិនឈ្លាស កាលបើមានគេចោទសួរក៏មិនអាចឲ្យគេចោទសួរបាន ។ ត្រូវសង្ឃស្ងៀបស្ងៀមថា នែភិក្ខុ កុំឡើយ លោកកុំធ្វើការបង្កហេតុ កុំឈ្លោះគ្នា កុំទាស់ទែងគ្នា កុំវិវាទគ្នាឡើយដូច្នេះហើយ សឹមបវារណា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ បើភិក្ខុឃាត់បវារណាចំពោះភិក្ខុផងគ្នាក្នុងថ្ងៃបវារណានោះ ។ បើពួកភិក្ខុឯទៀតបានស្គាល់ភិក្ខុនោះថា លោកដ៏មានអាយុនេះឯងមានកាយសមាចារបរិសុទ្ធ មានវចីសមាចារបរិសុទ្ធ តែមានអាជីវៈមិនបរិសុទ្ធ ល្ងង់មិនឈ្លាស កាលបើមានគេចោទសួរក៏មិនអាចឲ្យគេចោទសួរបាន ។ ត្រូវសង្ឃស្ងៀបស្ងៀមថា នែភិក្ខុ លោកកុំធ្វើការបង្កហេតុ កុំឈ្លោះគ្នា កុំទាស់ទែងគ្នា កុំវិវាទគ្នាដូច្នេះហើយ សឹមបវារណាចុះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ បើភិក្ខុឃាត់បវារណាចំពោះភិក្ខុផងគ្នាក្នុងថ្ងៃបវារណានោះ ។ បើពួកភិក្ខុដទៃស្គាល់ភិក្ខុនោះថា លោកដ៏មានអាយុនេះ

បរិសុទ្ធកាយសមាចារោ បរិសុទ្ធវចីសមាចារោ បរិសុទ្ធាជីវោ ពាលោ អព្យត្តោ ន បដិពលោ អនុយុញ្ជិយមានោ អនុយោគំ ទាតុំ ។ អលំ ភិក្ខុ មា ភណ្ឌនំ មា កលហំ មា វិគ្គហំ មា វិវាទន្តិ ឱមទ្ទិត្វា សង្ឃេន បវារេតព្វំ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ តទហុប្បវារណាយ ភិក្ខុ ភិក្ខុស្ស បវារណំ ឋបេតិ ។ តញ្ចេ ភិក្ខុំ អញ្ញេ ភិក្ខូ ជានន្តិ អយំ ខោ អាយស្មា បរិសុទ្ធកាយសមាចារោ បរិសុទ្ធវចីសមាចារោ បរិសុទ្ធាជីវោ បណ្ឌិតោ ព្យត្តោ មេធាវី បដិពលោ អនុយុញ្ជិយមានោ អនុយោគំ ទាតុន្តិ ។ សោ ឯវមស្ស វចនីយោ យំ ខោ ត្វំ អាវុសោ ឥមស្ស ភិក្ខុនោ បវារណំ ឋបេសិ កិម្ហិ នំ ឋបេសិ សីលវិបត្តិយា ឋបេសិ អាចារវិបត្តិយា ឋបេសិ ទិដ្ឋិវិបត្តិយា ឋបេសីតិ ។ សោ ចេ ឯវំ វទេយ្យ សីលវិបត្តិយា ឋបេមិ អាចារវិបត្តិយា ឋបេមិ ទិដ្ឋិវិបត្តិយា ឋបេមីតិ ។ សោ ឯវមស្ស វចនីយោ ជានាតិ បនាយស្មា សីលវិបត្តឹ ជានាតិ អាចារវិបត្តឹ ជានាតិ ទិដ្ឋិវិបត្តិន្តិ ។

ឯងមានកាយសមាចារបរិសុទ្ធ មានវចីសមាចារបរិសុទ្ធ មានអាជីវៈបរិសុទ្ធ តែល្ងង់មិនឆ្លាស កាលគេចោទសួរក៏មិនអាចឲ្យគេចោទសួរបាន ។ ត្រូវសង្ឃស្រែចស្រែមថា កុំឡើយភិក្ខុ លោកកុំធ្វើករបង្កហេតុ កុំឈ្លោះគ្នា កុំទាស់ទែងគ្នា កុំវិវាទគ្នាដូច្នេះហើយ សឹមបវារណាចុះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ បើភិក្ខុឃាត់បវារណាចំពោះភិក្ខុផងគ្នាក្នុងថ្ងៃបវារណានោះ ។ បើពួកភិក្ខុដទៃស្គាល់ភិក្ខុនោះថា លោកដ៏មានអាយុនេះឯងមានកាយសមាចារបរិសុទ្ធ មានវចីសមាចារបរិសុទ្ធ មានអាជីវៈបរិសុទ្ធជាបណ្ឌិតឆ្លាសមានប្រាជ្ញា កាលមានគេចោទសួរអាចឲ្យគេចោទសួរបាន ។ ត្រូវភិក្ខុទាំងឡាយនិយាយនឹងភិក្ខុនោះថា នែអាវុសោ លោកនេះឯងឃាត់បវារណាចំពោះភិក្ខុនេះ លោកឃាត់បវារណានោះព្រោះហេតុអ្វី លោកឃាត់ព្រោះសីលវិបត្តិ ឬឃាត់ព្រោះអាចារវិបត្តិ ឬឃាត់ព្រោះទិដ្ឋិវិបត្តិ ។ បើភិក្ខុអ្នកឃាត់នោះនិយាយយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំឃាត់ព្រោះសីលវិបត្តិ ខ្ញុំឃាត់ព្រោះអាចារវិបត្តិ ខ្ញុំឃាត់ព្រោះទិដ្ឋិវិបត្តិ ។ ត្រូវភិក្ខុទាំងឡាយនិយាយនឹងភិក្ខុនោះយ៉ាងនេះថា លោកដ៏មានអាយុស្គាល់សីលវិបត្តិ ស្គាលអាចារវិបត្តិ ស្គាល់ទិដ្ឋិវិបត្តិដែរឬ ។

បវារណក្ខន្ធកេ ភិក្ខុស្ស បវារណាឋបនំ

សោ ចេ វទេយ្យ ជានាមិ ខោ អហំ អាវុសោ សីលវិបត្តឹ ជានាមិ អាចារវិបត្តឹ ជានាមិ ទិដ្ឋិវិបត្តិន្តិ ។ សោ ឯវមស្ស វចនីយោ កតមា បនាវុសោ សីលវិបត្តិ កតមា អាចារវិបត្តិ កតមា ទិដ្ឋិវិបត្តីតិ ។ សោ ចេ វទេយ្យ ចត្តារិ បារាជិកានិ តេរស សង្ឃាទិសេសា អយំ សីលវិបត្តិ ថុល្លច្ចយំ បាចិត្តិយំ បាដិទេសនីយំ ទុក្កដំ ទុព្ភាសិតំ អយំ អាចារវិបត្តិ មិច្ឆាទិដ្ឋិ អន្តគ្គាហិកា ទិដ្ឋិ អយំ ទិដ្ឋិវិបត្តីតិ ។ សោ ឯវមស្ស វចនីយោ យំ ខោ ត្វំ អាវុសោ ឥមស្ស ភិក្ខុនោ បវារណំ ឋបេសិ ទិដ្ឋេន ឋបេសិ សុតេន ឋបេសិ បរិសង្កាយ ឋបេសីតិ ។ សោ ចេ វទេយ្យ ទិដ្ឋេន វា ឋបេមិ សុតេន វា ឋបេមិ បរិសង្កាយ វា ឋបេមីតិ ។ សោ ឯវមស្ស វចនីយោ យំ ខោ ត្វំ អាវុសោ ឥមស្ស ភិក្ខុនោ ទិដ្ឋេន បវារណំ ឋបេសិ កិន្តេ ទិដ្ឋំ កិន្តិ តេ ទិដ្ឋំ កទា តេ ទិដ្ឋំ កត្ថ តេ ទិដ្ឋំ បារាជិកំ អជ្ឈាបជ្ជន្តោ ទិដ្ឋោ សង្ឃាទិសេសំ អជ្ឈាបជ្ជន្តោ ទិដ្ឋោ ថុល្លច្ចយំ បាចិត្តិយំ បាដិទេសនីយំ ទុក្កដំ ទុព្ភាសិតំ អជ្ឈាបជ្ជន្តោ ទិដ្ឋោ

បវារណាក្ខន្ធកៈ ការឃាត់នូវបវារណាដល់ភិក្ខុផងគ្នា

បើភិក្ខុនោះនិយាយយ៉ាងនេះថា នែអាវុសោ ខ្ញុំស្គាល់សីលវិបត្តិ អាចារវិបត្តិ ទិដ្ឋិវិបត្តិ ជាប្រាកដ ។ ត្រូវភិក្ខុទាំងឡាយនិយាយនឹងភិក្ខុនោះយ៉ាងនេះថា នែអាវុសោ ចុះដូចម្តេចហៅថាសីលវិបត្តិ ដូចម្តេចហៅថាអាចារវិបត្តិ ដូចម្តេចហៅថាទិដ្ឋិវិបត្តិ ។ បើភិក្ខុនោះនិយាយយ៉ាងនេះថា បារាជិក ៤ សង្ឃាទិសេស ១៣ នេះហៅថាសីលវិបត្តិ ថុល្លច្ច័យ បាចិត្តិយ បាដិទេសនីយ ទុក្កដ ទុព្ភាសិតនេះហៅថាអាចារវិបត្តិ មិច្ឆាទិដ្ឋិនិងអន្តគ្គាហិកាទិដ្ឋិនេះហៅថាទិដ្ឋិវិបត្តិ ។ ត្រូវភិក្ខុទាំងឡាយនិយាយនឹងភិក្ខុនោះយ៉ាងនេះថា នែអាវុសោ លោកឃាត់បវារណាចំពោះភិក្ខុនេះ អ្នកឃាត់ដោយឃើញ ឬឃាត់ដោយឮ ឬឃាត់ដោយរង្កៀស ។ បើភិក្ខុនោះនិយាយយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំឃាត់ដោយឃើញក្តី ខ្ញុំឃាត់ដោយឮក្តី ខ្ញុំឃាត់ដោយរង្កៀសក្តី ។ ត្រូវភិក្ខុទាំងឡាយនិយាយនឹងភិក្ខុនោះយ៉ាងនេះថា នែអាវុសោ លោកឃាត់បវារណាចំពោះភិក្ខុនេះ ដោយឃើញ តើលោកឃើញហេតុដូចម្តេច លោកឃើញអ្វីក្នុងបវារណានោះ លោកឃើញក្នុងកាលណា លោកឃើញក្នុងទីណា កាលភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបារាជិក លោកឃើញដែរឬ កាលភិក្ខុនេះត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស លោកឃើញដែរឬ កាលភិក្ខុនេះត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ បាចិត្តិយ បាដិទេសនីយ ទុក្កដ ទុព្ភាសិត លោកឃើញ

កត្ថ ច តំ អហោសិ កត្ថ ចាយំ ភិក្ខុ អហោសិ កិញ្ច
តំ ការេសិ កិញ្ចាយំ ភិក្ខុ ការេសីតិ ។ សោ ចេ ឯវំ
វទេយ្យ ន ខោ អហំ អាវុសោ ឥមស្ស ភិក្ខុនោ ទិដ្ឋេន
បវារណំ ឋបេមិ អបិច សុតេន បវារណំ ឋបេមីតិ ។ សោ
ឯវមស្ស វចនីយោ យំ ខោ តំ អាវុសោ ឥមស្ស ភិក្ខុនោ
សុតេន បវារណំ ឋបេសិ កិន្តេ សុតំ កិន្តិ តេ សុតំ
កេន តេ សុតំ កត្ថ តេ សុតំ បារាជិកំ អជ្ឈាបន្នោតិ
សុតំ សង្ឃាទិសេសំ អជ្ឈាបន្នោតិ សុតំ ថុល្លច្ចយំ
បាចិត្តិយំ បាដិទេសនីយំ ទុក្កដំ ទុព្ភាសិតំ អជ្ឈាបន្នោ-
តិ សុតំ ភិក្ខុស្ស សុតំ ភិក្ខុនិយា សុតំ សិក្ខមានាយ
សុតំ សាមណេរស្ស សុតំ សាមណេរិយា សុតំ ឧបាស-
កស្ស សុតំ ឧបាសិកាយ សុតំ រាជូនំ សុតំ រាជមហា-
មត្តានំ សុតំ តិត្ថិយានំ សុតំ តិត្ថិយសាវកានំ សុតន្តិ ។
សោ ចេ ឯវំ វទេយ្យ ន ខោ អហំ អាវុសោ ឥមស្ស ភិក្ខុ-
នោ សុតេន បវារណំ ឋបេមិ អបិច បរិសង្កាយ បវារណំ

ដែរឬ ចាំណែកលោកនៅក្នុងទីណា ឯភិក្ខុនេះនៅក្នុងទីណា លោកកំពុង ធ្វើអ្វីខ្លះ ភិក្ខុនេះកំពុងធ្វើអ្វីខ្លះ ។ បើភិក្ខុនោះនិយាយយ៉ាងនេះថា នែអា-វុសោ ខ្ញុំមិនបានឃាត់បវារណាចំពោះភិក្ខុនេះដោយឃើញទេ ខ្ញុំឃាត់ បវារណាដោយឮទេតើ ។ គួរភិក្ខុទាំងឡាយនិយាយនឹងភិក្ខុនោះយ៉ាង នេះថា នែអាវុសោ លោកឃាត់បវារណាណាចំពោះភិក្ខុនេះដោយឮ លោកឮហេតុដូចម្តេចក្នុងបវារណានោះ លោកឮអ្វី លោកឮក្នុងកាលណា លោកឮក្នុងទីណា លោកឮថាភិក្ខុនេះត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយឬ លោក ឮថាភិក្ខុនេះត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសហើយឬ លោកឮថាភិក្ខុនេះត្រូវ អាបត្តិថុល្លច្ច័យ អាបត្តិបាចិត្តិយ បាដិទេសនីយ ទុក្កដ ទុព្ភាសិតហើយ ឬ លោកឮពីភិក្ខុឬ លោកឮពីភិក្ខុនីឬ ឮពីនាងសិក្ខមានាឬ ឮពីសាម-ណេរឬ ឮពីសាមណេរីឬ ឮពីឧបាសកឬ ឮពីឧបាសិកាឬ ឮពីស្តេចទាំង ឡាយឬ ឮពីពួកមហាមាត្យស្តេចឬ ឮពីពួកតិរ្ថិយឬ ឮពីពួកសាវ-កតិរ្ថិយ ។ បើភិក្ខុនោះនិយាយយ៉ាងនេះថា នែអាវុសោ ខ្ញុំមិនបានឃាត់ បវារណាចំពោះភិក្ខុនេះដោយឮទេ ខ្ញុំឃាត់បវារណាដោយរង្កៀសទេតើ ។

ឋបេមីតិ ។ សោ ឯវមស្ស វចនីយោ យំ ខោ ត្វំ អាវុសោ ឥមស្ស ភិក្ខុនោ បរិសង្កាយ បវារណំ ឋបេសិ កឹ បរិសង្កសិ កិន្តិ បរិសង្កសិ កថា បរិសង្កសិ កត្ថ បរិសង្កសិ បារាជិកំ អជ្ឈាបន្នោតិ បរិសង្កសិ សង្ឃាទិសេសំ អជ្ឈាបន្នោតិ បរិសង្កសិ ថុល្លច្ចយំ បាចិត្តិយំ បាដិទេសនីយំ ទុក្កដំ ទុព្ភាសិតំ អជ្ឈាបន្នោតិ បរិសង្កសិ ភិក្ខុស្ស សុត្វា បរិសង្កសិ ភិក្ខុនិយា សុត្វា បរិសង្កសិ សិក្ខមានាយ សុត្វា បរិសង្កសិ សាមណេរស្ស សុត្វា បរិសង្កសិ សាមណេរិយា សុត្វា បរិសង្កសិ ឧបាសកស្ស សុត្វា បរិសង្កសិ ឧបាសិកាយ សុត្វា បរិសង្កសិ រាជូនំ សុត្វា បរិសង្កសិ រាជមហាមត្តានំ សុត្វា បរិសង្កសិ តិត្ថិយានំ សុត្វា បរិសង្កសិ តិត្ថិយសាវកានំ សុត្វា បរិសង្កសីតិ ។ សោ ចេ ឯវំ វទេយ្យ ន ខោ អហំ អាវុសោ ឥមស្ស ភិក្ខុនោ បរិសង្កាយ បវារណំ ឋបេមិ អបិច អហម្បិ(១) ន ជានាមិ កេនចាហំ(២) ឥមស្ស ភិក្ខុនោ បវារណំ ឋបេមីតិ ។ សោ ចេ ភិក្ខុ ចោទកោ ភិក្ខុ អនុយោគេន វិញ្ញូនំ សព្រហ្មចារីនំ ចិត្តំ ន

---

១ ឱ. អហំ ។ ២ ឱ. កេន អហំ ។

បវារណាក្ខន្ធកៈ ការឃាត់នូវបវារណាដល់ភិក្ខុផងគ្នា

ត្រូវភិក្ខុទាំងឡាយនិយាយនឹងភិក្ខុនោះយ៉ាងនេះថា នែអាវុសោ លោកឃាត់បវារណា ណាចំពោះភិក្ខុនេះដោយរង្កៀស លោករង្កៀសដូចម្តេច ក្នុងបវារណានោះ ហេតុអ្វីក៏លោករង្កៀស លោករង្កៀសក្នុងកាលណា លោករង្កៀសក្នុងទីណា លោករង្កៀសថាភិក្ខុនេះត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយឬ លោករង្កៀសថាភិក្ខុនេះត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសហើយឬ លោករង្កៀសថាភិក្ខុនេះត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ បាចិត្តិយ បាដិទេសនីយ ទុក្កដ ទុព្ភាសិតហើយឬ លោករង្កៀសព្រោះឮពីភិក្ខុឬ លោករង្កៀសព្រោះឮពីភិក្ខុនីឬ លោករង្កៀសព្រោះឮពីសិក្ខមានាឬ លោករង្កៀសព្រោះឮពីសាមណេរឬ លោករង្កៀសព្រោះឮពីសាមណេរីឬ លោករង្កៀសព្រោះឮពីឧបាសកឬ លោករង្កៀសព្រោះឮពីឧបាសិកាឬ លោករង្កៀសព្រោះឮពីពួកស្តេចឬ លោករង្កៀសព្រោះឮពីពួកមហាមាត្យស្តេចឬ លោករង្កៀសព្រោះឮពីពួកតិរ្ថិយឬ លោករង្កៀសព្រោះឮពីពួកសាវកតិរ្ថិយឬ ។ បើភិក្ខុនោះនិយាយយ៉ាងនេះថា នែអាវុសោ ខ្ញុំមិនមែនឃាត់បវារណាចំពោះភិក្ខុនេះដោយរង្កៀសទេ មួយវិញទៀតខ្ញុំក៏មិនដឹងថា ខ្ញុំឃាត់បវារណាចំពោះភិក្ខុនោះដោយហេតុអ្វីទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុអ្នកចោទនោះមិនធ្វើចិត្តរបស់ពួកសព្រហ្មចារីជាវិញ្ញូឲ្យ

អារាធេតិ អននុវាទោ ចុទិតោ ភិក្ខូតិ អលំ វចនាយ ។ សោ ចេ ភិក្ខវេ ចោទកោ ភិក្ខុ អនុយោគេន វិញ្ញូនំ សព្រហ្មចារីនំ ចិត្តំ អារាធេតិ សានុវាទោ ចុទិតោ ភិក្ខូតិ អលំ វចនាយ ។ សោ ចេ ភិក្ខវេ ចោទកោ ភិក្ខុ អមូលកេន បារាជិកេន អនុទ្ធំសិតំ បដិជានាតិ សង្ឃាទិសេសំ អារោបេត្វា(១) សង្ឃេន បវារេតព្វំ ។ សោ ចេ ភិក្ខវេ ចោទកោ ភិក្ខុ អមូលកេន សង្ឃាទិសេសេន អនុទ្ធំសិតំ បដិជានាតិ យថាធម្មំ ការាបេត្វា សង្ឃេន បវារេតព្វំ ។ សោ ចេ ភិក្ខវេ ចោទកោ ភិក្ខុ អមូលកេន ថុល្លច្ចយេន បាចិត្តិយេន បាដិទេសនីយេន ទុក្កដេន ទុព្ភាសិតេន អនុទ្ធំសិតំ បដិជានាតិ យថាធម្មំ ការាបេត្វា សង្ឃេន បវារេតព្វំ ។ សោ ចេ ភិក្ខវេ ចុទិតោ ភិក្ខុ បារាជិកំ អជ្ឈាបន្នោតិ បដិជានាតិ នាសេត្វា សង្ឃេន បវារេតព្វំ ។ សោ ចេ ភិក្ខវេ ចុទិតោ ភិក្ខុ សង្ឃាទិសេសំ អជ្ឈាបន្នោតិ បដិជានាតិ សង្ឃាទិសេសំ

---

១ រោបេត្វា ។

ត្រេកអរតាមការសាកសួរទេ គួរនឹងពោលថាភិក្ខុដែលត្រូវគេចោទមិនគួរភិក្ខុឯទៀតតិះដៀលទេ គឺឥតទោសទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុអ្នកចោទនោះធ្វើចិត្តរបស់សព្រហ្មចារីជាវិញ្ញូឲ្យត្រេកអរតាមសេចក្តីសាកសួរ គួរពោលថាភិក្ខុដែលត្រូវចោទគួរភិក្ខុឯទៀតតិះដៀលបាន (មានទោស) ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុអ្នកចោទនោះប្តេជ្ញាចំពោះភិក្ខុដែលខ្លួនតាមកំចាត់ (ចោទ) ដោយអាបត្តិបារាជិករកមូលគ្មាន ត្រូវសង្ឃលើកអាបត្តិសង្ឃាទិសេស (ចំពោះភិក្ខុអ្នកចោទនោះ) ហើយសឹមបវារណាចុះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុអ្នកចោទនោះប្តេជ្ញាចំពោះភិក្ខុដែលខ្លួនតាមកំចាត់ (ចោទ) ដោយអាបត្តិសង្ឃាទិសេសមិនមានមូល ត្រូវសង្ឃឲ្យភិក្ខុនោះធ្វើតាមធម៌ (ត្រូវសំដែងអាបត្តិចេញ) ហើយសឹមបវារណាចុះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុអ្នកចោទនោះប្តេជ្ញាចំពោះភិក្ខុដែលខ្លួនតាមកំចាត់ដោយអាបត្តិថុល្លច្ច័យ បាចិត្តិយ បាដិទេសនីយ ទុក្កដ ទុព្ភាសិតរកមូលគ្មាន ត្រូវសង្ឃឲ្យភិក្ខុនោះធ្វើតាមធម៌ (សំដែងអាបត្តិចេញ) ហើយសឹមបវារណាចុះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុដែលត្រូវចោទប្តេជ្ញាខ្លួនថាត្រូវអាបត្តិបារាជិក ត្រូវសង្ឃធ្វើនាសនកម្ម (ចំពោះភិក្ខុនោះ) ហើយសឹមបវារណាចុះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុដែលត្រូវចោទនោះប្តេជ្ញាខ្លួនថាត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ត្រូវសង្ឃលើកអាបត្តិសង្ឃាទិសេសហើយ

ការាបេត្វា សង្ឃេន បវារេតព្វំ ។ សោ ចេ ភិក្ខវេ ចុទិ-
តោ ភិក្ខុ ថុល្លច្ចយំ បាចិត្តិយំ បាដិទេសនីយំ ទុក្កដំ
ទុព្ភាសិតំ អជ្ឈាបន្នោតិ បដិជានាតិ យថាធម្មំ ការា-
បេត្វា សង្ឃេន បវារេតព្វំ ។

(៤៤) ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ តទហុប្បវារណាយ
ថុល្លច្ចយំ អជ្ឈាបន្នោ ហោតិ ។ ឯកច្ចេ ភិក្ខូ ថុល្លច្ច-
យទិដ្ឋិនោ ហោន្តិ ឯកច្ចេ ភិក្ខូ សង្ឃាទិសេសទិដ្ឋិនោ
ហោន្តិ ។ យេ តេ ភិក្ខវេ ភិក្ខូ ថុល្លច្ចយទិដ្ឋិនោ តេហិ
សោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ឯកមន្តំ អបនេត្វា យថាធម្មំ ការា-
បេត្វា សង្ឃំ ឧបសង្កមិត្វា ឯវមស្ស វចនីយោ យំ
ខោ សោ អាវុសោ ភិក្ខុ អាបត្តឹ អាបន្នោ សាស្ស
យថាធម្មំ បដិកតា យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ សង្ឃោ
បវារេយ្យាតិ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ តទហុប្បវារណាយ
ថុល្លច្ចយំ អជ្ឈាបន្នោ ហោតិ ។ ឯកច្ចេ ភិក្ខូ ថុល្ល-
ច្ចយទិដ្ឋិនោ ហោន្តិ ឯកច្ចេ ភិក្ខូ បាចិត្តិយទិដ្ឋិនោ
ហោន្តិ ឯកច្ចេ ភិក្ខូ ថុល្លច្ចយទិដ្ឋិនោ ហោន្តិ ឯកច្ចេ

សឹមបវារណាចុះ ៗ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុដែលត្រូវចោទនោះប្តេជ្ញាខ្លួនថា ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ បាចិត្តិយ បាដិទេសនីយ ទុក្កដ ទុព្ភាសិត ត្រូវសង្ឃឲ្យភិក្ខុនោះធ្វើតាមធម៌ (សំដែងអាបត្តិ ហើយសឹមបវារណាចុះ ៗ

(៤៤) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះបើមានភិក្ខុត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យក្នុងថ្ងៃបវារណានោះ ៗ មានភិក្ខុពួកខ្លះយល់ថាអាបត្តិថុល្លច្ច័យ បានភិក្ខុពួកខ្លះយល់ថាសង្ឃាទិសេស ៗ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុណាដែលយល់ថាអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រូវពួកភិក្ខុនោះនាំភិក្ខុ (ត្រូវអាបត្តិ) នោះចេញទៅកាន់ទីគួរមួយហើយ ឲ្យភិក្ខុនោះធ្វើតាមធម៌ រួចត្រូវចូលទៅរកសង្ឃហើយនិយាយយ៉ាងនេះថា នែអាវុសោ ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិណាហើយ ភិក្ខុនោះបានសំដែងអាបត្តិនោះតាមធម៌ហើយ បើកម្មមានកាលគួរដល់សង្ឃហើយ គួរសង្ឃបវារណា ៗ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ បើមានភិក្ខុត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យក្នុងថ្ងៃបវារណានោះ ៗ មានភិក្ខុពួកខ្លះយល់ថាអាបត្តិថុល្លច្ច័យ មានភិក្ខុពួកខ្លះយល់ថាអាបត្តិបាចិត្តិយ មានភិក្ខុពួកខ្លះយល់ថាអាបត្តិថុល្លច្ច័យ មានភិក្ខុពួកខ្លះ

ភិក្ខូ បាដិទេសនីយទិដ្ឋិនោ ហោន្តិ ឯកច្ចេ ភិក្ខូ ថុល្លច្ចយទិដ្ឋិនោ ហោន្តិ ឯកច្ចេ ភិក្ខូ ទុក្កដទិដ្ឋិនោ ហោន្តិ ឯកច្ចេ ភិក្ខូ ថុល្លច្ចយទិដ្ឋិនោ ហោន្តិ ឯកច្ចេ ភិក្ខូ ទុព្ភាសិតទិដ្ឋិនោ ហោន្តិ ។ យេ តេ ភិក្ខវេ ភិក្ខូ ថុល្លច្ចយទិដ្ឋិនោ តេហិ សោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ឯកមន្តំ អបនេត្វា យថាធម្មំ ការាបេត្វា សង្ឃំ ឧបសង្កមិត្វា ឯវមស្ស វចនីយោ យំ ខោ សោ អាវុសោ ភិក្ខុ អាបត្តឹ អាបន្នោ សាស្ស យថាធម្មំ បដិកតា យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ សង្ឃោ បវារេយ្យាតិ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ តទហុប្បវារណាយ បាចិត្តិយំ អជ្ឈាបន្នោ ហោតិ បាដិទេសនីយំ អជ្ឈាបន្នោ ហោតិ ទុក្កដំ អជ្ឈាបន្នោ ហោតិ ទុព្ភាសិតំ អជ្ឈាបន្នោ ហោតិ ។ ឯកច្ចេ ភិក្ខូ ទុព្ភាសិតទិដ្ឋិនោ ហោន្តិ ឯកច្ចេ ភិក្ខូ សង្ឃាទិសេសទិដ្ឋិនោ ហោន្តិ ។ យេ តេ ភិក្ខវេ ភិក្ខូ ទុព្ភាសិតទិដ្ឋិនោ តេហិ សោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ឯកមន្តំ អបនេត្វា យថាធម្មំ ការាបេត្វា សង្ឃំ ឧបសង្កមិត្វា ឯវមស្ស វចនីយោ យំ ខោ សោ អាវុសោ ភិក្ខុ អាបត្តឹ

យល់ថាអាបត្តិបាដិទេសនីយ មានភិក្ខុពួកខ្លះយល់ថាអាបត្តិថុល្លច្ច័យ មានភិក្ខុពួកខ្លះយល់ថាអាបត្តិទុក្កដ មានភិក្ខុពួកខ្លះយល់ថាអាបត្តិថុល្លច្ច័យ មានភិក្ខុពួកខ្លះយល់ថាអាបត្តិទុព្ភាសិត ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុណាដែលយល់ថាអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រូវភិក្ខុពួកនោះនាំភិក្ខុនោះចេញទៅកាន់ទីគួរមួយ ឲ្យធ្វើតាមធម៌ (សំដែងអាបត្តិ) ហើយសឹមចូលមករកសង្ឃរួចត្រូវនិយាយយ៉ាងនេះថា នែអាវុសោ ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិណា ភិក្ខុនោះក៏បានសំដែងអាបត្តិនោះតាមធម៌ហើយ បើកម្មមានកាលគួរដល់សង្ឃហើយ សង្ឃគប្បីបវារណា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ បើមានភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ត្រូវអាបត្តិបាដិទេសនីយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ត្រូវអាបត្តិទុព្ភាសិត ក្នុងថ្ងៃបវារណានោះ ៗ មានភិក្ខុពួកខ្លះយល់ថាត្រូវអាបត្តិទុព្ភាសិត ភិក្ខុពួកខ្លះយល់ថាត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុណាដែលយល់ថាត្រូវអាបត្តិទុព្ភាសិត ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រូវពួកភិក្ខុនោះនាំភិក្ខុនោះចេញទៅកាន់ទីគួរមួយ ឲ្យធ្វើតាមធម៌ហើយសឹមចូលទៅរកសង្ឃរួចនិយាយយ៉ាងនេះថា នែអាវុសោ ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិណា

អាបន្នោ សាស្ស យថាធម្មំ បដិកតា យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ សង្ឃោ បវារេយ្យាតិ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ តទហុប្បវារណាយ ទុព្ភាសិតំ អជ្ឈាបន្នោ ហោតិ ។ ឯកច្ចេ ភិក្ខូ ទុព្ភាសិតទិដ្ឋិនោ ហោន្តិ ឯកច្ចេ ភិក្ខូ ថុល្លច្ចយទិដ្ឋិនោ ហោន្តិ ឯកច្ចេ ភិក្ខូ ទុព្ភាសិតទិដ្ឋិនោ ហោន្តិ ឯកច្ចេ ភិក្ខូ បាចិត្តិយទិដ្ឋិនោ ហោន្តិ ឯកច្ចេ ភិក្ខូ ទុព្ភាសិតទិដ្ឋិនោ ហោន្តិ ឯកច្ចេ ភិក្ខូ បាដិទេស-នីយទិដ្ឋិនោ ហោន្តិ ឯកច្ចេ ភិក្ខូ ទុព្ភាសិតទិដ្ឋិនោ ហោន្តិ ឯកច្ចេ ភិក្ខូ ទុក្កដទិដ្ឋិនោ ហោន្តិ ។ យេ តេ ភិក្ខវេ ភិក្ខូ ទុព្ភាសិតទិដ្ឋិនោ តេហិ សោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ឯកមន្តំ អបនេត្វា យថាធម្មំ ការាបេត្វា សង្ឃំ ឧប-សង្កមិត្វា ឯវមស្ស វចនីយោ យំ ខោ សោ អាវុសោ ភិក្ខុ អាបត្តឹ អាបន្នោ សាស្ស យថាធម្មំ បដិកតា យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ សង្ឃោ បវារេយ្យាតិ ។

បវារណក្ខន្ធកៈ សេចក្តីយល់ផ្សេង ៗ គ្នាក្នុងការត្រូវអាបត្តិ

ភិក្ខុនោះក៏បានសំដែងអាបត្តិនោះតាមធម៌ហើយ បើកម្មមានកាលគួរដល់សង្ឃហើយ សង្ឃគប្បីបវារណាចុះ ៗ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ បើមានភិក្ខុត្រូវអាបត្តិទុព្ភាសិតក្នុងថ្ងៃបវារណានោះ ៗ មានភិក្ខុពួកខ្លះយល់ថាត្រូវអាបត្តិទុព្ភាសិត ភិក្ខុពួកខ្លះយល់ថាត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ មានភិក្ខុពួកខ្លះយល់ថាត្រូវអាបត្តិទុព្ភាសិត ភិក្ខុពួកខ្លះយល់ថាត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ភិក្ខុពួកខ្លះយល់ថាត្រូវអាបត្តិទុព្ភាសិត ភិក្ខុពួកខ្លះយល់ថាត្រូវអាបត្តិបាដិទេសនីយ មានភិក្ខុពួកខ្លះយល់ថាត្រូវអាបត្តិទុព្ភាសិត ភិក្ខុពួកខ្លះយល់ថាត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ៗ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុណាដែលយល់ថាត្រូវអាបត្តិទុព្ភាសិត ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រូវពួកភិក្ខុនោះនាំភិក្ខុនោះចេញទៅកាន់ទីគួរមួយ ឲ្យធ្វើតាមធម៌ហើយត្រូវចូលទៅរកសង្ឃរួចនិយាយយ៉ាងនេះថា នែអាវុសោ ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិណា ភិក្ខុនោះបានសំដែងអាបត្តិនោះតាមធម៌ហើយ បើកម្មមានកាលគួរដល់សង្ឃហើយ សង្ឃគប្បីបវារណាចុះ ៗ

(៤៨) ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ តទហុបវារណាយ សង្ឃមជ្ឈេ ឧទាហរេយ្យ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ ឥទំ វត្ថុំ បញ្ញាយតិ ន បុគ្គលោ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ វត្ថុំ ឋបេត្វា សង្ឃោ បវារេយ្យាតិ ។ សោ ឯវមស្ស វចនីយោ ភគវតា ខោ អាវុសោ វិសុទ្ធានំ បវារណា បញ្ញត្តា សចេ វត្ថុំ បញ្ញាយតិ ន បុគ្គលោ ឥទានេវ នំ វទេហីតិ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ តទហុបវារណាយ សង្ឃមជ្ឈេ ឧទាហរេយ្យ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ អយំ បុគ្គលោ បញ្ញាយតិ ន វត្ថុំ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ បុគ្គលំ ឋបេត្វា សង្ឃោ បវារេយ្យាតិ ។ សោ ឯវមស្ស វចនីយោ ភគវតា ខោ អាវុសោ សមគ្គានំ បវារណា បញ្ញត្តា សចេ បុគ្គលោ បញ្ញាយតិ ន វត្ថុំ ឥទានេវ នំ វទេហីតិ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ តទហុបវារណាយ សង្ឃមជ្ឈេ ឧទាហរេយ្យ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ ឥទំ វត្ថុញ្ច បុគ្គលោ ច

(៤៩) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ បើភិក្ខុសូត្រឡើងក្នុងកណ្ដាលសង្ឃក្នុងថ្ងៃបវារណានោះថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមសង្ឃស្ដាប់ខ្ញុំ វត្ថុនេះប្រាកដ តែបុគ្គលមិនប្រាកដ បើកម្មមានកាលគួរដល់សង្ឃហើយ សង្ឃគប្បីឃាត់វត្ថុហើយសឹមបវារណា ។ ត្រូវភិក្ខុទាំងឡាយនិយាយនឹងភិក្ខុនោះយ៉ាងនេះថា នែអាវុសោ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បញ្ញត្តបវារណា ដើម្បីឲ្យវត្ថុទាំងឡាយស្អាតវិសេស បើវត្ថុប្រាកដ តែបុគ្គលមិនប្រាកដទេ ចូរអ្នកប្រាប់វត្ថុនោះឥឡូវនេះកុំខាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះបើមានភិក្ខុសូត្រឡើងកណ្ដាលសង្ឃក្នុងថ្ងៃបវារណានោះថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមសង្ឃស្ដាប់ខ្ញុំ(ដ្បិត)បុគ្គលនេះប្រាកដ តែវត្ថុមិនប្រាកដទេ បើកម្មមានកាលគួរដល់សង្ឃហើយ សូមសង្ឃឃាត់នូវបុគ្គលហើយសឹមបវារណា ។ ត្រូវភិក្ខុទាំងឡាយនិយាយនឹងភិក្ខុនោះយ៉ាងនេះថា នែអាវុសោ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បញ្ញត្តបវារណាដើម្បីឲ្យពួកភិក្ខុព្រមព្រៀងគ្នា បើបុគ្គលប្រាកដ តែវត្ថុមិនប្រាកដទេ ចូរអ្នកប្រាប់បុគ្គលនោះឥឡូវនេះកុំខាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ បើមានភិក្ខុសូត្រឡើងកណ្ដាលសង្ឃក្នុងថ្ងៃបវារណានោះថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមសង្ឃស្ដាប់ខ្ញុំ(ដ្បិត)វត្ថុនេះក្ដី បុគ្គលក្ដី

បញ្ញាយតិ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ វត្ថុញ្ច បុគ្គលញ្ច ឋបេត្វា សង្ឃោ បវារេយ្យាតិ ។ សោ ឯវមស្ស វចនីយោ ភគវតា ខោ អាវុសោ វិសុទ្ធានញ្ច សមគ្គានញ្ច បវា-រណា បញ្ញត្តា សចេ វត្ថុញ្ច បុគ្គលោ ច បញ្ញាយតិ ឥទានេវ នំ វទេហីតិ ។ បុព្វេ ចេ ភិក្ខវេ បវារណាយ វត្ថុំ បញ្ញាយតិ បច្ឆា បុគ្គលោ កល្លំ វចនាយ ។ បុព្វេ ចេ ភិក្ខវេ បវារណាយ បុគ្គលោ បញ្ញាយតិ បច្ឆា វត្ថុំ កល្លំ វចនាយ ។ បុព្វេ ចេ ភិក្ខវេ បវារណាយ វត្ថុញ្ច បុគ្គលោ ច បញ្ញាយតិ តញ្ចេ កតាយ បវារណាយ ឧក្កោដេតិ ឧក្កោដនកំ បាចិត្តិយន្តិ ។

[៤៦] តេន ខោ បន សមយេន សម្ពហុលា សន្ទិដ្ឋា សម្ភត្តា ភិក្ខូ កោសលេសុ ជនបទេសុ អញ្ញតរស្មឹ អាវាសេ វស្សំ ឧបគច្ឆឹសុ ។ តេសំ សមន្តា អញ្ញេ ភិក្ខូ ភណ្ឌនការកា កលហការកា វិវាទ-ការកា ភស្សការកា សង្ឃេ អធិករណការកា

ក៏ប្រាកដ បើកម្មមានកាលគួរដល់សង្ឃហើយ ត្រូវសង្ឃឃាត់ទាំងវត្ថុទាំងបុគ្គលហើយសឹមបវារណា ។ ត្រូវភិក្ខុទាំងឡាយនិយាយយ៉ាងនេះនឹងភិក្ខុនោះថា នែអាវុសោ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បញ្ញត្តបវារណាដើម្បីឲ្យវត្ថុទាំងឡាយបរិសុទ្ធផង ដើម្បីឲ្យភិក្ខុទាំងឡាយព្រមព្រៀងគ្នាផង បើវត្ថុនឹងបុគ្គលប្រាកដ ចូរលោកប្រាប់វត្ថុនឹងបុគ្គលនោះក្នុងកាលឥឡូវនេះមក ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើវត្ថុប្រាកដមុនបវារណា បុគ្គលប្រាកដក្រោយបវារណា គួរនឹងចោទបាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើបុគ្គលប្រាកដមុនបវារណា វត្ថុប្រាកដក្រោយបវារណា គួរនឹងចោទបាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើវត្ថុនឹងបុគ្គលប្រាកដមុនបវារណា កាលបើសង្ឃបានធ្វើបវារណាហើយ បើភិក្ខុសើរើកម្មនោះឡើង ត្រូវឧក្កោដនកបាចិត្តិយ (ត្រូវបាចិត្តិយព្រោះការសើរើ) ។

(៤៦) ក៏សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុច្រើនរូបដែលជាមិត្រគ្រាន់តែឃើញគ្នានឹងជាមិត្របានគប់គ្នា (មិត្រស្និទ្ធស្នាលម៉ាំមួន) ចូលទៅចាំវស្សាក្នុងអាវាសមួយក្នុងកោសលជនបទ ។ ពួកភិក្ខុដទៃដែលនៅជិតខាងភិក្ខុទាំងឡាយនោះ ធ្វើសេចក្ដីប្រកួតប្រកាន់គ្នា ធ្វើសេចក្ដីឈ្លោះគ្នា ធ្វើសេចក្ដីទាស់ទែងគ្នា ធ្វើតិរច្ឆានកថា ជាអ្នកធ្វើអធិករណ៍ក្នុងសង្ឃចូលទៅ

វស្សំ ឧបគច្ឆិំសុ មយំ តេសំ ភិក្ខូនំ វស្សំ វុត្ថានំ បវា-
រណាយ បវារណំ ឋបេស្សាមាតិ ។ អស្សោសុំ ខោ
តេ ភិក្ខូ អម្ហាកំ កិរ សមន្តា អញ្ញេ ភិក្ខូ ភណ្ឌន-
ការកា កលហការកា វិវាទការកា ភស្សការកា
សង្ឃេ អធិករណការកា វស្សំ ឧបគតា មយំ តេសំ
ភិក្ខូនំ វស្សំ វុត្ថានំ បវារណាយ បវារណំ ឋបេស្សាមា-
តិ កថំ នុ ខោ អម្ហេហិ បដិបជ្ជិតព្វន្តិ ។ ភគវតោ
ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ សម្ពហុលា
សន្ទិដ្ឋា សម្ភត្តា ភិក្ខូ អញ្ញតរស្មឹ អាវាសេ វស្សំ ឧប-
គច្ឆន្តិ ។ តេសំ សមន្តា អញ្ញេ ភិក្ខូ ភណ្ឌនការកា
កលហការកា វិវាទការកា ភស្សការកា សង្ឃេ
អធិករណការកា វស្សំ ឧបគច្ឆន្តិ មយំ តេសំ ភិក្ខូនំ
វស្សំ វុត្ថានំ បវារណាយ បវារណំ ឋបេស្សាមាតិ ។
អនុជានាមិ ភិក្ខវេ តេហិ ភិក្ខូហិ ទ្វេ តយោ ឧបោ-
សថេ ចាតុទ្ទសិកេ កាតុំ កថំ មយំ តេហិ ភិក្ខូហិ

ចាំវស្សាដោយប៉ងថា កាលបើភិក្ខុទាំងនោះនៅចាំវស្សារួចហើយ ពួកយើងនឹងឃាត់បវារណាក្នុងថ្ងៃដែលបវារណា ។ ពួកភិក្ខុទាំងនោះបានឮដំណឹងថា ពួកភិក្ខុដទៃដែលនៅជិតខាងយើង ជាអ្នកធ្វើសេចក្តីប្រកួតប្រកាន់ធ្វើសេចក្តីឈ្លោះប្រកែក ធ្វើសេចក្តីទាស់ទែងគ្នាធ្វើវិវាទកថាជាអ្នកធ្វើអធិករណ៍ក្នុងសង្ឃចូលទៅចាំវស្សាដោយគិតថា កាលបើភិក្ខុទាំងនោះនៅចាំវស្សារួចហើយ ពួកយើងនឹងឃាត់បវារណាក្នុងថ្ងៃដែលបវារណា គួរយើងទាំងឡាយប្រតិបត្តិដូចម្តេចហ្ន៎ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលដំណើរនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយក្នុងសាសនានេះបើមានពួកភិក្ខុច្រើនរូបជាមិត្តដែលធ្លាប់ឃើញគ្នាជាមិត្តសន្ទស្នាលមាំមួនចូលទៅចាំវស្សាក្នុងអាវាសមួយ ។ ពួកភិក្ខុដទៃដែលនៅជិតខាងពួកភិក្ខុទាំងនោះ ជាអ្នកធ្វើសេចក្តីប្រកួតប្រកាន់ ធ្វើសេចក្តីឈ្លោះធ្វើសេចក្តីទាស់ទែង ធ្វើវិវាទកថា ជាអ្នកធ្វើអធិករណ៍ក្នុងសង្ឃ ចូលទៅចាំវស្សាដោយប៉ងថា កាលបើភិក្ខុទាំងនោះ នៅចាំវស្សារួចហើយពួកយើងនឹងឃាត់បវារណា ក្នុងថ្ងៃដែលបវារណា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយតថាគតអនុញ្ញាតឲ្យពួកភិក្ខុទាំងនោះ ធ្វើចាតុទ្ទសីឧបោសថពីរបីឧបោសថ[1]ដោយគិតថាធ្វើដូចម្តេចពួកយើងនឹងគប្បីបវារណាឲ្យបានមុនពួកភិក្ខុ

---

១ ក្នុងវស្សា ៣ ខែ បើមានហេតុទាស់ទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យធ្វើចាតុទ្ទសីឧបោសថពីរបីឧបោសថបាន គឺឧបោសថទី ៣-៤-៥ ។ ឯទី ៣ គឺរនោចខែស្រាពណ៍ ទី ៤-៥ ខែភទ្របទ ។ ឯធ្វើបែបនេះខុសពីធម្មតាតែខែភទ្របទមួយទេ ។

បវារណក្ខន្ធកេ ភណ្ឌនការកាទយោ ភិក្ខូ

បឋមតរំ បវារេយ្យាមាតិ ។ តេ ចេ ភិក្ខវេ ភិក្ខូ ភណ្ឌនការកា កលហការកា វិវាទការកា ភស្សការកា សង្ឃេ អធិករណការកា អាវាសំ អាគច្ឆន្តិ តេហិ ភិក្ខវេ អាវាសិកេហិ ភិក្ខូហិ លហុំ លហុំ សន្និបតិត្វា បវារេតព្វំ បវារេត្វា វត្តព្វា បវារិតា ខោ មយំ អាវុសោ យថា អាយស្មន្តោ មញ្ញន្តិ តថា ករោន្តូតិ ។ តេ ចេ ភិក្ខវេ ភិក្ខូ ភណ្ឌនការកា កលហការកា វិវាទការកា ភស្សការកា សង្ឃេ អធិករណការកា អសំវិហិតា តំ អាវាសំ អាគច្ឆន្តិ តេហិ ភិក្ខវេ អាវាសិកេហិ ភិក្ខូហិ អាសនំ បញ្ញាបេតព្វំ ឧទកំ បាទោទកំ បាទបីឋំ បាទកឋលិកំ ឧបនិក្ខិបិតព្វំ បច្ចុគ្គន្ត្វា បត្តចីវរំ បដិគ្គហេតព្វំ បានីយេន បុច្ឆិតព្វា ។ តេសំ វិក្ខិត្វា និស្សីមំ គន្ត្វា បវារេតព្វំ ។ បវារេត្វា វត្តព្វា បវារិតា ខោ មយំ អាវុសោ យថា អាយស្មន្តោ មញ្ញន្តិ តថា ករោន្តូតិ ។ ឯវញ្ចេតំ លភេថ ឥច្ចេតំ កុសលំ ។ នោ ចេ លភេថ អាវាសិកេន ភិក្ខុនា

ទាំងនោះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើពួកភិក្ខុជាអ្នកធ្វើសេចក្តីប្រកួតប្រកាន់គ្នា ធ្វើសេចក្តីឈ្លោះប្រកែកគ្នា ធ្វើសេចក្តីទាស់ទែងគ្នា ធ្វើតិរច្ឆានកថា ធ្វើអធិករណ៍ក្នុងសង្ឃទាំងនោះ មកកាន់អាវាស ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រូវភិក្ខុអ្នកនៅក្នុងអាវាសទាំងនោះប្រជុំគ្នាបវារណាភ្លាម ៗ ចុះ លុះបវារណាហើយត្រូវនិយាយថា នែអាវុសោ យើងទាំងឡាយបានបវារណារួចហើយ លោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយសំគាល់យ៉ាងណា ក៏ចូរធ្វើយ៉ាងនោះចុះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុដែលជាអ្នកធ្វើសេចក្តីប្រកួតប្រកាន់គ្នា ធ្វើសេចក្តីឈ្លោះគ្នា វិវាទគ្នា ធ្វើតិរច្ឆានកថា ធ្វើអធិករណ៍ក្នុងសង្ឃទាំងនោះមិនបានដឹងរឿងអ្វីហើយមកកាន់អាវាសនោះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រូវភិក្ខុអ្នកនៅក្នុងអាវាសទាំងនោះក្រាលអាសនៈដំកល់ទឹកលាងជើង តាំងទើងជើង ទ្រនាប់ស្រមាប់ជូតជើង ត្រូវក្រោកឡើងទទួលយកបាត្រនិងចីវរ ត្រូវសួរភិក្ខុទាំងនោះដោយទឹកឆាន់ ។ ត្រូវបំភាន់ភិក្ខុទាំងនោះហើយទៅកាន់ទីក្រៅសីមាហើយសឹមបវារណាចុះ ។ លុះបវារណាហើយ ត្រូវនិយាយថា នែអាវុសោ យើងទាំងឡាយបានបវារណារួចហើយ លោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយសំគាល់យ៉ាងណា ចូរធ្វើយ៉ាងនោះចុះ ។ បើភិក្ខុបានកិច្ចនោះ ដោយអាការដូច្នោះហើយ ការបាននុ៎ះជាការល្អ បើមិនបានទេ ត្រូវភិក្ខុអ្នកនៅក្នុងអាវាសដែល

ព្យត្តេន បដិពលេន អាវាសិកា ភិក្ខូ ញាបេតព្វា សុណន្តុ មេ អាយស្មន្តោ អាវាសិកា យទាយស្មន្តានំ បត្តកល្លំ ឥទានិ ឧបោសថំ ករេយ្យាម បាតិមោក្ខំ ឧទ្ទិសេយ្យាម អាគមេ កាឡេ បវារេយ្យាមាតិ ។ តេ ចេ ភិក្ខវេ ភិក្ខូ ភណ្ឌនការកា កលហការកា វិវាទការកា ភស្សការកា សង្ឃេ អធិករណការកា តេ ភិក្ខូ ឯវំ វទេយ្យុំ សាធុ អាវុសោ ឥទានេវ នោ បវារេថាតិ ។ តេ ឯវមស្សុ វចនីយា អនិស្សរា ខោ តុម្ហេ អាវុសោ អម្ហាកំ បវារណាយ ន តាវ មយំ បវារេស្សាមាតិ ។ តេ ចេ ភិក្ខវេ ភិក្ខូ ភណ្ឌនការកា កលហការកា វិវាទការកា ភស្សការកា សង្ឃេ អធិករណការកា តំ កាឡំ អនុវសេយ្យុំ អាវាសិកេន ភិក្ខុនា ព្យត្តេន បដិពលេន អាវាសិកា ភិក្ខូ ញាបេតព្វា សុណន្តុ មេ អាយស្មន្តោ អាវាសិកា យទាយស្មន្តានំ បត្តកល្លំ ឥទានិ ឧបោសថំ ករេយ្យាម បាតិមោក្ខំ ឧទ្ទិសេយ្យាម អាគមេ ជុណ្ហេ បវារេយ្យាមាតិ ។

ផ្តាស់ប្រតិពលឲ្យពួកភិក្ខុអ្នកនៅក្នុងអាវាសផងគ្នាដឹងថា សូមលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយដែលនៅក្នុងអាវាសស្តាប់ខ្ញុំ បើកម្មមានកាលគួរដល់លោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយណាហើយ យើងត្រូវធ្វើឧបោសថ ត្រូវសំដែងបាតិ-មោក្ខ ត្រូវបវារណា ក្នុងកាឡបក្ខគឺក្នុងរនោចដែលមកដល់ឥឡូវនេះឯង ៗ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើពួកភិក្ខុជាអ្នកធ្វើសេចក្តីប្រកួតប្រកាន់ ធ្វើសេចក្តីឈ្លោះប្រកែក ធ្វើសេចក្តីទាស់ទែង ធ្វើវិវាទកថា ធ្វើអធិករណ៍ក្នុងសង្ឃទាំងនោះនិយាយយ៉ាងនេះនឹងអាវាសិកភិក្ខុទាំងនោះថា នែអាវុសោ ខ្ញុំសូមអង្វរ ចូរលោកទាំងឡាយបវារណាចំពោះយើងក្នុងកាលឥឡូវនេះចុះ ៗ ត្រូវអាវាសិកភិក្ខុនិយាយនឹងភិក្ខុទាំងនោះយ៉ាងនេះថា នែអាវុសោ លោកទាំងឡាយមិនមែនជាធំក្នុងការបវារណារបស់យើងទេ យើងមិនទាន់បវារណានៅឡើយ ៗ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើពួកភិក្ខុអ្នកធ្វើសេចក្តីប្រកួតប្រកាន់ ធ្វើសេចក្តីឈ្លោះប្រកែក ធ្វើសេចក្តីទាស់ទែង ធ្វើវិវាទកថា ធ្វើអធិករណ៍ក្នុងសង្ឃទាំងនោះនៅអស់កាឡបក្ខនោះ ត្រូវអាវាសិក-ភិក្ខុដែលផ្តាស់ប្រតិពលឲ្យពួកអាវាសិកភិក្ខុផងគ្នាដឹងដោយពាក្យដូច្នេះថា សូមលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយដែលនៅក្នុងអាវាសស្តាប់ខ្ញុំ បើកម្មមានកាលគួរដល់លោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយហើយ យើងទាំងឡាយត្រូវធ្វើឧបោសថ ត្រូវសំដែងបាតិមោក្ខ ត្រូវបវារណាក្នុងជុណ្ហបក្ខដែលមក

បវារណក្ខន្ធកេ ភណ្ឌនការកទេយោ ភិក្ខូ

តេ ចេ ភិក្ខវេ ភិក្ខូ ភណ្ឌនការកា កលហការកា វិវាទការកា ភស្សការកា សង្ឃេ អធិករណការកា តេ ភិក្ខូ ឯវំ វទេយ្យុំ សាធុ អាវុសោ ឥទានេវ នោ បវារេថាតិ ។ តេ ឯវមស្សុ វចនីយា អនិស្សរា ខោ តុម្ហេ អាវុសោ អម្ហាកំ បវារណាយ ន តាវ មយំ បវារេស្សាមាតិ ។ តេ ចេ ភិក្ខវេ ភិក្ខូ ភណ្ឌនការកា កលហការកា វិវាទការកា ភស្សការកា សង្ឃេ អធិករណការកា តម្បិ ជុណ្ហំ អនុវសេយ្យុំ តេហិ ភិក្ខវេ ភិក្ខូហិ សព្វេហេវ អាគមេ ជុណ្ហេ កោមុ-ទិយា ចាតុមាសិនិយា អកាមា បវារេតព្វំ ។ តេហិ ចេ ភិក្ខវេ ភិក្ខូហិ បវារិយមានេ គិលានោ អគិ-លានស្ស បវារណំ ឋបេតិ សោ ឯវមស្ស វចនីយោ អាយស្មា ខោ គិលានោ គិលានោ ច អននុយោ-គក្ខមោ វុត្តោ ភគវតា អាគមេហិ អាវុសោ យាវ

ដល់ក្នុងកាលឥឡូវនេះ គឺក្នុងខេត្ត ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើពួកភិក្ខុអ្នកធ្វើសេចក្តីប្រកួតប្រកាន់ ធ្វើសេចក្តីឈ្លោះ ធ្វើសេចក្តីវិវាទ ធ្វើតិរច្ឆានកថា ធ្វើអធិករណ៍ ក្នុងសង្ឃទាំងនោះ និយាយយ៉ាងនេះនឹងភិក្ខុទាំងនោះថា នែអាវុសោ ខ្ញុំសូមអង្វរ ចូរលោកទាំងឡាយបវារណាចំពោះយើងទាំងឡាយក្នុងកាលឥឡូវនេះចុះ ។ ត្រូវអាវាសិកភិក្ខុទាំងឡាយនិយាយយ៉ាងនេះនឹងភិក្ខុទាំងឡាយនោះថា នែអាវុសោ លោកទាំងឡាយមិនមែនជាធំក្នុងការបវារណារបស់យើងទេ យើងមិនទាន់បវារណានៅឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើពួកភិក្ខុអ្នកធ្វើសេចក្តីប្រកួតប្រកាន់ ធ្វើសេចក្តីឈ្លោះ ធ្វើសេចក្តីទាស់ទែង ធ្វើតិរច្ឆានកថា ធ្វើអធិករណ៍ ក្នុងសង្ឃទាំងនោះនៅទាល់តែអស់ជុណ្ហបក្ខនោះទៀត ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រូវភិក្ខុទាំងនោះនាំគ្នា បវារណាដោយខានមិនបានក្នុងតិថីជាគំរប់ ៤ ខែនៃវស្សានរដូវជាទីរីកនៃផ្កាកុមុទក្នុងជុណ្ហបក្ខ ដែលមកដល់ឥឡូវនេះ (ថ្ងៃពេញបូណ៌មីខែកត្តិក) ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុទាំងនោះកំពុងតែបវារណា ហើយមានភិក្ខុឈឺឃាត់បវារណាដល់ភិក្ខុមិនឈឺ ត្រូវភិក្ខុដទៃនិយាយនឹងភិក្ខុឈឺនោះយ៉ាងនេះថា លោកដ៏មានអាយុជាអ្នកមានជម្ងឺ ធម្មតាភិក្ខុឈឺ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា ជាបុគ្គលមិនគាប់ចិត្តនឹងការសាកសួរទេ នែអាវុសោ ចូរលោករង់ចាំទំរាំ

អរោគោ ហោសិ អរោគោ អាកង្ខមានោ ចោទេស្សសីតិ ។ ឯវញ្ចេ វុច្ចមានោ ចោទេតិ អនាទរិយេ បាចិត្តិយំ ។ តេហិ ចេ ភិក្ខវេ ភិក្ខូហិ បវារិយមានេ អគិលានោ គិលានស្ស បវារណំ ឋបេតិ សោ ឯវមស្ស វចនីយោ អយំ ខោ អាវុសោ ភិក្ខុ គិលានោ គិលានោ ច អននុយោគក្ខមោ វុត្តោ ភគវតា អាគមេហិ អាវុសោ យាវាយំ ភិក្ខុ អរោគោ ហោតិ អរោគំ អាកង្ខមានោ ចោទេស្សសីតិ ។ ឯវញ្ចេ វុច្ចមានោ ចោទេតិ អនាទរិយេ បាចិត្តិយំ ។ តេហិ ចេ ភិក្ខវេ ភិក្ខូហិ បវារិយមានេ គិលានោ គិលានស្ស បវារណំ ឋបេតិ សោ ឯវមស្ស វចនីយោ អាយស្មន្តា ខោ គិលានា គិលានោ ច អននុយោគក្ខមោ វុត្តោ ភគវតា អាគមេហិ អាវុសោ យាវ អរោគា ហោន្តិ អរោគោ អរោគំ អាកង្ខមានោ ចោទេស្សសីតិ ។

លោកជារោគសិន ដល់លោកជារោគហើយ កាលបើត្រូវការនឹងចោទក៏ចោទចុះ ។ កាលបើភិក្ខុនិយាយយ៉ាងនេះហើយ ភិក្ខុដែលឈឺនោះនៅតែចោទ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ព្រោះមិនអើពើ (នឹងពាក្យឃាត់) ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុទាំងនោះកំពុងតែបវារណា ហើយមានភិក្ខុមិនឈឺឃាត់បវារណាដល់ភិក្ខុឈឺ ត្រូវភិក្ខុដទៃនិយាយនឹងភិក្ខុមិនឈឺនោះយ៉ាងនេះថា នែអាវុសោ ភិក្ខុនេះឯងឈឺ ក៏ធម្មតាភិក្ខុឈឺព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថាជាបុគ្គលមិនគួរដល់ការសួរដេញដោលទេ នែអាវុសោ ចូរលោករង់ចាំទំរាំភិក្ខុនេះជារោគសិន ដល់លោកនេះជារោគហើយ កាលបើលោកប្រាថ្នានឹងចោទក៏ចោទចុះ ។ កាលបើភិក្ខុដទៃនិយាយយ៉ាងនេះហើយ ភិក្ខុមិនឈឺនោះនៅតែចោទ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ព្រោះមិនអើពើ (នឹងពាក្យឃាត់) ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុទាំងឡាយនោះកំពុងតែបវារណា ហើយមានភិក្ខុឈឺឃាត់បវារណាដល់ភិក្ខុឈឺ ត្រូវភិក្ខុដទៃនិយាយយ៉ាងនេះនឹងភិក្ខុនោះថា លោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយជាអ្នកឈឺ ក៏ធម្មតាភិក្ខុឈឺព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថាមិនគួរដល់ការសួរដេញដោលគ្នាទេ នែអាវុសោ ចូរលោកបង្អង់សិនទំរាំលោកទាំងឡាយជារោគ ដល់លោកដែលមានហេតុ (នោះ) ជាសះស្បើយហើយ កាលបើលោកត្រូវការនឹងចោទក៏ចោទភិក្ខុដែលឥតរោគ (នោះចុះ) ។

ឯវញ្ច វុច្ចមានោ ចោទេតិ អនាទរិយេ បាចិត្តិយំ ។ តេហិ ចេ ភិក្ខវេ ភិក្ខូហិ បវារិយមានេ អគិលានោ អគិលានស្ស បវារណំ ឋបេតិ ។ ឧភោ សង្ឃេន សមនុយុញ្ជិត្វា សមនុគ្គាហិត្វា យថាធម្មំ ការាបេត្វា សង្ឃេន បវារេតព្វន្តិ ។

(៤៧) តេន ខោ បន សមយេន សម្ពហុលា សន្ទិដ្ឋា សម្ភត្តា ភិក្ខូ កោសលេសុ ជនបទេសុ អញ្ញតរស្មឹ អាវាសេ វស្សំ ឧបគច្ឆឹសុ ។ តេសំ សមគ្គានំ សម្មោទមានានំ អវិវទមានានំ វិហរតំ អញ្ញតរោ ផាសុវិហារោ អធិគតោ ហោតិ ។ អថ ខោ តេសំ ភិក្ខូនំ ឯតទហោសិ អម្ហាកំ ខោ សមគ្គានំ សម្មោទមានានំ អវិវទមានានំ វិហរតំ អញ្ញតរោ ផាសុវិហារោ អធិគតោ សចេ មយំ ឥទានិ បវារេស្សាម សិយាបិ ភិក្ខូ បវារេត្វា ចារិកំ បក្កមេយ្យុំ ឯវំ មយំ ឥមម្ហា ផាសុវិហារា បរិពាហិរា ភវិស្សាម កថំ នុ ខោ អម្ហេហិ

កាលបើភិក្ខុដទៃនិយាយយ៉ាងនោះហើយ ភិក្ខុឈឺនោះនៅតែចោទ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ព្រោះមិនអើពើ (នឹងពាក្យឃាត់) ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើភិក្ខុទាំងឡាយនោះកំពុងតែបវារណា ហើយមានភិក្ខុមិនឈឺឃាត់បវារណាដល់ភិក្ខុមិនឈឺ ។ ត្រូវសង្ឃដេញដោលភិក្ខុទាំងពីររូបដោយត្រឹមត្រូវ សាកសួរដោយត្រឹមត្រូវហើយឲ្យភិក្ខុទាំងនោះធ្វើតាមធម៌ (គឺសំដែងអាបត្តិ) ហើយសឹមបវារណាចុះ ។

(៤៧) ក៏សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុច្រើនរូបជាមិត្រធ្លាប់ឃើញគ្នា ជាមិត្រស្និទ្ធស្នាលមាំមួន ចូលទៅចាំវស្សាក្នុងអាវាសមួយក្នុងកោសលជនបទ ។ កាលភិក្ខុទាំងនោះព្រមព្រៀងស្មោះសរគ្នាមិនវិវាទគ្នា ហើយក៏បានដល់នូវធម៌ម្យ៉ាងដែលជាគ្រឿងនៅសប្បាយ[១] ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុទាំងនោះមានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នេះថា កាលយើងទាំងឡាយព្រមព្រៀងគ្នារីករាយរកគ្នាមិនទាស់ទែងគ្នា ក៏បានដល់នូវធម៌ម្យ៉ាងដែលជាគ្រឿងនៅសប្បាយហើយ ក្នុងពេលនេះ បើយើងទាំងឡាយនឹងបវារណា គង់នឹងមានពួកភិក្ខុដែលបវារណារួចហើយចៀសចេញទៅកាន់ចារិក យើងទាំងឡាយមុខជានឹងឃ្លាតចាកធម៌ជាគ្រឿងនៅសប្បាយនេះដោយអាការដូច្នេះមិនខាន យើងទាំងឡាយ

១ អដ្ឋកថា សំដៅយកសមថៈ ឬ វិបស្សនា ដែលទើបនឹងបាន នៅទន់ ឬ ខ្ចីនៅឡើយ ។

បដិបជ្ជិតព្វន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ សម្ពហុលា សន្ទិដ្ឋា សម្ភត្តា ភិក្ខូ អញ្ញតរស្មឹ អាវាសេ វស្សំ ឧបគច្ឆន្តិ ។ តេសំ សមគ្គានំ សម្មោទមានានំ អវិវទមានានំ វិហរតំ អញ្ញតរោ ផាសុវិហារោ អធិគតោ ហោតិ ។ តត្រ ចេ ភិក្ខូនំ ឯវំ ហោតិ អម្ហាកំ ខោ សមគ្គានំ សម្មោទមានានំ អវិវទមានានំ វិហរតំ អញ្ញតរោ ផាសុវិហារោ អធិគតោ សចេ មយំ ឥទានិ បវារេស្សាម សិយាបិ ភិក្ខូ បវារេត្វា ចារិកំ បក្កមេយ្យុំ ឯវំ មយំ ឥមម្ហា ផាសុវិហារា បរិពាហិរា ភវិស្សាមាតិ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ តេហិ ភិក្ខូហិ បវារណាសង្គហំ កាតុំ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ កាតព្វោ ។ សព្វេហេវ ឯកជ្ឈំ សន្និបតិតព្វំ ។ សន្និបតិត្វា ព្យត្តេន ភិក្ខុនា បដិពលេន សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ អម្ហាកំ សមគ្គានំ សម្មោទមានានំ អវិវទមានានំ វិហរតំ អញ្ញតរោ ផាសុវិហារោ អធិគតោ ។

ត្រូវប្រតិបត្តិដូចម្តេចហ្ន៎ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលដំណើរនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់មានបន្ទូលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ បើមានពួកភិក្ខុជាច្រើនជាមិត្តឃើញគ្នាជាមិត្តស្និទ្ធស្នាលមាំមួន ចូលទៅចាំវស្សាក្នុងអាវាសមួយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះជាអ្នកព្រមព្រៀងស្មោះសរគ្នា មិនទាស់ទែងគ្នា ហើយបានដល់នូវធម៌យ៉ាងដែលជាគ្រឿងនៅសប្បាយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើពួកភិក្ខុនៅក្នុងអាវាសនោះមានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា យើងទាំងឡាយជាអ្នកព្រមព្រៀងរីករាយរកគ្នា មិនវិវាទគ្នា បានដល់នូវធម៌យ៉ាងដែលជាគ្រឿងនៅសប្បាយហើយក្នុងពេលនេះ បើប្រសិនជាយើងនឹងបវារណា គង់មានពួកភិក្ខុដែលបវារណារួចហើយចៀសចេញទៅកាន់ចារិក យើងទាំងឡាយមុខជានឹងឃ្លាតចាកធម៌ជាគ្រឿងនៅសប្បាយនេះ ដោយអាការដូច្នេះមិនខាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុទាំងឡាយនោះធ្វើបវារណាសង្គហៈ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក៏ឯបវារណាសង្គហៈនោះត្រូវភិក្ខុធ្វើយ៉ាងនេះ ។ ត្រូវភិក្ខុទាំងអស់ប្រជុំក្នុងទីជាមួយគ្នា ។ លុះប្រជុំគ្នាហើយត្រូវភិក្ខុដែលឆ្លាសប្រតិពលឲ្យសង្ឃដឹងថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ យើងទាំងឡាយជាអ្នកព្រមព្រៀងគ្នាស្មោះសរគ្នា មិនវិវាទគ្នា បានដល់នូវធម៌យ៉ាងដែលជាគ្រឿងនៅសប្បាយហើយ ។

សចេ មយំ ឥទានិ បវារេស្សាម សិយាបិ ភិក្ខូ បវារេត្វា ចារិកំ បក្កមេយ្យុំ ឯវំ មយំ ឥមម្ហា ផាសុវិហារា បរិពាហិរា ភវិស្សាម ។ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ សង្ឃោ បវារណាសង្គហំ ករេយ្យ ឥទានិ ឧបោសថំ ករេយ្យ បាតិមោក្ខំ ឧទ្ទិសេយ្យ អាគមេ កោមុទិយា ចាតុម្មាសិនិយា បវារេយ្យ ។ ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ អម្ហាកំ សមគ្គានំ សម្មោទមានានំ អវិវទមានានំ វិហរតំ អញ្ញតរោ ផាសុវិហារោ អធិគតោ ។ សចេ មយំ ឥទានិ បវារេស្សាម សិយាបិ ភិក្ខូ បវារេត្វា ចារិកំ បក្កមេយ្យុំ ឯវំ មយំ ឥមម្ហា ផាសុវិហារា បរិពាហិរា ភវិស្សាម ។ សង្ឃោ បវារណាសង្គហំ ករោតិ ឥទានិ ឧបោសថំ ករិស្សតិ បាតិមោក្ខំ ឧទ្ទិសិស្សតិ អាគមេ កោមុទិយា ចាតុម្មាសិនិយា បវារេស្សតិ ។ យស្សាយស្មតោ ខមតិ បវារណាសង្គហស្ស ករណំ ឥទានិ ឧបោសថំ ករិស្សតិ បាតិមោក្ខំ ឧទ្ទិសិស្សតិ អាគមេ កោមុទិយា ចាតុម្មាសិនិយា បវារេស្សតិ សោ

ក្នុងពេលនេះ បើប្រសិនជាយើងទាំងឡាយនឹងបវារណាទៅ គង់មានពួក
ភិក្ខុដែលបានបវារណាហើយចេញទៅកាន់ចារិក យើងទាំងឡាយមុខជា
នឹងឃ្លាតចាកធម៌ជាគ្រឿងនៅសប្បាយនេះ ដោយអាការដូច្នេះមិនខាន ។
បើកម្មមានកាលគួរដល់សង្ឃហើយ គួរសង្ឃធ្វើបវារណាសង្គហៈ គួរធ្វើឧ-
បោសថគួរសំដែងបាតិមោក្ខ គួរបវារណាក្នុងថ្ងៃជាគំរប់៤ ខែនៃវស្សានរដូវ
ជាទីរីកនៃផ្កាកុមុទក្នុង(ជុណ្ហបក្ខ)ដែលមកដល់ក្នុងកាលឥឡូវនេះ ៗ នេះជា
ញត្តិ ។ បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ យើងទាំងឡាយជាអ្នក
ព្រមព្រៀងគ្នា រីករាយរកគ្នា មិនទាស់ទែងគ្នា បានដល់នូវធម៌ម្យ៉ាងដែល
ជាគ្រឿងនៅសប្បាយហើយ ។ ក្នុងពេលនេះ បើយើងទាំងឡាយនឹងបវ-
រណាទៅគង់មានពួកភិក្ខុដែលបានបវារណាហើយចៀសចេញទៅកាន់ចា-
រិក យើងទាំងឡាយមុខជានឹងឃ្លាតចាកធម៌ជាគ្រឿងនៅសប្បាយនេះ
ដោយអាការដូច្នេះមិនខាន ។ ឥឡូវសង្ឃធ្វើបវារណាសង្គហៈធ្វើឧបោសថ
សំដែងបាតិមោក្ខនឹងបវារណាក្នុងថ្ងៃជាគំរប់ ៤ ខែនៃវស្សានរដូវជាទីរីកនៃ
ផ្កាកុមុទក្នុង (ជុណ្ហបក្ខ) ដែលមកដល់ក្នុងកាលឥឡូវនេះ ។ ការធ្វើបវ-
រណាសង្គហៈ គឺថាសង្ឃនឹងធ្វើឧបោសថ សំដែងបាតិមោក្ខ នឹងបវារណា
ក្នុងថ្ងៃជាគំរប់ ៤ ខែនៃវស្សានរដូវជាទីរីកនៃផ្កាកុមុទក្នុង (ជុណ្ហបក្ខ) ដែល
មកដល់ក្នុងកាលឥឡូវនេះ គាប់ចិត្តដល់លោកម្ចាស់អង្គណា គួរលោក

តុណ្ហស្ស យស្ស នក្ខមតិ សោ ភាសេយ្យ ។ កតោ សង្ឃេន បវារណាសង្គហោ ឥទានិ ឧបោសថំ ករិស្សតិ ចាតិមោក្ខំ ឧទ្ទិសិស្សតិ អាគមេ កោមុទិយា ចាតុម្មាសិនិយា បវារេស្សតិ ។ ខមតិ សង្ឃស្ស តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។ តេហិ ចេ ភិក្ខវេ ភិក្ខូហិ កតេ បវារណាសង្គហេ អញ្ញតរោ ភិក្ខុ ឯវំ វទេយ្យ ឥច្ឆាមហំ អាវុសោ ជនបទចារិកំ បក្កមិតុំ អត្ថិ មេ ជនបទេ ករណីយន្តិ ។ សោ ឯវមស្ស វចនីយោ សាធុ អាវុសោ បវារេត្វា គច្ឆាហីតិ ។ សោ ចេ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ បវារយមានោ អញ្ញតរស្ស ភិក្ខុនោ បវារណំ ឋបេតិ សោ ឯវមស្ស វចនីយោ អនិស្សរោ ខោ មេ ត្វំ អាវុសោ បវារណាយ ន តាវាហំ បវារេស្សាមីតិ ។ តស្ស ចេ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនោ បវារយមានស្ស

ម្ចាស់អង្គនោះស្ងៀម មិនគាប់ចិត្តដល់លោកម្ចាស់អង្គណា គួរលោកម្ចាស់អង្គនោះនិយាយឡើង ។ បវារណាសង្គហៈ គឺថាសង្ឃនឹងធ្វើឧបោសថសំដែងបាតិមោក្ខនេះ នឹងបវារណាក្នុងថ្ងៃជាគំរប់ ៤ ខែនៃវស្សានរដូវជាទីរីកនៃផ្កាកុមុទក្នុង (ជុណ្ហបក្ខ) ដែលមកដល់ក្នុងកាលឥឡូវនេះ សង្ឃបានធ្វើរួចហើយ ។ បវារណាសង្គហៈនោះគាប់ចិត្តដល់សង្ឃហើយ ព្រោះហេតុនោះបានជាសង្ឃស្ងៀម ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវរឿងនេះដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុទាំងឡាយនោះធ្វើបវារណាសង្គហៈហើយ មានភិក្ខុណាមួយនិយាយយ៉ាងនេះថា នែអាវុសោ ខ្ញុំប្រាថ្នានឹងចេញទៅកាន់ចារិកក្នុងជនបទ ព្រោះខ្ញុំមានកិច្ចត្រូវធ្វើក្នុងជនបទ ។ ត្រូវភិក្ខុដទៃនិយាយនឹងភិក្ខុនោះយ៉ាងនេះថា នែអាវុសោ ខ្ញុំសូមអង្វរលោកសិន ចូរលោកបវារណាហើយសឹមទៅចុះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុនោះកំពុងតែបវារណា ឃាត់បវារណាភិក្ខុរូបណាមួយ គួរភិក្ខុដែលត្រូវគេឃាត់នោះនិយាយយ៉ាងនេះនឹងភិក្ខុអ្នកឃាត់នោះថា នែអាវុសោ លោកមិនមែនជាធំក្នុងការបវារណារបស់ខ្ញុំទេ ខ្ញុំនឹងមិនទាន់បវារណា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលភិក្ខុនោះ កំពុងតែបវារណា

អញ្ញាតកេ ភិក្ខុ តស្ស ភិក្ខុនោ បវារណំ ឋបេតិ ឧភោ សង្ឃេន សមនុយុញ្ជិត្វា សមនុគ្គាហិត្វា យថាធម្មំ ការាបេតព្វា ។ សោ ចេ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ជនបទេ តំ ការណីយំ តីរេត្វា បុនទេវ អន្តោ កោមុទិយា ចាតុម្មាសិនិយា តំ អាវាសំ អាគច្ឆតិ តេហិ ចេ ភិក្ខវេ ភិក្ខូហិ បវារិយមានេ អញ្ញាតកេ ភិក្ខុ តស្ស ភិក្ខុនោ បវារណំ ឋបេតិ សោ ឯវមស្ស វចនីយោ អនិស្សរោ ខោ មេ ត្វំ អាវុសោ បវារណាយ បវារិតោ អហន្តិ ។ តេហិ ចេ ភិក្ខវេ ភិក្ខូហិ បវារិយមានេ សោ ភិក្ខុ អញ្ញាតស្ស ភិក្ខុនោ បវារណំ ឋបេតិ ។ ឧភោ សង្ឃេន សមនុយុញ្ជិត្វា សមនុគ្គាហិត្វា យថាធម្មំ ការាបេត្វា សង្ឃេន បវារេតព្វន្តិ ។

បវារណក្ខន្ធកំ និដ្ឋិតំ ចតុត្ថំ ។

ឥមម្ហិ ខន្ធកេ វត្ថុ ឆចត្តាឡីស ។

បើមានភិក្ខុណាមួយឃាត់បវារណាភិក្ខុនោះ ត្រូវសង្ឃដេញដោលសួរភិក្ខុទាំងពីររូប លុះសាកសួរហើយសឹមឲ្យភិក្ខុទាំងពីរធ្វើតាមធម៌ (គឺសំដែងអាបត្តិ) ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុនោះបានសម្រេចកិច្ចនោះក្នុងជនបទ ហើយត្រឡប់មកកាន់អាវាសនោះវិញខាងក្នុងថ្ងៃគំរប់ ៤ ខែនៃវស្សានរដូវ ជាទីកែនៃផ្កាកុមុទ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុទាំងឡាយនោះកំពុងតែបវារណា ហើយមានភិក្ខុណាមួយឃាត់បវារណាដល់ភិក្ខុនោះ គួរភិក្ខុដែលត្រូវគេឃាត់នោះនិយាយនឹងភិក្ខុអ្នកឃាត់នោះយ៉ាងនេះថា នែអាវុសោ លោកមិនមែនជាឥស្សរៈក្នុងការបវារណារបស់ខ្ញុំទេ ខ្ញុំបានបវារណាហើយ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុទាំងឡាយនោះកំពុងតែបវារណា ក៏ភិក្ខុនោះឃាត់បវារណារបស់ភិក្ខុណាមួយ ។ ត្រូវសង្ឃដេញដោលសាកសួរភិក្ខុទាំងពីររូប លុះដេញដោលសាកសួរហើយឲ្យភិក្ខុទាំងពីររូបធ្វើតាមធម៌ ហើយសឹមបវារណាដោយសង្ឃបវារណាចុះ ។

ចប់ បវារណក្ខន្ធកៈ ទី ៤ ។

រឿងក្នុងខន្ធកៈនេះមាន ៤៦ រឿង ។

តស្សុទ្ទានំ

(៤៨) វស្សំ វុត្ថា កោសលេសុ

អាគម្ម[១] សត្ថុ ទស្សនំ

អផាសុបសុសំវាសំ

អញ្ញមញ្ញានុលោមតា

បវារេន្តាសនេ ទ្វេ ច

កម្មុគិលានញ្ញាតកា[២]

រាជា ចោរ ច ធុត្តា ច

ភិក្ខុបច្ចត្ថិកា តថា

បញ្ច ចតុតយោ ទ្វេកោ

---

១ ឱ. សគម៉ ។ ២ ឱ. កម្មុំ គិលានញាតកា ។

ឧទ្ទាននៃបវារណាក្ខន្ធកៈនោះ គឺ

(៤៨) រឿងពួកភិក្ខុនៅចាំវស្សាក្នុងកោសលជនបទ មកគាល់ព្រះសាស្ដា ១ រឿងភិក្ខុនៅរួមគ្នាដូចបសុសត្វ (គឺសត្វដែលគេចិញ្ចឹម) មិនជាទីសប្បាយ ១ រឿងបវារណាជាការអនុលោមដល់គ្នានឹងគ្នា ១ រឿងពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុអង្គុយលើអាសនៈក្នុងពេលដែលភិក្ខុជាថេរៈកំពុងបវារណា ១ រឿងបវារណាមានពីរយ៉ាង ១ រឿងបវារណាកម្មបួនយ៉ាង ១ រឿងព្រះអង្គទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុឈឺឲ្យបវារណា ១ រឿងញាតិចាប់ភិក្ខុក្នុងថ្ងៃបវារណា ១ រឿងស្ដេចចាប់ភិក្ខុក្នុងថ្ងៃបវារណា ១ រឿងពួកចោរចាប់ភិក្ខុក្នុងថ្ងៃបវារណា ១ រឿងពួកអ្នកលេងចាប់ភិក្ខុក្នុងថ្ងៃបវារណា ១ រឿងភិក្ខុជាសត្រូវចាប់ភិក្ខុក្នុងថ្ងៃបវារណា ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុប្រាំរូបធ្វើបវារណាដោយសង្ឃបវារណា ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុបួនរូបបវារណាដល់គ្នានឹងគ្នា ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុបីរូបបវារណាដល់គ្នានឹងគ្នា ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុពីររូបបវារណាដល់គ្នានឹងគ្នា ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុមួយរូប

បវារណក្ខន្ធកេ ឧទ្ទានគាថា

អាបន្នោ វេមតី សរិ

សព្វោ សង្ឃោ វេមតិកោ

ពហុសមា ច ថោកតរា

អាវាសិកា ចតុទ្ទស្សា

លិង្គសំវាសកា ឧភោ

គន្តព្វំ ន និសិន្នាយ

ឆន្ទទានេ បវារណា(១)

សព្វរេហិ(២) ខេបិតា មេឃោ

អន្តរា ច បវារណា

ន កាពេន្តិ តុម្ហាកំ

១ ឱ. ឆន្ទទានបវារណា ។ ២ ឱ. សវរេហិ ។

បវារណាក្ខន្ធកៈ ឧទ្ទានគាថា

អធិដ្ឋានបវារណា ១ រឿងភិក្ខុត្រូវអាបត្តិក្នុងថ្ងៃបវារណា ១ រឿងភិក្ខុសង្ស័យអាបត្តិក្នុងថ្ងៃបវារណា ១ រឿងភិក្ខុកំពុងតែបវារណា ហើយរលឹកឃើញអាបត្តិ ១ រឿងសង្ឃទាំងអស់ត្រូវសភាគាបត្តិក្នុងថ្ងៃបវារណា ១ រឿងសង្ឃទាំងអស់សង្ស័យសភាគាបត្តិ ១ រឿងភិក្ខុនៅក្នុងអាវាសច្រើនជាងនឹងស្មើគ្នានឹងតិចជាង ១ រឿងពួកអាវាសិកភិក្ខុប្រកាន់ថាថ្ងៃដប់បួន តែពួកអាគន្តុកភិក្ខុប្រកាន់ថាថ្ងៃដប់ប្រាំ ១ រឿងភេទនឹងសំវាសទាំងពីររបស់អាវាសិកភិក្ខុនិងអាគន្តុកភិក្ខុ ១ រឿងភិក្ខុគួរទៅកាន់អាវាសដែលមានភិក្ខុក្នុងថ្ងៃបវារណា ១ រឿងភិក្ខុមិនត្រូវបវារណាក្នុងបរិសទ្យដែលភិក្ខុនីអង្គុយជាមួយ ១ រឿងទ្រង់ហាមមិនឲ្យភិក្ខុបវារណាក្នុងការឲ្យឆន្ទៈ ១ រឿងសញ្ញរភ័យ ១ រឿងមនុស្សឲ្យទានក្នុងថ្ងៃបវារណាដរាបដល់ទៀបភ្លឺ ១ រឿងមានភ្លៀងក្នុងថ្ងៃបវារណា ១ រឿងការអន្តរាយដល់បវារណា ១ រឿងព្រះអង្គទ្រង់ហាមមិនឲ្យភិក្ខុមានអាបត្តិធ្វើបវារណា ១ រឿងពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុគិតថាពួកបេសលភិក្ខុឃាត់បវារណាដល់ពួកយើង

អឌ្ឍបិតា ច ភិក្ខុនោ

កិម្ហិ ជាតិ(១) កាតមញ្ញូ

ធិដ្ឋេន សុតសង្កាយ

ចោទកោ ចុទិតកោ ច

ចុល្សត្ថុ ច កណ្ហាធំ

បភារណាស្ស សង្គហោ(២)

អធិកស្សេ បភារយេតិ ។

---

១ ឱ. កម្ហិ ភតិ ។ ២ ឱ. បភារណកសង្គហោ ប ។

ហើយប្រញាប់ឃាត់បវារណាជាមុន១ រឿងភិក្ខុឃាត់បវារណា មិនបាន ១ រឿងភិក្ខុឃាត់បវារណាដល់ភិក្ខុផងគ្នាក្នុងថ្ងៃបវា-រណា ១ (សេចក្ដីសួរថាលោកឃាត់បវារណា) ព្រោះហេតុអ្វី១ រឿងសួរថាវិបត្តិដូចម្ដេចខ្លះ១ រឿងឃាត់បវារណាដោយឃើញ ដោយឮដោយរង្កៀស ១ រឿងភិក្ខុអ្នកចោទ ១ រឿងភិក្ខុ ដែលត្រូវចោទ ១ រឿងភិក្ខុត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ១ រឿងវត្ថុ នឹងបុគ្គល ១ រឿងភិក្ខុអ្នកធ្វើការបង្កហេតុ ១ រឿងបវារណា សង្គហៈ១ រឿងភិក្ខុមិនជាធំក្នុងការបវារណា ១ រឿងសង្ឃគួរ សាកសួរភិក្ខុទាំងពីររូប ហើយឲ្យភិក្ខុទាំងពីររូបធ្វើតាមធម៌ ហើយសឹមបវារណា ១ ។

ចម្មក្ខន្ធកំ

[៤៩] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា រាជគហេ វិហរតិ គិជ្ឈកូដេ បព្វតេ ។ តេន ខោ បន សមយេន រាជា មាគធោ សេនិយោ ពិម្ពិសារោ អសីតិយា គាមិកសហស្សេសុ ឥស្សរិយាធិបច្ចំ[១] រជ្ជំ ការេតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន ចម្បាយំ សោណោ នាម កោឡិវិសោ សេដ្ឋិបុត្តោ សុខុមាលោ ហោតិ ។ តស្ស បាទតលេសុ លោមានិ ជាតានិ ហោន្តិ ។ អថខោ រាជា មាគធោ សេនិយោ ពិម្ពិសារោ តានិ អសីតិ[២] គាមិកសហស្សានិ សន្និបាតាបេត្វា កេនចិទេវ ករណីយេន សោណស្ស កោឡិវិសស្ស សន្តិកេ ទូតំ បាហេសិ អាគច្ឆតុ សោណោ ឥច្ឆាមិ សោណស្ស អាគតន្តិ ។

---

១ ឱ ឥស្សរាធិបច្ចំ ។ ២ អសីតិ គាមិកសហស្សានីតិ កត្ថចិ ពោត្ថកេ ទិស្សតិ ។

ចម្មក្ខន្ធកៈ

(៤៩) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធមានព្រះភាគ គង់នៅលើភ្នំគិជ្ឈកូដ ទៀបក្រុងរាជគ្រឹះ ។ គ្រានោះឯង ព្រះបាទមាគធសេនិយពិម្ពិសារ សោយរាជ្យជាឥស្សរាធិបតីលើអ្នកស្រុកទាំង ៨ ម៉ឺន ។ សម័យនោះឯង ក្នុងក្រុងចម្បា មានកូនសេដ្ឋីម្នាក់ឈ្មោះសោណៈ ជាកោឡិវិសគោត្ត ហើយជាសុខុមាលជាតិ ។ សេដ្ឋិបុត្តនោះមានរោមជាច្រើនដុះត្រង់បាតជើងទាំងពីរ ។ គ្រានោះ ព្រះបាទមាគធសេនិយពិម្ពិសារ ទ្រង់ប្រជុំពួកអ្នកស្រុកទាំង ៨ ម៉ឺន ហើយទ្រង់បញ្ជូនរាជបម្រើទៅក្នុងសំណាក់សោណកោឡិវិសដោយមានកិច្ចអ្វីនីមួយថា សោណៈចូរមក ដ្បិតយើងចង់ឲ្យសោណៈមក ។

អថខោ សោណស្ស កោឡិវិសស្ស មាតាបិតរោ សោ-
ណំ កោឡិវិសំ ឯតទវោចុំ រាជា តេ តាត សោណ
បាទេ ទក្ខិតុកាមោ មា ខោ ត្វំ តាត សោណ យេន
រាជា តេន បាទេ អភិប្បសារេយ្យាសិ រញ្ញោ បុរតោ
បល្លង្កេន និសីទ និសិន្នស្ស តេ រាជា បាទេ ទក្ខិស្ស-
តីតិ ។ អថខោ សោណំ កោឡិវិសំ សិវិកាយ អានេ-
សុំ ។ អថខោ សោណោ កោឡិវិសោ យេន រាជា
មាគធោ សេនិយោ ពិម្ពិសារោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្ក-
មិត្វា រាជានំ មាគធំ សេនិយំ ពិម្ពិសារំ អភិវាទេត្វា
រញ្ញោ បុរតោ បល្លង្កេន និសីទិ ។ អទ្ទសា ខោ រាជា
មាគធោ សេនិយោ ពិម្ពិសារោ សោណស្ស កោឡិវិ-
សស្ស បាទតលេសុ លោមានិ ជាតានិ ។ អថខោ រាជា
មាគធោ សេនិយោ ពិម្ពិសារោ តានិ អសីតិ គាមិកស-
ហស្សានិ ទិដ្ឋធម្មិកេ អត្ថេ អនុសាសិត្វា ឧយ្យោជេសិ
តុម្ហេ ខ្វត្ថ ភណេ មយា ទិដ្ឋធម្មិកេ អត្ថេ អនុសាសិតា

វេលានោះឯង ឯមាតាបិតានៃសោណកោឡិវិសបាននិយាយពាក្យនេះនឹងសោណកោឡិវិសថា នែសោណៈកូន ឥឡូវស្ដេចចង់ទតមើលជើងរបស់អ្នក នែសោណៈកូន អ្នកឯងកុំតាំងបាច់លាជើងបង្ហាញស្ដេចឡើយ អ្នកឯងចូរអង្គុយពែនភ្នែនចំពោះព្រះភក្ត្រស្ដេចចុះ កាលបើអ្នកអង្គុយនៅហើយស្ដេចគង់នឹងទតឃើញជើងអ្នកហើយ ។ គ្រានោះឯង ពួកជនក៏បាននាំសោណកោឡិវិសមកដោយគ្រែស្នែង (មកថ្វាយស្ដេច.) ។ ខណៈនោះ សោណកោឡិវិសក៏បានចូលទៅគាល់ព្រះបាទមាគធសេនិយពិម្ពិសារ លុះចូលទៅដល់ហើយក៏ថ្វាយបង្គំព្រះបាទមាគធសេនិយពិម្ពិសាររួចហើយអង្គុយពែនភ្នែនចំពោះព្រះភក្ត្រស្ដេច ។ ឯព្រះបាទមាគធសេនិយពិម្ពិសារក៏បានទតទៅឃើញរោមទាំងឡាយដែលដុះពេញបាតជើងរបស់សោណកោឡិវិស ។ គ្រានោះឯង ព្រះបាទមាគធសេនិយពិម្ពិសារទ្រង់បានប្រដៅនូវប្រយោជន៍[១] ទាំងឡាយជាបច្ចុប្បន្ន ចំពោះពួកអ្នកស្រុកទាំង ៨ ម៉ឺននោះស្រេចហើយក៏ទ្រង់បញ្ជូនទៅវិញថា នែនាយទាំងឡាយ យើងបានប្រដៅអ្នកពល់គ្នាក្នុងប្រយោជន៍ជាបច្ចុប្បន្នហើយ

---

១ (អដ្ឋកថា) សំដៅយកអំពើទាំងឡាយ មានការភ្ជួរស្រែនិងលក់ដូរជាដើមដែលប្រកបដោយធម និងចិញ្ចឹមមាតាបិតាដែលប្រកបដោយធម៌ ។

ចម្មក្ខន្ធកេ សាគតត្ថេរវត្ថុ

គច្ឆថ ភគវន្តំ[១] បយិរុបាសថ សោ នោ ភគវា សម្ប-
រាយិកេ អត្ថេ អនុសាសិស្សតីតិ ។ អថខោ តានិ
អសីតិ គាមិកសហស្សានិ យេន គិជ្ឈកូដោ បព្វតោ
តេនុបសង្កមឹសុ ។ តេន ខោ បន សមយេន អា-
យស្មា សាគតោ ភគវតោ ឧបដ្ឋាកោ ហោតិ ។ អថខោ
តានិ អសីតិ គាមិកសហស្សានិ យេនាយស្មា សាគ-
តោ តេនុបសង្កមឹសុ ឧបសង្កមិត្វា អាយស្មន្តំ សាគតំ
ឯតទវោចុំ ឥមានិ ភន្តេ អសីតិ គាមិកសហស្សានិ
ឥធុបសង្កន្តានិ ភគវន្តំ ទស្សនាយ សាធុ មយំ ភន្តេ
លភេយ្យាម ភគវន្តំ ទស្សនាយាតិ ។ តេនហិ តុម្ហេ
អាយស្មន្តោ មុហុត្តំ ឥធេវ តាវ ហោថ យាវាហំ ភគវន្តំ
បដិវេទេមីតិ ។ អថខោ អាយស្មា សាគតោ តេសំ អសីតិ-
យា គាមិកសហស្សានំ បុរតោ បេក្ខមានានំ បាដិកាយ
និមុជ្ជិត្វា ភគវតោ បុរតោ ឧម្មុជ្ជិត្វា ភគវន្តំ ឯតទវោច
ឥមានិ ភន្តេ អសីតិ គាមិកសហស្សានិ ឥធុបសង្កន្តានិ

---

១ ឱ. តំ ភគវន្តំ ។

អ្នកទាំងឡាយចូលនាំគ្នាទៅវិញចុះ តែអ្នកទាំងឡាយត្រូវនាំគ្នាទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ព្រះដ៏មានព្រះភាគនោះមុខជានឹងប្រៀនប្រដៅនូវប្រយោជន៍ទាំងឡាយក្នុងបរលោកដល់យើងទាំងឡាយ ។ វេលានោះឯង ពួកអ្នកស្រុកទាំង ៨ ម៉ឺននោះបានទៅឯភ្នំគិជ្ឈកូដ ។ សម័យនោះឯង ព្រះសាគតដ៏មានអាយុជាអ្នកបម្រើព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ វេលានោះ ពួកអ្នកស្រុកទាំង ៨ ម៉ឺននោះបានចូលទៅរកព្រះសាគតដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅដល់ហើយក៏បាននិយាយពាក្យនេះនឹងព្រះសាគតដ៏មានអាយុថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ឥឡូវពួកអ្នកស្រុកទាំង ៨ ម៉ឺននេះបានចូលមកក្នុងទីនេះ ដើម្បីឃើញព្រះដ៏មានព្រះភាគ បពិត្រលោកដ៏ចំរើន យើងខ្ញុំគួរបានឃើញព្រះដ៏មានព្រះភាគទើបជាការប្រពៃ ។ ព្រះសាគតក៏តបវិញថា នែអ្នកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ បើដូច្នោះ អ្នកពល់គ្នាឈប់បង្អង់ចាំអាត្មានៅទីនេះ១ស្របក់ចុះ ចាំអាត្មាក្រាបទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគសិន ។ គ្រានោះឯង កាលពួកអ្នកស្រុកទាំង៨ម៉ឺននោះកំពុងតែសំឡឹងមើលក្នុងទីចំពោះមុខ ព្រះសាគតដ៏មានអាយុក៏ជ្រែកចុះចំផែនថ្ម(១) ហើយទៅផុសក្នុងទីចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ រួចក៏បានពោលពាក្យនេះនឹងព្រះដ៏មានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ឥឡូវមានពួកអ្នកស្រុកទាំង៨ម៉ឺននេះបាន

---

១ អដ្ឋកថា ថា ផែនថ្មមានសណ្ឋានដូចព្រះចន្ទពាក់កណ្តាលវង់ៈនៅខាងក្រោមដំណើរ ។

ភគវន្តំ ទស្សនាយ យស្សទានិ ភន្តេ ភគវា កាលំ មញ្ញតីតិ ។ តេនហិ ត្វំ សាគត វិហារបច្ឆាយាយំ អាសនំ បញ្ញាបេហីតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ខោ អាយស្មា សាគតោ ភគវតោ បដិស្សុណិត្វា បីឋំ គហេត្វា ភគវតោ បុរតោ និម្មុជ្ជិត្វា តេសំ អសីតិយា គាមិកសហស្សានំ បុរតោ បេក្ខមានានំ ទាជិកាយ ឧម្មុជ្ជិត្វា វិហារបច្ឆាយាយំ អាសនំ បញ្ញាបេសិ ។ អថខោ ភគវា វិហារា និក្ខមិត្វា វិហារបច្ឆាយាយំ បញ្ញត្តេ អាសនេ និសីទិ ។ អថខោ តានិ អសីតិ គាមិកសហស្សានិ យេន ភគវា តេនុបសង្កមឹសុ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទឹសុ ។ អថខោ តានិ អសីតិ គាមិកសហស្សានិ អាយស្មន្តំយេវ សាគតំ សមន្នាហរន្តិ នោ តថា ភគវន្តំ ។ អថខោ ភគវា តេសំ អសីតិយា គាមិកសហស្សានំ ចេតសា ចេតោបរិវិតក្កមញ្ញាយ អាយស្មន្តំ សាគតំ អាមន្តេសិ តេនហិ ត្វំ សាគត

ចូលមកក្នុងទីនេះដើម្បីឃើញព្រះដ៏មានព្រះភាគ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ព្រះដ៏មានព្រះភាគរមែងជាបន្ទូលគួរជាប្រយោជន៍ក្នុងកាលឥឡូវនេះ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តបថា នែសាគត បើដូច្នោះ អ្នកចូរទៅរៀបចំក្រាលអាសនៈត្រង់ម្លប់នៃវិហារចុះ ។ ព្រះសាគតដ៏មានអាយុបានទទួលព្រះពុទ្ធដីកាព្រះដ៏មានព្រះភាគថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ហើយក៏នាំយកតាំងដែកចុះក្នុងទីចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ កាលអ្នកស្រុកទាំង ៨ ម៉ឺននោះកំពុងសំឡឹងមើលក្នុងទីចំពោះមុខ ក៏ស្រាប់តែទៅផុសចំផែនថ្មហើយក្រាលអាសនៈត្រង់ម្លប់នៃវិហារ ។ វេលានោះ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់យាងចេញពីវិហារទៅគង់នៅលើអាសនៈដែលព្រះសាគតត្រេះបានក្រាលត្រង់ម្លប់នៃវិហារ ។ លំដាប់នោះឯង ពួកអ្នកស្រុកទាំង ៨ ម៉ឺននោះបានចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយក៏ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ រួចអង្គុយនៅក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ គ្រានោះ ពួកអ្នកស្រុកទាំង ៨ ម៉ឺននោះក៏ឧបអរពេក់ទាក់ទឹងព្រះសាគតដ៏មានអាយុទៅវិញ មិនបានឧបអរពេក់ទាក់ទឹងព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នោះឡើយ ។ វេលានោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ជ្រាបសេចក្ដីបរិវិតក្កក្នុងចិត្តរបស់ពួកអ្នកស្រុកទាំង ៨ ម៉ឺនដោយព្រះទ័យនោះហើយ ទើបទ្រង់ត្រាស់ហៅព្រះសាគតដ៏មានអាយុមកថា នែសាគត បើដូច្នោះអ្នកចូរសំដែង

ចម្មក្ខន្ធកេ សាគតត្ថេរវត្ថុ

ភិយ្យោសោ មត្តាយ ឧត្តរិមនុស្សធម្មំ ឥទ្ធិបាដិហារិយំ ទស្សេហីតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ខោ អាយស្មា សាគតោ ភគវតោ បដិស្សុណិត្វា វេហាសំ អព្ភុគ្គន្ត្វា អាកាសេ អន្តលិក្ខេ ចង្កមតិបិ តិដ្ឋតិបិ និសីទតិបិ សេយ្យំបិ កប្បេតិ បធូបាយតិបិ(១) បជ្ជលតិបិ អន្តរធាយតិបិ ។ អថខោ អាយស្មា សាគតោ អាកាសេ អន្តលិក្ខេ អនេកវិហិតំ ឧត្តរិមនុស្សធម្មំ ឥទ្ធិបាដិហារិយំ ទស្សេត្វា ភគវតោ បាទេសុ សិរសា និបតិត្វា ភគវន្តំ ឯតទវោច សត្ថា មេ ភន្តេ ភគវា សាវកោហមស្មិ សត្ថា មេ ភន្តេ ភគវា សាវកោហមស្មីតិ ។ អថខោ តានិ អសីតិ គាមិកសហស្សានិ អច្ឆរិយំ វត ភោ អព្ភុតំ វត ភោ សាវកោ ហិ នាម ឯវំមហិទ្ធិកោ ភវិស្សតិ ឯវំមហានុភាវោ អហោ នូន សត្ថាតិ ភគវន្តំយេវ សមន្នាហរន្តិ នោ តថា អាយស្មន្តំ

---

១ ឱ. ធូបាយតិ ។

ឥទ្ធិបាដិហារ្យដែលជាធម៌របស់មនុស្សជាន់ខ្ពស់ឲ្យក្រៃលែងឡើងទៅទៀត ។ ព្រះសាគតដ៏មានអាយុបានទទួលស្តាប់ព្រះពុទ្ធដីកាព្រះមានព្រះភាគថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ហើយក៏ហោះទៅលើវេហាស៍ ចង្ក្រម គឺដើរខ្លះ ឈរខ្លះ គង់ខ្លះ សិងខ្លះ បណ្តាលឲ្យកើតផ្សែងខ្លះ បណ្តាលឲ្យកើតភ្លើងខ្លះ បាត់ខ្លួនទៅខ្លះ ក្នុងប្រទេសទំនេរគឺអាកាស ។ វេលានោះ ព្រះសាគតដ៏មានអាយុ លុះបានសំដែងឥទ្ធិបាដិហារ្យ ជាធម៌របស់មនុស្សជាន់ខ្ពស់ មានប្រការច្រើនយ៉ាងទៅលើប្រទេសទំនេរ គឺអាកាសរួចហើយ ក៏មកក្រាបសិរសា ទៀបព្រះបាទានៃព្រះមានព្រះភាគហើយក៏បានក្រាបបង្គំទូលពាក្យនេះនឹងព្រះមានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ព្រះមានព្រះភាគ ជាគ្រូរបស់ខ្ញុំព្រះអង្គ ខ្ញុំព្រះអង្គជាសាវក បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ជាគ្រូរបស់ខ្ញុំព្រះអង្គ ខ្ញុំព្រះអង្គជាសាវក ។ ខណៈនោះ អ្នកស្រុកទាំង ៨ ម៉ឺននោះក៏ពោលថា នៃគ្នាយើងដ៏ចំរើន គួរអស្ចារ្យពេកណាស់ នៃគ្នាយើងដ៏ចំរើន ហេតុដែលមិនធ្លាប់កើត ៗ ឡើងហើយតើ អម្បាលសាវកមានឫទ្ធិខ្លាំង មានអានុភាពច្រើនម្ល៉ោះទៅហើយ ចំណង់បើគ្រូគង់មានឫទ្ធានុភាពក្រៃលែង ជាងនេះពិតប្រាកដ ហើយបែរមកឧបអរពក់ពាក់នឹងព្រះដ៏មានព្រះភាគវិញ លែងឧបអរពក់ពាក់នឹងព្រះសាគត

សាគតំ ។ អថខោ ភគវា តេសំ អសីតិយា គាមិកស-
ហស្សានំ ចេតសា ចេតោ បរិវិតក្កមញ្ញាយ អនុបុព្វិកថំ
កថេសិ សេយ្យថីទំ ទានកថំ សីលកថំ សគ្គកថំ
កាមានំ អាទីនវំ ឱការំ សង្កិលេសំ នេក្ខម្មេ អានិសំ-
សំ បកាសេសិ ។ យទា តេ ភគវា អញ្ញាសិ កល្លចិត្តេ
មុទុចិត្តេ វិនីវរណចិត្តេ ឧទគ្គចិត្តេ បសន្នចិត្តេ អថ យា
ពុទ្ធានំ សាមុក្កំសិកា ធម្មទេសនា តំ បកាសេសិ ទុក្ខំ
សមុទយំ និរោធំ មគ្គំ ។ សេយ្យថាបិ នាម សុទ្ធំ វត្ថំ
អបគតកាឡកំ សម្មទេវ រជនំ បដិគ្គណ្ហេយ្យ ឯវមេវ
តេសំ អសីតិយា គាមិកសហស្សានំ តស្មិំយេវ អាស-
នេ វិរជំ វីតមលំ ធម្មចក្ខុំ ឧទបាទិ យំកិញ្ចិ សមុទ-
យធម្មំ សព្វន្តំ និរោធធម្មន្តិ ។ តេ ទិដ្ឋធម្មា បត្តធម្មា

ដ៏មានអាយុដូច្នោះទៀតឡើយ ។ វេលានោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ទ្រង់ជ្រាបសេចក្តីបរិវិតក្កក្នុងចិត្តរបស់ពួកអ្នកស្រុកទាំង ៨ មុឺននោះ ដោយព្រះទ័យហើយ ទើបទ្រង់សំដែងនូវអនុបុព្វីកថា ឯអនុបុព្វីកថានោះតើដូចម្តេចខ្លះ គឺព្រះអង្គទ្រង់សំដែងទានកថា សីលកថា សគ្គកថា សំដែងពីទោសរបស់កាមគុណដែលជារបស់លាមកសៅហ្មង និងអានិសង្សក្នុងកិរិយាចេញបួស ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ទ្រង់បានជ្រាបថាពួកជនទាំងនោះមានចិត្តស្រួល មានចិត្តទន់ មានចិត្តប្រាសចាកនីវរណៈ មានចិត្តអណ្តែតឡើង មានចិត្តជ្រះថ្លាក្នុងវេលាណាហើយ ក៏ទ្រង់សំដែងនូវធម្មទេសនាដែលព្រះពុទ្ធទាំងឡាយតែងលើកឡើងសំដែងដោយព្រះអង្គឯង គឺសំដែងពីកងទុក្ខ ហេតុដែលនាំឲ្យកើតកងទុក្ខ សេចក្តីរំលត់នូវកងទុក្ខ និងផ្លូវដែលដល់នូវសេចក្តីរំលត់កងទុក្ខ ក្នុងវេលានោះ ៗ សំពត់ស្អាតប្រាសចាកវត្ថុមានពណ៌ខ្មៅគួរទទួលយកគ្រឿងជ្រលក់ដោយល្អយ៉ាងណាមិញ ធម្មចក្ខុ (គឺសោតាបត្តិមគ្គ) ឥតមានធូលីឥតមានមន្ទិល ក៏កើតឡើងដល់ពួកអ្នកស្រុកទាំង ៨ មុឺននោះលើអាសនៈនោះថា ធម្មជាតឯណានីមួយមានសេចក្តីកើតឡើងជាធម្មតា ធម្មជាតទាំងអស់នោះតែងមានសេចក្តីរលត់ទៅវិញជាធម្មតា យ៉ាងនេះឯង ៗ ពួកជនទាំងនោះក៏បានយល់នូវអរិយសច្ចធម៌ហើយ បានដល់នូវអរិយសច្ចធម៌ហើយ

វិទិតធម្មា បរិយោគាឡ្ហធម្មា តិណ្ណវិចិកិច្ឆា វិគតកថំ-កថា វេសារជ្ជប្បត្តា អបរប្បច្ចយា សត្ថុ សាសនេ ភគវន្តំ ឯតទវោចុំ អភិក្កន្តំ ភន្តេ អភិក្កន្តំ ភន្តេ សេយ្យថាបិ ភន្តេ និក្កុជ្ជិតំ វា ឧក្កុជ្ជេយ្យ បដិច្ឆន្នំ វា វិវរេយ្យ មូឡ្ហស្ស វា មគ្គំ អាចិក្ខេយ្យ អន្ធការេ វា តេលបជ្ជោតំ ធារេយ្យ ចក្ខុមន្តោ រូបានិ ទក្ខន្តីតិ ឯវមេវំ ភគវតា អនេកបរិយាយេន ធម្មោ បកាសិតោ ឯតេ មយំ ភន្តេ ភគវន្តំ សរណំ គច្ឆាម ធម្មញ្ច ភិក្ខុ-សង្ឃញ្ច ឧបាសកេ នោ ភគវា ធារេតុ អជ្ជតគ្គេ បាណុបេតំ សរណង្គតេតិ ។

(៥០) អថខោ សោណស្ស កោឡិវិសស្ស ឯតទ-ហោសិ យថា យថា ខោ អហំ ភគវតា ធម្មំ ទេសិតំ អាជានាមិ នយិទំ សុករំ អគារំ អជ្ឈាវសតា ឯកន្តប-

ចម្មក្ខន្ធកៈ និទានព្រះសោណត្ថេរ

បានដឹងច្បាស់នូវអរិយសច្ចធម៌ហើយ បានចុះចិត្តស៊ប់ក្នុងអរិយសច្ចធម៌ហើយ ឆ្លងផុតសេចក្ដីសង្ស័យ ប្រាសចេញពីសេចក្ដីងឿងឆ្ងល់ដល់នូវសេចក្ដីក្លៀវក្លា មិនបានជឿបុគ្គលដទៃក្នុងសាសនានៃព្រះសាស្ដា ក៏បានក្រាបបង្គំទូលពាក្យនេះនឹងព្រះដ៏មានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ច្បាស់ណាស់ហើយ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ច្បាស់ណាស់ហើយ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន បុគ្គលផ្ងារឡើងនូវភាជន៍ដែលគេផ្កាប់ចុះ ឬបើកឡើងនូវវត្ថុដែលកំបាំង ឬប្រាប់ផ្លូវដល់អ្នកវង្វេងផ្លូវ ឬទ្រោលបំភ្លឺប្រទីបប្រេងក្នុងទីងងឹតដោយគិតថា ពួកជនដែលមានចក្ខុនឹងបានឃើញនូវរូបទាំងឡាយ យ៉ាងណាមិញ ធម៌ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគបានសំដែងដោយអនេកបរិយាយ ក៏ដូច្នោះឯង បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន យើងខ្ញុំទាំងឡាយនេះសូមដល់នូវព្រះដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ផង ព្រះធម៌ផង ព្រះភិក្ខុសង្ឃផង ថាជាទីរលឹក សូមព្រះដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ចាំទុកនូវយើងខ្ញុំថាជាឧបាសកបាន ដល់ព្រះរតនត្រ័យថាជាទីរលឹកស្មើដោយជីវិតចាប់ដើមតាំងពីថ្ងៃនេះទៅ ។

(៩០) គ្រានោះ សោណកោឡិវិសមានសេចក្ដីត្រិះរិះដូច្នេះថា ធម៌ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់សំដែងហើយ យ៉ាងណា ៗ អាត្មាអញក៏បានដឹងជាក់ បុគ្គលដែលនៅគ្រប់គ្រងរក្សាផ្ទះនេះមិនងាយនឹងប្រព្រឹត្ត

រិបុណ្ណំ ឯកន្តបរិសុទ្ធំ សង្ខលិខិតំ ព្រហ្មចរិយំ ចរិតុំ យន្នូនាហំ កេសមស្សុំ ឱហារេត្វា កាសាយានិ វត្ថានិ អច្ឆាទេត្វា អគារស្មា អនគារិយំ បព្វជេយ្យន្តិ ។ អថខោ តានិ អសីតិ គាមិកសហស្សានិ ភគវតោ ភាសិតំ អភិនន្ទិត្វា អនុមោទិត្វា ឧដ្ឋាយាសនា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា បទក្ខិណំ កត្វា បក្កមឹសុ ។ អថខោ សោណោ កោឡិវិសោ អចិរបក្កន្តេសុ អសីតិយា គាមិកសហស្សេសុ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ សោណោ កោឡិវិសោ ភគវន្តំ ឯតទវោច យថា យថាហំ ភន្តេ ភគវតា ធម្មំ ទេសិតំ អាជានាមិ នយិទំ សុករំ អគារំ អជ្ឈាវសតា ឯកន្តបរិបុណ្ណំ ឯកន្តបរិសុទ្ធំ សង្ខលិខិតំ ព្រហ្មចរិយំ ចរិតុំ ឥច្ឆាមហំ ភន្តេ កេសមស្សុំ ឱហារេត្វា កាសាយានិ វត្ថានិ អច្ឆាទេត្វា

ព្រហ្មចរិយធម៌ឲ្យពេញលេញ ឲ្យបរិសុទ្ធដោយចំណែក ១ ដូចជាសង្ខដែលបុគ្គលដុសខាត់ហើយទេ បើដូច្នោះមានតែអាត្មាអញនឹងកោរសក់ពុកមាត់ហើយស្លៀកដណ្តប់សំពត់កាសាយចេញចាកផ្ទះហើយ បួសក្នុងភាពនៃបុគ្គលមិនមានប្រយោជន៍ដោយផ្ទះ ។ ខណៈនោះ ពួកអ្នកស្រុកទាំង ៨ ម៉ឺននោះក៏បានត្រេកអររីករាយនឹងធម៌ ដែលព្រះមានព្រះភាគទ្រង់សំដែងហើយក៏ក្រោកចេញចាកអាសនៈ ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះមានព្រះភាគ រួចធ្វើប្រទក្សិណហើយក៏ចៀសចេញទៅ ។ វេលានោះឯង សោណកោឡិវិស កាលបើពួកអ្នកស្រុកទាំង ៨ ម៉ឺនចៀសចេញទៅមិនយូរប៉ុន្មាន បានចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយក៏ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគហើយអង្គុយនៅក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ សោណកោឡិវិសលុះអង្គុយនៅក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ក៏បានក្រាបបង្គំទូលពាក្យនេះនឹងព្រះដ៏មានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ធម៌ដែលព្រះអង្គទ្រង់សំដែងហើយយ៉ាងណា ៗ ខ្ញុំព្រះអង្គក៏ដឹងបានទាំងអស់ បុគ្គលដែលនៅគ្រប់គ្រងរក្សាផ្ទះមិនងាយនឹងប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ឲ្យបានពេញលេញ ឲ្យបានបរិសុទ្ធដោយចំណែក១ ដូចជាសង្ខដែលបុគ្គលដុសខាត់ហើយទេ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ឥឡូវខ្ញុំព្រះអង្គចង់កោរសក់នឹងពុកមាត់ហើយស្លៀកដណ្តប់

ចម្មក្ខន្ធកេ សោណត្ថេរវត្ថុ

អគារស្មា អនគារិយំ បព្វជិតុំ បព្វាជេតុ មំ ភន្តេ ភគវាតិ ។ អលត្ថ ខោ សោណោ កោឡិវិសោ ភគវតោ សន្តិកេ បព្វជ្ជំ អលត្ថ ឧបសម្បទំ ។ អចិរូបសម្បន្នោ ច បនាយស្មា សោណោ សីតវនេ វិហរតិ ។ តស្ស អច្ចារទ្ធវីរិយស្ស ចង្កមតោ បាទា ភិជ្ជិំសុ ។ ចង្កមោ លោហិតេន ផុដ្ឋោ(១) ហោតិ សេយ្យថាបិ គវាឃាតនំ ។ អថខោ អាយស្មតោ សោណស្ស រហោគតស្ស បដិ-សល្លីនស្ស ឯវំ ចេតសោ បរិវិតក្កោ ឧទបាទិ យេ ខោ កេចិ ភគវតោ សាវកា អារទ្ធវីរិយា វិហរន្តិ អហន្តេសំ អញ្ញតរោ អថ ច បន មេ នានុបាទាយ អាសវេហិ ចិត្តំ វិមុច្ចតិ សំវិជ្ជន្តិ ខោ បន មេ កុលេ ភោគា សក្កា ភោគេ ច ភុញ្ជិតុំ បុញ្ញានិ ច កាតុំ យន្នូនាហំ ហី-នាយាវត្តិត្វា ភោគេ ច ភុញ្ជេយ្យំ បុញ្ញានិ ករេយ្យន្តិ ។

---

១ ឱ. ផុដោ ។

ចម្មក្ខន្ធកៈ និទានព្រះសោណត្ថេរ

សំពត់កាសាយចេញចាកផ្ទះហើយ បួសក្នុងភាពនៃបុគ្គលមិនមានប្រយោជន៍ដោយផ្ទះ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សូមព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ព្រះមេត្តាបំបួសខ្ញុំព្រះអង្គ ។ សោណកោឡិវិសបានបព្វជ្ជាឧបសម្បទាក្នុងសំណាក់ព្រះមានព្រះភាគៗ លុះព្រះសោណៈដ៏មានអាយុបានឧបសម្បទាមិនយូរប៉ុន្មាន ក៏បានទៅគង់នៅព្រៃសីតវន (ព្រៃត្រជាក់) ។ កាលសោណភិក្ខុនោះខំព្យាយាមខ្លាំងដើរចង្ក្រមទៅ បាទារបស់លោកក៏បែក (ចេញឈាម) ។ ទីចង្ក្រមក៏ប្រឡាក់ដោយឈាម ដូចជាទីដែលសម្រាប់សម្លាប់គោ ។ ខណៈនោះ កាលព្រះសោណៈដ៏មានអាយុសម្ងំក្នុងទីស្ងាត់ ក៏កើតការត្រិះរិះក្នុងចិត្តយ៉ាងនេះថា ពួកសាវកឯណាមួយនៃព្រះដ៏មានព្រះភាគដែលមានព្យាយាមប្រឹងប្រែង បណ្ដាសាវកទាំងនោះ អាត្មាអញក៏ជាសាវកមួយដែរ តែបើទុកជាដូច្នោះ ក៏ចិត្តរបស់អាត្មាអញនៅមិនទាន់ផុតចាកអាសវៈដោយមិនមានឧបាទានឡើយ ឯត្រកូលរបស់អាត្មាអញក៏មានទ្រព្យសម្បត្តិបរិបូណ៌ដែរ អាត្មាអញអាចនឹងបរិភោគទ្រព្យសម្បត្តិផង អាចនឹងធ្វើបុណ្យផង បើដូច្នោះគួរអាត្មាអញវិលត្រឡប់ទៅដើម្បីហីនភេទវិញ (គឺសឹក) ហើយនឹងបរិភោគទ្រព្យសម្បត្តិផង ធ្វើបុណ្យផង ។

អថខោ ភគវា អាយស្មតោ សោណស្ស ចេតសា ចេតោបរិវិតក្កមញ្ញាយ សេយ្យថាបិ នាម ពលវា បុរិសោ សម្មិញ្ជិតំ វា ពាហំ បសារេយ្យ បសារិតំ វា ពាហំ សម្មិញ្ជេយ្យ ឯវមេវ គិជ្ឈកូដេ បព្វតេ អន្តរហិតោ សីតវនេ បាតុរហោសិ ។ អថខោ ភគវា សម្ពហុលេហិ ភិក្ខូហិ សទ្ធឹ សេនាសនចារិកំ អាហិណ្ឌន្តោ យេនាយស្មតោ សោណស្ស ចង្កមោ តេនុបសង្កមិ ។ អទ្ទសា ខោ ភគវា អាយស្មតោ សោណស្ស ចង្កមំ លោហិតេន ផុដ្ឋំ ទិស្វាន ភិក្ខូ អាមន្តេសិ កស្ស ន្វាយំ[១] ភិក្ខវេ ចង្កមោ លោហិតេន ផុដ្ឋោ សេយ្យថាបិ គវាឃាតនន្តិ ។ អាយស្មតោ ភន្តេ សោណស្ស អច្ចារទ្ធវិរិយស្ស ចង្កមតោ បាទា ភិជ្ជឹសុ តស្សាយំ ចង្កមោ លោហិតេន ផុដ្ឋោ សេយ្យថាបិ គវាឃាតនន្តិ ។ អថខោ ភគវា យេនាយស្មតោ សោណស្ស វិហារោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា បញ្ញត្តេ អាសនេ និសីទិ ។

---

១ ន្វាយន្តិបិ កត្ថចិ បោត្ថកេ ទិស្សតិ ។

លំដាប់នោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បានជ្រាបសេចក្តីត្រិះរិះក្នុងចិត្តរបស់ព្រះសោណៈដ៏មានអាយុដោយព្រះទ័យហើយ ក៏ស្រាប់តែបាត់ព្រះអង្គពីលើភ្នំគិជ្ឈកូដទៅប្រាកដព្រះអង្គនៅឯព្រៃសីតវន ប្រៀបដូចបុរសមានកំឡាំងលាចេញនូវដើមដៃដែលខ្លួនបត់ចូល ឬបត់ចូលនូវដើមដៃដែលខ្លួនលាចេញ ។ វេលានោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់យាងទៅកាន់សេនាសនចារិកជាមួយនឹងពួកភិក្ខុជាច្រើនរូប បានយាងសំដៅទៅកាន់ទីចង្ក្រមរបស់ព្រះសោណៈដ៏មានអាយុនោះ ។ ព្រះមានព្រះភាគក៏បានទតទៅឃើញទីចង្ក្រមរបស់ព្រះសោណៈដ៏មានអាយុប្រឡាក់ដោយឈាម លុះទតឃើញហើយក៏ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកសួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទីចង្ក្រមនេះ ជាទីចង្ក្រមរបស់អ្នកណា បានជាប្រឡាក់ដោយឈាម ដូចជាទីសម្រាប់សម្លាប់គោ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន កាលព្រះសោណៈដ៏មានអាយុខំព្យាយាមដើរចង្ក្រមទៅ បាទារបស់លោកក៏បែក នេះជាទីចង្ក្រមរបស់លោកនោះដែលប្រឡាក់ដោយឈាម ដូចជាទីដែលសម្រាប់សម្លាប់គោ ។ វេលានោះ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់យាងចូលទៅកាន់វិហាររបស់ព្រះសោណៈដ៏មានអាយុ លុះយាងចូលទៅដល់ហើយ ក៏ទ្រង់គង់នៅលើអាសនៈដែលគេបានក្រាលទុក ។

ចម្មក្ខន្ធកេ សោណត្ថេរវត្ថុ

អាយស្មាបិ ខោ សោណោ ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯក-
មន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នំ ខោ អាយស្មន្តំ
សោណំ ភគវា ឯតទវោច ននុ តេ សោណ រហោគ-
តស្ស បដិសល្លីនស្ស ឯវំ ចេតសោ បរិវិតក្កោ ឧទបាទិ
យេ ខោ កេចិ ភគវតោ សាវកា អារទ្ធវីរិយា វិហរន្តិ
អហំ តេសំ អញ្ញតរោ អថ ច បន មេ នានុបាទាយ អា-
សវេហិ ចិត្តំ វិមុច្ចតិ សំវិជ្ជន្តិ ខោ បន មេ កុលេ ភោ-
គា សក្កា ភោគេ ច ភុញ្ជិតុំ បុញ្ញានិ ច កាតុំ យន្នូ-
នាហំ ហីនាយាវត្តិត្វា ភោគេ ច ភុញ្ជេយ្យំ បុញ្ញានិ
ច ករេយ្យន្តិ ។ ឯវំ ភន្តេ ។ តំ កឹ មញ្ញសិ សោណ
កុសលោ ត្វំ បុព្វេ អាគារិកោ វីណាយ តន្តិស្ស-
រេតិ ។ ឯវំ ភន្តេ ។ តំ កឹ មញ្ញសិ សោណ យទា
តេ វីណាយ តន្តិយោ អច្ចាយិកា(១)ហោន្តិ អបិនុ តេ

---

១ ម. អច្ចាយតា ។

ចំណែកឯព្រះសោណៈដ៏មានអាយុ ក៏ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះមានព្រះភាគ រួចហើយអង្គុយនៅក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះព្រះសោណៈដ៏មានអាយុអង្គុយនៅក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ទើបព្រះមានព្រះភាគទ្រង់មានព្រះបន្ទូលយ៉ាងនេះថា នែសោណៈ កាលអ្នកសម្ងំនៅក្នុងទីស្ងាត់ក៏កើតការត្រិះរិះក្នុងចិត្តយ៉ាងនេះថា ពួកសាវកណាមួយរបស់ព្រះមានព្រះភាគ ដែលមានព្យាយាមប្រឹងប្រែង បណ្ដាសាវកទាំងនោះ អាត្មាអញក៏ជាសាវកមួយដែរ តែបើទុកជាដូច្នោះ ក៏ចិត្តរបស់អាត្មាអញនៅមិនទាន់ផុតចាកអាសវៈទាំងឡាយដោយមិនមានឧបាទានឡើយ ម្យ៉ាងទៀត ទ្រព្យសម្បត្តិក្នុងត្រកូលរបស់អាត្មាអញក៏មានបរិបូណ៌ អាត្មាអញអាចនឹងបរិភោគទ្រព្យសម្បត្តិផង ធ្វើបុណ្យផង បើដូច្នោះគួរអាត្មាអញវិលត្រឡប់ទៅដើម្បីហីនភេទហើយ បរិភោគនូវទ្រព្យសម្បត្តិផង ធ្វើបុណ្យផង ។ សោណភិក្ខុនោះក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ពិតមែន ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់សួរថា នែសោណៈ អ្នកឯងសំគាល់ហេតុនោះដូចម្ដេច កាលពីដើមអ្នកឯងនៅជាគ្រហស្ថនោះជាអ្នកឈ្លាសក្នុងសូរសំឡេងខ្សែពិណឬ ។ ព្រះសោណៈក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ពិតមែន ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់សួរថា នែសោណៈ អ្នកឯងសំគាល់ហេតុនោះដូចម្ដេច កាលណាខ្សែពិណរបស់អ្នកតឹងពេកទៅ តើពិណរបស់អ្នកឯង មានសំឡេង

វីណា តស្មឹ សមយេ សរវតី វា ហោតិ កម្មញ្ញា វាតិ ។ នោ ហេតំ ភន្តេតិ ។ តំ កឹ មញ្ញសិ សោណ យទា តេ វីណាយ តន្តិយោ អតិសិថិលា ហោន្តិ អបិនុ តេ វីណា តស្មឹ សមយេ សរវតី វា ហោតិ កម្មញ្ញា វាតិ ។ នោ ហេតំ ភន្តេតិ ។ តំ កឹ មញ្ញសិ សោណ យទា តេ វីណាយ តន្តិយោ នេវ អច្ចាយិកា ហោន្តិ នាតិសិថិលា សមេ គុណេ បតិដ្ឋិតា អបិនុ តេ វីណា តស្មឹ សមយេ សរវតី វា ហោតិ កម្មញ្ញា វាតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ។ ឯវមេវ ខោ សោណ អច្ចារទ្ធវីរិយំ ឧទ្ធច្ចាយ សំវត្តតិ អតិលីនវីរិយំ កោសជ្ជាយ សំវត្តតិ តស្មាតិហ ត្វំ សោណ វីរិយសមតំ អធិដ្ឋាហិ[១] ឥន្ទ្រិយានញ្ច សមតំ បដិវិជ្ឈ តត្ថ ច និមិត្តំ គណ្ហាហីតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ខោ អាយស្មា សោណោ ភគវតោ បច្ចស្សោសិ ។ អថខោ ភគវា

---

១ ម. អធិដ្ឋហ ។

ពីរោះឬ គួរដល់ការង៉ារក្នុងកាលនោះដែរឬ ។ ព្រះសោណៈក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ការនុ៎ះមិនដូច្នោះទេ ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់សួរថា នែសោណៈ អ្នកឯងសំគាល់ហេតុនោះដូចម្តេច កាលណាបើខ្សែពិណារបស់អ្នកធូរពេក តើពិណារបស់អ្នកឯងមានសំឡេងពីរោះឬ គួរដល់ការង៉ារក្នុងកាលនោះដែរឬ ។ ព្រះសោណៈក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ការនុ៎ះមិនដូច្នោះទេ ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់សួរថា នែសោណៈ អ្នកសំគាល់ហេតុនោះដូចម្តេច កាលណាបើខ្សែពិណារបស់អ្នកមិនតឹងពេក មិនធូរពេក តាំងនៅក្នុងគុណដ៏ល្មម តើពិណារបស់អ្នកឯងមានសំឡេងពីរោះឬ គួរដល់ការង៉ារក្នុងកាលនោះដែរឬ ។ ព្រះសោណៈនោះក្រាបទូលថា ព្រះករុណា ព្រះអង្គ ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា នែសោណៈ សេចក្តីព្យាយាមដែលតឹងពេកនាំឲ្យកើតសេចក្តីរាយមាយ សេចក្តីព្យាយាមដែលធូរពេក នាំឲ្យកើតសេចក្តីខ្ជិលច្រអូស ដូចខ្សែពិណយ៉ាងនោះឯង ព្រោះហេតុនោះ នែសោណៈ ក្នុងវេលានេះ អ្នកចូរតាំងសេចក្តីព្យាយាមឲ្យស្មើក្នុងធម្មវិន័យនេះ ត្រូវប្រើឥន្ទ្រិយទាំងឡាយឲ្យស្មើគ្នាផង ត្រូវកាន់យកនូវនិមិត្តក្នុងសមថៈនោះផង ។ ព្រះសោណៈដ៏មានអាយុបានទទួលស្តាប់ព្រះពុទ្ធដីកាព្រះមានព្រះភាគដោយពាក្យថា ព្រះករុណា ព្រះអង្គ ។ វេលានោះឯង ព្រះមានព្រះភាគ

អាយស្មន្តំ សោណំ ឥមិនា ឱវាទេន ឱវទិត្វា សេយ្យថាបិ នាម ពលវា បុរិសោ សម្មិញ្ជិតំ វា ពាហំ បសារេយ្យ បសារិតំ វា ពាហំ សម្មិញ្ជេយ្យ ឯវមេវ សីតវនេ អាយស្មតោ សោណស្ស បមុខេ អន្តរហិតោ គិជ្ឈកូដេ បព្វតេ បាតុរហោសិ ។ អថខោ អាយស្មា សោណោ អបរេន សមយេន វីរិយសមតំ អធិដ្ឋាសិ ឥន្ទ្រិយានញ្ច សមតំ បដិវិជ្ឈិ តត្ថ ច និមិត្តំ អគ្គហេសិ ។ អថខោ អាយស្មា សោណោ ឯកោ វូបកដ្ឋោ អប្បមត្តោ អាតាបី បហិតត្តោ វិហរន្តោ នចិរស្សេវ យស្សត្ថាយ កុលបុត្តា សម្មទេវ អគារស្មា អនគារិយំ បព្វជន្តិ តទនុត្តរំ ព្រហ្មចរិយបរិយោសានំ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ សយំ អភិញ្ញា សច្ឆិកត្វា ឧបសម្បជ្ជ វិហាសិ ខីណា ជាតិ វុសិតំ ព្រហ្មចរិយំ កតំ ករណីយំ នាបរំ ឥត្ថត្តាយាតិ អព្ភញ្ញាសិ ។ អញ្ញតរោ ច បនាយស្មា សោណោ អរហតំ អហោសិ ។

ទ្រង់ទូន្មានព្រះសោណៈដ៏មានអាយុដោយឱវាទនេះរួចហើយ ទើបទ្រង់បាត់ព្រះអង្គអំពីទីចំពោះមុខនៃព្រះសោណៈដ៏មានអាយុ នៅនាព្រៃសីត-វន ហើយទ្រង់ប្រាកដនៅលើភ្នំគិជ្ឈកូដវិញ ប្រៀបដូចជាបុរសដែលមានកំឡាំងលាដើមដៃ ដែលខ្លួនបត់ចូល ឬបត់ចូលនូវដើមដៃដែលខ្លួនលាចេញ ។ លំដាប់នោះ លុះសម័យតមក ព្រះសោណៈដ៏មានអាយុក៏បានតាំងសេចក្តីព្យាយាមស្មើ បានប្រើឥន្ទ្រិយទាំង ៥ ក៏ស្មើគ្នាផង បានកាន់យកនូវនិមិត្តក្នុងសមថៈនោះឯង ។ វេលានោះ ព្រះសោណៈដ៏មានអាយុបានចៀសចេញទៅតែម្នាក់ឯង ឥតមានសេចក្តីប្រមាទឡើយ ខំព្យាយាមដុតបង់នូវកិលេស បញ្ជូនចិត្តឲ្យបែរទៅ (កាន់ព្រះនិញ្វាន) ពួកកុលបុត្រដែលចេញចាកផ្ទះហើយ ទៅបួសក្នុងភាពជាបុគ្គលមិនមានប្រយោជន៍ដោយផ្ទះដោយប្រពៃ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់អនុត្តរធម៌ណា (ព្រះសោណៈ) ក៏បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអនុត្តរធម៌នោះ ជាទីបំផុតនៃមគ្គព្រហ្មចារ្យ ដោយបញ្ញារបស់ខ្លួនដោយខ្លួនឯងក្នុងបច្ចុប្បន្ននេះ បានសម្រេចសម្រាន្តនៅដោយឥរិយាបថទាំង ៤ មិនយូរប៉ុន្មាន ក៏បានដឹងច្បាស់ថា ជាតិកំណើតរបស់អាត្មាអញ អស់ហើយ ព្រហ្មចរិយធម៌អញក៏បាននៅចប់ហើយ កិច្ចដែលត្រូវធ្វើ អញក៏បានធ្វើហើយ នឹងមានកិច្ចដទៃអំពីកិច្ចនេះតទៅទៀតគ្មានឡើយ ។ បណ្តាព្រះអរហន្តទាំងឡាយ ព្រះសោណៈដ៏មានអាយុក៏ជាព្រះអរហន្តអង្គមួយដែរ ។

(៥១) អថខោ អាយស្មតោ សោណស្ស អរហត្តំ បត្តស្ស ឯតទហោសិ យន្នូនាហំ ភគវតោ សន្តិកេ អញ្ញំ ព្យាករេយ្យន្តិ ។ អថខោ អាយស្មា សោណោ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ អាយស្មា សោណោ ភគវន្តំ ឯតទវោច យោ សោ ភន្តេ ភិក្ខុ អរហំ ខីណាសវោ វុសិតវា កតករណីយោ ឱហិតភារោ អនុប្បត្តសទត្ថោ បរិក្ខីណភវសំយោជនោ សម្មទញ្ញាវិមុត្តោ សោ ឆដ្ឋានានិ អធិមុត្តោ ហោតិ នេក្ខម្មាធិមុត្តោ ហោតិ បវិវេកាធិមុត្តោ ហោតិ អព្យាបជ្ជាធិមុត្តោ ហោតិ ឧបាទានក្ខយាធិមុត្តោ ហោតិ តណ្ហក្ខយាធិមុត្តោ ហោតិ

---

១ អរហាតិបិ កត្ថចិ បោត្ថកេ ទិស្សតិ ។

(៩១) លំដាប់នោះ កាលព្រះសោណៈដ៏មានអាយុបានសម្រេចព្រះអរហត្តហើយក៏មានសេចក្ដីរិះគិតដូច្នេះថា បើដូច្នោះមានតែអាត្មាអញនឹងសំដែងគុណគឺអរហត្តផល ក្នុងសំណាក់ព្រះមានព្រះភាគ ។ វេលានោះ ព្រះសោណៈដ៏មានអាយុ បានចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយក៏ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះមានព្រះភាគរួចអង្គុយនៅក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ ព្រះសោណៈដ៏មានអាយុអង្គុយនៅក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ក៏បានក្រាបបង្គំទូលពាក្យនេះនឹងព្រះដ៏មានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ភិក្ខុណាជាព្រះអរហន្តខីណាស្រព បានសិក្សាព្រហ្មចារ្យចប់ហើយ មានកិច្ចសម្រេចហើយ មានភារៈដាក់ចុះហើយ[1] បានសម្រេចប្រយោជន៍របស់ខ្លួនហើយ មានកិលេសជាគ្រឿងប្រកបសត្វក្នុងភពអស់ហើយ មានចិត្តផុតស្រឡះហើយ (ចាកកិលេស) ព្រោះដឹងដោយប្រពៃ ភិក្ខុនោះមានអធ្យាស្រ័យបង្អោនទៅកាន់ហេតុទាំង ៦ យ៉ាង គឺ មានអធ្យាស្រ័យបង្អោនទៅកាន់នេក្ខម្ម[2] (គឺអរហត្ត) ១ មានអធ្យាស្រ័យបង្អោនទៅក្នុងទីស្ងាត់ ១ មានអធ្យាស្រ័យបង្អោនទៅកាន់សេចក្ដីមិនព្យាបាទ ១ មានអធ្យាស្រ័យបង្អោនទៅកាន់ធម៌ជាគ្រឿងអស់ទៅនៃឧបាទាន ១ មានអធ្យាស្រ័យបង្អោនទៅកាន់ធម៌ជាគ្រឿងអស់ទៅនៃតណ្ហា ១ មានអធ្យាស្រ័យបង្អោន

---

១ កិលេស ១០ យ៉ាងនឹងខន្ធ ៥ ជាដើមឈ្មោះថាភារៈគឺគ្រឿងធ្ងន់ ដែលហៅថាមានភារៈដាក់ចុះហើយ គឺអស់រលស់ដោយកិលេសនឹងខន្ធជាដើមនោះតទៅទៀត ។ ២ អដ្ឋកថាថា បានបាក់ធ្លុះត្រាស់ដឹងធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវព្រះអរហត្ត ។

ចម្មក្ខន្ធកេ ខីណាសវគុណកថា

អសម្មោហាធិមុត្តោ ហោតិ សិយា ខោ បន ភន្តេ ឥធេកច្ចស្ស អាយស្មតោ ឯវមស្ស កេវលំ សទ្ធាមត្តកំ នូន អយមាយស្មា និស្សាយ នេក្ខម្មាធិមុត្តោតិ ន ខោ បនេតំ ភន្តេ ឯវំ ទដ្ឋព្វំ ខីណាសវោ ភន្តេ ភិក្ខុ វុសិតវា កតករណីយោ ករណីយមត្តនោ អសមនុបស្សន្តោ កតស្ស វា បដិចយំ ខយា រាគស្ស វីតរាគត្តា នេក្ខម្មាធិ-មុត្តោ ហោតិ ខយា ទោសស្ស វីតទោសត្តា នេក្ខម្មាធិ-មុត្តោ ហោតិ ខយា មោហស្ស វីតមោហត្តា នេក្ខម្មាធិ-មុត្តោ ហោតិ សិយា ខោ បន ភន្តេ ឥធេកច្ចស្ស អាយស្ម-តោ ឯវមស្ស លាភសក្ការសិលោកំ នូន អយមាយស្មា និកាមយមានោ បវិវេកាធិមុត្តោតិ ន ខោ បនេតំ ភន្តេ ឯវំ ទដ្ឋព្វំ ខីណាសវោ ភន្តេ ភិក្ខុ វុសិតវា កតករណីយោ

ទៅកាន់សេចក្តីមិនវិវឌ្ឍន៍ ១ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន មានហេតុថា ក្នុង លោកនេះ មានលោកដ៏មានអាយុពួកខ្លះមានសេចក្តីរិះគិតដូច្នេះថា លោក ដ៏មានអាយុនេះឈ្មោះថាមានអធ្យាស្រ័យបង្អោនទៅកាន់នេក្ខម្ម: ព្រោះ អាស្រ័យនូវគុណ គ្រាន់តែសេចក្តីជឿប៉ុណ្ណោះឯង បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន បុគ្គលកុំគប្បីយល់ហេតុនេះ ដូច្នេះឡើយ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ឯភិក្ខុ ដែលជាព្រះខីណាស្រព បានសិក្សាព្រហ្មចារ្យចប់ហើយ មានកិច្ច សម្រេចហើយ កាលមិនបានពិចារណាខ្លួន ដែលមានកិច្ចត្រូវធ្វើឬមិន បានពិចារណានូវសេចក្តីចំរើននៃកិច្ច ដែលខ្លួនបានធ្វើហើយ បាន ឈ្មោះថា មានអធ្យាស្រ័យបង្អោនទៅកាន់នេក្ខម្ម: ព្រោះអស់រាគ: ព្រោះប្រាសចាករាគ:ហើយ ឈ្មោះថា មានអធ្យាស្រ័យបង្អោនទៅ កាន់នេក្ខម្ម: ព្រោះអស់ទោស: ព្រោះប្រាសចាកទោស:ហើយ ឈ្មោះ ថាមានអធ្យាស្រ័យបង្អោនទៅកាន់នេក្ខម្ម: ព្រោះអស់មោហ: ព្រោះ ប្រាសចាកមោហ:ហើយ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន មានហេតុថា ក្នុង លោកនេះ មានលោកដ៏មានអាយុពួកខ្លះ មានសេចក្តីរិះគិតយ៉ាងនេះថា លោកដ៏មានអាយុនេះ ជាអ្នកប្រាថ្នាលាភសក្ការ: នឹងសេចក្តីសរសើរ ហើយ ឈ្មោះថា មានអធ្យាស្រ័យបង្អោនទៅក្នុងទីដ៏ស្ងាត់ បពិត្រ ព្រះអង្គដ៏ចំរើន បុគ្គលកុំគប្បីយល់ហេតុនេះ ដូច្នេះឡើយ បពិត្រព្រះ អង្គដ៏ចំរើន ឯភិក្ខុជាព្រះខីណាស្រពសិក្សាព្រហ្មចារ្យចប់ហើយ មាន

ករណីយមត្តានំ អសមនុបស្សន្តោ កតស្ស វា បដិចយំ ខយា រាគស្ស វីតរាគត្តា បវិវេកាធិមុត្តោ ហោតិ ខយា ទោសស្ស វីតទោសត្តា បវិវេកាធិមុត្តោ ហោតិ ខយា មោហស្ស វីតមោហត្តា បវិវេកាធិមុត្តោ ហោតិ សិយា ខោ បន ភន្តេ ឥធេកច្ចស្ស អាយស្មតោ ឯវមស្ស សីលព្វតបរាមាសំ នូន អយមាយស្មា សារតោ បច្ចាគច្ឆន្តោ អព្យាបជ្ជាធិមុត្តោតិ ន ខោ បនេតំ ភន្តេ ឯវំ ទដ្ឋព្វំ ខីណាសវោ ភន្តេ ភិក្ខុ វុសិតវា កតករណីយោ ករណីយមត្តានំ អសមនុបស្សន្តោ កតស្ស វា បដិចយំ ខយា រាគស្ស វីតរាគត្តា អព្យាបជ្ជាធិមុត្តោ ហោតិ ខយា ទោសស្ស វីតទោសត្តា អព្យាបជ្ជាធិមុត្តោ ហោតិ

កិច្ចសម្រេចហើយ មិនបានពិចារណានូវខ្លួនដែលមានកិច្ចត្រូវធ្វើ ឬមិនបានពិចារណានូវសេចក្ដីចំរើននៃកិច្ចដែលខ្លួនបានធ្វើហើយ ឈ្មោះថាមានអធ្យាស្រ័យបង្អោនទៅក្នុងទីដ៏ស្ងាត់ ព្រោះអស់រាគៈ ព្រោះប្រាសចាករាគៈហើយ ឈ្មោះថាមានអធ្យាស្រ័យបង្អោនទៅក្នុងទីដ៏ស្ងាត់ ព្រោះអស់ទោសៈ ព្រោះប្រាសចាកទោសៈហើយ ឈ្មោះថាមានអធ្យាស្រ័យបង្អោនទៅក្នុងទីដ៏ស្ងាត់ ព្រោះអស់មោហៈ ព្រោះប្រាសចាកមោហៈហើយ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន មានហេតុថា ក្នុងលោកនេះ មានលោកដ៏មានអាយុពួកខ្លះ មានសេចក្ដីរិះគិតយ៉ាងនេះថា លោកដ៏មានអាយុនេះកាលត្រឡប់មកកាន់សេចក្ដីប្រកាន់សីលប្រកាន់វត្តដោយសភាវៈថ្លៃថ្លា ឈ្មោះថាមានអធ្យាស្រ័យបង្អោនទៅកាន់សេចក្ដីមិនព្យាបាទ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន បុគ្គលកុំគប្បីយល់ហេតុនេះដូច្នេះឡើយ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ភិក្ខុជាព្រះខីណាស្រពបានសិក្សាព្រហ្មចារ្យចប់ហើយ មានកិច្ចសម្រេចហើយ មិនបានពិចារណានូវខ្លួនដែលមានកិច្ចត្រូវធ្វើឬមិនបានពិចារណានូវសេចក្ដីចំរើននៃកិច្ចដែលខ្លួនធ្វើហើយ ឈ្មោះថាមានអធ្យាស្រ័យបង្អោនទៅកាន់សេចក្ដីមិនព្យាបាទ ព្រោះអស់រាគៈ ព្រោះប្រាសចាករាគៈហើយ ឈ្មោះថាមានអធ្យាស្រ័យបង្អោនទៅកាន់សេចក្ដីមិនព្យាបាទ ព្រោះអស់ទោសៈ ព្រោះប្រាសចាកទោសៈហើយ ឈ្មោះថាមានអធ្យាស្រ័យបង្អោនទៅ

ចម្មក្ខន្ធកេ វីណាសវត្ថុណកថា

ខយា មោហស្ស វីតមោហត្តា អព្យាបជ្ឈាធិមុត្តោ ហោតិ ខយា រាគស្ស វីតរាគត្តា ឧបាទានក្ខយាធិមុត្តោ ហោតិ ខយា ទោសស្ស វីតទោសត្តា ឧបាទានក្ខយាធិមុត្តោ ហោតិ ខយា មោហស្ស វីតមោហត្តា ឧបាទានក្ខយាធិមុត្តោ ហោតិ ខយា រាគស្ស វីតរាគត្តា តណ្ហាក្ខយាធិមុត្តោ ហោតិ ខយា ទោសស្ស វីតទោសត្តា តណ្ហាក្ខយាធិមុត្តោ ហោតិ ខយា មោហស្ស វីតមោហត្តា តណ្ហាក្ខយាធិមុត្តោ ហោតិ ខយា រាគស្ស វីតរាគត្តា អសម្មោហាធិមុត្តោ ហោតិ ខយា ទោសស្ស វីតទោសត្តា អសម្មោហាធិមុត្តោ ហោតិ ខយា មោហស្ស វីតមោហត្តា អសម្មោហាធិមុត្តោ ហោតិ ឯវំ សម្មាវិមុត្តចិត្តស្ស ភន្តេ ភិក្ខុនោ ភុសា ចេបិ ចក្ខុវិញ្ញេយ្យា

កាន់សេចក្តីមិនព្យាបាទ ព្រោះអស់មោហៈ ព្រោះប្រាសចាកមោហៈហើយ ឈ្មោះថាមានអធ្យាស្រ័យបង្អោនទៅកាន់ធម៌ជាគ្រឿងអស់ទៅនៃឧបាទាន ព្រោះអស់រាគៈ ព្រោះប្រាសចាករាគៈហើយ ឈ្មោះថាមានអធ្យាស្រ័យបង្អោនទៅកាន់ធម៌ជាគ្រឿងអស់ទៅនៃឧបាទាន ព្រោះអស់ទោសៈ ព្រោះប្រាសចាកទោសៈហើយ ឈ្មោះថាមានអធ្យាស្រ័យបង្អោនទៅកាន់ធម៌ជាគ្រឿងអស់ទៅនៃឧបាទាន ព្រោះអស់មោហៈ ព្រោះប្រាសចាកមោហៈហើយ ឈ្មោះថាមានអធ្យាស្រ័យបង្អោនទៅកាន់ធម៌ជាគ្រឿងអស់ទៅនៃតណ្ហា ព្រោះអស់រាគៈ ព្រោះប្រាសចាករាគៈហើយ ឈ្មោះថាមានអធ្យាស្រ័យបង្អោនទៅកាន់ធម៌ជាគ្រឿងអស់ទៅនៃតណ្ហា ព្រោះអស់ទោសៈ ព្រោះប្រាសចាកទោសៈហើយ ឈ្មោះថាមានអធ្យាស្រ័យបង្អោនទៅកាន់ធម៌ជាគ្រឿងអស់ទៅនៃតណ្ហា ព្រោះអស់មោហៈ ព្រោះប្រាសចាកមោហៈហើយ ឈ្មោះថាមានអធ្យាស្រ័យបង្អោនទៅកាន់សេចក្តីមិនវង្វេង ព្រោះអស់រាគៈ ព្រោះប្រាសចាករាគៈហើយ ឈ្មោះថាមានអធ្យាស្រ័យបង្អោនទៅកាន់សេចក្តីមិនវង្វេង ព្រោះអស់ទោសៈ ព្រោះប្រាសចាកទោសៈហើយ ឈ្មោះថាមានអធ្យាស្រ័យបង្អោនទៅកាន់សេចក្តីមិនវង្វេង ព្រោះអស់មោហៈ ព្រោះប្រាសចាកមោហៈហើយ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ភិក្ខុកាលបើមានចិត្តផុតស្រឡះប្រពៃយ៉ាងនេះហើយ បើទុកជារូបទាំងឡាយដែល

រូបា ចក្ខុស្ស អាបាថំ អាគច្ឆន្តិ នេវស្ស ចិត្តំ បរិយាទិយន្តិ អមិស្សីកតមេវស្ស ចិត្តំ ហោតិ ឋិតំ អានេញ្ជប្បត្តំ(១) វយញ្ចស្សានុបស្សតិ ភុសា ចេបិ សោតវិញ្ញេយ្យា សទ្ទា... ឃានវិញ្ញេយ្យា គន្ធា... ជិវ្ហាវិញ្ញេយ្យា រសា... កាយវិញ្ញេយ្យា ផោដ្ឋព្វា... មនោវិញ្ញេយ្យា ធម្មា មនស្ស អាបាថំ អាគច្ឆន្តិ នេវស្ស ចិត្តំ បរិយាទិយន្តិ អមិស្សីកតមេវស្ស ចិត្តំ ហោតិ ឋិតំ អានេញ្ជប្បត្តំ វយញ្ចស្សានុបស្សតិ សេយ្យថាបិ ភន្តេ សេលោ បព្វតោ អច្ឆិទ្ទោ អសុសិរោ ឯកឃនោ បុរត្ថិមាយ ចេបិ ទិសាយ អាគច្ឆេយ្យ ភុសា វាតវុដ្ឋិ នេវ នំ សង្កម្បេយ្យ

១ ឱ. អានេជ្ជប្បត្តំ ។

មានកំឡាំងគួរនឹងដឹងច្បាស់ដោយភ្នែក មកកាន់គន្លងភ្នែក ក៏មិនបានគ្របសង្កត់ចិត្តរបស់ភិក្ខុនោះបានឡើយ ចិត្តរបស់ភិក្ខុនោះដែលអារម្មណ៍មិនបានធ្វើឲ្យប្រឡំដោយកិលេស ជាចិត្តឋិតនៅខ្ជាប់ខ្ជួន ឥតមានកម្រើកដោយតណ្ហាហើយ ពិចារណាឃើញនូវសេចក្តីកើតឡើងនិងសេចក្តីរលត់ទៅនៃចិត្តនោះ បើសំឡេងទាំងឡាយដែលមានកំឡាំងគួរនឹងដឹងច្បាស់ដោយត្រចៀកបាន... ក្លិនទាំងឡាយដែលមានកំឡាំងគួរនឹងដឹងច្បាស់ដោយច្រមុះបាន... រសទាំងឡាយដែលមានកំឡាំងគួរនឹងដឹងច្បាស់ដោយអណ្តាតបាន... ផោដ្ឋព្វៈ (គឺអារម្មណ៍ដែលមកប៉ះត្រូវកាយ) ទាំងឡាយដែលមានកំឡាំងគួរនឹងដឹងច្បាស់ដោយកាយបាន... ធម្មារម្មណ៍ (គឺអារម្មណ៍ដែលកើតនឹងចិត្ត) ទាំងឡាយដែលមានកំឡាំងគួរនឹងដឹងច្បាស់ដោយចិត្តបាន មកកាន់ផ្លូវនៃចិត្ត ក៏គ្របសង្កត់ចិត្តរបស់លោកនោះមិនបានឡើយ ចិត្តរបស់លោកនោះដែលអារម្មណ៍មិនបានធ្វើឲ្យប្រឡំដោយកិលេស ជាចិត្តឋិតនៅខ្ជាប់ខ្ជួន ឥតមានកម្រើកដោយតណ្ហាហើយ លោកបានពិចារណាឃើញនូវសេចក្តីកើតឡើងនិងសេចក្តីរលត់ទៅនៃចិត្តនោះ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ឧបមាដូចជាភ្នំថ្ម ឥតធ្លុះឥតប្រហោង ជាភ្នំតាន់សុទ្ធ បើមានសំណុំខ្យល់ដែលមានកំឡាំងខ្លាំងបក់បោកមកពីទិសខាងកើតក្តី ក៏ញុំាងភ្នំនោះ ឲ្យកម្រើកមិនបាន

ន សម្បកម្បេយ្យ ន សម្បវេធេយ្យ បច្ឆិមាយ ចេបិ ទិសាយ អាគច្ឆេយ្យ ភុសា វាតវុដ្ឋិ ។បេ។ ឧត្តរាយ ចេបិ ទិសាយ អាគច្ឆេយ្យ ភុសា វាតវុដ្ឋិ ។បេ។ ទក្ខិណាយ ចេបិ ទិសាយ អាគច្ឆេយ្យ ភុសា វាតវុដ្ឋិ នេវ នំ សង្កម្បេយ្យ ន សម្បកម្បេយ្យ ន សម្បវេធេយ្យ ឯវមេវ ខោ ភន្តេ ឯវំ សម្មាវិមុត្តចិត្តស្ស ភិក្ខុនោ ភុសា ចេបិ ចក្ខុវិញ្ញេយ្យា រូបា ចក្ខុស្ស អាបាថំ អាគច្ឆន្តិ នេវស្ស ចិត្តំ បរិយាទិយន្តិ អមិស្សីកតមេវស្ស ចិត្តំ ហោតិ ឋិតំ អានេញ្ជប្បត្តំ វយញ្ចស្សានុបស្សតិ ភុសា ចេបិ សោត-វិញ្ញេយ្យា សទ្ទា... ឃានវិញ្ញេយ្យា គន្ធា... ជិវ្ហាវិញ្ញេយ្យា

ឲ្យរំជួយមិនបាន ឲ្យញាប់ញ័រមិនបានឡើយ បើមានសំណុំខ្យល់ដែលមានកំឡាំងខ្លាំងបក់បោកមកពីទិសខាងលិចក្តី ។ បេ ។ បើមានសំណុំខ្យល់ដែលមានកំឡាំងខ្លាំងបក់បោកមកពីទិសខាងជើងក្តី ។ បេ ។ បើមានសំណុំខ្យល់ដែលមានកំឡាំងខ្លាំងបក់បោកមកពីទិសខាងត្បូងក្តី ក៏ញុំាងភ្នំនោះឲ្យកម្រើកមិនបាន ឲ្យរំជួយមិនបាន ឲ្យញាប់ញ័រមិនបានឡើយ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ភិក្ខុកាលមានចិត្តផុតស្រឡះដោយប្រពៃយ៉ាងនេះហើយ បើរូបទាំងឡាយដែលមានកំឡាំងគួរនឹងដឹងច្បាស់ដោយភ្នែក មកកាន់គន្លងភ្នែកក្តី ក៏គ្របសង្កត់ចិត្តរបស់លោកនោះមិនបានឡើយ ចិត្តរបស់លោកនោះដែលអារម្មណ៍មិនបានធ្វើឲ្យប្រឡំដោយកិលេស ជាចិត្តឋិតនៅខ្ជាប់ខ្ជួន ឥតមានកម្រើកដោយតណ្ហា លោកពិចារណានូវសេចក្តីកើតឡើងនិងសេចក្តីរលត់ទៅនៃចិត្តនោះ បើសំឡេងទាំងឡាយ ដែលមានកំឡាំងគួរនឹងដឹងច្បាស់ដោយត្រចៀកក្តី... ក្លិនទាំងឡាយ ដែលមានកំឡាំងគួរនឹងដឹងច្បាស់ដោយច្រមុះក្តី... រសទាំងឡាយ ដែលមានកំឡាំងគួរនឹងដឹងច្បាស់ដោយអណ្តាតក្តី...

រសា... កាយវិញ្ញេយ្យា ផោដ្ឋព្វា... មនោវិញ្ញេយ្យា ធម្មា មនស្ស អាបាថំ អាគច្ឆន្តិ នេវស្ស ចិត្តំ បរិយាទិយន្តិ អមិស្សីកតមេវស្ស ចិត្តំ ហោតិ ឋិតំ អានេញ្ជប្បត្តំ វយញ្ចស្សានុបស្សតីតិ ។

(៥២) នេក្ខម្មំ អធិមុត្តស្ស
បវិវេកញ្ច ចេតសោ
អព្យាបជ្ឈាធិមុត្តស្ស
ឧបាទានក្ខយស្ស ច
តណ្ហាក្ខយាធិមុត្តស្ស
អសម្មោហញ្ច ចេតសោ
ទិស្វា អាយតនុប្បាទំ
សម្មា ចិត្តំ វិមុច្ចតិ
តស្ស សម្មាវិមុត្តស្ស
សន្តចិត្តស្ស ភិក្ខុនោ
កតស្ស បដិចយោ នត្ថិ

ផោដ្ឋព្វៈទាំងឡាយដែលមានកំឡាំងគួរនឹងដឹងច្បាស់ដោយកាយក្តី .... ធម្មារម្មណ៍ទាំងឡាយដែលមានកំឡាំងគួរនឹងដឹងច្បាស់ដោយចិត្តមកកាន់ផ្លូវចិត្តក្តី ក៏គ្របសង្កត់នូវចិត្តរបស់លោកនោះមិនបានឡើយ ចិត្តរបស់លោកនោះដែលអារម្មណ៍មិនបានធ្វើឲ្យច្រឡំដោយកិលេស ជាចិត្តឋិតនៅខ្ជាប់ខ្ជួនឥតមានកម្រើកដោយតណ្ហា លោករមែងពិចារណានូវសេចក្តីកើតឡើងនឹងសេចក្តីរលត់នៃចិត្តនោះ ក៏មានឧបមេយ្យដូច្នោះឯង ។

(៩២) ភិក្ខុកាលបើមានអធ្យាស្រ័យបង្អោនទៅកាន់នេក្ខម្មៈ (គឺអរហត្ត)ផងមានអធ្យាស្រ័យបង្អោនទៅកាន់សេចក្តីស្ងប់ស្ងាត់នៃចិត្តផង មានអធ្យាស្រ័យបង្អោនទៅកាន់សេចក្តីមិនព្យាបាទផង មានអធ្យាស្រ័យបង្អោនទៅកាន់ធម៌ជាគ្រឿងអស់ទៅនៃឧបាទានផង មានអធ្យាស្រ័យបង្អោនទៅកាន់ធម៌ជាគ្រឿងអស់ទៅនៃតណ្ហាផង មានអធ្យាស្រ័យបង្អោនទៅកាន់សេចក្តីមិនវង្វេងនៃចិត្តផង ចិត្តក៏ផុតស្រឡះដោយប្រពៃព្រោះបានឃើញនូវសេចក្តីកើតនឹងសេចក្តីវិនាសនៃអាយតនៈ កាលភិក្ខុនោះមានចិត្តផុតស្រឡះហើយដោយប្រពៃ មានចិត្តស្ងប់ហើយ សេចក្តីចំរើននៃកិច្ចដែលភិក្ខុនោះបានធ្វើហើយក៏គ្មាន

ករណីយំ(១) ន វិជ្ជតិ ។
សេលោ យថា ឯកឃនោ
វាតេន ន សមីរតិ
ឯវំ រូបា រសា សទ្ទា
គន្ធា ផស្សា ច កេវលា
ឥដ្ឋា ធម្មា អនិដ្ឋា ច
នប្បវេធេន្តិ តាទិនោ
ឋិតំ ចិត្តំ វិប្បមុត្តំ
វយញ្ចស្សានុបស្សតីតិ ។

[៥៣] អថខោ ភគវា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ ឯវំ ខោ ភិក្ខវេ កុលបុត្តា អញ្ញំ ព្យាករោន្តិ អត្ថោ ច វុត្តោ អត្តា ច អនុបនីតោ អថ ច បនិធេកច្ចេ មោឃបុរិសា ហសមានកំ(២) មញ្ញេ អញ្ញំ ព្យាករោន្តិ តេ បច្ឆា វិឃាតំ អាបជ្ជន្តីតិ ។ អថខោ ភគវា អាយស្មន្តំ សោណំ អាមន្តេសិ ត្វំ ខោសិ សោណ សុខុមាលោ

---

១ ឱ. ករណីយញ្ច ។ ២ ហសមានកាតិ កត្ថចិ បោត្ថកេ ទិស្សតិ ។

កិច្ចដែលគួរនឹងធ្វើក៏គ្មាន ។ ថ្មដែលតាន់សុទ្ធមិនបានរំជួយដោយខ្យល់ យ៉ាងណាមិញ រូប សំឡេង ក្លិន រស ផស្សៈ នឹងធម្មារម្មណ៍ទាំងអស់ ដែលជាទីគាប់ចិត្តក្តី មិនជាទីគាប់ចិត្តក្តី ក៏ញុំាងចិត្តរបស់ភិក្ខុជាតាទិបុគ្គល(១)ឲ្យញាប់ញ័រមិនបាន យ៉ាងនោះដែរ ចិត្តរបស់ភិក្ខុនោះ ជាចិត្តឋិតនៅខ្ជាប់ខ្ជួន ជាចិត្តផុតស្រឡះចាកកិលេសហើយ លោកពិចារណានូវសេចក្តីកើតនឹងសេចក្តីរលត់នៃចិត្តនោះ ។

(៥៣) គ្រានោះ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា នែភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកកុលបុត្ត តែងប្រកាសគុណគឺអរហត្តផលយ៉ាងនេះឯង ពួកកុលបុត្តទាំងនោះ បានប្រកាសសេចក្តីនៃបុគ្គលជាអរហន្តផង មិនបានបង្អោនខ្លួនទៅដោយអំនួតថា ខ្លួនជាព្រះអរហន្តផង ម្យ៉ាងទៀត ក្នុងលោកនេះ មានពួកមោឃបុរសខ្លះប្រកាសព្រះអរហត្តផល ទំនងធ្វើដូចជាសើចលេង មោឃបុរសទាំងនោះតែងដល់នូវសេចក្តីចង្អៀតចង្អល់ ក្នុងកាលជាខាងក្រោយ (មិនខានឡើយ) ។ វេលានោះ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ហៅព្រះសោណៈដ៏មានអាយុថា នែសោណៈ អ្នកឯងធ្លាប់ចំរើនដោយ

---

១ (អដ្ឋកថា) បុគ្គលដែលមិនញាប់ញ័រដោយសេចក្តីត្រេកអរនឹងសេចក្តីអន់ចិត្ត ក្នុងអារម្មណ៍ជាទីគាប់ចិត្ត នឹងអារម្មណ៍មិនជាទីគាប់ចិត្ត ។

អនុជានាមិ តេ សោណ ឯកបលាសិកំ ឧបាហនន្តិ ។ អហំ ខោ ភន្តេ អសីតិសកដវាហេ ហិរញ្ញំ ឱហាយ អគារស្មា អនគារិយំ បព្វជិតោ សត្តហត្ថិកញ្ច អនីកំ តស្ស មេ ភវិស្សន្តិ វត្តារោ សោណោ កោឡិវិសោ អសីតិសកដវាហេ ហិរញ្ញំ ឱហាយ អគារស្មា អនគារិយំ បព្វជិតោ សត្តហត្ថិកញ្ច អនីកំ សោទានាយំ ឯកបលាសិកាសុ ឧបាហនាសុ សត្តោតិ[១] សចេ ភគវា ភិក្ខុសង្ឃស្ស អនុជានិស្សតិ អហំបិ បរិភុញ្ជិស្សាមិ នោ ចេ ភគវា ភិក្ខុសង្ឃស្ស អនុជានិស្សតិ អហំបិ ន បរិភុញ្ជិស្សាមីតិ ។ អថខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ បករណេ ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឯកបលាសិកំ ឧបាហនំ ន ភិក្ខវេ ទិគុណា ឧបាហនា ធារេតព្វា ន តិគុណា ឧបាហនា ធារេតព្វា ន គណង្គណូបាហនា ធារេតព្វា យោ ធារេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

---

១ លគ្គោតិ កត្ថចិ បោត្ថកេ ទិស្សតិ ។

សេចក្តីសុខ នៃសោណៈ ឥឡូវនេះ តថាគតអនុញ្ញាតស្បែកជើង១ជាន់ឲ្យអ្នក ៗ ព្រះសោណៈនោះក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គបានលះបង់ប្រាក់ចំនួន ៨០ រទេះធំ (គឺ១ រទេះធំកំណត់ពីររទេះតូច) ផង បានលះបង់នូវពួកសេនាប្រកបដោយដំរី ៧ ផង ហើយបានចេញពីផ្ទះមកបួសក្នុងភាពនៃបុគ្គលមិនមានប្រយោជន៍ដោយផ្ទះ ជនទាំងឡាយមុខជានឹងពោល (តិះដៀល) ដល់ខ្ញុំព្រះអង្គថា សោណកោឡិវិសបានលះបង់ប្រាក់ចំនួន៨០រទេះយ៉ាងធំផង បានលះបង់នូវពួកសេនាប្រកបដោយដំរី៧ផង ហើយបានចេញចាកផ្ទះមកបួសក្នុងភាពនៃបុគ្គលមិនមានប្រយោជន៍ដោយផ្ទះ ឥឡូវនេះ សោណកោឡិវិសនេះនៅជាប់ចំពាក់នឹងស្បែកជើង១ជាន់ បើព្រះដ៏មានព្រះភាគនឹងទ្រង់អនុញ្ញាតដល់ភិក្ខុសង្ឃ ទើបខ្ញុំព្រះអង្គហ៊ានប្រើប្រាស់ បើព្រះដ៏មានព្រះភាគមិនទ្រង់អនុញ្ញាតដល់ភិក្ខុសង្ឃទេ ខ្ញុំព្រះអង្គមិនហ៊ានប្រើប្រាស់ទេ ៗ ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ទើបព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ធ្វើនូវធម្មីកថាក្នុងវេលានោះហើយ ទ្រង់ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតនូវស្បែកជើង ១ ជាន់ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវពាក់ស្បែកជើង ២ ជាន់ មិនត្រូវពាក់ស្បែកជើង ៣ ជាន់ មិនត្រូវពាក់ស្បែកជើង ៤ ជាន់ឡើងទៅទេ ភិក្ខុណាពាក់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ៗ

(៨៤) តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ សព្វនីលិកា ឧបាហនាយោ ធារេន្តិ ។ បេ ។ សព្វបីតិកា ឧបាហនាយោ ធារេន្តិ ។ សព្វលោហិតិកា ឧបាហនាយោ ធារេន្តិ ។ សព្វមញ្ជេដ្ឋិកា ឧបាហនាយោ ធារេន្តិ ។ សព្វកណ្ហា ឧបាហនាយោ ធារេន្តិ ។ សព្វមហារង្គរត្តា ឧបាហនាយោ ធារេន្តិ ។ សព្វមហានាមរត្តា ឧបាហនាយោ ធារេន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ សេយ្យថាបិ គិហី កាមភោគិនោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ន ភិក្ខវេ សព្វនីលិកា ឧបាហនា ធារេតព្វា ន សព្វបីតិកា ឧបាហនា ធារេតព្វា ន សព្វលោហិតិកា ឧបាហនា ធារេតព្វា ន សព្វមញ្ជេដ្ឋិកា ឧបាហនា ធារេតព្វា ន សព្វកណ្ហា ឧបាហនា ធារេតព្វា ន សព្វមហារង្គរត្តា ឧបាហនា ធារេតព្វា ន សព្វមហានាមរត្តា ឧបាហនា ធារេតព្វា យោ ធារេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ នីល-

(៥៤) សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុពាក់ស្បែកជើងពណ៌ខៀវសុទ្ធ (ដូចពណ៌ផ្កាត្រកៀត) ។ បេ ។ ពាក់ស្បែកជើងពណ៌លឿងសុទ្ធ (ដូចពណ៌ផ្កាកណ្ណិការ) ។ ពាក់ស្បែកជើងពណ៌ក្រហមសុទ្ធ (ដូចពណ៌ផ្កាចប្ការ) ។ ពាក់ស្បែកជើងពណ៌ហង្សបាទសុទ្ធ (ដូចពណ៌ស្បែង) ។ ពាក់ស្បែកជើងពណ៌ខ្មៅសុទ្ធ (ដូចពណ៌ផ្លែផ្គាំ) ។ ពាក់ស្បែកជើងពណ៌ក្រហមក្រមៅសុទ្ធ (ដូចពណ៌ខ្នងក្អែប) ។ ពាក់ស្បែកជើងពណ៌លឿងទុំសុទ្ធ (ដូចពណ៌ស្លឹកឈើទុំ ឬដូចផ្កាឈូក) ។ មនុស្សទាំងឡាយក៏ពោលទោសតិះដៀលបន្តុះបង្អាប់ថា ដូចជាពួកគ្រហស្ថដែលបរិភោគនូវកាមគុណ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយបានក្រាបទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ ។ ព្រះអង្គទ្រង់បញ្ញត្តថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវពាក់ស្បែកជើងពណ៌ខៀវសុទ្ធ មិនត្រូវពាក់ស្បែកជើងពណ៌លឿងសុទ្ធ មិនត្រូវពាក់ស្បែកជើងពណ៌ក្រហមសុទ្ធ មិនត្រូវពាក់ស្បែកជើងពណ៌ហង្សបាទសុទ្ធ មិនត្រូវពាក់ស្បែកជើងពណ៌ខ្មៅសុទ្ធ មិនត្រូវពាក់ស្បែកជើងពណ៌ក្រហមក្រមៅសុទ្ធ មិនត្រូវពាក់ស្បែកជើងពណ៌លឿងទុំសុទ្ធឡើយ ភិក្ខុណាពាក់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុពាក់

កវទ្ធិកា ឧបាហនាយោ ធារេន្តិ ។ បីតកវទ្ធិកា ឧបាហនាយោ ធារេន្តិ ។ លោហិតកវទ្ធិកា ឧបាហនាយោ ធារេន្តិ ។ មញ្ជេដ្ឋិកវទ្ធិកា ឧបាហនាយោ ធារេន្តិ ។ កណ្ហវទ្ធិកា ឧបាហនាយោ ធារេន្តិ ។ មហារង្គរត្តវទ្ធិកា ឧបាហនាយោ ធារេន្តិ ។ មហានាមរត្តវទ្ធិកា ឧបាហនាយោ ធារេន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ សេយ្យថាបិ គិហី កាមភោគិនោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ន ភិក្ខវេ នីលកវទ្ធិកា ឧបាហនា ធារេតព្វា ន បីតកវទ្ធិកា ឧបាហនា ធារេតព្វា ន លោហិតកវទ្ធិកា ឧបាហនា ធារេតព្វា ន មញ្ជេដ្ឋិកវទ្ធិកា ឧបាហនា ធារេតព្វា ន កណ្ហវទ្ធិកា ឧបាហនា ធារេតព្វា ន មហារង្គរត្តវទ្ធិកា ឧបាហនា ធារេតព្វា ន មហានាមរត្តវទ្ធិកា ឧបាហនា ធារេតព្វា យោ ធារេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ ខល្លកវទ្ធា ឧបាហនាយោ ធារេន្តិ ។ បុដវទ្ធា ឧបាហនាយោ ធារេន្តិ ។ បាលិគុណ្ឋិមា(១) ឧបាហនាយោ

១ បាលិគុណ្ឋិកាតិ កត្ថចិ បោត្ថកេ ទិស្សតិ ។

ស្បែកជើងមានខ្សែខៀវ ៗ ពាក់ស្បែកជើងមានខ្សែលឿង ៗ ពាក់ស្បែកជើងមានខ្សែក្រហម ៗ ពាក់ស្បែកជើងមានខ្សែហង្សបាទ ៗ ពាក់ស្បែកជើងមានខ្សែខ្មៅ ៗ ពាក់ស្បែកជើងមានខ្សែក្រហមក្រមៅ ៗ ពាក់ស្បែកជើងមានខ្សែលឿងទុំ ៗ មនុស្សទាំងឡាយក៏ពោលទោសតិះដៀលបន្តុះបង្អាប់ថា ដូចជាពួកគ្រហស្ថដែលបរិភោគនូវកាមគុណ ៗ ភិក្ខុទាំងឡាយបានក្រាបទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ ៗ ព្រះអង្គទ្រង់បញ្ញត្តថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវពាក់ស្បែកជើងមានខ្សែខៀវទេ មិនត្រូវពាក់ស្បែកជើងមានខ្សែលឿង មិនត្រូវពាក់ស្បែកជើងមានខ្សែក្រហម មិនត្រូវពាក់ស្បែកជើងមានខ្សែហង្សបាទ មិនត្រូវពាក់ស្បែកជើងមានខ្សែខ្មៅ មិនត្រូវពាក់ស្បែកជើងមានខ្សែក្រហមក្រមៅ មិនត្រូវពាក់ស្បែកជើងមានខ្សែលឿងទុំទេ ភិក្ខុណាពាក់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ៗ សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុពាក់ស្បែកជើងបិទកែង ៗ ពាក់ស្បែកជើងស្រោបជើងទាំងអស់ហូតស្មងជើង (ដូចជាស្បែកជើងអ្នកស្រុកយោនកៈ) ៗ ពាក់ស្បែកជើងដែលគេក្រងជាបៀបបិទខ្នងជើង ៗ

ធារេន្តិ ។ តូលបុណ្ណិកា ឧបាហនាយោ ធារេន្តិ ។ តិត្តិរបត្តិកា ឧបាហនាយោ ធារេន្តិ ។ មេណ្ឌវិសាណវទ្ធិកា ឧបាហនាយោ ធារេន្តិ ។ អជវិសាណវទ្ធិកា ឧបាហនាយោ ធារេន្តិ ។ វិច្ឆិកាឡិកា ឧបាហនាយោ ធារេន្តិ ។ មោរបិញ្ឆបរិសិព្វិតា[១] ឧបាហនាយោ ធារេន្តិ ។ ចិត្រា ឧបាហនាយោ ធារេន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ សេយ្យថាបិ គិហី កាមភោគិនោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ន ភិក្ខវេ ខល្លកពទ្ធា ឧបាហនា ធារេតព្វា ន បុដពទ្ធា ឧបាហនា ធារេតព្វា ន បាលិគុណ្ឋិមា[២] ឧបាហនា ធារេតព្វា ន តូលបុណ្ណិកា ឧបាហនា ធារេតព្វា ន តិត្តិរបត្តិកា ឧបាហនា ធារេតព្វា ន មេណ្ឌវិសាណវទ្ធិកា ឧបាហនា ធារេតព្វា ន អជវិសាណវទ្ធិកា ឧបាហនា ធារេតព្វា ន វិច្ឆិកាឡិកា ឧបាហនា ធារេតព្វា ន មោរបិញ្ឆបរិសិព្វិតា ឧបាហនា ធារេតព្វា ន ចិត្រា ឧបាហនា ធារេតព្វា យោ ធារេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ សីហចម្មបរិក្ខដា ឧបាហនាយោ

---

១ ឱ. មោរបិញ្ជបរិសិព្វិតា ។ ២ បាលិគុណ្ឋិកាតិ កត្ថចិ បោត្ថកេ ទិស្សតិ ។

ពាក់ស្បែកជើងដែលញាត់ដោយគរ ៗ ពាក់ស្បែកជើងមានខ្សែវិចិត្រដូចស្លាបទទា ៗ ពាក់ស្បែកជើងមានខ្សែមានសណ្ឋានដូចស្នែងកែះ ៗ ពាក់ស្បែកជើងមានខ្សែមានសណ្ឋានដូចស្នែងពពែ ៗ ពាក់ស្បែកជើងមានខ្សែមានសណ្ឋានដូចកន្ទុយសត្វខ្ទួយ ៗ ពាក់ស្បែកជើងដែលចាក់ស្រែះដោយព្រុយកន្ទុយក្ងោក ៗ ពាក់ស្បែកជើងដែលវិចិត្រ (ផ្សេង ៗ) ៗ មនុស្សទាំងឡាយក៏ពោលទោសតិះដៀលបន្តុះបង្អាប់ថា ដូចជាពួកគ្រហស្ថដែលបរិភោគនូវកាមគុណ ៗ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ៗ ព្រះអង្គទ្រង់បញ្ញត្តថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវពាក់ស្បែកជើងបិទកែង មិនត្រូវពាក់ស្បែកជើងដែលស្រោបជើងទាំងអស់រហូតស្មងជើង មិនត្រូវពាក់ស្បែកជើងដែលគេក្រងជារបៀបបិទខ្នងជើង មិនត្រូវពាក់ស្បែកជើងដែលញាត់ដោយគរ មិនត្រូវពាក់ស្បែកជើងដែលមានខ្សែវិចិត្រដូចស្លាបទទា មិនត្រូវពាក់ស្បែកជើងមានខ្សែមានសណ្ឋានដូចស្នែងកែះ មិនត្រូវពាក់ស្បែកជើងមានខ្សែមានសណ្ឋានដូចស្នែងពពែ មិនត្រូវពាក់ស្បែកជើងមានខ្សែមានសណ្ឋានដូចកន្ទុយសត្វខ្ទួយ មិនត្រូវពាក់ស្បែកជើងដែលគេស្រែះដោយព្រុយកន្ទុយក្ងោក មិនត្រូវពាក់ស្បែកជើងដែលវិចិត្រ (ផ្សេង ៗ) ឡើយ ភិក្ខុណាពាក់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ៗ សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុពាក់ស្បែកជើងដែលចំដាយដោយស្បែក

ជាយន្តិ ។ ព្យគ្ឃចម្មបរិក្ខដា ឧបាហនាយោ ជាយន្តិ ។ ទីបិចម្មបរិក្ខដា ឧបាហនាយោ ជាយន្តិ ។ អជិនចម្មបរិក្ខដា ឧបាហនាយោ ជាយន្តិ ។ ឧទ្ទចម្មបរិក្ខដា ឧបាហនាយោ ជាយន្តិ ។ មជ្ជារចម្មបរិក្ខដា ឧបាហនាយោ ជាយន្តិ ។ កាឡកចម្មបរិក្ខដា ឧបាហនាយោ ជាយន្តិ ។ ឧលូកចម្មបរិក្ខដា ឧបាហនាយោ ជាយន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ សេយ្យថាបិ គិហី កាមភោគិនោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ន ភិក្ខវេ សីហចម្មបរិក្ខដា ឧបាហនា ធារេតព្វា ន ព្យគ្ឃចម្មបរិក្ខដា ឧបាហនា ធារេតព្វា ន ទីបិចម្មបរិក្ខដា ឧបាហនា ធារេតព្វា ន អជិនចម្មបរិក្ខដា ឧបាហនា ធារេតព្វា ន ឧទ្ទចម្មបរិក្ខដា ឧបាហនា ធារេតព្វា ន មជ្ជារចម្មបរិក្ខដា ឧបាហនា ធារេតព្វា ន កាឡកចម្មបរិក្ខដា ឧបាហនា ធារេតព្វា ន ឧលូកចម្មបរិក្ខដា ឧបាហនា ធារេតព្វា យោ ធារេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

សត្វសីហៈ ១ ពាក់ស្បែកជើងដែលចំជាយដោយស្បែកខ្លាធំ ១ ពាក់ស្បែកជើងដែលចំជាយដោយស្បែកខ្លាដំបង ១ ពាក់ស្បែកជើងដែលចំជាយដោយស្បែកខ្លារខិន ១ ពាក់ស្បែកជើងដែលចំជាយដោយស្បែកភេ ១ ពាក់ស្បែកជើងដែលចំជាយដោយស្បែកឆ្មា ១ ពាក់ស្បែកជើងដែលចំជាយដោយស្បែកសត្វកង្ហែន ១ ពាក់ស្បែកជើងដែលចំជាយដោយស្បែកមៀម ១ មនុស្សទាំងឡាយក៏ពោលទោសតិះដៀលបន្តុះបន្អាប់ថា ដូចជាពួកគ្រហស្ថដែលបរិភោគនូវកាមគុណ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ព្រះអង្គទ្រង់បញ្ញត្តថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយមិនត្រូវពាក់ស្បែកជើងដែលចំជាយដោយស្បែកសត្វសីហៈ មិនត្រូវពាក់ស្បែកជើងដែលចំជាយដោយស្បែកខ្លាធំ មិនត្រូវពាក់ស្បែកជើងដែលចំជាយដោយស្បែកខ្លាដំបង មិនត្រូវពាក់ស្បែកជើងដែលចំជាយដោយស្បែកខ្លារខិន មិនត្រូវពាក់ស្បែកជើងដែលចំជាយដោយស្បែកភេ មិនត្រូវពាក់ស្បែកជើងដែលចំជាយដោយស្បែកឆ្មា មិនត្រូវពាក់ស្បែកជើងដែលចំជាយដោយស្បែកសត្វកង្ហែន មិនត្រូវពាក់ស្បែកជើងដែលចំជាយដោយស្បែកមៀម ភិក្ខុណាពាក់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

ចម្មក្ខន្ធកេ ឱមុក្កា គណង្គណូបាហនា

[៨៨] អថខោ ភគវា បុព្វណ្ហសមយំ និវាសេត្វា បត្តចីវរមាទាយ រាជគហំ បិណ្ឌាយ បាវិសិ អញ្ញតរេន ភិក្ខុនា បច្ឆាសមណេន ។ អថខោ សោ ភិក្ខុ ខញ្ជមានោ ភគវន្តំ បិដ្ឋិតោ បិដ្ឋិតោ អនុពន្ធិ ។ អទ្ទសា ខោ អញ្ញតរោ ឧបាសកោ គណង្គណូបាហនំ(១) អារោហិត្វា ភគវន្តំ ទូរតោវ អាគច្ឆន្តំ ទិស្វាន ឧបាហនា ឱរោហិត្វា យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា យេន សោ ភិក្ខុ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា តំ ភិក្ខុំ អភិវាទេត្វា ឯតទវោច កិស្ស ភន្តេ អយ្យោ ខញ្ជតីតិ ។ បាទា មេ អាវុសោ ផាលិតាតិ ។ ហន្ទ ភន្តេ ឧបាហនាយោតិ ។ អលំ អាវុសោ បដិក្ខិត្តា ភគវតា គណង្គណូបាហនាតិ ។ គណ្ហាហេតា ភិក្ខុ ឧបាហនាយោតិ ។ អថខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ បករណេ ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ

---

១ ឱ. គណង្គណូបាហនំ ។

(៥៥) គ្រានោះឯង ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ស្លៀកស្បង់ក្នុងវេលាព្រឹកព្រហាម ហើយប្រដាប់បាត្រនិងចីវរ យាងចូលទៅកាន់ក្រុងរាជគ្រឹះ ដើម្បីបិណ្ឌបាត មានភិក្ខុ ១ រូបជាបច្ឆាសមណៈ (គឺសមណៈតាមក្រោយ) ។ ភិក្ខុនោះខ្ពកជើងដើរតាមក្រោយ ៗ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ក្នុងវេលានោះ ៗ មានឧបាសកម្នាក់ពាក់ស្បែកជើង ៤ ជាន់ឡើងទៅ បានឃើញព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់យាងមកពីចម្ងាយ លុះឃើញហើយក៏ដោះស្បែកជើងចេញហើយចូលសំដៅទៅព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយក៏ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ រួចចូលទៅរកភិក្ខុនោះ លុះចូលទៅដល់ហើយក៏ក្រាបថ្វាយបង្គំភិក្ខុនោះហើយ ក៏បាននិយាយពាក្យនេះថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន លោកម្ចាស់ហេតុអ្វីបានជាខ្ពក ៗ ភិក្ខុនោះប្រាប់ថា នែអ្នកដ៏មានអាយុ បាទារបស់អាត្មាបែក ៗ ឧបាសកនោះនិយាយថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន សូមលោកម្ចាស់ទទួលយកស្បែកជើងចុះ ៗ ភិក្ខុនោះតបថា នែអ្នកដ៏មានអាយុ ណ្ហើយកុំ ព្រោះស្បែកជើង ៤ ជាន់ឡើងទៅព្រះដ៏មានព្រះភាគបានទ្រង់ហាមរួចជាស្រេចហើយ ៗ ព្រះអង្គមានបន្ទូលថា នែភិក្ខុ ចូរអ្នកទទួលយកស្បែកជើងនេះចុះ ៗ ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ទើបព្រះដ៏មានព្រះភាគបានធ្វើនូវធម្មីកថាក្នុងវេលានោះ រួច

អាមន្តេសិ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឱមុក្កំ គណង្គណូបាហនំ ន ភិក្ខវេ នវា គណង្គណូបាហនា ធារេតព្វា យោ ធារេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

(៨៦) តេន ខោ បន សមយេន ភគវា អជ្ឈោកាសេ អនុបាហនោ ចង្កមតិ ។ សត្ថា អនុបាហនោ ចង្កមតីតិ ថេរា ភិក្ខូ អនុបាហនា ចង្កមន្តិ ។ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ សត្ថរិ អនុបាហនេ ចង្កមមានេ ថេរេសុបិ ភិក្ខូសុ អនុបាហនេសុ ចង្កមមានេសុ សឧបាហនា ចង្កមន្តិ ។ យេ តេ ភិក្ខូ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ សត្ថរិ អនុបាហនេ ចង្កមមានេ ថេរេសុបិ ភិក្ខូសុ អនុបាហនេសុ ចង្កមមានេសុ សឧបាហនា ចង្កមិស្សន្តីតិ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។

ទ្រង់ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកអនុញ្ញាតថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតនូវស្បែកជើង៤ជាន់ឡើងទៅ ដែលគេពាក់ហើយដោះមកប្រគេន (គឺជាស្បែកជើងចាស់) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវពាក់ស្បែកជើង៤ជាន់ឡើងទៅដែលជាស្បែកជើងថ្មីទេ ភិក្ខុណាពាក់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៩៦) សម័យនោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគមិនបានទ្រង់ឆ្នងព្រះបាទ (ហើយ) ទ្រង់ចង្ក្រមនៅក្នុងទីវាល ។ ឯពួកភិក្ខុចាស់ក៏មិនហ៊ានពាក់ស្បែកជើងដើរចង្ក្រមដោយគិតឃើញថា ព្រះជាគ្រូមិនទ្រង់ឆ្នងព្រះបាទហើយទ្រង់ចង្ក្រម ។ កាលបើព្រះបរមសាស្តាមិនទ្រង់ឆ្នងព្រះបាទ ហើយទ្រង់ចង្ក្រម ពួកភិក្ខុចាស់ក៏មិនពាក់ស្បែកជើងហើយចង្ក្រម (គឺដើរតាមធម្មតា) ឯពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុក៏ពាក់ស្បែកជើងហើយចង្ក្រម ។ ភិក្ខុទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក៏ពោលទោសតិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា កាលបើព្រះបរមសាស្តាមិនបានទ្រង់ឆ្នងព្រះបាទកំពុងចង្ក្រមក្តី ពួកភិក្ខុចាស់មិនបានពាក់ស្បែកជើងកំពុងចង្ក្រមក្តី ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុមិនសមបើនឹងហ៊ានពាក់ស្បែកជើងដើរចង្ក្រមសោះ ។ វេលានោះឯង ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។

សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ សត្ថរិ អនុបាហនេ ចង្កមមានេ ថេរេសុបិ ភិក្ខូសុ អនុបាហនេសុ ចង្កមមានេសុ សឧបាហនា ចង្កមន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម តេ ភិក្ខវេ មោឃបុរិសា សត្ថរិ អនុបាហនេ ចង្កមមានេ ថេរេសុបិ ភិក្ខូសុ អនុបាហនេសុ ចង្កមមានេសុ សឧបាហនា ចង្កមិស្សន្តិ ឥមេហិ នាម ភិក្ខវេ គិហិនោ[១] ឱទាតវសនា អភិជីវនិកស្ស សិប្បស្ស ការណា អាចរិយេសុ សគារវា សប្បតិស្សា សភាគវុត្តិកា វិហរិស្សន្តិ ឥធ ខោ តំ ភិក្ខវេ សោភេថ យំ តុម្ហេ ឯវំ ស្វាក្ខាតេ ធម្មវិនយេ បព្វជិតា សមានា អាចរិយេសុ អាចរិយមត្តេសុ ឧបជ្ឈាយេសុ ឧបជ្ឈាយមត្តេសុ សគារវា សប្បតិស្សា សភាគវុត្តិកា វិហរេយ្យាថ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។បេ។ វិគរហិត្វា

១ ឱ. គិហី ។ គិហីកាមភោគិនោតិ កត្ថចិ បោត្ថកេ ទិស្សតិ ។

ចម្មក្ខន្ធកៈ ភិក្ខុមិនត្រូវពាក់ស្បែកជើងចង្ក្រម

ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បានឮថា កាលព្រះបរម-សាស្ដាមិនបានទ្រង់ឆ្នង់ព្រះបាទកំពុងចង្ក្រមក្ដី ពួកភិក្ខុចាស់មិនបានពាក់ស្បែកជើងកំពុងចង្ក្រមក្ដី ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុក៏ពាក់ស្បែកជើងហើយដើរចង្ក្រម ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំង-ឡាយ កាលព្រះសាស្ដាមិនបានទ្រង់ឆ្នង់ព្រះបាទកំពុងចង្ក្រមក្ដី ពួកភិក្ខុចាស់មិនបានពាក់ស្បែកជើងកំពុងចង្ក្រមក្ដី មោឃបុរសទាំងនោះមិនសមបើនឹងហ៊ានពាក់ស្បែកជើងហើយដើរចង្ក្រមទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកគ្រហស្ថដែលស្លៀកស ម្ដេចគង់មានសេចក្ដីគោរពកោតក្រែងក្នុងអាចារ្យ មានការចិញ្ចឹមជីវិតស្មើគ្នា ព្រោះហេតុនៃសិល្បសាស្ត្រសម្រាប់ចិញ្ចឹមជីវិត ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងធម្មវិន័យនេះ គួរតែប្រព្រឹត្តឲ្យល្អ ព្រោះថាអ្នកទាំងឡាយបានបួសមកក្នុងធម្មវិន័យដែលតថាគតបានសំដែងដោយល្អយ៉ាងនេះហើយ គួរតែគោរពកោតក្រែង មានសេចក្ដីចិញ្ចឹមជីវិតស្មើគ្នា ក្នុងអាចារ្យក្ដី ក្នុងភិក្ខុល្មមធ្វើជាអាចារ្យក្ដី ក្នុងឧបជ្ឈាយ៍ក្ដី ក្នុងភិក្ខុល្មមធ្វើជាឧបជ្ឈាយ៍ក្ដី ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះនឹងបានដឹកនាំពួកជនដែលមិនទាន់បានជ្រះថ្លា ឲ្យជ្រះថ្លាឡើងទេ ។ បេ ។ លុះទ្រង់បន្ទោសរួចទ្រង់

ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ ន ភិក្ខវេ អាចរិយេសុ អាចរិយមត្តេសុ ឧបជ្ឈាយេសុ ឧបជ្ឈាយមត្តេសុ អនុបាហនេសុ ចង្កមមានេសុ សឧបាហនេន ចង្កមិតព្វំ យោ ចង្កមេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ន[១] ភិក្ខវេ អជ្ឈារាមេ ឧបាហនា ធារេតព្វា យោ ធារេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

(៤៧) តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស ភិក្ខុនោ បាទខីលាពាធោ ហោតិ ។ ភិក្ខូ តំ ភិក្ខុំ បរិគ្គហេត្វា ឧច្ចារំបិ បស្សាវំបិ និក្ខាមេន្តិ ។ អទ្ទសា ខោ ភគវា សេនាសនចារិកំ អាហិណ្ឌន្តោ តេ ភិក្ខូ តំ ភិក្ខុំ បរិគ្គហេត្វា ឧច្ចារំបិ បស្សាវំបិ និក្ខាមេន្តេ ទិស្វាន យេន តេ ភិក្ខូ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា តេ ភិក្ខូ ឯតទវោច កឹ ឥមស្ស ភិក្ខវេ ភិក្ខុនោ អាពាធោតិ ។ ឥមស្ស ភន្តេ អាយស្មតោ បាទខីលា-ពាធោ ឥមំ មយំ បរិគ្គហេត្វា ឧច្ចារំបិ បស្សាវំបិ និក្ខាមេមាតិ ។

---

១ ន ច សទ្ទោ កត្ថចិ ពោត្ថកេ អត្ថិ ។

ធ្វើនូវធម្មីកថា ហើយត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកទ្រង់បញ្ញត្តថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើអាចារ្យ (ក្តី) ភិក្ខុល្មមធ្វើជាអាចារ្យ (ក្តី) ឧបជ្ឈាយ៍ (ក្តី) ភិក្ខុល្មមធ្វើជាឧបជ្ឈាយ៍ (ក្តី) មិនបានពាក់ស្បែកជើងដើរចង្ក្រមទេ ភិក្ខុមិនត្រូវពាក់ស្បែកជើងហើយដើរចង្ក្រមទេ ភិក្ខុណាដើរចង្ក្រម ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវពាក់ស្បែកជើងខាងក្នុងវត្តទេ ភិក្ខុណាពាក់ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[៤៧] សម័យនោះឯង មានភិក្ខុ ១ រូបកើតរោគដំបៅលេចនៅបាតជើង ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក៏បានគ្រាហ៍យកភិក្ខុនោះទៅឲ្យបន្ទោបង់ឧច្ចារៈផង បស្សាវៈផង ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់យាងទៅកាន់សេនាសនចារិក ក៏បានទតទៅឃើញភិក្ខុទាំងនោះកំពុងគ្រាហ៍យកភិក្ខុនោះទៅឲ្យបន្ទោបង់ឧច្ចារៈផង បស្សាវៈផង លុះឃើញហើយក៏ទ្រង់យាងចូលទៅរកភិក្ខុនោះ លុះយាងចូលទៅដល់ហើយ ទើបទ្រង់មានបន្ទូលនេះនឹងភិក្ខុទាំងនោះថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនេះកើតរោគអ្វី ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន លោកដ៏មានអាយុនេះកើតរោគដំបៅលេចនៅបាតជើង ពួកខ្ញុំព្រះអង្គក៏គ្រាហ៍យកលោកដ៏មានអាយុនេះមកឲ្យបន្ទោបង់ឧច្ចារៈផង បស្សាវៈផង ។

ចម្មក្ខន្ធកេ បាទខីលាពាធិកភិក្ខុវត្ថុ

(៥៨) អថខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ
បករណេ ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ អនុជា-
នាមិ ភិក្ខវេ យស្ស បាទា វា ទុក្ខា បាទា វា ផាលិតា
បាទខីលាពាធោ វា ឧបាហនំ ធារេតុន្តិ ។ តេន ខោ
បន សមយេន ភិក្ខូ អធោតេហិ បាទេហិ មញ្ចំបិ
បីឋំបិ អភិរូហន្តិ ចីវរម្បិ សេនាសនម្បិ ទុស្សតិ ។
ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ
ឥទានិ មញ្ចំ វា បីឋំ វា អភិរូហិស្សាមីតិ ឧបាហនំ
ធារេតុន្តិ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ រត្តិយា
ឧបោសថគ្គំបិ សន្និសជ្ជំបិ គច្ឆន្តា អន្ធការេ ខាណុំបិ
កណ្ដកំបិ អក្កមន្តិ បាទា ទុក្ខា ហោន្តិ ។ ភគវតោ
ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អជ្ឈារាមេ
ឧបាហនំ ធារេតុំ ឧក្កំ បទីបំ កត្តរទណ្ឌន្តិ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ រត្តិយា បច្ចូសសម-
យំ បច្ចុដ្ឋាយ កដ្ឋបាទុកាយោ អភិរូហិត្វា អជ្ឈោ-

ចម្មក្ខន្ធកៈ និទានភិក្ខុមានរោគដំបៅលេចនៅបាតជើង

(៥៨) ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ទើបព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ធ្វើនូវធម្មីកថាក្នុងវេលានោះ រួចទ្រង់ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយ មក ទ្រង់អនុញ្ញាតថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ (បើ) ភិក្ខុណាមានជើងឈឺក្តី មានជើងបែកក្តី មានរោគដំបៅលេចនៅបាតជើងក្តី តថាគតអនុញ្ញាត ឲ្យភិក្ខុនោះពាក់ស្បែកជើងបាន ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយមិន បានលាងជើងហើយស្រាប់តែឡើងទៅកាន់គ្រែខ្លះតាំងខ្លះ នាំឲ្យប្រឡាក់ ចីវរនឹងសេនាសនៈ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះ មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់អនុញ្ញាតថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគត អនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុពាក់ស្បែកជើងបាន ដោយគិតថាក្នុងវេលានេះ អាត្មា អញនឹងឡើងគ្រែឬតាំង ។ សម័យនោះឯង ក្នុងវេលាយប់ មានពួក ភិក្ខុដើរទៅកាន់រោងឧបោសថខ្លះ ទីប្រជុំអង្គុយខ្លះ ក៏ជាន់ទៅលើដង្គត់ ឈើខ្លះ លើបន្លាខ្លះ ក្នុងទីងងឹត ជើងរបស់ភិក្ខុទាំងនោះក៏មានទុក្ខ-វេទនា ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក៏បានក្រាបទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមាន ព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់អនុញ្ញាតថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគត អនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុពាក់ស្បែកជើង កាន់គប់ភ្លើង ប្រទីប នឹងឈើច្រត់ ខាងក្នុងអារាមបាន ។ សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុក្រោកឡើងក្នុង បច្ចូសសម័យនៃរាត្រី (ជិតភ្លឺ) ក៏ពាក់ទ្រនាប់ជើងឈើហើយចង្ក្រមក្នុង

កាសេ ចង្កមន្តិ ឧច្ចាសទ្ទា មហាសទ្ទា ខដខដសទ្ទា អនេកវិហិតំ តិរច្ឆានកថំ កថេន្តា សេយ្យថីទំ រាជកថំ ចោរកថំ មហាមត្តកថំ សេនាកថំ ភយកថំ យុទ្ធកថំ អន្នកថំ បានកថំ វត្ថកថំ សយនកថំ មាលាកថំ គន្ធកថំ ញាតិកថំ យានកថំ គាមកថំ និគមកថំ នគរកថំ ជនបទកថំ ឥត្ថីកថំ បុរិសកថំ សូរកថំ វិសិខាកថំ កុម្ភដ្ឋានកថំ បុព្វបេតកថំ នានត្តកថំ លោកក្ខាយិកំ សមុទ្ទក្ខាយិកំ ឥតិភវាភវកថំ ឥតិ វា កីដកំបិ អក្កមិត្វា មារេន្តិ ភិក្ខូបិ សមាធិម្ហា ចាវេន្តិ ។ យេ តេ ភិក្ខូ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ រត្តិយា បច្ចូសសមយំ បច្ចុដ្ឋាយ

ទីពល មានសំឡេងហ៊ោ មានសំឡេងខ្លាំង មានសំឡេងជាខជខដ: ហើយនិយាយតិរច្ឆានកថាផ្សេងៗ គឺនិយាយពីស្តេច និយាយពីចោរ និយាយពីមហាមាត្យ និយាយពីសេនា និយាយពីភ័យ និយាយពីចម្បាំង និយាយពីគ្រឿងស៊ី និយាយពីគ្រឿងផឹក និយាយពីសំពត់ និយាយពីការដេក និយាយពីកម្រងផ្កា និយាយពីគ្រឿងក្រអូប និយាយពីញាតិ និយាយពីយាន និយាយពីស្រុក និយាយពីនិគម និយាយពីនគរ និយាយពីជនបទ និយាយពីស្រី និយាយពីប្រុស និយាយពីបុគ្គលដែលក្លៀវក្លា និយាយពីច្រកផ្លូវ និយាយពីកន្លែងក្អមទឹក (គឺកំពង់ទឹក) និយាយពីបុព្វប្រេត (គឺញាតិដែលស្លាប់ទៅហើយ) និយាយពីពាក្យឥតប្រយោជន៍មានប្រការផ្សេង ៗ និយាយពីរឿងកុហកក្នុងលោក (មានរឿងក្អែកសកុកក្រហមជាដើម) និយាយពីរឿងជីកសមុទ្រ និយាយពីសេចក្តីចំរើន នឹងសេចក្តីសាបសូន្យ ហើយជាន់លើសត្វល្អិតៗឲ្យស្លាប់ខ្លះ ឲ្យភិក្ខុទាំងឡាយឃ្លាតចាកសមាធិខ្លះ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក៏ពោលទោសតិះដៀលបន្តុះបង្អាប់ថា ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុមិនសមបើនឹងក្រោកឡើងក្នុងបច្ចូសសម័យនៃរាត្រី

កដ្ឋបាទុកាយោ អភិរូហិត្វា អជ្ឈោកាសេ ចង្កមិស្សន្តិ
ឧច្ចាសទ្ទា មហាសទ្ទា ខដខដសទ្ទា អនេកវិហិតំ
តិរច្ឆានកថំ កថេន្តា សេយ្យថីទំ រាជកថំ ចោរកថំ
។ បេ ។ ឥតិភវាភវកថំ ឥតិ វា កីដកម្បិ អក្កមិត្វា
មារេស្សន្តិ ភិក្ខូបិ សមាធិម្ហា ចាវេស្សន្តីតិ ។ អថខោ
តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ សច្ចំ កិរ
ភិក្ខវេ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ រត្តិយា បច្ចូសសមយំ បច្ចុដ្ឋាយ
កដ្ឋបាទុកាយោ អភិរូហិត្វា អជ្ឈោកាសេ ចង្កមន្តិ
ឧច្ចាសទ្ទា មហាសទ្ទា ខដខដសទ្ទា អនេកវិហិតំ តិ-
រច្ឆានកថំ កថេន្តា សេយ្យថីទំ រាជកថំ ចោរកថំ
។ បេ ។ ឥតិភវាភវកថំ ឥតិ វា កីដកម្បិ អក្កមិត្វា
មារេន្តិ ភិក្ខូបិ សមាធិម្ហា ចាវេន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ
។ បេ ។ វិគរហិត្វា ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ
ន ភិក្ខវេ កដ្ឋបាទុកា ធារេតព្វា យោ ធារេយ្យ
អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

ហើយពាក់ទ្រនាប់ជើងឈើដើរក្នុងទីវាលមានសំឡេងហោ សំឡេងខ្លាំង សំឡេងខ្ទរខ្ទារ ហើយនិយាយពីតិរច្ឆានកថាផ្សេង ៗ គឺនិយាយពីស្តេច និយាយពីចោរ ។ បេ ។ និយាយពីសេចក្តីចំរើននិងសេចក្តីសាបសូន្យផ្សេងៗ ហើយដាន់លើសត្វល្អិត ៗ ឲ្យស្លាប់ខ្លះ ឲ្យភិក្ខុទាំងឡាយឃ្លាតចាកសមាធិខ្លះសោះ ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បានឮថា ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ ក្រោកឡើងក្នុងបច្ចូសសម័យនៃរាត្រីហើយ ក៏ពាក់ទ្រនាប់ជើងឈើដើរទៅក្នុងទីវាល មានសំឡេងហោ សំឡេងខ្លាំង សំឡេងខ្ទរខ្ទារ ហើយនិយាយតិរច្ឆានកថាផ្សេងៗ គឺនិយាយពីស្តេច និយាយពីចោរ ។ បេ ។ និយាយពីសេចក្តីចំរើននិងសេចក្តីសាបសូន្យផ្សេងៗ ហើយដើរដាន់លើសត្វល្អិត ៗ ឲ្យស្លាប់ខ្លះ ឲ្យភិក្ខុទាំងឡាយឃ្លាតចាកសមាធិខ្លះ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ ពិតមែន ។ បេ ។ លុះព្រះមានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសរួចទ្រង់ធ្វើនូវធម្មីកថា ហើយទ្រង់ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកទ្រង់បញ្ញត្តថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវពាក់ទ្រនាប់ជើងឈើឡើយ ភិក្ខុណាពាក់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[៥៩] អថខោ ភគវា រាជគហេ យថាភិរន្តំ វិហរិត្វា យេន ពារាណសី តេន ចារិកំ បក្កាមិ អនុបុព្វេន ចារិកំ ចរមានោ យេន ពារាណសី តទវសរិ ។ តត្រ សុទំ ភគវា ពារាណសិយំ វិហរតិ ឥសិបតនេ មិគទាយេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខូ ភគវតា តាលបត្តបាទុកា បដិក្ខិត្តាតិ តាលតរុណេ ឆេទាបេត្វា តាលបត្តបាទុកាយោ ធារេន្តិ តានិ តាលតរុណានិ ឆិន្នានិ មិលាយន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម សមណា សក្យបុត្តិយា តាលតរុណេ ឆេទាបេត្វា តាលបត្តបាទុកាយោ ធារេស្សន្តិ តានិ តាលតរុណានិ ឆិន្នានិ មិលាយន្តិ ឯកិន្ទ្រិយំ សមណា សក្យបុត្តិយា ជីវំ វិហេឋេន្តីតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខូ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ

[៥៩] គ្រានោះឯង ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់គង់នៅក្រុងរាជគ្រឹះ ដោយសមគួរដល់ពុទ្ធអធ្យាស្រ័យ រួចហើយទ្រង់យាងសំដៅទៅក្រុងពារាណសី ទ្រង់យាងទៅកាន់ចារិកដោយលំដាប់ក៏បានដល់ទៅក្រុងពារាណសីនោះ ៗ បានឮថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគគង់នៅក្នុងព្រៃឥសិបតនមិគទាយវ័ន ទៀបក្រុងពារាណសី ។ វេលានោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុគិតថាទ្រនាប់ជើងឈើព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ហាមហើយ ក៏ប្រើគេឲ្យកាត់ត្នោតខ្ចីទាំងឡាយ (យកមកធ្វើ) ជាទ្រនាប់ជើងស្លឹកត្នោតហើយពាក់ ឯត្នោតខ្ចីទាំងនោះលុះគេកាត់ហើយក៏ស្វិតស្រពោន ។ មនុស្សទាំងឡាយក៏ពោលទោសតិះដៀលបន្តុះបង្អាប់ថា ពួកសមណៈជាសក្យបុត្តមិនសមបើនឹងហ៊ានប្រើគេឲ្យកាត់ត្នោតខ្ចីៗ (យកមកធ្វើ) ជាទ្រនាប់ជើងស្លឹកត្នោតហើយពាក់សោះ ឯដើមត្នោតខ្ចីទាំងនោះលុះគេកាត់ហើយក៏ស្វិតស្រពោន ពួកសមណៈជាសក្យបុត្តហ៊ានបៀតបៀនវត្ថុដែលមានជីវិត មានឥន្ទ្រិយតែ ១ ។ កាលមនុស្សទាំងនោះកំពុងតែពោលទោសតិះដៀលបន្តុះបង្អាប់ ភិក្ខុទាំងឡាយក៏បានឮច្បាស់ ។ វេលានោះឯង ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបទូល

ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខូ តាលតរុណេ ឆេទាបេត្វា តាលបត្តបាទុកាយោ ធារេន្តិ តានិ តាលតរុណានិ ឆិន្នានិ មិលាយន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម តេ ភិក្ខវេ មោឃបុរិសា តាលតរុណេ ឆេទាបេត្វា តាលបត្តបាទុកាយោ ធារេស្សន្តិ តានិ តាលតរុណានិ ឆិន្នានិ មិលាយន្តិ ជីវសញ្ញិនោ ហិ ភិក្ខវេ មនុស្សា រុក្ខស្មឹ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។បេ។ វិគរហិត្វា ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ ន ភិក្ខវេ តាលបត្តបាទុកា ធារេតព្វា យោ ធារេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខូ ភគវតា តាលបត្តបាទុកា បដិក្ខិត្តាតិ វេឡុតរុណេ ឆេទាបេត្វា វេឡុបត្តបាទុកាយោ ធារេន្តិ តានិ វេឡុតរុណានិ ឆិន្នានិ មិលាយន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ

ចម្មក្ខន្ធកៈ ភិក្ខុមិនត្រូវពាក់ទ្រនាប់ជើងស្លឹកត្នោត

សេចក្តីនុះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ៗ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុប្រើគេឲ្យកាត់ត្នោតខ្ចី ៗ (យកមកធ្វើ) ជាទ្រនាប់ជើងស្លឹកត្នោតហើយពាក់ ត្នោតខ្ចីទាំងនោះលុះគេកាត់ហើយក៏ស្វិតស្រពោន ពិតមែនឬ ៗ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ៗ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មោឃបុរសទាំងនោះ មិនសមបើនឹងប្រើគេឲ្យកាត់ត្នោតខ្ចី ៗ (យកមកធ្វើ) ជាទ្រនាប់ជើងស្លឹកត្នោតហើយពាក់ទេ ត្នោតខ្ចីទាំងនោះលុះគេកាត់ហើយក៏ស្វិតស្រពោនអស់ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដ្បិតពួកមនុស្សតែងសំគាល់ថា ដើមឈើមានជីវិត ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនបានដឹកនាំពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាឲ្យបានជ្រះថ្លាឡើងទេ ។ បេ ។ លុះទ្រង់បន្ទោសរួចទ្រង់ធ្វើនូវធម្មីកថាហើយត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកទ្រង់បញ្ញត្តថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវពាក់ទ្រនាប់ជើងស្លឹកត្នោតឡើយ ភិក្ខុណាពាក់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុគិតថា ទ្រនាប់ជើងស្លឹកត្នោតព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ហាមហើយ ទើបប្រើគេឲ្យកាត់នូវឫស្សីខ្ចីទាំងឡាយវិញ (យកមកធ្វើ) ជាទ្រនាប់ជើងស្លឹកឫស្សីហើយពាក់ ឯឫស្សីខ្ចីទាំងនោះលុះគេកាត់ហើយក៏ស្វិតស្រពោនអស់ ។ មនុស្សទាំងឡាយក៏ពោលទោសតិះដៀលបន្តុះបង្អាប់ថា

កថំ ហិ នាម សមណា សក្យបុត្តិយា វេឡុតរុណេ ឆេទាបេត្វា វេឡុបត្តបាទុកាយោ ធារេស្សន្តិ តានិ វេឡុតរុណានិ ឆិន្នានិ មិលាយន្តិ ឯកិន្ទ្រិយំ សមណា សក្យបុត្តិយា ជីវំ វិហេឋេន្តីតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខូ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ ន ភិក្ខវេ វេឡុបត្តបាទុកា ធារេតព្វា យោ ធារេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

(៦០) អថខោ ភគវា ពារាណសិយំ យថាភិរន្តំ វិហរិត្វា យេន ភទ្ទិយំ តេន ចារិកំ បក្កាមិ អនុបុព្វេន ចារិកំ ចរមានោ យេន ភទ្ទិយំ តទវសរិ ។ តត្រ សុទំ ភគវា ភទ្ទិយេ វិហរតិ ជាតិយាវនេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភទ្ទិយា ភិក្ខូ អនេកវិហិតំ បាទុកមណ្ឌនានុយោគមនុយុត្តា វិហរន្តិ តិណបាទុកំ ករោន្តិបិ ការាបេន្តិបិ មុញ្ជបាទុកំ ករោន្តិបិ ការាបេន្តិបិ

ពួកសមណៈជាសក្យបុត្រមិនគួរបើនឹងហ៊ានប្រើគេឲ្យកាត់ឫស្សីខ្ចីទាំងឡាយ
(យកមកធ្វើ) ជាទ្រនាប់ជើងស្បែកឫស្សីហើយពាក់សោះ ឯឫស្សីខ្ចីទាំង
នោះលុះគេកាត់ហើយក៏ស្វិតស្រពោនទៅ ពួកសមណៈជាសក្យបុត្រហ៊ាន
បៀតបៀនរបស់ដែលមានជីវិតមានឥន្ទ្រិយតែ ១ ។ កាលមនុស្សទាំងនោះ
កំពុងតែពោលទោសតិះដៀលបន្តុះបង្អាប់ ភិក្ខុទាំងឡាយក៏បានឮច្បាស់ ។
វេលានោះឯង ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ
។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់បញ្ញត្តថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវពាក់
ទ្រនាប់ជើងស្បែកឫស្សីឡើយ ភិក្ខុណាពាក់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[៦០] គ្រានោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់គង់នៅក្នុងក្រុងពារាណ-
សីគួរតាមពុទ្ធអធ្យាស្រ័យរួចទ្រង់យាងទៅកាន់ចារិកនៃក្រុងភទ្ទិយៈ កាល
ទ្រង់យាងទៅកាន់ចារិកដោយលំដាប់ក៏បានដល់ទៅក្រុងភទ្ទិយៈនោះ ។
បានឮមកថា ព្រះអង្គគង់នៅក្នុងព្រៃជាតិយាវន ទៀបក្រុងភទ្ទិយៈ
នោះ ។ សម័យនោះឯង ពួកភទ្ទិយភិក្ខុ (ភិក្ខុដែលនៅក្នុងក្រុងភទ្ទិយៈ)
មានសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយក្នុងការប្រដាប់ទ្រនាប់ជើងមានប្រការផ្សេង ៗ គឺធ្វើ
ទ្រនាប់ជើងស្មៅខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យធ្វើខ្លះ ធ្វើទ្រនាប់ជើងស្មៅយាប៉ុង

បញ្ចធាតុកំ ការេន្តិបិ ការាបេន្តិបិ ហិន្តាលធាតុកំ ការេន្តិបិ ការាបេន្តិបិ កមលធាតុកំ ការេន្តិបិ ការាបេន្តិបិ កដ្ឋលធាតុកំ ការេន្តិបិ ការាបេន្តិបិ រិញ្ចន្តិ ឧទ្ទេសំ បរិបុច្ឆំ អធិសីលំ អធិចិត្តំ អធិបញ្ញំ ។ យេ តេ ភិក្ខូ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភទ្ទិយា ភិក្ខូ អនេកវិហិតំ ធាតុកមណ្ឌានានុយោគមនុយុត្តា វិហរិស្សន្តិ តិណធាតុកំ ការិស្សន្តិបិ ការាបេស្សន្តិបិ មុញ្ជធាតុកំ ការិស្សន្តិបិ ការាបេស្សន្តិបិ បញ្ចធាតុកំ ការិស្សន្តិបិ ការាបេស្សន្តិបិ ហិន្តាលធាតុកំ ការិស្សន្តិបិ ការាបេស្សន្តិបិ កមលធាតុកំ ការិស្សន្តិបិ ការាបេស្សន្តិបិ កដ្ឋលធាតុកំ ការិស្សន្តិបិ ការាបេស្សន្តិបិ រិញ្ចិស្សន្តិ ឧទ្ទេសំ បរិបុច្ឆំ អធិសីលំ អធិចិត្តំ អធិបញ្ញន្តិ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ សច្ចំ កិរ

ខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យធ្វើខ្លះ ធ្វើទ្រនាប់ជើងស្មៅដំណេកទន្សាយខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យធ្វើខ្លះ ធ្វើទ្រនាប់ជើងស្លឹកទន្សៃខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យធ្វើខ្លះ ធ្វើទ្រនាប់ជើងស្មៅមានពណ៌ដូចផ្កាឈូកខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យធ្វើខ្លះ ធ្វើទ្រនាប់ជើងសំពត់ដែលគេត្បាញដោយរោមសត្វខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យធ្វើខ្លះ ក៏លះបង់ចោលនូវបាលី អដ្ឋកថា អធិសីល អធិចិត្ត នឹងអធិប្បញ្ញា (១) ។ ភិក្ខុទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។បេ។ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោសតិះដៀលបន្តុះបង្អាប់ថា ពួកភទ្ទិយភិក្ខុមិនសមបើនឹងខ្វល់ខ្វាយក្នុងការតាក់តែងទ្រនាប់ជើងមានប្រការផ្សេង ៗ គឺធ្វើទ្រនាប់ជើងស្មៅខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យធ្វើខ្លះ ធ្វើទ្រនាប់ជើងស្មៅយាប្លង់ខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យធ្វើខ្លះ ធ្វើទ្រនាប់ជើងស្មៅដំណេកទន្សាយខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យធ្វើខ្លះ ធ្វើទ្រនាប់ជើងស្លឹកទន្សៃខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យធ្វើខ្លះ ធ្វើទ្រនាប់ជើងស្មៅមានពណ៌ដូចផ្កាឈូកខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យធ្វើខ្លះ ធ្វើទ្រនាប់ជើងដែលគេត្បាញដោយរោមសត្វខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យធ្វើខ្លះ ហើយលះបង់នូវបាលី អដ្ឋកថា អធិសីល អធិចិត្ត នឹងអធិប្បញ្ញាសោះ ។ វេលានោះ ភិក្ខុទាំងនោះបានក្រាបទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាល

---

១ អដ្ឋកថា កែមហាខន្ធកៈ ពន្យល់សេចក្តីថា អធិសីល បានខាងបាតិមោក្ខសីល ។ អធិចិត្ត បានខាងសមាធិភាវនាជាលោកិយ ។ អធិប្បញ្ញា បានខាងមគ្គភាវនាជាលោកុត្តរ ។

ភិក្ខវេ ភទ្ទិយា ភិក្ខូ អនេកវិហិតំ បាទុកមណ្ឌនានុយោគមនុយុត្តា វិហរន្តិ តិណបាទុកំ ករោន្តិបិ ការាបេន្តិបិ មុញ្ជបាទុកំ ករោន្តិបិ ការាបេន្តិបិ បព្វជបាទុកំ ករោន្តិបិ ការាបេន្តិបិ ហិន្តាលបាទុកំ ករោន្តិបិ ការាបេន្តិបិ កមលបាទុកំ ករោន្តិបិ ការាបេន្តិបិ កម្ពលបាទុកំ ករោន្តិបិ ការាបេន្តិបិ រិញ្ចន្តិ ឧទ្ទេសំ បរិបុច្ឆំ អធិសីលំ អធិចិត្តំ អធិបញ្ញន្តិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម តេ ភិក្ខវេ មោឃបុរិសា អនេកវិហិតំ បាទុកមណ្ឌនានុយោគមនុយុត្តា វិហរិស្សន្តិ តិណបាទុកំ ករិស្សន្តិបិ ការាបេស្សន្តិបិ មុញ្ជបាទុកំ ករិស្សន្តិបិ ការាបេស្សន្តិបិ បព្វជបាទុកំ ករិស្សន្តិបិ ការាបេស្សន្តិបិ ហិន្តាលបាទុកំ ករិស្សន្តិបិ ការាបេស្សន្តិបិ កមលបាទុកំ ករិស្សន្តិបិ ការាបេស្សន្តិបិ កម្ពលបាទុកំ ករិស្សន្តិបិ ការាបេស្សន្តិបិ

ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុខ្វល់ខ្វាយក្នុងការតាក់តែងទ្រនាប់ជើងមានប្រការផ្សេងៗ គឺធ្វើទ្រនាប់ជើងស្មៅខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យធ្វើខ្លះ ធ្វើទ្រនាប់ជើងស្មៅយាប្លង់ខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យធ្វើខ្លះ ធ្វើទ្រនាប់ជើងស្មៅដំណេកទន្សាយខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យធ្វើខ្លះ ធ្វើទ្រនាប់ជើងស្លឹកទន្សៃខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យធ្វើខ្លះ ធ្វើទ្រនាប់ជើងស្មៅមានពណ៌ដូចផ្កាឈូកខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យធ្វើខ្លះ ធ្វើទ្រនាប់ជើងសំពត់ដែលគេត្បាញដោយរោមសត្វខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យធ្វើខ្លះ ហើយលះបង់បាលី អដ្ឋកថា អធិសីល អធិចិត្តនឹងអធិប្បញ្ញា ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកមោឃបុរសទាំងនោះមិនសមបើនឹងខ្វល់ខ្វាយក្នុងការតាក់តែងទ្រនាប់ជើងមានប្រការផ្សេង ៗ គឺធ្វើទ្រនាប់ជើងស្មៅខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យធ្វើខ្លះ ធ្វើទ្រនាប់ជើងស្មៅយាប្លង់ខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យធ្វើខ្លះ ធ្វើទ្រនាប់ជើងស្មៅដំណេកទន្សាយខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យធ្វើខ្លះ ធ្វើទ្រនាប់ជើងស្លឹកទន្សៃខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យធ្វើខ្លះ ធ្វើទ្រនាប់ជើងស្មៅមានពណ៌ដូចផ្កាឈូកខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យធ្វើខ្លះ ធ្វើទ្រនាប់ជើងសំពត់ដែលគេត្បាញដោយរោមសត្វខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យធ្វើខ្លះ

ចម្មក្ខន្ធកេ អកប្បិយបាទុកាបញ្ញត្តិ

រិញ្ចិស្សន្តិ ឧទ្ទេសំ បរិបុច្ឆំ អធិសីលំ អធិចិត្តំ អធិបញ្ញំ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ វិគរហិត្វា ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ ន ភិក្ខវេ តិណបាទុកា ធារេតព្វា ន មុញ្ជបាទុកា ធារេតព្វា ន បព្វជបាទុកា ធារេតព្វា ន ហិន្តាលបាទុកា ធារេតព្វា ន កមលបាទុកា ធារេតព្វា ន កម្ពលបាទុកា ធារេតព្វា ន សោវណ្ណមយា បាទុកា ធារេតព្វា ន រូបិយមយា បាទុកា ធារេតព្វា ន មណិមយា បាទុកា ធារេតព្វា ន វេឡុរិយមយា បាទុកា ធារេតព្វា ន ផលិកមយា បាទុកា ធារេតព្វា ន កំសមយា បាទុកា ធារេតព្វា ន កាចមយា បាទុកា ធារេតព្វា ន តិបុមយា បាទុកា ធារេតព្វា ន សីសមយា បាទុកា ធារេតព្វា ន តម្ពលោហមយា បាទុកា ធារេតព្វា យោ

លះបង់នូវបាលី អដ្ឋកថា អធិសីល អធិចិត្ត និងអធិប្បញ្ញា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះនឹងបានដឹកនាំពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លា ឲ្យជ្រះថ្លាឡើងទេ ។ បេ ។ លុះទ្រង់បន្ទោសរួចទ្រង់ធ្វើនូវធម្មីកថាហើយទ្រង់ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកទ្រង់បញ្ញត្តថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវពាក់ទ្រនាប់ជើងស្មៅ មិនត្រូវពាក់ទ្រនាប់ជើងស្មៅយាប៉ូង មិនត្រូវពាក់ទ្រនាប់ជើងស្មៅដំណេកទន្សាយ មិនត្រូវពាក់ទ្រនាប់ជើងស្លឹកទន្សែ មិនត្រូវពាក់ទ្រនាប់ជើងស្មៅមានពណ៌ដូចផ្កាឈូក មិនត្រូវពាក់ទ្រនាប់ជើងសំពត់ដែលគេត្បាញដោយរោមសត្វ មិនត្រូវពាក់ទ្រនាប់ជើងមាស មិនត្រូវពាក់ទ្រនាប់ជើងប្រាក់ មិនត្រូវពាក់ទ្រនាប់ជើងកែវមណី មិនត្រូវពាក់ទ្រនាប់ជើងកែវពិទូរ្យ មិនត្រូវពាក់ទ្រនាប់ជើងកែវផ្លេក មិនត្រូវពាក់ទ្រនាប់ជើងសម្រិត មិនត្រូវពាក់ទ្រនាប់ជើងកែវកញ្ចក់ មិនត្រូវពាក់ទ្រនាប់ជើងសំណប៉ាហាំង (សំណស) មិនត្រូវពាក់ទ្រនាប់ជើងសំណកក់ (សំណខ្មៅ) មិនត្រូវពាក់ទ្រនាប់ជើងទង់ដែងទេ ភិក្ខុ

ធារេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ន ច ភិក្ខវេ កាចិ សង្កមនីយា បាទុកា ធារេតព្វា យោ ធារេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស អនុជានាមិ ភិក្ខវេ តិស្សោ បាទុកាយោ ធុវដ្ឋានិយា អសង្កមនីយាយោ វច្ចបាទុកំ បស្សាវបាទុកំ អាចមនបាទុកន្តិ ។

(៦១) អថខោ ភគវា ភទ្ទិយេ យថាភិរន្តំ វិហរិត្វា យេន សាវត្ថី តេន ចារិកំ បក្កាមិ អនុបុព្វេន ចារិកំ ចរមានោ យេន សាវត្ថី តទវសរិ ។ តត្រ សុទំ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ អចិរវតិយា នទិយា គាវីនំ តរន្តីនំ វិសាណេសុបិ គណ្ហន្តិ កណ្ណេសុបិ គណ្ហន្តិ គីវាយបិ គណ្ហន្តិ ឆេប្បាយបិ គណ្ហន្តិ បិដ្ឋិំបិ អភិរុហន្តិ រត្តចិត្តាបិ អង្គជាតំ ឆុបន្តិ វច្ឆតរិំបិ ឱគាហេត្វា មារេន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម សមណា សក្យបុត្តិយា គាវីនំ តរន្តីនំ វិសាណេសុបិ គហេស្សន្តិ

ណាពាក់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ម្យ៉ាងទៀត ភិក្ខុមិនត្រូវប្រើប្រាស់ទ្រនាប់ជើង (គឺជ្រញជើង) ណាមួយដែលគួរនឹងឲ្យកម្រើកទៅបាន ភិក្ខុណាប្រើប្រាស់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតទ្រនាប់ជើង ៣ យ៉ាងដែលគេដំកល់នៅជានិច្ច ដែលគេឲ្យកម្រើកទៅមិនបាន គឺទ្រនាប់ជើងសម្រាប់បន្ទោបង់នូវវច្ចៈ ១ ទ្រនាប់ជើងសម្រាប់បន្ទោបង់នូវបស្សាវៈ ១ ទ្រនាប់ជើងសម្រាប់លាងជម្រះ (លាមក) ១

(៦១) គ្រានោះឯង ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់គង់ក្នុងនគរភទ្ទិយៈគួរដល់ពុទ្ធអធ្យាស្រ័យ រួចទ្រង់យាងទៅកាន់ចារិកក្រុងសាវត្ថី កាលទ្រង់យាងទៅកាន់ចារិកដោយលំដាប់ក៏បានដល់ទៅក្រុងសាវត្ថីនោះ ៗ បានឮមកថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់គង់នៅវត្តជេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិក-សេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថីនោះ ៗ សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ កាលមេគោទាំងឡាយកំពុងតែហែលឆ្លងទឹកស្ទឹងអចិរវតី ក៏ចាប់ស្នែងខ្លះ ចាប់ស្លឹកត្រចៀកខ្លះ ចាប់កខ្លះ ចាប់កន្ទុយខ្លះ ឡើងជិះលើខ្នងខ្លះ មានចិត្តតម្រេក ក៏ស្ទាបអង្គជាតខ្លះ ចាប់ជ្រមុជកូនគោទៅក្នុងទឹកឲ្យស្លាប់ខ្លះ ៗ មនុស្សទាំងឡាយក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ពួកសមណៈជាសក្យបុត្ត កាលមេគោទាំងឡាយកំពុងឆ្លងទឹក មិនសមបើនឹងចាប់ស្នែងខ្លះ

ចម្មក្ខន្ធកេ ន គាវី គហេតព្វា

កណ្ណេសុបិ គណ្ហន្តិ គីវាយបិ គណ្ហន្តិ ឆេប្បាយបិ គណ្ហន្តិ បិដ្ឋឹបិ អភិរុហន្តិ រត្តចិត្តាបិ អង្គជាតំ ឆុបន្តិ វច្ឆតរឹបិ ឱគាហេត្វា មារេន្តិ សេយ្យថាបិ គិហី កាមភោគិនោតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខូ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ន ភិក្ខវេ គាវីនំ វិសាណេសុ គហេតព្វំ ន កណ្ណេសុ គហេតព្វំ ន គីវាយ គហេតព្វំ ន ឆេប្បាយ គហេតព្វំ បិដ្ឋិ អភិរុហិតព្វា យោ អភិរុហេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ន ច ភិក្ខវេ រត្តចិត្តេន អង្គជាតំ ឆុបិតព្វំ យោ ឆុបេយ្យ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស ន វច្ឆតរី មារេតព្វា យោ មារេយ្យ យថាធម្មោ ការេតព្វោតិ ។

ចម្មក្ខន្ធកៈ ភិក្ខុមិនត្រូវចាប់មេគោ

ចាប់ស្លឹកត្រចៀកខ្លះ ចាប់កខ្លះ ចាប់កន្ទុយខ្លះ ឡើងជិះលើខ្នងខ្លះ មានចិត្តតម្រេក ហើយស្ទាបអង្គជាតខ្លះ ចាប់ជ្រមុជកូនគោទៅក្នុងទឹកឲ្យស្លាប់ខ្លះ ដូចជាពួកគ្រហស្ថអ្នកបរិភោគនូវកាមគុណសោះ ។ កាលមនុស្សទាំងនោះកំពុងពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ ភិក្ខុទាំងឡាយបានឮច្បាស់ ។ វេលានោះឯង ភិក្ខុទាំងនោះ ក្រាបទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះ-ភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់បញ្ញត្តថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវចាប់ស្នែងមេគោទាំងឡាយ មិនត្រូវចាប់ស្លឹកត្រចៀក មិនត្រូវចាប់ក មិនត្រូវចាប់កន្ទុយ មិនត្រូវឡើងជិះលើខ្នង ភិក្ខុណាឡើងជិះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ម្យ៉ាងទៀត ភិក្ខុមិនត្រូវមានចិត្តត្រេកអរពាល់អង្គជាត (មេគោ)ឡើយ ភិក្ខុណាពាល់ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ភិក្ខុមិនត្រូវធ្វើកូនគោឲ្យស្លាប់ឡើយ ភិក្ខុណាធ្វើឲ្យស្លាប់ ភិក្ខុនោះវិនយធរត្រូវឲ្យធ្វើតាមធម៌[1] ។

---

១ ត្រូវសម្រេចអាបត្តិតាមសញ្ចិច្ចបាណសិក្ខាបទ សប្បាណវគ្គបាចិត្តិយកណ្ឌ ។ ក្នុងខន្ធកទាំងអស់មានបំណងប្រាប់តែអាបត្តិដែលមានក្រៅបាតិមោក្ខ បើកន្លែងណាមាននិយាយជាប់ទាក់ទងដោយអាបត្តិក្នុងបាតិមោក្ខផងនោះ គ្រាន់តែមានប្រាប់ថាត្រូវធ្វើតាមធម៌ ។ យ៉ាងនេះ ព្រោះបាននិយាយរួចមកហើយ ។

[៦៦] តេន ខោ បន សមយេន ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខូ យានេន យាយន្តិ ឥត្ថីយុត្តេនបិ បុរិសន្តរេន បុរិសយុត្តេនបិ ឥត្ថន្តរេន ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ សេយ្យថាបិ គង្គាមហិយាយាតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ន ភិក្ខវេ យានេន យាយិតព្វំ យោ យាយេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ ភិក្ខុ កោសលេសុ ជនបទេសុ សាវត្ថឹ គច្ឆន្តោ ភគវន្តំ ទស្សនាយ អន្តរាមគ្គេ គិលានោ ហោតិ ។ អថខោ សោ ភិក្ខុ មគ្គា ឱក្កម្ម អញ្ញតរស្មឹ រុក្ខមូលេ និសីទិ ។ មនុស្សា តំ ភិក្ខុំ បស្សិត្វា(១) ឯតទវោចុំ កហំ ភន្តេ អយ្យោ គមិស្សតីតិ ។ សាវត្ថឹ ខោ អហំ អាវុសោ គមិស្សាមិ ភគវន្តំ ទស្សនាយាតិ ។ ឯហិ ភន្តេ គមិស្សាមាតិ ។ នាហំ អាវុសោ សក្កោមិ គិលានោម្ហីតិ ។ ឯហិ ភន្តេ យានំ អភិរូហាតិ ។ អលំ

---

១ ឱ. ទិស្វា ។

(៦២) សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុទៅដោយយានដែលគេទឹមដោយគោញី មានបុរសជាអ្នកបរក៏មាន ទឹមដោយគោឈ្មោល មានស្រីជាអ្នកបរក៏មាន ។ មនុស្សទាំងឡាយក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ដូចជាពួកជនដែលទៅលេងទឹកស្ទឹងគង្គានឹងស្ទឹងមហី ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់បញ្ញត្តថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវទៅដោយយានឡើយ ភិក្ខុណាទៅ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ សម័យនោះឯង មានភិក្ខុ ១ រូបទៅកាន់ក្រុងសាវត្ថីក្នុងកោសលជនបទដើម្បីគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ដល់ពាក់កណ្តាលផ្លូវក៏មានជម្ងឺ ។ វេលានោះឯង ភិក្ខុនោះក៏គេចចុះចេញអំពីផ្លូវ ទៅអង្គុយនៅក្រោមដើមឈើ ១ ។ មនុស្សទាំងឡាយក្រឡេកឃើញភិក្ខុនោះហើយក៏បាននិយាយពាក្យនេះថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន លោកម្ចាស់នឹងនិមន្តទៅទីណា ។ ភិក្ខុនោះប្រាប់ថា នែអ្នកដ៏មានអាយុ អាត្មានឹងទៅក្រុងសាវត្ថីដើម្បីគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ មនុស្សទាំងនោះទូលថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន សូមលោកម្ចាស់និមន្តមក យើងនឹងទៅជាមួយគ្នា ។ ភិក្ខុនោះតបថា នែអ្នកដ៏មានអាយុ អាត្មាទៅមិនរួចទេ ព្រោះអាត្មាមានជម្ងឺ ។ មនុស្សទាំងនោះទូលថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន សូមលោកម្ចាស់និមន្តមកឡើងជិះយានទៅ ។ ភិក្ខុនោះតបថា នែអ្នកដ៏មានអាយុ

អាវុសោ បដិក្ខិត្តំ ភគវតា យានន្តិ ។ កុក្កុច្ចាយន្តោ យានំ នាភិរុហិ ។ អថខោ សោ ភិក្ខុ សាវត្ថឹ គន្ត្វា ភិក្ខូនំ ឯតមត្ថំ អារោចេសិ ។ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អថខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ បករណេ ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ គិលានស្ស យានន្តិ ។ អថខោ ភិក្ខូនំ ឯតទ-ហោសិ ឥត្ថីយុត្តំ នុ ខោ បុរិសយុត្តំ នុ ខោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ បុរិសយុត្តំ ហត្ថវដ្ដកន្តិ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស ភិក្ខុនោ យានុគ្ឃាដេន ពាឡ្ហតរំ អផាសុ អហោសិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុ-ជានាមិ ភិក្ខវេ សិវិកំ ចាដង្កិន្តិ ។

មិនគួរទេ ព្រោះយានព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ហាមឃាត់រួចទៅហើយ ។ ភិក្ខុនោះរង្កៀសខ្លាចក្រែង ក៏មិនឡើងជិះយានឡើយ ។ វេលានោះឯង ភិក្ខុនោះក៏ដើរទៅដល់ក្រុងសាវត្ថី បានដំណាលរឿងនុ៎ះដល់ភិក្ខុទាំង-ឡាយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលសេចក្ដីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ធ្វើធម្មីកថាក្នុងវេលានោះ រួចទ្រង់ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកទ្រង់អនុញ្ញាតថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតយានដល់ភិក្ខុដែលមានជម្ងឺ ។ វេលានោះ ភិក្ខុទាំងឡាយមានសេចក្ដីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា (ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់អនុញ្ញាត) យានដែលទឹមដោយសត្វញី ឬទឹមដោយសត្វឈ្មោលហ្ន៎ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលសេចក្ដីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់អនុញ្ញាតថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតយានដែលគេទឹមដោយសត្វឈ្មោល នឹងយានដែលសម្រាប់អូសឬរុញដោយដៃ[១] ។ សម័យនោះឯង មានភិក្ខុ ១ រូបកើតសេចក្ដីមិនសប្បាយខ្លាំង ព្រោះទង្គិចទង្គិតដោយយាន (យានរលាក់) ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលសេចក្ដីនុ៎ះចំ-ពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់អនុញ្ញាតថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតនូវគ្រែស្នែងនឹងអង្រឹងស្នែង ។

---

១ អដ្ឋកថា ថា៖ យានដែលសម្រាប់អូសឬរុញដោយដៃ ទុកជាប្រុសក្ដី ស្រីក្ដី អូសឬរុញទៅក៏គួរ ។

[៦៣] តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា

ភិក្ខូ ឧច្ចាសយនមហាសយនានិ ធារេន្តិ សេយ្យថីទំ

អាសន្ទឹ បល្លង្កំ គោណកំ ចិត្តកំ បដិកំ បដលិកំ

តូលិកំ វិកតិកំ ឧទ្ធលោមឹ ឯកន្តលោមឹ កដ្ដិស្សំ

កោសេយ្យំ កុត្តកំ ហត្ថត្ថរំ អស្សត្ថរំ រថត្ថរំ

[៦៣] សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុប្រើប្រាស់ឧច្ចាសយនៈ (គ្រែកន្ទួនហួសប្រមាណ) និងមហាសយនៈ (គ្រែកម្រាលមិនគួរ) អាសន្ទិ (អាសនៈដែលខ្ពស់ហួសប្រមាណ)១ បល្លង្ក (គ្រែដែលមានជើងវិចិត្រដោយរូបសត្វសាហាវ)១ គោណកៈ (ព្រំដែលមានរោមវែងជាង ៤ ធ្នាប់)១ ចិត្តកៈ (កម្រាលដែលគេធ្វើដោយរោមសត្វវិចិត្រដោយរូបសត្វសាហាវ)១ បដិកៈ (កម្រាលពណ៌សដែលធ្វើដោយរោមសត្វ)១ បដលិកៈ (កម្រាលដែលធ្វើដោយរោមសត្វជាផ្កាចង្កោម)១ តូលិកៈ (កម្រាលដែលញាត់ដោយគរជាប្រកតី)១ វិកតិកៈ (កម្រាលដែលធ្វើដោយរោមសត្វវិចិត្រដោយរូបសត្វមានសីហៈ និងខ្លាធំជាដើម)១ ឧទ្ធលោមិ (កម្រាលដែលធ្វើដោយរោមសត្វ មានរោមចេញឡើងតែម្ខាង)១ ឯកន្តលោមិ (កម្រាលដែលធ្វើដោយរោមសត្វ មានរោមចេញឡើងទាំងសងខាង)១ កដិស្សៈ (កម្រាលដែលធ្វើដោយខិនមាសនិងសូត្រ ហើយចាក់ស្រេះដោយរតនៈ[១])១ កោសេយ្យៈ (កម្រាលដែលធ្វើដោយសរសៃសូត្រ ហើយចាក់ស្រេះដោយរតនៈ)១ កុត្តកៈ (កម្រាលដែលធ្វើដោយរោមសត្វ ល្មមចុះពួកស្រីរបាំ ១៦ នាក់ឈររាំបាន)១ ហត្ថត្ថរៈ (កម្រាលសម្រាប់ក្រាលលើខ្នងដំរី)១ អស្សត្ថរៈ (កម្រាលសម្រាប់ក្រាលលើខ្នងសេះ)១ រថត្ថរៈ

---

១ រតនៈ សំដៅយកកែវមុក្តា កែវមណី សង្ខ ថ្ម មាស និងប្រាក់ជាដើម ។

អជិនប្បវេណឹ កទលិមិគប្បវរប្បច្ចត្ថរណំ សឧត្តរច្ឆទំ

ឧភតោលោហិតកូបធានំ ។ មនុស្សា វិហារ-

ចារិកំ អាហិណ្ឌន្តា បស្សិត្វា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ

វិបាចេន្តិ សេយ្យថាបិ គិហី កាមភោគិនោតិ ។

ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ន ភិក្ខវេ

ឧច្ចាសយនមហាសយនានិ ធារេតព្វានិ សេយ្យថីទំ

អាសន្ទិ បល្លង្កោ គោណកោ ចិត្តកា បដិកា

(កម្រាលសម្រាប់ក្រាលលើរថ) ១ អជិនប្បវេណិ (កម្រាលដែលគេធ្វើដោយស្បែកខ្លា) ១ កម្រាលដ៏ឧត្តមដែលគេធ្វើដោយស្បែកសត្វឈ្លូស ១ ខ្នើយមានពណ៌ក្រហមទាំងពីរខាង (ខ្នើយក្បាលនឹងខ្នើយជើង) ព្រមទាំងពិតានដែលមានពណ៌ក្រហម ១ ៗ មនុស្សទាំងឡាយកាលដើរទៅកាន់វិហារចារិកបានឃើញហើយក៏ពោលទោស តិះដៀលបន្តុះបង្អាប់ថា ដូចជាពួកគ្រហស្ថដែលបរិភោគកាមគុណ ៗ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ៗ ព្រះអង្គទ្រង់បញ្ញត្តថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវប្រើប្រាស់ឧច្ចាសយនៈនឹងមហាសយនៈឡើយ គឺ អាសន្ទិ (អាសនៈដែលខ្ពស់ហួសប្រមាណ)១ បល្លង្ក (គ្រែដែលមានជើងវិចិត្រដោយរូបសត្វសាហាវ)១ គោណកៈ (ព្រំដែលមានរោមវែងជាង ៤ ធ្នាប់) ១ ចិត្តកៈ (កម្រាលដែលគេធ្វើដោយរោមសត្វវិចិត្រដោយរូបសត្វសាហាវ)១ បដិកៈ (កម្រាលដែលមាន

បដលិកា តូលិកា វិកតិកា ឧទ្ទលោមិ ឯកន្តលោមី

កដិស្សំ កោសេយ្យំ កុត្តកំ ហត្ថត្ថរំ អស្សត្ថរំ រថត្ថរំ

អជិនប្បវេណិ កទលិមិគប្បវរបច្ចត្ថរណំ សឧត្តរច្ឆទំ

ឧភតោ លោហិតកូបធានំ យោ ធារេយ្យ អាបត្តិ

ទុក្កដស្សាតិ ។

ពណ៌សធ្វើដោយរោមសត្វ)១ បដលិកៈ (កម្រាលដែលធ្វើដោយរោមសត្វជាផ្កាចង្កោម)១ តូលិកៈ (កម្រាលដែលញាត់ដោយគរប្រក្រតី)១ វិកតិកៈ (កម្រាលដែលធ្វើដោយរោមសត្វវិចិត្រដោយរូបសត្វមានសីហៈនឹងខ្លាធំជាដើម)១ ឧទ្ធលោមិ (កម្រាលដែលធ្វើដោយរោមសត្វមានរោមប្រាងឡើងតែម្ខាង)១ ឯកន្តលោមិ (កម្រាលដែលធ្វើដោយរោមសត្វមានរោមប្រាងឡើងទាំងសងខាង)១ កដិស្ស (កម្រាលដែលធ្វើដោយឌិនមាសនឹងសូត្រហើយចាក់ស្រេះដោយរតនៈ)១ កោសេយ្យ (កម្រាលដែលធ្វើដោយសរសៃសូត្រហើយចាក់ស្រេះដោយរតនៈ)១ កុត្តកៈ (កម្រាលដែលធ្វើដោយរោមសត្វល្មមពួកស្រីរបាំ ១៦ នាក់ឈររាំបាន)១ ហត្ថត្ថរៈ (កម្រាលសម្រាប់ក្រាលលើខ្នងដំរី)១ អស្សត្ថរៈ (កម្រាលសម្រាប់ក្រាលលើខ្នងសេះ)១ រថត្ថរៈ (កម្រាលសម្រាប់ក្រាលលើរថ)១ អជិនប្បវេណិ (កម្រាលដែលគេធ្វើដោយស្បែកខ្លា)១ កម្រាលដ៏ឧត្តមដែលគេធ្វើដោយស្បែកសត្វឈ្លូស ១ ខ្នើយមានពណ៌ក្រហមទាំងពីរខាង (ខ្នើយក្បាលនឹងខ្នើយជើង) ព្រមទាំងពិតានដែលមានពណ៌ក្រហម១ ភិក្ខុណាប្រើប្រាស់ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(២៤) តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ ភគវតា ឧច្ចាសយនមហាសយនានិ បដិក្ខិត្តានីតិ មហាចម្មានិ ធារេន្តិ សីហចម្មំ ព្យគ្ឃចម្មំ ទីបិចម្មំ ។ តានិ មញ្ចប្បមាណេនបិ ឆិន្នានិ ហោន្តិ បីឋប្បមាណេនបិ ឆិន្នានិ ហោន្តិ អន្តោបិ មញ្ចេ បញ្ញត្តានិ ហោន្តិ ពហិបិ មញ្ចេ បញ្ញត្តានិ ហោន្តិ អន្តោបិ បីឋេ បញ្ញត្តានិ ហោន្តិ ពហិបិ បីឋេ បញ្ញត្តានិ ហោន្តិ ។ មនុស្សា វិហារចារិកំ អាហិណ្ឌន្តា បស្សិត្វា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ សេយ្យថាបិ គិហី កាមភោគិនោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ន ភិក្ខវេ មហាចម្មានិ ធារេតព្វានិ សីហចម្មំ ព្យគ្ឃចម្មំ ទីបិចម្មំ យោ ធារេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

(២៥) តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ ភគវតា មហាចម្មានិ បដិក្ខិត្តានីតិ គោចម្មានិ ធារេន្តិ ។ តានិ មញ្ចប្បមាណេនបិ ឆិន្នានិ ហោន្តិ បីឋប្បមាណេនបិ ឆិន្នានិ ហោន្តិ អន្តោបិ មញ្ចេ បញ្ញត្តានិ ហោន្តិ ពហិបិ មញ្ចេ បញ្ញត្តានិ ហោន្តិ អន្តោបិ បីឋេ បញ្ញត្តានិ ហោន្តិ ពហិបិ បីឋេ បញ្ញត្តានិ ហោន្តិ ។

ចម្មក្ខន្ធកៈ ភិក្ខុមិនត្រូវប្រើប្រាស់ស្បែកសត្វដ៏ធំ

(៦៤) សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ គិតគ្នាថា ឧច្ចាសយនៈ នឹងមហាសយនៈ ព្រះមានព្រះភាគបានទ្រង់ហាមហើយ ក៏នាំគ្នាប្រើប្រាស់ស្បែកសត្វដ៏ធំ គឺស្បែកសត្វសីហៈ ស្បែកខ្លាធំ ស្បែកខ្លាដំបង ។ ស្បែកទាំងនោះពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុបានកាត់ឲ្យល្មមនឹងគ្រែខ្លះ កាត់ឲ្យល្មមនឹងតាំងខ្លះ ក្រាលលើគ្រែខាងក្នុងខ្លះ ក្រាលលើគ្រែខាងក្រៅខ្លះ ក្រាលខាងលើតាំងខាងក្នុងខ្លះ ក្រាលលើតាំងខាងក្រៅខ្លះ ។ មនុស្សទាំងឡាយដើរទៅកាន់វិហារចារិកឃើញហើយក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ដូចពួកគ្រហស្ថអ្នកបរិភោគនូវកាមគុណ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់បញ្ញត្តថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយមិនត្រូវប្រើប្រាស់នូវស្បែកសត្វដ៏ធំ គឺស្បែកសត្វសីហៈ ស្បែកខ្លាធំ ស្បែកខ្លាដំបងឡើយ ភិក្ខុណាប្រើប្រាស់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៦៥) សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុគិតគ្នាថា ស្បែកសត្វដ៏ធំទាំងឡាយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ហាមហើយ ក៏នាំគ្នាប្រើប្រាស់ស្បែកគោទាំងឡាយវិញ ។ ស្បែកគោទាំងនោះពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុបានកាត់ឲ្យល្មមនឹងគ្រែខ្លះ កាត់ឲ្យល្មមនឹងតាំងខ្លះ ក្រាលលើគ្រែខាងក្នុងខ្លះ ក្រាលលើគ្រែខាងក្រៅខ្លះ ក្រាលលើតាំងខាងក្នុងខ្លះ ក្រាលលើតាំងខាងក្រៅខ្លះ ។

អញ្ញតរោបិ ភិក្ខុ អញ្ញតរស្ស ឧបាសកស្ស
កុលុបកោ ហោតិ ។ អថខោ សោ ភិក្ខុ បុព្វណ្ហ-
សមយំ និវាសេត្វា បត្តចីវរមាទាយ យេន តស្ស
ឧបាសកស្ស និវេសនំ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា
បញ្ញត្តេ អាសនេ និសីទិ ។ អថខោ សោ ឧបា-
សកោ យេន សោ ភិក្ខុ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា តំ
ភិក្ខុំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ តេន ខោ
បន សមយេន តស្ស ឧបាសកស្ស វច្ឆកោ ហោតិ
តរុណោ អភិរូបោ ទស្សនីយោ បាសាទិកោ ចិត្តោ
សេយ្យថាបិ ទីបិច្ឆាបោ ។ អថខោ សោ ភិក្ខុ
តំ វច្ឆកំ សក្កច្ចំ ឧបនិជ្ឈាយតិ ។ អថខោ សោ
ឧបាសកោ តំ ភិក្ខុំ ឯតទវោច កិស្ស
ភន្តេ អយ្យោ ឥមំ វច្ឆកំ សក្កច្ចំ ឧបនិជ្ឈាយតីតិ ។
អត្ថោ មេ អាវុសោ ឥមស្ស វច្ឆកស្ស ចម្មេនាតិ ។
អថខោ សោ ឧបាសកោ តំ វច្ឆកំ វធិត្វា ចម្មំ
វិជ្ឈិត្វា តស្ស ភិក្ខុនោ អទាសិ ។ អថខោ សោ
ភិក្ខុ តំ ចម្មំ សង្ឃាដិយា បដិច្ឆាទេត្វា អគមាសិ ។

មិនតែប៉ុណ្ណោះ មានភិក្ខុបាបមួយរូប ជាជីតុនរបស់ឧបាសកបាបម្នាក់ ។ វេលានោះ ភិក្ខុបាបនោះ លុះវេលាព្រឹកព្រហាមក៏ស្លៀកស្បង់ហើយ កាន់យកបាត្រនឹងចីវរ ហើយចូលទៅកាន់ផ្ទះរបស់ឧបាសកបាបនោះ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏អង្គុយនៅលើអាសនៈដែលគេក្រាលទុក ។ លំដាប់នោះឧបាសកបាបនោះបានចូលទៅរកភិក្ខុបាប លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ថ្វាយបង្គំភិក្ខុបាបនោះហើយអង្គុយនៅក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ គ្រានោះឯង ឧបាសកបាបនោះមានកូនគោ ១ មានរូបល្អគួរនឹងរមិលមើលនាំឲ្យកើតសេចក្ដីជ្រះថ្លាដ៏វិចិត្រប្រហែលនឹងកូនខ្លាដំបង ។ វេលានោះ ភិក្ខុបាបនោះក៏សំឡឹងមើលទៅកូនគោនោះមិនដាក់ភ្នែកសោះ ។ លំដាប់នោះ ឧបាសកបាបនោះ បាននិយាយពាក្យនេះនឹងភិក្ខុបាបនោះថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ហេតុអ្វី បានជាលោកម្ចាស់សំឡឹងមើលកូនគោនេះមិនដាក់ភ្នែកសោះ ។ ភិក្ខុនោះប្រាប់ថា នែអ្នកដ៏មានអាយុ ដ្បិតអាត្មាត្រូវការស្បែកកូនគោនេះ ។ ខណៈនោះឧបាសកបាបនោះក៏សម្លាប់កូនគោនោះ ហើយពន្លះយកស្បែកប្រគេនទៅភិក្ខុបាបនោះ ។ គ្រានោះ ភិក្ខុបាបនោះក៏លាក់ស្បែកនោះក្នុងសង្ឃាដិហើយក៏ដើរទៅ ។

អថខោ សា គាវី វច្ឆគិទ្ធិនី តំ បាបភិក្ខុំ បិដ្ឋិតោ បិដ្ឋិតោ អនុពន្ធិ ។ ភិក្ខូ ឯវមាហំសុ កិស្ស ត្យាយំ អាវុសោ គាវី បិដ្ឋិតោ បិដ្ឋិតោ អនុពន្ធាតិ ។ អហំបិ ខោ អាវុសោ ន ជានាមិ កេន ម្យាយំ គាវី បិដ្ឋិតោ បិដ្ឋិតោ អនុពន្ធាតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន តស្ស បាបភិក្ខុនោ សង្ឃាដិ លោហិតេន មក្ខិតា ហោតិ ។ ភិក្ខូ ឯវមាហំសុ អយំ បន តេ អាវុសោ សង្ឃាដិ កឹ កតាតិ ។ អថខោ សោ បាបភិក្ខុ ភិក្ខូនំ ឯតមត្ថំ អារោចេសិ ។ កឹ បន ត្វំ អាវុសោ បាណាតិបាតេ សមាទបេសីតិ ។ ឯវំ អាវុសោតិ ។ យេ តេ ភិក្ខូ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុ បាណាតិបាតេ សមាទបេស្សតិ ននុ ភគវតា អនេកបរិយាយេន បាណាតិបាតោ គរហិតោ បាណាតិបាតា វេរមណី បសត្ថាតិ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។

(៦៦) អថខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ បករណេ ភិក្ខុសង្ឃំ សន្និបាតាបេត្វា តំ បាបភិក្ខុំ បដិបុច្ឆិ

វេលានោះ មេគោនោះអាល័យកូនក៏ទៅតាមពីខាងក្រោយ ៗ ភិក្ខុបាបនោះ ៗ ភិក្ខុទាំងឡាយក៏បាននិយាយយ៉ាងនេះថា អាវុសោ ហេតុអ្វីបានជាមេគោនេះមកតាមពីខាងក្រោយ ៗ លោក ៗ ភិក្ខុនោះប្រាប់ថា អាវុសោ ខ្ញុំមិនដឹងជាមេគោនេះមកតាមខ្ញុំពីខាងក្រោយ ៗ ដោយហេតុអ្វីទេ ៗ វេលានោះឯង សង្ឃាដិរបស់ភិក្ខុបាបនោះក៏ប្រឡាក់ទៅដោយឈាម ៗ ភិក្ខុទាំងឡាយបាននិយាយយ៉ាងនេះថា អាវុសោ សង្ឃាដិនេះតើអ្នកធ្វើដូចម្តេច (បានជាប្រឡាក់) ៗ ខណៈនោះ ភិក្ខុបាបនោះបានប្រាប់សេចក្តីនុ៎ះដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ៗ ភិក្ខុទាំងឡាយក៏បានសួរថា អាវុសោ លោកបានបបួលគេធ្វើបាណាតិបាតទេដឹង ៗ ភិក្ខុនោះឆ្លើយថា អើអាវុសោ ៗ ភិក្ខុទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ៗ បេ ៗ ភិក្ខុទាំងនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុមិនសមបើនឹងបបួលគេឲ្យធ្វើបាណាតិបាតសោះ ក្រែងបាណាតិបាតព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលដោយអនេកបរិយាយ ព្រះអង្គទ្រង់សរសើរតែការវៀរចាកអំពើបាណាតិបាតដូច្នោះឬ ៗ គ្រានោះ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ៗ

(៦៦) ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ឲ្យប្រជុំភិក្ខុសង្ឃក្នុងវេលានោះហើយ ទ្រង់សួរចំពោះភិក្ខុបាបនោះថា

សច្ចំ កិរ តំ ភិក្ខុ បាណាតិបាតេ សមាទបេសីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ត្វំ មោឃបុរិស បាណាតិបាតេ សមាទបេស្សសិ ននុ មយា មោឃបុរិស អនេកបរិយាយេន បាណាតិបាតោ គរហិតោ បាណាតិបាតា វេរមណី បសត្ថា នេតំ មោឃបុរិស អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។បេ។ វិគរហិត្វា ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ ន ភិក្ខវេ បាណាតិបាតេ សមាទបេតព្វំ យោ សមាទបេយ្យ យថាធម្មោ ការេតព្វោ ។ ន ច ភិក្ខវេ គោចម្មំ ធារេតព្វំ យោ ធារេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ន ភិក្ខវេ កិញ្ចិ ចម្មំ ធារេតព្វំ យោ ធារេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន មនុស្សានំ មញ្ចំបិ បីឋំបិ ចម្មោនទ្ធានិ ហោន្តិ ចម្មវិនទ្ធានិ ។ ភិក្ខូ កុក្កុច្ចាយន្តា នាភិនិសីទន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ គិហិវិកតំ អភិនិសីទិតុំ ន ត្វេវ

ម្នាលភិក្ខុ ឮថាអ្នកឯងបានបបួលគេឲ្យធ្វើបាណាតិបាត ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុ បាបក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធ ដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា នែមោឃបុរស អ្នកឯងមិនសមនឹងបបួលគេ ឲ្យធ្វើបាណាតិបាតទេ នែមោឃបុរស ក្រែងអំពើបាណាតិបាតតថាគត បានតិះដៀលហើយដោយអនេកបរិយាយ តថាគតសរសើរតែការវៀរចាក អំពើបាណាតិបាតដូច្នោះទេឬ នែមោឃបុរស អំពើនេះនឹងបានដឹកនាំពួកជន ដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាឲ្យបានជ្រះថ្លាឡើងទេ ។ បេ ។ លុះទ្រង់បន្ទោសរួច ហើយទ្រង់ធ្វើធម្មីកថាហើយត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកបញ្ញត្តថា ម្នាល ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវបបួលគេក្នុងបាណាតិបាតទេ ភិក្ខុណាបបួល ត្រូវឲ្យវិនយធរធ្វើតាមធម៌ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ម្យ៉ាងទៀត ភិក្ខុមិន ត្រូវប្រើប្រាស់ស្បែកគោទេ ភិក្ខុណាប្រើប្រាស់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ម្នាល ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវប្រើប្រាស់ស្បែកសត្វណាមួយទេ ភិក្ខុណា ប្រើប្រាស់ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ សម័យនោះឯង មានគ្រែនឹងតាំងដែលពួក មនុស្សបានដាសដោយស្បែក បានរួតរឹតដោយស្បែក ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ រង្កៀសមិនហ៊ានអង្គុយលើ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះ មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់អនុញ្ញាតថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគត អនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុអង្គុយលើទីសេនាសនៈដែលជាគិហិវិកត (របស់ដែល

អភិនិបជ្ជិតុន្តិ ។ តេន ខោ បន សមយេន វិហារា ចម្មពទ្ធេហិ ឱគុម្ផិយន្តិ ។ ភិក្ខូ កុក្កុច្ចាយន្តា នាភិនិសីទន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ពន្ធនមត្តំ អភិនិសីទិតុន្តិ ។

(៦៧) តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ សឧបាហនា គាមំ បវិសន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ សេយ្យថាបិ គិហី កាមភោគិនោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ន ភិក្ខវេ សឧបាហនេន គាមោ បវិសិតព្វោ យោ បវិសេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ ភិក្ខុ គិលានោ ហោតិ ន សក្កោតិ វិនា ឧបាហនេន គាមំ បវិសិតុំ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ គិលានេន ភិក្ខុនា សឧបាហនេន គាមំ បវិសិតុន្តិ ។

គ្រហស្ថធ្វើផ្សេង ៗ) បាន កុំឲ្យតែដេក ។ វេលានោះឯង មានវិហារ(១) ដែលពួកជនបានរុំចងដោយខ្សែស្បែកទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយរង្កៀសមិនហ៊ានអង្គុយលើ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់អនុញ្ញាតថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុអង្គុយលើវិហារដែលគេគ្រាន់តែចងបាន ។

(២៧) សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុពាក់ស្បែកជើងហើយចូលទៅកាន់ស្រុក ។ មនុស្សទាំងឡាយក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ដូចជាពួកគ្រហស្ថដែលបរិភោគនូវកាមគុណ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់បញ្ញត្តថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវពាក់ស្បែកជើងចូលទៅកាន់ស្រុកទេ ភិក្ខុណា(ពាក់)ចូលទៅ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ សម័យនោះឯង មានភិក្ខុ១រូប មានជម្ងឺ តែវៀរចាកស្បែកជើងក៏មិនអាចនឹងដើរចូលទៅកាន់ស្រុកបានឡើយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់អនុញ្ញាតថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុដែលមានជម្ងឺពាក់ស្បែកជើងចូលទៅកាន់ស្រុកបាន ។

---

១ សំដៅយកទីនៅ ដូចកុដិនឹងសាលាជាដើម ។

(២៨) តេន ខោ បន សមយេន អាយស្មា មហាកច្ចានោ អវន្តីសុ វិហរតិ កុររឃរេ បបាតេ(១) បព្វតេ ។ តេន ខោ បន សមយេន សោណោ ឧបាសកោ កុដិកណ្ណោ អាយស្មតោ មហាកច្ចានស្ស ឧបដ្ឋាកោ ហោតិ ។ អថខោ សោណោ ឧបាសកោ កុដិកណ្ណោ យេនាយស្មា មហាកច្ចានោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា អាយស្មន្តំ មហាកច្ចានំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ សោណោ ឧបាសកោ កុដិកណ្ណោ អាយស្មន្តំ មហាកច្ចានំ ឯតទវោច យថា យថាហំ ភន្តេ អយ្យេន មហាកច្ចានេន ធម្មំ ទេសិតំ អាជានាមិ នយិទំ សុករំ អគារំ អជ្ឈាវសតា ឯកន្តបរិបុណ្ណំ ឯកន្តបរិសុទ្ធំ សង្ខលិខិតំ ព្រហ្មចរិយំ ចរិតុំ ឥច្ឆាមហំ ភន្តេ កេសមស្សុំ ឱហារេត្វា កាសាយានិ វត្ថានិ អច្ឆាទេត្វា អគារស្មា អនគារិយំ បព្វជិតុំ បព្វាជេតុ មំ ភន្តេ អយ្យោ មហាកច្ចានោតិ ។ ឯវំ វុត្តេ

១ បវត្តេតិបិ បាឋោ ។

(៦៨) សម័យនោះឯង ព្រះមហាកច្ចានៈដ៏មានអាយុគង់នៅលើភ្នំឈ្មោះបបាត ទៀបក្រុងឈ្មោះកុររឃរៈ ក្នុងអវន្តីជនបទ ។ សម័យនោះឯង ឧបាសកឈ្មោះសោណកុដិកណ្ណ[១] ជាឧបដ្ឋាករបស់ព្រះមហាកច្ចានៈដ៏មានអាយុ ។ វេលានោះ ឧបាសកឈ្មោះសោណ-កុដិកណ្ណបានចូលទៅរកព្រះមហាកច្ចានៈដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅដល់ហើយក៏ថ្វាយបង្គំព្រះមហាកច្ចានៈដ៏មានអាយុរួចអង្គុយនៅក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះឧបាសកឈ្មោះសោណកុដិកណ្ណអង្គុយនៅក្នុងទីដ៏សមគួរហើយក៏បាននិយាយពាក្យនេះនឹងព្រះមហាកច្ចានៈដ៏មានអាយុថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ធម៌ដែលលោកម្ចាស់មហាកច្ចានៈបានសំដែងហើយយ៉ាងណា ៗ ខ្ញុំករុណាក៏ដឹងច្បាស់ តែបុគ្គលដែលនៅគ្រប់គ្រងផ្ទះមិនងាយនឹងប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌នេះឲ្យបរិបូណ៌ពេញលេញឲ្យស្អាតរលីងដូចជាសង្ខដែលបុគ្គលដុសខាត់ឡើយ បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ឥឡូវខ្ញុំករុណាចង់កោរសក់នឹងពុកមាត់ហើយស្លៀកដណ្តប់សំពត់កាសាយ ទាំងឡាយហើយចេញចាកផ្ទះ ទៅបួសក្នុងភេទរបស់បុគ្គលគ្មានផ្ទះ បពិត្រលោកដ៏ចំរើន សូមលោកម្ចាស់មហាកច្ចានៈ បំបួសខ្ញុំផង ។ កាលបើឧបាសកនោះនិយាយយ៉ាងនេះហើយ ព្រះមហាកច្ចានៈដ៏មានអាយុក៏បាន

---

១ ឧបាសកឈ្មោះសោណៈតែងពាក់គ្រឿងប្រដាប់ត្រចៀកមានតម្លៃមួយកោដិ បានជាគេហៅថា កុដិកណ្ណ ដាប់ផង (អដ្ឋកថា) ។

ចម្មក្ខន្ធកេ សោណត្ថេរវត្ថុ

អាយស្មា មហាកច្ចានោ សោណំ ឧបាសកំ កុដិ-
កណ្ណំ ឯតទវោច ទុក្ករំ ខោ សោណ យាវជីវំ ឯក-
សេយ្យំ ឯកភត្តំ ព្រហ្មចរិយំ ចរិតុំ ឥង្ឃ ត្វំ សោណ
តត្ថេវ អគារិកភូតោ ពុទ្ធានំ សាសនំ អនុយុញ្ជ
កាលយុត្តំ ឯកសេយ្យំ ឯកភត្តំ ព្រហ្មចរិយន្តិ ។
អថខោ សោណស្ស ឧបាសកស្ស កុដិកណ្ណស្ស យោ
អហោសិ បព្វជ្ជាភិសង្ខារោ សោ បដិបស្សម្ភិ ។ ទុតិ-
យម្បិ ខោ សោណោ ឧបាសកោ កុដិកណ្ណោ ។ បេ ។
តតិយម្បិ ខោ សោណោ ឧបាសកោ កុដិកណ្ណោ
យេនាយស្មា មហាកច្ចានោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្ក-
មិត្វា អាយស្មន្តំ មហាកច្ចានំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ
និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ សោណោ ឧបាស-
កោ កុដិកណ្ណោ អាយស្មន្តំ មហាកច្ចានំ ឯតទវោច
យថា យថាហំ ភន្តេ អយ្យេន មហាកច្ចានេន ធម្មំ
ទេសិតំ អាជានាមិ នយិទំ សុករំ អគារំ អជ្ឈាវសតា
ឯកន្តបរិបុណ្ណំ ឯកន្តបរិសុទ្ធំ សង្ខលិខិតំ ព្រហ្មចរិយំ

និយាយពាក្យនេះនឹងសោណកុដិកណ្ណឧបាសកថា នែសោណៈ ការប្រព្រឹត្តនូវការដេកតែម្នាក់ឯង បរិភោគនូវភត្តតែមួយពេល នឹងប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ដរាបអស់មួយជីវិត មិនងាយនឹងធ្វើបានឡើយ នែសោណៈ ណ្ហើយចុះ អ្នកឯងគួរតែនៅជាគ្រហស្ថប្រកបតាមពាក្យប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះពុទ្ធទាំងឡាយ គឺការដេកតែម្នាក់ឯង ការបរិភោគភត្តតែម្តងនឹងការប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ សមគួរតាមកាល ក្នុងភេទជាគ្រហស្ថនោះចុះ ។ ការប្រឹងប្រៀបនឹងបួសរបស់សោណកុដិកណ្ណឧបាសកនោះក៏បានរម្ងាប់ស្ងប់ស្ងាត់ទៅក្នុងពេលនោះឯង ។ សោណកុដិកណ្ណឧបាសក បានចូលទៅរកព្រះមហាកច្ចានៈជាគំរប់ពីរដងផង ។ បេ ។ សោណកុដិកណ្ណឧបាសក បានចូលទៅរកព្រះមហាកច្ចានៈដ៏មានអាយុជាគំរប់បីដងផង លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ថ្វាយបង្គំព្រះមហាកច្ចានៈដ៏មានអាយុ រួចអង្គុយនៅក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះសោណកុដិកណ្ណឧបាសក អង្គុយនៅក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ក៏បាននិយាយពាក្យនេះនឹងព្រះមហាកច្ចានៈដ៏មានអាយុថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ធម៌ដែលលោកម្ចាស់មហាកច្ចានៈបានសំដែងហើយយ៉ាងណា ៗ ខ្ញុំករុណាក៏ដឹងច្បាស់ (តែថា) បុគ្គលដែលនៅគ្រប់គ្រងផ្ទះ មិនងាយនឹងប្រព្រឹត្តនូវព្រហ្មចរិយធម៌នេះ ឲ្យបានពេញអស់ជើង ឲ្យបានស្អាតអស់ជើង

ចរិតុំ ឥច្ឆាមហំ ភន្តេ កេសមស្សុំ ឱហារេត្វា កាសាយានិ វត្ថានិ អច្ឆាទេត្វា អគារស្មា អនគារិយំ បព្វជិតុំ បព្វាជេតុ មំ ភន្តេ អយ្យោ មហាកច្ចានោតិ ។ អថខោ អាយស្មា មហាកច្ចានោ សោណំ ឧបាសកំ កុដិកណ្ណំ បព្វាជេសិ ។ តេន ខោ បន សមយេន អវន្តិទក្ខិណាបថោ អប្បភិក្ខុកោ ហោតិ ។ អថខោ អាយស្មា មហាកច្ចានោ តិណ្ណំ វស្សានំ អច្ចយេន កិច្ឆេន កសិរេន តតោ តតោ ទសវគ្គំ ភិក្ខុសង្ឃំ សន្និបាតាបេត្វា អាយស្មន្តំ សោណំ ឧបសម្បាទេសិ ។ អថខោ អាយស្មតោ សោណស្ស វស្សំ វុដ្ឋស្ស រហោគតស្ស បដិសល្លីនស្ស ឯវំ ចេតសោ បរិវិតក្កោ ឧទបាទិ សុតោយេវ ខោ មេ សោ ភគវា ឯទិសោ ច ឯទិសោ ចាតិ ន ច មយា សម្មុខា ទិដ្ឋោ គច្ឆេយ្យាហំ តំ ភគវន្តំ ទស្សនាយ អរហន្តំ សម្មាសម្ពុទ្ធំ សចេ មំ ឧបជ្ឈាយោ អនុជានេយ្យាតិ ។ អថខោ អាយស្មា សោណោ សាយណ្ហសមយំ បដិសល្លានា វុដ្ឋិតោ យេនាយស្មា មហាកច្ចានោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្ក-

ដូចជាសង្ខដែលគេដុសខាត់ហើយទេ បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ឥឡូវ ខ្ញុំករុណាចង់កោរសក់និងពុកមាត់ហើយស្លៀកដណ្តប់សំពត់កាសាយ ចេញចាកផ្ទះទៅបួសក្នុងភេទរបស់បុគ្គលគ្មានផ្ទះ បពិត្រលោកដ៏ចំរើន សូមលោកម្ចាស់មហាកច្ចានៈបំបួសខ្ញុំផង ។ ព្រះមហាកច្ចានៈដ៏មានអាយុក៏បានបំបួសសោណកុដិកណ្ណឧបាសកក្នុងវេលានោះឯង ។ សម័យនោះឯង អវន្តិទក្ខិណាបថជនបទមានភិក្ខុតិចណាស់ ។ វេលានោះ ព្រះមហាកច្ចានៈដ៏មានអាយុឲ្យប្រជុំភិក្ខុសង្ឃមានពួក ១០ ដែលមកពីទិសនោះៗ ហើយឲ្យឧបសម្បទាសោណៈដ៏មានអាយុ ដោយក្រលំបាកពេកណាស់ លុះតែកន្លង ៣ ឆ្នាំទៅ (ទើបរកគណៈសង្ឃបានគ្រប់ជប់) ។ លំដាប់នោះ កាលសោណៈដ៏មានអាយុនៅចាំវស្សារួចហើយ នៅក្នុងទីស្ងាត់លាក់ខ្លួនសម្ងំក៏កើតការត្រិះរិះ ក្នុងចិត្តយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញគ្រាន់តែបានឮថា ព្រះមានព្រះភាគនោះបែបយ៉ាងនេះ ៗ តែអាត្មាអញមិនដែលឃើញព្រះមានព្រះភាគចំពោះមុខសោះ ។ បើឧបជ្ឈាយ៍អនុញ្ញាត ឲ្យអាត្មាអញទៅ អាត្មាអញគួរតែទៅឲ្យបានឃើញព្រះមានព្រះភាគជាព្រះអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធនោះ ។ គ្រានោះ ព្រះសោណៈដ៏មានអាយុ លុះវេលាថ្ងៃរសៀល ក៏ចេញអំពីទីលាក់ខ្លួនពួនសម្ងំហើយ ចូលទៅរកព្រះមហាកច្ចានៈដ៏មានអាយុ លុះចូល

ធម្មបទត្ថកេ សោណត្ថេរវត្ថុ

មិត្វា អាយស្មន្តំ មហាកច្ចានំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ អាយស្មា សោណោ អាយស្មន្តំ មហាកច្ចានំ ឯតទវោច ឥធ មយ្ហំ ភន្តេ រហោគតស្ស បដិសល្លីនស្ស ឯវំ ចេតសោ បរិវិតក្កោ ឧទបាទិ សុតោយេវ ខោ មេ សោ ភគវា ឯទិសោ ច ឯទិសោ ចាតិ ន ច មយា សម្មុខា ទិដ្ឋោ គច្ឆេយ្យាហំ តំ ភគវន្តំ ទស្សនាយ អរហន្តំ សម្មាសម្ពុទ្ធំ សចេ មំ ឧបជ្ឈាយោ អនុជានេយ្យាតិ គច្ឆេយ្យាហំ ភន្តេ តំ ភគវន្តំ ទស្សនាយ អរហន្តំ សម្មាសម្ពុទ្ធំ សចេ មំ ឧបជ្ឈាយោ អនុជានាតីតិ ។ សាធុ សាធុ សោណ គច្ឆ ត្វំ សោណ តំ ភគវន្តំ ទស្សនាយ អរហន្តំ សម្មាសម្ពុទ្ធំ ទក្ខិស្សសិ ត្វំ សោណ តំ ភគវន្តំ បាសាទិកំ បសាទនីយំ សន្តិន្ទ្រិយំ សន្តមានសំ ឧត្តមទមថសមថមនុប្បត្តំ ទន្តំ គុត្តំ យតិន្ទ្រិយំ នាគំ តេនហិ ត្វំ សោណ មម វចនេន ភគវតោ បាទេ

ទៅដល់ហើយក៏ថ្វាយបង្គំព្រះមហាកច្ចានៈដ៏មានអាយុរួចក៏អង្គុយនៅក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះព្រះសោណៈដ៏មានអាយុអង្គុយនៅក្នុងទីដ៏សមគួរហើយបាននិយាយពាក្យនេះនឹងព្រះមហាកច្ចានៈដ៏មានអាយុថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន កាលខ្ញុំករុណានៅក្នុងទីស្ងាត់ លាក់ខ្លួនពួនសំងំក្នុងទីនេះក៏កើតការត្រិះរិះ ក្នុងចិត្តយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញគ្រាន់តែបានឮថាព្រះមានព្រះភាគនោះបែបយ៉ាងនេះៗ តែអាត្មាអញ មិនដែលឃើញព្រះមានព្រះភាគ ក្នុងទីចំពោះមុខបានម្ដងសោះ បើឧបជ្ឈាយ៍អនុញ្ញាតឲ្យអាត្មាអញទៅ គួរតែអាត្មាអញទៅ ឲ្យបានឃើញព្រះមានព្រះភាគជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធនោះ បពិត្រលោកដ៏ចំរើន បើឧបជ្ឈាយ៍អនុញ្ញាតឲ្យខ្ញុំករុណាទៅ ខ្ញុំករុណាគួរនឹងទៅ ឲ្យបានឃើញព្រះមានព្រះភាគជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធនោះ ។ ព្រះមហាកច្ចានៈក៏និយាយតបវិញថា នែសោណៈ ប្រពៃពេកណាស់ហើយ នែសោណៈ លោកចូរទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគជាព្រះអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធនោះចុះ នែសោណៈ លោកមុខជា នឹងបានឃើញព្រះមានព្រះភាគនោះជាទីនាំឲ្យកើតសេចក្ដីជ្រះថ្លាគួរឲ្យជ្រះថ្លា មានឥន្ទ្រិយស្ងប់ហើយ មានព្រះទ័យស្ងប់ហើយ បានដល់នូវបញ្ញាសម្រាប់ទូន្មាន នឹងសមាធិសម្រាប់ស្ងប់ដ៏ឧត្តម បានទូន្មានព្រះអង្គហើយ បានរក្សាព្រះអង្គហើយ បានឈ្នះឥន្ទ្រិយហើយ បានប្រាសចាកកិលេសហើយ នែសោណៈ បើ

សិរសា វន្ទ ឧបជ្ឈាយោ មេ ភន្តេ អាយស្មា មហាកច្ចានោ ភគវតោ បាទេ សិរសា វន្ទតីតិ ឯវញ្ច វទេហិ អវន្តិទក្ខិណាបថោ ភន្តេ អប្បភិក្ខុកោ តិណ្ណំ មេ វស្សានំ អច្ចយេន កិច្ឆេន កសិរេន តតោ តតោ ទសវគ្គំ ភិក្ខុសង្ឃំ សន្និបាតាបេត្វា ឧបសម្បទំ អលត្ថំ អប្បេវនាម ភគវា អវន្តិទក្ខិណាបថេ អប្បតរេន គណេន ឧបសម្បទំ អនុជានេយ្យ អវន្តិទក្ខិណាបថេ ភន្តេ កណ្ហុត្តរា ភូមិ ខរា គោកណ្ដកហតា អប្បេវនាម ភគវា អវន្តិទក្ខិណាបថេ គណង្គណូបាហនំ អនុជានេយ្យ អវន្តិទក្ខិណាបថេ ភន្តេ នហានគរុកា មនុស្សា ឧទកសុទ្ធិកា អប្បេវនាម ភគវា អវន្តិទក្ខិណាបថេ ធុវនហានំ អនុជានេយ្យ អវន្តិទក្ខិណាបថេ ភន្តេ ចម្មានិ អត្ថរណានិ ឯឡកចម្មំ អជចម្មំ មិគចម្មំ សេយ្យថាបិ ភន្តេ មជ្ឈិមេសុ ជនបទេសុ

ដូច្នោះ លោកចូរថ្វាយបង្គំព្រះបាទទាំងគូរបស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគដោយសិរសា តាមពាក្យខ្ញុំថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ឧបជ្ឈាយ៍របស់ខ្ញុំព្រះអង្គឈ្មោះមហាកច្ចានៈដ៏មានអាយុ សូមក្រាបថ្វាយបង្គំចំពោះព្រះបាទទាំងគូរបស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគដោយសិរសា រួចហើយចូរលោកក្រាបទូលយ៉ាងនេះ(ទៀត)ថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ដែនអវន្តិទក្ខិណាបថមានភិក្ខុតិចណាស់ ខ្ញុំព្រះអង្គប្រជុំភិក្ខុសង្ឃមានពួក ១០ អំពីប្រទេសនោះ ៗ ហើយបានឧបសម្បទាដោយលំបាកពេកណាស់ លុះតែកន្លង ៣ ឆ្នាំទៅហើយ(ទើបស្រេច)ធ្វើម្តេចហ្ន៎ ព្រះដ៏មានព្រះភាគគួរទ្រង់អនុញ្ញាតនូវឧបសម្បទាក្នុងដែនអវន្តិទក្ខិណាបថដោយគណៈសង្ឃឲ្យតិចល្មមទៅ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ក្នុងដែនអវន្តិទក្ខិណាបថមានផែនដីខ្មៅស្អិតគ្រោតគ្រាតរដិបរដុបដោយស្នាមជើងគោ ធ្វើម្តេចហ្ន៎ ព្រះដ៏មានព្រះភាគគួរទ្រង់អនុញ្ញាតស្បែកជើង ៤ ជាន់ឡើងទៅ ក្នុងដែនអវន្តិទក្ខិណាបថ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ក្នុងដែនអវន្តិទក្ខិណាបថ ពួកមនុស្សរាប់អានការងូតទឹកណាស់ប្រកបដោយសេចក្តីស្អាតព្រោះទឹក ធ្វើម្តេចហ្ន៎ ព្រះដ៏មានព្រះភាគគួរទ្រង់អនុញ្ញាតការងូតទឹកឲ្យបានជានិច្ចក្នុងដែនអវន្តិទក្ខិណាបថ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ដែនអវន្តិទក្ខិណាបថមានកម្រាលស្បែកច្រើន គឺស្បែកចៀម ស្បែកពពែ ស្បែកម្រឹគ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ក្នុងមជ្ឈិមជនបទ

ឯរគុ មោរគុ មជ្ជារុ ជន្តុ ឯវមេវ ខោ ភន្តេ អវន្តិទក្ខិណាបថេ ចម្មានិ អត្ថរណានិ ឯឡកចម្មំ អជចម្មំ មិគចម្មំ អប្បេវនាម ភគវា អវន្តិទក្ខិណាបថេ ចម្មានិ អត្ថរណានិ អនុជានេយ្យ ឯឡកចម្មំ អជចម្មំ មិគចម្មំ ឯតរហិ ភន្តេ មនុស្សា និស្សីមគតានំ ភិក្ខូនំ ចីវរំ ទេន្តិ ឥមំ ចីវរំ ឥត្ថន្នាមស្ស ទេមាតិ តេ អាគន្ត្វា អារោចេន្តិ ឥត្ថន្នាមេហិ តេ អាវុសោ មនុស្សេហិ ចីវរំ ទិន្នន្តិ តេ កុក្កុច្ចាយន្តា ន សាទិយន្តិ មា នោ និស្សគ្គិយំ អហោសីតិ អប្បេវនាម ភគវា ចីវរេ បរិយាយំ អាចិក្ខេយ្យាតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ខោ អាយស្មា សោណោ អាយស្មតោ មហាកច្ចានស្ស បដិស្សុណិត្វា ឧដ្ឋាយាសនា អាយស្មន្តំ មហាកច្ចានំ

មានស្មៅឈ្មោះឯរគុ[១] ស្មៅឈ្មោះមោរគុ[២] ស្មៅឈ្មោះមជ្ជារុ[៣] ស្មៅឈ្មោះជន្តុ[៤]យ៉ាងណាមិញ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ក្នុងដែនអវន្តិទក្ខិណាបថក៏មានកម្រាលស្បែក គឺស្បែកចៀម ស្បែកពពែ ស្បែកម្រឹគដូច្នោះដែរ ធ្វើម្តេចហ្ន៎ ព្រះដ៏មានព្រះភាគគួរទ្រង់អនុញ្ញាតកម្រាលស្បែកទាំងឡាយ គឺស្បែកចៀម ស្បែកពពែ ស្បែកម្រឹគ ក្នុងដែនអវន្តិទក្ខិណាបថ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ឥឡូវនេះ មនុស្សទាំងឡាយប្រគេនចីវរដើម្បីភិក្ខុដែលនៅក្រៅសីមាថា យើងប្រគេនចីវរនេះដល់ភិក្ខុឈ្មោះនេះ ភិក្ខុទាំងនោះមកប្រាប់ថា នែអាវុសោ ពួកមនុស្សឈ្មោះនេះបានប្រគេនចីវរដើម្បីលោកហើយ ភិក្ខុទាំងនោះក៏រង្កៀសមិនត្រេកអរព្រោះយល់ឃើញថាកុំឲ្យត្រូវនិស្សគ្គិយដល់យើងឡើយ ធ្វើម្តេចហ្ន៎ ព្រះដ៏មានព្រះភាគគួរទ្រង់ប្រាប់របៀបប្រតិបត្តិក្នុងចីវរ ។ ឯព្រះសោណៈដ៏មានអាយុបានទទួលស្តាប់ពាក្យព្រះមហាកច្ចានៈដ៏មានអាយុដោយពាក្យថា ករុណាលោកម្ចាស់ រួចហើយក៏ក្រោកចាកអាសនៈថ្វាយបង្គំព្រះមហាកច្ចានៈដ៏មានអាយុ ធ្វើប្រទក្សិណ

១-២ ៣-៤ តាមអដ្ឋកថា ថា ស្មៅទាំង ៤ យ៉ាងនេះគេតែងយកមកធ្វើជាកន្ទេលរឹងខ្លះ កន្ទេលទន់ខ្លះ ឯស្មៅឈ្មោះឯរគុមានសម្ផស្សរឹងគ្រោតគ្រាត ស្មៅឈ្មោះមោរគុនោះមានចុងក្រហម មានសាច់ល្អិតទន់ មានសម្ផស្សស្រួល គេតែងយកមកធ្វើជាកន្ទេលទន់សម្រាប់ដេក កាលបើដេកសង្កត់ទៅហើយ លុះក្រោកចេញក៏ប៉ោងឡើងវិញ ឯស្មៅឈ្មោះមជ្ជារុនោះ គេយកមកធ្វើជាសំពត់សាដកក៏បាន ស្មៅឈ្មោះជន្តុនោះ មានពណ៌ដូចកែវមណី ។

អភិវាទេត្វា បទក្ខិណំ កត្វា សេនាសនំ សំសាមេត្វា បត្តចីវរមាទាយ យេន សាវត្ថី តេន បក្កាមិ អនុបុព្វេន យេន សាវត្ថី ជេតវនំ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមោ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ អថខោ ភគវា អាយស្មន្តំ អានន្ទំ អាមន្តេសិ ឥមស្ស អានន្ទ អាគន្តុកស្ស ភិក្ខុនោ សេនាសនំ បញ្ញាបេហីតិ ។ អថខោ អាយស្មា អានន្ទោ យស្ស ខោ មំ ភគវា អាណាបេតិ ឥមស្ស អានន្ទ អាគន្តុកស្ស ភិក្ខុនោ សេនាសនំ បញ្ញាបេហីតិ ឥច្ឆតិ ភគវា តេន ភិក្ខុនា សទ្ធឹ ឯកវិហារេ វត្ថុំ ឥច្ឆតិ ភគវា អាយស្មតា សោណេន សទ្ធឹ ឯកវិហារេ វត្ថុន្តិ យស្មឹ វិហារេ ភគវា វិហរតិ តស្មឹ វិហារេ អាយស្មតោ សោណស្ស សេនាសនំ បញ្ញាបេសិ ។

(៦៩) អថខោ ភគវា ពហុទេវ រត្តឹ អជ្ឈោកាសេ វីតិនាមេត្វា វិហារំ បាវិសិ ។ អាយស្មាបិ ខោ សោណោ ពហុទេវ រត្តឹ អជ្ឈោកាសេ វីតិនាមេត្វា វិហារំ បាវិសិ ។ អថខោ ភគវា រត្តិយា បច្ចូសសមយំ បច្ចុដ្ឋាយ

ហើយទុកដាក់គ្រឿងសេនាសនៈ រួចកាន់យកបាត្រនឹងចីវរ ចេញដើរដោយលំដាប់ទៅក្រុងសាវត្ថី ក៏ចូលទៅកេព្រះមានព្រះភាគ ក្នុងវត្តជេតពនរបស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ក្បែរក្រុងសាវត្ថី លុះចូលទៅដល់ហើយក៏ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះមានព្រះភាគ ហើយអង្គុយនៅក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ វេលានោះ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ហៅព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុមកថា នែអានន្ទ អ្នកចូរទៅក្រាលសេនាសនៈឲ្យអាគន្តុកភិក្ខុនេះ (បន្តិច) ។ គ្រានោះ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុគិតថា ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់បង្គាប់អញថា នែអានន្ទ អ្នកឯងចូរក្រាលសេនាសនៈឲ្យអាគន្តុកភិក្ខុនេះ (បន្តិច) ចំពោះភិក្ខុណា ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ប្រាថ្នាដើម្បីគង់នៅក្នុងវិហារ ១ ជាមួយនឹងភិក្ខុនោះគឺថា ព្រះមានព្រះភាគប្រាថ្នាដើម្បីគង់នៅក្នុងវិហារ ១ ជាមួយនឹងព្រះសោណៈដ៏មានអាយុ លុះគិតដូច្នោះហើយ ក៏ក្រាលសេនាសនៈចំពោះព្រះសោណៈដ៏មានអាយុក្នុងវិហារដែលព្រះមានព្រះភាគគង់នៅ ។

(៦៩) គ្រានោះ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់គង់ក្នុងទីកណ្តាលវាលអស់រាត្រីជាច្រើន ទើបយាងចូលទៅកាន់វិហារ ។ ចំណែកខាងព្រះសោណៈដ៏មានអាយុក៏នៅក្នុងទីកណ្តាលវាលអស់រាត្រីជាច្រើន ទើបចូលទៅកាន់វិហារដែរ ។ វេលានោះ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ក្រោកឡើង

អាយស្មន្តំ សោណំ អជ្ឈេសិ បដិភាតុ តំ ភិក្ខុ ធម្មោ ភាសិតុន្តិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ខោ អាយស្មា សោណោ ភគវតោ បដិស្សុណិត្វា សព្វានេវ អដ្ឋកវគ្គិកានិ សរេន អភណិ ។ អថខោ ភគវា អាយស្មតោ សោណស្ស សរភញ្ញបរិយោសានេ អព្ភានុមោទិ សាធុ សាធុ ភិក្ខុ សុគ្គហិតានិ ខោ តេ ភិក្ខុ អដ្ឋកវគ្គិកានិ សុមនសិក-តានិ សូបធារិតានិ កល្យាណិយាសិ វាចាយ សមន្នា-គតោ វិសដ្ឋាយ អនេលគលាយ អត្ថស្ស វិញ្ញាបនិយា កតិវស្សោសិ ត្វំ ភិក្ខូតិ ។ ឯកវស្សោ អហំ ភគវាតិ ។ កិស្ស បន ត្វំ ភិក្ខុ ឯវំចិរំ អកាសីតិ ។ ចិរំ ទិដ្ឋោ មេ ភន្តេ កាមេសុ អាទីនវោ អបិច សម្ពាធា ឃរាវាសា ពហុកិច្ចា ពហុករណីយាតិ ។ អថខោ ភគវា ឯតមត្ថំ វិទិត្វា តាយំ វេលាយំ ឥមំ ឧទានំ ឧទានេសិ

ក្នុងបច្ចូសសម័យនៃរាត្រីបានត្រាស់បង្គាប់ព្រះសោណៈដ៏មានអាយុថា នែភិក្ខុ អ្នកគួរនឹងសំដែងធម៌បន្តិចទៅ ។ ព្រះសោណៈដ៏មានអាយុបានទទួលព្រះពុទ្ធដីកាព្រះមានព្រះភាគដោយពាក្យថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ហើយក៏សំដែងនូវសូត្រទាំងឡាយ មាននៅក្នុងអដ្ឋកវគ្គទាំងអស់ដោយសរភញ្ញ ។ លុះចប់សរភញ្ញរបស់ព្រះសោណៈដ៏មានអាយុហើយ ព្រះមានព្រះភាគ ក៏បានអនុមោទនាក្នុងខណៈនោះថា នែភិក្ខុ ពីរោះហើយ ៗ នែភិក្ខុ សូត្រទាំងឡាយដែលមានក្នុងអដ្ឋកវគ្គអ្នកបានរៀនមកត្រឹមត្រូវហើយ អ្នកបានធ្វើទុកក្នុងចិត្តល្អហើយ បានពិចារណាល្អហើយ អ្នកប្រកបដោយសំដីដ៏ពីរោះក្បស់ក្បាយ ប្រាសចាកទោស គួរនឹងញុំាងជនឲ្យបានដឹងច្បាស់នូវសេចក្តី នែភិក្ខុ អ្នកមានវស្សាប៉ុន្មានហើយ ។ ព្រះសោណៈក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ ខ្ញុំព្រះអង្គទើបបានតែ ១ វស្សាទេ ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់សួរថា នែភិក្ខុ ហេតុអ្វី បានជាអ្នកធ្វើការឲ្យយឺតយូរយ៉ាងនេះ (ក្របួសម៉្លេះ) ។ ព្រះសោណៈក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ឯទោសក្នុងកាមទាំងឡាយ ខ្ញុំព្រះអង្គបានឃើញមកជាយូរហើយ តែថាធម្មតាឃរាវាស មានសេចក្តីចង្អៀតចង្អល់ច្រើន មានកិច្ចច្រើន មានការងារច្រើន ។ វេលានោះ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ជ្រាបច្បាស់សេចក្តីនុ៎ះហើយ ទើបទ្រង់បន្លឺឡើងនូវឧទាននេះក្នុងវេលានោះថា

ទិស្វា អាទីនវំ លោកេ
ញត្វា ធម្មំ និរូបធឹ
អរិយោ ន រមតី បាបេ
បាបេ ន រមតី សុចីតិ[១] ។

[៧០] អថខោ អាយស្មា សោណោ បដិសម្មោទតិ ខោ មំ ភគវា អយំ ខ្វស្ស កាលោ យំ មេ ឧបជ្ឈាយោ បរិទស្សីតិ ឧដ្ឋាយាសនា ឯកំសំ ឧត្តរាសង្គំ ករិត្វា ភគវតោ បាទេសុ សិរសា និបតិត្វា ភគវន្តំ ឯតទវោច ឧបជ្ឈាយោ មេ ភន្តេ អាយស្មា មហាកច្ចានោ ភគវតោ បាទេសុ[២] សិរសា វន្ទតិ ឯវញ្ច វទេតិ[៣] អវន្តិទក្ខិណា-បថោ ភន្តេ អប្បភិក្ខុកោ តិណ្ណំ មេ វស្សានំ អច្ចយេ-ន កិច្ឆេន កសិរេន តតោ តតោ ទសវគ្គំ ភិក្ខុសង្ឃំ សន្និបាតាបេត្វា ឧបសម្បទំ អលត្ថំ អប្បេវនាម ភគវា អវន្តិទក្ខិណាបថេ អប្បតរេន គណេន ឧបសម្បទំ

១ ឱ. សាសនេ រមតី សុចីតិ ។ ២ បាទេតិ កត្ថចិ បោត្ថកេ ទិស្សតិ ។ ៣ ឱ. វទតិ ។

បុគ្គលបានឃើញទោសក្នុងលោកហើយ
ដឹងនូវធម៌ដែលប្រាសចាកឧបធិក្កិលេស
ជាព្រះអរិយៈ រមែងមិនត្រេកអរក្នុងបាប
ជាបុគ្គលស្អាត រមែងមិនត្រេកអរក្នុងបាប ។

(៧០) គ្រានោះ ព្រះសោណៈដ៏មានអាយុគិតថា ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ស្មោះសរនឹងអាត្មាអញដោយពិត ព្រះឧបជ្ឈាយ៍របស់អាត្មាអញបានផ្ញើពាក្យបណ្តាំណា កាលនេះជាកាលគួរ នឹងក្រាបទូលតាមពាក្យបណ្តាំនោះ ទើបក្រោកចាកអាសនៈធ្វើឧត្តរាសង្គលើស្មាម្ខាងហើយក្រាបទៀបព្រះបាទទាំងគូរបស់ព្រះមានព្រះភាគដោយសិរសា ហើយក្រាបទូលសេចក្តីនុះចំពោះព្រះមានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ព្រះឧបជ្ឈាយ៍របស់ខ្ញុំព្រះអង្គឈ្មោះមហាកច្ចានៈដ៏មានអាយុ សូមឱនសិរសាក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះបាទទាំងគូរបស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ ម្យ៉ាងទៀត លោកឲ្យខ្ញុំព្រះអង្គក្រាបទូលយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ដែនអវន្តិទក្ខិណាបថមានភិក្ខុតិច (ចាប់ដើមតាំងពីខ្ញុំព្រះអង្គបានបួសជាសាមណេរ) កន្លងទៅ ៣ ឆ្នាំហើយ ទំពំប្រជុំភិក្ខុសង្ឃបាន ១០ រូបដែលមកពីទិសនោះ ៗ ហើយទើបបានឧបសម្បទាដោយលំបាកពន់ពេកណាស់ ធ្វើម្តេចហ្ន៎ ព្រះដ៏មានព្រះភាគគួរទ្រង់អនុញ្ញាតនូវឧបសម្បទាក្នុងដែន

អនុជានេយ្យ អវន្តិទក្ខិណាបថេ ភន្តេ កណ្ហុត្តរា ភូមិ ខរា គោកណ្ដកហតា អប្បេវនាម ភគវា អវន្តិទក្ខិណាបថេ គុណង្គុណូបាហនំ អនុជានេយ្យ អវន្តិទក្ខិណាបថេ ភន្តេ ន្ហានគរុកា មនុស្សា ឧទកសុទ្ធិកា អប្បេវនាម ភគវា អវន្តិទក្ខិណាបថេ ធុវន្ហានំ អនុជានេយ្យ អវន្តិទក្ខិណាបថេ ភន្តេ ចម្មានិ អត្ថរណានិ ឯឡកចម្មំ អជចម្មំ មិគចម្មំ សេយ្យថាបិ ភន្តេ មជ្ឈិមេសុ ជនបទេសុ ឯរគុ មោរគុ មជ្ជារុ ជន្តុ ឯវមេវ ខោ ភន្តេ អវន្តិទក្ខិណាបថេ ចម្មានិ អត្ថរណានិ ឯឡកចម្មំ អជចម្មំ មិគចម្មំ អប្បេវនាម ភគវា អវន្តិទក្ខិណាបថេ ចម្មានិ អត្ថរណានិ អនុជានេយ្យ ឯឡកចម្មំ អជចម្មំ មិគចម្មំ ឯតរហិ ភន្តេ មនុស្សា និស្សីមគតានំ ភិក្ខូនំ ចីវរំ ទេន្តិ ឥមំ ចីវរំ ឥត្ថន្នាមស្ស ទេមាតិ តេ អាគន្ត្វា

អវន្តិទក្ខិណាបថដោយគណៈសង្ឃតិចជាងមុន បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ក្នុងដែនអវន្តិទក្ខិណាបថមានផែនដីខ្មៅស្អិតគ្រោតគ្រាតរឹងរដិបរដុបដោយស្នាមជើងគោ ដូចម្ដេចហ្ន៎ ព្រះដ៏មានព្រះភាគគួរទ្រង់អនុញ្ញាតស្បែកជើង ៤ ជាន់ឡើងទៅ ក្នុងដែនអវន្តិទក្ខិណាបថ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ក្នុងដែនអវន្តិទក្ខិណាបថ ពួកមនុស្សរាប់អានការងូតទឹកណាស់ ប្រកបដោយសេចក្ដីស្អាតព្រោះទឹក ដូចម្ដេចហ្ន៎ ព្រះដ៏មានព្រះភាគគួរទ្រង់អនុញ្ញាតការងូតទឹកឲ្យបានជានិច្ច ក្នុងដែនអវន្តិទក្ខិណាបថ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ក្នុងដែនអវន្តិទក្ខិណាបថ មានកម្រាលស្បែកទាំងឡាយ គឺស្បែកចៀម ស្បែកពពែ ស្បែកម្រឹគ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ក្នុងមជ្ឈិមជនបទមានស្មៅឈ្មោះឯរគុ ស្មៅឈ្មោះមោរគុ ស្មៅឈ្មោះមជ្ជារុ ស្មៅឈ្មោះជន្តុយ៉ាងណាមិញ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ក្នុងដែនអវន្តិទក្ខិណាបថមានកម្រាលគេធ្វើដោយស្បែកទាំងឡាយ គឺស្បែកចៀម ស្បែកពពែ ស្បែកម្រឹគ ក៏ដូច្នោះដែរ ដូចម្ដេចហ្ន៎ ព្រះដ៏មានព្រះភាគគួរទ្រង់អនុញ្ញាតកម្រាលទាំងឡាយដែលគេធ្វើដោយស្បែក គឺស្បែកចៀម ស្បែកពពែ ស្បែកម្រឹគ ក្នុងដែនអវន្តិទក្ខិណាបថ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ក្នុងកាលឥឡូវនេះ មនុស្សទាំងឡាយគេប្រគេនចីវរដើម្បីពួកភិក្ខុដែលនៅក្រៅសីមាថា យើងនឹងប្រគេនចីវរនេះដើម្បីភិក្ខុឈ្មោះនេះ ភិក្ខុទាំងនោះមកហើយប្រាប់ថា

អារោចេន្តិ ឥត្ថន្នាមេហិ តេ អាវុសោ មនុស្សេហិ ចីវរំ ទិន្នន្តិ តេ កុក្កុច្ចាយន្តា ន សាទិយន្តិ មា នោ និស្សគ្គិយំ អហោសីតិ អប្បេវនាម ភគវា ចីវរេ បរិយាយំ អាចិក្ខេយ្យាតិ ។

(៧១) អថខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ បករណេ ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ អវន្តិទក្ខិណាបថោ ភិក្ខវេ អប្បភិក្ខុកោ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ សព្វប្បច្ចន្តិមេសុ ជនបទេសុ វិនយធរបញ្ចមេន គណេន ឧបសម្បទំ ។ តត្រិមេ បច្ចន្តិមា ជនបទា បុរត្ថិមាយ ទិសាយ គជង្គលំ នាម និគមោ តស្ស បរេន មហាសាលា តតោ បរា បច្ចន្តិមា ជនបទា ឱរតោ មជ្ឈេ ។ បុរត្ថិមទក្ខិណាយ ទិសាយ សល្លវតី នាម នទី តតោ បរា បច្ចន្តិមា ជនបទា ឱរតោ មជ្ឈេ ។ ទក្ខិណាយ ទិសាយ សេតកណ្ណិកំ នាម និគមោ តតោ បរា បច្ចន្តិមា ជនបទា ឱរតោ មជ្ឈេ ។ បច្ឆិមាយ ទិសាយ ថូណំ នាម ព្រាហ្មណគាមោ

នៃអាវុសោ ពួកមនុស្សឈ្មោះនេះបានប្រគេនចីវរចំពោះលោក ភិក្ខុទាំងនោះក៏រង្កៀសមិនត្រេកអរដោយគិតថាកុំឲ្យមាននិស្សគ្គិយដល់យើងឡើយ ធ្វើដូចម្តេចហ្ន៎ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់គួរប្រាប់របៀបប្រតិបត្តិក្នុងចីវរ ។

(៧១) ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ធ្វើនូវធម្មីកថាក្នុងវេលានោះ រួចទ្រង់ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកទ្រង់អនុញ្ញាតថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដែនអវន្តិទក្ខិណាបថមានភិក្ខុតិច ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងបច្ចន្តិមជនបទ[១]ទាំងអស់ តថាគតអនុញ្ញាតនូវឧបសម្បទាដោយគណៈសង្ឃមានវិនយធរ[២]ជាគំរប់ប្រាំបាន ។ បណ្តាជនបទទាំងនោះ ជនបទទាំងឡាយនេះដែលជាបច្ចន្តិមជនបទគឺ ក្នុងទិសខាងកើតមាននិគមឈ្មោះកជង្គល ខាងនាយកជង្គលនិគមនោះ មាននិគមឈ្មោះមហាសាលា ខាងនាយនិគមឈ្មោះមហាសាលានោះ ហៅថាបច្ចន្តិមជនបទ ខាងអាយចូលមកជាមជ្ឈិមជនបទ ។ ក្នុងទិសអាគ្នេយ៍មានស្ទឹងឈ្មោះសល្លវតី ខាងនាយស្ទឹងសល្លវតីនោះហៅថាបច្ចន្តិមជនបទ ខាងអាយចូលមកជាមជ្ឈិមជនបទ ។ ក្នុងទិសខាងត្បូង មាននិគមឈ្មោះសេតកណ្ណិក ខាងនាយសេតកណ្ណិកនិគមនោះ ហៅថាបច្ចន្តិមជនបទ ខាងអាយចូលមកជាមជ្ឈិមជនបទ ។ ក្នុងទិសខាងលិចមានស្រុកព្រាហ្មណ៍ឈ្មោះថូនគ្រាម

---

១ សំដៅយកប្រទេសជាខាងក្រៅពីមជ្ឈិមប្រទេស ។ ២ សំដៅយកគ្រូសូត្រ ។

ចម្មក្ខន្ធកេ មជ្ឈិមប្បទេសសណ្ឋានំ

តតោ បរា បច្ចន្តិមា ជនបទា ឱរតោ មជ្ឈេ ។ ឧត្តរាយ
ទិសាយ ឧសីរទ្ធជោ នាម បព្វតោ តតោ បរា
បច្ចន្តិមា ជនបទា ឱរតោ មជ្ឈេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ
ឯវរូបេសុ បច្ចន្តិមេសុ ជនបទេសុ វិនយធរបញ្ចមេន
គណេន ឧបសម្បទំ ។ អវន្តិទក្ខិណាបថេ ភិក្ខវេ
កណ្ហុត្តរា ភូមិ ខរា គោកណ្ដកហតា អនុជានាមិ
ភិក្ខវេ សព្វប្បច្ចន្តិមេសុ ជនបទេសុ គណង្គណុបា-
ហនំ ។ អវន្តិទក្ខិណាបថេ ភិក្ខវេ នហានគរុកា
មនុស្សា ឧទកសុទ្ធិកា អនុជានាមិ ភិក្ខវេ សព្វប-
ច្ចន្តិមេសុ ជនបទេសុ ធុវនហានំ អវន្តិទក្ខិណា-
បថេ ភិក្ខវេ ចម្មានិ អត្ថរណានិ ឯឡកចម្មំ អជចម្មំ
មិគចម្មំ សេយ្យថាបិ ភិក្ខវេ មជ្ឈិមេសុ ជនបទេសុ ឯរគុ
មោរគុ មជ្ជារុ ជន្តុ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ អវន្តិទក្ខិណា-
បថេ ចម្មានិ អត្ថរណានិ ឯឡកចម្មំ អជចម្មំ មិគចម្មំ

ខាងនាយស្រុកថូនគ្រាមនោះ ហៅថាបច្ចន្តិមជនបទ ខាងអាយចូលមកជាមជ្ឈិមជនបទ ។ ក្នុងទិសខាងជើង មានភ្នំឈ្មោះឧសីរធជ ខាងនាយភ្នំនោះ ហៅថាបច្ចន្តិមជនបទ ខាងអាយចូលមកជាមជ្ឈិមជនបទ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងបច្ចន្តិមជនបទទាំងឡាយបែបនេះ តថាគតអនុញ្ញាតនូវឧបសម្បទាដោយគណៈសង្ឃមានវិនយធរជាគំរប់៥ បាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងដែនអវន្តិទក្ខិណាបថមានផែនដីខ្មៅស្អិតរឹងគ្រោតគ្រាតដិបរដុបដោយស្នាមជើងគោ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងបច្ចន្តិមជនបទទាំងអស់ តថាគតអនុញ្ញាតស្បែកជើង៤ជាន់ឡើងទៅ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងដែនអវន្តិទក្ខិណាបថ ពួកមនុស្សច្រើនរាប់អានការងូតទឹក ប្រកបដោយសេចក្តីស្អាតព្រោះទឹក ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងបច្ចន្តិមជនបទទាំងអស់ តថាគតអនុញ្ញាតនូវការងូតទឹកបានជានិច្ច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងដែនអវន្តិទក្ខិណាបថ មានកម្រាលស្បែកទាំងឡាយ គឺស្បែកចៀម ស្បែកពពែ ស្បែកម្រឹគ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងមជ្ឈិមជនបទទាំងឡាយ មានស្មៅឈ្មោះឯរគុ ស្មៅឈ្មោះមោរគុ ស្មៅឈ្មោះមជ្ជារុ ស្មៅឈ្មោះជន្តុ យ៉ាងណាមិញ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងដែនអវន្តិទក្ខិណាបថមានកម្រាលស្បែកទាំងឡាយ គឺស្បែកចៀម ស្បែកពពែ ស្បែកម្រឹគ

អនុជានាមិ ភិក្ខវេ សព្វប្បច្ចន្តិមេសុ ជនបទេសុ ចម្មានិ អត្ថរណានិ ឯឡកចម្មំ អជចម្មំ មិគចម្មំ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ មនុស្សា និស្សីមគតានំ ភិក្ខូនំ ចីវរំ ទេន្តិ ឥមំ ចីវរំ ឥត្ថន្នាមស្ស ទេមាតិ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ សាទិតុំ ន តាវ តំ គណនុបគំ[១] យាវ ន ហត្ថំ គច្ឆតីតិ ។

ចម្មក្ខន្ធកំ បញ្ចមំ ។

ឥមម្ហិ ខន្ធកេ វត្ថូ តេសដ្ឋី ។

តស្សុទ្ទានំ

[៧២] រាជា ច មាគធោ សោណោ
អសីតិសហស្សិស្សរោ
សាគតោ គិជ្ឈកូដស្មឹ
ពហុំ ទស្សេសិ ឧត្តរឹ ។

---

១ ឱ, គណនូបគំ ។

ក៏យ៉ាងនោះដែរ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងបច្ចន្តិមជនបទទាំងអស់ តថាគតអនុញ្ញាតក្រាលស្បែកទាំងឡាយ គឺស្បែកចៀម ស្បែកពពែ ស្បែកម្រឹគ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះបើមានពួកមនុស្សប្រគេនចីវរដើម្បីភិក្ខុទាំងឡាយដែលនៅក្រៅសីមាថា យើងប្រគេនចីវរនេះចំពោះភិក្ខុឈ្មោះនេះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុត្រេកអរបាន ចីវរមិនទាន់មកដល់ដៃដរាបណា ចីវរនោះភិក្ខុមិនត្រូវរាប់តាមកំណត់ថ្ងៃ(១)ដរាបនោះ ៗ

ចប់ ចម្មក្ខន្ធកៈ ទី ៥ ។

ក្នុងខន្ធកៈនេះ មាននិទាន ៦៣ ។

ឧទ្ទាននៃចម្មក្ខន្ធកៈនោះ គឺ

(៧៦) រឿងព្រះបាទមាគធៈជាធំលើអ្នកស្រុក ៨ ហ្មឺន ១ រឿងសោណសេដ្ឋីបុត្រ ១ រឿងសាគតភិក្ខុ សំដែងឥទ្ធិបាដិហារ្យជាឧត្តរិមនុស្សធម៌ច្រើន លើភ្នំគិជ្ឈកូដ ១ ។

---

១ តាមធម្មតាក្នុងមជ្ឈិមបទេស ភិក្ខុបានទទួលចីវរក្តី បានដឹងដំណឹងចីវរដែលគេមិនប្រគេនក្តី ភិក្ខុត្រូវរាប់ថ្ងៃតាំងតែបានទទួលឬបានដឹងដំណឹងនោះ បើភិក្ខុមិនបានវិកប្បឬមិនបានអធិដ្ឋានឲ្យហួសកំណត់ ១០ ថ្ងៃទៅ ចីវរនោះជានិស្សគ្គិយ ឯបច្ចន្តិមជនបទ តាមពុទ្ធានុញ្ញាតនេះ បើចីវរមិនទាន់ដល់ដៃ ភិក្ខុមិនបាច់រាប់ថ្ងៃឡើយ ។

ចម្លងនូវកេ ឧក្ខនគាថា

បព្យជារទ្កភិជ្ជីសុ

វីណាំ ឃកាបណាសិកាំ

នីលា បីតា លោហិតិកា

មញ្ជេដ្ឋា កណ្ហាមេវ ច ៗ

មហារង្គា មហានាមា

វទ្ធិកា ច បដិក្ខិបិ

ខល្លកា បុដទាលី ច

តូលតិត្តិរមេណ្ឌជា ៗ

រឿងសោណភិក្ខុបួសហើយប្រារព្ធព្យាយាមក្រៃពេក បាទាក៏បែក ១ រឿងព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ទូន្មានឲ្យសោណភិក្ខុតាំងព្យាយាមតាមខ្សែពិណ ១ រឿងព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់អនុញ្ញាតស្បែកជើងមួយជាន់ ១ រឿងព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ហាមស្បែកជើងពណ៌ខៀវ ពណ៌លឿង ពណ៌ក្រហម ពណ៌ហង្សបាទ ពណ៌ខ្មៅ ។ ស្បែកជើងពណ៌ក្រហមក្រមៅ (ដូចខ្នងក្អែប និងពណ៌លឿងទុំ (ដូចផ្កាឈូក) ១ រឿងទ្រង់ហាមខ្សែស្បែកជើងមានពណ៌ខៀវជាដើម ១ រឿងទ្រង់ហាមស្បែកជើងបិទកែងជើង ១ រឿងទ្រង់ហាមស្បែកជើងស្រោបជើងទាំងអស់រហូតស្មងជើង ១ រឿងទ្រង់ហាមស្បែកជើងដែលគេក្រងជារបៀបបិទខ្នងជើង១ រឿងទ្រង់ហាមស្បែកជើងញាត់ដោយគរ១ រឿងទ្រង់ហាមស្បែកជើងមានពណ៌ដ៏វិចិត្រដូចស្លាបសត្វទទា ១ រឿងទ្រង់ហាមស្បែកជើងមានខ្សែមានសណ្ឋានដូចស្នែងកែះ ១ រឿងទ្រង់ហាមស្បែកជើងមានខ្សែមានសណ្ឋានដូចស្នែងពពែ ១ ។ រឿងទ្រង់ហាមស្បែក

វិច្ឆិកា មោរចិត្រញ្ច[១]

សីហព្យគ្ឃា ច ទីបិកា

អជិនុទ្ទា មជ្ជារី ច

កាឡោលូកបក្ខជា ។

ផាលិតុបាហនា ខីលា

ធោតខាណុខដខដា

តាលវេឡុតិណញ្ចេវ

មុញ្ជបព្វជហិន្តាលា ។

កមលកម្ពលសោវណ្ណា

រូបិកា មណិ វេឡុរី[២]

ផលិកា កំសកាចា ច

---

១ ឱ. មោរចិត្រា ច ។ ២ ឱ. វេឡុរិយា ។

ជើងមានខ្សែរ មានសណ្ឋានដូចកន្ទុយសត្វខ្ទួយ ១ រឿងទ្រង់ហាមស្បែកជើងដែលចាក់ស្រែះដោយព្រុយកន្ទុយសត្វក្ងោក ១ រឿងទ្រង់ហាមស្បែកជើងដ៏វិចិត្រផ្សេង ៗ ១ រឿងទ្រង់ហាមស្បែកជើងដែលចំជាយដោយស្បែកសត្វសីហៈ សត្វខ្លាធំ សត្វខ្លាដម្បង សត្វខ្លារខិន ១ ស្បែកកេ ស្បែកឆ្មា ស្បែកកង្ហែន ស្បែកមៀម ១ ។ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតស្បែកជើង ៤ ជាន់ឡើងទៅដល់ភិក្ខុមានបាតជើងបែក ១ រឿងភិក្ខុមានដំបៅលេចនៅបាតជើង ១ រឿងភិក្ខុមិនលាងជើងហើយជាន់លើគ្រែតាំង១ រឿងភិក្ខុជាន់លើផ្ទត់ឈើ១ រឿងឆព្វគ្គិយភិក្ខុពាក់ទ្រនាប់ជើងឈើឮសំឡេងខដខដ១ រឿងឆព្វគ្គិយភិក្ខុប្រើប្រាស់ទ្រនាប់ជើងស្លឹកត្នោត ១ រឿងឆព្វគ្គិយភិក្ខុប្រើប្រាស់ទ្រនាប់ជើងស្លឹកឫស្សី ១ រឿងឆព្វគ្គិយភិក្ខុធ្វើទ្រនាប់ជើងស្មៅ ១ ... ស្មៅយ៉ាប្លង ១ ... ស្មៅដំណេកទន្សាយ ១ ... ទន្សែ ១ ។ ... ស្មៅមានពណ៌ដូចផ្កាឈូក ១ ... សំពត់រោមសត្វ ១ មាស ១ ប្រាក់ ១ កែវមណី ១ កែវពិទូរ្យ ១ កែវផ្លេក ១ សំរឹទ្ធ ១ កែវកញ្ចក់ ១

ចម្មក្ខន្ធកេ ឧទ្ទានគាថា

តិបុសីសញ្ច តម្ពកា ។

ការី យានំ គិលានោ ច

បុរិសយុត្តសីវិកា

សយនានិ មហាចម្មា

គោចម្មេហិ ច ចាបកោ ។

គិហីនំ ចម្មវទ្ធេហិ

បវិសន្តិ គិលាយនោ

មហាកច្ចាយនោ សោណោ

សរេនដ្ឋកវគ្គិកំ ។

សំណប៉ាហាំង ១ សំណាកក ១ ទង់ដែងមួយ ៗ រឿងឆព្វគ្គិយភិក្ខុ ពាក់អវយវៈមេគោមានស្នែងជាដើម ១ រឿងឆព្វគ្គិយភិក្ខុជិះយាន ១ រឿងភិក្ខុឈឺ ១ រឿងព្រះសម្ពុទ្ធទ្រង់អនុញ្ញាតយានទទឹម ដោយបុរសឬសត្វឈ្មោល ១ រឿងព្រះសម្ពុទ្ធ ទ្រង់អនុញ្ញាតគ្រែស្នែង ១ រឿងឆព្វគ្គិយភិក្ខុប្រើប្រាស់ឧច្ចាសយនៈនឹងមហាសយនៈ ១ រឿងឆព្វគ្គិយភិក្ខុប្រើប្រាស់ស្បែកសត្វធំ ១ រឿងឆព្វគ្គិយភិក្ខុប្រើប្រាស់ស្បែកគោ ១ រឿងភិក្ខុលាមកជាជីតុនរបស់ឧបាសកលាមក ១ ៗ រឿងព្រះមានព្រះភាគទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុអង្គុយលើស្បែកដែលគ្រហស្ថធ្វើប្លែក ១ រឿងវិហារដែលគេរុំចងដោយខ្សែស្បែក ១ រឿងឆព្វគ្គិយភិក្ខុពាក់ស្បែកជើងចូលទៅកាន់ស្រុក ១ រឿងព្រះសម្ពុទ្ធទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុឈឺពាក់ស្បែកជើងចូលទៅកាន់ស្រុកបាន ១ រឿងព្រះមហាកច្ចានៈ ១ រឿងព្រះសោណត្ថេរសំដែងសូត្រប្រកបដោយវគ្គ ៨ ដោយសរភញ្ញសម្លេង ១ ៗ

ឧបសម្បន្នំ បញ្ចហិ(១)

គណា ធុរសីទាយទា(២)

ចម្មត្ថរណានុញ្ញាសិ

ន តាវ គណានុបគំ

អទាសីមេវរេ បញ្ច

សោណត្ថេរស្ស ទាយកោតិ ។

១ ឱ. បញ្ចគណំ ។ ២ ឱ. គណង្គណា ធុរសិតា ។

រឿងព្រះសម្ពុទ្ធទ្រង់អនុញ្ញាតនូវឧបសម្បទាកម្មដោយ
ភិក្ខុ ៥ រូប ១ ស្បែកជើង ៤ ជាន់ឡើងទៅ ១ ការងូតទឹក
ជានិច្ច ១ កម្រាលស្បែក ១ ទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុត្រេក
អរនឹងចីវរបើមិនទាន់ដល់ដៃទេ មិនត្រូវឲ្យរាប់រាត្រី
ឡើយ ១ ព្រះមានព្រះភាគជានាយកទ្រង់ប្រទានពរ
ទាំង ៥ នេះដល់ព្រះសោណាត្ថេរហើយ ។

ភេសជ្ជក្ខន្ធកំ

(៧៣) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូនំ សារទិកេន អាពាធេន ផុដ្ឋានំ យាគុបិ បីតា ឧគ្គច្ឆតិ ភត្តំបិ ភុត្តំ ឧគ្គច្ឆតិ ។ តេ តេន កិសា ហោន្តិ លូខា ទុព្វណ្ណា ឧប្បណ្ឌុប្បណ្ឌុកជាតា ធមនិសន្ថតគត្តា ។ អទ្ទសា ខោ ភគវា តេ ភិក្ខូ កិសេ លូខេ ទុព្វណ្ណេ ឧប្បណ្ឌុប្បណ្ឌុកជាតេ ធមនិសន្ថតគត្តេ ទិស្វាន អាយស្មន្តំ អានន្ទំ អាមន្តេសិ កិន្នុ ខោ អានន្ទ ឯតរហិ ភិក្ខូ កិសា លូខា ទុព្វណ្ណា ឧប្បណ្ឌុប្បណ្ឌុកជាតា ធមនិសន្ថតគត្តាតិ ។ ឯតរហិ ភន្តេ ភិក្ខូនំ សារទិកេន អាពាធេន ផុដ្ឋានំ យាគុបិ បីតា ឧគ្គច្ឆតិ ភត្តំបិ ភុត្តំ ឧគ្គច្ឆតិ តេ តេន

(៧៣) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់នៅវត្តជេតពនរបស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ពួកភិក្ខុកើតអាពាធ (ប្រមាត់) ក្នុងសរទកាល(១) បបរដែលហុតទៅក៏បង្អួរចេញមកវិញ បាយដែលឆាន់ទៅក៏បង្អួរចេញមកវិញ ។ ព្រោះហេតុនោះ ពួកភិក្ខុទាំងនោះក៏មានខ្លួនស្គាំងស្គមសៅហ្មង មានសម្បុរអាក្រក់ កើតជារោគលឿងស្លេកស្លាំង មានខ្លួនរកាមដោយសរសៃ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគបានទតឃើញភិក្ខុទាំងនោះស្គាំងស្គមសៅហ្មង មានសម្បុរអាក្រក់ កើតជារោគលឿងស្លេកស្លាំង មានខ្លួនរកាមដោយសរសៃ លុះទតឃើញហើយក៏ត្រាស់ហៅព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុមកថា ម្នាលអានន្ទ ក្នុងពេលនេះ ហេតុដូចម្តេចបានជាពួកភិក្ខុស្គាំងស្គម សៅហ្មង មានសម្បុរអាក្រក់ កើតជារោគលឿងស្លេកស្លាំង មានខ្លួនរកាមដោយសរសៃ ។ ព្រះអានន្ទក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ឥឡូវនេះ ពួកភិក្ខុកើតអាពាធ (ប្រមាត់) ក្នុងសរទកាល បបរដែលហុតទៅក៏បង្អួរចេញមកវិញ បាយដែលឆាន់ទៅក៏បង្អួរចេញមកវិញ ព្រោះ

---

១ កាលដែលជាទី ស្រៀវស្រាញ សង្កើរសង្កាញ់ គឺខែជាខាងចុងនៃវស្សានរដូវ និងខាងដើមនៃហេមន្តរដូវ ។

កិសា លូខា ទុព្វណ្ណា ឧប្បណ្ឌុប្បណ្ឌុកជាតា ធមនិ-
សន្ថតគត្តាតិ ។ អថខោ ភគវតោ រហោគតស្ស បដិ-
សល្លីនស្ស ឯវំ ចេតសោ បរិវិតក្កោ ឧទបាទិ ឯតរហិ
ខោ ភិក្ខូនំ សារទិកេន អាពាធេន ផុដ្ឋានំ យាគុបិ បីតា
ឧគ្គច្ឆតិ ភត្តំបិ ភុត្តំ ឧគ្គច្ឆតិ តេ តេន កិសា លូខា
ទុព្វណ្ណា ឧប្បណ្ឌុប្បណ្ឌុកជាតា ធមនិសន្ថតគត្តា កិន្នុ
ខោ អហំ ភិក្ខូនំ ភេសជ្ជំ អនុជានេយ្យំ យំ ភេសជ្ជញ្ចេវ
អស្ស ភេសជ្ជសម្មតញ្ច លោកស្ស អាហារត្ថញ្ច[1] ផរេយ្យ
ន ច ឱឡារិកោ អាហារោ បញ្ញាយេយ្យាតិ ។ អថខោ
ភគវតោ ឯតទហោសិ ឥមានិ ខោ បញ្ច ភេសជ្ជានិ
សេយ្យថីទំ សប្បិ នវនីតំ តេលំ មធុ ផាណិតំ ភេ-
សជ្ជានិ ចេវ ភេសជ្ជសម្មតានិ ច លោកស្ស អាហា-
រត្ថញ្ច ផរន្តិ ន ច ឱឡារិកោ អាហារោ បញ្ញាយតិ
យន្នូនាហំ ភិក្ខូនំ ឥមានិ បញ្ច ភេសជ្ជានិ អនុជា-

---

១ ឱ. អាហារតញ្ច ។

អាពាធនោះ បានជាភិក្ខុទាំងនោះស្គាំងស្គម សៅហ្មង មានសម្បុរអាក្រក់ កើតជាពេកលឿងស្លេកស្លាំង មានខ្លួនរាមដោយសរសៃ ។ គ្រានោះ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់គង់សម្ងំនៅក្នុងទីស្ងាត់ ក៏មានព្រះហឫទ័យត្រិះរិះដូច្នេះថា ឥឡូវនេះ ពួកភិក្ខុកើតអាពាធ (ប្រមាត់) ក្នុងសរទកាលហើយ បបរដែលហុតទៅ ក៏បង្អោរចេញមកវិញ បាយដែលឆាន់ទៅ ក៏បង្អោរចេញមកវិញ ព្រោះអាពាធនោះហើយបានជាភិក្ខុទាំងនោះទៅជាស្គាំងស្គមសៅហ្មង មានសម្បុរអាក្រក់ កើតជាពេកលឿងស្លេកស្លាំង មានខ្លួនរាមដោយសរសៃ (ឥឡូវ) វត្ថុដែលជាភេសជ្ជៈ ក៏មាន វត្ថុដែលគេសន្មតថាជាភេសជ្ជៈ ក៏មាន វត្ថុដែលផ្សាយទៅសម្រាប់ជាអាហាររបស់មនុស្សលោក ក៏មាន វត្ថុដែលជាអាហារមិនបានគ្រោតគ្រាត ក៏មាន តើគួរតថាគតអនុញ្ញាតវត្ថុដូចម្តេច ទើបសមគួរជាភេសជ្ជៈដល់ភិក្ខុទាំងឡាយហ្ន៎ ។ លំដាប់នោះ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រិះរិះដូច្នេះថា ភេសជ្ជៈទាំង ៥ នេះគឺ ទឹកដោះពរ ១ ទឹកដោះខាប់ ១ ប្រេង ១ ទឹកឃ្មុំ ១ ស្ករអំពៅ ១ វត្ថុទាំងនេះជាភេសជ្ជៈផង ដែលគេសន្មតថាជាភេសជ្ជៈផង ផ្សាយទៅសម្រាប់ជាអាហាររបស់មនុស្សលោកផង ជាអាហារមិនបានគ្រោតគ្រាតផង បើដូច្នោះមានតែតថាគតអនុញ្ញាតភេសជ្ជៈទាំង ៥ នេះដល់ពួកភិក្ខុ ដើម្បី

នេយ្យំ កាលេ បដិគ្គហេត្វា កាលេ បរិភុញ្ជិតុន្តិ ។ អថខោ ភគវា សាយណ្ហសមយេ(១) បដិសល្លានា វុដ្ឋិតោ ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ បករណេ ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ ឥធ មយ្ហំ ភិក្ខវេ រហោគតស្ស បដិសល្លីនស្ស ឯវំ ចេតសោ បរិវិតក្កោ ឧទបាទិ ឯតរហិ ខោ ភិក្ខូនំ សារទិកេន អាពាធេន ផុដ្ឋានំ យាគុបិ បីតា ឧគ្គច្ឆតិ ភត្តំបិ ភុត្តំ ឧគ្គច្ឆតិ តេ តេន កិសា លូខា ទុព្វណ្ណា ឧប្បណ្ឌុប្បណ្ឌុកជាតា ធមនិសន្ថត-គត្តា កិន្នុ ខោ អហំ ភិក្ខូនំ ភេសជ្ជំ អនុជានេយ្យំ យំ ភេសជ្ជញ្ចេវ អស្ស ភេសជ្ជសម្មតញ្ច លោកស្ស អាហារត្ថញ្ច ផរេយ្យ ន ច ឱឡារិកោ អាហារោ បញ្ញា-យេយ្យាតិ តស្ស មយ្ហំ ភិក្ខវេ ឯតទហោសិ ឥមានិ ខោ បញ្ច ភេសជ្ជានិ សេយ្យថីទំ សប្បិ នវនីតំ តេលំ មធុ ផាណិតំ ភេសជ្ជានិ ចេវ ភេសជ្ជសម្មតានិ ច

១ សាយណ្ហសមយន្តិបិ បាឋោ ។

ឲ្យភិក្ខុទទួលកន្លងកាលគួរ ឆាន់កន្លងកាលគួរ[១] បាន ។ ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ទើបព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ចេញអំពីទីសម្ងំក្នុងទីស្ងាត់ នៅវេលាសាយណ្ហសម័យហើយទ្រង់ធ្វើធម្មីកថា រួចត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងវេលានេះ តថាគតសម្ងំនៅក្នុងទីស្ងាត់ មានចិត្តត្រិះរិះដូច្នេះថា ឥឡូវនេះ ពួកភិក្ខុកើតអាពាធ (ប្រមាត់) ក្នុងសរទកាលហើយ បបរដែលហុតទៅក៏ចង្អោរចេញមកវិញ បាយដែលឆាន់ទៅក៏ចង្អោរចេញមកវិញ ព្រោះអាពាធនោះ ទើបបានជាភិក្ខុទាំងនោះស្គាំងស្គមសៅហ្មង មានសម្បុរអាក្រក់ កើតជាពពកលឿងស្លេកស្លាំង មានខ្លួនរពមដោយសរសៃ វត្ថុខ្លះជាភេសជ្ជៈ វត្ថុខ្លះដែលគេសន្មតថា ជាភេសជ្ជៈ វត្ថុខ្លះផ្សាយទៅសម្រាប់ជាអាហាររបស់មនុស្សលោក វត្ថុខ្លះជាអាហារមិនបានគ្រោតគ្រាត តើគួរតថាគតអនុញ្ញាតវត្ថុដូចម្តេចទើបសមគួរជាភេសជ្ជៈដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ហ្ន៎ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតឯង មានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នេះថា ភេសជ្ជៈទាំង៥នេះ គឺទឹកដោះរាវ១ ទឹកដោះខាប់១ ប្រេង១ ទឹកឃ្មុំ១ ស្ករអំពៅ១ របស់ទាំងនេះជាភេសជ្ជៈផង ដែលគេសន្មតថាជាភេសជ្ជៈផង ផ្សាយទៅសម្រាប់ជាអាហារ

---

១ សំដៅយកតាំងពីពេលព្រឹកទៅទល់ថ្ងៃត្រង់ ។ តទៅខាងមុខនឹងមានទ្រង់អនុញ្ញាតហើរុះទៀត ។

លោកស្ស អាហារត្ថញ្ច ផរន្តិ ន ច ឱឡារិកោ អាហារោ បញ្ញាយតិ យន្នូនាហំ ភិក្ខូនំ ឥមានិ បញ្ច ភេសជ្ជានិ អនុជានេយ្យំ កាលេ បដិគ្គហេត្វា កាលេ បរិភុញ្ជិតុន្តិ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ តានិ បញ្ច ភេសជ្ជានិ កាលេ បដិគ្គហេត្វា កាលេ បរិភុញ្ជិតុន្តិ ។

(៧៤) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ តានិ បញ្ច ភេសជ្ជានិ កាលេ បដិគ្គហេត្វា កាលេ បរិភុញ្ជន្តិ ។ តេសំ យានិបិ តានិ បាកតិកានិ លូខានិ ភោជនានិ តានិបិ នច្ឆាទេន្តិ បគេវ សេនេសិកានិ ។ តេ តេន ចេវ សារទិកេន អាពាធេន ផុដ្ឋា ឥមិនា ច ភត្តាច្ឆាទកេន(១) តទុភយេន ភិយ្យោសោ មត្តាយ កិសា ហោន្តិ លូខា ទុព្វណ្ណា ឧប្បណ្ឌុប្បណ្ឌុកជាតា ធមនិសន្ថតគត្តា ។ អទ្ទសា ខោ ភគវា តេ ភិក្ខូ ភិយ្យោសោ មត្តាយ កិសេ លូខេ ទុព្វណ្ណេ ឧប្បណ្ឌុប្បណ្ឌុកជាតេ ធមនិសន្ថតគត្តេ ទិស្វាន អាយស្មន្តំ អានន្ទំ អាមន្តេសិ កិន្នុ ខោ អានន្ទ ឯតរហិ ភិក្ខូ

១ ភត្តាច្ឆាទកេនាតិបិ បាឋោ ។

របស់មនុស្សលោកផង ជាអាហារមិនបានគ្រោតគ្រាតផង បើដូច្នោះមានតែ តថាគតអនុញ្ញាតភេសជ្ជៈទាំង ៥ នេះដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ដើម្បីឲ្យភិក្ខុទទួលក្នុងកាលគួរ បរិភោគក្នុងកាលគួរ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុទទួលភេសជ្ជៈទាំង ៥ នោះក្នុងកាលគួរ បរិភោគក្នុងកាលគួរ ។

(៧៤) សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុទទួលភេសជ្ជៈទាំង ៥ នោះក្នុងកាលគួរ ឆាន់ក្នុងកាលគួរ ។ សូម្បីភោជនដ៏ស្និទ្ធក៏មិនត្រូវមាត់[១]របស់ភិក្ខុទាំងនោះទៅហើយ កុំចាំបាច់និយាយឡើយដល់ភោជនប្រក្រតីដែលជាវត្ថុសៅហ្មង ។ ដោយអាពាធ (ប្រមាត់) កើតឡើងក្នុងសរទកាលនោះផង ដោយភត្តដែលមិនរលួយនេះផង ភិក្ខុទាំងនោះក៏រីងរៃតែមានខ្លួនស្គាំងស្គមសៅហ្មង មានសម្បុរអាក្រក់ កើតជារោគលឿងស្លេកស្លាំង មានខ្លួនរវាមដោយសរសៃ ព្រោះហេតុទាំងពីរនោះ ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់បានទតឃើញភិក្ខុទាំងនោះរីងរៃតែមានខ្លួនស្គាំងស្គមសៅហ្មង មានសម្បុរអាក្រក់ កើតជារោគលឿងស្លេកស្លាំង មានខ្លួនរវាមដោយសរសៃ លុះទតឃើញហើយ ក៏ត្រាស់ហៅព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុថា ម្នាលអានន្ទ

---

១ សារត្ថទីបនី និង វិមតិវិនោទនីដីកាថា ភោជនទាំងនោះក៏ត្រូវប្រែទៅជាសៅហ្មងមិនមានឱជារសឆ្ងាញ់ពីសាវិញ ។

ភិយ្យោសោ មត្តាយ កិសា លូខា ទុព្វណ្ណា ឧប្បណ្ឌុប្បណ្ឌុកជាតា ធមនិសន្ថតគត្តា ។ ឯតរហិ ភន្តេ ភិក្ខូ តានិ បញ្ច ភេសជ្ជានិ កាលេ បដិគ្គហេត្វា កាលេ បរិភុញ្ជន្តិ តេសំ យានិបិ តានិ បាកតិកានិ លូខានិ ភោជនានិ តានិបិ នច្ឆាទេន្តិ បគេវ សេនេសិកានិ តេ តេន ចេវ សារទិកេន អាពាធេន ផុដ្ឋា ឥមិនា ច ភត្តច្ឆាទកេន តទុភយេន ភិយ្យោសោ មត្តាយ កិសា លូខា ទុព្វណ្ណា ឧប្បណ្ឌុប្បណ្ឌុកជាតា ធមនិសន្ថតគត្តា ។ អថខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ បករណេ ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ តានិ បញ្ច ភេសជ្ជានិ បដិគ្គហេត្វា កាលេបិ វិកាលេបិ បរិភុញ្ជិតុន្តិ ។

(៧៩) តេន ខោ បន សមយេន គិលានានំ ភិក្ខូនំ វសេហិ ភេសជ្ជេហិ អត្ថោ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ វសានិ ភេសជ្ជានិ

ឥឡូវនេះហេតុដូចម្ដេចបានជាពួកភិក្ខុរឹងរឹតតែមានខ្លួនស្គាំងស្គមសៅហ្មង មានសម្បុរអាក្រក់ កើតជារោគលឿងស្លេកស្លាំង មានខ្លួនរវាមដោយសរសៃ ។ ព្រះអានន្ទក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ឥឡូវនេះពួកភិក្ខុទទួលភេសជ្ជៈទាំង៥នោះក្នុងកាលគួរ ឆាន់ក្នុងកាលគួរ សូម្បីភោជនដ៏ស្និទ្ធក៏មិនត្រូវមាត់របស់ភិក្ខុទាំងនោះទៅហើយ កុំចាំបាច់និយាយឡើយដល់ភោជនប្រក្រតីដែលជាវត្ថុសៅហ្មងដោយអាពាធ (ប្រមាត់) ដែលកើតឡើងក្នុងសរទកាលនោះផង ដោយភត្តដែលមិនរលួយនេះផង ភិក្ខុទាំងនោះក៏រឹងរឹតតែមានខ្លួនស្គាំងស្គមសៅហ្មង មានសម្បុរអាក្រក់ កើតជារោគលឿងស្លេកស្លាំង មានខ្លួនរវាមដោយសរសៃ ព្រោះហេតុទាំងពីរនោះ ។ ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ទើបព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ធ្វើធម្មីកថាហើយត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកក្នុងពេលនោះថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុទទួលភេសជ្ជៈទាំង៥នោះ ឆាន់ក្នុងកាលគួរក៏បាន ក្នុងកាលមិនគួរក៏បាន(១) ។

(៧៥) សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុមានជម្ងឺត្រូវការដោយខ្លាញ់ជាថ្នាំ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុះចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតខ្លាញ់ជាភេសជ្ជៈ គឺខ្លាញ់

---

១ កាលគួរគឺតាំងពីអរុណរះទៅទល់ថ្ងៃត្រង់ ឯកាលមិនគួរនោះតាំងពីថ្ងៃជ្រេពីត្រង់ទៅទល់នឹងអរុណរះ ។

អច្ឆវសំ មច្ឆវសំ សុសុកាវសំ សូករវសំ គទ្រភវសំ កាលេ បដិគ្គហិតំ កាលេ និបក្កំ កាលេ សំសដ្ឋំ តេលបរិភោគេន បរិភុញ្ជិតុំ ។ វិកាលេ ចេ ភិក្ខវេ បដិគ្គហិតំ វិកាលេ និបក្កំ វិកាលេ សំសដ្ឋំ តញ្ចេ បរិភុញ្ជេយ្យ អាបត្តិ តិណ្ណំ ទុក្កដានំ ។ កាលេ ចេ ភិក្ខវេ បដិគ្គហិតំ វិកាលេ និបក្កំ វិកាលេ សំសដ្ឋំ តញ្ចេ បរិភុញ្ជេយ្យ អាបត្តិ ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ ។ កាលេ ចេ ភិក្ខវេ បដិគ្គហិតំ កាលេ និបក្កំ វិកាលេ សំសដ្ឋំ តញ្ចេ បរិភុញ្ជេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ កាលេ ចេ ភិក្ខវេ បដិគ្គហិតំ កាលេ និបក្កំ កាលេ សំសដ្ឋំ តញ្ចេ បរិភុញ្ជេយ្យ អនាបត្តីតិ ។

(៧៦) តេន ខោ បន សមយេន គិលានានំ ភិក្ខូនំ មូលេហិ ភេសជ្ជេហិ អត្ថោ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ មូលានិ ភេសជ្ជានិ ហលិទ្ទឹ សិង្គិវេរំ វចំ វចត្តំ អតិវិសំ កដុករោហិណឹ ឧសីរំ ភទ្ទមុត្តកំ

ខ្លាឃ្មុំ ខ្លាញ់ត្រី ខ្លាញ់ក្រពើ ខ្លាញ់ជ្រូក ខ្លាញ់លា ដែលភិក្ខុទទួលក្នុងកាលគួរ ចំអិនក្នុងកាលគួរ លាយគ្នាក្នុងកាលគួរ សម្រាប់ឲ្យភិក្ខុប្រើប្រាស់ដោយវិធីប្រើប្រាស់ដូចប្រេង (ជាសត្តាហកាលិក) បាន[១] ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើខ្លាញ់ដែលភិក្ខុបានទទួលក្នុងកាលមិនគួរ ចំអិនក្នុងកាលមិនគួរ លាយគ្នាក្នុងកាលមិនគួរ បើភិក្ខុប្រើប្រាស់ខ្លាញ់នោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដបី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើខ្លាញ់ដែលភិក្ខុទទួលក្នុងកាលគួរ តែចំអិនក្នុងកាលមិនគួរ លាយគ្នាក្នុងកាលមិនគួរ បើភិក្ខុប្រើប្រាស់ខ្លាញ់នោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើខ្លាញ់ដែលភិក្ខុទទួលក្នុងកាលគួរ ចំអិនក្នុងកាលគួរ តែលាយគ្នាក្នុងកាលមិនគួរ បើភិក្ខុប្រើប្រាស់ខ្លាញ់នោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដមួយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើខ្លាញ់ដែលភិក្ខុទទួលក្នុងកាលគួរ ចំអិនក្នុងកាលគួរ លាយគ្នាក្នុងកាលគួរ បើភិក្ខុប្រើប្រាស់ខ្លាញ់នោះ មិនត្រូវអាបត្តិឡើយ ។

(៧៦) សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុមានជម្ងឺមានសេចក្តីត្រូវការដោយឫសឬមើមជាភេសជ្ជៈ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតនូវឫសឬមើមជាភេសជ្ជៈ គឺមើមរមៀត មើមខ្ញី មើមលំពាន់ មើមប្រស់ មើមអាចក្តឹស មើមរំដេង មើមស្បូវក្រាំង មើមស្មៅក្រវាញជ្រូក ម្យ៉ាងទៀត

---

១ ប្រើប្រាស់បានកំណត់ត្រឹម ៧ ថ្ងៃជាយ៉ាងយូរ ។

យានិ វា បនញ្ញានិបិ អត្ថិ មូលានិ ភេសជ្ជានិ នេវ ខាទនីយេ ខាទនីយត្ថំ[១] ផរន្តិ ន ភោជនីយេ ភោជនីយត្ថំ[២] ផរន្តិ តានិ បដិគ្គហេត្វា យាវជីវំ បរិហរិតុំ សតិ បច្ចយេ បរិភុញ្ជិតុំ អសតិ បច្ចយេ បរិភុញ្ជន្តស្ស អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន គិលានានំ ភិក្ខូនំ មូលេហិ ភេសជ្ជេហិ បិដ្ឋេហិ អត្ថោ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ និសទំ និសទបោតកន្តិ ។

(៧៧) តេន ខោ បន សមយេន គិលានានំ ភិក្ខូនំ កសាវេហិ ភេសជ្ជេហិ អត្ថោ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ កសាវានិ ភេសជ្ជានិ និម្ពកសាវំ កុដជកសាវំ បដោលកសាវំ ផគ្គវកសាវំ នត្តមាលកសាវំ យានិ វា បនញ្ញានិបិ អត្ថិ កសាវានិ ភេសជ្ជានិ នេវ ខាទនីយេ ខាទនីយត្ថំ ផរន្តិ ន ភោជនីយេ ភោជនីយត្ថំ ផរន្តិ តានិ បដិគ្គហេត្វា យាវជីវំ បរិហរិតុំ សតិ បច្ចយេ បរិភុញ្ជិតុំ អសតិ បច្ចយេ បរិភុញ្ជន្តស្ស អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

---

១ ឱ. ខាទនីយត្តំ ។ ២ ឱ. ភោជនីយត្តំ ។

មើមដទៃណា ជាភេសជ្ជៈមិនផ្សាយទៅ ដើម្បីខាទនីយៈក្នុងខាទនីយៈ មិនផ្សាយទៅ ដើម្បីភោជនីយៈក្នុងភោជនីយៈ ឲ្យភិក្ខុទទួលមើមទាំងឡាយនោះហើយរក្សាទុកដរាបទាល់អស់បាន កាលបើមានហេតុទើបភិក្ខុឆាន់បាន កាលបើគ្មានហេតុទេ ហើយភិក្ខុឆាន់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុមានជម្ងឺមានសេចក្តីត្រូវការដោយម្សៅជាភេសជ្ជៈដែលកើតអំពីឫសឬមើម ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតថ្មកិននឹងកូនថ្មកិន ។

(៧៧) សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុមានជម្ងឺមានសេចក្តីត្រូវការដោយទឹកបត់ជាភេសជ្ជៈ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតទឹកបត់ជាភេសជ្ជៈ គឺទឹកបត់កើតអំពីដើមស្តៅ ទឹកបត់កើតអំពីដើមខ្វែងគង់ ទឹកបត់កើតអំពីដើមអម្បែងថ្ងៃ ទឹកបត់កើតអំពីវល្លិ៍បណ្តូលពេជ្រ ទឹកបត់កើតអំពីដើមទន្លាប្អុថ្ងន់ ម្យ៉ាងទៀត ទឹកបត់ដទៃណា ជាភេសជ្ជៈ មិនផ្សាយទៅ ដើម្បីខាទនីយៈក្នុងខាទនីយៈ មិនផ្សាយទៅដើម្បីភោជនីយៈក្នុងភោជនីយៈ ឲ្យភិក្ខុទទួលទឹកបត់ទាំងនោះហើយរក្សាទុកដរាបទាល់អស់បាន កាលបើមានហេតុទើបភិក្ខុឆាន់បាន កាលបើគ្មានហេតុទេ ហើយភិក្ខុឆាន់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៧៨) តេន ខោ បន សមយេន គិលានានំ ភិក្ខូនំ បណ្ណេហិ ភេសជ្ជេហិ អត្ថោ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ បណ្ណានិ ភេសជ្ជានិ និម្ពបណ្ណំ កុដជបណ្ណំ បដោលបណ្ណំ សុលសិបណ្ណំ(១) កប្បាសិកបណ្ណំ យានិ វា បនញ្ញានិបិ អត្ថិ បណ្ណានិ ភេសជ្ជានិ នេវ ខាទនីយេ ខាទនីយត្ថំ ផរន្តិ ន ភោជនីយេ ភោជនីយត្ថំ ផរន្តិ តានិ បដិគ្គហេត្វា យាវជីវំ បរិហរិតុំ សតិ បច្ចយេ បរិភុញ្ជិតុំ អសតិ បច្ចយេ បរិភុញ្ជន្តស្ស អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

(៧៩) តេន ខោ បន សមយេន គិលានានំ ភិក្ខូនំ ផលេហិ ភេសជ្ជេហិ អត្ថោ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ផលានិ ភេសជ្ជានិ វិលង្គំ បិប្ផលឹ មរិចំ ហរីតកំ វិភីតកំ អាមលកំ គោដ្ឋផលំ(២) យានិ វា បនញ្ញានិបិ អត្ថិ ផលានិ ភេសជ្ជានិ នេវ ខាទនីយេ ខាទនីយត្ថំ ផរន្តិ ន ភោជនីយេ

---

១ តុលសិបណ្ណន្តិ កត្ថចិ បោត្ថកេ ទិស្សតិ ។ ២ កោដ្ឋផលន្តិ កត្ថចិ បោត្ថកេ ទិស្សតិ ។

(៧៨) សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុមានជម្ងឺមានសេចក្តីត្រូវការដោយស្លឹកឈើជាភេសជ្ជៈ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតស្លឹកឈើជាភេសជ្ជៈ គឺស្លឹកស្ដៅ ស្លឹកខ្លឹងគង់ ស្លឹកអម្បែងថ្លៃ ស្លឹកម្រះព្រៅ ឬដីរលីងលាក់ ស្លឹកកប្បាស ម្យ៉ាងទៀត ស្លឹកដទៃណាជាភេសជ្ជៈ មិនផ្សាយទៅ ដើម្បីខាទនីយៈក្នុងខាទនីយៈ មិនផ្សាយទៅដើម្បីភោជនីយៈក្នុងភោជនីយៈ ឲ្យភិក្ខុទទួលស្លឹកទាំងនោះហើយទុកដរាបទល់អស់បាន កាលបើមានហេតុទើបភិក្ខុឆាន់បាន កាលបើគ្មានហេតុទេហើយភិក្ខុឆាន់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៧៩) សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុមានជម្ងឺមានសេចក្តីត្រូវការដោយផ្លែឈើជាភេសជ្ជៈ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតផ្លែឈើជាភេសជ្ជៈ គឺផ្លែពិលង្គ ផ្លែដីប្លី ផ្លែម្រេច ផ្លែសម៉ ផ្លែសម៉ពីភេក ផ្លែកន្ទួតព្រៃ ផ្លែក្រវាញ ម្យ៉ាងទៀត ផ្លែឈើដទៃណាជាភេសជ្ជៈ មិនផ្សាយទៅដើម្បីខាទនីយៈក្នុងខាទនីយៈ មិនផ្សាយទៅដើម្បីភោជនីយៈ

ភោជនីយត្ថំ ផរន្តិ តានិ បដិគ្គហេត្វា យាវជីវំ បរិហរិតុំ សតិ បច្ចយេ បរិភុញ្ជិតុំ អសតិ បច្ចយេ បរិភុញ្ជន្តស្ស អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

(៨០) តេន ខោ បន សមយេន គិលានានំ ភិក្ខូនំ ជតូហិ ភេសជ្ជេហិ អត្ថោ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ជតូនិ ភេសជ្ជានិ ហិង្គុំ ហិង្គុជតុំ ហិង្គុសិបាដិកំ តកំ តកបត្តឹ តកបណ្ណឹ សជ្ជុលសំ យានិ វា បនញ្ញានិបិ អត្ថិ ជតូនិ ភេសជ្ជានិ នេវ ខាទនីយេ ខាទនីយត្ថំ ផរន្តិ ន ភោជនីយេ ភោជនីយត្ថំ ផរន្តិ តានិ បដិគ្គហេត្វា យាវជីវំ បរិហរិតុំ សតិ បច្ចយេ បរិភុញ្ជិតុំ អសតិ បច្ចយេ បរិភុញ្ជន្តស្ស អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

កុងភោជនីយៈ ឲ្យភិក្ខុទទួលផ្លែឈើទាំងឡាយនោះ ហើយរក្សាទុកដរាបទល់អស់បាន កាលបើមានហេតុ ទើបភិក្ខុឆាន់បាន កាលបើគ្មានហេតុទេ ហើយភិក្ខុឆាន់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៨០) សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុមានជម្ងឺមានសេចក្តីត្រូវការដោយជ័រឈើជាភេសជ្ជៈ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតជ័រឈើជាភេសជ្ជៈ គឺជ័រដែលហូរចេញអំពីដើមហិង្គុ ១ ជ័រដែលគេយកស្លឹកទឹងមែកហិង្គុមករំងាស់ ១ ជ័រដែលគេយកតែស្លឹកហិង្គុតែម្យ៉ាងមករំងាស់ ១ (ជ័រទាំងបីយ៉ាងនេះជាជាតិហិង្គុទាំងអស់) ជ័រដែលហូរចេញអំពីត្រួយឈើ ១ ជ័រដែលហូរចេញអំពីស្លឹកឈើ ១ ជ័រដែលគេបេះស្លឹកឈើយកមកធ្វើ ១ កំញាន ១ ម្យ៉ាងទៀត ជ័រឈើដទៃណាដែលជាភេសជ្ជៈ មិនផ្សាយទៅ ដើម្បីខាទនីយៈកុងខាទនីយៈ មិនផ្សាយទៅដើម្បីភោជនីយៈកុងភោជនីយៈ ឲ្យភិក្ខុទទួលជ័រឈើទាំងនោះ ហើយរក្សាទុកដរាបទល់អស់បាន កាលបើមានហេតុ ទើបភិក្ខុឆាន់បាន កាលបើគ្មានហេតុទេ ហើយភិក្ខុឆាន់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៨១) តេន ខោ បន សមយេន គិលានានំ ភិក្ខូនំ លោណេហិ ភេសជ្ជេហិ អត្ថោ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ លោណានិ ភេសជ្ជានិ សាមុទ្ទំ កាឡលោណំ សិន្ធវំ ឧព្ភិទំ បិលំ យានិ វា បនញ្ញានិបិ អត្ថិ លោណានិ ភេសជ្ជានិ នេវ ខាទនីយេ ខាទនីយត្ថំ ផរន្តិ ន ភោជនីយេ ភោជនីយត្ថំ ផរន្តិ តានិ បដិគ្គហេត្វា យាវជីវំ បរិហរិតុំ សតិ បច្ចយេ បរិភុញ្ជិតុំ អសតិ បច្ចយេ បរិភុញ្ជន្តស្ស អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

(៨២) តេន ខោ បន សមយេន អាយស្មតោ អានន្ទស្ស ឧបជ្ឈាយស្ស អាយស្មតោ បេលដ្ឋសីសស្ស ថុល្លកច្ឆាពាធោ ហោតិ ។ តស្ស លសិកាយ ចីវរានិ កាយេ លគ្គន្តិ ។ តានិ ភិក្ខូ ឧទកេន តេមេត្វា តេមេត្វា អបកឌ្ឍន្តិ ។ អទ្ទសា ខោ ភគវា សេនាសនចារិកំ អាហិណ្ឌន្តោ តេ ភិក្ខូ តានិ ចីវរានិ ឧទកេន តេមេត្វា តេមេត្វា អបកឌ្ឍន្តេ ទិស្វាន

(៨១) សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុមានជម្ងឺមានសេចក្ដីត្រូវការដោយអំបិលជាភេសជ្ជៈ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតអំបិលជាភេសជ្ជៈ គឺអំបិលកើតក្បែរឆ្នេរសមុទ្រ មានបែបដូចដីខ្សាច់ អំបិលមានពណ៌ខ្មៅ (អំបិលប្រក្រតី) អំបិលមានពណ៌សកើតលើភ្នំ អំបិលដែលមានពន្លកដុះអំពីផែនដី (អំបិលដែលកើតអំពីអាចម៍ដីមានរសប្រៃ) អំបិលមានពណ៌ក្រហមដែលគេចំអិនជាមួយនឹងគ្រឿងសម្ភារៈទាំងពួងម្យ៉ាងទៀត អំបិលដទៃណាដែលជាភេសជ្ជៈ មិនផ្សាយទៅ ដើម្បីខាទនីយៈក្នុងខាទនីយៈ មិនផ្សាយទៅ ដើម្បីភោជនីយៈក្នុងភោជនីយៈ ឲ្យភិក្ខុទទួលអំបិលទាំងនោះ ហើយរក្សាទុកដរាបទល់អស់បាន កាលបើមានហេតុ ទើបភិក្ខុឆាន់បាន កាលបើគ្មានហេតុទេ ហើយភិក្ខុឆាន់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៨២) សម័យនោះឯង ព្រះវេលដ្ឋសីសៈដ៏មានអាយុជាឧបជ្ឈាយ៍របស់ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុកើតបូសធំ ។ ចីវរដែលប្រលាក់ដោយទឹករំអិលក៏ជាប់ស្អិតនៅនឹងកាយរបស់ព្រះវេលដ្ឋសីសៈនោះ ។ ពួកភិក្ខុក៏យកទឹកទៅលាបចីវរនោះឲ្យសើម ៗ ហើយបកចេញ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ពុទ្ធដំណើរទៅកាន់សេនាសនចារិក បានទតឃើញភិក្ខុទាំងនោះកំពុងយកទឹកទៅលាបចីវរទាំងនោះឲ្យសើម ៗ ហើយបកចេញ លុះទតហើយ

យេន តេ ភិក្ខូ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា តេ ភិក្ខូ ឯតទវោច កិមិមស្ស ភិក្ខវេ ភិក្ខុនោ អាពាធោតិ ។ ឥមស្ស ភន្តេ អាយស្មតោ ថុល្លកច្ឆាពាធោ លសិកាយ ចីវរានិ កាយេ លគ្គន្តិ តានិ មយំ ឧទកេន តេមេត្វា តេមេត្វា អបកឌ្ឍាមាតិ ។ អថខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ បករណេ ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ យស្ស កណ្ឌុ វា បិឡកា វា អស្សាវោ វា ថុល្លកច្ឆា វា អាពាធោ កាយោ វា ទុគ្គន្ធោ ចុណ្ណានិ ភេសជ្ជានិ អគិលានស្ស ឆកណំ មត្តិកំ រជននិបក្កំ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឧទុក្ខលំ មុសលន្តិ ។

(៨៣) តេន ខោ បន សមយេន គិលានានំ ភិក្ខូនំ ចុណ្ណេហិ ភេសជ្ជេហិ ចាលិតេហិ អត្ថោ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ

ទ្រង់ចូលទៅកាន់សំណាក់ភិក្ខុទាំងនោះ លុះចូលទៅដល់ហើយ ទ្រង់មានពុទ្ធដម្រាស់នេះនឹងភិក្ខុទាំងនោះថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនេះមានអា-ពាធដូចម្ដេច ៗ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ព្រះវេលដ្ឋសីសៈដ៏មានអាយុនេះកើតបូសធំ ចីវរប្រលាក់ដោយទឹករំអិលជាប់ស្អិតនៅនឹងកាយ ខ្ញុំព្រះអង្គទាំងឡាយយកទឹកមកលាបចីវរទាំងនោះឲ្យសើមៗហើយបកចេញ ៗ គ្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ទើបព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ធ្វើធម្មីកថាហើយត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកក្នុងពេលនោះថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុណាមានអាពាធ គឺកមរមាស់ក្ដី បូសតូចក្ដី អាពាធទឹករងៃក្ដី បូសធំក្ដី នឹងកាយមានក្លិនអាក្រក់ តថាគតអនុញ្ញាតគ្រឿងលំអិតជាភេសជ្ជៈដល់ភិក្ខុនោះ តថាគតអនុញ្ញាតអាចម៍គោ ដីស្អិត នឹងកាកនៃគ្រឿងជ្រលក់ ដល់ភិក្ខុដែលមានជម្ងឺ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតត្បាល់នឹងអង្រែ ៗ

(៨៣) សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុមានជម្ងឺមានសេចក្ដីត្រូវការដោយគ្រឿងលំអិតជាភេសជ្ជៈ ដែលគេរែងរួចស្រេចហើយ ៗ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ៗ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា

ភិក្ខវេ ចុណ្ណចាលនិន្តិ ។ សណ្ហេហិ អត្ថោ ហោតិ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ទុស្សចាលនិន្តិ ។

(៨៦) តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស ភិក្ខុនោ អមនុស្សិកាពាធោ ហោតិ ។ តំ អាចរិយុបជ្ឈាយា ឧបដ្ឋហន្តា នាសក្ខឹសុ អរោគំ កាតុំ ។ សោ សូករសូនំ គន្ត្វា អាមកមំសំ ខាទិ អាមកលោហិតំ បិវិ ។ តស្ស សោ អមនុស្សិកាពាធោ បដិប្បស្សម្ភិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អមនុស្សិកាពាធេ អាមកមំសំ អាមកលោហិតន្តិ ។

(៨៧) តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស ភិក្ខុនោ ចក្ខុរោគាពាធោ ហោតិ ។ តំ ភិក្ខូ បរិគ្គហេត្វា ឧច្ចារំបិ បស្សាវំបិ និក្ខាមេន្តិ ។ អទ្ទសា ខោ ភគវា សេនាសនចារិកំ អាហិណ្ឌន្តោ តេ ភិក្ខូ តំ ភិក្ខុំ បរិគ្គហេត្វា

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតកញ្ច្រែងសម្រាប់រែងគ្រឿងល្អិត ។ (ពួកភិក្ខុមានជម្ងឺ)មានសេចក្តីត្រូវការដោយគ្រឿងលំអិតដ៏ល្អិតក្រៃលែង ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតកញ្ច្រែងសំពត់(១) ។

[៨៤] សម័យនោះឯង មានភិក្ខុ ១ រូបមានអាពាធកើតអំពីអមនុស្ស(២) ។ អាចារ្យនិងឧបជ្ឈាយ៍ជាអ្នកបម្រើភិក្ខុនោះក៏មិនអាចនឹងធ្វើភិក្ខុនោះឲ្យស្បើយរោគបាន ។ ភិក្ខុនោះទៅកាន់កន្លែងគេសម្លាប់ជ្រូកហើយក៏ស៊ីសាច់ឆៅ(៣)ផឹកឈាមស្រស់(៤) ។ អាពាធរបស់ភិក្ខុនោះដែលកើតអំពីអមនុស្សនោះក៏រម្ងាប់ទៅ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតសាច់ឆៅ ឈាមស្រស់ ដល់ភិក្ខុដែលមានអាពាធកើតអំពីអមនុស្ស ។

[៨៥] សម័យនោះឯង ភិក្ខុ ១ រូបមានអាពាធឈឺភ្នែក ។ ភិក្ខុទាំងឡាយនាំគ្នាគ្រាហ៍ភិក្ខុនោះទៅឲ្យបន្ទោបង់ឧច្ចារៈផង បស្សាវៈផង ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ពុទ្ធដំណើរទៅកាន់សេនាសនចារិក បានទតឃើញភិក្ខុ

---

១ វត្ថុសម្រាប់រែងគ្រឿងល្អិតមានម្សៅជាដើម ដែលហៅថា កាតៅ ។ ២ ជម្ងឺដែលឈឺព្រោះខ្មោចចូល ។ ៣-៤ អដ្ឋកថា ថា ភិក្ខុនោះមិនស៊ីសាច់ឆៅផឹកឈាមស្រស់នោះខ្លួនឯងទេ គឺខ្មោចដែលវាចូលភិក្ខុនោះវាស៊ីវាផឹក លុះស៊ីផឹកហើយវាចេញទៅ ។

ភេសជ្ជក្ខន្ធកេ អញ្ជនាទិអនុជាននកថា

ឧច្ចារំបិ បស្សាវំបិ និក្ខាមេន្តេ ទិស្វាន យេន តេ ភិក្ខូ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា តេ ភិក្ខូ ឯតទវោច កិមិមស្ស ភិក្ខវេ ភិក្ខុនោ អាពាធោតិ ។ ឥមស្ស ភន្តេ អាយស្មតោ ចក្ខុរោគាពាធោ ឥមំ មយំ បរិគ្គហេត្វា ឧច្ចារំបិ បស្សាវំបិ និក្ខាមេមាតិ ។ អថខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ បករណេ ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អញ្ជនំ កាឡញ្ជនំ រសញ្ជនំ សោតញ្ជនំ គេរុកំ កបល្លន្តិ ។ អញ្ជនុបបឹសនេហិ[១] អត្ថោ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ចន្ទនំ តគរំ កាឡានុសារិយំ តាលីសំ ភទ្ទមុត្តកន្តិ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ បិដ្ឋានិ អញ្ជនានិ

---

១ ឱ. អញ្ជនុបបិសនេហិ ។

ទាំងនោះកំពុងនាំគ្នាក្រាហ៍ភិក្ខុនោះទៅឲ្យបន្ទោបង់ឧច្ចារៈផង បស្សាវៈផង លុះទតឃើញហើយក៏ទ្រង់ចូលទៅកាន់លំនៅភិក្ខុទាំងនោះ លុះចូលទៅដល់ហើយ ទ្រង់មានពុទ្ធតម្រាស់នេះនឹងភិក្ខុទាំងនោះថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនេះមានអាពាធដូចម្ដេច ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន លោកដ៏មានអាយុនេះមានអាពាធឈឺភ្នែក ខ្ញុំព្រះអង្គទាំងឡាយនាំគ្នាក្រាហ៍ភិក្ខុនេះទៅឲ្យបន្ទោបង់ឧច្ចារៈផង បស្សាវៈផង ។ ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ទើបព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ធ្វើធម្មីកថាហើយត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកក្នុងពេលនោះថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតថ្នាំបន្តក់ភ្នែក គឺថ្នាំបន្តក់ភ្នែកមានពណ៌ខ្មៅ (ដែលគេស្ងួរដោយគ្រឿងសម្ភារៈទាំងពួង) ថ្នាំបន្តក់ភ្នែកធ្វើពីផ្ការទេ (ដែលគេធ្វើដោយគ្រឿងសម្ភារៈផ្សេង ៗ) ថ្នាំបន្តក់ភ្នែកដែលកើត ក្នុងខ្សែទឹក ដ័រវេង់នឹងធ្យូង (ដែលគេយកអំពីអណ្ដាតបទីប) ។ ពួកភិក្ខុមានសេចក្ដីត្រូវការដោយវត្ថុដែលយកមកកិនលាយជាមួយគ្នានឹងថ្នាំបន្តក់ភ្នែក ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតខ្លឹមចន្ទន៍ ខ្លឹមក្រស្នា ខ្លឹមក្លាំពាក់ កញ្ចាន នឹងមើមស្មៅក្រវាញជ្រូក ។ សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុទុកថ្នាំបន្តក់ភ្នែកទាំងឡាយ ដែលជាម្សៅក្នុងសៀន

ថាលកេបិ សរាវកេបិ និក្ខិបន្តិ តិណចុណ្ណេហិបិ
បំសុកេហិបិ ឱកិរិយន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេ-
សុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អញ្ជនិន្តិ ។ តេន ខោ បន
សមយេន ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខូ ឧច្ចាវចា អញ្ជនិយោ ធារេន្តិ
សោវណ្ណមយំ រូបិយមយំ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ
វិបាចេន្តិ សេយ្យថាបិ នាម គិហី កាមភោគិនោតិ ។
ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ន ភិក្ខវេ ឧច្ចាវចា អញ្ជនី
ធារេតព្វា យោ ធារេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស អនុជានាមិ
ភិក្ខវេ អដ្ឋិមយំ ទន្តមយំ វិសាណមយំ នឡមយំ វេឡុ-
មយំ កដ្ឋមយំ ជតុមយំ ផលមយំ លោហមយំ សង្ខ-
នាភិមយន្តិ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ជនី អបារុតា

ទាំងឡាយខ្លះ ក្នុងផ្តិលទាំងឡាយខ្លះ (ថ្នាំបន្តក់ទាំងឡាយនោះ) ប្រឡូក ប្រឡំទៅដោយកំទេចស្មៅទាំងឡាយខ្លះ ដោយអាចម៍ដីទាំងឡាយខ្លះ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតក្លាក់សម្រាប់ដាក់ថ្នាំបន្តក់ភ្នែក ។ សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុប្រើប្រាស់ក្លាក់សម្រាប់ដាក់ថ្នាំបន្តក់ភ្នែកខ្ពស់ទឹងទាប (គឺមានល្អមានអាក្រក់) គឺក្លាក់ធ្វើដោយមាស នឹងក្លាក់ធ្វើដោយប្រាក់ ។ មនុស្សទាំងឡាយពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ដូចជាពួកគ្រហស្ថដែលបរិភោគកាមគុណ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវប្រើប្រាស់ក្លាក់សម្រាប់ដាក់ថ្នាំបន្តក់ភ្នែកខ្ពស់ទឹងទាបទេ ភិក្ខុណាប្រើប្រាស់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតក្លាក់ធ្វើដោយឆ្អឹង[1]ធ្វើដោយភ្លុក ធ្វើដោយស្នែង ធ្វើដោយដើមបបុស ធ្វើដោយដើមឫស្សី ធ្វើដោយឈើ ធ្វើដោយជ័រឈើ ធ្វើដោយផ្លែឈើ ធ្វើដោយលោហធាតុ[2]ធ្វើដោយគុជសង្ខ ។ សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុមិនបានបិទក្លាក់សម្រាប់ដាក់ថ្នាំ

---

១ វៀរលែងតែឆ្អឹងមនុស្សចេញ ក្រៅពីនោះទោះឆ្អឹងអ្វីៗក៏គួរទាំងអស់ ។ ២ គឺក្លាក់ដែលធ្វើពីជាតិស្ពាន់ ទង់ដែង ដែក សំណផុក សំណប៉ាហាំង ។

ហោតិ តិណចុណ្ណេហិបិ បំសុកេហិបិ ឱកិរិយន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អបិធានន្តិ ។ អបិធានំ និបតតិ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ សុត្តកេន ពន្ធិត្វា អញ្ជនិយា ពន្ធិតុន្តិ ។ អញ្ជនី ផលតិ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ សុត្តកេន សិព្វេតុន្តិ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ អង្គុលិយា អញ្ជន្តិ អក្ខីនិ ទុក្ខានិ ហោន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អញ្ជនីសលាកន្តិ ។ តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ ឧច្ចាវចា អញ្ជនីសលាកាយោ ធារេន្តិ សោវណ្ណមយំ រូបិយមយំ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ សេយ្យថាបិ គិហី កាមភោគិនោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ន ភិក្ខវេ ឧច្ចាវចា អញ្ជនីសលាកា ធារេតព្វា យោ ធារេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អដ្ឋិមយំ ទន្តមយំ វិសាណមយំ ។ បេ ។

បន្ទក់ក្អែក ឃ្មាំទាំងនោះក៏ប្រឡូកប្រឡំ ដោយកំទេចស្មៅទាំងឡាយខ្វះ ដោយអាចម៍ដីទាំងឡាយខ្វះ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតគម្របប្តូក ។ គម្របបេះតែធ្លាក់ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុរុំប្តូចងក្វាក់ដោយខ្សែ ។ ក្វាក់ក៏បេះតែបែក ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុស្រេះដោយខ្សែ ។ សម័យនោះ ពួកភិក្ខុបន្ទក់ក្អែកដោយម្រាមដៃ ក្អែកទាំងឡាយក៏មិនស្រួល ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតចង្កឹះក្វាក់ ។ សម័យនោះ ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុប្រើប្រាស់ចង្កឹះក្វាក់ដ៏ខ្ពស់ទីងទាប គឺចង្កឹះធ្វើដោយមាសខ្វះ ធ្វើដោយប្រាក់ខ្វះ ។ ពួកមនុស្សពោលទោស តិះដៀលបន្តុះបង្អាប់ថា ដូចជាពួកគ្រហស្ថអ្នកបរិភោគកាមគុណ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវប្រើប្រាស់ចង្កឹះក្វាក់ដ៏ខ្ពស់ទីងទាបទេ ភិក្ខុណាប្រើប្រាស់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតចង្កឹះដែលធ្វើដោយឆ្អឹង ធ្វើដោយភ្លុក ធ្វើដោយស្នែង ។បេ។ ធ្វើ

សង្ខនាភិមយន្តិ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ជនិសលាកា ភូមិយំ បតតិ[១] ផរុសា ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ សលាកោធានិយន្តិ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ អញ្ជនិម្បិ អញ្ជនិសលាកម្បិ ហត្ថេន បរិហរន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អញ្ជនិត្ថវិកន្តិ ។ អំសវទ្ធកោ[២] ន ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អំសវទ្ធកំ ពន្ធនសុត្តកន្តិ ។

(៨៦) តេន ខោ បន សមយេន អាយស្មតោ បិលិន្ទវច្ឆស្ស សីសាភិតាបោ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ មុទ្ធនិ តេលកន្តិ ។ នក្ខមនីយោ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ នត្ថុកម្មន្តិ ។ នត្ថុ គលតិ ។

---

១ ឱ. បតិតា ។ ២ ឱ. អំសពទ្ធកោ ។

ដោយគូថសន្ធិ ។ សម័យនោះ ចង្កឹះក្ដាក់ក៏ធ្លាក់ទៅលើផែនដី ចង្កឹះក្ដាក់នោះក៏អាក្រក់មិនស្អាត ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតបំពង់សម្រាប់ដាក់ចង្កឹះ ។ សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុរក្សាក្ដាក់សម្រាប់ដាក់ថ្នាំបន្តក់ភ្នែកខ្វះ ចង្កឹះក្ដាក់ខ្វះនៅតែនឹងដៃ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតថង់សម្រាប់ដាក់ក្ដាក់ ។ ខ្សែយោគរបស់ថង់នោះក៏មិនទាន់មាន ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតនូវខ្សែយោគនឹងខ្សែសម្រាប់ចង ។

(៨៦) សម័យនោះឯង ព្រះបិលិន្ទវច្ឆត្ថេរដ៏មានអាយុកើតជម្ងឺក្ដៅក្បាល ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតប្រេងសម្រាប់លាបក្បាល ។ ព្រះបិលិន្ទវច្ឆត្ថេរក៏នៅតែអត់ទ្រាំពេលនោះមិនបាន ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតនត្ថុកម្ម (គឺការហិតប្រេងតាមច្រមុះ) ។ ឯថ្នាំសម្រាប់ហិតប្រេងទៅតាមច្រមុះក៏ក៏ពប់ខ្ចាយទៅ ។

ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ នត្ថុករណិន្តិ ។ តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ ឧច្ចាវចា នត្ថុករណិយោ ធារេន្តិ សោវណ្ណមយំ រូបិយមយំ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ សេយ្យថាបិ គិហី កាមភោគិនោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ន ភិក្ខវេ ឧច្ចាវចា នត្ថុករណី ធារេតព្វា យោ ធារេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អដ្ឋិមយំ ។បេ។ សង្ខនាភិមយន្តិ ។ នត្ថុំ វិសមំ អាសិញ្ចិយន្តិ[១] ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ យមកំ នត្ថុករណិន្តិ ។ នក្ខមនីយោ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ

---

១ ឱ. នត្ថុំ វិសមំ អាសិញ្ចន្តិ ។

ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតបំពង់សម្រាប់បញ្ចុកទៅតាមច្រមុះ (គឺបំពង់នត្ថុ) ។ សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុប្រើប្រាស់បំពង់នត្ថុដ៏ខ្ពស់ទីងទាប គឺបំពង់នត្ថុធ្វើដោយមាសខ្លះ ធ្វើដោយប្រាក់ខ្លះ ។ ពួកមនុស្សពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ដូចជាពួកគ្រហស្ថដែលបរិភោគកាមគុណ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវប្រើប្រាស់បំពង់នត្ថុដ៏ខ្ពស់ទីងទាបទេ ភិក្ខុណាប្រើប្រាស់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតបំពង់នត្ថុដែលធ្វើដោយឆ្អឹង ។បេ។ ធ្វើដោយគូថសង្ខ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយបន្តក់ថ្នាំសម្រាប់នត្ថុទៅមិនស្មើគ្នា[1] ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតបំពង់សម្រាប់នត្ថុជាគូ[2] ។ ភិក្ខុទាំងនោះក៏នៅតែអត់ទ្រាំមិនបាន ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា

---

១ គឺប្រេងដែលចូលទៅតាមច្រមុះនោះមិនស្មើគ្នា ចូលកាលច្រើនចូលកាលតិច ។ ២ ដើម្បីឲ្យនត្ថុចូលទៅព្រមគ្នា ។

ភិក្ខវេ ធូមំ បាតុន្តិ ។ តញ្ញេវ វដ្ដិំ អាលិម្បេត្វា បិវន្តិ កណ្ឋោ ឌហតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ធូមនេត្តន្តិ ។ តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ ឧច្ចាវចានិ ធូមនេត្តានិ ធារេន្តិ សោវណ្ណមយំ រូបិយមយំ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ សេយ្យថាបិ គិហី កាមភោគិនោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ន ភិក្ខវេ ឧច្ចាវចានិ ធូមនេត្តានិ ធារេតព្វានិ យោ ធារេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អដ្ឋិមយំ ។ បេ ។ សង្ខនាភិមយន្តិ ។ តេន ខោ បន សមយេន ធូមនេត្តានិ អបារុតានិ ហោន្តិ បាណកា បវិសន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អបិធានន្តិ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ ធូមនេត្តានិ ហត្ថេន បរិហរន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ធូមនេត្តត្ថវិកន្តិ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យដក់យកផ្សែង ។ ពួកភិក្ខុក៏យកថ្នាំនោះមកមូរធ្វើជាបារីហើយដក់ទៅ (ក៏ត្រឡប់ទៅជា) ក្តៅក ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតនូវខ្សៀរ ។ សម័យនោះឯង ឆព្វគ្គិយភិក្ខុប្រើប្រាស់ខ្សៀរដ៏ខ្ពស់ទីងទាប គឺខ្សៀរធ្វើដោយមាសខ្លះធ្វើដោយប្រាក់ខ្លះ ។ មនុស្សទាំងឡាយក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ដូចជាពួកគ្រហស្ថអ្នកបរិភោគកាមគុណ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវប្រើប្រាស់ខ្សៀរទាំងឡាយដ៏ខ្ពស់ទីងទាបទេ ភិក្ខុណាប្រើប្រាស់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតខ្សៀរដែលធ្វើដោយឆ្អឹង ។ បេ ។ ដែលធ្វើដោយគូថសង្ខ ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយមិនបានបិទគ្របខ្សៀរទុក សត្វតូច ៗ ក៏ចូលទៅក្នុងខ្សៀរនោះ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតនូវគម្រប ។ សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុរក្សាខ្សៀរនៅតែនឹងដៃ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតនូវថង់សម្រាប់ដាក់ខ្សៀរ ។

ឯកតោ ឃំសិយន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ យមកត្ថវិកន្តិ ។ អំសវទ្ធកោ ន ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អំសវទ្ធកំ ពន្ធនសុត្តកន្តិ ។

[៨៧] តេន ខោ បន សមយេន អាយស្មតោ បិលិន្ទវច្ឆស្ស វាតាពាធោ ហោតិ ។ វេជ្ជា ឯវមាហំសុ តេលំ បចិតព្វន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ តេលបាកន្តិ ។ តស្មឹ ខោ តេល-បាកេ មជ្ជំ បក្ខិបិតព្វំ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ តេលបាកេ មជ្ជំ បក្ខិបិតុន្តិ ។ តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ អតិបក្ខិត្តមជ្ជានិ តេលានិ បចន្តិ តានិ បិវិត្វា មជ្ជន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ន ភិក្ខវេ អតិបក្ខិត្តមជ្ជំ តេលំ បាតព្វំ យោ បិវេយ្យ យថាធម្មោ

ឯខ្សៀវទឹកគម្របក៏ទង្គិចគ្នា ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតនូវថង់ជាគូ ។ ខ្សែយោគរបស់ថង់ក៏មិនទាន់មាននៅឡើយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតនូវខ្សែយោគនឹងខ្សែសម្រាប់ចង ។

(៨៧) សម័យនោះឯង ព្រះបិលិន្ទវច្ឆដ៏មានអាយុមានអាពាធកើតអំពីខ្យល់ ។ ពេទ្យទាំងឡាយនិយាយយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុត្រូវស្ងោរប្រេង ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុស្ងោរប្រេងបាន ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក៏លាយទឹកស្រវឹងក្នុងប្រេងដែលស្ងោរនោះ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុលាយទឹកស្រវឹងក្នុងប្រេងដែលស្ងោរបាន ។ សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុស្ងោរប្រេងលាយទឹកស្រវឹងច្រើនពេក ដល់នាំគ្នាផឹកប្រេងនោះទៅក៏ស្រវឹង ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវផឹកប្រេងដែលគេលាយទឹកស្រវឹងច្រើនពេកទេ

ការេត្វា ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ យស្មឹ តេលបាកេ មជ្ជស្ស ន វណ្ណោ ន គន្ធោ ន រសោ បញ្ញាយតិ ឯវរូបំ មជ្ជបក្ខិត្តំ តេលំ បាតុន្តិ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូនំ ពហុំ អតិបក្ខិត្តមជ្ជំ តេលំ បក្កំ ហោតិ ។ អថខោ ភិក្ខូនំ ឯតទហោសិ កថន្នុ ខោ អតិបក្ខិត្តមជ្ជេ តេលេ បដិបជ្ជិតព្វន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អព្ភញ្ជនំ អធិដ្ឋាតុន្តិ ។ តេន ខោ បន សមយេន អាយស្មតោ បិលិន្ទវច្ឆស្ស ពហុំ(១) តេលំ បក្កំ ហោតិ ។ តេលភាជនំ ន វិជ្ជតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ តីណិ តុម្ពានិ លោហតុម្ពំ កដ្ឋតុម្ពំ ផលតុម្ពន្តិ ។ តេន ខោ បន សមយេន អាយស្មតោ បិលិន្ទវច្ឆស្ស អង្គវាតោ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ

---

១ ឱ. ពហុតរំ ។

ភិក្ខុណាផឹក ត្រូវវិន័យធរឲ្យភិក្ខុនោះធ្វើតាមធម៌[១] ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ប្រេងស្លណាដែលគ្មានពណ៌ គ្មានក្លិនទឹងគ្មានរសរបស់ទឹកស្រវឹងប្រាកដឡើងទេ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុផឹកប្រេងដែលគេលាយទឹកស្រវឹងមានសភាពយ៉ាងនោះបាន ។ សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុស្លប្រេងលាយទឹកស្រវឹងច្រើនពេក ។ ក្នុងពេលនោះភិក្ខុទាំងឡាយក៏មានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នេះថា ប្រេងដែលគេលាយនឹងទឹកស្រវឹងច្រើនពេក តើយើងត្រូវប្រតិបត្តិដូចម្តេច ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុទុកដាក់ប្រេងដែលគេលាយទឹកស្រវឹងច្រើនពេកនោះជាថ្នាំរឹតប្តុលាបទៅវិញ ។ សម័យនោះឯង ព្រះបិលិន្ទវច្ឆដ៏មានអាយុ មានប្រេងដែលស្លហើយជាច្រើន ។ តែគ្មានភាជន៍សម្រាប់ដាក់ប្រេង ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតនូវតុម្ព (គឺកុណ្ឌីទឹក) ទាំង ៣ យ៉ាង គឺតុម្ពធ្វើដោយទង់ដែង ១ តុម្ពធ្វើដោយឈើ ១ តុម្ពធ្វើដោយផ្លែឈើ ១ ។ សម័យនោះឯង ព្រះបិលិន្ទវច្ឆដ៏មានអាយុកើតរោគខ្យល់ក្នុងអវយវៈ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គ

---

១ ត្រូវឲ្យភិក្ខុនោះសំដែងអាបត្តិបាចិត្តិយចេញ ។

សេទកម្មន្តិ ។ ន ក្ខមនីយោ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ សម្ភារសេទន្តិ ។ ន ក្ខមនីយោ ហោតិ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ មហាសេទន្តិ ។ ន ក្ខមនីយោ ហោតិ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ភង្គោទកន្តិ ។ ន ក្ខមនីយោ ហោតិ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឧទកកោដ្ឋកន្តិ ។

[៨៨] តេន ខោ បន សមយេន អាយស្មតោ បិលិន្ទវច្ឆស្ស បព្វវាតោ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ លោហិតំ មោចេតុន្តិ ។

ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតសេទកម្ម (ការធ្វើឲ្យចេញញើស) ។ ព្រះបិលិន្ទវច្ឆដ៏មានអាយុក៏នៅតែអត់ទ្រាំមិនបាន ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុផ្តង់ដោយស្លឹកឈើនឹងមែកឈើផ្សេងៗ ។ ព្រះបិលិន្ទវច្ឆដ៏មានអាយុក៏នៅតែអត់ទ្រាំមិនបាន ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យផ្តង់ធំ[១] ។ ព្រះបិលិន្ទវច្ឆដ៏មានអាយុក៏នៅតែអត់ទ្រាំមិនបាន ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតទឹកដែលគេស្ងោរលាយនឹងស្លឹកឈើ មែកឈើផ្សេងៗ ។ ព្រះបិលិន្ទវច្ឆដ៏មានអាយុក៏នៅតែអត់ទ្រាំមិនបាន ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតបន្ទប់ទឹក[២] ។

(៨៨) សម័យនោះឯង ព្រះបិលិន្ទវច្ឆដ៏មានអាយុកើតរោគខ្យល់ចុកសៀតក្នុងសន្លាក់ដៃជើងជាដើម ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុធ្វើឈាមឲ្យហូរចេញបាន ។

១ អដ្ឋកថា ថា ត្រូវដាក់រងើកភ្លើងឲ្យពេញក្នុងរណ្តៅឲ្យបានប្រមាណមួយជំហរបុរស រួចបិទរណ្តៅនោះដោយអាចម៍ដីនឹងដីខ្សាច់ជាដើមហើយ ក្រាលស្លឹកឈើផ្សេងៗលើរណ្តៅនោះហើយយកប្រេងលាបខ្លួនរួចដេកប្រែចុះប្រែឡើងលើរណ្តៅនោះឲ្យចេញញើសពីសរីរៈ ។ ២ អដ្ឋកថាថា ត្រូវដាក់ទឹកក្តៅឲ្យពេញក្នុងភាជន៍ឬស្នូកហើយចូលទៅធ្វើការផ្តុងក្នុងបន្ទប់ទឹកនោះ ។

នក្ខមនីយោ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ លោហិតំ មោចេត្វា វិសាណេន គហេតុន្តិ ។

(៨៩) តេន ខោ បន សមយេន អាយស្មតោ បិលិន្ទវច្ឆស្ស បាទា ផាលិតា ហោន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ បាទព្ភញ្ជនន្តិ ។ នក្ខមនីយោ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ មជ្ជំ អភិសង្ខរិតុន្តិ ។

(៩០) តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស ភិក្ខុនោ គណ្ឌាពាធោ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ សត្ថកម្មន្តិ ។ កសាវោទកេន អត្ថោ ហោតិ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ កសាវោទកន្តិ ។ តិលកក្កេន អត្ថោ ហោតិ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ តិលកក្កន្តិ ។ កពឡិកាយ អត្ថោ

ព្រះបិលិន្ទវច្ឆដ៏មានអាយុក៏នៅតែអត់ទ្រាំមិនបាន ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុជប់យកឈាមដោយ (បំពង់) ស្នែងបាន ។

(៨៩) សម័យនោះឯង ព្រះបិលិន្ទវច្ឆដ៏មានអាយុមានបាទាបែក ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតថ្នាំសម្រាប់លាបជើង ។ ព្រះបិលិន្ទវច្ឆដ៏មានអាយុក៏នៅតែអត់ទ្រាំមិនបាន ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុធាក់តែងទឹកស្រវឹង (សម្រាប់លាបជើងឲ្យស្រួល) ។

(៩០) សម័យនោះឯង ភិក្ខុមួយរូបមានអាពាធកើតពក ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតសត្ថកម្ម (វះដោយកាំបិត) ។ (ភិក្ខុនោះ) មានសេចក្ដីត្រូវការដោយទឹកចត់ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតទឹកចត់ ។ (ភិក្ខុនោះ) មានសេចក្ដីត្រូវការដោយម្សៅល្ង ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតម្សៅល្ង ។ (ភិក្ខុនោះ) មានសេចក្ដីត្រូវការដោយដុំសត្តូវ

ហោតិ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ កពឡិកន្តិ ។ វណពន្ធន-ចោលេន អត្ថោ ហោតិ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ វណ-ពន្ធនចោលន្តិ ។ វណោ កណ្ឌុវតិ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ សាសបកុដ្ដេន ផោសិតុន្តិ ។ វណោ កិលិជ្ជិត្ថ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ធូមំ កាតុន្តិ ។ វឌ្ឍមំសំ វុដ្ឋាតិ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ លោណសក្ខរិកាយ ឆិន្ទិតុន្តិ ។ វណោ ន រូហតិ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ វណតេលន្តិ ។ តេលំ គលតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុ-ជានាមិ ភិក្ខវេ វិកាសិកំ សព្វំ វណបដិកម្មន្តិ ។

[៩១] តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ ភិក្ខុ អហិនា ទដ្ឋោ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោ-ចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ចត្តារិ មហាវិកដានិ ទាតុំ

(សម្រាប់បិទមុខដំបៅ) ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតដុំសត្តុវ ភិក្ខុទាំងឡាយមានសេចក្តីត្រូវការដោយសំពត សម្រាប់រុំដម្បៅ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតកំណាត់សំពត់សម្រាប់រុំដម្បៅ ។ ដម្បៅក៏រមាស់ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុលាងដោយម្សៅគ្រាប់ស្ពៃ ។ ដម្បៅក៏រីកឡើង ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុបំហុយដម្បៅនោះ ។ (លុះបំហុយទៅហើយ) សាច់ក៏ដុះលៀនចេញមក ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុយកទឹកលាយនឹងអម្បិលក្រួសមកបង្អាត់ (ដម្បៅនោះចេញ) ។ (លុះបង្អាត់ទៅហើយ) ដម្បៅក៏មិនបានដុះសាច់ឡើង ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតប្រេងសម្រាប់លាបដម្បៅ ។ ប្រេងក៏ហៀរហូរចេញ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតសំពត់សម្រាប់បិទប្រេងនឹងថ្នាំរក្សាដម្បៅទាំងអស់ ។

(៩១) សម័យនោះឯង មានភិក្ខុ១រូបពស់ចឹក ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុឲ្យថ្នាំមហាវិកដ ៤ យ៉ាង

គូថំ មុត្តំ ឆារិកំ មត្តិកន្តិ ។ អថខោ ភិក្ខូនំ ឯតទហោសិ អប្បដិគ្គហិតានិ នុ ខោ ឧទាហុ បដិគ្គហេតព្វានីតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ សតិ កប្បិយការកេ បដិគ្គហាបេតុំ អសតិ កប្បិយការកេ សាមំ គហេត្វា បរិភុញ្ជិតុន្តិ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរេន ភិក្ខុនា វិសំ បីតំ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ គូថំ បាយេតុន្តិ ។ អថខោ ភិក្ខូនំ ឯតទហោសិ អប្បដិគ្គហិតោ នុ ខោ ឧទាហុ បដិគ្គហេតព្វោតិ[១] ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ យំ ករោន្តោ បដិគ្គណ្ហាតិ ស្វេវ បដិគ្គហោ កតោ ន បុន បដិគ្គហេតព្វោតិ ។

---

១ ឱ. បដិគ្គហាបេតព្វោ ។

គឺគូថ (អាចម៍)១ ទឹកមុត្ត (ទឹកនោម)១ ផេះ១ ដី១ ។ ក្នុងពេលនោះ ភិក្ខុទាំងឡាយ មានសេចក្ដីត្រិះរិះដូច្នេះថា យើងមិនបាច់ទទួលប្រគេនថ្នាំទាំងនេះទេឬ ឬត្រូវតែទទួលប្រគេនទើបបាន ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើមានកប្បិយ[១]ការកៈ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុប្រើកប្បិយការកៈនោះទទួលជំនួសបាន កាលបើគ្មានកប្បិយការកៈទេ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុកាន់យកខ្លួនឯងហើយឆាន់ចុះ ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុ១រូបផឹកថ្នាំពិស ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុផឹកគូថ (អាចម៍ដែលលាយដោយទឹក) ។ ក្នុងពេលនោះ ភិក្ខុទាំងនោះមានសេចក្ដីត្រិះរិះដូច្នេះថា យើងមិនបាច់ទទួលប្រគេន (នូវគូថនោះ) ទេឬ ឬថាត្រូវតែទទួលប្រគេនទើបបាន ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតដូច្នេះ កាលបើភិក្ខុបន្ទោបង់គូថណាហើយបានទទួលទុក (អំពីថ្ងៃមុន) លុះដល់ទៅថ្ងៃស្អែក គូថនោះឈ្មោះថាភិក្ខុបានទទួលរួចហើយ មិនបាច់ទទួលប្រគេនទៀតទេ ។

---

១ សំដៅយកបុគ្គលដែលប្រសប់ធ្វើវត្ថុមិនគួរ ឲ្យជាវត្ថុគួរ ។

(៩២) តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស ភិក្ខុនោ ឃរទិន្នកាពាធោ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ សីតាលោឡឹ បាយេតុន្តិ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ ភិក្ខុ ទុដ្ឋគហណិកោ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អាមិសខារំ បាយេតុន្តិ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស ភិក្ខុនោ បណ្ឌុរោគាពាធោ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ មុត្តហរីតកំ បាយេតុន្តិ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស ភិក្ខុនោ ឆវិទោសាពាធោ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ គន្ធាលេបំ កាតុន្តិ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ ភិក្ខុ អភិសន្នកាយោ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ វិរេចនំ បាតុន្តិ ។ អច្ឆកញ្ជិយា

(៩២) សម័យនោះឯង ភិក្ខុ ១ រូបមានអាពាធព្រោះត្រូវថ្នាំស្នេហ៍ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុផឹកទឹកលាយដោយអាចម៍បំណាស់(១) ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុ ១ រូបមានអាពាធខូចធាតុភ្លើង(កើតរោគមួល) ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុផឹកទឹកក្បួង(២) ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុ ១ រូបកើតរោគស្គមលឿង ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុឆាន់សម៉ដែលត្រាំដោយទឹកនោម(៣) ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុ ១ រូបមានអាពាធគឺខូចសម្បុរ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុធ្វើការលាបដោយគ្រឿងក្រអូបបាន ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុមួយរូបមានកាយប្រកបដោយរោគទល់ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុផឹកថ្នាំបញ្ចុះ ។ (ភិក្ខុនោះ) មានសេចក្តីត្រូវការដោយ

---

១ ព្រះអង្គទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុយកអាចម៍បំណាស់ដែលជាប់នឹងផាលនង្គ័លមកលាយនឹងទឹកហើយផឹក ។ ២ អដ្ឋកថា ថា ឲ្យយកបាយមកដុតនឹងភ្លើងឲ្យឆេះជាផេះហើយច្រោះត្រងយកទឹកមកផឹក ។ ៣ អដ្ឋកថា ថា សំដៅយកតែទឹកនោមគោម្យ៉ាង មិនបាននិយាយដល់ទឹកនោមមនុស្សទេ

អត្ថោ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អច្ឆកញ្ជិកន្តិ ។ អកដយូសេន អត្ថោ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អកដយូសន្តិ ។ កតាកតេន អត្ថោ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ កតាកតន្តិ ។ បដិច្ឆាទនីយេន អត្ថោ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ បដិច្ឆាទនីយន្តិ ។

(៩៣) តេន ខោ បន សមយេន អាយស្មា បិលិន្ទវច្ឆោ រាជគហេ បព្ភារំ សោធាបេតិ លេណំ កត្តុកាមោ ។ អថខោ រាជា មាគធោ សេនិយោ ពិម្ពិសារោ យេន អាយស្មា បិលិន្ទវច្ឆោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា អាយស្មន្តំ បិលិន្ទវច្ឆំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ

ទឹកអង្គារថា ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុះចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតទូវទឹកអង្គារថា ។ (ភិក្ខុនោះ) មានសេចក្តីត្រូវការដោយទឹកសណ្តែកបាយស្ងោរដែលគេមិនបានធ្វើស្និទ្ធ (គឺគេមិនបានត្រងឲ្យស្អាតបាត) ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុះចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតទឹកសណ្តែកបាយស្ងោរដែលគេមិនបានធ្វើឲ្យស្និទ្ធ ។ (ភិក្ខុនោះ) មានសេចក្តីត្រូវការដោយទឹកសណ្តែកបាយស្ងោរដែលគេធ្វើឲ្យស្និទ្ធ (គេបានត្រងឲ្យស្អាតបាត) ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុះចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតទឹកសណ្តែកបាយស្ងោរដែលគេធ្វើឲ្យស្និទ្ធ ។ (ភិក្ខុនោះ) មានសេចក្តីត្រូវការដោយសាច់ដែលមានឱជារស ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុះចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតសាច់ដែលមានឱជារស ។

[៩៣] សម័យនោះឯង ព្រះបិលិន្ទវច្ឆដ៏មានអាយុឲ្យគេជម្រះញកភ្នំក្បែរក្រុងរាជគ្រឹះ ប្រាថ្នានឹងធ្វើពួនឬទីជ្រកកោន ។ គ្រានោះ ព្រះបាទមាគធសេនិយពិម្ពិសារ យាងចូលទៅកាន់លំនៅព្រះបិលិន្ទវច្ឆដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅដល់ហើយក៏ថ្វាយបង្គំព្រះបិលិន្ទវច្ឆដ៏មានអាយុ

និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ រាជា មាគធោ សេនិយោ ពិម្ពិសារោ អាយស្មន្តំ បិលិន្ទវច្ឆំ ឯតទវោច កឹ ភន្តេ ថេរោ ការាបេតីតិ ។ បព្ភារំ មហារាជ សោធាបេមិ លេណំ កត្តុកាមោតិ ។ អត្ថោ ភន្តេ អយ្យស្ស អារាមិកេនាតិ ។ ន ខោ មហារាជ ភគវតា អារាមិកោ អនុញ្ញាតោតិ ។ តេនហិ ភន្តេ ភគវន្តំ បដិបុច្ឆិត្វា មម អារោចេយ្យាថាតិ ។ ឯវំ មហារាជាតិ ខោ អាយស្មា បិលិន្ទវច្ឆោ រញ្ញោ មាគធស្ស សេនិយស្ស ពិម្ពិសារស្ស បច្ចស្សោសិ ។ អថខោ អាយស្មា បិលិន្ទវច្ឆោ រាជានំ មាគធំ សេនិយំ ពិម្ពិសារំ ធម្មិយា កថាយ សន្ទស្សេសិ សមាទបេសិ សមុត្តេជេសិ សម្បហំសេសិ ។ អថខោ រាជា មាគធោ សេនិយោ ពិម្ពិសារោ អាយស្មតា បិលិន្ទវច្ឆេន ធម្មិយា កថាយ សន្ទស្សិតោ សមាទបិតោ សមុត្តេជិតោ សម្បហំសិតោ ឧដ្ឋាយាសនា អាយស្មន្តំ បិលិន្ទវច្ឆំ អភិវាទេត្វា បទក្ខិណំ កត្វា

រួចគង់នៅក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះព្រះបាទមាគធសេនិយពិម្ពិសារគង់ក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ក៏ទ្រង់មានព្រះឱង្ការនេះនឹងព្រះបិលិន្ទវច្ឆដ៏មានអាយុថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ព្រះថេរៈប្រើឲ្យគេធ្វើអ្វី ។ ព្រះបិលិន្ទវច្ឆឆ្លើយថា បពិត្រមហារាជ អាត្មាភាពឲ្យគេជម្រះញកភ្នំ ប្រាថ្នានឹងធ្វើទីពួនបួទីជ្រកកោន ។ ស្ដេចសួរថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន លោកម្ចាស់មានសេចក្ដីត្រូវការដោយអារាមិកជន(១) ដែរឬ ។ ព្រះបិលិន្ទវច្ឆឆ្លើយថា បពិត្រមហារាជ ព្រះដ៏មានបុណ្យមិនទាន់អនុញ្ញាតអារាមិកជននៅឡើយទេ ។ ស្ដេចទ្រង់មានព្រះឱង្ការថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន បើដូច្នោះ គួរលោកក្រាបទូលសួរព្រះដ៏មានព្រះភាគហើយមកប្រាប់ខ្ញុំវិញ ។ ព្រះបិលិន្ទវច្ឆដ៏មានអាយុទទួលស្ដាប់ព្រះឱង្ការនៃព្រះបាទមាគធសេនិយពិម្ពិសារដោយពាក្យថា សូមថ្វាយព្រះពរ មហារាជ ។ ព្រះបិលិន្ទវច្ឆដ៏មានអាយុក៏បានពន្យល់ព្រះបាទមាគធសេនិយពិម្ពិសារឲ្យទ្រង់ឃើញច្បាស់ ឲ្យកាន់យកព្រម ឲ្យអាចហាន ឲ្យត្រេកអរ ដោយពាក្យដ៏ប្រកបដោយធម៌ ។ លំដាប់នោះ ព្រះបាទមាគធសេនិយពិម្ពិសារ កាលដែលព្រះបិលិន្ទវច្ឆដ៏មានអាយុបានពន្យល់ឲ្យទ្រង់ឃើញច្បាស់ ឲ្យកាន់យកព្រម ឲ្យអាចហាន ឲ្យត្រេកអរ ដោយពាក្យប្រកបដោយធម៌ រួចហើយក៏ទ្រង់ក្រោកចាកអាសនៈថ្វាយបង្គំព្រះបិលិន្ទវច្ឆដ៏មានអាយុ ធ្វើប្រទក្សិណហើយចៀស

---

១ មនុស្សដែលស្ដេចបានវេរដាច់ឲ្យជាអ្នកថែរក្សាវត្ត (ភាគពីដើមហៅថាពលព្រះ) ។

បក្កាមិ ។ អថខោ អាយស្មា បិលិន្ទវច្ឆោ ភគវតោ សន្តិកេ ទូតំ បាហេសិ រាជា ភន្តេ មាគធោ សេនិយោ ពិម្ពិសារោ អារាមិកំ ទាតុកាមោ កថំ នុ ខោ ភន្តេ បដិបជ្ជិតព្វន្តិ ។ អថខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ បករណេ ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ អនុជា-នាមិ ភិក្ខវេ អារាមិកន្តិ ។ ទុតិយម្បិ ខោ រាជា មាគធោ សេនិយោ ពិម្ពិសារោ យេនាយស្មា បិលិន្ទ-វច្ឆោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា អាយស្មន្តំ បិលិន្ទវច្ឆំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ រាជា មាគធោ សេនិយោ ពិម្ពិសារោ អាយស្មន្តំ បិលិន្ទវច្ឆំ ឯតទវោច អនុញ្ញាតោ ភន្តេ ភគវតា អារា-មិកោតិ ។ ឯវំ មហារាជាតិ ។ តេនហិ ភន្តេ អយ្យស្ស អារាមិកំ ទម្មីតិ ។ អថខោ រាជា មាគធោ សេនិយោ ពិម្ពិសារោ អាយស្មតោ បិលិន្ទវច្ឆស្ស អារាមិកំ ប-ដិស្សុណិត្វា វិស្សរិត្វា ចិរេន សតឹ បដិលភិត្វា អញ្ញតរំ

ចេញទៅ ៗ ក្រោយពីនោះមក ព្រះបិលិន្ទវច្ឆដ៏មានអាយុបានប្រើបម្រើឲ្យទៅកាន់សំណាក់ព្រះដ៏មានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ព្រះបាទមាគធសេនិយពិម្ពិសារទ្រង់មានសេចក្តីប្រាថ្នានឹងប្រគេននូវអារាមិកជន បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន តើខ្ញុំព្រះអង្គត្រូវប្រតិបត្តិដូចម្តេចទៅ ៗ ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ទើបព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ធ្វើធម្មីកថាហើយត្រាស់ហៅពួកភិក្ខុមកក្នុងពេលនោះថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាត (ឲ្យភិក្ខុទទួល) អារាមិកជន ៗ ព្រះបាទមាគធសេនិយពិម្ពិសារទ្រង់ចូលទៅកាន់សំនៅព្រះបិលិន្ទវច្ឆដ៏មានអាយុជាគំរប់ពីរដង លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ថ្វាយបង្គំព្រះបិលិន្ទវច្ឆដ៏មានអាយុ ហើយគង់នៅក្នុងទីដ៏សមគួរ ៗ លុះព្រះបាទមាគធសេនិយពិម្ពិសារទ្រង់គង់ក្នុងទីដ៏សមគួរហើយក៏ទ្រង់មានព្រះឱង្ការដូច្នេះ នឹងព្រះបិលិន្ទវច្ឆដ៏មានអាយុថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ព្រះដ៏មានបុណ្យទ្រង់បានអនុញ្ញាតអារាមិកជនហើយឬ ៗ ព្រះបិលិន្ទវច្ឆឆ្លើយថា ថ្វាយព្រះពរ មហារាជ ៗ ព្រះបាទមាគធសេនិយពិម្ពិសារទ្រង់មានព្រះឱង្ការថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន បើដូច្នោះ ខ្ញុំព្រះករុណានឹងប្រគេនអារាមិកជនដល់លោកម្ចាស់ ៗ គ្រានោះឯង ព្រះបាទមាគធសេនិយពិម្ពិសារទទួលថា នឹងប្រគេនអារាមិកជនដល់ព្រះបិលិន្ទវច្ឆដ៏មានអាយុហើយក៏ទ្រង់ភ្លេចទៅ លុះយូរមកទើបបានទ្រង់រឭកឃើញ

សព្វត្ថកំ មហាមត្តំ អាមន្តេសិ យោ មយា ភណេ អយ្យស្ស អារាមិកោ បដិស្សុតោ ទិន្នោ សោ អារាមិកោតិ ។ ន ខោ ទេវ អយ្យស្ស អារាមិកោ ទិន្នោតិ ។ កីវចិរំ នុ ខោ ភណេ ឥតោ រត្តិ(១) ហោតីតិ ។ អថខោ សោ មហាមត្តោ រត្តិយោ គណេត្វា(២) រាជានំ មាគធំ សេនិយំ ពិម្ពិសារំ ឯតទវោច បញ្ច ទេវ រត្តិសតានីតិ ។ តេនហិ ភណេ អយ្យស្ស បញ្ច អារាមិកសតានិ ទេហីតិ(៣) ។ ឯវំ ទេវាតិ ខោ សោ មហាមត្តោ រញ្ញោ មាគធស្ស សេនិយស្ស ពិម្ពិសារស្ស បដិស្សុណិត្វា អាយស្មតោ បិលិន្ទវច្ឆស្ស បញ្ច អារាមិកសតានិ អទាសិ(៤) ។ បាដិយេក្កោ គាមោ និវិសិ ។ អារាមិកគាមកោតិបិ នំ អាហំសុ បិលិន្ទវច្ឆគាមកោតិបិ(៥) នំ អាហំសុ ។

(៩៤) តេន ខោ បន សមយេន អាយស្មា បិលិន្ទវច្ឆោ តស្មឹ គាមកេ កុលុបកោ ហោតិ ។ អថខោ អាយស្មា បិលិន្ទវច្ឆោ បុព្វណ្ហសមយំ និវាសេត្វា

១ ឱ. ហោតិ ។ ២ ឱ. វិគណេត្វា ។ ៣ ឱ. ទេថាតិ ។ ៤ ឱ. បាទាសិ ។ ៥ ឱ. បិលិន្ទគាមកោតិបិ ។

ក៏មានព្រះឧង្ការហៅមហាមាត្យម្នាក់ជាអ្នកសម្រេចរាជការទាំងពួងថា ម្នាលនាយ អារាមិកជនណាដែលអាត្មាអញទទួលថា នឹងប្រគេនដល់លោកម្ចាស់ អារាមិកជននោះតើអញបានប្រគេនហើយឬ ។ មហាមាត្យក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះសម្មតិទេព ព្រះអង្គមិនទាន់បានប្រគេនអារាមិកជនដល់លោកម្ចាស់នៅឡើយទេ ។ ព្រះបាទពិម្ពិសារទ្រង់សួរថា ម្នាលនាយ តាំងពីថ្ងៃនោះមកដល់ឥឡូវនេះ តើយូរប៉ុន្មានរាត្រីហើយ ។ មហាមាត្យនោះបានរាប់រាត្រីទាំងឡាយ (ឃើញ) ហើយក៏ក្រាបបង្គំទូលព្រះបាទមាគធសេនិយពិម្ពិសារក្នុងពេលនោះដូច្នេះថា បពិត្រព្រះសម្មតិទេព (បើគិតតាំងពីថ្ងៃនោះដល់មកថ្ងៃនេះ) ចំនួនប្រាំរយរាត្រីហើយ ។ ស្ដេចទ្រង់មានព្រះឧង្ការថា ម្នាលនាយ បើដូច្នោះ ចូរអ្នកឯងប្រគេនអារាមិកជនប្រាំរយនាក់ដល់លោកម្ចាស់ចុះ ។ មហាមាត្យនោះ ទទួលស្ដាប់ព្រះឧង្ការព្រះបាទមាគធសេនិយពិម្ពិសារដោយពាក្យថា ព្រះករុណាថ្លៃវិសេស ហើយក៏ប្រគេនអារាមិកជនប្រាំរយនាក់ដល់ព្រះបិលិន្ទវច្ឆដ៏មានអាយុ ។ (ចាប់ដើមពីនោះមក) ស្រុក (នោះ) ក៏តាំងនៅជាស្រុកមួយដោយឡែក ។ ពួកជនក៏ហៅស្រុកនោះថា អារាមិកគ្រាមខ្លះ បិលិន្ទវច្ឆគ្រាមខ្លះ ។

(៩៤) សម័យនោះឯង ព្រះបិលិន្ទវច្ឆដ៏មានអាយុជាជីតុន[១]ក្នុងស្រុកនោះ ៗ គ្រានោះឯង ព្រះបិលិន្ទវច្ឆដ៏មានអាយុស្លៀកស្បង់អំពីព្រឹក

១ ជាអ្នកធ្លាប់ចូលទៅមកក្នុងត្រកូល ។

បត្តចីវរមាទាយ បិលិន្ទវច្ឆគាមកំ បិណ្ឌាយ បាវិសិ ។ តេន ខោ បន សមយេន តស្មិំ គាមកេ ឧស្សវោ ហោតិ ។ ទារកា អលង្កតា មាលាកិតា កីឡន្តិ ។ អថខោ អាយស្មា បិលិន្ទវច្ឆោ បិលិន្ទវច្ឆគាមកេ សប-ទានំ បិណ្ឌាយ ចរមានោ យេន អញ្ញតរស្ស អារាមិកស្ស និវេសនំ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា បញ្ញត្តេ អាសនេ និសីទិ ។ តេន ខោ បន សមយេន តស្សា អារាមិ-កិនិយា ធីតា អញ្ញេ ទារកេ អលង្កតេ មាលាកិតេ បស្សិត្វា រោទតិ មាលំ មេ ទេថ អលង្ការំ មេ ទេ-ថាតិ ។ អថខោ អាយស្មា បិលិន្ទវច្ឆោ តំ អារាមិកិនឹ ឯតទវោច កិស្សាយំ ទារិកា រោទតីតិ ។ អយំ ភន្តេ ទារិកា អញ្ញេ ទារកេ អលង្កតេ មាលាកិតេ បស្សិត្វា រោទតិ មាលំ មេ ទេថ អលង្ការំ មេ ទេថាតិ កុតោ អម្ហាកំ ទុគ្គតានំ មាលា កុតោ អលង្ការោតិ ។ អថខោ

ហើយប្រដាប់ដោយបាត្រនិងចីវរចូលទៅកាន់បិលិន្ទវច្ឆគ្រាម ដើម្បីបិណ្ឌ-បាត ។ សម័យនោះឯង ក្នុងស្រុកនោះមានល្បែងមហោស្រព ។ ពួកទា-រក[១]ក៏បានប្រដាប់ខ្លួនស្អិតស្អាងដោយកម្រងផ្កា ហើយលេងមហោស្រព ។ ក្នុងពេលនោះ ព្រះបិលិន្ទវច្ឆដ៏មានអាយុបានត្រាច់ទៅបិណ្ឌបាតតាមលំ-ដាប់ច្រកក្នុងបិលិន្ទវច្ឆគ្រាម ហើយចូលទៅកាន់ផ្ទះអារាមិកជនម្នាក់ លុះចូលទៅដល់ហើយក៏គង់លើអាសនៈដែលគេក្រាលប្រគេន ។ សម័យនោះឯង ធីតា[២]របស់ប្រពន្ធអារាមិកជននោះឃើញពួកទារកដទៃប្រដាប់ខ្លួនស្អិតស្អាងដោយកម្រងផ្កា ក៏យំទារថា អ្នកម៉ែ ចូរឲ្យកម្រងផ្កាដល់ខ្ញុំ អ្នកម៉ែ ចូរឲ្យគ្រឿងប្រដាប់ដល់ខ្ញុំ ។ ក្នុងពេលនោះ ព្រះបិលិន្ទវច្ឆដ៏មានអា-យុបានពោលពាក្យនេះនឹងប្រពន្ធរបស់អារាមិកជននោះថា ព្រោះហេតុអ្វីបានជាទារិកា[៣]នេះយំ ។ ប្រពន្ធរបស់អារាមិកជននោះឆ្លើយថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ទារិកានេះឃើញពួកទារកដទៃប្រដាប់ខ្លួនស្អិតស្អាងដោយកម្រងផ្កា ក៏យំទារថា អ្នកម៉ែ ចូរឲ្យកម្រងផ្កាដល់ខ្ញុំ អ្នកម៉ែ ចូរឲ្យគ្រឿងប្រដាប់ដល់ខ្ញុំដូច្នេះ ឯយើងខ្ញុំទាំងឡាយជាអ្នកកំសត់នឹងបានកម្រងផ្កាមកពីណា នឹងបានគ្រឿងប្រដាប់មកពីណា ។ គ្រានោះឯង ព្រះបិលិន្ទវច្ឆ

---

១ ក្មេងប្រុស ។ ២ កូនស្រី ។ ៣ ក្មេងស្រី ។

អាយស្មា បិលិន្ទវច្ឆោ អញ្ញតរំ តិណណ្ឌុបកំ គហេត្វា តំ អារាមិកិនឹ ឯតទវោច ហន្ទិមំ តិណណ្ឌុបកំ តស្សា ទារិកាយ សីសេ បដិមុញ្ចាហីតិ(១) ។ អថខោ សា អារាមិកិនី តំ តិណណ្ឌុបកំ គហេត្វា តស្សា ទារិកាយ សីសេ បដិមុញ្ចិ ។ សា អហោសិ សុវណ្ណមាលា អភិរូបា ទស្សនីយា បាសាទិកា ។ នត្ថិ តាទិសា រញ្ញោបិ អន្តេបុរេ សុវណ្ណមាលា ។ មនុស្សា រញ្ញោ មាគធស្ស សេនិយស្ស ពិម្ពិសារស្ស អារោចេសុំ អមុកស្ស ទេវ អារាមិកស្ស ឃរេ សុវណ្ណមាលា អភិរូបា ទស្សនីយា បាសាទិកា នត្ថិ តាទិសា ទេវស្សបិ អន្តេបុរេ សុវណ្ណមាលា កុតោ តស្ស ទុគ្គតស្ស និស្សំសយំ ចោរិកាយ អាភតាតិ ។ អថខោ រាជា មាគធោ សេនិយោ ពិម្ពិសារោ តំ អារាមិកកុលំ ពន្ធាបេសិ ។ ទុតិយម្បិ ខោ អាយស្មា បិលិន្ទវច្ឆោ បុព្វណ្ហសមយំ និវាសេត្វា បត្តចីវរមាទាយ បិលិន្ទវច្ឆគាមកំ បិណ្ឌាយ បាវិសិ បិលិន្ទវច្ឆគាមកេ សបទានំ បិណ្ឌាយ ចរមានោ យេន តស្ស អារាមិកស្ស និវេសនំ

១ ឱ. បដិមុញ្ចាតិ ។

ដ៏មានអាយុចាប់យកវង្វេលស្មៅមួយហើយ និយាយដូច្នេះនឹងប្រពន្ធអារាម-
មិកជននោះថា បើដូច្នោះមានតែនាងចូរបំពាក់វង្វេលស្មៅនេះលើក្បាលទា-
រិកានោះចុះ ៗ ទើបប្រពន្ធអារាមិកជននោះក៏ចាប់យកវង្វេលស្មៅនោះហើយ
បំពាក់លើក្បាលទារិកានោះ ៗ វង្វេលស្មៅនោះក៏ក្លាយទៅជាកម្រងផ្កា
មាស ល្អល្អះ គួរពិតពិលរមិលមើល ជាទីនាំឲ្យកើតសេចក្តីជ្រះថ្លា ៗ ទុក
ជាខាងក្នុងព្រះរាជវាំងក៏រកកម្រងផ្កាមាសបែបនោះគ្មាន ៗ ពួកមនុស្សក៏
ក្រាបបង្គំទូលព្រះបាទមាគធសេនិយពិម្ពិសារថា បពិត្រព្រះសម្មតិទេព
ក្នុងផ្ទះអារាមិកជនឯណោះមានកម្រងផ្កាមាស ល្អល្អះ គួរពិតពិលរមិល
មើល ជាទីនាំឲ្យកើតសេចក្តីជ្រះថ្លា ទុកជាខាងក្នុងវាំងរបស់ព្រះករុណា ក៏រក
កម្រងផ្កាមាសបែបនោះគ្មានដែរ អារាមិកជនទោះជាអ្នកកំសត់ទេ នឹងមាន
កម្រងផ្កាមាសពីណា ប្រាកដជាវាលួចគេមកមិនខានឡើយ ៗ ក្នុងវេលា
នោះ ព្រះបាទមាគធសេនិយពិម្ពិសារទ្រង់ប្រើឲ្យមនុស្សទៅចាប់ចងត្រ-
កូលអារាមិកជននោះ ៗ លុះវេលាព្រឹកព្រហាមឡើងជាថ្ងៃគំរប់ពីរ ព្រះ
បិលិន្ទវច្ឆដ៏មានអាយុស្លៀកស្បង់ប្រដាប់ដោយបាត្រនឹងចីវរហើយចូលទៅ
បិណ្ឌបាតឯបិលិន្ទវច្ឆគ្រាម កាលបើត្រាច់ទៅបិណ្ឌបាតតាមលំដាប់ច្រក
ក្នុងបិលិន្ទវច្ឆគ្រាមហើយក៏ចូលទៅរកផ្ទះអារាមិកជននោះ លុះចូលទៅដល់

តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា បដិវិស្សកេ បុច្ឆិ កហំ ឥទំ(១) អារាមិកកុលំ គតន្តិ ។ ឯតិស្សា ភន្តេ សុវណ្ណមាលាយ ការណា រញ្ញោ ពន្ធាបិតន្តិ ។ អថខោ អាយស្មា បិលិន្ទវច្ឆោ យេន រញ្ញោ មាគធស្ស សេនិយស្ស ពិម្ពិសារស្ស និវេសនំ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា បញ្ញត្តេ អាសនេ និសីទិ ។ អថខោ រាជា មាគធោ សេនិយោ ពិម្ពិសារោ យេនាយស្មា បិលិន្ទវច្ឆោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា អាយស្មន្តំ បិលិន្ទវច្ឆំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នំ ខោ រាជានំ មាគធំ សេនិយំ ពិម្ពិសារំ អាយស្មា បិលិន្ទវច្ឆោ ឯតទវោច កិស្ស មហារាជ អារាមិកកុលំ ពន្ធាបិតន្តិ ។ តស្ស ភន្តេ អារាមិកស្ស ឃរេ សុវណ្ណមាលា អភិរូបា ទស្សនីយា បាសាទិកា នត្ថិ តាទិសា អម្ហាកំបិ អន្តេបុរេ សុវណ្ណមាលា កុតោ តស្ស ទុគ្គតស្ស និស្សំសយំ ចោរិកាយ អាភតាតិ ។ អថខោ អាយស្មា បិលិន្ទវច្ឆោ រញ្ញោ មាគធស្ស សេនិយស្ស ពិម្ពិសារស្ស បាសាទំ សុវណ្ណន្តិ អធិមុច្ចិ ។ សោ អហោសិ សព្វសោវណ្ណ-

១ ឱ. ឥមំ ។

ហើយក៏សួរពួកមនុស្សដែលនៅជិតខាងថា ត្រកូលអាពមិកជននេះតើទៅឯណា ។ ពួកមនុស្សដែលនៅជិតខាងឆ្លើយថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ត្រកូលអាពមិកជនស្តេចឲ្យចាប់ចងអស់ទៅហើយ ព្រោះហេតុតែកម្រងផ្កាមាស (ដែលលោកម្ចាស់ឲ្យទៅ) នុ៎ះ ។ ឯព្រះបិលិន្ទវច្ឆដ៏មានអាយុក៏ចូលទៅកាន់ព្រះរាជនិវេសន៍របស់ព្រះបាទមាគធសេនិយពិម្ពិសារ លុះចូលទៅដល់ហើយក៏គង់លើអាសនៈដែលគេក្រាលប្រគេន ។ គ្រានោះ ព្រះបាទមាគធសេនិយពិម្ពិសារចូលទៅរកព្រះបិលិន្ទវច្ឆដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅដល់ហើយក៏ថ្វាយបង្គំព្រះបិលិន្ទវច្ឆដ៏មានអាយុហើយគង់ក្នុងទីសមគួរ ។ លុះព្រះបាទមាគធសេនិយពិម្ពិសារគង់ក្នុងទីសមគួរហើយ ព្រះបិលិន្ទវច្ឆដ៏មានអាយុបានថ្វាយព្រះពរដូច្នេះថា បពិត្រមហារាជ ហេតុអ្វីបានជាព្រះអង្គឲ្យគេចាប់ចងត្រកូលអាពមិកជនមក ។ ព្រះបាទពិម្ពិសារឆ្លើយថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ព្រោះក្នុងផ្ទះអាពមិកជននោះមានកម្រងផ្កាមាសល្អល្អះ គួរពិតពិលរមិលមើលជាទីនាំឲ្យកើតសេចក្តីជ្រះថ្លា ទុកជាខាងក្នុងរាំងរបស់ខ្ញុំក៏រកកម្រងផ្កាបែបនេះគ្មានដែរ អាពមិកជននោះជាមនុស្សកំសត់ទេ នឹងមានកម្រងផ្កាមាសពីណា ប្រាកដជាពលួចគេមកមិនខានឡើយ ។ គ្រានោះ ព្រះបិលិន្ទវច្ឆដ៏មានអាយុបានអធិដ្ឋានប្រាសាទរបស់ព្រះបាទមាគធសេនិយពិម្ពិសារឲ្យទៅជាមាស (មួយរំពេច) ។ ប្រាសាទនោះក៏ក្លាយទៅជា

មយោ ។ ឥទំ បន តេ មហារាជ តាវពហុំ សុវណ្ណំ កុតោតិ ។ អញ្ញាតំ ភន្តេ អយ្យស្សេវេសោ(១) ឥទ្ធានុភាវោតិ តំ អារាមិកកុលំ មុញ្ចាបេសិ ។

(៩៨) មនុស្សា អយ្យេន កិរ បិលិន្ទវច្ឆេន សរាជិកាយ បរិសាយ ឧត្តរិមនុស្សធម្មំ ឥទ្ធិបាដិហារិយំ ទស្សិតន្តិ អត្តមនា អភិប្បសន្នា អាយស្មតោ បិលិន្ទវច្ឆស្ស បញ្ច ភេសជ្ជានិ អភិហរឹសុ សេយ្យថីទំ សប្បឹ នវនីតំ តេលំ មធុំ ផាណិតំ ។ បកតិយាបិចាយស្មា បិលិន្ទវច្ឆោ លាភី ហោតិ បញ្ចន្នំ ភេសជ្ជានំ លទ្ធំ លទ្ធំ បរិសាយ វិស្សជ្ជេតិ ។ បរិសា ចស្ស ហោតិ ពាហុល្លិកា លទ្ធំ លទ្ធំ កោលម្ពេបិ ឃដេបិ បូរេត្វា បដិសាមេតិ បរិស្សាវនានិបិ ថវិកាយោបិ បូរេត្វា វាតបានេសុ លគ្គេតិ ។ តានិ ឱលីនវិលីនានិ តិដ្ឋន្តិ ។ ឧន្ទូរេហិបិ វិហារា ឱកិណ្ណវិកិណ្ណា ហោន្តិ ។ មនុស្សា វិហារចារិកំ អាហិណ្ឌន្តា បស្សិត្វា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ អន្តោកោដ្ឋាគារិកា

---

១ ឱ. អយ្យស្ស ឯសោ ។

មាសសុទ្ធ ។ ព្រះបិលិន្ទវច្ឆដ៏មានអាយុថ្វាយព្រះពរសួរថា បពិត្រមហារាជ មាសច្រើនម៉្លេះនេះតើព្រះអង្គបានមកពីណា ។ ព្រះបាទពិម្ពិសារឆ្លើយថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន មាសនេះខ្ញុំដឹងហើយ នេះជាឥទ្ធានុភាពរបស់លោកម្ចាស់ទេតើ មានបន្ទូលដូច្នោះហើយក៏ឲ្យគេដោះលែងត្រកូលអារាមិកជននោះទៅ ។

(៩៥) ពួកមនុស្សបានឮដំណឹងថា ព្រះបិលិន្ទវច្ឆដ៏មានអាយុសំដែងឥទ្ធិបាដិហារ្យជាឧត្តរិមនុស្សធម្មដល់បរិសទ្យព្រមទាំងស្តេចហើយក៏មានចិត្តត្រេកអរជ្រះថ្លានាំគ្នាយកភេសជ្ជៈទាំង ៥ គឺ ទឹកដោះរាវ ១ ទឹកដោះខាប់ ១ ប្រេង ១ ទឹកឃ្មុំ ១ ស្ករអំពៅ ១ មកប្រគេនព្រះបិលិន្ទវច្ឆដ៏មានអាយុ ៗ ឯព្រះបិលិន្ទវច្ឆដ៏មានអាយុបានលាភមកហើយក៏តែងចាត់ចែងបណ្តាភេសជ្ជៈទាំង ៥ ភេសជ្ជៈណាមួយដែលលោកបានមក ៗ (នោះ) ដល់បរិសទ្យជាធម្មតា ៗ ចំណែកខាងបរិសទ្យរបស់ព្រះបិលិន្ទវច្ឆដ៏មានអាយុនោះជាមនុស្សល្មោភច្រើន តែងយកភេសជ្ជៈទាំងអម្បាលម៉ានដែលខ្លួនបានមក ៗ ទុកដាក់ពេញថ្លាងខ្លះ ពេញក្អមខ្លះ ពេញសម្ពត់តម្រងទឹកខ្លះ ពេញថង់ខ្លះ ហើយព្យួរទុកពល់ ៗ បង្អួច ៗ ភេសជ្ជៈទាំងនោះហៀរហូរកំពប់ខ្ចាយ ៗ កុដិក៏ដេរដាស់ដោយពួកកណ្តុរ ៗ ពួកមនុស្សដើរទៅកាន់វិហារចារិកបានឃើញហើយពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា

ឥមេ សមណា សក្យបុត្តិយា សេយ្យថាបិ រាជា មាគធោ សេនិយោ ពិម្ពិសារោតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខូ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។ យេ តេ ភិក្ខូ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខូ ឯវរូបាយ ពាហុល្លាយ ចេតេស្សន្តីតិ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខូ ឯវរូបាយ ពាហុល្លាយ ចេតេន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ បេ ។ វិគរហិត្វា ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ យានិ ខោ បន តានិ គិលានានំ ភិក្ខូនំ បដិសាយនីយានិ ភេសជ្ជានិ សេយ្យថីទំ សប្បិ នវនីតំ តេលំ មធុ ផាណិតំ តានិ បដិគ្គហេត្វា សត្តាហបរមំ សន្និធិការកំ បរិភុញ្ជិតព្វានិ តំ អតិក្កាមយតោ យថាធម្មោ ការេតព្វោតិ ។

ភេសជ្ជានុញ្ញាតភាណវារំ បឋមំ ។

ពួកសមណៈជាសក្យបុត្រនេះ មានរបស់ទុកដាក់ក្នុងឃ្លាំង ដូចជាព្រះបាទមាគធសេនិយពិម្ពិសារដែរ ។ ពួកភិក្ខុបានឮមនុស្សទាំងនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ហើយ ។ ពួកភិក្ខុណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ពួកភិក្ខុមិនគួរនឹងមកសន្សំ (ភេសជ្ជៈ) ដោយសេចក្តីលោភច្រើនបែបដូច្នេះសោះ ។ ទើបភិក្ខុទាំងនោះក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាពួកភិក្ខុសន្សំ (ភេសជ្ជៈ) ដោយសេចក្តីលោភច្រើនបែបដូច្នេះ ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ ពិតមែន ។ បេ ។ ព្រះសម្ពុទ្ធទ្រង់តិះដៀលហើយទ្រង់ធ្វើធម្មីកថាត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ភេសជ្ជៈទាំងឡាយណាដែលពួកភិក្ខុមានជម្ងឺគប្បីលិទ្ធភ្លក់ (ឆាន់) បាន គឺទឹកដោះរាវ ១ ទឹកដោះខាប់ ១ ប្រេង ១ ទឹកឃ្មុំ ១ ស្ករអំពៅ ១ ភិក្ខុទទួលភេសជ្ជៈទាំងនោះហើយត្រូវទុកដាក់ឆាន់បានកំណត់ត្រឹម ៧ ថ្ងៃ ជាយ៉ាងយូរបំផុត បើភិក្ខុទុកភេសជ្ជៈទាំងនោះឲ្យកន្លងហួសពីកំណត់នោះទៅ ត្រូវវិនយធរឲ្យភិក្ខុនោះធ្វើតាមធម៌[1] ។

ចប់ ភារៈសំដែងអំពីភេសជ្ជៈដែលព្រះមានព្រះភាគអនុញ្ញាតជាបឋម ។

---

១ ត្រូវឲ្យភិក្ខុនោះសំដែងអាបត្តិបាចិត្តិយចេញ ។

(៩៦) អថខោ ភគវា សាវត្ថិយំ យថាភិរន្តំ វិហរិត្វា យេន រាជគហំ តេន ចារិកំ បក្កាមិ ។ អទ្ទសា ខោ អាយស្មា កង្ខារេវតោ អន្តរាមគ្គេ គុឡករណំ ឱក្កមិត្វា គុឡេ បិដ្ឋំបិ ឆារិកំបិ បក្ខិបន្តេ ទិស្វាន អកប្បិយោ គុឡោ សាមិសោ ន កប្បតិ គុឡោ វិកាលេ បរិភុញ្ជិតុន្តិ កុក្កុច្ចាយន្តោ សបរិសោ គុឡំ ន បរិភុញ្ជតិ ។ យេបិស្ស សោតព្វំ មញ្ញន្តិ តេបិ គុឡំ ន បរិភុញ្ជន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ កិមត្ថាយ[១] ភិក្ខវេ គុឡេ បិដ្ឋំបិ ឆារិកំបិ បក្ខិបន្តីតិ ។ ពន្ធនត្ថាយ ភគវាតិ ។ សចេ ភិក្ខវេ ពន្ធនត្ថាយ គុឡេ បិដ្ឋំបិ ឆារិកំបិ បក្ខិបន្តិ សោ ច គុឡោត្វេវ សំខ្យំ[២] គច្ឆតិ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ យថាសុខំ គុឡំ បរិភុញ្ជិតុន្តិ ។ អទ្ទសា ខោ អាយស្មា កង្ខារេវតោ

---

១ ឱ. កិមត្ថិយា ។ ២ ឱ. សង្ខំ ។

ភេសជ្ជក្ខន្ធកៈ និទានព្រះកង្ខារេវតត្ថេរ ពាក្យពោលអំពីស្ករអំពៅ

(៩៦) គ្រានោះ ព្រះមានព្រះភាគគង់ទៀបក្រុងសាវត្ថីគួរតាមព្រះអធ្យាស្រ័យហើយ ទ្រង់យាងទៅកាន់ចារិកក្រុងរាជគ្រឹះ ។ ព្រះកង្ខារេវតដ៏មានអាយុបានដើរចូលទៅកាន់កន្លែងធ្វើស្ករអំពៅ ក្នុងពាក់កណ្ដាលផ្លូវ ហើយបានឃើញពួកជនកំពុងដាក់ម្សៅខ្លះ ផេះខ្លះលាយក្នុងស្ករអំពៅ លុះឃើញហើយ ក៏មានសេចក្ដីរង្កៀសថា ស្ករអំពៅលាយដោយអាមិសៈជាអកប្បិយៈ ប្រហែលជាស្ករអំពៅមិនគួរភិក្ខុទទួលឆាន់ក្នុងវេលាវិកាលទេដឹង (កាលរង្កៀសដូច្នេះហើយ) ព្រមទាំងបរិសទ្យក៏មិនហ៊ានឆាន់ដុំស្ករអំពៅឡើយ ។ ពួកភិក្ខុណាសំគាល់ពាក្យព្រះរេវតនោះថាជាពាក្យគួរស្ដាប់បាន ភិក្ខុទាំងនោះក៏មិនហ៊ានឆាន់ស្ករអំពៅដែរ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយបានក្រាបបង្គំទូលដំណើរនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកជនដាក់ម្សៅខ្លះ ផេះខ្លះ លាយក្នុងស្ករអំពៅដើម្បីប្រយោជន៍អ្វី ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ដើម្បីប្រយោជន៍ឲ្យស្អិត ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើគេដាក់ម្សៅខ្លះ ផេះខ្លះលាយក្នុងស្ករអំពៅគ្រាន់តែឲ្យស្អិត (ប៉ុណ្ណោះទេ) ស្ករអំពៅនោះនៅរាប់ថាជាស្ករអំពៅដដែល ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុឆាន់ស្ករអំពៅ(នោះ)បានតាមសប្បាយ ។ ព្រះកង្ខារេវត

អន្តរាមគ្គេ វុត្ថេ មុគ្គំ ជាតំ បស្សិត្វា អកប្បិយា មុគ្គា បក្កាបិ មុគ្គា ជាយន្តីតិ កុក្កុច្ចាយន្តោ សបរិសោ មុគ្គំ ន បរិភុញ្ជតិ ។ យេបិស្ស សោតព្វំ មញ្ញន្តិ តេបិ មុគ្គំ ន បរិភុញ្ជន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ សចេ ភិក្ខវេ បក្កាបិ មុគ្គា ជាយន្តិ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ យថាសុខំ មុគ្គំ បរិភុញ្ជិតុន្តិ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស ភិក្ខុនោ ឧទរវាតាពាធោ ហោតិ ។ សោ លោណសោចិរកំ(១) អបាយិ ។ តស្ស សោ ឧទរវាតាពាធោ

១ ឱ. លោណសោវីរកំ ។

ដ៏មានអាយុបានឃើញសណ្តកបាយផុះលើដុំលាមក ក្នុងទីពាក់កណ្តាលផ្លូវ លុះឃើញហើយក៏រង្កៀសថា សណ្តកបាយជាអកប្បិយៈ ទុកជាចំអិនហើយ សណ្តកបាយក៏គង់តែផុះឡើងខ្លះទៀត កាលរង្កៀសដូច្នេះហើយ ព្រមទាំងបរិសទ្យក៏មិនហ៊ានឆាន់សណ្តកបាយឡើយ ។ ពួកភិក្ខុណា សំគាល់ពាក្យព្រះកង្ខារេវតនោះថា ជាពាក្យគួរស្តាប់បាន ភិក្ខុទាំងនោះក៏មិនហ៊ានឆាន់សណ្តកបាយដែរ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលដំណើរនុះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើសណ្តកបាយដែលគេចំអិនហើយនៅតែផុះឡើងខ្លះទៀត ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុឆាន់សណ្តកបាយ (នោះ) បានតាមសប្បាយ ។ ក៏សម័យនោះឯង ភិក្ខុមួយរូបមានអាពាធកើតអំពីខ្យល់ក្នុងពោះ ។ ភិក្ខុនោះបានផឹកថ្នាំឈ្មោះលោណសោចិរកៈ(១) ។ ភិក្ខុនោះ

---

១ អដ្ឋកថាកែតតិយបារាជិកថា ថ្នាំឈ្មោះលោណសោចិរកនោះគេធ្វើដាក់ផ្លែសម៉ កន្ទួតព្រៃ សម៉ពិភេក គ្រឿងបត់នឹងស្រូវទាំងពួងមានស្រូវសាលីជាដើមនឹងអបរណ្ណជាតិមានសណ្តែកល្ងជាដើម នឹងបាយនៃស្រូវ ៧ ប្រការមានស្រូវសាលីជាដើមនឹងផ្លែឈើទាំងពួងមានផ្លែចេកជាដើម នឹងលម្ពង់ឈើទាំងពួងមានលម្ពង់ផ្តៅនឹងកាកោះជាដើមនឹងត្រីសាច់ នឹងភេសជ្ជជាច្រើនមានទឹកឃ្មុំ ទឹកអំពៅ អម្បិលសិន្ធវជាដើម ហើយត្រាក្នុងភាជនបិទមាត់ភាជនឲ្យជិតទុកឲ្យយូរកំណត់ ១ ឆ្នាំ ២ ឆ្នាំ ឬ ៣ ឆ្នាំក៏បាន ។ ថ្នាំនោះក៏ផ្អិនល្អមានពណ៌ដូចទឹកផ្លែព្រីងសម្រាប់ឆាន់កែរោគខ្យល់ ក្អក ឃ្លង់ ស្តមល្វើងនឹងឫសដូងបាទជាដើម ម្យ៉ាងទៀតជាថ្នាំសម្រាប់ឆាន់ក្រោយបាយ ។

ប្បដិបស្សម្ភិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ យថាសុខំ គិលានស្ស លោណសោវីរកំ អគិលានស្ស ឧទកសម្ភិន្នំ បានបរិភោគេន បរិភុញ្ជិតុន្តិ ។

(៩៧) អថខោ ភគវា អនុបុព្វេន ចារិកំ ចរមានោ យេន រាជគហំ តទវសរិ ។ តត្រ សុទំ ភគវា រាជគហេ វិហរតិ វេឡុវនេ កលន្ទកនិវាបេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភគវតោ ឧទរវាតាពាធោ ហោតិ ។ អថខោ អាយស្មា អានន្ទោ បុព្វេបិ ភគវតោ ឧទរវាតាពាធោ តេកដុលាយ យាគុយា ផាសុ ហោតីតិ សាមំ តិលំបិ តណ្ឌុលំបិ មុគ្គំបិ វិញ្ញាបេត្វា អន្តោ វាសេត្វា អន្តោ សាមំ បចិត្វា ភគវតោ ឧបនាមេសិ បិវតុ ភគវា តេកដុលំ យាគុន្តិ ។ ជានន្តាបិ តថាគតា បុច្ឆន្តិ ជានន្តាបិ ន

ក៏បាត់អាពាធកើតអំពីខ្យល់ក្នុងពោះនោះទៅ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលដំណើរនុ៎ះចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុឈឺ ឆាន់ថ្នាំឈ្មោះលោណសោចិរកៈ (នោះ) បានតាមសប្បាយ ឲ្យភិក្ខុមិនឈឺឆាន់ថ្នាំលាយទឹកដោយវិធីប្រើប្រាស់ដូចទឹក (មានទឹកផ្លែស្វាយជាដើម) បាន ។

(៩៧) គ្រានោះ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់យាងទៅកាន់ចារិកដោយលំដាប់ បានដល់ទៅក្រុងរាជគ្រឹះ ។ បានឮថា ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់គង់នៅវត្តវេឡុវនកលន្ទកនិវាបស្ថាន ក្បែរក្រុងរាជគ្រឹះនោះ ។ សម័យនោះឯងព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់អាពាធកើតអំពីខ្យល់ក្នុងព្រះឧទរ ។ គ្រានោះ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុគិតថា កាលអំពីមុនព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់អាពាធកើតអំពីខ្យល់ក្នុងព្រះឧទរ ទ្រង់បានសះស្បើយទៅវិញព្រោះ(សោយ)បបរឈ្មោះតេកដុលា[1](លុះគិតដូច្នេះហើយ)ក៏សូមល្ងខ្លះ អង្ករខ្លះ សណ្តែកបាយខ្លះ (បានហើយ)ទុកខាងក្នុងអកប្បិយកុដិដោយខ្លួនឯង ចំអិនខាងក្នុងអកប្បយកុដិដោយខ្លួនឯង ទើបបង្អោនទៅថ្វាយព្រះដ៏មានព្រះភាគហើយក្រាបបង្គំទូលថា សូមព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់សោយនូវបបរឈ្មោះតេកដុលា ។ ព្រះតថាគតទាំងឡាយទ្រង់ជ្រាបនូវហេតុហើយសួរក៏មាន ទ្រង់ជ្រាបហើយ

---

១ បបរលាយដោយរបស់បីយ៉ាងគឺ ល្ង អង្ករនឹងសណ្តែក ។

បុច្ឆន្តិ កាលំ វិទិត្វា បុច្ឆន្តិ កាលំ វិទិត្វា ន បុច្ឆន្តិ អត្ថសញ្ហិតំ តថាគតា បុច្ឆន្តិ នោ អនត្ថសញ្ហិតំ អនត្ថសញ្ហិតេ សេតុឃាតោ តថាគតានំ ។ ទ្វីហាការេហិ ពុទ្ធា ភគវន្តោ ភិក្ខូ បដិបុច្ឆន្តិ ធម្មំ វា ទេសេស្សាម សាវកានំ វា សិក្ខាបទំ បញ្ញាបេស្សាមាតិ ។ អថខោ ភគវា អាយស្មន្តំ អានន្ទំ អាមន្តេសិ កុតាយំ អានន្ទ យាគូតិ ។ អថខោ អាយស្មា អានន្ទោ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា អននុច្ឆវិកំ[១] អានន្ទ អននុលោមិកំ អប្បដិរូបំ អស្សាមណកំ អកប្បិយំ អករណីយំ កថំ ហិ នាម ត្វំ អានន្ទ ឯវរូបាយ ពាហុល្លាយ ចេតេស្សសិ យទបិ អានន្ទ អន្តោ វុត្ថំ តទបិ អកប្បិយំ យទបិ អន្តោ បក្កំ តទបិ

១ ឱ. អននុច្ឆវិយំ ។

មិនសួរក៏មាន ទ្រង់ជ្រាបច្បាស់នូវកាលគួរហើយសួរក៏មាន ទ្រង់ជ្រាបច្បាស់នូវកាលគួរហើយមិនសួរក៏មាន ឯព្រះតថាគតទាំងឡាយព្រះអង្គតែងសួរតែការណាដែលប្រកបដោយប្រយោជន៍ ការដែលមិនប្រកបដោយប្រយោជន៍ ព្រះអង្គមិនសួរឡើយ ព្រោះព្រះតថាគតទាំងឡាយទ្រង់បានផ្តាច់បង់នូវកម្មមិនប្រកបដោយប្រយោជន៍ទាំងឡាយដោយអរិយមគ្គជ្រះស្រឡះហើយ ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគទាំងឡាយ រមែងទ្រង់សួរពួកភិក្ខុដោយអាការពីរយ៉ាង គឺ សួរដើម្បីសំដែងធម៌ម្យ៉ាង ដើម្បីនឹងបញ្ញត្តសិក្ខាបទដល់សាវកទាំងឡាយម្យ៉ាង ។ លំដាប់នោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ហៅព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុមកហើយ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលអានន្ទ បបរនេះបានមកពីណា ។ ទើបព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុក្រាបបង្គំទូលដំណើរនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលអានន្ទ កម្មដែលអ្នកធ្វើនេះមិនសមគួរ មិនត្រូវទំនង មិនត្រូវបែប មិនជារបស់សមណៈ មិនគប្បី មិនគួរធ្វើទេ ម្នាលអានន្ទ អ្នកឯងមិនសមបើនឹងត្រិះរិះដើម្បីសេចក្តីប្រាថ្នាច្រើនមានសភាពយ៉ាងនេះទេ ម្នាលអានន្ទ អាមិសៈណាដែលភិក្ខុទុកខាងក្នុង (អកប្បិយកុដិ) អាមិសៈនោះក៏ទៅជាអកប្បិយៈ (មិនគួរ) ដែរ អាមិសៈណាដែលភិក្ខុចំអិនខាងក្នុងអកប្បិយកុដិ អាមិសៈនោះ

ភេសជ្ជក្ខន្ធកេ អន្តោ វុត្ថំ អន្តោ បក្កំ សាមំ បក្កំ

អកប្បិយំ យទបិ សាមំ បក្កំ តទបិ អកប្បិយំ នេតំ អានន្ទ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ វិគរហិត្វា ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ ន ភិក្ខវេ អន្តោ វុត្ថំ អន្តោ បក្កំ សាមំ បក្កំ បរិភុញ្ជិតព្វំ យោ បរិភុញ្ជេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អន្តោ ចេ ភិក្ខវេ វុត្ថំ អន្តោ បក្កំ សាមំ បក្កំ តញ្ចេ បរិភុញ្ជេយ្យ អាបត្តិ តិណ្ណំ ទុក្កដានំ ។ អន្តោ ចេ ភិក្ខវេ វុត្ថំ អន្តោ បក្កំ អញ្ញេហិ បក្កំ តញ្ចេ បរិភុញ្ជេយ្យ អាបត្តិ ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ ។ អន្តោ ចេ ភិក្ខវេ វុត្ថំ ពហិ បក្កំ សាមំ បក្កំ តញ្ចេ បរិភុញ្ជេយ្យ អាបត្តិ ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ ។ ពហិ ចេ ភិក្ខវេ វុត្ថំ អន្តោ បក្កំ សាមំ បក្កំ

ក៏ទៅជាអកប្បិយៈដែរ អាមិសៈណាដែលភិក្ខុចំអិនដោយខ្លួនឯង អាមិសៈនោះ ក៏ទៅជាអកប្បិយៈដែរ ម្នាលអានន្ទ អំពើដែលអ្នកធ្វើនេះ មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។បេ។ ទ្រង់បន្ទោសហើយ ទ្រង់ធ្វើធម្មីកថា រួចត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនគប្បីឆាន់អាមិសៈដែលជាអន្តោវុត្ថ (ភោជនដែលភិក្ខុទុកខាងក្នុងអកប្បិយកុដិ) អាមិសៈដែលជាអន្តោបក្ក (ភោជនដែលភិក្ខុចំអិនក្នុងអកប្បិយកុដិ) អាមិសៈដែលជាសាមបក្ក (ភោជនដែលភិក្ខុចំអិនដោយខ្លួនឯង)ទេ ភិក្ខុណាឆាន់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុទុកភោជនខាងក្នុងអកប្បិយកុដិផង ចំអិនខាងក្នុងអកប្បិយកុដិផង ចំអិនដោយខ្លួនឯងផង បើភិក្ខុឆាន់ភោជននោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដបី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុទុកភោជនខាងក្នុងអកប្បិយកុដិ ចំអិនខាងក្នុងអកប្បិយកុដិ តែប្រើពួកអ្នកដទៃចំអិនឲ្យ បើភិក្ខុឆាន់ភោជននោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុទុកភោជនខាងក្នុងអកប្បិយកុដិ ចំអិនខាងក្រៅអកប្បិយកុដិ តែភិក្ខុចំអិនខ្លួនឯង បើភិក្ខុឆាន់ភោជននោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុទុកភោជនខាងក្រៅអកប្បិយកុដិ ចំអិនខាងក្នុងអកប្បិយកុដិ តែភិក្ខុចំអិនខ្លួនឯង បើភិក្ខុ

តញ្ចេ បរិភុញ្ជេយ្យ អាបត្តិ ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ ។ អន្តោ ចេ ភិក្ខវេ វុត្ថំ ពហិ បក្កំ អញ្ញេហិ បក្កំ តញ្ចេ បរិភុញ្ជេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ពហិ ចេ ភិក្ខវេ វុត្ថំ អន្តោ បក្កំ អញ្ញេហិ បក្កំ តញ្ចេ បរិភុញ្ជេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ពហិ ចេ ភិក្ខវេ វុត្ថំ ពហិ បក្កំ សាមំ បក្កំ តញ្ចេ បរិភុញ្ជេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ពហិ ចេ ភិក្ខវេ វុត្ថំ ពហិ បក្កំ អញ្ញេហិ បក្កំ តញ្ចេ បរិភុញ្ជេយ្យ អនាបត្តីតិ ។

(៩៨) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ ភគវតា សាមបាកោ[១] បដិក្ខិត្តោតិ បុនបាកេ កុក្កុច្ចាយន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ បុនបាកំ បចិតុន្តិ ។

---

១ ឱ. សាមំ បាកោ ។

ឆាន់ភោជននោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុទុកភោជនខាងក្នុងអកប្បិយកុដិ ចំអិនខាងក្រៅអកប្បិយកុដិ តែប្រើពួកអ្នកដទៃចំអិនឲ្យ បើភិក្ខុឆាន់ភោជននោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដមួយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុទុកភោជនខាងក្រៅអកប្បិយកុដិ ចំអិនខាងក្នុងអកប្បិយកុដិ តែប្រើពួកអ្នកដទៃចំអិនឲ្យ បើភិក្ខុឆាន់ភោជននោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដមួយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុទុកភោជនខាងក្រៅអកប្បិយកុដិ ចំអិនខាងក្រៅអកប្បិយកុដិ តែភិក្ខុចំអិនខ្លួនឯង បើភិក្ខុឆាន់ភោជននោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដមួយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុទុកភោជនខាងក្រៅអកប្បិយកុដិ ចំអិនខាងក្រៅអកប្បិយកុដិ តែប្រើពួកអ្នកដទៃចំអិនឲ្យ បើភិក្ខុឆាន់ភោជននោះ មិនត្រូវអាបត្តិទេ ។

(៩៨) សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុដឹងថា ការចំអិនខ្លួនឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ហាមហើយ ក៏រង្កៀសក្នុងការចំអិនថែមទៀត ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលដំណើរនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុចំអិនថែមទៀតបាន ។

ភេសជ្ជក្ខន្ធកេ អន្តោ វុត្ថំ អន្តោ បក្កំ សាមំ បក្កំ

(៩៩) តេន ខោ បន សមយេន រាជគហំ ទុព្ភិក្ខំ ហោតិ ។ មនុស្សា លោណម្បិ តេលម្បិ តណ្ឌុលម្បិ ខាទនីយម្បិ អារាមំ អាហរន្តិ ។ តានិ ភិក្ខូ ពហិ វាសេន្តិ ឧក្កបិណ្ឌកាបិ ខាទន្តិ ចោរាបិ ហរន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អន្តោ វាសេតុន្តិ ។ អន្តោ វាសេត្វា ពហិ បាចេន្តិ ទមកា បរិវារេន្តិ ។ ភិក្ខូ អវិស្សដ្ឋា បរិភុញ្ជន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អន្តោ បចិតុន្តិ ។ ទុព្ភិក្ខេ កប្បិយការកា ពហុតរំ ហរន្តិ អប្បតរំ ភិក្ខូនំ ទេន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ សាមំ បចិតុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អន្តោ វុត្ថំ អន្តោ បក្កំ សាមំ បក្កន្តិ ។

(៩៩) សម័យនោះឯង ក្រុងរាជគ្រឹះកើតទុរ្ភិក្ស (អត់បាយ) ។ មនុស្សទាំងឡាយបាននាំយកអម្បិលខ្លះ ប្រេងខ្លះ អង្ករខ្លះ ខាទនីយៈខ្លះ ទៅកានអារាម ។ ភិក្ខុទាំងឡាយទុកវត្ថុទាំងនោះខាងក្រៅ (កុដិ) ពួកសត្វតូចៗ[១] នាំគ្នាស៊ីខ្លះ ពួកចោរលួចយកទៅខ្លះ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលដំណើរនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុទុក (វត្ថុទាំងនោះ) ខាងក្នុងអកប្បិយកុដិបាន ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក៏ទុក (វត្ថុទាំងនោះ) ខាងក្នុងអកប្បិយកុដិ ហើយឲ្យគេចំអិនខាងក្រៅ ពួកជនអ្នកស៊ីដែលនាំគ្នាចោមរោមស៊ី ។ ភិក្ខុទាំងឡាយមិនស្និទ្ធចិត្ត (ប្រកបដោយសេចក្តីរង្កៀស) ក៏ចេះតែឆាន់ទៅ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលដំណើរនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុចំអិនខាងក្នុងអកប្បិយកុដិបាន ។ កាលដែលស្រុកអំណត់អត់បាយ ពួកកប្បិយការកជនក៏នាំយកអាមិសៈអស់ទៅជាច្រើន ប្រគេនតែបន្តិចបន្តួចដល់ពួកភិក្ខុ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលដំណើរនុ៎ះចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុចំអិនខ្លួនឯងបាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុទុកអាមិសៈក្នុងអកប្បិយកុដិបាន ឲ្យចំអិនអាមិសៈក្នុងអកប្បិយកុដិបាន ឲ្យចំអិនអាមិសៈខ្លួនឯងបាន ។

---

១ ក្នុងអដ្ឋកថា ថា សត្វឆ្មា កណ្តុរ ទន្សូង និងស្វា ។

[១០០] តេន ខោ បន សមយេន សម្ពហុលា ភិក្ខូ កាសីសុ វស្សំ វុត្ថា រាជគហំ គច្ឆន្តា ភគវន្តំ ទស្សនាយ អន្តរាមគ្គេ ន លភឹសុ លូខស្ស វា បណីតស្ស វា ភោជនស្ស យាវទត្ថំ បារិបូរឹ ពហុញ្ច ផលខាទនីយំ អហោសិ កប្បិយការកោ ច ន អហោសិ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ កិលន្តរូបា យេន រាជគហំ វេឡុវនំ កលន្ទកនិវាបោ យេន ភគវា តេនុបសង្កមឹសុ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទឹសុ ។ អាចិណ្ណំ ខោ បនេតំ ពុទ្ធានំ ភគវន្តានំ អាគន្តុកេហិ ភិក្ខូហិ សទ្ធឹ បដិសម្មោទិតុំ ។ អថខោ ភគវា តេ ភិក្ខូ ឯតទវោច កច្ចិ ភិក្ខវេ ខមនីយំ កច្ចិ យាបនីយំ កច្ចិត្ថ អប្បកិលមថេន អទ្ធានំ អាគតា កុតោ ច តុម្ហេ ភិក្ខវេ អាគច្ឆថាតិ ។ ខមនីយំ ភគវា យាបនីយំ ភគវា ឥធ មយំ ភន្តេ កាសីសុ

(១០០) សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុច្រើនរូបនៅចាំវស្សាក្នុងដែនកាសី ហើយក៏នាំគ្នាទៅកាន់ក្រុងរាជគ្រឹះដើម្បីគាល់ព្រះមានព្រះភាគ លុះទៅដល់ពាក់កណ្តាលផ្លូវ ក៏រកភោជនសៅហ្មងឬឧត្តមនឹងឆាន់ឲ្យឆ្អែតបរិបូណ៌ មិនបាន (ឃើញ) មានតែផ្លែឈើដែលគួរនឹងឆាន់ជាច្រើន តែរកបុគ្គលជាកប្បិយការកគ្មាន ៗ ភិក្ខុទាំងនោះមានរូបកាយលំបាក ក៏នាំគ្នាចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគក្នុងវត្តវេឡុវនកលន្ទកនិវាបស្ថាន ជិតក្រុងរាជ-គ្រឹះ លុះចូលទៅដល់ហើយថ្វាយបង្គំព្រះមានព្រះភាគ រួចក៏អង្គុយនៅក្នុងទីសមគួរ ៗ ការដែលរីករាយជាមួយនឹងពួកភិក្ខុអាគន្តុកនេះឯងជាប្រវេណីរបស់ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទាំងឡាយ (គប់ព្រះអង្គ) ៗ គ្រានោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះនឹងភិក្ខុទាំងនោះថា ម្នាលភិក្ខុទាំង-ឡាយ អ្នកទាំងឡាយល្មមអត់ទ្រាំសេចក្តីលំបាកបានដែរឬទេ ល្មមញុំាងឥរិយាបថឲ្យប្រព្រឹត្តទៅបានស្រួលដែរឬទេ អ្នក (ពល់គ្នា) ដើរមកតាមផ្លូវឆ្ងាយមិនលំបាកទេឬ ម្យ៉ាងទៀត ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំង-ឡាយមកអំពីទីណា ៗ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ខ្ញុំព្រះអង្គទាំងឡាយល្មមធន់ទ្រាំបាន បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ខ្ញុំព្រះអង្គទាំងឡាយល្មមញុំាងឥរិយាបថឲ្យប្រព្រឹត្តទៅស្រួលបាន បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គទាំងឡាយនៅចាំវស្សាក្នុងដែនកាសី ហើយ

វស្សំ វុត្ថា រាជគហំ អាគច្ឆន្តា ភគវន្តំ ទស្សនាយ អន្តរាមគ្គេ ន លភិំសុ លូខស្ស វា បណីតស្ស វា ភោជនស្ស យាវទត្ថំ បារិបូរឹ ពហុញ្ច ផលខាទនីយំ អហោសិ កប្បិយការកោ ច ន អហោសិ តេន មយំ កិលន្តរូបា អទ្ធានំ អាគតាតិ ។ អថខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ បករណេ ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ យត្ថ ផលខាទនីយំ បស្សតិ កប្បិយការកោ ច ន ហោតិ សាមំ គហេត្វា ហរិត្វា កប្បិយការកេ បស្សិត្វា ភូមិយំ និក្ខិបិត្វា បដិគ្គហាបេត្វា បរិភុញ្ជិតុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឧគ្គហិតំ បដិគ្គហេតុន្តិ ។

(១០១) តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស ព្រាហ្មណស្ស នវា ច តិលា នវញ្ច មធុ ឧប្បន្នា ហោន្តិ ។ អថខោ តស្ស ព្រាហ្មណស្ស ឯតទហោសិ យន្នូនាហំ នវេ ច តិលេ នវញ្ច មធុំ ពុទ្ធប្បមុខស្ស ភិក្ខុសង្ឃស្ស ទទេយ្យន្តិ ។ អថខោ សោ ព្រាហ្មណោ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវតា សទ្ធឹ សម្មោទិ

មកកាន់ក្រុងរាជគ្រឹះដើម្បីគាល់ព្រះអង្គក្នុងទីនេះ លុះមកដល់ពាក់កណ្ដាល ផ្លូវកេភោជនសៅហ្មងឬខត្តមទឹងឆាន់ឲ្យបានឆ្អែតបរិបូណ៌គ្មាន (ឃើញ) មានតែផ្លែឈើដែលគួរទឹងឆាន់ជាច្រើន តែរកបុគ្គលជាកប្បិយការកៈ គ្មាន ហេតុនោះបានជាខ្ញុំព្រះអង្គទាំងឡាយមានរូបកាយលំបាកមកតាមផ្លូវ ឆ្ងាយ ៗ ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ទើបព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ធ្វើធម្មីក-ថាហើយទ្រង់ត្រាស់ហៅពួកភិក្ខុមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ (បើភិក្ខុណា) បានឃើញផ្លែឈើដែលគួរទឹងឆាន់ក្នុងទីណា តែរកបុគ្គលជាកប្បិយការកៈ គ្មាន តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យ (ភិក្ខុនោះ) រើសខ្លួនឯងហើយនាំយកទៅ លុះឃើញបុគ្គលជាកប្បិយការកៈហើយ ត្រូវដាក់ចុះលើផែនដីឲ្យកប្បិយការកៈប្រគេនហើយឆាន់ចុះ ៗ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុទទួលរបស់ឧគ្គហិត គឺវត្ថុដែលភិក្ខុកាន់យកហើយបាន ៗ

(១០១) សម័យនោះឯង ប្រេងល្ងថ្មីនឹងទឹកឃ្មុំថ្មីកើតឡើងដល់ព្រាហ្មណ៍ម្នាក់ ៗ ឯព្រាហ្មណ៍នោះក៏ត្រិះរិះដូច្នេះថា បើដូច្នោះមានតែគួរអាត្មាអញប្រគេនប្រេងល្ងថ្មីនឹងទឹកឃ្មុំថ្មី ដល់ភិក្ខុសង្ឃមានព្រះពុទ្ធជាប្រ-ធាន ៗ ទើបព្រាហ្មណ៍នោះចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយបានស្មោះសររីកពយទៅនឹងព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះធ្វើពាក្យ

សម្មោទនីយំ កថំ សារាណីយំ វីតិសារេត្វា ឯកមន្តំ អដ្ឋាសិ ។ ឯកមន្តំ ឋិតោ ខោ សោ ព្រាហ្មណោ ភគវន្តំ ឯតទវោច អធិវាសេតុ មេ ភវំ គោតមោ ស្វាតនាយ ភត្តំ សទ្ធឹ ភិក្ខុសង្ឃេនាតិ ។ អធិវាសេសិ ភគវា តុណ្ហីភាវេន ។ អថខោ សោ ព្រាហ្មណោ ភគវតោ អធិវាសនំ វិទិត្វា បក្កាមិ ។ អថខោ សោ ព្រាហ្មណោ តស្សា រត្តិយា អច្ចយេន បណីតំ ខាទនីយំ ភោជនីយំ បដិយាទាបេត្វា ភគវតោ កាលំ អារោចាបេសិ កាលោ ភោ គោតម និដ្ឋិតំ ភត្តន្តិ ។ អថខោ ភគវា បុព្វណ្ហសមយំ និវាសេត្វា បត្តចីវរមាទាយ យេន តស្ស ព្រាហ្មណស្ស និវេសនំ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា បញ្ញត្តេ អាសនេ និសីទិ សទ្ធឹ ភិក្ខុសង្ឃេន ។ អថខោ សោ ព្រាហ្មណោ ពុទ្ធប្បមុខំ ភិក្ខុសង្ឃំ បណីតេន ខាទនីយេន ភោជនីយេន សហត្ថា សន្តប្បេត្វា សម្បវារេត្វា ភគវន្តំ ភុត្តាវឹ ឱនីតបត្តបាណឹ ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ

គួរជាទីរីករាយ គួរជាទីរលឹកឲ្យសម្រេចហើយ ក៏ឈរនៅក្នុងទីសមគួរ ។ លុះព្រាហ្មណ៍នោះឈរនៅក្នុងទីសមគួរហើយ បាននិមន្តព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សូមព្រះគោតមដ៏ចំរើន ព្រមទាំងភិក្ខុសង្ឃទទួលភត្តរបស់ខ្ញុំព្រះអង្គដើម្បីឆាន់ក្នុងថ្ងៃស្អែក ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគក៏ទ្រង់ទទួលនិមន្តដោយភាវៈស្ងៀម ។ បំណែកព្រាហ្មណ៍នោះដឹងច្បាស់ថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ទទួលនិមន្តហើយទើបចៀសចេញទៅ ។ លុះកន្លងរាត្រីនោះទៅហើយ ព្រាហ្មណ៍នោះបានតាក់តែងនូវខាទនីយភោជនីយាហារយ៉ាងឧត្តមស្រេចហើយទើបឲ្យក្រាបបង្គំទូលនូវកាលគួរចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចំរើន ពេលនេះសមគួរហើយ ភត្តសម្រេចហើយ ។ លំដាប់នោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ស្បង់ហើយប្រដាប់ដោយបាត្រនិងចីវរអំពីព្រឹក យាងទៅកាន់ផ្ទះព្រាហ្មណ៍នោះ លុះយាងទៅដល់ហើយទ្រង់គង់លើអាសនៈដែលព្រាហ្មណ៍តាក់តែងទុកព្រមទាំងភិក្ខុសង្ឃ ។ ឯព្រាហ្មណ៍នោះបានអង្គាសថ្វាយខាទនីយភោជនីយាហារ (បង្អែមបំអាប) ដ៏ឆ្ងាញ់ពិសារដោយដៃខ្លួនឯងចំពោះព្រះភិក្ខុសង្ឃមានព្រះពុទ្ធជាប្រធានឲ្យឆ្អែតស្កប់ស្កល់ ត្រាតែដល់លោកប្រកែកលែងទទួលទៀត លុះព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់សោយស្រេចលែងលូកព្រះហស្តទៅក្នុងបាត្រ (ព្រាហ្មណ៍) ក៏អង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះ

និសិន្នំ ខោ តំ ព្រាហ្មណំ ភគវា ធម្មិយា កថាយ សន្ទស្សេត្វា សមាទបេត្វា សមុត្តេជេត្វា សម្បហំសេត្វា ឧដ្ឋាយាសនា បក្កាមិ ។ អថខោ តស្ស ព្រាហ្មណស្ស អចិរបក្កន្តស្ស ភគវតោ ឯតទហោសិ យេសំ ខោ មយា អត្ថាយ ពុទ្ធប្បមុខោ ភិក្ខុសង្ឃោ និមន្តិតោ នវេ ច តិលេ នវញ្ច មធុំ ទស្សាមីតិ តេ មយា បមុដ្ឋា ទាតុំ យន្នូនាហំ នវេ ច តិលេ នវញ្ច មធុំ កោលម្ពេហិ ច ឃដេហិ ច អារាមំ ហារាបេយ្យន្តិ ។ អថខោ សោ ព្រាហ្មណោ នវេ ច តិលេ នវញ្ច មធុំ កោលម្ពេហិ ច ឃដេហិ ច អារាមំ ហារាបេត្វា[១] យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ឯកមន្តំ អដ្ឋាសិ ។ ឯកមន្តំ ឋិតោ ខោ សោ ព្រាហ្មណោ ភគវន្តំ ឯតទវោច យេសំ ខោ មយា ភោ គោតម អត្ថាយ ពុទ្ធប្បមុខោ ភិក្ខុសង្ឃោ និមន្តិតោ នវេ ច តិលេ នវញ្ច មធុំ ទស្សាមីតិ តេ មយា បមុដ្ឋា ទាតុំ បដិគ្គណ្ហាតុ មេ ភវំ គោតមោ នវេ ច តិលេ នវញ្ច មធុន្តិ ។ តេនហិ ត្វំ

---

១ ឱ. អាហរាបេត្វា ។

ភេសជ្ជក្ខន្ធក និទានព្រាហ្មណ៍ ១ រូប

ព្រាហ្មណ៍នោះអង្គុយនៅក្នុងទីសមគួរហើយ ទើបព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ពន្យល់ឲ្យឃើញច្បាស់ ឲ្យកាន់យកតាម ឲ្យអាចហាន ឲ្យរីករាយដោយធម្មីកថាហើយទ្រង់ក្រោកចាកអាសនៈយាងចៀសចេញទៅ ។ កាលព្រះដ៏មានព្រះភាគយាងចេញទៅមិនយូរប៉ុន្មាន ព្រាហ្មណ៍នោះក៏មានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នេះថា អាត្មាអញនិមន្តព្រះភិក្ខុសង្ឃ មានព្រះពុទ្ធជាប្រធានមកដោយមានបំណងថានឹងប្រគេនប្រេងល្ងថ្មីនឹងទឹកឃ្មុំថ្មី ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ប្រេងល្ងនឹងទឹកឃ្មុំណា ប្រេងល្ងនឹងទឹកឃ្មុំនោះអាត្មាអញភ្លេចប្រគេនទៅហើយ បើដូច្នោះមានតែអាត្មាអញឲ្យគេនាំយកនូវប្រេងល្ងថ្មីនឹងទឹកឃ្មុំថ្មីដោយក្រឡនឹងក្អមទៅកាន់អារាម ។ ទើបព្រាហ្មណ៍នោះឲ្យគេនាំយកប្រេងល្ងថ្មីនឹងទឹកឃ្មុំថ្មីដោយក្រឡនឹងក្អមទៅកាន់អារាមហើយបានចូលទៅរកព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ឈរនៅក្នុងទីសមគួរ ។ លុះព្រាហ្មណ៍នោះឈរនៅក្នុងទីសមគួរហើយបានក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គបាននិមន្តភិក្ខុសង្ឃមានព្រះពុទ្ធជាប្រធានដោយមានបំណងថានឹងប្រគេនប្រេងល្ងថ្មីនឹងទឹកឃ្មុំថ្មី ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ប្រេងល្ងនឹងទឹកឃ្មុំណា ប្រេងល្ងនឹងទឹកឃ្មុំនោះខ្ញុំព្រះអង្គក៏ភ្លេចប្រគេន សូមព្រះគោតមដ៏ចំរើនទទួលយកប្រេងល្ងថ្មីនឹងទឹកឃ្មុំថ្មីរបស់ខ្ញុំព្រះអង្គ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលព្រាហ្មណ៍

ព្រាហ្មណោ ភិក្ខូនំ ទេហីតិ ។ តេន ខោ បន សមយេ-
ន ភិក្ខូ ទុព្ភិក្ខេ អប្បមត្តកេបិ បវារេន្តិ បដិសង្ខាបិ
បដិក្ខិបន្តិ សព្វោ ច សង្ឃោ បវារិតោ ហោតិ ។
ភិក្ខូ កុក្កុច្ចាយន្តា ន បដិគ្គណ្ហន្តិ ។ បដិគ្គណ្ហាថ(១)
ភិក្ខវេ បរិភុញ្ជថ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ តតោ នីហដំ
ភុត្តាវិនា បវារិតេន អនតិរិត្តំ បរិភុញ្ជិតុន្តិ ។

[១០៤] តេន ខោ បន សមយេន អាយស្មតោ
ឧបនន្ទស្ស សក្យបុត្តស្ស ឧបដ្ឋាកកុលំ សង្ឃស្ស
អត្ថាយ ខាទនីយំ អទាសិ(២) អយ្យស្ស ឧបនន្ទស្ស
ទស្សេត្វា សង្ឃស្ស ទាតព្វន្តិ ។ តេន ខោ បន សម-
យេន អាយស្មា ឧបនន្ទោ សក្យបុត្តោ គាមំ បិណ្ឌាយ
បវិដ្ឋោ ហោតិ ។ អថខោ តេ មនុស្សា អារាមំ គន្ត្វា

---

១ ឱ. បដិគ្គណ្ហថ ។ ២ ឥតោ បរំ ឥមំ ខាទនីយន្តិបិ បាឋទ្វយំ ។

បើដូច្នោះ អ្នកឯងចូរប្រគេនដល់ភិក្ខុទាំងឡាយចុះ ។ គ្រានោះឯង កាលស្រុកកើតទុរ្ភិក្ស (អត់បាយ) ភិក្ខុទាំងឡាយក៏ហាមឃាត់វត្ថុបន្តិចបន្តួចខ្លះ[1] ពិចារណាហើយហាមឃាត់ខ្លះ[2] ម្យ៉ាងទៀត សង្ឃទាំងអស់ក៏បានហាមកត្តរូបហើយ ។ ពួកភិក្ខុក៏រង្កៀសហើយមិនហ៊ានទទួល ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយចូរទទួលចុះ ចូរឆាន់ចុះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុដែលឆាន់ហើយហាមកត្តរូបហើយ ឆាន់ភោជនមិនមែនជារបស់ដែលអំពីភិក្ខុឈឺ ឬមិនបានធ្វើវិនយកម្ម ដែលគេនាំយកមកអំពីទីដែលគេនិមន្តនោះបាន ។

(១០២) សម័យនោះឯង ត្រកូលឧបដ្ឋាករបស់ឧបនន្ទសក្យបុត្រដ៏មានអាយុបានបញ្ជូនខាទនីយៈទៅដើម្បីប្រយោជន៍ដល់សង្ឃហើយផ្តាំថា ត្រូវពួកអ្នកឯងបង្ហាញដល់លោកម្ចាស់ឧបនន្ទរូបហើយ សឹមប្រគេនសង្ឃចុះ ។ គ្រានោះឯង ឧបនន្ទសក្យបុត្រដ៏មានអាយុចូលទៅស្រុកដើម្បីបិណ្ឌបាត ។ ឯមនុស្សទាំងនោះក៏ទៅកាន់អារាមហើយសួរភិក្ខុទាំងឡាយថា

---

១ ក្នុងវិមតិវិនោទនីដីកាថា កាលបើមានទាយកប្រគេនវត្ថុបន្តិចបន្តួចរួចហើយ ភិក្ខុទាំងឡាយក៏ហាមឃាត់មិនទទួលទៀត ។ ២ ភិក្ខុកំណត់ដឹងថា យើងអាចញ៉ាំងអត្តភាពឲ្យប្រព្រឹត្តទៅដោយវត្ថុមានប្រមាណប៉ុណ្ណេះ វត្ថុដ៏សល់អំពីនេះចូរបានដល់ភិក្ខុឯទៀតចុះ ហើយក៏ហាមឃាត់មិនទទួល ។

ភិក្ខូ បុច្ឆិំសុ កហំ ភន្តេ អយ្យោ ឧបនន្ទោតិ ។ ឯសាវុសោ អាយស្មា ឧបនន្ទោ សក្យបុត្តោ គាមំ បិណ្ឌាយ បវិដ្ឋោតិ ។ ឥទំ ភន្តេ ខាទនីយំ អយ្យស្ស ឧបនន្ទស្ស ទស្សេត្វា សង្ឃស្ស ទាតព្វន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ តេនហិ ភិក្ខវេ បដិគ្គហេត្វា និក្ខិបថ យាវ ឧបនន្ទោ អាគច្ឆតីតិ ។ អថខោ អាយស្មា ឧបនន្ទោ សក្យបុត្តោ បុរេភត្តំ កុលានិ បយិរុបាសិត្វា ទិវា អាគច្ឆតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ ទុព្ភិក្ខេ អប្បមត្តកោបិ បវារេន្តិ បដិសង្ខាបិ បដិក្ខិបន្តិ សព្វោ ច សង្ឃោ បវារិតោ ហោតិ ។ ភិក្ខូ កុក្កុច្ចាយន្តា ន បដិគ្គណ្ហន្តិ ។ បដិគ្គណ្ហថ ភិក្ខវេ បរិភុញ្ជថ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ បុរេភត្តំ បដិគ្គហិតំ ភុត្តាវិនា បវារិតេន អនតិរិត្តំ បរិភុញ្ជិតុន្តិ ។

បពិត្រលោកដ៏ចំរើន លោកម្ចាស់ឧបនន្ទទៅណាហើយ ។ ពួកភិក្ខុប្រាប់ថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ឧបនន្ទសក្យបុត្តដ៏មានអាយុនុ៎ះចូលទៅស្រុកដើម្បីបិណ្ឌបាតហើយ ។ មនុស្សទាំងនោះប្រាប់ពួកភិក្ខុថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ខាទនីយៈនេះពួកយើងត្រូវបង្ហាញដល់លោកម្ចាស់ឧបនន្ទសិន ហើយសឹមប្រគេនដល់សង្ឃ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលដំណើរនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើដូច្នោះ អ្នកទាំងឡាយចូរទទួលទុកទំរាំតែឧបនន្ទវិលមកដល់ ។ លំដាប់នោះ ឧបនន្ទសក្យបុត្តដ៏មានអាយុ ចូលទៅកាន់ត្រកូលទាំងឡាយក្នុងវេលាមុនភត្ត ហើយវិលត្រឡប់មកក្នុងវេលាថ្ងៃពេក ។ សម័យនោះឯង កាលស្រុកកើតទុរ្ភិក្ស (អត់បាយ) ភិក្ខុទាំងឡាយហាមឃាត់វត្ថុបន្តិចបន្តួចខ្លះ ពិចារណាហើយក៏ហាមឃាត់ខ្លះ ម្យ៉ាងទៀត សង្ឃទាំងអស់ក៏បានហាមភត្តរួចហើយ ។ ពួកភិក្ខុក៏រង្កៀសមិនហ៊ានទទួល ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយចូរទទួលចុះ ចូរឆាន់ចុះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុដែលបរិភោគហើយ ហាមភត្តរួចហើយ ឆាន់ភោជនមិនមែនជារបស់ដែលអំពីភិក្ខុឈឺ ឬមិនបានធ្វើវិនយកម្ម ដែលភិក្ខុបានទទួលក្នុងវេលាមុនភត្ត (នោះ) បាន ។

(១០៣) អថខោ ភគវា រាជគហេ យថាភិរន្តំ វិហរិត្វា យេន សាវត្ថី តេន ចារិកំ បក្កាមិ អនុបុព្វេន ចារិកំ ចរមានោ យេន សាវត្ថី តទវសរិ ។ តត្រ សុទំ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន អាយស្មតោ សារីបុត្តស្ស កាយទាហាពាធោ ហោតិ ។ អថខោ អាយស្មា មហាមោគ្គល្លានោ យេនាយស្មា សារីបុត្តោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា អាយស្មន្តំ សារីបុត្តំ ឯតទវោច បុព្វេ តេ អាវុសោ សារីបុត្ត កាយទាហាពាធោ កេន ផាសុ ហោតីតិ ។ ភិសេហិ ច មេ អាវុសោ មុឡាលិកាហិ ចាតិ ។ អថខោ អាយស្មា មហាមោគ្គល្លានោ សេយ្យថាបិ នាម ពលវា បុរិសោ សម្មិញ្ជិតំ វា ពាហំ បសារេយ្យ បសារិតំ វា ពាហំ សម្មិញ្ជេយ្យ ឯវមេវ ជេតវនេ អន្តរហិតោ មន្ទាកិនិយា បោក្ខរណិយា តីរេ បាតុរហោសិ ។ អទ្ទសា ខោ អញ្ញតរោ នាគោ អាយស្មន្តំ មហាមោគ្គល្លានំ ទូរតោវ អាគច្ឆន្តំ ទិស្វាន អាយស្មន្តំ មហាមោគ្គល្លានំ ឯតទវោច ឯតុ ខោ ភន្តេ អយ្យោ

(១០៣) គ្រានោះ ព្រះមានព្រះភាគគង់ក្នុងក្រុងរាជគ្រឹះតាមសម-គួរដល់ព្រះអធ្យាស្រ័យហើយ យាងចេញទៅកាន់ចារិកនៃក្រុងសាវត្ថី ទ្រង់យាងទៅកាន់ចារិកដោយលំដាប់ ទើបបានទៅដល់ក្រុងសាវត្ថី ។ បានឮថាព្រះមានព្រះភាគគង់ក្នុងវត្តជេតវ័នរបស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថីនោះ ។ សម័យនោះឯង ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុមានអាពាធក្តៅពេលពលក្នុងកាយ ។ លំដាប់នោះ ព្រះមហាមោគ្គល្លានដ៏មានអាយុបានចូលទៅរកព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅដល់ហើយនិយាយពាក្យនេះនឹងព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុថា ម្នាលអាវុសោសារីបុត្ត កាលពីមុនលោកមានអាពាធក្តៅដុតពេលពលក្នុងកាយ តើលោកបានជាសះស្បើយដោយថ្នាំអ្វី ។ ព្រះសារីបុត្តតបថា ម្នាលអាវុសោ ខ្ញុំបានជាសះស្បើយដោយមើមឈូកនឹងក្រអៅឈូក ។ លំដាប់នោះ ព្រះមហា-មោគ្គល្លានដ៏មានអាយុបំបាត់ខ្លួនអំពីវត្តជេតវ័នហើយ ទៅប្រាកដទៀបមាត់ស្រះបោក្ខរណីឈ្មោះមន្ទាកិនីដោយឆាប់រហ័ស ដូចជាបុរសមានកំលាំងលាចេញនូវដៃដែលខ្លួនបត់ចូល ឬបត់ចូលនូវដៃដែលខ្លួនលាចេញ ។ មានដំរី១ បានឃើញព្រះមហាមោគ្គល្លានដ៏មានអាយុមកអំពីចម្ងាយ លុះឃើញហើយបាននិយាយពាក្យនេះនឹងព្រះមហាមោគ្គល្លានដ៏មានអាយុថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន សូមលោកម្ចាស់មហាមោគ្គល្លានមកចុះ បពិត្រ

មហាមោគ្គល្លានោ ស្វាគតំ ភន្តេ អយ្យស្ស មហាមោគ្គល្លានស្ស កេន ភន្តេ អយ្យស្ស អត្ថោ កឹ ឧម្មីតិ ។ ភិសេហិ ច មេ អាវុសោ អត្ថោ មូឡាលិកាហិ ចាតិ ។ អថខោ សោ នាគោ អញ្ញតរំ នាគំ អាណាបេសិ តេនហិ ភណេ អយ្យស្ស ភិសេ ច មូឡាលិកាយោ ច យាវទត្ថំ ទេហីតិ ។ អថខោ សោ នាគោ មន្ទាកិនឹ បោក្ខរណឹ ឱគាហេត្វា សោណ្ឌាយ ភិសមូឡាលិកាយោ[1] អព្វាហិត្វា សុវិក្ខាលិតំ វិក្ខាលេត្វា ភណ្ឌិកំ ពន្ធិត្វា យេនាយស្មា មហាមោគ្គល្លានោ តេនុបសង្កមិ ។ អថខោ អាយស្មា មហាមោគ្គល្លានោ សេយ្យថាបិ នាម ពលវា បុរិសោ សម្មិញ្ជិតំ វា ពាហំ បសារេយ្យ បសារិតំ វា ពាហំ សម្មិញ្ជេយ្យ ឯវមេវ មន្ទាកិនិយា បោក្ខរណិយា តីរេ អន្តរហិតោ ជេតវនេ បាតុរហោសិ ។ សោបិ ខោ នាគោ មន្ទាកិនិយា បោក្ខរណិយា តីរេ អន្តរហិតោ ជេតវនេ បាតុរហោសិ ។ អថខោ សោ នាគោ អាយស្មតោ មហាមោគ្គល្លានស្ស ភិសេ ច មូឡាលិកាយោ ច បដិគ្គហាបេត្វា ជេតវនេ អន្តរហិតោ មន្ទាកិនិយា

---

១ ឧ. ភិសញ្ច មូឡាលិញ្ច ។

លោកដ៏ចំរើន លោកម្ចាស់មហាមោគ្គល្លានមកល្អហើយ បពិត្រលោកដ៏ចំរើន លោកម្ចាស់ត្រូវការដោយវត្ថុអ្វី ខ្ញុំបាទអ្វីប្រគេនលោកម្ចាស់ ។ ព្រះមហាមោគ្គល្លានតបថា ម្នាលអាវុសោ យើងត្រូវការដោយមើមឈូកនិងក្រអៅឈូក ។ ទើបដំរីនោះបង្គាប់ទៅដំរីដទៃថា ម្នាលនាយ បើដូច្នោះ អ្នកចូរប្រគេនមើមឈូកនិងក្រអៅឈូកដល់លោកម្ចាស់តាមសព្វព្រះហឫទ័យ ។ ឯដំរីនោះចុះទៅកាន់ស្រះបោក្ខរណី ឈ្មោះមន្ទាកិនី ហើយដកយកនូវមើមឈូកនិងក្រអៅឈូកដោយប្រមោយហើយលាងស្អាតវេចចងជាសំណុំ រួចចូលទៅរកព្រះមហាមោគ្គល្លានដ៏មានអាយុ ។ លំដាប់នោះ ព្រះមហាមោគ្គល្លានដ៏មានអាយុបំបាត់ខ្លួនពីមាត់ស្រះបោក្ខ-រណី ឈ្មោះមន្ទាកិនីទៅប្រាកដនៅក្នុងវត្តជេតវនវិញដោយឆាប់រហ័ស ដូចជាបុរសមានកំឡាំងលាដៃដែលខ្លួនបត់ចូល ឬបត់ចូលនូវដៃដែលខ្លួនលាចេញ ។ ឯដំរីនោះបំបាត់ខ្លួនអំពីមាត់ស្រះបោក្ខរណី ឈ្មោះមន្ទាកិនីទៅប្រាកដនៅក្នុងវត្តជេតវនដែរ ទើបដំរីនោះបានឲ្យព្រះមហាមោគ្គល្លានដ៏មានអាយុទទួលមើមឈូកនិងក្រអៅឈូក ហើយក៏បំបាត់ខ្លួនអំពីវត្តជេតវន

បោក្ខរណិយា តីរេ បាតុរហោសិ ។ អថខោ អាយស្មា មហាមោគ្គល្លានោ អាយស្មតោ សារីបុត្តស្ស ភិសេ ច មុឡាលិកាយោ ច ឧបនាមេសិ ។ អថខោ អាយស្មតោ សារីបុត្តស្ស ភិសេ ច មុឡាលិកាយោ ច បរិភុត្តស្ស កាយឌាហាពាធោ បដិបស្សម្ភិ ។ ពហូ ភិសា ច មុឡា-លិកាយោ ច អវសិដ្ឋា ហោន្តិ ។ តេន ខោ បន សម-យេន ភិក្ខូ ទុព្ភិក្ខេ អប្បមត្តកេបិ បវារេន្តិ បដិសង្ខាបិ បដិក្ខិបន្តិ សព្វោ ច សង្ឃោ បវារិតោ ហោតិ ។ ភិក្ខូ កុក្កុច្ចាយន្តា ន បដិគ្គណ្ហន្តិ ។ បដិគ្គណ្ហថ ភិក្ខវេ បរិភុញ្ជថ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ វនដ្ឋំ បោក្ខរដ្ឋំ ភុត្តាវិនា បវារិតេន អនតិរិត្តំ បរិភុញ្ជិតុន្តិ ។

(១០៤) តេន ខោ បន សមយេន សាវត្ថិយំ ពហុំ ផលខាទនីយំ ឧប្បន្នំ ហោតិ កប្បិយការកោ ច ន ហោតិ ។ ភិក្ខូ កុក្កុច្ចាយន្តា ផលំ ន បរិភុញ្ជន្តិ ។

ទៅប្រាកដទៀបមាត់ស្រះបោក្ខរណីឈ្មោះមន្ទាកិនីវិញ ។ ចំណែកព្រះមហាមោគ្គល្លានដ៏មានអាយុក៏ហុចមើមឈូកនឹងក្រអៅឈូកទៅព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ ។ ឯព្រះសារីបុត្តមានអាយុកាលបានឆាន់មើមឈូកនឹងក្រអៅឈូកហើយ ក៏បានសះជាអាពាធដែលផុតពេលពលក្នុងកាយ ។ មើមឈូកនឹងក្រអៅឈូកក៏សល់នៅជាច្រើន ។ សម័យនោះឯង កាលស្រុកកើតទុរ្ភិក្ស (អត់បាយ) ភិក្ខុទាំងឡាយក៏ហាមឃាត់វត្ថុបន្តិចបន្តួចខ្លះ ពិចារណាហើយក៏ហាមឃាត់ខ្លះ ម្យ៉ាងទៀត សង្ឃទាំងអស់ក៏បានហាមភត្តរួចហើយ ។ ពួកភិក្ខុមានសេចក្តីរង្កៀស ក៏មិនហ៊ានទទួល ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយចូរទទួលចុះ ចូរឆាន់ចុះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុដែលឆាន់ហើយ ហាមភត្តរួចហើយ ឆាន់ភោជនមិនមែនជារបស់ដែលអំពីភិក្ខុឈឺ ឬមិនបានធ្វើវិនយកម្ម ដែលតាំងនៅក្នុងព្រៃ តាំងនៅក្នុងគុម្ពឈូកបាន ។

[១០៤] សម័យនោះឯង ក្នុងក្រុងសាវត្ថីមានវត្ថុសម្រាប់ទំពាស៊ី គឺផ្លែឈើកើតឡើងជាច្រើន តែរកបុគ្គលជាកប្បិយការកៈគ្មាន ។ ពួកភិក្ខុមានសេចក្តីរង្កៀស ក៏មិនហ៊ានឆាន់ផ្លែឈើឡើយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ

ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អពីជំ និព្ពដ្ដពីជំ អកតកប្បំ ផលំ បរិភុញ្ជិតុន្តិ ។

[១០៨] អថ ខោ ភគវា សាវត្ថិយំ យថាភិរន្តំ វិហរិត្វា យេន រាជគហំ តេន ចារិកំ បក្កាមិ អនុបុព្ពេន ចារិកំ ចរមានោ យេន រាជគហំ តទវសរិ ។ ត[ត្រ] សុទំ ភគវា រាជគហេ វិហរតិ វេឡុវនេ កលន្ទកនិវាបេ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស ភិក្ខុនោ ភគន្ទលាពាធោ ហោតិ ។ អាកាសគោត្តោ វេជ្ជោ សត្ថកម្មំ ករោតិ ។ អថ ខោ ភគវា សេនាសនចារិកំ អាហិណ្ឌន្តោ យេន តស្ស ភិក្ខុនោ វិហារោ តេនុបសង្កមិ ។ អទ្ទសា ខោ អាកាសគោត្តោ វេជ្ជោ ភគវន្តំ ទូរតោវ អាគច្ឆន្តំ ទិស្វាន ភគវន្តំ ឯតទវោច អាគច្ឆតុ ភវំ គោតមោ ឥមស្ស ភិក្ខុនោ វច្ចមគ្គំ បស្សតុ សេយ្យថាបិ គោធាមុខន្តិ ។ អថ ខោ ភគវា មំ ខ្វាយំ មោឃបុរិសោ ឧប្បណ្ឌេតីតិ តតោវ បដិនិវត្តិត្វា ឯតស្មឹ

ក្រាបបង្គំទូលដំណើរនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុឆាន់ផ្លែឈើដែលគ្មានពូជ (ផ្លែឈើខ្ចី) នឹងផ្លែឈើដែលគួរបន្ទូចយកពូជចេញ (ដូចផ្លែខ្នុរជាដើម) សូម្បីគេមិនបានធ្វើឲ្យជាកប្បិយ ក៏គួរ (ឆាន់បាន) ។

(១០៥) លំដាប់នោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគគង់ទៀបក្រុងសាវត្ថីសម-គួរដល់ព្រះអធ្យាស្រ័យហើយ ទ្រង់យាងទៅកាន់ចារិកក្រុងរាជគ្រឹះ ទ្រង់យាងទៅដោយលំដាប់ ទើបបានដល់ទៅក្រុងរាជគ្រឹះ ។ បានឮថា ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់គង់ក្នុងវត្តវេឡុវ័ន កលន្ទកនិវាបស្ថាន ជិតក្រុងរាជគ្រឹះនោះឯង ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុ ១ រូបកើតអាពាធឫសដូងបាត ។ ពេទ្យឈ្មោះអាកាសគោត្របានធ្វើសត្ថកម្ម (កាត់ឬវះឫសដូងបាតនោះ) ដោយកាំបិត ។ ទទួលពេលនោះ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់យាងទៅកាន់ចារិកសេនាសនៈ ក៏បានយាងទៅកាន់លំនៅរបស់ភិក្ខុនោះ ។ ពេទ្យឈ្មោះអាកាសគោត្របានឃើញព្រះដ៏មានព្រះភាគយាងមកអំពីចម្ងាយ លុះឃើញច្បាស់ហើយក៏បានក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា សូមព្រះគោតមដ៏ចំរើនទ្រង់យាងមកទតវច្ចមគ្គរបស់ភិក្ខុនេះ ដូចជាមាត់សត្វទន្សង ។ គ្រានោះ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ព្រះតម្រិះថា មោឃបុរសនេះចំអកឲ្យតថាគតទេតើ ដូច្នេះហើយក៏ទ្រង់យាងត្រឡប់ចាកទីនោះទៅ

និទានេ ឯតស្មិំ បករណេ ភិក្ខុសង្ឃំ សន្និបាតាបេត្វា ភិក្ខូ បដិបុច្ឆិ អត្ថិ ភិក្ខវេ អមុកស្មិំ វិហារេ ភិក្ខុ គិលា-នោតិ ។ អត្ថិ ភគវាតិ ។ កិន្តស្ស ភិក្ខវេ ភិក្ខុនោ អាពាធោតិ ។ តស្ស ភន្តេ អាយស្មតោ ភគន្ទលាពាធោ អាកាសគោត្តោ វេជ្ជោ សត្ថកម្មំ ករោតីតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា អននុច្ឆវិកំ ភិក្ខវេ តស្ស មោឃបុរិសស្ស អននុលោមិកំ អប្បដិរូបំ អស្សាមណកំ អកប្បិយំ អករណីយំ កថំ ហិ នាម សោ ភិក្ខវេ មោឃបុរិសោ សម្ពាធេ សត្ថកម្មំ ការាបេស្សតិ សម្ពាធេ ភិក្ខវេ សុខុមា ឆវិ ទុរោបយោ វណោ ទុប្បរិហារំ សត្ថំ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ វិគរហិត្វា ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ ន ភិក្ខវេ សម្ពាធេ សត្ថកម្មំ ការាបេតព្វំ យោ ការាបេយ្យ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្សាតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា

ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ទើបទ្រង់ឲ្យប្រជុំភិក្ខុសង្ឃហើយត្រាស់សួរ ភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងវិហារឯណោះមានភិក្ខុឈឺ ដែរឬទេ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ មាន ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនោះឈឺដូចម្តេច ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន លោកដ៏-មានអាយុនោះ កើតឫសដូងបាត ពេទ្យឈ្មោះអាកាសគោត្រគំបានធ្វើ សត្ថកម្មឲ្យ ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលភិក្ខុទាំង-ឡាយ អំពើនៃមោឃបុរសនោះមិនសមគួរ មិនទំនង មិនសមបែប មិន ជារបស់សមណៈ មិនគួរគប្បី មិនមែនជាកិច្ចត្រូវធ្វើទេ ម្នាលភិក្ខុទាំង ឡាយ មោឃបុរសនោះមិនគួរនឹងឲ្យគេធ្វើសត្ថកម្មក្នុងទីបង្អៀតទេ ម្នាល ភិក្ខុទាំងឡាយ ស្បែកក្នុងទីបង្អៀតជារបស់សុខុមល្អិត មានដំបៅសះ បានដោយក្រ កម្រ បុគ្គលនឹងយកកាំបិតទៅវះក្នុងទីបង្អៀតបាន ម្នាល ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ លុះទ្រង់តិះដៀលហើយទ្រង់ធ្វើធម្មីកថាត្រាស់ហៅភិក្ខុ ទាំងឡាយមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនគួរឲ្យគេធ្វើសត្ថកម្មក្នុងទី បង្អៀតទេ ភិក្ខុណាឲ្យគេធ្វើ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។ សម័យនោះឯង

ភិក្ខូ ភគវតា សត្ថកម្មំ បដិក្ខិត្តន្តិ វត្ថិកម្មំ ការាបេន្តិ ។ យេ តេ ភិក្ខូ អប្បិច្ឆា ។បេ។ តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខូ វត្ថិកម្មំ ការាបេស្សន្តីតិ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខូ វត្ថិកម្មំ ការាបេន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។បេ។ វិគរហិត្វា ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ ន ភិក្ខវេ សម្ពាធស្ស សាមន្តា[1] ទ្វង្គុលេ សត្ថកម្មំ វា វត្ថិកម្មំ វា ការាបេតព្វំ យោ ការាបេយ្យ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្សាតិ ។

(១០៦) អថខោ ភគវា រាជគហេ យថាភិរន្តំ វិហរិត្វា យេន ពារាណសី តេន ចារិកំ បក្កាមិ អនុបុព្វេន ចារិកំ ចរមានោ យេន ពារាណសី តទវសរិ ។ តត្រ សុទំ ភគវា ពារាណសិយំ វិហរតិ ឥសិបតនេ មិគទាយេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ពារាណសិយំ សុប្បិយោ ច ឧបាសកោ សុប្បិយា ច ឧបាសិកា

---

១ សមន្តា ។

ឆព្វគ្គិយភិក្ខុគិតគ្នាថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ហាមការធ្វើសត្ថកម្មហើយ ទើបឲ្យគេធ្វើវត្ថិកម្មវិញ (ការបង់រឹតក្បាលឫសដូងបាតនោះដោយខ្សែ) ។ ពួកភិក្ខុណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងនោះពោលទោស តិះដៀល បន្ទះបន្ទាប់ថា ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុមិនសមបើនឹងឲ្យគេធ្វើវត្ថិកម្មសោះ ។ លំដាប់នោះ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបបង្គំទូលដំណើរនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថា ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុឲ្យគេធ្វើវត្ថិកម្ម ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់តិះដៀលហើយ ទ្រង់ធ្វើធម្មីកថាត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវឲ្យគេធ្វើសត្ថកម្ម ឬវត្ថិកម្ម ក្នុងទីជិតដោយជុំវិញនៃទីបង្អៀតប្រមាណពីរធ្នាប់ទេ ភិក្ខុណាឲ្យគេធ្វើ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។

[១០៦] គ្រានោះ ព្រះមានព្រះភាគគង់ក្នុងក្រុងរាជគ្រឹះសមគួរតាមព្រះអធ្យាស្រ័យហើយទ្រង់យាងចេញទៅកាន់ចារិកក្រុងពារាណសី កាលទ្រង់យាងទៅកាន់ចារិកដោយលំដាប់ ក៏បានដល់ទៅក្រុងពារាណសីនោះ ។ បានឮថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគគង់នៅព្រៃឥសិបតនមិគទាយវន ជិតក្រុងពារាណសីនោះ ។ គ្រានោះឯង ក្នុងក្រុងពារាណសីមានជន ២ នាក់ គឺឧបាសកឈ្មោះសុប្បិយ ១ ឧបាសិកាឈ្មោះសុប្បិយា ១ ជាអ្នក

ឧភោ(១) បសន្នា ហោន្តិ ទាយកា ការកា សង្ឃុបដ្ឋា-
កា ។ អថខោ សុប្បិយា ឧបាសិកា អារាមំ គន្ត្វា
វិហារេន វិហារំ បរិវេណេន បរិវេណំ ឧបសង្កមិត្វា ភិក្ខូ
បុច្ឆតិ កោ ភន្តេ គិលានោ កស្ស កឹ អាហរិយតូតិ ។
តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរេន ភិក្ខុនា វិរេចនំ
បីតំ ហោតិ ។ អថខោ សោ ភិក្ខុ សុប្បិយំ ឧបាសិកំ
ឯតទវោច មយា ខោ ភគិនិ វិរេចនំ បីតំ អត្ថោ មេ
បដិច្ឆាទនីយេនាតិ ។ សុដ្ឋុ អយ្យ អាហរិយិស្សតីតិ
ឃរំ គន្ត្វា អន្តេវាសឹ អាណាបេសិ គច្ឆ ភណេ បវត្ត-
មំសំ ជានាហីតិ ។ ឯវំ អយ្យេតិ ខោ សោ បុរិសោ សុប្បិ-
យាយ ឧបាសិកាយ បដិស្សុណិត្វា កេវលកប្បំ
ពារាណសឹ អាហិណ្ឌន្តោ ន អទ្ទស បវត្តមំសំ ។
អថខោ សោ បុរិសោ យេន សុប្បិយា ឧបាសិ-
កា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា សុប្បិយំ ឧបាសិកំ
ឯតទវោច នត្ថយ្យេ បវត្តមំសំ មាឃាតោ អជ្ជាតិ ។
អថខោ សុប្បិយាយ ឧបាសិកាយ ឯតទហោសិ តស្ស
ខោ គិលានស្ស ភិក្ខុនោ បដិច្ឆាទនីយំ អលភន្តស្ស

១ ឧ. ឧភោ ។

មានសេចក្តីជ្រះថ្លា ជាអ្នកឲ្យទាន ជាអ្នកធ្វើការបម្រើសង្ឃ ។ លំដាប់នោះ សុប្បិយាឧបាសិកាបានទៅកាន់វត្តហើយដើរចូលទៅគ្រប់វិហារគ្រប់ទីបរិវេណ ហើយសួរភិក្ខុទាំងឡាយថា បពិត្រលោកម្ចាស់ មានលោកម្ចាស់អង្គណាឈឺខ្លះដែរ លោកម្ចាស់អង្គណាត្រូវការឲ្យខ្ញុំករុណាយករបស់អ្វីមកប្រគេនដែរឬ ។ វេលានោះឯង ភិក្ខុ ១ រូបបានផឹកថ្នាំបញ្ចុះ ។ ភិក្ខុនោះក៏និយាយនឹងសុប្បិយាឧបាសិកាដូច្នេះថា ម្នាលនាង អាត្មាឆាន់ថ្នាំបញ្ចុះ អាត្មាត្រូវការដោយសាច់ដែលមានឧជារស ។ សុប្បិយាឧបាសិកានិយាយថា ល្អហើយ លោកម្ចាស់ នឹងឲ្យគេយកមកប្រគេន (និយាយដូច្នេះហើយ) បានទៅដល់ផ្ទះហើយ ក៏បង្គាប់កូនក្មេងថា ម្នាលនាយ អ្នកចូរទៅ អ្នកចូរដឹង (ចូរទិញ) នូវសាច់សត្វដែលស្លាប់ស្រាប់ ។ បុរសនោះបានទទួលពាក្យសុប្បិយាឧបាសិកាថា បាទ អ្នកម្ចាស់ ហើយក៏ដើររកសាច់អស់ទាំងក្រុងពារាណសី មិនបានឃើញសាច់សត្វដែលស្លាប់ស្រាប់ឡើយ ។ បុរសនោះបានចូលទៅរកសុប្បិយាឧបាសិកា លុះចូលទៅដល់ហើយបាននិយាយដូច្នេះនឹងសុប្បិយាឧបាសិកាថា បពិត្រអ្នកម្ចាស់ គ្មានសាច់សត្វដែលស្លាប់ស្រាប់ទេ ព្រោះថ្ងៃនេះគ្មានគេសម្លាប់សត្វសោះ ។ លំដាប់នោះ សុប្បិយាឧបាសិកាមានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា កាលបើភិក្ខុឈឺនេះឯងមិនបានសាច់ដែលមានឧជារសទេ

ភេសជ្ជក្ខន្ធកេ បដិច្ឆាទនីយំ

អាពាធោ វា អភិវឌ្ឍិស្សតិ កាលកិរិយា វា ភវិស្សតិ ន ខោ មេ តំ បដិរូបំ យាហំ បដិស្សុណិត្វា ន ហារាបេយ្យន្តិ ។ បោត្ថនិកំ គហេត្វា ឩរុមំសំ ឧក្កន្តិត្វា ទាសិយា អទាសិ ហន្ទ ជេ ឥមំ មំសំ សម្បាទេត្វា អមុកស្មឹ វិហារេ ភិក្ខុ គិលានោ តស្ស ទជ្ជេហិ យោ ច មំ បុច្ឆតិ គិលានាតិ បដិវេទេហីតិ ឧត្តរាសង្គេន ឩរុំ វេឋេត្វា ឱវរកំ បវិសិត្វា មញ្ចកេ និបជ្ជិ ។ អថខោ សុប្បិយោ ឧបាសកោ ឃរំ គន្ត្វា ទាសឹ បុច្ឆិ កហំ សុប្បិយាតិ ។ ឯសាយ្យ ឱវរកេ និបន្នាតិ ។ អថខោ សុប្បិយោ ឧបាសកោ យេន សុប្បិយា ឧបាសិកា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា សុប្បិយំ ឧបាសិកំ ឯតទវោច កិស្ស និបន្នាសីតិ ។ គិលានម្ហីតិ ។ កិន្តេ អាពាធោតិ ។ អថខោ សុប្បិយា ឧបាសិកា សុប្បិយស្ស ឧបាសកស្ស ឯតមត្ថំ អារោចេសិ ។ អថខោ សុប្បិយោ ឧបាសកោ អច្ឆរិយំ វត ភោ អព្ភុតំ វត ភោ យាវ សទ្ធាយំ

អាពាធក៏រឹងរឹតតែចំរើនឡើង ឬមួយនឹងធ្វើកាលកិរិយាទៅមិនខាន (ឥឡូវ) អាត្មាអញ បានទទួលប្តេជ្ញាថានឹងប្រគេនសាច់ ដល់ត្រឡប់ជាមិនឲ្យគេយកទៅប្រគេនវិញ កិច្ចនោះមិនសមគួរដល់អញសោះ ។ សុប្បិយាឧបាសិកាក៏ចាប់យកកាំបិតសម្រាប់ហាន់សាច់មកអារសាច់ភ្លៅ(របស់ខ្លួន) ហើយហុចឲ្យទៅទាសីថា ហ៏ ហែងឯងចូរយកសាច់នេះទៅចាត់ចែងហើយយកទៅប្រគេនដល់ភិក្ខុឈឺក្នុងវិហារឯណោះចុះ ម្យ៉ាងទៀត (បើមាន) ភិក្ខុណាសួររកអញ នាងឯងចូរទូលលោកថាអញឈឺ (និយាយផ្តាំដូច្នេះហើយ) បានរុំភ្លៅដោយសម្ពត់សម្រាប់បង្ករហើយចូលទៅក្នុងបន្ទប់ ដេកលើគ្រែ ។ លំដាប់នោះ សុប្បិយឧបាសកបានទៅកាន់ផ្ទះហើយសួរទាសីថា នាងសុប្បិយាទៅណា ។ ទាសីនោះប្រាប់ថា បពិត្រអ្នកម្ចាស់ អ្នកម្ចាស់នោះសម្រាន្តក្នុងបន្ទប់ ។ លំដាប់នោះ សុប្បិយឧបាសកបានចូលទៅរកសុប្បិយាឧបាសិកា លុះចូលទៅដល់ហើយសួរសុប្បិយាឧបាសិកាយ៉ាងនេះថា ព្រោះហេតុអ្វីបានជានាងដេក ។ សុប្បិយាឧបាសិកាឆ្លើយថាខ្ញុំឈឺ ។ សុប្បិយឧបាសកសួរថា នាងឈឺអ្វី ។ ទើបសុប្បិយាឧបាសិកាប្រាប់សេចក្តីនុះដល់សុប្បិយឧបាសក (ដោយសព្វគ្រប់) ។ លំដាប់នោះ សុប្បិយឧបាសកគិតថា អើហ្ន៎ អស្ចារ្យពេកណាស់ អើហ្ន៎ ចំឡែកពេកណាស់ សុប្បិយា

សុប្បិយា បសន្នា យត្រ ហិ នាម អត្តនោបិ មំសានិ បរិច្ចត្តានិ កឹ បនិមាយ(១) អញ្ញំ កិញ្ចិ អទេយ្យំ ភវិស្សតីតិ ហដ្ឋា ឧទគ្គា យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ សុប្បិយោ ឧបាសកោ ភគវន្តំ ឯតទវោច អធិវាសេតុ មេ ភន្តេ ភគវា ស្វាតនាយ ភត្តំ សទ្ធឹ ភិក្ខុសង្ឃេនាតិ ។ អធិវាសេសិ ភគវា តុណ្ហីភាវេន ។ អថខោ សុប្បិយោ ឧបាសកោ ភគវតោ អធិវាសនំ វិទិត្វា ឧដ្ឋាយាសនា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា បទក្ខិណំ កត្វា បក្កាមិ ។ អថខោ សុប្បិយោ ឧបាសកោ តស្សា រត្តិយា អច្ចយេន បណីតំ ខាទនីយំ ភោជនីយំ បដិយាទាបេត្វា ភគវតោ កាលំ អារោចាបេសិ កាលោ ភន្តេ និដ្ឋិតំ ភត្តន្តិ ។ អថខោ ភគវា បុព្វណ្ហសមយំ និវាសេត្វា បត្តចីវរមាទាយ យេន សុប្បិយស្ស ឧបាសកស្ស និវេសនំ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា បញ្ញត្តេ អាសនេ និសីទិ សទ្ធឹ ភិក្ខុសង្ឃេន ។ អថខោ សុប្បិយោ ឧបាសកោ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ

---

១ ឱ, កិម្បន ឥមាយ ។

ឧបាសិកានេះជាស្រីមានសទ្ធាជ្រះថ្លាមែន អម្បាលសាច់របស់ខ្លួនគង់លះបង់បាន ចំណង់បើតែតិចតួចឯទៀត ឧបាសិកានេះនឹងមិនឲ្យដូចម្តេចបាន គិតដូច្នេះហើយក៏មានចិត្តរីករាយខ្ពស់ឡើង បានចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយក៏ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគហើយអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះសុប្បិយឧបាសកអង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយបានក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សូមព្រះដ៏មានព្រះភាគព្រមទាំងព្រះភិក្ខុសង្ឃនិមន្តទទួលភត្តរបស់ខ្ញុំព្រះអង្គ ដើម្បីឆាន់ក្នុងថ្ងៃស្អែក ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ទទួលដោយភាវៈស្ងៀម ។ លំដាប់នោះ សុប្បិយឧបាសកបានដឹងថា ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ទទួលនិមន្តហើយ ក៏ក្រោកចាកអាសនៈថ្វាយបង្គំព្រះមានព្រះភាគ ធ្វើប្រទក្សិណហើយចៀសចេញទៅ ។ លុះកន្លងរាត្រីនោះទៅហើយសុប្បិយឧបាសកក៏បានតាក់តែងខាទនីយភោជនីយាហារដ៏ឧត្តមហើយ ក៏ឲ្យមនុស្សទៅក្រាបបង្គំទូលកាលសមគួរចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ពេលសមគួរហើយ ភត្តសម្រេចហើយ ។ គ្រានោះ វេលាព្រឹកព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ស្បង់ហើយប្រដាប់ដោយបាត្រនិងចីវរយាងទៅកាន់ផ្ទះសុប្បិយឧបាសក លុះយាងទៅដល់ហើយគង់លើអាសនៈដែលគេរៀបចំថ្វាយមួយអន្លើដោយភិក្ខុសង្ឃ ។ វេលានោះ សុប្បិយឧបាសកបានចូលទៅគាល់

ភេសជ្ជក្ខន្ធកេ សុប្បិយោឧបាសិកាវត្ថុ

ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ អដ្ឋាសិ ។ ឯកមន្តំ ឋិតំ ខោ សុប្បិយំ ឧបាសកំ ភគវា ឯតទវោច កហំ សុប្បិយាតិ ។ គិលានា ភគវាតិ ។ តេនហិ អាគច្ឆតូតិ ។ ន ភគវា ឧស្សហតីតិ ។ តេនហិ បរិគ្គហេត្វាបិ អានេថាតិ ។ អថខោ សុប្បិយោ ឧបាសកោ សុប្បិយំ ឧបាសិកំ បរិគ្គហេត្វា អានេសិ ។ តស្សា សហ ទស្សនេន ភគវតោ តាវមហា វណោ រូឡ្ហោ អហោសិ សុច្ឆវិ លោមជាតោ ។ អថខោ សុប្បិយោ ច ឧបាសកោ សុប្បិយា ច ឧបាសិកា អច្ឆរិយំ វត ភោ អព្ភុតំ វត ភោ តថាគតស្ស មហិទ្ធិកតា មហានុភាវតា យត្រ ហិ នាម សហ ទស្សនេន ភគវតោ តាវមហា វណោ រូឡ្ហោ ភវិស្សតិ សុច្ឆវិ លោមជាតោតិ ហដ្ឋា ឧទគ្គា ពុទ្ធប្បមុខំ ភិក្ខុសង្ឃំ បណីតេន ខាទនីយេន ភោជនីយេន

ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយឈរក្នុងទីសមគួរ ។ លុះសុប្បិយឧបាសកឈរនៅក្នុងទីសមគួរហើយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់មានបន្ទូលសួរដូច្នេះថា នាងសុប្បិយានៅក្នុងទីណា ។ សុប្បិយឧបាសកក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ នាងសុប្បិយាឈឺ ។ ព្រះអង្គទ្រង់មានបន្ទូលថា បើដូច្នោះ (ឲ្យ) នាងសុប្បិយាចូលមក ។ សុប្បិយឧបាសកក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ នាងសុប្បិយាមិនអាចនឹងមកបានទេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា បើដូច្នោះ អ្នកទាំងឡាយចូរគ្រាហ៍នាំយកមក ។ លំដាប់នោះ សុប្បិយឧបាសកបានគ្រាហ៍សុប្បិយាឧបាសិកានាំមកថ្វាយ ។ និម្មិត្តតែព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ទតឃើញ (កាលណា) ដំបៅរបស់នាងដែលធំដល់ម្ល៉ោះ ក៏ដុះសាច់សះជាមានសម្បុរល្អ មានរោមដុះពេញឡើងវិញមួយរំពេច ។ លំដាប់នោះ សុប្បិយឧបាសកនឹងសុប្បិយាឧបាសិកាបាននិយាយគ្នាថា អើហ្ន៎ អស្ចារ្យពេកណាស់ អើហ្ន៎ ចំឡែកពេកណាស់ ព្រះតថាគតមានឫទ្ធិច្រើន មានអានុភាពច្រើន គ្រាន់តែព្រះអង្គទ្រង់បានទតឃើញមួយរំពេច ដំបៅដែលធំដល់ម្ល៉ោះក៏ដុះសាច់សះជាមានសម្បុរល្អមានរោមដុះពេញឡើងវិញ (អ្នកទាំងនោះ)មានចិត្តរីករាយខ្ពស់ឡើង ក៏អង្គាសខាទនីយភោជនីយាហារ

សហត្ថា សន្តប្បេត្វា សម្បវារេត្វា ភគវន្តំ ភុត្តាវឹ ឱនីតបត្តបាណឹ ឯកមន្តំ និសីទឹសុ ។ អថខោ ភគវា សុប្បិយញ្ច ឧបាសកំ សុប្បិយញ្ច ឧបាសិកំ ធម្មិយា កថាយ សន្ទស្សេត្វា សមាទបេត្វា សមុត្តេជេត្វា សម្បហំសេត្វា ឧដ្ឋាយាសនា បក្កាមិ ។

(១០៧) អថខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ បករណេ ភិក្ខុសង្ឃំ សន្និបាតាបេត្វា ភិក្ខូ បដិបុច្ឆិ កោ ភិក្ខវេ សុប្បិយំ ឧបាសិកំ មំសំ វិញ្ញាបេសីតិ ។ ឯវំ វុត្តេ សោ ភិក្ខុ ភគវន្តំ ឯតទវោច អហំ ខោ ភន្តេ សុប្បិយំ ឧបាសិកំ មំសំ វិញ្ញាបេសិន្តិ[1] ។ អាហរិយិត្ថ ភិក្ខូតិ ។ អាហរិយិត្ថ ភគវាតិ ។ បរិភុញ្ជិ

---

១ វិញ្ញាបេមីតិ កត្ថចិ បោត្ថកេ ទិស្សតិ ។

(បន្ថែមចំអាប) ដ៏ឆ្ងាញ់ពីសារដោយ ៗ ចំពោះព្រះភិក្ខុសង្ឃមានព្រះពុទ្ធជាប្រធាន ឲ្យឆ្អែតស្កប់ស្កល់ ត្រាតែដល់លោកប្រកែកលែងទទួលទៀត លុះព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់សោយស្រេច លែងលូកព្រះហស្តទៅក្នុងបាត្រហើយ ក៏នាំគ្នាអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លំដាប់នោះ ព្រះមានព្រះភាគបានញុំាងសុប្បិយឧបាសកនឹងសុប្បិយាឧបាសិកា ឲ្យឃើញច្បាស ឲ្យកាន់យកតាម ឲ្យអាចហាន ឲ្យរីករាយ ដោយធម្មីកថាហើយ ក៏ទ្រង់ក្រោកចាកអាសនៈចៀសចេញទៅ ។

(១០៧) ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ទើបព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ឲ្យប្រជុំភិក្ខុសង្ឃហើយត្រាស់សួរពួកភិក្ខុថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុណាសូមសាច់អំពីសុប្បិយាឧបាសិកា ។ កាលបើព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សួរយ៉ាងនេះហើយ ភិក្ខុនោះក្រាបទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គបានសូមសាច់អំពីសុប្បិយាឧបាសិកា ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ អ្នកបានឲ្យគេនាំយកសាច់មកហើយឬនៅ ។ ភិក្ខុនោះក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគខ្ញុំព្រះអង្គបានឲ្យគេនាំយកសាច់នោះមកហើយ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា

ត្វំ ភិក្ខូតិ ។ បរិភុញ្ជាហំ ភគវាតិ ។ បដិវេក្ខិ ត្វំ ភិក្ខូតិ ។ នាហំ ភគវា បដិវេក្ខិន្តិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ត្វំ មោឃបុរិស អប្បដិវេក្ខិត្វា មំសំ បរិភុញ្ជិស្សសិ មនុស្សមំសំ ខោ តយា មោឃបុរិស បរិភុត្តំ នេតំ មោឃបុរិស អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ វិគរហិត្វា ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ សន្តិ ភិក្ខវេ មនុស្សា សទ្ធា បសន្នា តេហិ អត្តនោបិ មំសានិ បរិច្ចត្តានិ ន ភិក្ខវេ មនុស្សមំសំ បរិភុញ្ជិតព្វំ យោ បរិភុញ្ជេយ្យ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស ។ ន ច ភិក្ខវេ អប្បដិវេក្ខិត្វា មំសំ បរិភុញ្ជិតព្វំ យោ បរិភុញ្ជេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

(១០៨) តេន ខោ បន សមយេន រញ្ញោ ហត្ថី មរន្តិ ។ មនុស្សា ទុព្ភិក្ខេ ហត្ថិមំសំ បរិភុញ្ជន្តិ ភិក្ខូនំ បិណ្ឌាយ ចរន្តានំ ហត្ថិមំសំ ទេន្តិ ។ ភិក្ខូ ហត្ថិមំសំ

ម្នាលភិក្ខុ អ្នកបានឆាន់ហើយឬនៅ ។ ភិក្ខុនោះក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ខ្ញុំព្រះអង្គបានឆាន់ហើយ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ (មុនដែលនឹងឆាន់) អ្នកបានពិចារណាដែរឬទេ ។ ភិក្ខុនោះក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ខ្ញុំព្រះអង្គមិនបានពិចារណាទេ ។ ព្រះពុទ្ធដ៏-មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា នែមោឃបុរស អ្នកឯងមិនសមបើនឹងមិនពិចារណាហើយហ៊ានឆាន់សាច់ (ដូច្នេះ) សោះ ម្នាលមោឃបុរស អ្នកឯងឆាន់សាច់មនុស្សពិតហើយ ម្នាលមោឃបុរស អំពើនេះមិននាំឲ្យជ្រះ-ថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ទ្រង់តិះដៀលរួចហើយទ្រង់ធ្វើធម្មីកថាត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកមនុស្សដែលមានសទ្ធា មានសេចក្តីជ្រះថ្លា មនុស្សទាំងនោះសូម្បីតែសាច់របស់ខ្លួនឯងក៏គង់លះប្រគេនបាន ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវឆាន់សាច់មនុស្សទេ ភិក្ខុណាឆាន់ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។ ម្យ៉ាងទៀត ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនបានពិចារណាជាមុនហើយ មិនត្រូវឆាន់សាច់ទេ ភិក្ខុណាឆាន់ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[១០៨] សម័យនោះឯង មានដំរីរបស់ស្តេចស្លាប់ជាច្រើន ។ ចួនជាវេលាស្រុកអត់បាយ មនុស្សទាំងឡាយនាំគ្នាស៊ីសាច់ដំរី ក៏បានប្រគេនសាច់ដំរីដល់ពួកភិក្ខុដែលត្រាច់ទៅបិណ្ឌបាត ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ

បរិភុញ្ជន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម សមណា សក្យបុត្តិយា ហត្ថិមំសំ បរិភុញ្ជិស្សន្តិ រាជង្គំ ហត្ថី សចេ រាជា ជានេយ្យ ន តេសំ(១) អត្តមនោ អស្សាតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ន ភិក្ខវេ ហត្ថិមំសំ បរិភុញ្ជិតព្វំ យោ បរិភុញ្ជេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន រញ្ញោ អស្សា មរន្តិ ។ មនុស្សា ទុព្ភិក្ខេ អស្សមំសំ បរិភុញ្ជន្តិ ភិក្ខូនំ បិណ្ឌាយ ចរន្តានំ អស្សមំសំ ទេន្តិ ។ ភិក្ខូ អស្សមំសំ បរិភុញ្ជន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម សមណា សក្យបុត្តិយា អស្សមំសំ បរិភុញ្ជិស្សន្តិ រាជង្គំ អស្សា សចេ រាជា ជានេយ្យ ន តេសំ អត្តមនោ អស្សាតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ន ភិក្ខវេ អស្សមំសំ បរិភុញ្ជិតព្វំ យោ បរិភុញ្ជេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន មនុស្សា ទុព្ភិក្ខេ សុនខមំសំ បរិភុញ្ជន្តិ ភិក្ខូនំ

---

១ ឱ, នេសំ ។

ក៏នាំគ្នាឆាន់សាច់ដំរី ។ ពួកមនុស្សពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ពួកសមណសក្យបុត្រមិនសមបើនឹងហ៊ានឆាន់សាច់ដំរីសោះ ដំរីក៏ជាអង្គ (យាន) របស់ស្តេច បើស្តេចទ្រង់ជ្រាប មុខជាខ្ញាល់នឹងភិក្ខុទាំងនោះមិនខាន ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលដំណើរនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវឆាន់សាច់ដំរីទេ ភិក្ខុណាឆាន់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ សម័យនោះឯង (មាន) សេះរបស់ស្តេចស្លាប់ជាច្រើន ។ ចួនជាវេលាស្រុកអត់បាយ មនុស្សទាំងឡាយនាំគ្នាស៊ីសាច់សេះ ក៏បានប្រគេនសាច់សេះដល់ពួកភិក្ខុដែលត្រាច់ទៅបិណ្ឌបាត ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក៏នាំគ្នាឆាន់សាច់សេះ ។ ពួកមនុស្សពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ពួកសមណសក្យបុត្រមិនសមបើនឹងហ៊ានឆាន់សាច់សេះទេ ព្រោះសេះជាអង្គ (យាន) របស់ស្តេចដែរ បើស្តេចទ្រង់ជ្រាបមុខជាខ្ញាល់នឹងភិក្ខុទាំងនោះមិនខាន ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលដំណើរនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវឆាន់សាច់សេះទេ ភិក្ខុណាឆាន់ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ សម័យនោះឯង វេលាស្រុកអត់បាយ មនុស្សទាំងឡាយនាំគ្នាស៊ីសាច់ឆ្កែ ក៏បានប្រគេនសាច់ឆ្កែដល់ពួកភិក្ខុដែលត្រាច់ទៅ

បិណ្ឌាយ ចរន្តានំ សុនខមំសំ ទេន្តិ ។ ភិក្ខូ សុន-
ខមំសំ បរិភុញ្ជន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបា-
ចេន្តិ កថំ ហិ នាម សមណា សក្យបុត្តិយា សុន-
ខមំសំ បរិភុញ្ជិស្សន្តិ ជេគុច្ឆោ សុនខោ បដិក្កូលោតិ ។
ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ន ភិក្ខវេ សុនខមំសំ
បរិភុញ្ជិតព្វំ យោ បរិភុញ្ជេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។
តេន ខោ បន សមយេន មនុស្សា ទុព្ភិក្ខេ អហិ-
មំសំ បរិភុញ្ជន្តិ ភិក្ខូនំ បិណ្ឌាយ ចរន្តានំ អហិមំសំ
ទេន្តិ ។ ភិក្ខូ អហិមំសំ បរិភុញ្ជន្តិ ។ មនុស្សា
ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម សមណា
សក្យបុត្តិយា អហិមំសំ បរិភុញ្ជិស្សន្តិ ជេគុច្ឆោ អហិ
បដិក្កូលោតិ ។ សុបស្សោបិ នាគរាជា យេន ភគវា
តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ
អដ្ឋាសិ ។ ឯកមន្តំ ឋិតោ ខោ សុបស្សោ នាគរាជា
ភគវន្តំ ឯតទវោច សន្តិ ភន្តេ នាគា អស្សទ្ធា អប្ប-
សន្នា តេ អប្បមត្តកេហិ ភិក្ខូ វិហេឋេយ្យុំ សាធុ
ភន្តេ អយ្យា អហិមំសំ ន បរិភុញ្ជេយ្យុន្តិ ។ អថខោ

បិណ្ឌបាត ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក៏នាំគ្នាឆាន់សាច់ឆ្កែ ។ ពួកមនុស្សពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ពួកសមណសក្យបុត្រមិនសមបើនឹងហ៊ានឆាន់សាច់ឆ្កែសោះ ព្រោះឆ្កែជាសត្វគួរខ្ពើមរអើម ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវឆាន់សាច់ឆ្កែទេ ភិក្ខុណាឆាន់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ សម័យនោះឯង ពេលស្រុកអត់បាយ មនុស្សទាំងឡាយស៊ីសាច់ពស់ ក៏បានប្រគេនសាច់ពស់ដល់ពួកភិក្ខុដែលត្រាច់ទៅបិណ្ឌបាត ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក៏នាំគ្នាឆាន់សាច់ពស់ ។ ពួកមនុស្សពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ពួកសមណសក្យបុត្រមិនសមបើនឹងហ៊ានឆាន់សាច់ពស់សោះ ព្រោះពស់ជាសត្វគួរខ្ពើមរអើម ។ បំណែកខាងស្តេចនាគឈ្មោះសុបស្សបានចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះ-ភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយថ្វាយបង្គំព្រះមានព្រះភាគហើយឋិតនៅក្នុងទីសមគួរ ។ លុះសុបស្សនាគរាជឋិតនៅក្នុងទីសមគួរហើយ បានក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន នាគទាំងឡាយជាសត្វគ្មានសទ្ធា គ្មានសេចក្តីជ្រះថ្លាទេ ក្រែងពួកនាគទាំងនោះបៀត-បៀនភិក្ខុទាំងឡាយខ្លះមិនខាន បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គសូមអង្វរ សូមកុំឲ្យលោកម្ចាស់ទាំងឡាយឆាន់សាច់ពស់ឡើយ ។ លំដាប់នោះ

ភគវា សុបស្សំ នាគរាជានំ ធម្មិយា កថាយ សន្ទស្សេសិ សមាទបេសិ សមុត្តេជេសិ សម្បហំសេសិ ។ អថខោ សុបស្សោ នាគរាជា ភគវតា ធម្មិយា កថាយ សន្ទស្សិតោ សមាទបិតោ សមុត្តេជិតោ សម្បហំសិតោ ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា បទក្ខិណំ កត្វា បក្កាមិ ។ អថខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ បករណេ ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ ន ភិក្ខវេ អហិមំសំ បរិភុញ្ជិតព្វំ យោ បរិភុញ្ជេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន លុទ្ទកា(១) សីហំ ហន្ត្វា សីហមំសំ បរិភុញ្ជន្តិ ភិក្ខូនំ បិណ្ឌាយ ចរន្តានំ សីហមំសំ ទេន្តិ ។ ភិក្ខូ សីហមំសំ បរិភុញ្ជិត្វា អរញ្ញេ វិហរន្តិ ។ សីហា សីហមំសគន្ធេន ភិក្ខូ បរិបាតេន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ន ភិក្ខវេ សីហមំសំ បរិភុញ្ជិតព្វំ យោ បរិភុញ្ជេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន លុទ្ទកា ព្យគ្ឃំ ហន្ត្វា ព្យគ្ឃមំសំ បរិភុញ្ជន្តិ ភិក្ខូនំ បិណ្ឌាយ ចរន្តានំ ព្យគ្ឃមំសំ ទេន្តិ ។ ភិក្ខូ ព្យគ្ឃមំសំ បរិភុញ្ជិត្វា អរញ្ញេ វិហរន្តិ ។

---

១ ឱ. លុទ្ធកា ។

ព្រះមានព្រះភាគញុំាងសុបស្សនាគរាជ ឲ្យឃើញច្បាស់ ឲ្យកាន់យកតាម ឲ្យអាចហាន ឲ្យរីករាយដោយធម្មីកថាហើយ ។ លុះសុបស្សនាគរាជដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ឲ្យឃើញច្បាស់ ឲ្យកាន់យកតាម ឲ្យអាចហាន ឲ្យរីករាយដោយធម្មីកថាហើយ ក៏ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគធ្វើប្រទក្សិណចៀសចេញទៅ ។ ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ទើបព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ធ្វើធម្មីកថាហើយត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវឆាន់សាច់ពស់ទេ ភិក្ខុណាឆាន់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ សម័យនោះឯង ពួកព្រានសម្លាប់សត្វសីហៈហើយស៊ីសាច់សីហៈ ក៏បានប្រគេនសាច់សីហៈដល់ពួកភិក្ខុដែលត្រាច់ទៅបិណ្ឌបាត ។ ពួកភិក្ខុឆាន់សាច់សីហៈហើយក៏ទៅនៅក្នុងព្រៃ ។ ពួកសត្វសីហៈធុំក្លិនសាច់សីហៈ ក៏សម្លាប់ភិក្ខុជាច្រើន ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវឆាន់សាច់សីហៈទេ ភិក្ខុណាឆាន់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ សម័យនោះឯង ពួកព្រានសម្លាប់ខ្លាធំហើយស៊ីសាច់ខ្លាធំ ក៏បានប្រគេនសាច់ខ្លាធំដល់ពួកភិក្ខុដែលត្រាច់ទៅបិណ្ឌបាត ។ ពួកភិក្ខុឆាន់សាច់ខ្លាធំហើយទៅនៅក្នុងព្រៃ ។

ព្យគ្ឃា ព្យគ្ឃមំសគន្ធេន ភិក្ខូ បរិបាតេន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ន ភិក្ខវេ ព្យគ្ឃមំសំ បរិភុញ្ជិតព្វំ យោ បរិភុញ្ជេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន លុទ្ទកា ទីបឹ ហន្ត្វា ទីបិមំសំ បរិភុញ្ជន្តិ ភិក្ខូនំ បិណ្ឌាយ ចរន្តានំ ទីបិមំសំ ទេន្តិ ។ ភិក្ខូ ទីបិមំសំ បរិភុញ្ជិត្វា អរញ្ញេ វិហរន្តិ ។ ទីបី ទីបិមំសគន្ធេន ភិក្ខូ បរិបាតេន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ន ភិក្ខវេ ទីបិមំសំ បរិភុញ្ជិតព្វំ យោ បរិភុញ្ជេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន លុទ្ទកា អច្ឆំ ហន្ត្វា អច្ឆមំសំ បរិភុញ្ជន្តិ ភិក្ខូនំ បិណ្ឌាយ ចរន្តានំ អច្ឆមំសំ ទេន្តិ ។ ភិក្ខូ អច្ឆមំសំ បរិភុញ្ជិត្វា អរញ្ញេ វិហរន្តិ ។ អច្ឆា អច្ឆមំសគន្ធេន ភិក្ខូ បរិបាតេន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ន ភិក្ខវេ អច្ឆមំសំ បរិភុញ្ជិតព្វំ យោ បរិភុញ្ជេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន លុទ្ទកា តរច្ឆំ ហន្ត្វា តរច្ឆមំសំ បរិភុញ្ជន្តិ ភិក្ខូនំ

ភេសជ្ជក្ខន្ធកៈ ពោលអំពីសាច់ដែលមិនគួរ

ពួកខ្លាធំបានធុំក្លិនសាច់ខ្លាធំក៏សម្លាប់ភិក្ខុជាច្រើន ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវឆាន់សាច់ខ្លាធំទេ ភិក្ខុណាឆាន់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ សម័យនោះឯង ពួកព្រានសម្លាប់ខ្លាដំបងហើយស៊ីសាច់ខ្លាដំបង ក៏បានប្រគេនសាច់ខ្លាដំបងដល់ពួកភិក្ខុដែលត្រាច់ទៅបិណ្ឌបាត ។ ពួកភិក្ខុឆាន់សាច់ខ្លាដំបងហើយ ក៏ទៅនៅក្នុងព្រៃ ។ ពួកខ្លាដំបងបានធុំក្លិនសាច់ខ្លាដំបងក៏សម្លាប់ភិក្ខុជាច្រើន ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវឆាន់សាច់ខ្លាដំបងទេ ភិក្ខុណាឆាន់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ សម័យនោះឯង ពួកព្រានសម្លាប់សត្វខ្លាឃ្មុំហើយស៊ីសាច់ខ្លាឃ្មុំ ក៏បានប្រគេនសាច់ខ្លាឃ្មុំដល់ពួកភិក្ខុដែលត្រាច់ទៅបិណ្ឌបាត ។ ពួកភិក្ខុឆាន់សាច់ខ្លាឃ្មុំហើយក៏ទៅនៅក្នុងព្រៃ ។ ពួកខ្លាឃ្មុំបានធុំក្លិនសាច់ខ្លាឃ្មុំហើយក៏សម្លាប់ភិក្ខុជាច្រើន ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវឆាន់សាច់ខ្លាឃ្មុំទេ ភិក្ខុណាឆាន់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ សម័យនោះឯង ពួកព្រានសម្លាប់សត្វឆ្កែព្រៃហើយស៊ីសាច់ឆ្កែព្រៃ ក៏បានប្រគេនសាច់

បិណ្ឌាយ ចរន្តានំ តរច្ឆមំសំ ទេន្តិ ។ ភិក្ខូ តរច្ឆមំសំ ភុញ្ជិត្វា អរញ្ញេ វិហរន្តិ ។ តរច្ឆា តរច្ឆមំសគន្ធេន ភិក្ខូ បរិបាតេន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ន ភិក្ខវេ តរច្ឆមំសំ បរិភុញ្ជិតព្វំ យោ បរិភុញ្ជេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

សុប្បិយភាណវារំ និដ្ឋិតំ ទុតិយំ ។

(១០៩) អថខោ ភគវា ពារាណសិយំ យថាភិរន្តំ វិហរិត្វា យេន អន្ធកវិន្ទំ តេន ចារិកំ បក្កាមិ មហតា ភិក្ខុសង្ឃេន សទ្ធឹ អឌ្ឍតេលសេហិ ភិក្ខុសតេហិ ។ តេន ខោ បន សមយេន ជានបទា មនុស្សា ពហុំ លោណម្បិ តេលម្បិ តណ្ឌុលម្បិ ខាទនីយម្បិ សកដេសុ អារោបេត្វា ពុទ្ធប្បមុខស្ស ភិក្ខុសង្ឃស្ស បិដ្ឋិតោ បិដ្ឋិតោ អនុពទ្ធា ហោន្តិ យទា បដិបាដឹ លភិស្សាម តទា ភត្តំ ករិស្សាមាតិ បញ្ចមត្តានិ ច វិឃាសាទសតានិ ។ អថខោ ភគវា អនុបុព្វេន ចារិកំ ចរមានោ យេន អន្ធកវិន្ទំ តទវសរិ ។ អថខោ អញ្ញតរស្ស ព្រាហ្មណស្ស បដិបាដឹ អលភន្តស្ស ឯតទហោសិ អតីតានិ(១) ខោ មេ ទ្វេ

---

១ ឱ. អតិតានិ ។

ឆ្កែព្រៃដល់ពួកភិក្ខុដែលត្រាច់ទៅបិណ្ឌបាត ។ ភិក្ខុទាំងឡាយឆាន់សាច់ឆ្កែព្រៃហើយក៏ទៅនៅក្នុងព្រៃ ។ ពួកឆ្កែព្រៃបានធុំក្លិនសាច់ឆ្កែព្រៃហើយក៏សម្លាប់ភិក្ខុជាច្រើន ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវឆាន់សាច់ឆ្កែព្រៃទេ ភិក្ខុណាឆាន់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

ចប់ សុប្បិយភាណវារៈ ទី ២ ។

(១០៩) គ្រានោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគគង់នៅក្រុងពារាណសីសមគួរតាមព្រះអធ្យាស្រ័យហើយ ក៏យាងចេញទៅកាន់ចារិកនៃអន្ធកវិន្ទប្រទេស ជាមួយនឹងភិក្ខុសង្ឃជាច្រើនប្រមាណមួយពាន់ពីររយហាសិបរូប ។ សម័យនោះឯង ពួកមនុស្សអ្នកជនបទបានផ្ទុកអម្បិលខ្លះ ប្រេងខ្លះ អង្ករខ្លះ ខាទនីយៈខ្លះ ក្នុងរទេះទាំងឡាយហើយក៏បរទៅតាមក្រោយ ៗ ភិក្ខុសង្ឃមានព្រះពុទ្ធជាប្រធាន ។ ពួកមនុស្សអ្នកស៊ីដែលប្រមាណប្រាំរយនាក់ក៏គិតគ្នាថា (បើ) ពួកយើងបានលំដាប់ (វេន) នៃភត្តក្នុងកាលណា នឹងធ្វើភត្តក្នុងកាលនោះ ។ គ្រានោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់យាងទៅកាន់ចារិកតាមលំដាប់ ក៏បានដល់ទៅអន្ធកវិន្ទប្រទេសនោះ ។ លំដាប់នោះ កាលព្រាហ្មណ៍ម្នាក់មិនបានលំដាប់ (វេន) នៃភត្ត ក៏មានសេចក្តីរិះគិតយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញបានដើរតាមភិក្ខុសង្ឃមានព្រះពុទ្ធជាប្រធាន

មាសានិ ពុទ្ធប្បមុខំ ភិក្ខុសង្ឃំ អនុពន្ធស្ស យទា បដិបា-
ដឹ លភិស្សាមិ តទា ភត្តំ ការិស្សាមីតិ ន ច មេ បដិបាដិ
លព្ភតិ អហញ្ចម្ហិ ឯកកោ ពហុ ច មេ ឃរាវាសត្ថោ
ហាយតិ យន្នូនាហំ ភត្តគ្គំ ឱលោកេយ្យំ យំ ភត្តគ្គេ
នាស្ស តំ បដិយាទេយ្យន្តិ ។ អថខោ សោ ព្រាហ្មណោ
ភត្តគ្គំ ឱលោកេន្តោ ទ្វេ នាទ្ទស្ស យាគុញ្ច មធុគោឡ-
កញ្ច ។ អថខោ សោ ព្រាហ្មណោ យេនាយស្មា អានន្ទោ
តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា អាយស្មន្តំ អានន្ទំ ឯតទវោច
ឥធ មេ ភោ អានន្ទ បដិបាដឹ អលភន្តស្ស ឯតទហោសិ
អដិតានិ ខោ មេ ទ្វេ មាសានិ ពុទ្ធប្បមុខំ ភិក្ខុសង្ឃំ
អនុពន្ធស្ស យទា បដិបាដឹ លភិស្សាមិ តទា ភត្តំ កា-
រិស្សាមីតិ ន ច មេ បដិបាដិ លព្ភតិ អហញ្ចម្ហិ ឯកកោ
ពហុ ច មេ ឃរាវាសត្ថោ ហាយតិ យន្នូនាហំ ភត្តគ្គំ
ឱលោកេយ្យំ យំ ភត្តគ្គេ នាស្ស តំ បដិយាទេយ្យន្តិ

កេសដ្ឋកូត្តកៈ និងព្រាហ្មណ៍ ១ រូប

ជាង ២ ខែហើយ ដោយប៉ងថា បើអាត្មាអញបានលំដាប់ (វេន) នៃកត្តក្ខង់កាលណា នឹងធ្វើកត្តក្ខង់កាលនោះ ឥឡូវលំដាប់ (វេន) នៃកត្តអាត្មាអញមិនទាន់បាននៅឡើយ ខ្លួនអញទៀតសោតក៏តែម្នាក់ឯង ទាំងប្រយោជន៍ខាងយកកសរបស់អាត្មាអញទៀតក៏សាបសូន្យទៅជាច្រើន បើដូច្នោះមានតែគួរអាត្មាអញទៅត្រួតមើលពេងកត្ត វត្ថុណាគ្មានក្នុងពេងកត្ត អាត្មាអញក៏នឹងគាត់តែងនូវវត្ថុនោះ ៗ វេលាដែលព្រាហ្មណ៍នោះទៅមើលពេងកត្តក៏មិនឃើញវត្ថុពីរយ៉ាង គឺបបរនឹងទំមានរសផ្អែមឡើយ[១] ។ ទើបព្រាហ្មណ៍នោះចូលទៅរកព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅដល់ហើយនិយាយនឹងព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអានន្ទដ៏ចំរើន កាលខ្ញុំករុណាមិនបានលំដាប់ (វេន) នៃកត្តក្ខង់ទីនេះ ក៏មានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញដើរតាមភិក្ខុសង្ឃមានព្រះពុទ្ធជាប្រធានជាង ២ ខែហើយ ដោយប៉ងថា (បើ)អាត្មាអញបានលំដាប់(វេន)នៃកត្តក្ខង់ពេលណា នឹងធ្វើកត្តក្ខង់ពេលនោះ ឥឡូវអាត្មាអញមិនទាន់បានលំដាប់(វេន)នៃកត្តនៅឡើយ ខ្លួនអញទៀតសោតក៏តែម្នាក់ឯង ទាំងប្រយោជន៍ខាងយកកសរបស់អញទៀតក៏សាបសូន្យទៅជាច្រើន បើដូច្នោះមានតែគួរអាត្មាអញទៅត្រួតមើលពេងកត្ត វត្ថុណាគ្មានក្នុងពេងកត្ត អាត្មាអញនឹងគាត់តែង

---

១ ក្នុងដីកាថា ទំដែលគេលាយដោយវត្ថុមានស្ករជាដើម ។

សោ ខោ អហំ ភោ អានន្ទ ភត្តគ្គំ ឱលោកេន្តោ ទ្វេ នាទ្ទសំ យាគុញ្ច មធុគោឡកញ្ច សចាហំ ភោ អានន្ទ បដិយាទេយ្យំ យាគុញ្ច មធុគោឡកញ្ច បដិគ្គណ្ហេយ្យ មេ ភវំ គោតមោតិ ។ តេនហិ ព្រាហ្មណ ភគវន្តំ បដិបុច្ឆិស្សាមីតិ ។ អថខោ អាយស្មា អានន្ទោ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសិ ។ តេនហិ អានន្ទ បដិយាទេតូតិ ។ តេនហិ ព្រាហ្មណ បដិយាទេហីតិ ។ អថខោ សោ ព្រាហ្មណោ តស្សា រត្តិយា អច្ចយេន បហូតំ យាគុញ្ច មធុគោឡកញ្ច បដិយាទាបេត្វា ភគវតោ ឧបនាមេសិ បដិគ្គណ្ហាតុ មេ ភវំ គោតមោ យាគុញ្ច មធុគោឡកញ្ចាតិ ។ តេនហិ ព្រាហ្មណ ភិក្ខូនំ ទេហីតិ ។ ភិក្ខូ កុក្កុច្ចាយន្តា ន បដិគ្គណ្ហន្តិ ។ បដិគ្គណ្ហថ ភិក្ខវេ បរិភុញ្ជថាតិ ។

វត្ថុនោះ (យ៉ាងនេះ) បពិត្រព្រះអានន្ទដ៏ចំរើន កាលខ្ញុំព្រះករុណា ទៅមើលកេងកត្ត មិនបានឃើញវត្ថុពីរយ៉ាង គឺបបរនឹងនំមានរសផ្អែម ឡើយ បពិត្រព្រះអានន្ទដ៏ចំរើន បើខ្ញុំករុណាតាក់តែងបបរនឹងនំមានរស ផ្អែមមកថ្វាយ ព្រះគោតមដ៏ចំរើនទ្រង់ទទួលរបស់ខ្ញុំករុណាដែរឬ ។ ព្រះ អានន្ទប្រាប់ថា ម្នាលព្រាហ្មណ៍ បើដូច្នោះចាំអាត្មាទូលសួរព្រះដ៏មានព្រះ ភាគសិន ។ លំដាប់នោះព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុបានក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះ ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលអានន្ទ បើដូច្នោះ ឲ្យព្រាហ្មណ៍នោះតាក់តែងចុះ ។ ទើបព្រះអានន្ទទៅប្រាប់ព្រាហ្មណ៍ ថា ម្នាលព្រាហ្មណ៍ បើដូច្នោះ អ្នកចូរតាក់តែងចុះ ។ លុះរាត្រីនោះ កន្លងទៅហើយ ឯព្រាហ្មណ៍នោះតាក់តែងបបរនឹងនំមានរសផ្អែមជាច្រើន ក៏បានបង្អោនថ្វាយចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគហើយទូលថា សូមព្រះ គោតមដ៏ចំរើនទ្រង់ទទួលបបរនឹងនំមានរសផ្អែមរបស់ខ្ញុំព្រះអង្គ ។ ព្រះ ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលព្រាហ្មណ៍ បើដូច្នោះ អ្នកចូរប្រគេន ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយចុះ ។ ពួកភិក្ខុរង្កៀសមិនហ៊ានទទួល ។ ព្រះអង្គទ្រង់ ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយចូរទទួលចុះ ចូរឆាន់ចុះ ។

ភេសជ្ជក្ខន្ធកេ យាគុយា ទសានិសំសកថា

អថខោ សោ ព្រាហ្មណោ ពុទ្ធប្បមុខំ ភិក្ខុសង្ឃំ បហូតាយ យាគុយា ច មធុគោឡកេន ច សហត្ថា សន្តប្បេត្វា សម្បវារេត្វា ភគវន្តំ ធោតហត្ថំ ឱនីតបត្តបាណឹ ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នំ ខោ តំ ព្រាហ្មណំ ភគវា ឯតទវោច ទសយិមេ[១] ព្រាហ្មណ អានិសំសា យាគុយា កតមេ ទស យាគុំ ទេន្តោ អាយុំ ទេតិ វណ្ណំ ទេតិ សុខំ ទេតិ ពលំ ទេតិ បដិភាណំ ទេតិ យាគុ បីតា ខុទំ បដិហនតិ បិបាសំ បដិវិនោទេតិ វាតំ អនុលោមេតិ វត្ថឹ សោធេតិ អាមាវសេសំ បាចេតិ ឥមេ ខោ ព្រាហ្មណ ទសានិសំសា យាគុយាតិ ។

[១១០] យោ សញ្ញតានំ បរទត្តភោជិនំ
កាលេន សក្កច្ច ទទាតិ យាគុំ
ទសស្ស ឋានានិ អនុប្បវេច្ឆតិ
អាយុញ្ច វណ្ណញ្ច សុខំ ពលញ្ច
បដិភាណមស្ស ឧបជាយតេ តតោ

---

១ ឱ. ទសិមេ ។

ព្រាហ្មណ៍នោះអង្គាសភិក្ខុសង្ឃមានព្រះពុទ្ធអង្គជាប្រធានដោយបបរទឹងទំ មានរសផ្អែមជាច្រើនដោយដៃរបស់ខ្លួន ឲ្យឆ្អែតស្កប់ស្កល់ ត្រាតែលោកប្រកែកលែងទទួលទៀត លុះព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់លាងព្រះហស្តស្រេចលែងលូកទៅក្នុងបាត្រហើយ (ព្រាហ្មណ) ក៏អង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះព្រាហ្មណ៍នោះអង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់មានបន្ទូលដូច្នេះថា ម្នាលព្រាហ្មណ៍ អានិសង្សបបរនេះមាន ១០ យ៉ាង អា-និសង្សបបរ ១០ យ៉ាងនោះតើដូចម្តេច គឺបុគ្គលអ្នកឲ្យបបរឈ្មោះថា ឲ្យអាយុ ១ ឲ្យពណ៌សម្បុរ ១ ឲ្យសេចក្តីសុខ ១ ឲ្យកំឡាំងកាយ ១ ឲ្យប្រាជ្ញា ១ បបរដែលបុគ្គលហុតទៅហើយរមែងហាមឃាត់សេចក្តីឃ្លាន ១ បន្ទោបង់សេចក្តីស្រេក ១ ញុំាងខ្យល់ឲ្យដើរទៅស្រួល ១ ញុំាងសរសៃឲ្យស្អាត ១ ញុំាងអាហារថ្មីដ៏សេសសល់ឲ្យរលួយ ១ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ អានិសង្សបបរមាន ១០ យ៉ាងនេះឯង ។

(១១០) ជនណាបានឲ្យបបរដោយគោរពដល់ពួកសមណៈ
ដែលជាអ្នកសង្រួម អ្នកបរិភោគភោជនដែលអ្នកដទៃឲ្យ ក្នុង
កាលដ៏គួរ (ជននោះ) ឈ្មោះថា ឲ្យនូវហេតុនៃអានិសង្ស
ទាំង ១០ យ៉ាង គឺ អាយុ ១ ពណ៌សម្បុរ ១ សេចក្តីសុខ ១
កំឡាំងកាយ ១ ប្រាជ្ញារបស់បុគ្គលនោះតែងកើតឡើង ១

ខុទំ បិបាសំ ព្យបនេតិ វាតំ
សោធេតិ វត្ថឹ បរិណាមេតិ ភត្តំ ។
ភេសជ្ជមេតំ សុគតេន វណ្ណិតំ ។
តស្មា ហិ យាគុំ អលមេវ ទាតុំ
និច្ចំ មនុស្សេន សុខត្ថិកេន
ទិព្វានិ វា បត្ថយតា សុខានិ
មនុស្សសោភគ្គតមិច្ឆតា[1] វាតិ ។

(១១១) អថខោ ភគវា តំ ព្រាហ្មណំ ឥមាហិ គាថាហិ អនុមោទិត្វា ឧដ្ឋាយាសនា បក្កាមិ ។ អថខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ បករណេ ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ យាគុញ្ច មធុគោឡកញ្ចាតិ ។

(១១២) អស្សោសុំ ខោ មនុស្សា ភគវតា កិរ ភិក្ខូនំ យាគុ អនុញ្ញាតា មធុគោឡកញ្ចាតិ ។ តេ កាលស្សេវ ភោជ្ជយាគុំ បដិយាទេន្តិ មធុគោឡកញ្ច ។ ភិក្ខូ កាលស្សេវ ភោជ្ជយាគុយា ធាតា មធុគោឡកេន

១ ម. មនុស្សសោភាគ្យតំ ។ ឥច្ឆតាតិ កត្ថចិ បោត្ថកេ ទិស្សតិ ។

បបរនោះតែងកំចាត់បង់សេចក្តីឃ្លាន ១ សេចក្តីស្រេក ១ នឹងញុំាងខ្យល់ (ឲ្យបានដើរស្រួល) ១ ញុំាងសរសៃឲ្យស្អាត ១ ញុំាងកក្តួឲ្យរលួយ ១ ។ នេះជាភេសជ្ជៈដែលព្រះសុគតទ្រង់សរសើរហើយ ។ ព្រោះហេតុនោះ អ្នកមានសេចក្តីត្រូវការចង់បានសេចក្តីសុខជារបស់មនុស្សក្តី ប្រាថ្នាសេចក្តីសុខជារបស់ទិព្វក្តី ចង់បានសេចក្តីល្អរុងរឿងក្នុងមនុស្សក្តី គួរឲ្យបបរជានិច្ចចុះ ។

(១១១) លំដាប់នោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់អនុមោទនាចំពោះព្រាហ្មណ៍នោះដោយគាថាទាំងនេះហើយ ទ្រង់ក្រោកចាកអាសនៈយាងចេញទៅ ។ ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ទើបព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ធ្វើធម្មីកថាហើយត្រាស់ហៅពួកភិក្ខុមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាត (ឲ្យភិក្ខុឆាន់) បបរនឹងនំមានរសផ្អែមបាន ។

(១១២) ពួកមនុស្សបានឮដំណឹងថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់អនុញ្ញាតបបរនឹងនំមានរសផ្អែមដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ (ដូច្នោះ) ហើយ ។ មនុស្សទាំងនោះក៏នាំគ្នាតាក់តែងបបរភោជ្ជ[១] នឹងនំមានរសផ្អែម ពីព្រឹកព្រហាម (មកប្រគេនភិក្ខុទាំងឡាយ) ។ ពួកភិក្ខុបានឆាន់បបរភោជ្ជ

---

១ បបរដែលគេធ្វើអំពីភោជនទាំង ៥ គឺបាយ ១ នំស្រស់ ១ នំក្រៀម ១ ត្រី ១ សាច់ ១ ដែលនាំឲ្យកើតបវារណា តាមសិក្ខាបទទី ៥ នៃភោជនវគ្គ ។

ច ភត្តគ្គេ ន ចិត្តរូបំ ភុញ្ជន្តិ ។ តេន ខោ បន សម-
យេន អញ្ញតរេន តរុណប្បសន្នេន មហាមត្តេន ស្វាត-
នាយ ពុទ្ធប្បមុខោ ភិក្ខុសង្ឃោ និមន្តិតោ ហោតិ ។
អថខោ តស្ស តរុណប្បសន្នស្ស មហាមត្តស្ស ឯតទហោ-
សិ យន្នូនាហំ អឌ្ឍតេលសន្នំ ភិក្ខុសតានំ អឌ្ឍតេ-
លសានិ មំសបាតិសតានិ បដិយាទេយ្យំ ឯកមេកស្ស
ភិក្ខុនោ ឯកមេកំ មំសបាតឹ ឧបនាមេយ្យន្តិ ។ អថ-
ខោ សោ តរុណប្បសន្នោ មហាមត្តោ តស្សា រត្តិយា
អច្ចយេន បណីតំ ខាទនីយំ ភោជនីយំ បដិយាទាបេត្វា
អឌ្ឍតេលសានិ ច មំសបាតិសតានិ ភគវតោ កាលំ
អារោចាបេសិ កាលោ ភន្តេ និដ្ឋិតំ ភត្តន្តិ ។ អថខោ
ភគវា បុព្វណ្ហសមយំ និវាសេត្វា បត្តចីវរមាទាយ
យេន តស្ស តរុណប្បសន្នស្ស មហាមត្តស្ស និវេសនំ
តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា បញ្ញត្តេ អាសនេ និសីទិ
សទ្ធឹ ភិក្ខុសង្ឃេន ។ អថខោ សោ តរុណប្បសន្នោ
មហាមត្តោ ភត្តគ្គេ ភិក្ខូ បរិវិសតិ ។ ភិក្ខូ ឯវមាហំសុ

កេសដ្ឋក្ខក: និទានមហាមាត្យ (ម្នាក់) ជាអ្នកមានសេចក្តីជ្រះថ្លាថ្មី (មិនទាន់មុតមាំ)

នឹងនំមានរសផ្អែមឆ្អែតពីព្រឹកព្រហាមហើយ លុះទៅឆាន់ក្នុងពេលភត្តទៀត ក៏មិនបានឆ្ងាញ់ពីសា ៗ សម័យនោះឯង មានមហាមាត្យម្នាក់ជាអ្នកមានសេចក្តីជ្រះថ្លាថ្មី (មិនទាន់មុតមាំ) បាននិមន្តភិក្ខុសង្ឃមានព្រះពុទ្ធជាប្រធានទុកដើម្បីឆាន់ក្នុងថ្ងៃស្អែក ៗ លំដាប់នោះ មហាមាត្យអ្នកមានសេចក្តីជ្រះថ្លាថ្មីនោះមានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា បើដូច្នោះមានតែគួរអាត្មាអញតាក់តែងបង្ហាន់សាច់ចំនួនមួយពាន់ពីររយហាសិបសម្រាប់ (ឲ្យល្មម) ដល់ភិក្ខុមួយពាន់ពីររយហាសិបរូប ហើយប្រគេនបង្ហាន់សាច់មួយសម្រាប់ ៗ ដល់ភិក្ខុមួយរូប ៗ ឯមហាមាត្យអ្នកមានសេចក្តីជ្រះថ្លាថ្មីនោះ លុះកន្លងរាត្រីនោះទៅក៏បានតាក់តែងខាទនីយភោជនីយៈដ៏ឧត្តម នឹងបង្ហាន់សាច់មួយពាន់ពីររយហាសិបសម្រាប់ ហើយក៏ប្រើបម្រើឲ្យទៅក្រាបបង្គំទូលពេលឆាន់ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ពេលនេះល្មមហើយ ភត្តសម្រេចហើយ ៗ គ្រានោះ ពេលព្រឹកព្រហាមព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ស្បង់ហើយប្រដាប់ដោយបាត្រនិងចីវរយាងទៅកាន់ផ្ទះមហាមាត្យអ្នកមានសេចក្តីជ្រះថ្លាថ្មីនោះ លុះយាងទៅដល់ហើយទ្រង់គង់លើអាសនៈដែលគេរៀបចំថ្វាយ មួយអន្លើដោយភិក្ខុសង្ឃ ៗ ឯមហាមាត្យអ្នកមានសេចក្តីជ្រះថ្លាថ្មីនោះបានអង្គាសពួកភិក្ខុក្នុងពេលភត្ត ៗ ភិក្ខុទាំងឡាយបាននិយាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោ អ្នកបូរ

ថោកំ អាវុសោ ទេហិ ថោកំ អាវុសោ ទេហីតិ ។ មា ខោ តុម្ហេ ភន្តេ អយំ តរុណប្បសន្នោ មហាមត្តោតិ ថោកំ ថោកំ បដិគ្គណ្ហាថ ពហុំ មេ ខាទនីយំ ភោជនីយំ បដិយត្តំ អឌ្ឍតេឡសានិ ច មំសបាតិសតានិ ឯកមេកស្ស ភិក្ខុនោ ឯកមេកំ មំសបាតិំ ឧបនាមេស្សាមិ បដិគ្គណ្ហាថ ភន្តេ យាវទត្ថន្តិ ។ ន ខោ មយំ អាវុសោ ឯតំការណា ថោកំ ថោកំ បដិគ្គណ្ហាម អបិច មយំ កាលស្សេវ ភោជ្ជយាគុយា ធាតា មធុគោឡកេន ច តេន មយំ ថោកំ ថោកំ បដិគ្គណ្ហាមាតិ ។ អថខោ សោ តរុណប្បសន្នោ មហាមត្តោ ឧជ្ឈាយតិ ខីយតិ វិបាចេតិ កថំ ហិ នាម ភទ្ទន្តា មយា និមន្តិតា អញ្ញស្ស ភោជ្ជយាគុំ បរិភុញ្ជិស្សន្តិ ន ចាហំ បដិពលោ យាវទត្ថំ ទាតុន្តិ កុបិតោ អនត្តមនោ អាសាទនាបេក្ខោ ភិក្ខូនំ បត្តេ បូរេន្តោ អគមាសិ ភុញ្ជថ វា ហរថ វាតិ ។ អថខោ សោ តរុណប្បសន្នោ មហាមត្តោ ពុទ្ធប្បមុខំ ភិក្ខុសង្ឃំ

ឲ្យ (កត្ត) តែបន្តិចចុះ ម្នាលអាវុសោ អ្នកចូរឲ្យតែបន្តិចបានហើយ ។ មហាមាត្យនិយាយថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន សូមលោកម្ចាស់ទាំងឡាយកុំទទួលកត្តបន្តិចបន្តួចដោយគិតថា មហាមាត្យនេះមានសេចក្តីជ្រះថ្លាថ្មី ខាទ-នីយភោជនីយៈខ្ញុំបានចាត់ចែងទុកហើយជាច្រើន ទាំងចង្ហាន់សាច់មួយពាន់ពីររយហាសិបសម្រាប់ផង ខ្ញុំនឹងប្រគេនចង្ហាន់សាច់មួយសម្រាប់ៗ ដល់ភិក្ខុមួយរូបៗ បពិត្រលោកដ៏ចំរើន សូមលោកម្ចាស់ទាំងឡាយទទួលដរាបដល់ឆ្អែត ។ ពួកភិក្ខុនិយាយតបថា ម្នាលអាវុសោ យើងទាំងឡាយទទួលកត្តបន្តិចៗ ព្រោះហេតុប៉ុណ្ណោះក៏ទេ យើងទាំងឡាយឆាន់បបរភោជ្ជនឹងនំមានរសផ្អែមឆ្អែតអំពីព្រឹករួចហើយ ព្រោះហេតុនោះ បានជាយើងទទួលកត្តតែបន្តិចៗ ។ លំដាប់នោះ មហាមាត្យអ្នកមានសេចក្តីជ្រះថ្លាថ្មីនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្ទុះបង្អាប់ថា ខ្ញុំបាននិមន្តលោកម្ចាស់ទាំង-ឡាយរួចហើយ មិនសមបើនឹងទៅឆាន់បបរភោជ្ជរបស់ជនឯទៀតសោះ (លោកម្ចាស់ខ្វាចក្រែង) ខ្ញុំមិនអាចនឹងប្រគេនឲ្យឆាន់ឆ្អែតបានឬ ។ មហាមាត្យនោះ មានសេចក្តីក្រោធតូចចិត្ត ប្រាថ្នានឹងចោទ កាលដាក់បាត្រភិក្ខុទាំងឡាយពេញហើយក៏ដើរទៅនិយាយថា ពួកលោកណាចង់ឆាន់ក្តី នាំយកទៅក្តី (ក៏តាមចិត្តចុះ) ។ លំដាប់នោះ មហាមាត្យអ្នកមានសេច-ក្តីជ្រះថ្លាថ្មីនោះបានអង្គាសភិក្ខុសង្ឃមានព្រះពុទ្ធជាប្រធានដោយខាទនិយ

ភេសជ្ជក្ខន្ធកេ តរុណប្បសន្នមហាមត្តស្ស កុក្កុច្ចំ

បណីតេន ខាទនីយេន ភោជនីយេន សហត្ថា សន្តប្បេត្វា សម្បវារេត្វា ភគវន្តំ ភុត្តាវឹ ឱនីតបត្តបាណឹ ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នំ ខោ តំ តរុណប្បសន្នំ មហាមត្តំ ភគវា ធម្មិយា កថាយ សន្ទស្សេត្វា សមាទបេត្វា សមុត្តេជេត្វា សម្បហំសេត្វា ឧដ្ឋាយាសនា បក្កាមិ ។ អថខោ តស្ស តរុណប្បសន្នស្ស មហាមត្តស្ស អចិរបក្កន្តស្ស ភគវតោ អហុទេវ កុក្កុច្ចំ អហុ វិប្បដិសារោ អលាភា វត មេ ន វត មេ លាភា ទុល្លទ្ធំ វត មេ ន វត មេ សុលទ្ធំ យោហំ កុបិតោ អនត្តមនោ អាសាទនាបេក្ខោ ភិក្ខូនំ បត្តេ បូរេន្តោ អគមាសឹ ភុញ្ជថ វា ហរថ វាតិ កិន្នុខោ មយា ពហុំ បសុតំ បុញ្ញំ វា អបុញ្ញំ វាតិ ។ អថខោ សោ តរុណប្បសន្នោ មហាមត្តោ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ សោ តរុណប្បសន្នោ មហាមត្តោ ភគវន្តំ

ភេសជ្ជក្ខន្ធកៈ សេចក្តីរង្កៀសរបស់មហាមាត្យអ្នកមានសេចក្តីជ្រះថ្លាថ្មី

ភោជនីយៈដ៏ឧត្តមដោយដៃនៃខ្លួនឲ្យឆ្អែតស្កប់ស្កល់ ត្រាតែលោកប្រកែកលែងទទួលទៀត លុះព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់សោយស្រេចលែងលូកព្រះហស្តទៅក្នុងបាត្រហើយ (មហាមាត្យ) ក៏អង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះមហាមាត្យអ្នកមានសេចក្តីជ្រះថ្លាថ្មីនោះអង្គុយនៅក្នុងទីសមគួរហើយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ឲ្យឃើញច្បាស់ ឲ្យកាន់យកតាម ឲ្យអាចហាន ឲ្យរីករាយដោយធម្មីកថាហើយទ្រង់ក្រោកចាកអាសនៈយាងចេញទៅ ។ ឯមហាមាត្យអ្នកមានសេចក្តីជ្រះថ្លាថ្មីនោះ កាលព្រះដ៏មានព្រះភាគយាងចេញទៅមិនយូរប៉ុន្មាន ក៏កើតសេចក្តីរង្កៀសនឹងសេចក្តីក្តៅក្រហាយថា អាត្មាអញឥតលាភទេតើ លាភរបស់អាត្មាអញគ្មានសោះទេហ្ន៎ ទាំងអត្តភាពជាមនុស្សសោតក៏អាត្មាអញបានដោយកម្រ មិនមែនអាត្មាអញបានដោយងាយទេ (ឥឡូវ) អាត្មាអញខឹងតូចចិត្តប្រាថ្នានឹងចោទ បានដាក់បាត្រភិក្ខុទាំងឡាយឲ្យពេញហើយដើររៀសចេញទៅនិយាយថា លោកទាំងឡាយចូរឆាន់ក្តីនាំយកទៅក្តី (ក៏តាមចិត្តចុះ) កម្មដែលអាត្មាអញសន្សំមកជាច្រើនហើយ (នេះ) នឹងជាបុណ្យឬជាបាបហ្ន៎ ។ ឯមហាមាត្យអ្នកមានសេចក្តីជ្រះថ្លាថ្មីនោះក៏ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគហើយអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះមហាមាត្យអ្នកមានសេចក្តីជ្រះថ្លាថ្មីនោះអង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូល

ឯតទវោច ឥធ មយ្ហំ ភន្តេ អចិរបក្កន្តស្ស ភគវតោ អហុទេវ កុក្កុច្ចំ អហុ វិប្បដិសារោ អលាភា វត មេ ន វត មេ លាភា ទុល្លទ្ធំ វត មេ ន វត មេ សុលទ្ធំ យោហំ កុបិតោ អនត្តមនោ អាសាទនាបេក្ខោ ភិក្ខូនំ បត្តេ បូរេន្តោ អគមាសឹ ភុញ្ជថ វា ហរថ វាតិ កិន្នុ ខោ មយា ពហុំ បសុតំ បុញ្ញំ វា អបុញ្ញំ វាតិ កិន្នុ ខោ មយា ភន្តេ ពហុំ បសុតំ បុញ្ញំ វា អបុញ្ញំ វាតិ ។ យទគ្គេន តយា អាវុសោ ស្វាតនាយ ពុទ្ធប្បមុខោ ភិក្ខុសង្ឃោ និមន្តិតោ តទគ្គេន តេ ពហុំ បុញ្ញំ បសុតំ យទគ្គេន តេ ឯកមេកេន ភិក្ខុនា ឯកមេកំ សិត្ថំ បដិគ្គហិតំ តទគ្គេន តេ ពហុំ បុញ្ញំ បសុតំ សគ្គា តេ អារទ្ធាតិ ។ អថខោ សោ តុឍាប្ប-សន្នោ មហាមត្តោ លាភា កិរ មេ សុលទ្ធំ កិរ មេ

ព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន កាលដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគយាងចេញទៅមិនយូរប៉ុន្មាន ក្នុងវេលានេះ ខ្ញុំព្រះអង្គក៏មានសេចក្តីរង្កៀសនឹងសេចក្តីក្តៅក្រហាយថា អាត្មាអញឥតលាភទេតើ លាភរបស់អាត្មាអញគ្មានសោះទេហ្ន៎ ទាំងអត្តភាពជាមនុស្សសោតក៏អាត្មាអញបានដោយកម្រ មិនមែនអាត្មាអញបានដោយងាយទេ (ឥឡូវ) អាត្មាអញខឹងអន់ចិត្តប្រាថ្នានឹងចោទ បានដាក់បាត្រភិក្ខុទាំងឡាយឲ្យពេញហើយ ដើរចៀសចេញទៅនិយាយថា លោកទាំងឡាយចូរឆាន់ក្តី នាំយកទៅក្តី (ក៏តាមចិត្តចុះ) កម្មដែលអាត្មាអញបានសន្សំមកជាច្រើនហើយ (នេះ) នឹងជាបុណ្យ ឬជាបាបហ្ន៎ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន កម្មដែលខ្ញុំព្រះអង្គបានសន្សំមកជាច្រើនហើយ (នេះ) តើនឹងជាបុណ្យឬជាបាប ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលអាវុសោ ភិក្ខុសង្ឃមានព្រះពុទ្ធជាប្រធានដែលអ្នកបាននិមន្តដើម្បីឆាន់ក្នុងថ្ងៃស្អែកដោយចំណែកណា ចំណែកដែលអ្នកបានសន្សំហើយនោះក៏ជាបុណ្យយ៉ាងច្រើន គ្រាប់បាយមួយគ្រាប់ៗ របស់អ្នកដែលភិក្ខុមួយរូបៗ ទទួលហើយដោយចំណែកណា ចំណែកដែលអ្នកបានសន្សំនោះក៏ជាបុណ្យយ៉ាងច្រើនហើយ ឈ្មោះថាអ្នកឯងប្រារព្ធយកឋានសួគ៌ហើយ ៗ ឯមហាមាត្យអ្នកមានសេចក្តីជ្រះថ្លាថ្មីនោះក៏គិតថា ប្រហែលជាលាភរបស់អាត្មាអញហើយ ប្រហែល

ភេសជ្ជក្ខន្ធកេ តរុណប្បសន្នមហាមត្តស្ស វត្ថុំ

ពហុំ កិរ មយា បុញ្ញំ បសុតំ សគ្គា កិរ មេ អារទ្ធាតិ ហដ្ឋោ ឧទគ្គោ ឧដ្ឋាយាសនា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា បទក្ខិណំ កត្វា បក្កាមិ ។ អថខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ បករណេ ភិក្ខុសង្ឃំ សន្និបាតាបេត្វា ភិក្ខូ បដិបុច្ឆិ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខូ អញ្ញត្រ និមន្តិតា អញ្ញស្ស ភោជ្ជយាគុំ បរិភុញ្ជន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម តេ ភិក្ខវេ មោឃបុរិសា អញ្ញត្រ និមន្តិតា អញ្ញស្ស ភោជ្ជយាគុំ បរិភុញ្ជិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ វិគរហិត្វា ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ ន ភិក្ខវេ អញ្ញត្រ និមន្តិតេន អញ្ញស្ស ភោជ្ជយាគុ បរិភុញ្ជិតព្វា យោ បរិភុញ្ជេយ្យ យថាធម្មោ ការេតព្វោតិ ។

ថាអាត្មាអញបានអត្តភាពជាមនុស្សល្អហើយ ប្រហែលជាអាត្មាអញបានសន្សំបុណ្យជាច្រើនហើយ ប្រហែលជាឈ្មោះថា អាត្មាអញប្រារព្ធយកឋានសួគ៌ហើយ ក៏មានចិត្តរីករាយស្រស់ស្រាយឡើងក្រោកចាកអាសនៈ ហើយថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ធ្វើប្រទក្សិណរួចចៀសចេញទៅ ។ ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ទើបព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ឲ្យប្រជុំភិក្ខុសង្ឃ ហើយត្រាស់សួរចំពោះពួកភិក្ខុថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាគេបាននិមន្តពួកភិក្ខុទៅក្នុងត្រកូលដទៃហើយ ភិក្ខុទាំងនោះនៅឆាន់បបរកោដ្ឋរបស់ត្រកូលឯទៀតវិញ ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មោឃបុរសទាំងនោះ បាននិមន្តក្នុងត្រកូលដទៃហើយ មិនសមបើនឹងទៅឆាន់បបរកោដ្ឋរបស់ត្រកូលឯទៀតសោះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ទ្រង់តិះដៀលហើយទ្រង់ធ្វើធម្មីកថា ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុទទួលនិមន្តក្នុងត្រកូលដទៃហើយ មិនត្រូវឆាន់បបរកោដ្ឋរបស់ត្រកូលឯទៀតទេ ភិក្ខុណាឆាន់ ត្រូវវិន័យធរឲ្យភិក្ខុនោះធ្វើតាមធម៌ (គឺឲ្យសំដែងអាបត្តិចេញ) ។

[១១៣] អថខោ ភគវា អន្ធកវិន្ទេ យថាភិរន្តំ វិហរិត្វា យេន រាជគហំ តេន ចារិកំ បក្កាមិ មហតា ភិក្ខុសង្ឃេន សទ្ធឹ អឌ្ឍតេលសេហិ ភិក្ខុសតេហិ ។ តេន ខោ បន សមយេន វេលដ្ឋោ(១) កច្ចានោ រាជគហា អន្ធកវិន្ទំ អទ្ធានមគ្គប្បដិបន្នោ ហោតិ បញ្ចមត្តេហិ សកដសតេហិ សព្វេហេវ គុឡកុម្ភបូរេហិ ។ អទ្ទសា ខោ ភគវា វេលដ្ឋំ កច្ចានំ ទូរតោវ អាគច្ឆន្តំ ទិស្វាន មគ្គា ឱក្កម្ម អញ្ញតរស្មឹ រុក្ខមូលេ និសីទិ ។ អថខោ វេលដ្ឋោ កច្ចានោ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ អដ្ឋាសិ ។ ឯកមន្តំ ឋិតោ ខោ វេលដ្ឋោ កច្ចានោ ភគវន្តំ ឯតទវោច ឥច្ឆាមហំ ភន្តេ ឯកមេកស្ស ភិក្ខុនោ ឯកមេកំ គុឡកុម្ភំ ទាតុន្តិ ។ តេនហិ ត្វំ កច្ចាន ឯកំយេវ គុឡកុម្ភំ អាហរាតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ខោ វេលដ្ឋោ កច្ចានោ ភគវតោ បដិស្សុណិត្វា ឯកំយេវ គុឡកុម្ភំ អាទាយ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ ឯតទវោច អាភតោ ភន្តេ

១ ឱ. ពេលដ្ឋោ ។

[១១៣] គ្រានោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគគង់នៅក្នុងអន្ធកវិន្ទប្រទេស តាមសមគួរដល់ព្រះអធ្យាស្រ័យហើយ ទ្រង់យាងចេញទៅកាន់ចារិកក្នុងរាជគ្រឹះ មួយអន្លើដោយភិក្ខុសង្ឃច្រើនប្រមាណមួយពាន់ពីររយហាសិបរូប ។ សម័យនោះឯង បុរសឈ្មោះវេលដ្ឋកច្ចាន បានផ្ទុកសុទ្ធតែក្អមស្ករអំពៅពេញរទេះទាំងប្រាំរយហើយ ក៏ចេញពាក្រុងរាជគ្រឹះទៅតាមផ្លូវឆ្ងាយចំពោះអន្ធកវិន្ទប្រទេស ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគបានទតឃើញវេលដ្ឋកច្ចានដើរមកអំពីចម្ងាយ លុះទតឃើញហើយទ្រង់យាងចៀសអំពីផ្លូវទៅគង់ក្រោមម្លប់ឈើមួយ ។ លំដាប់នោះ វេលដ្ឋកច្ចានបានចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយក៏ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ រួចឈរនៅក្នុងទីសមគួរ ។ លុះវេលដ្ឋកច្ចានឈរនៅក្នុងទីសមគួរហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គចង់ប្រគេនស្ករអំពៅ ១ ក្អម ៗ ដល់ភិក្ខុមួយរូប ៗ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលកច្ចាន បើដូច្នោះ ចូរអ្នកឯងទៅយកស្ករអំពៅតែមួយក្អមមកមើលសិន ។ វេលដ្ឋកច្ចានបានទទួលព្រះបន្ទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ហើយយកស្ករអំពៅមួយក្អមដើរចូលទៅរកព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន

ភេសជ្ជក្ខន្ធកេ ពេលដ្ឋកច្ចានវត្ថុម្ហិ គុឡទានំ

គុឡកុម្ភោ កថាហំ ភន្តេ បដិបជ្ជាមីតិ ។ តេនហិ ត្វំ
កច្ចាន ភិក្ខូនំ គុឡំ ទេហីតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ខោ
ពេលដ្ឋោ កច្ចានោ ភគវតោ បដិស្សុណិត្វា ភិក្ខូនំ
គុឡំ ទត្វា ភគវន្តំ ឯតទវោច ទិន្នោ ភន្តេ ភិក្ខូនំ
គុឡោ ពហុ ចាយំ គុឡោ អវសិដ្ឋោ កថាហំ
ភន្តេ បដិបជ្ជាមីតិ ។ តេនហិ ត្វំ កច្ចាន ភិក្ខូនំ
គុឡំ យាវទត្ថំ ទេហីតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ខោ ពេលដ្ឋោ
កច្ចានោ ភគវតោ បដិស្សុណិត្វា ភិក្ខូនំ គុឡំ យាវទត្ថំ
ទត្វា ភគវន្តំ ឯតទវោច ទិន្នោ ភន្តេ ភិក្ខូនំ គុឡោ
យាវទត្ថោ ពហុ ចាយំ គុឡោ អវសិដ្ឋោ កថាហំ ភន្តេ
បដិបជ្ជាមីតិ ។ តេនហិ ត្វំ កច្ចាន ភិក្ខូ គុឡេហិ
សន្តប្បេហីតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ខោ ពេលដ្ឋោ កច្ចានោ

ភេសជ្ជក្ខន្ធកៈ និទានបុរសឈ្មោះវេឡដ្ឋកច្ចាន និយាយអំពីការប្រគេនស្ករអំពៅ

ខ្ញុំព្រះអង្គបានយកក្អមស្ករអំពៅមកហើយ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន តើខ្ញុំព្រះអង្គនឹងត្រូវប្រតិបត្តិដូចម្តេច ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលកច្ចាន បើដូច្នោះ អ្នកឯងចូរប្រគេនស្ករអំពៅដល់ភិក្ខុទាំងឡាយចុះ ។ វេឡដ្ឋកច្ចាន ទទួលព្រះបន្ទូលព្រះមានព្រះភាគថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ហើយប្រគេនស្ករអំពៅ ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ រួចក្រាបបង្គំទូលព្រះមានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គបានប្រគេនស្ករអំពៅដល់ពួកភិក្ខុរួចហើយ ឥឡូវស្ករអំពៅនេះនៅសល់ជាច្រើន បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន តើខ្ញុំព្រះអង្គនឹងត្រូវប្រតិបត្តិដូចម្តេច ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលកច្ចាន បើដូច្នោះ អ្នកឯងចូរប្រគេនស្ករអំពៅដល់ពួកភិក្ខុ ដរាបដល់អស់ចំណង់ចុះ ។ វេឡដ្ឋកច្ចានទទួលព្រះបន្ទូលព្រះមានព្រះភាគថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ហើយបានប្រគេនស្ករអំពៅដល់ពួកភិក្ខុ ដរាបដល់អស់ចំណង់ រួចក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គបានប្រគេនស្ករអំពៅដល់ពួកភិក្ខុ ដរាបដល់អស់ចំណង់ហើយ តែស្ករអំពៅនេះនៅសល់ច្រើន បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន តើខ្ញុំព្រះអង្គត្រូវប្រតិបត្តិដូចម្តេច ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលកច្ចាន បើដូច្នោះអ្នកឯងចូរឲ្យពួកភិក្ខុឆាន់ឆ្អែតស្កប់ស្កល់ដោយស្ករអំពៅទាំងឡាយចុះ ។ វេឡដ្ឋកច្ចាន

ភគវតោ បដិស្សុណិត្វា ភិក្ខូ គុឡេហិ សន្តប្បេសិ ។ ឯកច្ចេ ភិក្ខូ បត្តេបិ បូរេសុំ បរិស្សាវនានិបិ ថវិកាយោបិ បូរេសុំ ។ អថខោ ពេលដ្ឋោ កច្ចានោ ភិក្ខូ គុឡេហិ សន្តប្បេត្វា ភគវន្តំ ឯតទវោច សន្តប្បិតា ភន្តេ ភិក្ខូ គុឡេហិ ពហុ ចាយំ គុឡោ អវសិដ្ឋោ កថាហំ ភន្តេ បដិបជ្ជាមីតិ ។ តេនហិ ត្វំ កច្ចាន វិឃាសាទានំ គុឡំ ទេហីតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ខោ ពេលដ្ឋោ កច្ចានោ ភគវតោ បដិស្សុណិត្វា វិឃាសាទានំ គុឡំ ទត្វា ភគវន្តំ ឯតទវោច ទិន្នោ ភន្តេ វិឃាសាទានំ គុឡោ ពហុ ចាយំ គុឡោ អវសិដ្ឋោ កថាហំ ភន្តេ បដិបជ្ជាមីតិ ។ តេនហិ ត្វំ កច្ចាន វិឃាសាទានំ គុឡំ

ទទួលព្រះបន្ទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ហើយបានញុំាងពួកភិក្ខុឲ្យឆ្អែតស្កប់ស្កល់ ដោយស្ករអំពៅទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុពួកខ្លះដាក់ពេញបាត្រក៏មាន វេចនឹងសម្ពត់តម្រងទឹកក៏មាន ដាក់ពេញថង់យាមក៏មាន ។ លុះបេលដ្ឋកច្ចានបានឲ្យពួកភិក្ខុឆាន់ឆ្អែតស្កប់ស្កល់ដោយស្ករអំពៅទាំងឡាយហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គបានឲ្យពួកភិក្ខុឆាន់ឆ្អែតស្កប់ស្កល់ដោយស្ករអំពៅទាំងឡាយហើយ តែថាស្ករអំពៅនេះក៏នៅសល់ច្រើន បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន តើខ្ញុំព្រះអង្គនឹងត្រូវប្រតិបត្តិដូចម្តេច ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលកច្ចាន បើដូច្នោះ អ្នកឯងចូរឲ្យស្ករអំពៅដល់ពួកមនុស្សអ្នកស៊ីដែលផងចុះ ។ បេលដ្ឋកច្ចានបានទទួលព្រះបន្ទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ហើយឲ្យស្ករអំពៅដល់ពួកមនុស្សអ្នកស៊ីដែល រួចក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គបានឲ្យស្ករអំពៅដល់ពួកមនុស្សអ្នកស៊ីដែលហើយ តែថាស្ករអំពៅនេះនៅសល់ច្រើន បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន តើខ្ញុំព្រះអង្គនឹងត្រូវប្រតិបត្តិដូចម្តេច ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលកច្ចាន បើដូច្នោះ អ្នកឯងចូរឲ្យស្ករអំពៅដល់ពួកមនុស្សអ្នកស៊ីដែល

យាវទត្ថំ ទេហីតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ខោ ពេលដ្ឋោ កច្ចានោ ភគវតោ បដិស្សុណិត្វា ភិក្ខូនំ គុឡំ យាវទត្ថំ ទត្វា ភគវន្តំ ឯតទវោច ទិន្នោ ភន្តេ ភិក្ខូនំ គុឡោ យាវទត្ថោ ពហុ ចាយំ គុឡោ អវសិដ្ឋោ កត្ថាហំ ភន្តេ បដិបជ្ជាមីតិ ។ តេនហិ ត្វំ កច្ចាន ភិក្ខូ គុឡេហិ សន្តប្បេហីតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ខោ ពេលដ្ឋោ កច្ចានោ ភគវតោ បដិស្សុណិត្វា ភិក្ខូ គុឡេហិ សន្តប្បេសិ ។ ឯកច្ចេ ភិក្ខូ កោលម្ពេបិ ឃដេបិ បូរេសុំ បដិគ្គហេបិ ឧច្ឆង្គេបិ បូរេសុំ ។ អថខោ ពេលដ្ឋោ កច្ចានោ ភិក្ខូ គុឡេហិ សន្តប្បេត្វា ភគវន្តំ ឯតទវោច សន្តប្បិតា ភន្តេ ភិក្ខូ គុឡេហិ ពហុ ចាយំ គុឡោ អវសិដ្ឋោ កត្ថាហំ ភន្តេ

ដរាបដល់អស់ចំណង់ចុះ ។ វេលដ្ឋកច្ចានបានទទួលព្រះបន្ទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ហើយក៏ឲ្យស្ករអំពៅដល់ពួកមនុស្សអ្នកស៊ីដែល ដរាបដល់អស់ចំណង់ រួចក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គបានឲ្យស្ករអំពៅដល់ពួកមនុស្សអ្នកស៊ីដែល ដរាបដល់អស់ចំណង់ហើយ តែថាស្ករអំពៅនេះក៏នៅសល់ច្រើន បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន តើខ្ញុំព្រះអង្គត្រូវប្រតិបត្តិដូចម្តេច ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលកច្ចាន បើដូច្នោះ អ្នកឯងចូរឲ្យពួកមនុស្សអ្នកស៊ីដែលឆ្អែតស្កប់ស្កល់ដោយស្ករអំពៅទាំងឡាយចុះ ។ វេលដ្ឋកច្ចានបានទទួលព្រះបន្ទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដោយពាក្យថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ហើយឲ្យពួកមនុស្សអ្នកស៊ីដែលឆ្អែតស្កប់ស្កល់ដោយស្ករអំពៅទាំងឡាយ ។ ពួកមនុស្សអ្នកស៊ីដែលខ្លះដាក់ពេញក្រឡក៏មាន ដាក់ពេញក្អមក៏មាន វេចនឹងសម្ពត់ក្រមាលក៏មាន ដាក់ពេញថ្នក់ក៏មាន ។ លំដាប់នោះ វេលដ្ឋកច្ចានបានឲ្យពួកមនុស្សអ្នកស៊ីដែលឆ្អែតស្កប់ស្កល់ដោយស្ករអំពៅទាំងឡាយ រួចក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គបានឲ្យពួកមនុស្សអ្នកស៊ីដែលឆ្អែតស្កប់ស្កល់ដោយស្ករអំពៅទាំងឡាយហើយ តែថាស្ករអំពៅនេះនៅសល់ច្រើន បពិត្រ

បដិបន្នាមីតិ ។ នាហន្តំ កច្ចាន បស្សាមិ សទេវកេ លោកេ សមារកេ សព្រហ្មកេ សស្សមណព្រាហ្មណិយា បជាយ សទេវមនុស្សាយ យស្ស សោ គុឡោ បរិភុត្តោ សម្មាបរិណាមំ គច្ឆេយ្យ អញ្ញត្រ តថាគតស្ស វា តថាគតសាវកស្ស វា ។ តេនហិ ត្វំ កច្ចាន តំ គុឡំ អបហរិតេ វា ឆឌ្ឌេហិ អប្បាណកេ វា ឧទកេ ឱបិលាបេហីតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ខោ ពេលដ្ឋោ កច្ចានោ ភគវតោ បដិស្សុណិត្វា តំ គុឡំ អប្បាណកេ ឧទកេ ឱបិលាបេសិ ។ អថខោ សោ គុឡោ ឧទកេ បក្ខិត្តោ ចិច្ចិដាយតិ ចិដិចិដាយតិ សន្ធូបាយតិ សម្បធូបាយតិ សេយ្យថាបិ នាម ផាលោ ទិវសំ សន្តត្តោ ឧទកេ បក្ខិត្តោ ចិច្ចិដាយតិ ចិដិចិដាយតិ សន្ធូបាយតិ សម្បធូបាយតិ ឯវមេវ សោ គុឡោ ឧទកេ បក្ខិត្តោ ចិច្ចិដាយតិ ចិដិចិដាយតិ សន្ធូបាយតិ សម្បធូបាយតិ ។ អថខោ ពេលដ្ឋោ កច្ចានោ សំវិគ្គោ លោមហដ្ឋជាតោ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ

ព្រះអង្គដ៏ចំរើន តើខ្ញុំព្រះអង្គនឹងត្រូវប្រតិបត្តិដូចម្តេច ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលកច្ចាន ក្នុងលោកព្រមទាំងទេវតា ព្រមទាំងមារ ព្រមទាំងព្រហ្ម ក្នុងពួកសត្វព្រមទាំងសមណព្រាហ្មណ៍ព្រមទាំងសម្មតិទេពនឹងមនុស្ស តថាគតមិនដែលឃើញអ្នកណាមួយឆាន់ស្ករអំពៅហើយ ស្ករអំពៅនោះរលួយទៅដោយស្រួលទេ វៀរលែងតែតថាគតឬសាវករបស់តថាគតប៉ុណ្ណោះ ម្នាលកច្ចាន បើដូច្នោះ ចូរអ្នកឯងចោលស្ករអំពៅនោះទៅក្នុងទីដែលគ្មានស្មៅស្រស់ ឬចាក់ចោលទៅក្នុងទឹកដែលគ្មានសត្វក៏បាន ។ វេលដ្ឋកច្ចានបានទទួលព្រះបន្ទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ហើយចាក់ចោលស្ករអំពៅនោះទៅក្នុងទឹកដែលគ្មានសត្វ ។ ឯស្ករអំពៅដែលវេលដ្ឋកច្ចានដាក់ចុះទៅក្នុងទឹកនោះ ក៏លាន់ឮសំឡេងថា ចិច្ចិដិ ចិចិដិ ហុយផ្សែងឡើងដេរដាស គួរនាដូចជាផាលនង្គ័លនៅហាលថ្ងៃអស់មួយថ្ងៃហើយ បុគ្គលដាក់ចុះទៅក្នុងទឹក រមែងឮសំឡេងថា ចិច្ចិដិ ចិចិដិ ហុយផ្សែងឡើងដេរដាសយ៉ាងណាមិញ ស្ករអំពៅនោះដែលបុគ្គលដាក់ចុះទៅក្នុងទឹកហើយ រមែងឮសំឡេងថា ចិច្ចិដិ ចិចិដិ ហុយផ្សែងឡើងដេរដាសដូច្នោះដែរ ។ លំដាប់នោះឯង វេលដ្ឋកច្ចានមានសេចក្តីស្លុតចិត្តកើតព្រឺព្រួចអស់ទាំងរោម ហើយចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ក៏ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ

អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នស្ស ខោ ពេលដ្ឋស្ស កច្ចានស្ស ភគវា អនុបុព្វឹកថំ កថេសិ សេយ្យថីទំ ទានកថំ សីលកថំ សគ្គកថំ កាមានំ អាទីនវំ ឱការំ សង្កិលេសំ នេក្ខម្មេ អានិសំសំ បកាសេសិ ។ យទា ភគវា អញ្ញាសិ ពេលដ្ឋំ កច្ចានំ កល្លចិត្តំ មុទុចិត្តំ វិនីវរណចិត្តំ ឧទគ្គចិត្តំ បសន្នចិត្តំ អថ យា ពុទ្ធានំ សាមុក្កំសិកា ធម្មទេសនា តំ បកាសេសិ ទុក្ខំ សមុទយំ និរោធំ មគ្គំ ។ សេយ្យថាបិ នាម សុទ្ធំ វត្ថំ អបគតកាឡកំ សម្មទេវ រជនំ បដិគ្គណ្ហេយ្យ ឯវមេវ ពេលដ្ឋស្ស កច្ចានស្ស តស្មឹយេវាសនេ វិរជំ វីតមលំ ធម្មចក្ខុំ ឧទបាទិ យង្កិញ្ចិ សមុទយធម្មំ សព្វន្តំ និរោធធម្មន្តិ ។ អថខោ ពេលដ្ឋោ កច្ចានោ ទិដ្ឋធម្មោ បត្តធម្មោ វិទិតធម្មោ បរិយោគាឡ្ហធម្មោ តិណ្ណវិចិកិច្ឆោ វិគតកថំកថោ វេសារជ្ជប្បត្តោ អបរប្បច្ចយោ សត្ថុសាសនេ ភគវន្តំ ឯតទវោច

រួចអង្គុយនៅក្នុងទីសមគួរ ។ លុះវេលដ្ឋកច្ចានអង្គុយនៅក្នុងទីសមគួរហើយ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់សំដែងអនុបុព្វីកថា គឺទ្រង់ប្រកាសអំពីទាន ១ អំពីសីល ១ អំពីស្ថានសួគ៌ ១ អំពីទោសដ៏លាមកសៅហ្មងរបស់កាមទាំងឡាយ ១ នឹងអានិសង្សក្នុងការចេញចាកកាម ១ ។ វេលាណាព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ជ្រាបថា វេលដ្ឋកច្ចានមានចិត្តស្រួល មានចិត្តទន់ មានចិត្តប្រាសចាកនីវរណៈ មានចិត្តស្រស់ស្រាយឡើង មានចិត្តជ្រះថ្លា វេលានោះ ក៏ទ្រង់ប្រកាសធម្មទេសនាដែលព្រះពុទ្ធទាំងឡាយទ្រង់លើកឡើងប្រកាសចំពោះព្រះអង្គឯង គឺទុក្ខសច្ច សមុទយសច្ច និរោធសច្ច មគ្គសច្ច ។ គួរនាដូចជាសម្ពត់ស្អាតប្រាសចាកវត្ថុមានពណ៌ខ្មៅ គួរទទួលទឹកជ្រលក់ដោយល្អយ៉ាងណាមិញ ឯវេលដ្ឋកច្ចានក៏បានកើតធម្មចក្ខុ គឺសោតាបត្តិមគ្គ ប្រាសចាកធូលី ប្រាសចាកគ្រឿងសៅហ្មង លើអាសនៈនោះឯង ដូច្នេះថា ធម្មជាតិណាមួយ ដែលកើតឡើងជាធម្មតា ធម្មជាតិទាំងអស់នោះ ក៏តែងរលត់ទៅវិញជាធម្មតា យ៉ាងនោះដែរ ។ គ្រាដែលវេលដ្ឋកច្ចានបានឃើញសច្ចធម៌ហើយ បានដល់សច្ចធម៌ហើយ បានដឹងច្បាស់សច្ចធម៌ហើយ បានយាងចុះកាន់សច្ចធម៌ហើយ បានឆ្លងវិចិកិច្ឆា កំចាត់បង់នូវសេចក្តីងឿងឆ្ងល់ ដល់នូវភាវៈជាអ្នកក្លៀវក្លា មិនជឿបុគ្គលដទៃក្នុងសាសនានៃព្រះសាស្តា ក៏បានក្រាបបង្គំទូលព្រះមានព្រះភាគ

អភិក្កន្តំ ភន្តេ អភិក្កន្តំ ភន្តេ សេយ្យថាបិ ភន្តេ និក្កុជ្ជិតំ វា ឧក្កុជ្ជេយ្យ បដិច្ឆន្នំ វា វិវរេយ្យ មូឡ្ហស្ស វា មគ្គំ អាចិក្ខេយ្យ អន្ធការេ វា តេលបជ្ជោតំ ធារេយ្យ ចក្ខុមន្តោ រូបានិ ទក្ខន្តីតិ ឯវមេវំ ភគវតា អនេកបរិយាយេន ធម្មោ បកាសិតោ ឯសាហំ ភន្តេ ភគវន្តំ សរណំ គច្ឆាមិ ធម្មញ្ច ភិក្ខុសង្ឃញ្ច ឧបាសកំ មំ ភគវា ធារេតុ អជ្ជតគ្គេ បាណុបេតំ សរណំ គតន្តិ ។

(១១៤) អថខោ ភគវា អនុបុព្វេន ចារិកំ ចរមានោ យេន រាជគហំ តទវសរិ ។ តត្រ សុទំ ភគវា រាជគហេ វិហរតិ វេឡុវនេ កលន្ទកនិវាបេ ។ តេន ខោ បន សមយេន រាជគហោ គុឡោ ឧស្សន្នោ ហោតិ ។ ភិក្ខូ គិលានស្សេវ ភគវតា គុឡោ អនុញ្ញាតោ នោ អគិលានស្សាតិ កុក្កុច្ចាយន្តា គុឡំ ន បរិភុញ្ជន្តិ ។

យ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ភាសិតរបស់ព្រះអង្គពីរោះណាស់ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ភាសិតរបស់ព្រះអង្គពីរោះណាស់ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន គួរនាដូចជាមនុស្សប្រាប់របស់ដែលគេផ្កាប់ចុះឲ្យផ្ងារឡើង ពុំនោះដូចជាមនុស្សបើកបង្ហាញរបស់ដែលគេលាក់បិទបាំង ពុំនោះសោតដូចជាមនុស្សប្រាប់ផ្លូវដល់អ្នកវង្វេង ឬក៏ដូចជាមនុស្សកាន់ប្រទីបទ្រោលបំភ្លឺក្នុងទីងងឹតដោយគិតថា ឲ្យមនុស្សដែលមានភ្នែកភ្លឺមើលឃើញនូវរូបទាំងឡាយ យ៉ាងណាមិញ ធម៌ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ប្រកាសហើយដោយអនេកបរិយាយ ក៏យ៉ាងនោះដែរ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គនេះសូមដល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគផង ព្រះធម៌ផង ព្រះសង្ឃផងថាជាទីពឹងទីរលឹក សូមព្រះដ៏មានព្រះភាគចាំទុកនូវខ្ញុំថាជាឧបាសកអ្នកដល់ (នូវព្រះរតនត្រ័យ) ថាជាទីពឹងស្មើដោយជីវិតតាំងអំពីថ្ងៃនេះជាដើមទៅ ។

[១១៨] គ្រានោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់យាងទៅកាន់ចារិកតាមលំដាប់បានដល់ទៅក្រុងរាជគ្រឹះនោះ ។ បានឮថា ព្រះមានព្រះភាគគង់ក្នុងវត្តវេឡុវនកលន្ទកនិវាបស្ថានជិតក្រុងរាជគ្រឹះនោះ ។ សម័យនោះឯង ស្ករអំពៅកើតឡើងជាច្រើនក្នុងក្រុងរាជគ្រឹះ ។ ពួកភិក្ខុក៏រង្កៀសថាស្ករអំពៅព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់អនុញ្ញាតចំពោះតែភិក្ខុមានជម្ងឺ ប៉ុណ្ណោះ មិនបានទ្រង់អនុញ្ញាតដល់ភិក្ខុគ្មានជម្ងឺឡើយ ក៏មិនហ៊ានឆាន់ស្ករអំពៅ ។

ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ គិលានស្ស គុឡំ អគិលានស្ស គុឡោទកន្តិ ។

(១១៨) អថខោ ភគវា រាជគហេ យថាភិរន្តំ វិហរិត្វា យេន បាដលិគ្គាមោ តេន ចារិកំ បក្កាមិ មហតា ភិក្ខុសង្ឃេន សទ្ធឹ អឌ្ឍតេលសេហិ ភិក្ខុសតេហិ ។ អថខោ ភគវា អនុបុព្វេន ចារិកំ ចរមានោ យេន បាដលិគ្គាមោ តទវសរិ ។ អស្សោសុំ ខោ បាដលិគ្គាមិកា ឧបាសកា ភគវា កិរ បាដលិគ្គាមំ អនុប្បត្តោតិ ។ អថខោ បាដលិគ្គាមិកា ឧបាសកា យេន ភគវា តេនុបសង្កមឹសុ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទឹសុ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នេ ខោ បាដលិគ្គាមិកេ ឧបាសកេ ភគវា ធម្មិយា កថាយ សន្ទស្សេសិ សមាទបេសិ សមុត្តេជេសិ សម្បហំសេសិ ។ អថខោ បាដលិគ្គាមិកា ឧបាសកា ភគវតោ ធម្មិយា កថាយ សន្ទស្សិតា សមាទបិតា សមុត្តេជិតា សម្បហំសិតា

ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់អនុញ្ញាតថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតស្ករអំពៅដល់ភិក្ខុមានជម្ងឺ (អនុញ្ញាត) ទឹកស្ករអំពៅដល់ភិក្ខុគ្មានជម្ងឺ ។

(១១៥) លំដាប់នោះ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់គង់ក្នុងក្រុងរាជគ្រឹះតាមសមគួរដល់ព្រះអធ្យាស្រ័យហើយ ទើបយាងចេញទៅកាន់ចារិកនៃបាដលិគ្រាមមួយអន្លើដោយភិក្ខុសង្ឃច្រើនប្រមាណមួយពាន់ពីររយហាសិបរូប ។ គ្រាកាលព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់យាងទៅកាន់ចារិកដោយលំដាប់ ក៏បានដល់ទៅបាដលិគ្រាមនោះ ។ ពួកឧបាសកនៅក្នុងបាដលិគ្រាមបានឮដំណឹងថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់យាងមកដល់បាដលិគ្រាមហើយ ។ គ្រានោះ ពួកឧបាសកនៅក្នុងបាដលិគ្រាមបាននាំគ្នាចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយក៏ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ រួចអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះពួកឧបាសកអ្នកនៅក្នុងបាដលិគ្រាមអង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ទើបព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ពន្យល់ឲ្យឃើញច្បាស់ ឲ្យកាន់យកតាម ឲ្យអាចហាន ឲ្យរីករាយ ដោយធម្មីកថា ។ លំដាប់នោះ ពួកឧបាសកអ្នកនៅក្នុងបាដលិគ្រាម លុះព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ពន្យល់ឲ្យឃើញច្បាស់ ឲ្យកាន់យកតាម ឲ្យអាចហាន ឲ្យ

ភគវន្តំ ឯតទវោចុំ អធិវាសេតុ នោ ភន្តេ ភគវា អាវសថាគារំ សទ្ធឹ ភិក្ខុសង្ឃេនាតិ ។ អធិវាសេសិ ភគវា តុណ្ហីភាវេន ។ អថខោ បាដលិគាមិកា ឧបាសកា ភគវតោ អធិវាសនំ វិទិត្វា ឧដ្ឋាយាសនា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា បទក្ខិណំ កត្វា យេន អាវសថាគារំ តេនុបសង្កមឹសុ ឧបសង្កមិត្វា សព្វសន្ថរឹ អាវសថាគារំ សន្ថរិត្វា អាសនានិ បញ្ញាបេត្វា ឧទកមណិកំ បតិដ្ឋាបេត្វា តេលប្បទីបំ អារោបេត្វា យេន ភគវា តេនុបសង្កមឹសុ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ អដ្ឋំសុ ។ ឯកមន្តំ ឋិតា ខោ បាដលិគាមិកា ឧបាសកា ភគវន្តំ ឯតទវោចុំ សព្វសន្ថរឹ សន្ថតំ ភន្តេ អាវសថាគារំ អាសនានិ បញ្ញត្តានិ ឧទកមណិកោ បតិដ្ឋាបិតោ តេលប្បទីបោ អារោបិតោ យស្សទានិ ភន្តេ ភគវា កាលំ មញ្ញតីតិ ។ អថខោ ភគវា និវាសេត្វា

រីករាយដោយធម្មីកថា ទើបក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សូមព្រះដ៏មានព្រះភាគព្រមទាំងភិក្ខុសង្ឃទទួលយករោងសំណាក់របស់យើងខ្ញុំទាំងឡាយ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ទទួលដោយភាវៈស្ងៀម ។ លំដាប់នោះ ពួកឧបាសកអ្នកនៅក្នុងបាដលិគ្រាមបានដឹងថា ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ទទួលហើយ ក៏នាំគ្នាក្រោកចាកអាសនៈក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះមានព្រះភាគធ្វើប្រទក្សិណហើយចូលទៅកាន់រោងសំណាក់ លុះចូលទៅដល់ហើយក៏បានក្រាលរោងសំណាក់ដោយគ្រឿងកម្រាលសព្វគ្រប់ហើយ ក៏តែងតាំងអាសនៈទាំងឡាយនឹងដម្កល់ក្អមទឹក តែងតាំងប្រទីបប្រេង ហើយចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយក៏ថ្វាយបង្គំព្រះមានព្រះភាគហើយឋិតនៅក្នុងទីសមគួរ ។ ពួកឧបាសកអ្នកនៅក្នុងបាដលិគ្រាមបានឋិតនៅក្នុងទីសមគួរហើយបានក្រាបបង្គំទូលព្រះមានព្រះភាគ យ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើនឯរោងសំណាក់យើងខ្ញុំបានក្រាលកម្រាលសព្វគ្រប់ហើយ អាសនៈទាំងឡាយយើងខ្ញុំបានតែងតាំងស្រេចហើយ ក្អមទឹកយើងខ្ញុំបានដម្កល់ទុកហើយ ប្រទីបប្រេងយើងខ្ញុំបានតែងតាំងស្រេចហើយ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សូមព្រះមានព្រះភាគសំគាល់កាលដ៏គួរនឹងនិមន្តទៅក្នុងកាលឥឡូវនេះចុះ ។ លំដាប់នោះ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ស្បង់ហើយ

បត្តចីវរមាទាយ សទ្ធឹ ភិក្ខុសង្ឃេន យេន អាវសថាគារំ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា បាទេ បក្ខាលេត្វា អាវសថាគារំ បវិសិត្វា មជ្ឈិមំ ថម្ភំ និស្សាយ បុរត្ថាភិមុខោ[1] និសីទិ ។ ភិក្ខុសង្ឃោបិ ខោ បាទេ បក្ខាលេត្វា អាវសថាគារំ បវិសិត្វា បច្ឆិមំ ភិត្តឹ និស្សាយ បុរត្ថាភិមុខោ[2] និសីទិ ភគវន្តំយេវ បុរក្ខត្វា ។ បាដលិគាមិកាបិ ខោ ឧបាសកា បាទេ បក្ខាលេត្វា អាវសថាគារំ បវិសិត្វា បុរត្ថិមំ ភិត្តឹ និស្សាយ បច្ឆាភិមុខា[3] និសីទឹសុ ភគវន្តំយេវ បុរក្ខត្វា ។ អថខោ ភគវា បាដលិគាមិកេ ឧបាសកេ អាមន្តេសិ ។

(១១៦) បញ្ចិមេ គហបតយោ អាទីនវា ទុស្សីលស្ស សីលវិបត្តិយា ។ កតមេ បញ្ច ។ ឥធ គហបតយោ ទុស្សីលោ សីលវិបន្នោ បមាទាធិករណំ មហតឹ ភោគជានឹ និគច្ឆតិ ។ អយំ បឋមោ អាទីនវោ ទុស្សីលស្ស សីលវិបត្តិយា ។ បុន ចបរំ គហបតយោ

១-២ ឱ. បុរត្ថិមាភិមុខោ ។ ៣ ឱ. បច្ឆិមាភិមុខា ។

ប្រដាប់ដោយបាត្រនិងចីវរ យាងទៅកាន់រោងសំណាក់ជាមួយនឹងភិក្ខុសង្ឃ លុះយាងទៅដល់ហើយ ទ្រង់លាងព្រះបាទទាំងគូហើយ ក៏យាងចូលទៅកាន់រោងសំណាក់ ទ្រង់គង់ផ្អែកនឹងសសរកណ្ដាលបែរព្រះភក្ត្រទៅទិសខាងកើត ។ ពួកភិក្ខុក៏បានលាងជើងហើយចូលទៅកាន់រោងសំណាក់ដែរ ហើយអង្គុយផ្អាប់នឹងជញ្ជាំងទិសខាងលិច បែរមុខទៅទិសខាងកើត ឈមមុខត្រង់ទៅរកព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ចំណែកពួកឧបាសកអ្នកនៅក្នុងបាដលិគ្រាមក៏បានលាងជើងហើយនាំគ្នាចូលទៅកាន់រោងសំណាក់ហើយអង្គុយផ្អាប់នឹងជញ្ជាំងខាងកើត បែរមុខទៅទិសខាងលិច ឈមមុខត្រង់ទៅរកព្រះដ៏មានព្រះភាគដែរ ។ លំដាប់នោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ហៅពួកឧបាសកអ្នកនៅក្នុងបាដលិគ្រាមមកហើយទ្រង់ត្រាស់ថា ។

(១១៦) ម្នាលគហបតិទាំងឡាយ ទោសទាំង៥ប្រការនេះ ជាទោសនៃបុគ្គលទ្រុស្តសីល[១] ឬវិបត្តិចាកសីល ។ ទោសទាំង៥ប្រការនោះតើដូចម្ដេចខ្លះ ។ ម្នាលគហបតិទាំងឡាយ បុគ្គលទ្រុស្តសីល ឬវិបត្តិចាកសីល ក្នុងលោកនេះ តែងបាននូវសេចក្ដីវិនាសនៃសម្បត្តិដ៏ច្រើន ហេតុមកពីសេចក្ដីប្រមាទ ។ នេះជាទោសទី ១ នៃបុគ្គលទ្រុស្តសីល ឬវិបត្តិចាកសីល ។ ម្នាលគហបតិទាំងឡាយ ពាក្យដទៃមានតទៅទៀត

---

១ ក្នុងតតិយសារត្ថទីបនីដីកាតតិយសមន្ត អធិប្បាយពីរយ៉ាង គឺបុគ្គលមិនបានសមាទានសីល ឬសមាទានសីលហើយធ្វើសីលឲ្យដាច់ទៅវិញ ។

ទុស្សីលស្ស សីលវិបន្នស្ស បាបកោ កិត្តិសទ្ទោ អព្ភុគ្គច្ឆតិ ។ អយំ ទុតិយោ អាទីនវោ ទុស្សីលស្ស សីលវិបត្តិយា ។ បុន ចបរំ គហបតយោ ទុស្សីលោ សីលវិបន្នោ យញ្ញទេវ បរិសំ ឧបសង្កមតិ យទិ ខត្តិយបរិសំ យទិ ព្រាហ្មណបរិសំ យទិ គហបតិបរិសំ យទិ សមណបរិសំ អវិសារទោ ឧបសង្កមតិ មង្កុភូតោ ។ អយំ តតិយោ អាទីនវោ ទុស្សីលស្ស សីលវិបត្តិយា ។ បុន ចបរំ គហបតយោ ទុស្សីលោ សីលវិបន្នោ សម្មូឡ្ហោ កាលំ ករោតិ ។ អយំ ចតុត្ថោ អាទីនវោ ទុស្សីលស្ស សីលវិបត្តិយា ។ បុន ចបរំ គហបតយោ ទុស្សីលោ សីលវិបន្នោ កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា អបាយំ ទុគ្គតឹ វិនិបាតំ និរយំ ឧបបជ្ជតិ ។ អយំ បញ្ចមោ អាទីនវោ ទុស្សីលស្ស សីលវិបត្តិយា ។ ឥមេ ខោ គហបតយោ បញ្ច អាទីនវា ទុស្សីលស្ស សីលវិបត្តិយា ។

បុគ្គលទ្រុស្តសីល ឬវិបត្តិចាកសីលហើយ តែងមានកិត្តិសព្ទអាក្រក់ ព្ចរខ្ចាយទៅ ។ នេះជាទោសទី ២ នៃបុគ្គលទ្រុស្តសីល ឬវិបត្តិចាកសីល ។ ម្នាលគហបតិទាំងឡាយ ពាក្យដទៃមានតទៅទៀត បុគ្គលទ្រុស្តសីល ឬវិបត្តិចាកសីលហើយ (បើ) ចូលទៅកាន់បរិសទ្យណា ទោះបីជាខត្តិយ-បរិសទ្យក្តី ជាព្រាហ្មណ៍បរិសទ្យក្តី ជាគហបតិបរិសទ្យក្តី ជាសមណ-បរិសទ្យក្តី ក៏គ្មានក្លៀវក្លា មានតែមុខខុនចុះ ហើយដើរចូលទៅ ។ នេះជាទោសទី ៣ នៃបុគ្គលទ្រុស្តសីល ឬវិបត្តិចាកសីល ។ ម្នាលគហបតិទាំងឡាយ ពាក្យដទៃមានតទៅទៀត បុគ្គលទ្រុស្តសីល ឬវិបត្តិចាកសីលហើយ វេលាទៀបស្លាប់ តែងវង្វេងស្មារតី ។ នេះជាទោសទី ៤ នៃបុគ្គលទ្រុស្តសីល ឬវិបត្តិចាកសីល ។ ម្នាលគហបតិទាំងឡាយ ពាក្យដទៃមានតទៅទៀត បុគ្គលទ្រុស្តសីល ឬវិបត្តិចាកសីលហើយ លុះរំលាងខន្ធបន្ទាប់អំពីមរណៈរមែងទៅកាន់អបាយ[១](តិរច្ឆាន) ទុគ្គតិ[២](ប្រេត) វិនិបាត[៣](អសុរកាយ) និរយ (នរក) ។ នេះជាទោសទី ៥ នៃបុគ្គលទ្រុស្តសីល ឬវិបត្តិចាកសីល ។ ម្នាលគហបតិទាំងឡាយ ទោសទាំង៥ប្រការនេះឯង ជាទោសនៃបុគ្គលទ្រុស្តសីល ឬវិបត្តិចាកសីល ។

---

១ ប្រទេសប្រាសចាកសេចក្តីសុខ ។ ២ ទីគឺបណ្ឌិតគប្បីខ្ពើម ។ ៣ ចូរមើលវិនយបិដក មហាវិភង្គភាគទី ១ ទំព័រ ១៤ ឯណោះ ។

(១១៧) បញ្ចិមេ គហបតយោ អានិសំសា សីលវតោ សីលសម្បទាយ ។ កតមេ បញ្ច ។ ឥធ គហបតយោ សីលវា សីលសម្បន្នោ អប្បមាទាធិករណំ មហន្តំ ភោគក្ខន្ធំ អធិគច្ឆតិ ។ អយំ បឋមោ អានិសំសោ សីលវតោ សីលសម្បទាយ ។ បុន ចបរំ គហបតយោ សីលវតោ សីលសម្បន្នស្ស កល្យាណោ កិត្តិសទ្ទោ អព្ភុគ្គច្ឆតិ ។ អយំ ទុតិយោ អានិសំសោ សីលវតោ សីលសម្បទាយ ។ បុន ចបរំ គហបតយោ សីលវា សីលសម្បន្នោ យញ្ញទេវ បរិសំ ឧបសង្កមតិ យទិ ខត្តិយបរិសំ យទិ ព្រាហ្មណបរិសំ យទិ គហបតិបរិសំ យទិ សមណបរិសំ វិសារទោ ឧបសង្កមតិ អមង្កុភូតោ ។ អយំ តតិយោ អានិសំសោ សីលវតោ សីលសម្បទាយ ។ បុន ចបរំ គហបតយោ សីលវា សីលសម្បន្នោ អសម្មូឡ្ហោ កាលំ ករោតិ ។ អយំ

ភេសជ្ជក្ខន្ធកៈ អានិសង្ស ៥ ប្រការនៃបុគ្គលមានសីលឬបរិបូណ៌ដោយសីល

(១១៧) ម្នាលគហបតិទាំងឡាយ អានិសង្សទាំង៥ប្រការនេះជាអានិសង្សនៃបុគ្គលមានសីល ឬបរិបូណ៌ដោយសីល ។ អានិសង្សទាំង៥ប្រការនោះតើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលគហបតិទាំងឡាយ បុគ្គលមានសីល ឬបរិបូណ៌ដោយសីល ក្នុងលោកនេះ តែងបាននូវគំនរនៃសម្បត្តិដ៏ច្រើន ហេតុមកពីសេចក្តីមិនប្រមាទ ។ នេះជាអានិសង្សទី១ នៃបុគ្គលមានសីល ឬបរិបូណ៌ដោយសីល ។ ម្នាលគហបតិទាំងឡាយ ពាក្យដទៃមានតទៅទៀត បុគ្គលមានសីល ឬបរិបូណ៌ដោយសីលហើយ តែងមានកិត្តិសព្ទដ៏ពីរោះពុះខ្ចរខ្ចាយទៅ ។ នេះជាអានិសង្សទី២ នៃបុគ្គលមានសីល ឬបរិបូណ៌ដោយសីល ។ ម្នាលគហបតិទាំងឡាយ ពាក្យដទៃមានតទៅទៀត បុគ្គលមានសីល ឬបរិបូណ៌ដោយសីលហើយ (បើ) ចូលទៅកាន់បរិសទ្យណា ទោះបីជាខត្តិយបរិសទ្យក្តី ជាព្រាហ្មណបរិសទ្យក្តី ជាគហបតិបរិសទ្យក្តី ជាសមណបរិសទ្យក្តី ក៏ក្លៀវក្លា មិនទុនមុខចុះ គឺថាមិនក្រំអឹមក្រអៀម ហើយដើរចូលទៅ ។ នេះជាអានិសង្សទី៣ នៃបុគ្គលមានសីល ឬបរិបូណ៌ដោយសីល ។ ម្នាលគហបតិទាំងឡាយ ពាក្យដទៃមានតទៅទៀត បុគ្គលមានសីល ឬបរិបូណ៌ដោយសីលហើយ លុះវេលាទៀបស្លាប់ ក៏មិនវង្វេងស្មារតីឡើយ ។ នេះជាអានិសង្សទី៤

ចតុត្ថោ អានិសំសោ សីលវតោ សីលសម្បទាយ ។ បុន ចបរំ គហបតយោ សីលវា សីលសម្បន្នោ កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជតិ ។ អយំ បញ្ចមោ អានិសំសោ សីលវតោ សីលសម្បទាយ ។ ឥមេ ខោ គហបតយោ បញ្ច អានិសំសា សីលវតោ សីលសម្បទាយាតិ ។

[១១៨] អថខោ ភគវា បាដលិគាមិកេ ឧបាសកេ ពហុទេវ រត្តឹ ធម្មិយា កថាយ សន្ទស្សេត្វា សមាទបេត្វា សមុត្តេជេត្វា សម្បហំសេត្វា ឧយ្យោជេសិ អភិក្កន្តា ខោ គហបតយោ រត្តិ យស្សទានិ តុម្ហេ[១] កាលំ មញ្ញថាតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ខោ បាដលិគាមិកា ឧបាសកា ភគវតោ បដិស្សុណិត្វា[២] ឧដ្ឋាយាសនា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា បទក្ខិណំ កត្វា បក្កមឹសុ ។ អថខោ ភគវា អចិរបក្កន្តេសុ បាដលិគាមិកេសុ ឧបាសកេសុ សុញ្ញាគារំ បាវិសិ ។

---

១ ឱរោបិយបោត្ថកេយំ បាឋោ ន ហោតិ ។ ២ បដិស្សុត្វាតិបិ បាឋោ ។

នៃបុគ្គលមានសីល បរិបូណ៌ដោយសីល ។ ម្នាលគហបតិទាំងឡាយ ពាក្យដទៃមានតទៅទៀត បុគ្គលមានសីល បរិបូណ៌ដោយសីលហើយ លុះរំលាយខន្ធបន្ទាប់អំពីមរណៈ រមែងទៅកាន់មនុស្សលោក ឬទេវលោក ។ នេះជាអានិសង្សទី ៥ នៃបុគ្គលមានសីល បរិបូណ៌ដោយសីល ។ ម្នាលគហបតិទាំងឡាយ អានិសង្សទាំង ៥ ប្រការនេះឯង ជាអានិសង្សនៃបុគ្គលមានសីល បរិបូណ៌ដោយសីល ។

(១១៨) គ្រានោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ពន្យល់ឧបាសកទាំងឡាយនៅក្នុងបាដលិគ្រាមឲ្យឃើញច្បាស់ ឲ្យកាន់យកតាម ឲ្យអាចហាន ឲ្យរីករាយដោយធម្មីកថាអស់រាត្រីជាច្រើន ហើយបញ្ជូនទៅដោយព្រះពុទ្ធដីកាថា ម្នាលគហបតិទាំងឡាយ រាត្រី (បឋមយាម) កន្លងទៅហើយ អ្នកទាំងឡាយចូរដឹងនូវកាលដ៏គួរនឹងត្រឡប់ទៅវិញក្នុងកាលឥឡូវនេះចុះ ។ ឧបាសកទាំងឡាយនៅក្នុងបាដលិគ្រាមបានទទួលព្រះពុទ្ធដីកាព្រះដ៏មានព្រះភាគថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ហើយក្រោកចាកទីអង្គុយថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគធ្វើប្រទក្សិណចៀសចេញទៅ ។ វេលាដែលឧបាសកទាំងឡាយនៅក្នុងបាដលិគ្រាមចៀសចេញទៅមិនយូរប៉ុន្មាន ព្រះអង្គក៏ទ្រង់យាងចូលទៅកាន់សុញ្ញាគារដ្ឋាន (គឺផ្ទះស្ងាត់) ។

(១១៩) តេន ខោ បន សមយេន សុនីធវស្ស-
ការា មគធមហាមត្តា បាដលិគាមេ នគរំ មាបេន្តិ
វជ្ជីនំ បដិពាហាយ ។ អទ្ទសា(១) ខោ ភគវា រត្តិយា
បច្ចូសសមយំ បច្ចុដ្ឋាយ ទិព្វេន ចក្ខុនា វិសុទ្ធេន អ-
តិក្កន្តមានុសកេន សម្ពហុលា ទេវតាយោ បាដលិគា-
មេ វត្ថូនិ បរិគ្គណ្ហន្តិយោ យស្មឹ បទេសេ មហេសក្ខា
ទេវតា វត្ថូនិ បរិគ្គណ្ហន្តិ មហេសក្ខានំ តត្ថ រាជូនំ
រាជមហាមត្តានំ ចិត្តានិ នមន្តិ និវេសនានិ មាបេតុំ
យស្មឹ បទេសេ មជ្ឈិមា ទេវតា វត្ថូនិ បរិគ្គណ្ហន្តិ
មជ្ឈិមានំ តត្ថ រាជូនំ រាជមហាមត្តានំ ចិត្តានិ នមន្តិ
និវេសនានិ មាបេតុំ យស្មឹ បទេសេ នីចា ទេវតា វត្ថូនិ
បរិគ្គណ្ហន្តិ នីចានំ តត្ថ រាជូនំ រាជមហាមត្តានំ ចិត្តា-
និ នមន្តិ និវេសនានិ មាបេតុំ ។ អថខោ ភគវា
អាយស្មន្តំ អានន្ទំ អាមន្តេសិ កេ នុ ខោ តេ
អានន្ទ បាដលិគាមេ នគរំ មាបេន្តីតិ ។ សុនីធវស្ស-
ការា ភន្តេ មគធមហាមត្តា បាដលិគាមេ នគរំ មាបេន្តិ

១-២ ឱ. អទ្ទស ។

ភេសជ្ជក្ខន្ធកៈ និទានមហាមាត្យឈ្មោះសុនីធៈនិងវស្សការៈ

(១១៩) សម័យនោះឯង មហាមាត្យនៅក្នុងដែនមគធៈឈ្មោះ សុនីធៈ ១ វស្សការៈ ១ នាំគ្នាកសាងក្រុងក្នុងបាដលិគ្រាម ដើម្បីនឹង ការពារពួកពជត្រកូលដែលនៅក្នុងដែនវជ្ជី ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់តើន ឡើងក្នុងបច្ចូសសម័យនៃរាត្រី ហើយទ្រង់ទតដោយទិព្វចក្ខុដ៏ស្អាតកន្លង លើសចក្ខុរបស់មនុស្ស បានឃើញពួកទេវតាជាច្រើនកំពុងគយគន់មើល ទីកន្លែងសង់ផ្ទះក្នុងបាដលិគ្រាម ។ ទេវតាមានសក្តិធំ គយគន់មើលទី កន្លែងសង់ផ្ទះក្នុងប្រទេសណា ចិត្តរបស់ស្តេចនឹងរាជមហាមាត្យដែលមាន សក្តិធំទាំងឡាយ ក៏បង្អោនទៅដើម្បីនឹងកសាងលំនៅក្នុងប្រទេសនោះដែរ ទេវតាមានសក្តិជាកណ្តាល គយគន់មើលទីកន្លែងសង់ផ្ទះក្នុងប្រទេសណា ចិត្តរបស់ស្តេចនឹងរាជមហាមាត្យដែលមានសក្តិជាកណ្តាលទាំងឡាយ ក៏ បង្អោនទៅដើម្បីនឹងកសាងលំនៅក្នុងប្រទេសនោះដែរ ទេវតាមានសក្តិ ទាបគយគន់មើលទីកន្លែងសង់ផ្ទះក្នុងប្រទេសណា ចិត្តរបស់ស្តេចនឹងរាជ- មហាមាត្យដែលមានសក្តិទាបទាំងឡាយ ក៏បង្អោនទៅដើម្បីនឹងកសាង លំនៅក្នុងប្រទេសនោះដែរ ។ គ្រានោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ ហៅព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុមកហើយទ្រង់សួរថា ម្នាលអានន្ទ ជនពួកណា ហ្នាគេសាងក្រុងក្នុងបាដលិគ្រាម ។ ព្រះអានន្ទក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រ ព្រះអង្គដ៏ចំរើន មហាមាត្យក្នុងដែនមគធៈឈ្មោះសុនីធៈនឹងវស្សការៈសាង

វជ្ជីនំ បដិពាហាយាតិ ។ សេយ្យថាបិ នាម អានន្ទ ទេវេហិ តាវតឹសេហិ សទ្ធឹ មន្តេត្វា ឯវមេវ ខោ អានន្ទ សុនីធវស្សការា មគធមហាមត្តា បាដលិគាមេ នគរំ មាបេន្តិ វជ្ជីនំ បដិពាហាយ ឥធាហំ អានន្ទ រត្តិយា បច្ចូសសមយំ បច្ចុដ្ឋាយ អទ្ទសំ ទិព្វេន ចក្ខុនា វិសុទ្ធេន អតិក្កន្តមានុសកេន សម្ពហុលា ទេវតាយោ បាដលិគាមេ វត្ថូនិ បរិគ្គណ្ហន្តិយោ យស្មឹ បទេសេ មហេសក្ខា ទេវតា វត្ថូនិ បរិគ្គណ្ហន្តិ មហេសក្ខានំ តត្ថ រញ្ញំ រាជមហាមត្តានំ ចិត្តានិ នមន្តិ និវេសនានិ មាបេតុំ យស្មឹ បទេសេ មជ្ឈិមា ទេវតា វត្ថូនិ បរិគ្គណ្ហន្តិ មជ្ឈិមានំ តត្ថ រញ្ញំ រាជមហាមត្តានំ ចិត្តានិ នមន្តិ និវេសនានិ មាបេតុំ យស្មឹ បទេសេ នីចា ទេវតា វត្ថូនិ បរិគ្គណ្ហន្តិ

ក្រុងក្នុងបាដលិគ្រាម ដើម្បីនឹងការពារនូវពួករាជត្រកូលដែលនៅក្នុងដែនវជ្ជី ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលអានន្ទ មហាមាត្យនៅក្នុងដែនមគធៈឈ្មោះសុនីធៈនឹងវស្សការៈបានប្រឹក្សាគ្នានឹងពួកទេវតាក្នុងស្ថានតាវត្តិង្ស[១] ថាយ៉ាងណាមិញ ម្នាលអានន្ទ មហាមាត្យនៅក្នុងដែនមគធៈឈ្មោះសុនីធៈនឹងវស្សការៈសាងក្រុងក្នុងបាដលិគ្រាម ដើម្បីនឹងការពារនូវពួករាជត្រកូលក្នុងដែនវជ្ជី យ៉ាងនោះដែរ ម្នាលអានន្ទ តថាគតក្រោកឡើងក្នុងបច្ចូសសម័យនៃរាត្រីក្នុងសុញ្ញាគារដ្ឋាន (ផ្ទះស្ងាត់) នេះ ហើយមើលដោយទិព្វចក្ខុដ៏ស្អាតកន្លងលើសចក្ខុរបស់មនុស្ស បានឃើញពួកទេវតាជាច្រើនកំពុងគយគន់មើលទីកន្លែងសង់ផ្ទះក្នុងបាដលិគ្រាម ។ ពួកទេវតាមានសក្តិធំគយគន់មើលទីកន្លែងសង់ផ្ទះក្នុងប្រទេសណា ចិត្តរបស់ស្តេចនឹងរាជមហាមាត្យដែលមានសក្តិធំ ក៏បង្អោនទៅដើម្បីនឹងកសាងលំនៅក្នុងប្រទេសនោះដែរ ទេវតាមានសក្តិជាកណ្តាល គយគន់មើលទីកន្លែងសង់ផ្ទះក្នុងប្រទេសណា ចិត្តរបស់ស្តេចនឹងរាជមហាមាត្យដែលមានសក្តិជាកណ្តាល ក៏បង្អោនទៅដើម្បីនឹងកសាងលំនៅក្នុងប្រទេសនោះដែរ ទេវតាមានសក្តិទាបគយគន់មើលទីកន្លែងសង់ផ្ទះ ក្នុងប្រទេសណា ចិត្តរបស់

---

១ អដ្ឋកថានឹងដីកាថា ពួកមហាមាត្យដែលសាងក្រុងក្នុងបាដលិគ្រាម ក៏ហាក់ដូចជាបានទៅប្រឹក្សាគ្នានឹងទេវតាក្នុងស្ថានតាវត្តិង្ស ។

នីចានំ តត្ថ រាជូនំ រាជមហាមត្តានំ ចិត្តានិ នមន្តិ និវេសនានិ មាបេតុំ យាវតា អានន្ទ អរិយានំ[១] អាយតនំ យាវតា វណិជ្ជបថោ[២] ឥទំ អគ្គនគរំ ភវិស្សតិ បាដលិបុត្តំ បុដភេទនំ បាដលិបុត្តស្ស ខោ អានន្ទ តយោ អន្តរាយា ភវិស្សន្តិ អគ្គិតោ វា ឧទកតោ វា អព្ភន្តរតោ វា មិថុភេទាតិ ។

[១២០] អថខោ សុនីធវស្សការា មគធមហាមត្តា យេន ភគវា តេនុបសង្កមឹសុ ឧបសង្កមិត្វា ភគវតា សទ្ធឹ សម្មោទឹសុ សម្មោទនីយំ កថំ សារាណីយំ វីតិសារេត្វា ឯកមន្តំ អដ្ឋំសុ ។ ឯកមន្តំ ឋិតា ខោ សុនីធវស្សការា មគធមហាមត្តា ភគវន្តំ ឯតទវោចុំ អធិវាសេតុ នោ ភវំ គោតមោ អជ្ជតនាយ ភត្តំ សទ្ធឹ ភិក្ខុសង្ឃេនាតិ ។

---

១ ឱ. អរិយំ ។ ២ ឱ. វណិប្បថោ ។

ស្តេចនឹងរាជមហាមាត្យដែលមានសក្តិធំ ក៏បង្អោនទៅដើម្បីនឹងកសាងលំនៅក្នុងប្រទេសនោះដែរ ម្នាលអានន្ទ ទីប្រជុំរបស់អរិយបុគ្គលទាំង-ឡាយដែលមានទាំងអម្បាលមាណ នឹងផ្លូវជំនួញដែលមានទាំងអម្បាល-មាណ បាដលិបុត្រនេះក៏ជាក្រុងប្រសើរជាងទីប្រជុំព្រះអរិយបុគ្គលនឹងផ្លូវជំនួញអម្បាលនោះ ម្យ៉ាងទៀត ជាកន្លែងបែកធ្លាយប្ករបួតបង្វេចទ្រព្យ ម្នាលអានន្ទ ក្រុងបាដលិបុត្រមុខជានឹងមានសេចក្តីអន្តរាយ ៣ យ៉ាង គឺ អន្តរាយអំពីភ្លើង ១ អន្តរាយអំពីទឹក ១ អន្តរាយអំពីហេតុខាងក្នុង គឺបែកបាក់គ្នានឹងគ្នា ១ ។

(១២០) គ្រានោះ មហាមាត្យនៅក្នុងដែនមគធៈឈ្មោះសុនីធៈនឹងវស្សការៈ (នាំគ្នា) ចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយក៏ពោលពាក្យរាក់ទាក់សំណេះសំណាលទៅរកព្រះមានព្រះភាគ លុះបញ្ចប់ពាក្យដែលគួរជាទីរីករាយ នឹងពាក្យគួរជាទីរលឹក ល្មមឲ្យកើតសេចក្តីស្និទ្ធស្នាលហើយ ទើបឋិតនៅក្នុងទីសមគួរ ។ លុះមហាមាត្យក្នុងដែនមគធៈឈ្មោះសុនីធៈនឹងវស្សការៈឋិតនៅក្នុងទីសមគួរហើយក៏ពោលពាក្យថ្វាយបង្គំនឹងព្រះដ៏មានព្រះភាគថា សូមព្រះគោតមដ៏ចំរើនទទួលភត្តរបស់ខ្ញុំព្រះអង្គទាំងឡាយដើម្បីឆាន់ក្នុងថ្ងៃស្អែក មួយអន្លើដោយភិក្ខុសង្ឃ ។

អធិវាសេសិ ភគវា តុណ្ហីភាវេន ។ អថខោ សុនិធវស្សការា មគធមហាមត្តា ភគវតោ អធិវាសនំ វិទិត្វា ឧដ្ឋាយាសនា បក្កមឹសុ ។ អថខោ សុនិធវស្សការា មគធមហាមត្តា[១] បណីតំ ខាទនីយំ ភោជនីយំ បដិយាទាបេត្វា ភគវតោ កាលំ អារោចាបេសុំ កាលោ ភោ គោតម និដ្ឋិតំ ភត្តន្តិ ។ អថខោ ភគវា បុព្វណ្ហសមយំ និវាសេត្វា បត្តចីវរមាទាយ យេន សុនិធវស្សការានំ មគធមហាមត្តានំ បរិវេសនា[២] តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា បញ្ញត្តេ អាសនេ និសីទិ សទ្ធឹ ភិក្ខុសង្ឃេន ។ អថខោ សុនិធវស្សការា មគធមហាមត្តា ពុទ្ធប្បមុខំ ភិក្ខុសង្ឃំ បណីតេន ខាទនីយេន ភោជនីយេន សហត្ថា សន្តប្បេត្វា សម្បវារេត្វា ភគវន្តំ ភុត្តាវឹ ឱនីតបត្តបាណឹ ឯកមន្តំ និសីទឹសុ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នេ ខោ សុនិធវស្សការេ មគធមហាមត្តេ ភគវា ឥមាហិ គាថាហិ អនុមោទិ

---

១ ឯត្ថន្តរេ សកេ និវេសនេតិ បាឋោ អត្ថិ ។ ២ និវេសនន្តិ កត្ថចិ បោត្ថកេ អត្ថិ ។

ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ទទួលនិមន្តដោយភាវៈស្ងៀម ។ គ្រានោះ មហាមាត្យនៅក្នុងដែនមគធៈឈ្មោះសុនីធៈនិងវស្សការៈដឹងថា ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ទទួលនិមន្តហើយ ក៏ក្រោកចាកទីអង្គុយ ហើយដើរចេញទៅ ។ គ្រានោះ មហាមាត្យនៅក្នុងដែនមគធៈឈ្មោះសុនីធៈនិងវស្ស-ការៈគាត់តែងខាទនីយភោជនីយាហារដ៏ឧត្តម (រួចហើយ) ចាត់បម្រើឲ្យទៅក្រាបបង្គំទូលកាលដ៏គួរ ដល់ព្រះមានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចំរើន កាល (នេះជាកាលគួរហើយ) ភត្តក៏សម្រេចហើយ ។ គ្រានោះ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ស្បង់ ហើយប្រដាប់ដោយបាត្រនិងចីវរក្នុងវេលាព្រឹក យាងចូលទៅកាន់លំនៅមហាមាត្យ នៅក្នុងដែនមគធៈឈ្មោះសុនីធៈនិងវស្សការៈ លុះយាងចូលទៅដល់ហើយ ក៏គង់លើអាសនៈដែលគេរៀបចំថ្វាយជាមួយនឹងភិក្ខុសង្ឃ ។ គ្រានោះ មហា-មាត្យនៅក្នុងដែនមគធៈឈ្មោះសុនីធៈនិងវស្សការៈ ក៏អង្គាសភិក្ខុសង្ឃមានព្រះពុទ្ធជាប្រធាន ដោយខាទនីយភោជនីយហារ ដ៏ឆ្ងាញ់ពិសាដោយដៃខ្លួន គ្រាតែភិក្ខុសង្ឃហាមឃាត់ លុះកំណត់ដឹងថា ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់សោយរួចហើយ ដាក់ព្រះហស្តចុះចាកបាត្រ ហើយក៏អង្គុយនៅក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះមហាមាត្យនៅក្នុងដែនបគធៈឈ្មោះសុនីធៈនិងវស្សការៈ អង្គុយនៅក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ទើបព្រះមានព្រះភាគទ្រង់អនុមោទនាដោយព្រះគាថាទាំងឡាយនេះថា

[១២១] យស្មឹ បទេសេ កប្បេតិ
វាសំ បណ្ឌិតជាតិយោ
សីលវន្តេត្ថ ភោជេត្វា
សញ្ញតេ ព្រហ្មចារិនោ(១)
យា តត្ថ ទេវតា អាសុំ
តាសំ ទក្ខិណមាទិសេ ។
តា បូជិតា បូជយន្តិ
មានិតា មានយន្តិ នំ
តតោ នំ អនុកម្បន្តិ
មាតា បុត្តំវ ឱរសំ ។
ទេវតានុកម្បិតោ បោសោ
សទា ភទ្រានិ បស្សតីតិ ។

[១២២] អថខោ ភគវា សុនីធវស្សការេ មគធមហាមត្តេ ឥមាហិ គាថាហិ អនុមោទិត្វា ឧដ្ឋាយាសនា បក្កាមិ ។ តេន ខោ បន សមយេន សុនីធវស្សការា មគធមហាមត្តា ភគវន្តំ បិដ្ឋិតោ បិដ្ឋិតោ អនុពន្ធា ហោន្តិ យេនជ្ជ សមណោ គោតមោ ទ្វារេន និក្ខមិស្សតិ តំ

---

១ ឱ. ព្រហ្មចរិយេ ។

(១២១) មនុស្ស ជាបណ្ឌិតជាតិ រមែងសម្រេចនូវការនៅក្នុងប្រទេសណាហើយ ក៏តែងឲ្យពួកបុគ្គលអ្នកមានសីលដែលសង្រួមល្អ ប្រព្រឹត្តធម៌ដ៏ប្រសើរ ឲ្យបរិភោគក្នុងលំនៅរបស់ខ្លួន ហើយបានតាំងឧទ្ទិសផលទក្ខិណាទាន (ឲ្យចំណែកបុណ្យ) ដល់ពួកទេវតាដែលនៅ ក្នុងប្រទេសនោះ (ថែមទៀត) ។ ទេវតាទាំងនោះ តែងបូជាចំពោះមនុស្សដែលបានបូជាដល់ខ្លួន តែងរាប់អានចំពោះមនុស្សដែលរាប់អានដល់ខ្លួន តែងអនុគ្រោះមនុស្សនោះ ដូចជាមាតាអនុគ្រោះបុត្រដែលខ្លួនបីថ្នមផ្ទាប់ទឹងទ្រូងឲ្យចំរើនឡើង ។ មនុស្សដែលទេវតាបានអនុគ្រោះហើយ ក៏តែងឃើញនូវសេចក្ដីចំរើនសព្វ ៗ កាបេ ។

(១២២) លំដាប់នោះ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់អនុមោទនាដោយព្រះគាថាទាំងឡាយនេះ ចំពោះមហាមាត្យនៅក្នុងដែនមគធៈ ឈ្មោះសុនីធៈ នឹងវស្សការៈ (ចប់ហើយ) ក៏ទ្រង់ក្រោកចាកអាសនៈយាងចេញទៅ ។ សម័យនោះឯង មហាមាត្យនៅក្នុងដែនមគធៈ ឈ្មោះសុនីធៈនឹងវស្សការៈ ដើរតាមព្រះមានព្រះភាគអំពីក្រោយ ៗ ដោយគិតថា ក្នុងថ្ងៃនេះព្រះសមណគោតមនឹងយាងចេញទៅតាមទ្វារណា ទ្វារនោះនឹងបានឈ្មោះថា

គោតមទ្វារំ នាម ភវិស្សតិ យេន តិត្ថេន គង្គំ នទឹ ឧត្តរិស្សតិ តំ គោតមតិត្ថំ នាម ភវិស្សតីតិ ។ អថខោ ភគវា យេន ទ្វារេន និក្ខមិ តំ គោតមទ្វារំ នាម អហោសិ ។ អថខោ ភគវា យេន គង្គា នទី តេនុបសង្កមិ ។ តេន ខោ បន សមយេន គង្គា នទី បូរា ហោតិ សមតិត្តិកា[១] កាកបេយ្យា ។ មនុស្សា អញ្ញេ នាវំ បរិយេសន្តិ អញ្ញេ ឧឡុម្បំ បរិយេសន្តិ អញ្ញេ កុល្លំ ពន្ធន្តិ ឱរា បារំ គន្តុកាមា ។ អទ្ទសា ខោ ភគវា តេ មនុស្សេ អញ្ញេ នាវំ បរិយេសន្តេ អញ្ញេ ឧឡុម្បំ បរិយេសន្តេ អញ្ញេ កុល្លំ ពន្ធន្តេ ឱរា បារំ គន្តុកាមេ ទិស្វាន សេយ្យថាបិ នាម ពលវា បុរិសោ សម្មិញ្ជិតំ វា ពាហំ បសារេយ្យ បសារិតំ វា ពាហំ សម្មិញ្ជេយ្យ ឯវមេវ ភគវា គង្គាយ នទិយា ឱរិមេ តីរេ[២] អន្តរហិតោ បារិមេ តីរេ បច្ចុដ្ឋាសិ សទ្ធឹ ភិក្ខុសង្ឃេន ។ អថខោ ភគវា ឯតមត្ថំ វិទិត្វា តាយំ វេលាយំ ឥមំ ឧទានំ ឧទានេសិ

---

១ ឱ. សមតិត្តិកា ។ ២ ឱ. ឱរិមតីរេ ។

គោតមទ្វារ នឹងឆ្លងស្ទឹងគង្គាតាមកំពង់ណា កំពង់នោះនឹងបានឈ្មោះថា
គោតមតិត្ថ ។ គ្រានោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់យាងចេញតាមទ្វារ
ណា ទ្វារនោះក៏ឈ្មោះថា គោតមទ្វារ ជាប្រាកដ (ដល់សព្វថ្ងៃ
នេះ) ។ វេលានោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់យាងចូលទៅកាន់ស្ទឹង
គង្គា ។ ស្ទឹងគង្គាមានទឹកពេញប្រៀបត្រឹមស្មើនឹងមាត់ច្រាំង ល្មមសត្វ
ក្អែកនុនផឹកបាន ។ មនុស្សពួកខ្លះរកទូក មនុស្សពួកខ្លះរកផែ មនុស្ស
ពួកខ្លះចងក្បូន ប្រាថ្នានឹងឆ្លងអំពីត្រើយខាងអាយ ទៅកាន់ត្រើយខាង
នាយ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បានឃើញមនុស្សទាំងនោះ គឺមនុស្ស
ពួកខ្លះកំពុងរកទូក មនុស្សពួកខ្លះកំពុងរកផែ មនុស្សពួកខ្លះកំពុងចងក្បូន
ប្រាថ្នានឹងឆ្លងអំពីត្រើយខាងអាយទៅត្រើយខាងនាយ លុះព្រះដ៏មានព្រះ
ភាគទ្រង់ឃើញហើយក៏និម្មិតព្រះអង្គបាត់ (មួយរំពេច) អំពីត្រើយខាង
អាយនៃស្ទឹងគង្គា ទៅប្រាកដនៅត្រើយខាងនាយជាមួយនឹងភិក្ខុសង្ឃ គួរ-
នាដូចជាបុរសមានកំឡាំងលាចេញនូវដើមដៃដែលបត់ចូល ឬបត់ចូលនូវ
ដើមដៃដែលលាចេញ ឆាប់រហ័សដូច្នោះឯង ។ គ្រានោះ ព្រះដ៏មាន
ព្រះភាគទ្រង់ជ្រាបច្បាស់នូវសេចក្តីនោះហើយ ទើបបន្លឺឡើងនូវឧទាន-
គាថានេះ ក្នុងវេលានោះថា

ភេសជ្ជក្ខន្ធកេ ចតុរារិយសច្ចទេសនាកថា

យេ តរន្តិ អណ្ណវំ សរំ
សេតុំ កត្វាន វិសជ្ជ បល្លលានិ
កុល្លំ ហិ ជនោ បពន្ធតិ
តិណ្ណា មេធាវិនោ ជនាតិ ។

[១២៣] អថខោ ភគវា យេន កោដិគ្គាមោ តេនុបសង្កមិ ។ តត្រ សុទំ ភគវា កោដិគ្គាមេ វិហរតិ ។ តត្រ ខោ ភគវា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ ចតុន្នំ ភិក្ខវេ អរិយសច្ចានំ អននុពោធា អប្បដិវេធា ឯវមិទំ ទីឃមទ្ធានំ សន្ធាវិតំ សំសរិតំ មមញ្ចេវ តុម្ហាកញ្ច កតមេសំ ចតុន្នំ ទុក្ខស្ស ភិក្ខវេ អរិយសច្ចស្ស អននុពោធា អប្បដិវេធា ឯវមិទំ ទីឃមទ្ធានំ សន្ធាវិតំ សំសរិតំ មមញ្ចេវ តុម្ហាកញ្ច ទុក្ខសមុទយស្ស អរិយសច្ចស្ស ។ បេ ។ ទុក្ខនិរោធស្ស អរិយសច្ចស្ស ។ បេ ។ ទុក្ខនិរោធគាមិនិយា

ពួកជនណាឆ្លងស្ទឹងគឺតណ្ហាដ៏ជ្រៅឆ្ងាយទូលាយបាន (ពួកជននោះឯង) តែងធ្វើស្ពានគឺអរិយមគ្គ មិនឲ្យប៉ះពាល់ទីជាទំនាបទាំងឡាយហើយឆ្លងបាន សេចក្ដីពិតថា ជនធម្មតា (ដែលប្រាថ្នានឹងឆ្លងទឹកបន្តិចបន្តួច) តែងចងក្បូន (ទើបឆ្លងទៅបាន) ឯជនជាអ្នកប្រាជ្ញទាំងឡាយ គឺព្រះពុទ្ធនឹងសាវករបស់ព្រះពុទ្ធ លោកបានឆ្លងរួចស្រឡះហើយ ។

(១២៣) គ្រានោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់យាងចូលទៅកាន់កោដិគ្រាម[១]។ បានឮថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់គង់នៅក្នុងកោដិគ្រាមនោះ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយក្នុងកោដិគ្រាមនោះមកហើយត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតក្ដី អ្នកទាំងឡាយក្ដីអន្ទោលទៅនឹងត្រាច់រង្គាត់ទៅកាន់ផ្លូវឆ្ងាយយ៉ាងនេះ ព្រោះមិនបានត្រាស់ដឹងនឹងមិនបានចាក់ធ្លុះនូវអរិយសច្ចទាំង៤ អរិយសច្ចទាំង៤ដូចម្ដេចខ្លះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតនឹងអ្នកទាំងឡាយអន្ទោលទៅ ត្រាច់រង្គាត់ទៅកាន់ផ្លូវឆ្ងាយនេះដូច្នេះ ព្រោះមិនបានត្រាស់ដឹងនឹងមិនបានចាក់ធ្លុះនូវទុក្ខអរិយសច្ច នូវទុក្ខសមុទយអរិយសច្ច ។បេ។ នូវទុក្ខនិរោធអរិយសច្ច ។បេ។ តថាគត

---

១ ក្នុងគតិបេសារត្ថទីបនីដីកាតតិយសមន្ត ពន្យល់សេចក្ដីថា កោដិគ្រាមនោះនៅត្រង់កន្លែងកំពូលប្រាសាទនៃស្ដេចមហាបនាទដែលលិចចុះទៅក្នុងផែនដី (មើលមង្គលត្ថទីបនីក្នុងគតិយ-គាថា សិប្បកថា) ។

បដិបទាយ អរិយសច្ចស្ស[១] អននុពោធា អប្បដិវេធា ឯវមិទំ ទីឃមទ្ធានំ សន្ធាវិតំ សំសរិតំ មមញ្ចេវ តុម្ហាកញ្ច តយិទំ ភិក្ខវេ ទុក្ខំ អរិយសច្ចំ អនុពុទ្ធំ បដិវិទ្ធំ ទុក្ខសមុទយោ[២] អរិយសច្ចំ អនុពុទ្ធំ បដិវិទ្ធំ ទុក្ខនិរោធោ[៣] អរិយសច្ចំ អនុពុទ្ធំ បដិវិទ្ធំ ទុក្ខនិរោធគាមិនី បដិបទា អរិយសច្ចំ អនុពុទ្ធំ បដិវិទ្ធំ ឧច្ឆិន្នា ភវតណ្ហា ខីណា ភវនេត្តិ នត្ថិទានិ បុនព្ភវោតិ ។

[១២៦] ចតុន្នំ អរិយសច្ចានំ
យថាភូតំ អទស្សនា
សំសិតំ ទីឃមទ្ធានំ
តាសុ តាស្វេវ ជាតិសុ ។
តានិ ឯតានិ ទិដ្ឋានិ
ភវនេត្តិ សមូហតា
ឧច្ឆិន្នំ មូលំ ទុក្ខស្ស
នត្ថិទានិ បុនព្ភវោតិ ។

---

១ ឱ. ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាអរិយសច្ចស្ស ។ ២-៣ សព្វត្ថ ទុក្ខសមុទយន្តិ ច ទុក្ខនិរោធន្តិ ច លិខីយតិ ។

នឹងអ្នកទាំងឡាយអន្ទោលទៅត្រាច់រង្គាត់ទៅកាន់ផ្លូវឆ្ងាយនេះដូច្នេះ ព្រោះមិនបានត្រាស់ដឹងនឹងមិនបានចាក់ធ្លុះនូវទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាអរិយសច្ច ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទុក្ខអរិយសច្ចនោះ តថាគតនឹងអ្នកទាំងឡាយបានត្រាស់ដឹង បានចាក់ធ្លុះហើយ ទុក្ខសមុទយអរិយសច្ចនោះ តថាគតនឹងអ្នកទាំងឡាយបានត្រាស់ដឹង បានចាក់ធ្លុះហើយ ទុក្ខនិរោធអរិយសច្ចនោះតថាគតនឹងអ្នកទាំងឡាយបានត្រាស់ដឹងបានចាក់ធ្លុះហើយ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាអរិយសច្ចនោះ តថាគតនឹងអ្នកទាំងឡាយបានត្រាស់ដឹង បានចាក់ធ្លុះហើយ ភវតណ្ហា តថាគតនឹងអ្នកទាំងឡាយដកឡើងហើយ ខ្សែតណ្ហាសម្រាប់ដឹកនាំទៅក្នុងភពក៏អស់ហើយ ឥឡូវនេះគ្មានភពថ្មីទៀតទេ ។

[១២៨] ការអន្ទោលទៅកាន់ផ្លូវឆ្ងាយក្នុងជាតិទាំងឡាយនោះ ៗ ឯង ព្រោះមិនបានឃើញនូវអរិយសច្ចទាំង៤ជាធម៌ពិត ៗ អរិយសច្ចទាំង៤នេះឯង តថាគតនឹងអ្នកទាំងឡាយបានឃើញហើយ តណ្ហាជាអ្នកដឹកនាំទៅកាន់ភព ក៏តថាគតនឹងអ្នកទាំងឡាយគាស់រំលើងហើយ ឫសនៃសេចក្តីទុក្ខ ក៏តថាគតនឹងអ្នកពល់គ្នាផ្តាច់ចោលហើយ ឥឡូវនេះគ្មានភពថ្មីទៀតទេ ។

ភេសជ្ជក្ខន្ធកេ អម្ពបាលីគណិកាវត្ថុ

(១២៥) អស្សោសិ ខោ អម្ពបាលី គណិកា ភគវា កិរ កោដិគ្គាមំ អនុប្បត្តោតិ ។ អថខោ អម្ពបាលី គណិកា ភទ្ទានិ ភទ្ទានិ យានានិ យោជាបេត្វា ភទ្ទំ ភទ្ទំ យានំ អភិរុហិត្វា ភទ្ទេហិ ភទ្ទេហិ យានេហិ វេសាលិយា និយ្យាសិ ភគវន្តំ ទស្សនាយ យាវតិកា យានស្ស ភូមិ យានេន គន្ត្វា យានា បច្ចោរោហិត្វា បត្តិកាវ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នំ ខោ អម្ពបាលឹ គណិកំ ភគវា ធម្មិយា កថាយ សន្ទស្សេសិ សមាទបេសិ សមុត្តេជេសិ សម្បហំសេសិ ។ អថខោ អម្ពបាលី គណិកា ភគវតា ធម្មិយា កថាយ សន្ទស្សិតា សមាទបិតា សមុត្តេជិតា សម្បហំសិតា ភគវន្តំ ឯតទវោច អធិវាសេតុ មេ ភន្តេ ភគវា ស្វាតនាយ ភត្តំ សទ្ធឹ ភិក្ខុសង្ឃេនាតិ ។ អធិវាសេសិ ភគវា តុណ្ហីភាវេន ។ អថខោ អម្ពបាលី គណិកា ភគវតោ អធិវាសនំ វិទិត្វា ឧដ្ឋាយាសនា

ភេសជ្ជក្ខន្ធកៈ និទាននាងអម្ពបាលីជាស្រីផ្កាមាស

(១៤៩) នាងអម្ពបាលីជាស្រីផ្កាមាសបានឮដំណឹងថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ពុទ្ធដំណើរមកកាន់កោដិគ្រាម ។ លំដាប់នោះឯង នាងអម្ពបាលីជាស្រីផ្កាមាសបានប្រើគេឲ្យទឹមយានដ៏ថ្លៃថ្លាហើយ ក៏ឡើងជិះយានដ៏ថ្លៃថ្លាចេញទៅអំពីក្រុងវេសាលីដោយយានដ៏ថ្លៃថ្លាទាំងអម្បាលនោះ ដើម្បីជួបនឹងព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយដាក់យានទុកក្នុងទីមួយ រួចចុះអំពីយានដើរទៅដោយជើងទទេ ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយក៏ក្រាបថ្វាយបង្គំចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគហើយអង្គុយនៅក្នុងទីសមគួរ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ពន្យល់នាងអម្ពបាលីជាស្រីផ្កាមាស ដែលអង្គុយក្នុងទីសមគួរ (នោះ) ឯង ឲ្យយល់ព្រម ឲ្យកាន់យកព្រម ឲ្យរីករាយ ឲ្យត្រេកអរដោយធម្មីកថា ។ លំដាប់នោះ នាងអម្ពបាលីជាស្រីផ្កាមាស លុះព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ពន្យល់ឲ្យយល់ព្រម ឲ្យកាន់យកព្រម ឲ្យរីករាយ ឲ្យត្រេកអរ ដោយធម្មីកថាហើយ ទើបក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សូមព្រះដ៏មានព្រះភាគទទួលភត្តរបស់ខ្ញុំព្រះអង្គដើម្បីឆាន់ក្នុងថ្ងៃស្អែក មួយអន្លើដោយភិក្ខុសង្ឃ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បានទទួលនិមន្តដោយតុណ្ហីភាព ។ គ្រានោះ នាងអម្ពបាលីជាស្រីផ្កាមាសដឹងថាព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ទទួលនិមន្តហើយ ទើបក្រោកចាកទីអង្គុយថ្វាយបង្គំលាព្រះដ៏មានព្រះភាគធ្វើ

ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា បទក្ខិណំ កត្វា បក្កាមិ ។ អស្សោសុំ ខោ វេសាលិកា លិច្ឆវី ភគវា កិរ កោដិគ្គាមំ អនុប្បត្តោតិ ។ អថខោ វេសាលិកា លិច្ឆវី ភទ្រានិ ភទ្រានិ យានានិ យោជាបេត្វា ភទ្រំ ភទ្រំ យានំ អភិរុហិត្វា ភទ្រេហិ ភទ្រេហិ យានេហិ វេសាលិយា និយ្យឹសុ(១) ភគវន្តំ ទស្សនាយ ។ អប្បេកច្ចេ លិច្ឆវី នីលា ហោន្តិ នីលវណ្ណា នីលវត្ថា នីលាលង្ការា អប្បេកច្ចេ លិច្ឆវី បីតា ហោន្តិ បីតវណ្ណា បីតវត្ថា បីតាលង្ការា អប្បេកច្ចេ លិច្ឆវី លោហិតកា ហោន្តិ លោហិតកវណ្ណា លោហិតកវត្ថា លោហិតកាលង្ការា អប្បេកច្ចេ លិច្ឆវី ឱទាតា ហោន្តិ ឱទាតវណ្ណា ឱទាតវត្ថា ឱទាតាលង្ការា ។ អថខោ អម្ពបាលី គណិកា ទហរានំ ទហរានំ លិច្ឆវីនំ ឦសាយ ឦសំ យុគេន យុគំ ចក្កេន ចក្កំ អក្ខេន អក្ខំ បដិវត្តេសិ(២) ។ អថខោ តេ លិច្ឆវី អម្ពបាលឹ គណិកំ ឯតទវោចុំ កិស្ស ជេ

---

១ ឱ. និយ្យាសុំ ។ ២ ឱ. បដិវត្តេសិ ។

ប្រទក្សិណ ហើយចៀសចេញទៅ ។ ពួកស្តេចលិច្ឆវីក្រុងវេសាលីបាន ឮដំណឹងថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ពុទ្ធដំណើរមកដល់កោដិគ្រាម ។ ពួកស្តេចលិច្ឆវីក្រុងវេសាលីក៏ឲ្យពួកសារថីទឹមយានដ៏ថ្លៃថ្លា ហើយឡើងគង់យានដ៏ថ្លៃថ្លាចេញអំពីក្រុងវេសាលីទៅដោយយានដ៏ថ្លៃថ្លាទាំងអម្បាលនោះ ដើម្បីជួបនឹងព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ស្តេចលិច្ឆវីពួកខ្លះលាបពណ៌ខៀវ មានសម្បុរខៀវ(១) ទ្រង់ព្រះពស្ត្រខៀវ(២) មានគ្រឿងតែងខ្លួនក៏ខៀវ(៣) ស្តេចលិច្ឆវីពួកខ្លះលាបពណ៌លឿង មានសម្បុរលឿង ទ្រង់ព្រះពស្ត្រលឿង មានគ្រឿងតែងខ្លួនក៏លឿង ស្តេចលិច្ឆវីពួកខ្លះលាបពណ៌ក្រហម មានសម្បុរក្រហម ទ្រង់ព្រះពស្ត្រក្រហម មានគ្រឿងតែងខ្លួនក៏ក្រហម ស្តេចលិច្ឆវីពួកខ្លះលាបពណ៌ស មានសម្បុរស ទ្រង់ព្រះពស្ត្រស មានគ្រឿងតែងខ្លួនក៏ស ។ លំដាប់នោះ នាងអម្ពបាលីជាស្រីផ្កាមាសប្រជល់ចន្ទោលដោយចន្ទោល បំប៉ះទឹមដោយទឹម បំប៉ះកង់ដោយកង់ បំប៉ះភ្លៅដោយភ្លៅ (នៃយាន) របស់ពួកស្តេចលិច្ឆវីកំឡោះៗ ។ គ្រានោះ ស្តេចលិច្ឆវីទាំងនោះនិយាយនឹងនាងអម្ពបាលីជាស្រីផ្កាមាសថា ម្នាលមេ អម្ពបាលី ព្រោះហេតុអ្វីបានជានាងមក

១-២-៣ ក្នុងតតិយសារត្ថទីបនីដីកាតតិយសមន្តថា សុម្បីរាជរថ-ទង់-សេះ-ជីងជន្ទួញ ក៏សឹងប្រដាប់ដោយមាសនឹងកែវមានសម្បុរខៀវទាំងអស់ ទាំងលឿង-ក្រហម-ស ក៏ដូចគ្នា ។

អម្ពបាលិ អម្ហាកំ ទហរានំ ទហរានំ លិច្ឆវីនំ ឦសាយ ឦសំ យុគេន យុគំ ចក្កេន ចក្កំ អក្ខេន អក្ខំ បដិវដ្ដេសីតិ ។ តថា ហិ បន មយា អយ្យបុត្តា ស្វាតនាយ ពុទ្ធប្បមុខោ ភិក្ខុសង្ឃោ និមន្តិតោតិ ។ ទេហិ ជេ អម្ពបាលិ អម្ហាកំ ឯតំ ភត្តំ សតសហស្សេនាតិ ។ សចេបិ មេ អយ្យបុត្តា វេសាលឹ សាហារំ ទជ្ជេយ្យាថ នេវ ទជ្ជាហំ តំ ភត្តន្តិ ។ អថខោ តេ លិច្ឆវី អង្គុលឹ(១) ផោដេសុំ បរាជិតម្ហ(២) វត ភោ អម្ពកាយ បរាជិតម្ហ(៣) វត ភោ អម្ពកាយាតិ ។ អថខោ តេ លិច្ឆវី យេន ភគវា តេនុបសង្កមឹសុ ។ អទ្ទសា ខោ ភគវា តេ លិច្ឆវី ទូរតោវ អាគច្ឆន្តេ ទិស្វាន ភិក្ខូ អាមន្តេសិ យេហិ ភិក្ខវេ ភិក្ខូហិ ទេវា តាវត្តឹសា អទិដ្ឋបុព្វា ឱលោកេថ ភិក្ខវេ លិច្ឆវិបរិសំ អបលោកេថ

១ ឱ. អង្គុលី ។ ២-៣ ជិតម្ហា ។

ប្រដល់ចន្ទោលដោយចន្ទោល បំប៉ះនឹមដោយនឹម បំប៉ះកង់ដោយកង់ បំប៉ះភ្លៅដោយភ្លៅ (នៃយាន) របស់យើងជាស្តេចលិច្ឆវីកំឡោះៗ ។ នាងអម្ពបាលីតបថា បពិត្រអយ្យបុត្ត[១]ទាំងឡាយ ព្រោះថា ខ្ញុំបាននិមន្តភិក្ខុសង្ឃមានព្រះពុទ្ធជាប្រធានដើម្បីនឹងឆាន់ក្នុងថ្ងៃស្អែក ។ ស្តេចលិច្ឆវីទាំងអម្បាលនោះមានព្រះបន្ទូលថា ម្នាលមេអម្ពបាលី ចូរនាងឲ្យភត្តនេះមកយើងចុះ (យើងនឹងឲ្យដំឡៃនាង) ចំនួន ១ សែនកហាបណៈ ។ នាងអម្ពបាលីតបថា បពិត្រអយ្យបុត្ត ទុកជាព្រះអង្គប្រទានក្រុងវេសាលីព្រមទាំងសួយសារអាករដែលមាននៅក្នុងជនបទមកខ្ញុំ ខ្ញុំក៏មិនព្រមថ្វាយភត្តនោះឡើយ ។ គ្រានោះ ស្តេចលិច្ឆវីទាំងនោះទះម្រាមព្រះហស្តហើយពោលថា ម្នាលអ្នកទាំងឡាយដ៏ចំរើន យើងចាញ់មាតុគ្រាមហើយ ម្នាលគ្នាយើងដ៏ចំរើន យើងចាញ់មាតុគ្រាមហើយ ។ លំដាប់នោះ ស្តេចលិច្ឆវីទាំងនោះ (ក៏នាំគ្នា) ចូលទៅកាន់ទីដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគគង់នៅ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ទតឃើញស្តេចលិច្ឆវីទាំងនោះកំពុងយាងមកអំពីចម្ងាយ លុះឃើញហើយទ្រង់ត្រាស់ហៅពួកភិក្ខុថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុណាដែលមិនធ្លាប់ឃើញទេវតា ក្នុងស្ថានតាវត្តិង្សទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយចូរមើលមើលពួកលិច្ឆវីបរិសទ្យចុះ អ្នកទាំងឡាយ

---

១ អយ្យបុត្ត គឺព្រះអង្គម្ចាស់ ។

ភិក្ខវេ លិច្ឆវីបរិសំ ឧបសំហារថ ភិក្ខវេ លិច្ឆវីបរិសំ តាវត្តឹសបរិសន្តិ ។ អថខោ តេ លិច្ឆវី យាវតិកា យានស្ស ភូមិ យានេន គន្ត្វា យានា បច្ចោរោហិត្វា បត្តិកាវ យេន ភគវា តេនុបសង្កមឹសុ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទឹសុ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នេ ខោ តេ លិច្ឆវី ភគវា ធម្មិយា កថាយ សន្ទស្សេសិ សមាទបេសិ សមុត្តេជេសិ សម្បហំសេសិ ។ អថខោ តេ លិច្ឆវី ភគវតា ធម្មិយា កថាយ សន្ទស្សិតា សមាទបិតា សមុត្តេជិតា សម្បហំសិតា ភគវន្តំ ឯតទវោ-ចុំ អធិវាសេតុ នោ ភន្តេ ភគវា ស្វាតនាយ ភត្តំ សទ្ធឹ ភិក្ខុសង្ឃេនាតិ ។ អធិវុត្ថោម្ហិ លិច្ឆវី ស្វាតនាយ អម្ព-បាលិយា គណិកាយ ភត្តន្តិ ។ អថខោ តេ លិច្ឆវី អង្គុលឹ ផោដេសុំ បរាជិតម្ហ[១] វត ភោ អម្ពកាយ បរាជិតម្ហ[២] វត ភោ អម្ពកាយាតិ ។ អថខោ តេ លិច្ឆវី ភគវតោ ភាសិតំ អភិនន្ទិត្វា អនុមោទិត្វា

១-២ ជិតម្ហ ។

ចូរមើលមើលពួកលិច្ឆវីបរិសទ្យរឿយៗ ចុះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយចូរប្រៀបធៀបពួកលិច្ឆវីបរិសទ្យ ទៅនឹងពួកទេវតាក្នុងជាន់តាវត្តិង្សមើលចុះ ។ លំដាប់នោះ ស្តេចលិច្ឆវីទាំងនោះក៏ដាក់យានទុកក្នុងទីមួយ ហើយចុះអំពីយានដើរទៅដោយជើងទទេ ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយទើបក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគរួចអង្គុយនៅក្នុងទីសមគួរ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ពន្យល់ពួកស្តេចលិច្ឆវីដែលអង្គុយក្នុងទីសមគួរនោះឯង ឲ្យយល់ព្រម ឲ្យកាន់យកព្រម ឲ្យរីករាយ ឲ្យត្រេកអរ ដោយធម្មីកថា ។ ឯស្តេចលិច្ឆវីទាំងនោះ ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ពន្យល់ឲ្យយល់ព្រម ឲ្យកាន់យកព្រម ឲ្យរីករាយ ឲ្យត្រេកអរដោយធម្មីកថាហើយក៏ពោលពាក្យនេះនឹងព្រះដ៏មានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សូមព្រះដ៏មានព្រះភាគព្រមទាំងភិក្ខុសង្ឃទទួលភត្តពួកខ្ញុំព្រះអង្គក្នុងថ្ងៃស្អែក ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលលិច្ឆវីទាំងឡាយ តថាគតបានទទួលភត្តរបស់នាងអម្ពបាលីជាស្រីផ្កាមាសក្នុងថ្ងៃស្អែករួចទៅហើយ ។ លំដាប់នោះ ស្តេចលិច្ឆវីទាំងនោះទះម្រាមព្រះហស្តហើយពោលថា ម្នាលគ្នាយើងដ៏ចំរើន យើងចាញ់មាតុគ្រាមហើយ ម្នាលគ្នាយើងដ៏ចំរើន យើងចាញ់មាតុគ្រាមហើយ ។ លំដាប់នោះ ស្តេចលិច្ឆវីទាំងនោះត្រេកអររីករាយ តាមភាសិតរបស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគហើយ

ឧដ្ឋាយាសនា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា បទក្ខិណំ កត្វា បក្កាមិ ។ អថខោ ភគវា កោដិគាមេ យថាភិរន្តំ វិហរិត្វា យេន នាតិកា(១) តេនុបសង្កមិ ។ តត្រ សុទំ ភគវា នាតិកេ(២) វិហរតិ គិញ្ជកាវសថេ ។ អថខោ អម្ពបាលី គណិកា តស្សា. រត្តិយា អច្ចយេន សកេ អារាមេ បណីតំ ខាទនីយំ ភោជនីយំ បដិយាទាបេត្វា ភគវតោ កាលំ អារោចាបេសិ កាលោ ភន្តេ និដ្ឋិតំ ភត្តន្តិ ។ អថខោ ភគវា បុព្វណ្ហសមយំ និវាសេត្វា បត្តចីវរមាទាយ យេន អម្ពបាលិយា គណិកាយ បរិវេសនា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា បញ្ញត្តេ អាសនេ និសីទិ សទ្ធិំ ភិក្ខុសង្ឃេន ។ អថខោ អម្ពបាលី គណិកា ពុទ្ធប្បមុខំ ភិក្ខុសង្ឃំ បណីតេន ខាទនីយេន ភោជនីយេន សហត្ថា សន្តប្បេត្វា សម្បវារេត្វា ភគវន្តំ ភុត្តាវឹ ឱនីតបត្តបាណឹ ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នា ខោ អម្ពបាលី គណិកា ភគវន្តំ ឯតទវោច ឥមាហំ ភន្តេ

១-២ ឱ. ញាតិកា ញាតិកេ ។

ក្រោកចាកអាសនៈក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះមានព្រះភាគធ្វើប្រទក្សិណ ហើយ
ចៀសចេញទៅ ។ គ្រានោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងកោដិគ្រាមគួរតាម
ព្រះអធ្យាស្រ័យហើយ យាងទៅកាន់នាទិកាប្រទេស ។ ព្រះអង្គទ្រង់គង់
នៅក្នុងរោងឥដ្ឋក្នុងនាទិកាប្រទេសនោះឯង ។ លុះព្រលឹមឡើង នាងអម្ព-
បាលីជាស្រីផ្កាមាសក៏តាក់តែងខាទនីយភោជនីយាហារ (បង្អែមចំអាប)ក្នុង
អារាម(ផ្ទះ)របស់ខ្លួន ហើយចាត់បម្រើឲ្យទៅក្រាបបង្គំទូលកាលគួរដល់ព្រះ
ដ៏មានព្រះភាគថា ពេលគួរហើយព្រះអង្គ ភត្តសម្រេចហើយ ។ គ្រានោះ
ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ស្បង់ហើយប្រដាប់ដោយបាត្រនឹងចីវរអំពីព្រលឹម
យាងតម្រង់ទៅកាន់ទីអគ្គាស (ចង្ហាន់) របស់នាងអម្ពបាលីជាស្រីផ្កាមាស
លុះយាងទៅដល់ហើយទើបគង់លើអាសនៈដែលគេក្រាលថ្វាយព្រមទាំង
ភិក្ខុសង្ឃ ។ គ្រានោះ នាងអម្ពបាលីជាស្រីផ្កាមាសអង្គាសថ្វាយខាទនីយ
ភោជនីយាហារ (បង្អែមចំអាប) ដ៏ឆ្ងាញ់ពីសារដោយដៃខ្លួនឯងចំពោះ
ព្រះភិក្ខុសង្ឃមានព្រះពុទ្ធជាប្រធានឲ្យឆ្អែតស្កប់ស្កល់ ត្រាតែព្រះដ៏-
មានព្រះភាគទ្រង់ឈប់ទទួល សោយស្រេចហើយ លែងលូកព្រះហស្ត
ទៅក្នុងបាត្រហើយ ទើប (នាង) អង្គុយនៅក្នុងទីសមគួរ ។ កាលបើនាង
អម្ពបាលីជាស្រីផ្កាមាសអង្គុយនៅក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ទើបពោលពាក្យ
នេះនឹងព្រះដ៏មានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គសូមថ្វាយនូវ

អម្ពបាលិវនំ ពុទ្ធប្បមុខស្ស ភិក្ខុសង្ឃស្ស ទម្មីតិ ។ បដិគ្គហេសិ ភគវា អារាមំ ។ អថខោ ភគវា អម្ពបាលឹ គណិកំ ធម្មិយា កថាយ សន្ទស្សេត្វា សមាទបេត្វា សមុត្តេជេត្វា សម្បហំសេត្វា ឧដ្ឋាយាសនា យេន មហាវនំ តេនុបសង្កមិ ។ តត្រ សុទំ ភគវា វេសាលិយំ វិហរតិ មហាវនេ កូដាគារសាលាយំ ។

លិច្ឆវិភាណវារំ និដ្ឋិតំ ។

[១៦៦] តេន ខោ បន សមយេន អភិញ្ញាតា អភិញ្ញាតា លិច្ឆវី សន្ថាគារេ សន្និសិន្នា សន្និបតិតា អនេកបរិយាយេន ពុទ្ធស្ស វណ្ណំ ភាសន្តិ ធម្មស្ស វណ្ណំ ភាសន្តិ សង្ឃស្ស វណ្ណំ ភាសន្តិ ។ តេន ខោ បន

អម្ពបាលិវ័ននេះដល់ព្រះភិក្ខុសង្ឃមានព្រះពុទ្ធជាប្រធាន ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគក៏ទ្រង់ទទួលនូវអារាម (នោះ) ។ គ្រានោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ពន្យល់នាងអម្ពបាលីជាស្រីផ្កាមាសឲ្យយល់ព្រម ឲ្យកាន់យកព្រម ឲ្យត្រេកអរ ឲ្យរីករាយដោយធម្មីកថា ហើយទ្រង់ក្រោកចាកអាសនៈ យាងទៅកាន់ព្រៃមហាវ័ន ។ បានឮថា ព្រះមានព្រះភាគ គង់នៅក្នុងកូដាគារសាលា ទាមហាវ័ន ជិតក្រុងវេសាលីនោះឯង ។

ចប់ ភរៈពោលអំពីស្តេចលិច្ឆវី ។

(១២៦) សម័យនោះឯង ពួកស្តេចលិច្ឆវីដែលមានកេត្តិ៍ឈ្មោះល្បីល្បាញក្រៃលែងអង្គុយប្រជុំគ្នាក្នុងរោងសម្រាប់ទទួលភ្ញៀវ ហើយពោលសរសើរគុណព្រះពុទ្ធ[1] ពោលសរសើរគុណព្រះធម៌[2] ពោលសរសើរគុណព្រះសង្ឃ[3] ដោយបរិយាយជាច្រើន ។ សម័យនោះ សីហសេនាបតិ

---

១ ក្នុងដីកាពន្យល់សេចក្តីថា ពោលសរសើរពុទ្ធគុណដោយចរិយា ៣ គឺញាតត្ថចរិយា ១ លោកត្ថចរិយា ១ ពុទ្ធត្ថចរិយា ១ ។ ២ ពោលសរសើរធម្មគុណដោយចំណែកនិកាយ ៥ បិដក ៣ នវង្គសត្ថុសាសន៍ ៩ ធម្មក្ខន្ធ ៨៤.០០០ ។ ៣ ពោលសរសើរសង្ឃគុណដោយអំណាចបញ្ញាថា ភទ្ទិយរាជ មហាកប្បិនរាជ បុក្កុស យសកុលបុត្ត សោណសេដ្ឋីបុត្ត រដ្ឋបាលកុលបុត្ត (លោកទាំងអម្បាលនេះជាដើម) ស្តាប់ធម៌ហើយបាននូវសទ្ធា លះស្វេត្រឆត្ររាជសម្បត្តិ លះទីសេនាបតិ ទីជាសេដ្ឋី ទីជាធាយឃ្លាំង ចេញបួសក្នុងសាសនារបស់ព្រះសាស្តា ។

សមយេន សីហោ សេនាបតិ និគណ្ឋសាវកោ តស្សំ បរិសាយំ និសិន្នោ ហោតិ ។ អថខោ សីហស្ស សេនាបតិស្ស ឯតទហោសិ និស្សំសយំ ខោ សោ ភគវា អរហំ សម្មាសម្ពុទ្ធោ ភវិស្សតិ តថា ហិមេ អភិញ្ញាតា អភិញ្ញាតា លិច្ឆវី សន្ធាគារេ សន្និសិន្នា សន្និបតិតា អនេកបរិយាយេន ពុទ្ធស្ស វណ្ណំ ភាសន្តិ ធម្មស្ស វណ្ណំ ភាសន្តិ សង្ឃស្ស វណ្ណំ ភាសន្តិ យន្នូនាហំ តំ ភគវន្តំ ទស្សនាយ ឧបសង្កមេយ្យំ អរហន្តំ សម្មាសម្ពុទ្ធន្តិ ។ អថខោ សីហោ សេនាបតិ យេន និគណ្ឋោ នាដបុត្តោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា និគណ្ឋំ នាដបុត្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ សីហោ សេនាបតិ និគណ្ឋំ នាដបុត្តំ ឯតទវោច ឥច្ឆាមហំ ភន្តេ សមណំ គោតមំ ទស្សនាយ ឧបសង្កមិតុន្តិ ។ កឹ បន ត្វំ សីហ កិរិយវាទោ សមានោ អកិរិយវាទំ សមណំ គោតមំ ទស្សនាយ ឧបសង្កមិស្សសិ សមណោ ហិ សីហ គោតមោ អកិរិយវាទោ អកិរិយាយ ធម្មំ ទេសេតិ

ជាសាវកនិគ្រណ្ឋក៏អង្គុយនៅក្នុងកណ្តាលបរិសទ្យនោះដែរ ៗ ទើបសីហសេនាបតិត្រិះរិះដូច្នេះថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគនោះព្រះអង្គជាព្រះអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធប្រាកដឥតសង្ស័យឡើយ ព្រោះហេតុនោះ ពួកស្តេចលិច្ឆវីទាំងនេះដែលមានកេរ្តិ៍ឈ្មោះល្បីល្បាញក្រៃលែងអង្គុយប្រជុំគ្នាក្នុងរោងសម្រាប់ទទួលភ្ញៀវ ហើយពោលសរសើរគុណព្រះពុទ្ធ ពោលសរសើរគុណព្រះធម៌ ពោលសរសើរគុណព្រះសង្ឃ ដោយបរិយាយជាច្រើន បើដូច្នោះមានតែអាត្មាអញចូលទៅ ដើម្បីឃើញព្រះមានព្រះភាគ ជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធនោះ (លងមើល) ៗ លំដាប់នោះ សីហសេនាបតិចូលសំដៅទៅត្រង់ទីដែលនិគណ្ឋនាដបុត្តនៅ លុះចូលទៅដល់ហើយក៏សម្ពះនិគណ្ឋនាដបុត្តហើយអង្គុយនៅក្នុងទីសមគួរ ៗ លុះសីហសេនាបតិអង្គុយនៅក្នុងទីសមគួរហើយ ទើបនិយាយទៅនឹងនិគណ្ឋនាដបុត្តថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ខ្ញុំចង់ចូលទៅឃើញព្រះសមណគោតម (ម្តងមើល) ៗ និគណ្ឋនាដបុត្តពោលថា នែអ្នកសីហៈ អ្នកឯងជាអ្នកនិយាយចំពោះកិច្ចការថាត្រូវធ្វើ ទឹងចូលទៅមើលសមណគោតមជាអ្នកពោលពាក្យឃាត់កិច្ចការថាមិនត្រូវធ្វើដូចម្តេចបាន ម្នាលអ្នកសីហៈ ព្រោះសមណគោតមជាអ្នកពោលពាក្យឃាត់កិច្ចការថាមិនត្រូវធ្វើ សំដែងធម៌ហាមកិច្ចការថាមិនត្រូវធ្វើ នឹង

តេន ច សាវកេ វិនេតីតិ ។ អថខោ សីហស្ស សេនាប-
តិស្ស យោ អហោសិ គមិកាភិសង្ខារោ ភគវន្តំ ទស្សនា-
យ សោ បដិប្បស្សម្ភិ ។ ទុតិយម្បិ ខោ ។ បេ ។ តតិយម្បិ
ខោ អភិញ្ញាតា អភិញ្ញាតា លិច្ឆវី សន្ថាគារេ សន្និសិន្នា
សន្និបតិតា អនេកបរិយាយេន ពុទ្ធស្ស វណ្ណំ ភាសន្តិ
ធម្មស្ស វណ្ណំ ភាសន្តិ សង្ឃស្ស វណ្ណំ ភាសន្តិ ។ តតិ-
យម្បិ ខោ សីហស្ស សេនាបតិស្ស ឯតទហោសិ
និស្សំសយំ ខោ សោ ភគវា អរហំ សម្មាសម្ពុទ្ធោ
ភវិស្សតិ តថា ហិមេ អភិញ្ញាតា អភិញ្ញាតា លិច្ឆវី
សន្ថាគារេ សន្និសិន្នា សន្និបតិតា អនេកបរិយាយេន
ពុទ្ធស្ស វណ្ណំ ភាសន្តិ ធម្មស្ស វណ្ណំ ភាសន្តិ សង្ឃស្ស
វណ្ណំ ភាសន្តិ កឹ ហិ មេ ករិស្សន្តិ និគណ្ឋា អបលោកិ-
តា វា អនបលោកិតា វា យន្នូនាហំ អនបលោកេត្វា
វ និគណ្ឋេ តំ ភគវន្តំ ទស្សនាយ ឧបសង្កមេយ្យំ អរហន្តំ
សម្មាសម្ពុទ្ធន្តិ ។ អថខោ សីហោ សេនាបតិ បញ្ចហិ
រថសតេហិ ទិវា ទិវស្ស វេសាលិយា និយ្យាសិ ភគវន្តំ
ទស្សនាយ យាវតិកា យានស្ស ភូមិ យានេន គន្ត្វា

ទូន្មានសាវកទាំងឡាយ ដោយពោលពាក្យឃាត់កិច្ចការថាមិនត្រូវធ្វើនោះ
ដែរ ៗ ឯការរៀបចំដំណើររបស់សីហសេនាបតិដើម្បីនឹងទៅឃើញព្រះដ៏
មានព្រះភាគ (នុ៊ះ) ក៏អាក់ខានទៅ ៗ ពួកស្តេចលិច្ឆវីដែលមានកេរ្តិ៍ឈ្មោះ
ល្បីល្បាញក្រៃលែង អង្គុយប្រជុំគ្នាក្នុងរោងសម្រាប់ទទួលភ្ញៀវ ហើយ
ពោលសរសើរគុណព្រះពុទ្ធ ពោលសរសើរគុណព្រះធម៌ ពោលសរសើរ
គុណព្រះសង្ឃ ដោយបរិយាយជាច្រើនអស់វារៈជាគំរប់ពីរដងផង ៗ បេ ៗ
អស់វារៈជាគំរប់បីដងផង ៗ ឯសីហសេនាបតិក៏មានសេចក្តីត្រិះរិះក្នុងវារៈជា
គំរប់បីដងថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគនោះព្រះអង្គជាព្រះអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ
ប្រាកដឥតសង្ស័យឡើយ ព្រោះហេតុនោះហើយបានជាពួកស្តេចលិច្ឆវី
ទាំងនេះដែលមានកេរ្តិ៍ឈ្មោះល្បីល្បាញក្រៃលែង អង្គុយប្រជុំគ្នាក្នុងរោង
សម្រាប់ទទួលភ្ញៀវ ហើយពោលសរសើរគុណព្រះពុទ្ធ ពោលសរសើរ
គុណព្រះធម៌ ពោលសរសើរគុណព្រះសង្ឃ ដោយបរិយាយជាច្រើន
និគ្រណ្ឋទាំង (នេះ) ទោះអញលាក្តី មិនលាក្តី នឹងធ្វើអ្វីអញ បើដូច្នោះអាត្មា
អញមិនបាច់លានិគ្រណ្ឋទាំង (នេះ) ទេ គួរតែបូលទៅឃើញព្រះដ៏មានព្រះ
ភាគជាព្រះអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធនោះតែម្តង ៗ លំដាប់នោះ សីហសេនាបតិ
ចេញទៅអំពីក្រុងវេសាលីដោយរថ៥០០ក្នុងវេលាថ្ងៃ ដើម្បីនឹងឃើញព្រះ
ដ៏មានព្រះភាគ ហើយដាក់យានទុកក្នុងទីសមគួរ ទើបចុះអំពីយានដើរទៅ

យានា បច្ចោរោហិត្វា បត្តិកោវ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ សីហោ សេនាបតិ ភគវន្តំ ឯតទវោច សុតម្មេតំ ភន្តេ អកិរិយវាទោ សមណោ គោតមោ អកិរិយាយ ធម្មំ ទេសេតិ តេន ច សាវកេ វិនេតីតិ យេ តេ ភន្តេ ឯវមាហំសុ អកិរិយវាទោ សមណោ គោតមោ អកិរិយាយ ធម្មំ ទេសេតិ តេន ច សាវកេ វិនេតីតិ កច្ចិ តេ ភន្តេ ភគវតោ វុត្តវាទិនោ ន ច ភគវន្តំ អភូតេន អព្ភាចិក្ខន្តិ ធម្មស្ស ច អនុធម្មំ ព្យាករោន្តិ ន ច កោចិ សហធម្មិកោ វាទានុវាទោ គារយ្ហំ ឋានំ អាគច្ឆតិ អនព្ភក្ខាតុកាមា ហិ មយំ ភន្តេ ភគវន្តន្តិ ។

ដោយជើងទទេ ចូលតម្រង់ទៅកាន់ទីដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគគង់នៅ លុះចូលទៅដល់ហើយក៏ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទើបអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះសីហសេនាបតិអង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ បានក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គបានឮថា ព្រះសមណគោតមជាអ្នកពោលឃាត់កិច្ចការថាមិនត្រូវធ្វើ សំដែងធម៌ហាមកិច្ចការថាមិនត្រូវធ្វើ ទាំងទូន្មានសាវកទាំងឡាយដោយពោលពាក្យឃាត់កិច្ចការថាមិនត្រូវធ្វើដូច្នោះដែរ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន គេទាំងឡាយតែងពោលយ៉ាងនេះថា ព្រះសមណគោតមជាអ្នកពោលឃាត់កិច្ចការថាមិនត្រូវធ្វើ សំដែងធម៌ហាមកិច្ចការថាមិនត្រូវធ្វើ ទាំងទូន្មានសាវកទាំងឡាយដោយពោលពាក្យឃាត់កិច្ចការថាមិនត្រូវធ្វើដូច្នោះដែរ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន គេទាំងនោះពោលត្រង់តាមពាក្យរបស់ព្រះអង្គ មិនមែនពោលបង្កាច់ព្រះអង្គដោយពាក្យមិនពិតទេឬ ដ្បិតព្រះអង្គតែងពោលជាក់ច្បាស់នូវធម៌សមគួរដល់ធម៌ ប្រសិនបើមានសហធម្មិកណាមួយបាននិយាយត្រូវតាមព្រះពុទ្ធដីកាដែលព្រះអង្គបានពោល (នោះ) ក៏មិនបានដល់នូវហេតុដំណេះដំនៀលឡើយ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះហើយ បានជាយើងខ្ញុំព្រះអង្គមិនចង់ពោលបង្កាច់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។

(១២៧) អត្ថិ សីហ បរិយាយោ យេន មំ បរិយាយេន សម្មា វទមានោ វទេយ្យ អកិរិយវាទោ សមណោ គោតមោ អកិរិយាយ ធម្មំ ទេសេតិ តេន ច សាវកេ វិនេតីតិ ។ អត្ថិ សីហ បរិយាយោ យេន មំ បរិយាយេន សម្មា វទមានោ វទេយ្យ កិរិយវាទោ សមណោ គោតមោ កិរិយាយ ធម្មំ ទេសេតិ តេន ច សាវកេ វិនេតីតិ ។ អត្ថិ សីហ បរិយាយោ យេន មំ បរិយាយេន សម្មា វទមានោ វទេយ្យ ឧច្ឆេទវាទោ សមណោ គោតមោ ឧច្ឆេទាយ ធម្មំ ទេសេតិ តេន ច សាវកេ វិនេតីតិ ។ អត្ថិ សីហ បរិយាយោ យេន មំ បរិយាយេន សម្មា វទមានោ វទេយ្យ ជេគុច្ឆី សមណោ គោតមោ ជេគុច្ឆិតាយ ធម្មំ ទេសេតិ តេន ច សាវកេ វិនេតីតិ ។ អត្ថិ សីហ បរិយាយោ យេន មំ បរិយាយេន សម្មា វទមានោ វទេយ្យ វេនយិកោ សមណោ គោតមោ វិនយាយ ធម្មំ ទេសេតិ តេន ច សាវកេ

(១២៧) ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលសីហៈ មានហេតុជាទំនង គួរឲ្យអ្នកផងថា ចំពោះតថាគតថា ព្រះសមណគោតម ជាអ្នកពោលពាក្យឃាត់កិច្ចការថា មិនត្រូវធ្វើ សំដែងធម៌ហាមកិច្ចការថា មិនត្រូវធ្វើ ទាំងទូន្មានសាវកទាំងឡាយដោយពាក្យថា មិនត្រូវធ្វើនោះដែរ ដែលគេថានោះត្រូវហើយ ៗ ម្នាលសីហៈ មានហេតុជាទំនង គួរឲ្យអ្នកផងថា ចំពោះតថាគតថា ព្រះសមណគោតម ជាអ្នកពោលថា ត្រូវធ្វើកិច្ចការ សំដែងធម៌ថា ត្រូវធ្វើ ទាំងទូន្មានសាវកទាំងឡាយដោយពាក្យថាត្រូវធ្វើនោះដែរ ដែលគេថានោះត្រូវហើយ ៗ ម្នាលសីហៈ មានហេតុជាទំនងគួរឲ្យអ្នកផងថាចំពោះតថាគតថា ព្រះសមណគោតម ជាអ្នកពោលពាក្យកាត់ផ្ដាច់ផ្ដិលទេតើ សំដែងធម៌ ដើម្បីកាត់ផ្ដាច់ផ្ដិល ទាំងទូន្មានសាវកទាំងឡាយដោយពាក្យថាត្រូវកាត់ផ្ដាច់ផ្ដិលនោះដែរ ដែលថានោះត្រូវហើយ ៗ ម្នាលសីហៈ មានហេតុជាទំនងគួរឲ្យអ្នកផងថាចំពោះតថាគតថា ព្រះសមណគោតមជាអ្នកខ្ពើមរអើម សំដែងធម៌ ដើម្បីខ្ពើមរអើម ទាំងទូន្មានសាវកទាំងឡាយដោយពាក្យថា គួរខ្ពើមរអើមនោះដែរ ដែលគេថានោះត្រូវហើយ ៗ ម្នាលសីហៈ មានហេតុជាទំនងគួរឲ្យអ្នកផងថាចំពោះតថាគតថា ព្រះសមណគោតម ជាអ្នកបំផ្លាញទេតើ សំដែងធម៌ ដើម្បីបំផ្លាញ ទាំងទូន្មានសាវកទាំងឡាយដោយពាក្យថា

វិនេតីតិ ។ អត្ថិ សីហ បរិយាយោ យេន មំ បរិយាយេន សម្មា វទមានោ វទេយ្យ តបស្សី សមណោ គោតមោ តបស្សិតាយ ធម្មំ ទេសេតិ តេន ច សាវកេ វិនេតីតិ ។ អត្ថិ សីហ បរិយាយោ យេន មំ បរិយាយេន សម្មា វទមានោ វទេយ្យ អបគព្ភោ សមណោ គោតមោ អបគព្ភតាយ ធម្មំ ទេសេតិ តេន ច សាវកេ វិនេតីតិ ។ អត្ថិ សីហ បរិយាយោ យេន មំ បរិយាយេន សម្មា វទមានោ វទេយ្យ អស្សត្ថោ សមណោ គោតមោ អស្សាសាយ ធម្មំ ទេសេតិ តេន ច សាវកេ វិនេតីតិ ។ កតមោ ច សីហ បរិយាយោ យេន មំ បរិយាយេន សម្មា វទមានោ វទេយ្យ អកិរិយវាទោ សមណោ គោតមោ អកិរិយាយ ធម្មំ ទេសេតិ តេន ច សាវកេ វិនេតីតិ ។ អហញ្ហិ សីហ អកិរិយំ វទាមិ កាយទុច្ចរិតស្ស វចីទុច្ចរិតស្ស មនោទុច្ចរិតស្ស អនេកវិហិតានំ បាបកានំ អកុសលានំ ធម្មានំ អកិរិយំ វទាមិ អយំ ខោ សីហ បរិយាយោ យេន មំ បរិយាយេន សម្មា

ត្រូវបំផ្លាញនោះដែរ ដែលគេថានោះត្រូវហើយ ៗ ម្នាលសីហៈ មានហេតុជាទំនងគួរឲ្យអ្នកផងថាចំពោះតថាគតថា ព្រះសមណគោតមជាអ្នកដុតកំដៅៈទតើ សំដែងធម៌ដើម្បីដុតកំដៅ ទាំងទូន្មានសាវកទាំងឡាយដោយពាក្យថា ត្រូវដុតកំដៅនោះដែរ ដែលគេថានោះត្រូវហើយ ៗ ម្នាលសីហៈ មានហេតុជាទំនងគួរឲ្យអ្នកផងថាចំពោះតថាគតថា ព្រះសមណគោតមជាមនុស្សឥតកំណើត សំដែងធម៌ ដើម្បីមិនឲ្យមានកំណើត ទាំងទូន្មានសាវកទាំងឡាយដោយពាក្យមិនមានកំណើតនោះដែរ ដែលគេថានោះត្រូវហើយ ៗ ម្នាលសីហៈ មានហេតុជាទំនងគួរឲ្យអ្នកផងថាចំពោះតថាគតថា ព្រះសមណគោតមជាអ្នកទំនុកបំរុង សំដែងធម៌ ដើម្បីទំនុកបំរុង ទាំងទូន្មានសាវកទាំងឡាយដោយពាក្យថា ឲ្យទំនុកបំរុងនោះដែរ ដែលគេថានោះត្រូវហើយ ៗ ម្នាលសីហៈ ទំនងដែលគួរឲ្យអ្នកផងថាចំពោះតថាគតថា ព្រះសមណគោតមជាអ្នកពោលពាក្យថា មិនត្រូវធ្វើ សំដែងធម៌ហាមថាមិនត្រូវធ្វើ ទាំងទូន្មានសាវកទាំងឡាយដោយពាក្យថា មិនត្រូវធ្វើនោះដែរ ដែលគេថានោះត្រូវហើយ តើដូចម្តេច ម្នាលសីហៈ ដ្បិតតថាគតពោលថា មិនត្រូវធ្វើចំពោះតែកាយទុច្ចរិត វចីទុច្ចរិត មនោទុច្ចរិត នឹងពោលឃាត់កិច្ចការថា មិនត្រូវធ្វើចំពោះតែអកុសលធម៌ដ៏អាក្រក់ច្រើនប្រការ ម្នាលសីហៈ ទំនងនេះឯងហើយ ដែលគួរឲ្យ

វទមានោ វទេយ្យ អកិរិយវាទោ សមណោ គោតមោ
អកិរិយាយ ធម្មំ ទេសេតិ តេន ច សាវកេ វិនេតីតិ ។
កតមោ ច សីហ បរិយាយោ យេន មំ បរិយាយេន
សម្មា វទមានោ វទេយ្យ កិរិយវាទោ សមណោ គោត-
មោ កិរិយាយ ធម្មំ ទេសេតិ តេន ច សាវកេ វិនេតី-
តិ ។ អហញ្ហិ សីហ កិរិយំ វទាមិ កាយសុចរិតស្ស
វចីសុចរិតស្ស មនោសុចរិតស្ស អនេកវិហិតានំ កុស-
លានំ ធម្មានំ កិរិយំ វទាមិ អយំ ខោ សីហ បរិយា-
យោ យេន មំ បរិយាយេន សម្មា វទមានោ វទេយ្យ
កិរិយវាទោ សមណោ គោតមោ កិរិយាយ ធម្មំ ទេសេ-
តិ តេន ច សាវកេ វិនេតីតិ ។ កតមោ ច សីហ
បរិយាយោ យេន មំ បរិយាយេន សម្មា វទមានោ
វទេយ្យ ឧច្ឆេទវាទោ សមណោ គោតមោ ឧច្ឆេទាយ
ធម្មំ ទេសេតិ តេន ច សាវកេ វិនេតីតិ ។ អហញ្ហិ
សីហ ឧច្ឆេទំ វទាមិ រាគស្ស ទោសស្ស មោហស្ស
អនេកវិហិតានំ បាបកានំ អកុសលានំ ធម្មានំ ឧច្ឆេទំ

អ្នកផងដ៏ថាចំពោះតថាគតថា ព្រះសមណគោតម ជាអ្នកពោលឃាត់កិច្ចការថាមិនត្រូវធ្វើ សំដែងធម៌ហាមថាមិនត្រូវធ្វើ ទាំងទូន្មានសាវកទាំងឡាយដោយពាក្យថាមិនត្រូវធ្វើនោះដែរ ដែលគេថានោះត្រូវហើយ ។ ម្នាលសីហៈ ទំនងដែលគួរឲ្យអ្នកផងដ៏ថាចំពោះតថាគតថា ព្រះសមណគោតមជាអ្នកពោលថាត្រូវធ្វើ សំដែងធម៌ថាត្រូវធ្វើ ទាំងទូន្មានសាវកទាំងឡាយដោយពាក្យថាត្រូវធ្វើនោះដែរ ដែលគេថានោះត្រូវហើយ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលសីហៈ ដ្បិតតថាគតពោលថា ត្រូវធ្វើចំពោះតែកាយសុចរិត វចីសុចរិត មនោសុចរិត ទឹងពោលថា ត្រូវធ្វើចំពោះតែកុសលធម៌ដែលមានប្រយោជន៍ច្រើនប្រការ ម្នាលសីហៈ ទំនងនេះឯងហើយ ដែលគួរឲ្យអ្នកផងដ៏ថាចំពោះតថាគតថា ព្រះសមណគោតមជាអ្នកពោលថាត្រូវធ្វើ សំដែងធម៌ថាត្រូវធ្វើ ទាំងទូន្មានសាវកទាំងឡាយដោយពាក្យថាត្រូវធ្វើនោះដែរ ដែលគេថានោះត្រូវហើយ ។ ម្នាលសីហៈ ទំនងដែលគួរឲ្យអ្នកផងដ៏ថា ព្រះសមណគោតម ជាអ្នកពោលពាក្យកាត់ផ្តាច់ផ្តិល សំដែងធម៌ដើម្បីកាត់ផ្តាច់ផ្តិល ទាំងទូន្មានសាវកទាំងឡាយដោយពាក្យថាត្រូវកាត់ផ្តាច់ផ្តិល ដែលគេថានោះត្រូវហើយ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលសីហៈ ដ្បិតតថាគតពោលថា ត្រូវកាត់ផ្តាច់ផ្តិលរាគៈ ទោសៈ មោហៈ ទឹងពោលថាត្រូវកាត់ផ្តាច់ផ្តិលនោះ ចំពោះតែអកុសលធម៌ដ៏អាក្រក់

វទាមិ អយំ ខោ សីហ បរិយាយោ យេន មំ បរិយាយេន សម្មា វទមានោ វទេយ្យ ឧច្ឆេទវាទោ សមណោ គោតមោ ឧច្ឆេទាយ ធម្មំ ទេសេតិ តេន ច សាវកេ វិនេតីតិ ។ កតមោ ច សីហ បរិយាយោ យេន មំ បរិយាយេន សម្មា វទមានោ វទេយ្យ ជេគុច្ឆី សមណោ គោតមោ ជេគុច្ឆិតាយ ធម្មំ ទេសេតិ តេន ច សាវកេ វិនេតីតិ ។ អហញ្ហិ សីហ ជិគុច្ឆាមិ កាយទុច្ចរិតេន វចីទុច្ចរិតេន មនោទុច្ចរិតេន អនេកវិហិតានំ បាបកានំ អកុសលានំ ធម្មានំ សមាបត្តិយា ជិគុច្ឆាមិ[១] អយំ ខោ សីហ បរិយាយោ យេន មំ បរិយាយេន សម្មា វទមានោ វទេយ្យ ជេគុច្ឆី សមណោ គោតមោ ជេគុច្ឆិតាយ ធម្មំ ទេសេតិ តេន ច សាវកេ វិនេតីតិ ។ កតមោ ច សីហ បរិយាយោ យេន មំ បរិយាយេន សម្មា វទមានោ វទេយ្យ វេនយិកោ សមណោ គោតមោ វិនយាយ ធម្មំ ទេសេតិ តេន ច សាវកេ វិនេតីតិ ។ អហញ្ហិ សីហ វិនយាយ ធម្មំ ទេសេមិ រាគស្ស

---

១ ម. ជេគុច្ឆិតាយ ធម្មំ ទេសេមិ ។

ច្រើនប្រការ ម្នាលសីហៈ ទំនងនេះឯងហើយ ដែលគួរឲ្យអ្នកផងថា ចំពោះតថាគតថា ព្រះសមណគោតម ជាអ្នកពោលពាក្យកាត់ផ្តាច់ផ្តិល សំដែងធម៌ដើម្បីកាត់ផ្តាច់ផ្តិល ទាំងទូន្មានសាវកទាំងឡាយដោយពាក្យថា ត្រូវកាត់ផ្តាច់ផ្តិល ដែលគេថានោះត្រូវហើយ ។ ម្នាលសីហៈ ទំនង ដែលគួរឲ្យអ្នកផងថាចំពោះតថាគតថា ព្រះសមណគោតម ជាអ្នកខ្ពើម រអើម សំដែងធម៌ដើម្បីការខ្ពើមរអើម ទាំងទូន្មានសាវកទាំងឡាយដោយ ពាក្យថាត្រូវខ្ពើមរអើមនោះដែរ ដែលគេថានោះត្រូវហើយ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលសីហៈ ព្រោះតថាគតខ្ពើមចំពោះកាយទុច្ចរិត វចីទុច្ចរិត មនោ-ទុច្ចរិត និងខ្ពើមចំពោះសេចក្តីប្រកបចិត្ត ផ្តេកផ្តួលទៅរកអកុសលធម៌ដ៏ អាក្រក់ច្រើនប្រការ ម្នាលសីហៈ ទំនងនេះឯងហើយ ដែលគួរឲ្យអ្នក ផងថាចំពោះតថាគតថា ព្រះសមណគោតម ជាអ្នកខ្ពើមរអើម សំដែង ធម៌ដើម្បីការខ្ពើមរអើម ទាំងទូន្មានសាវកទាំងឡាយដោយការខ្ពើមរអើម នោះដែរ ដែលគេថានោះត្រូវហើយ ។ ម្នាលសីហៈ ទំនងដែល គួរឲ្យអ្នកផងថាចំពោះតថាគតថា ព្រះសមណគោតម ជាអ្នកបំផ្លាញ សំដែងធម៌ដើម្បីបំផ្លាញ ទាំងទូន្មានសាវកទាំងឡាយដោយពាក្យថាត្រូវ បំផ្លាញនោះដែរ ដែលគេថានោះត្រូវហើយ តើដូចម្តេច ។ ម្នាល សីហៈ ព្រោះតថាគតសំដែងធម៌ចំពោះផ្លូវប្រតិបត្តិដែលបំផ្លាញបង់នូវរាគៈ

ទោសស្ស មោហស្ស អនេកវិហិតានំ បាបកានំ
អកុសលានំ ធម្មានំ វិនយាយ ធម្មំ ទេសេមិ អយំ
ខោ សីហ បរិយាយោ យេន មំ បរិយាយេន សម្មា
វទមានោ វទេយ្យ វេនយិកោ សមណោ គោតមោ
វិនយាយ ធម្មំ ទេសេតិ តេន ច សាវកេ វិនេតីតិ ។
កតមោ ច សីហ បរិយាយោ យេន មំ បរិយាយេន
សម្មា វទមានោ វទេយ្យ តបស្សី សមណោ គោតមោ
តបស្សិតាយ ធម្មំ ទេសេតិ តេន ច សាវកេ វិនេតីតិ ។
តបនីយាហំ សីហ បាបកេ អកុសលេ ធម្មេ វទាមិ
កាយទុច្ចរិតំ វចីទុច្ចរិតំ មនោទុច្ចរិតំ យស្ស ខោ
សីហ តបនីយា បាបកា អកុសលា ធម្មា បហីនា
ឧច្ឆិន្នមូលា តាលាវត្ថុកតា អនភាវំកតា អាយតឹ
អនុប្បាទធម្មា តមហំ តបស្សីតិ វទាមិ តថាគតស្ស ខោ
សីហ តបនីយា បាបកា អកុសលា ធម្មា បហីនា

ទោសៈ មោហៈ ទឹងសំដែងធម៌ចំពោះផ្លូវប្រតិបត្តិបំផ្លាញបង់នូវអកុសល-ធម៌ដ៏អាក្រក់ច្រើនប្រការ ម្នាលសីហៈ ទំនងនេះឯងហើយ ដែលគួរឲ្យអ្នកផងថាចំពោះតថាគតថា ព្រះសមណគោតម ជាអ្នកបំផ្លាញ សំដែងធម៌ដើម្បីបំផ្លាញ ទាំងទូន្មានសាវកទាំងឡាយ ដោយពាក្យថាត្រូវបំផ្លាញនោះដែរ ដែលគេថានោះត្រូវហើយ ។ ម្នាលសីហៈ ទំនងដែលគួរឲ្យអ្នកផងថាចំពោះតថាគតថា ព្រះសមណគោតម ជាអ្នកដុតកំដៅ សំដែងធម៌ដើម្បីដុតកំដៅ ទាំងទូន្មានសាវកទាំងឡាយដោយពាក្យថាត្រូវដុតកំដៅនោះដែរ ដែលគេថានោះត្រូវហើយ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលសីហៈ ព្រោះតថាគតពោលថា កាយទុច្ចរិត វចីទុច្ចរិត មនោទុច្ចរិត ជាទីតាំងនៃសេចក្តីក្តៅក្រហាយ ជាអកុសលធម៌ដ៏អាក្រក់ ម្នាលសីហ អកុសលធម៌ដ៏អាក្រក់ទាំងឡាយ ដែលជាទីតាំងនៃសេចក្តីក្តៅក្រហាយ (នោះ) បើអ្នកណាបានលះស្រឡះហើយ បានផ្តាច់ផ្តិលឫសគល់អស់ហើយ បានធ្វើវត្ថុសម្រាប់កើតទៀតឲ្យអស់រលីង ដូចជាដើមត្នោតដែលគេក្របែលគាស់រំលើងឲ្យលែងដុះតទៅទៀតហើយ បានធ្វើឲ្យលែងមានបែបភាពតទៅទៀតហើយ ឲ្យជាធម៌លែងមានកំណើតតទៅខាងមុខទៀតហើយ តថា-គតហៅអ្នកនោះថា អ្នកដុតកំដៅ ម្នាលសីហៈ អកុសលធម៌ដ៏អាក្រក់ទាំងឡាយដែលជាទីតាំងនៃសេចក្តីក្តៅក្រហាយ (នោះ) តថាគតឯងបានលះ

ឧច្ឆិន្នមូលា តាលាវត្ថុកតា អនភាវំ កតា អាយតឹ អនុប្បាទធម្មា អយំ ខោ សីហ បរិយាយោ យេន មំ បរិយាយេន សម្មា វទមានោ វទេយ្យ តបស្សី សមណោ គោតមោ តបស្សិតាយ ធម្មំ ទេសេតិ តេន ច សាវកេ វិនេតីតិ ។ កតមោ ច សីហ បរិយាយោ យេន មំ បរិយាយេន សម្មា វទមានោ វទេយ្យ អបគព្ភោ សមណោ គោតមោ អបគព្ភតាយ ធម្មំ ទេសេតិ តេន ច សាវកេ វិនេតីតិ ។ យស្ស ខោ សីហ អាយតឹ គព្ភសេយ្យា បុនព្ភាភិនិព្វត្តិ បហីនា ឧច្ឆិន្នមូលា តាលាវត្ថុកតា អនភាវំ កតា អាយតឹ អនុប្បាទធម្មា តមហំ អបគព្ភោតិ វទាមិ តថាគតស្ស ខោ សីហ អាយតឹ

ស្រឡះហើយ បានផ្តាច់ផ្តិលឫសគល់អស់ហើយ បានធ្វើតសម្រាប់កើតទៀតឲ្យអស់រលីង ដូចដើមត្នោតដែលគេក្របែល កាស់រំលីងឲ្យលែងដុះតទៅទៀតហើយ បានធ្វើឲ្យលែងមានបែបភាពតទៅទៀតហើយ ឲ្យជាធម៌លែងមានកំណើតតទៅខាងមុខហើយ ម្នាលសីហៈ ទំនងនេះឯងហើយ ដែលគួរឲ្យអ្នកផងថាចំពោះតថាគតថា ព្រះសមណគោតមជាអ្នកផុតកំដៅ សំដែងធម៌ដើម្បីផុតកំដៅ ទាំងទូន្មានសាវកទាំងឡាយដោយពាក្យថាត្រូវផុតកំដៅនោះដែរ ដែលគេថានោះត្រូវហើយ ។ ម្នាលសីហៈ ទំនងដែលគួរឲ្យអ្នកផងថាចំពោះតថាគតថា ព្រះសមណគោតម ជាអ្នកឥតកំណើត សំដែងធម៌ដើម្បីមិនឲ្យមានកំណើត ទាំងទូន្មានសាវកទាំងឡាយដោយពាក្យថាមិនឲ្យមានកំណើតនោះដែរ ដែលគេថានោះត្រូវហើយ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលសីហៈ ព្រោះកិរិយាដេកក្នុងគភ៌តទៅទៀត ដំណើរកើតក្នុងភពតទៅខាងមុខទៀត បើអ្នកណាបានលះស្រឡះហើយ បានផ្តាច់ផ្តិលឫសគល់អស់ហើយ បានធ្វើតសម្រាប់កើតទៀតឲ្យអស់រលីង ដូចដើមត្នោតដែលគេក្របែលកាស់រំលីងឲ្យលែងដុះតទៅទៀតហើយ បានធ្វើឲ្យលែងមានបែបភាពតទៅទៀតហើយ ឲ្យជាធម៌លែងមានកំណើតតទៅខាងមុខទៀតហើយ តថាគតហៅអ្នកនោះថា អ្នកឥតកំណើត ម្នាលសីហៈ កិរិយាដេកក្នុងគភ៌តទៅទៀតដំណើរកើត

គព្ភសេយ្យា បុនព្ភវាភិនិព្ពត្តិ បហីនា ឧច្ឆិន្នមូលា តាលា-
វត្ថុកតា អនភាវំ កតា អាយតឹ អនុប្បាទធម្មា អយំ
ខោ សីហ បរិយាយោ យេន មំ បរិយាយេន សម្មា វទមា-
នោ វទេយ្យ អបគព្ភោ សមណោ គោតមោ អបគព្ភតាយ
ធម្មំ ទេសេតិ តេន ច សាវកេ វិនេតីតិ ។ កតមោ ច
សីហ បរិយាយោ យេន មំ បរិយាយេន សម្មា វទមា-
នោ វទេយ្យ អស្សត្ថោ សមណោ គោតមោ អស្សា-
សាយ ធម្មំ ទេសេតិ តេន ច សាវកេ វិនេតីតិ ។
អហញ្ហិ សីហ អស្សត្ថោ បរមេន អស្សាសេន អស្សា-
សាយ ច ធម្មំ ទេសេមិ តេន ច សាវកេ វិនេមិ
អយំ ខោ សីហ បរិយាយោ យេន មំ បរិយាយេន

ក្នុងគភ៌តទៅខាងមុខទៀត តថាគតបានលះស្រឡះហើយ បានផ្តាច់ផ្តិលឫសគល់អស់ហើយ បានធ្វើវត្ថុសម្រាប់កើតទៀតឲ្យអស់រលីង ដូចដើមត្នោតដែលគេក្របែល គាស់រំលើងឲ្យលែងដុះ តទៅទៀតហើយ បានធ្វើឲ្យលែងមានបែបភាព តទៅទៀតហើយ ឲ្យជាធម៌លែងមានកំណើតតទៅខាងមុខទៀតហើយ ម្នាលសីហៈ ទំនងនេះឯងហើយ ដែលគួរឲ្យអ្នកផងថាចំពោះតថាគតថា ព្រះសមណគោតម ជាអ្នកឥតកំណើត សំដែងធម៌ដើម្បីមិនឲ្យមានកំណើត ទាំងទូន្មានសាវកទាំងឡាយ ដោយពាក្យមិនឲ្យមានកំណើតនោះដែរ ដែលគេថានោះត្រូវហើយ ៗ ម្នាលសីហៈ ទំនងដែលគួរឲ្យអ្នកផងថាចំពោះតថាគតថា ព្រះសមណគោតម ជាអ្នកទំនុកបំរុងពួក សំដែងធម៌ដើម្បីទំនុកបំរុង ទាំងទូន្មានសាវកទាំងឡាយ ដោយពាក្យថាឲ្យទំនុកបំរុងនោះដែរ ដែលគេថានោះត្រូវហើយ តើដូចម្តេច ៗ ម្នាលសីហៈ ព្រោះតថាគតជាអ្នកទំនុកបំរុងពួក សំដែងធម៌ដើម្បីទំនុកបំរុង ដោយសេចក្តីទំនុកបំរុងដ៏ឧត្តម (១) ទាំងទូន្មានសាវកទាំងឡាយ ដោយពាក្យថាឲ្យទំនុកបំរុងនោះដែរ ម្នាលសីហៈ ទំនងនេះឯងហើយ ដែលគួរឲ្យអ្នកផងថា

---

១ ក្នុងដីកាថា ទំនុកបំរុងដើម្បីឲ្យបានសម្រេចមគ្គ ៤ នឹងផល ៤ ។

សម្មា វទមានោ វទេយ្យ អស្សត្ថោ សមណោ គោតមោ អស្សាសាយ ធម្មំ ទេសេតិ តេន ច សាវកេ វិនេតីតិ ។

(១២៨) ឯវំ វុត្តេ សីហោ សេនាបតិ ភគវន្តំ ឯតទវោច អភិក្កន្តំ ភន្តេ អភិក្កន្តំ ភន្តេ សេយ្យថាបិ ភន្តេ និក្កុជ្ជិតំ វា ឧក្កុជ្ជេយ្យ បដិច្ឆន្នំ វា វិវរេយ្យ មូឡ្ហស្ស វា មគ្គំ អាចិក្ខេយ្យ អន្ធការេ វា តេលបជ្ជោតំ ធារេយ្យ ចក្ខុមន្តោ រូបានិ ទក្ខន្តីតិ ឯវមេវំ ភគវតា អនេកបរិយាយេន ធម្មោ បកាសិតោ ឯសាហំ ភន្តេ ភគវន្តំ សរណំ គច្ឆាមិ ធម្មញ្ច ភិក្ខុសង្ឃញ្ច ឧបាសកំ មំ ភគវា ធារេតុ អជ្ជតគ្គេ បាណុបេតំ សរណំ គតន្តិ ។ អនុវិច្ចការំ ខោ សីហ ករោហិ អនុវិច្ចការោ

ចំពោះតថាគតថា ព្រះសមណគោតមជាអ្នកទំនុកបំរុង សំដែងធម៌ដើម្បីទំនុកបំរុង ទាំងទូន្មានសាវកទាំងឡាយដោយពាក្យថាឲ្យទំនុកបំរុងនោះដែរ ដែលគេថានោះត្រូវហើយ ។

(១២៨) កាលបើព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់យ៉ាងនេះហើយ សីហសេនាបតិក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ភាសិតរបស់ព្រះអង្គពីរោះណាស់ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ភាសិតរបស់ព្រះអង្គពីរោះណាស់ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ធម៌ដែលព្រះអង្គសំដែងហើយដោយអនេកបរិយាយយ៉ាងនេះ គួរនាដូចជាមនុស្សចាប់បើករបស់ដែលគេផ្កាប់ចុះឲ្យផ្ងារឡើង ពុំនោះដូចជាមនុស្ស បើកបង្ហាញរបស់ដែលគេលាក់បិទបាំង ពុំនោះសោតដូចជាមនុស្សអ្នកប្រាប់ផ្លូវដល់អ្នកវង្វេង ប្តីក៏ដូចជាមនុស្សកាន់ប្រទីបប្រេងទ្រោលបំភ្លឺក្នុងទីងងឹតដោយគិតថា មនុស្សមានភ្នែកមើលឃើញនូវរូបទាំងឡាយបាន បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គនេះសូមដល់នូវព្រះដ៏មានព្រះភាគផង ព្រះធម៌ផង ព្រះភិក្ខុសង្ឃផង ថាជាទីពឹង សូមព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ជ្រាបនូវខ្ញុំព្រះអង្គថាជាឧបាសកដល់ហើយនូវព្រះរតនត្រ័យថាជាទីពឹងស្មើដោយជីវិត តាំងអំពីថ្ងៃនេះទៅ ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលសីហៈ អ្នកឯងចូរធ្វើនូវការគិតដញ្ញឹងមើលសិន ឯការគិតដញ្ញឹងមើល (នោះ)

តុម្ហាទិសានំ ញាតមនុស្សានំ សាធុ ហោតីតិ ។ ឥមិ-នាបាហំ ភន្តេ ភគវតោ វចនេន ភិយ្យោសោ មត្តាយ អត្តមនោ អភិរទ្ធោ យំ មំ ភគវា ឯវមាហ អនុវិច្ចការំ ខោ សីហ ករោហិ អនុវិច្ចការោ តុម្ហាទិសានំ ញាតម-នុស្សានំ សាធុ ហោតីតិ មំ[១] ហិ ភន្តេ អញ្ញតិត្ថិយា សា-វកំ លភិត្វា កេវលកប្បំ វេសាលឹ បដាកំ បរិហរេយ្យុំ សីហោ ខោ អម្ហាកំ សេនាបតិ សាវកត្តំ ឧបគតោតិ អថ ច បន មំ ភគវា ឯវមាហ អនុវិច្ចការំ ខោ សីហ ករោហិ អនុវិច្ចការោ តុម្ហាទិសានំ ញាតមនុស្សានំ សាធុ ហោតីតិ ឯសាហំ ភន្តេ ទុតិយម្បិ ភគវន្តំ សរ-ណំ គច្ឆាមិ ធម្មញ្ច ភិក្ខុសង្ឃញ្ច ឧបាសកំ មំ ភគវា ធារេតុ អជ្ជតគ្គេ បាណុបេតំ សរណំ គតន្តិ ។ ទីឃរត្តំ

---

១ ឱ. មមំ ។

ជាកិច្ចប្រពៃរបស់មនុស្សជាអ្នកដឹងទាំងឡាយ ដូចអ្នកឯង (នេះ) ។ សីហសេនាបតីក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គត្រេកអររីករាយ ជាក្រៃលើសជាងប្រមាណ តាមព្រះពុទ្ធដីការបស់ព្រះមានព្រះភាគនេះ ដ្បិតព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់នឹងខ្ញុំព្រះអង្គថា ម្នាលសីហៈ ចូរអ្នកឯងធ្វើនូវការគិតជញ្ជឹងមើលសិន ឯការគិតជញ្ជឹងមើល (នោះ) ជាកិច្ចប្រពៃរបស់មនុស្សជាអ្នកដឹងទាំងឡាយ ដូចអ្នកឯង (នេះ) បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន តិរ្ថិយដទៃទាំងឡាយ បានខ្ញុំព្រះអង្គជាសាវក មុខជាគេនាំគ្នាលើកទង់ជុំវិញក្រុងវេសាលីទាំងអស់ រួច (គេប្រកាសសេចក្តី) ថា យើងទាំងឡាយបានសីហសេនាបតីមកជាសាវកហើយ ក៏ក្នុងកាលឥឡូវនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់នឹងខ្ញុំព្រះអង្គយ៉ាងនេះថា ម្នាលសីហៈ ចូរអ្នកឯងធ្វើនូវការគិតជញ្ជឹងមើលសិន ឯការគិតជញ្ជឹងមើល (នោះ) ជាកិច្ចប្រពៃរបស់មនុស្សជាអ្នកដឹងទាំងឡាយ ដូចអ្នកឯង (នេះ) បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គនេះសូមដល់នូវព្រះដ៏មានព្រះភាគផង ព្រះធម៌ផង ព្រះភិក្ខុសង្ឃផងថាជាទីពឹង ជាគំរប់ពីរដង សូមព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ជ្រាបនូវខ្ញុំព្រះអង្គថាជាឧបាសកដល់ព្រះរតនត្រ័យ ថាជាទីពឹងស្មើដោយជីវិត តាំងអំពីថ្ងៃនេះទៅ ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលសីហៈ

ខោ តេ សីហ និគណ្ឋានំ ឱបានភូតំ កុលំ យេន នេសំ ឧបគតានំ បិណ្ឌកំ[១] ទាតព្វំ មញ្ញេយ្យាសីតិ ។ ឥមិនាចាហំ ភន្តេ ភគវតោ ភិយ្យោសោមត្តាយ អត្តមនោ អភិរទ្ធោ យំ មំ ភគវា ឯវមាហ ទីឃរត្តំ ខោ តេ សីហ និគណ្ឋានំ ឱបានភូតំ កុលំ យេន នេសំ ឧបគតានំ បិណ្ឌកំ ទាតព្វំ មញ្ញេយ្យាសីតិ សុតម្មេតំ ភន្តេ សមណោ គោតមោ ឯវមាហ មយ្ហមេវ ទានំ ទាតព្វំ ន អញ្ញេសំ ទានំ ទាតព្វំ មយ្ហមេវ សាវកានំ ទានំ ទាតព្វំ ន អញ្ញេសំ សាវកានំ ទានំ ទាតព្វំ មយ្ហមេវ ទិន្នំ មហប្ផលំ ន អញ្ញេសំ ទិន្នំ មហប្ផលំ មយ្ហមេវ សាវកានំ ទិន្នំ មហប្ផលំ ន អញ្ញេសំ សាវកានំ ទិន្នំ មហប្ផលន្តិ អថ ច បន មំ ភគវា និគណ្ឋេសុបិ ទានេ សមាទបេតិ អបិច ភន្តេ មយមេត្ថ កាលំ

---

១ ឱ. បិណ្ឌបាតំ ។

ត្រកូលរបស់អ្នកជាអណ្ដូងបម្រុងពួកនិគ្រន្ថជាយូរណាស់មកហើយ អ្នកសំគាល់ថាបានអ្នកណានឹងឲ្យបិណ្ឌបាតដល់តិរ្ថិយដែលចូលមកនោះ ៗ សីហសេនាបតិក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គត្រេកអររីករាយជាច្រើនលើសប្រមាណ តាមពុទ្ធដីការបស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគនេះ ដ្បិតព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់នឹងខ្ញុំព្រះអង្គយ៉ាងនេះថា ម្នាលសីហៈ ត្រកូលរបស់អ្នកជាអណ្ដូងបម្រុងពួកនិគ្រន្ថជាយូរណាស់មកហើយ អ្នកសំគាល់ថាបានអ្នកណានឹងឲ្យបិណ្ឌបាតដល់និគ្រន្ថដែលចូលមកនោះវិញ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ពាក្យនេះខ្ញុំព្រះអង្គស្តាប់បានហើយ ថាព្រះសមណគោតមទ្រង់ត្រាស់នឹងខ្ញុំយ៉ាងនេះថា អ្នកត្រូវឲ្យទានដល់តថាគតតែម្យ៉ាង មិនត្រូវឲ្យទានដល់ពួកនិគ្រន្ថដទៃទេ អ្នកត្រូវឲ្យទានដល់សាវករបស់តថាគតតែម្យ៉ាង មិនត្រូវឲ្យទានដល់ពួកសាវករបស់ពួកនិគ្រន្ថដទៃទេ ទានដែលអ្នកឲ្យហើយដល់តថាគត ជាទានមានផលច្រើន ទានដែលអ្នកឲ្យហើយដល់ពួកនិគ្រន្ថដទៃ ជាទានមិនមានផលច្រើនទេ ទានដែលអ្នកឲ្យហើយដល់ពួកសាវករបស់តថាគត ជាទានមានផលច្រើន ទានដែលអ្នកឲ្យហើយដល់ពួកសាវករបស់និគ្រន្ថដទៃ ជាទានមិនមានផលច្រើនទេ ក៏ក្នុងកាលឥឡូវនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគបបួលខ្ញុំព្រះអង្គឲ្យធ្វើទានដល់ពួកនិគ្រន្ថ (វិញ) បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ប៉ុន្តែខ្ញុំព្រះអង្គដឹងកាល

ជានិស្សាម ឯសាហំ ភន្តេ តតិយម្បិ ភគវន្តំ សរណំ គច្ឆាមិ ធម្មញ្ច ភិក្ខុសង្ឃញ្ច ឧបាសកំ មំ ភគវា ធារេតុ អជ្ជតគ្គេ បាណុបេតំ សរណំ គតន្តិ ។ អថខោ ភគវា សីហស្ស សេនាបតិស្ស អនុបុព្វិកថំ កថេសិ សេយ្យថីទំ ទានកថំ សីលកថំ សគ្គកថំ កាមានំ អាទីនវំ ឱការំ សង្កិលេសំ នេក្ខម្មេ អានិសំសំ បកាសេសិ ។ យទា ភគវា អញ្ញាសិ សីហំ សេនាបតឹ កល្លចិត្តំ មុទុចិត្តំ វិនីវរណចិត្តំ ឧទគ្គចិត្តំ បសន្នចិត្តំ អថ យា ពុទ្ធានំ សាមុក្កំសិកា ធម្មទេសនា តំ បកាសេសិ ទុក្ខំ សមុទយំ និរោធំ មគ្គំ ។ សេយ្យថាបិ នាម សុទ្ធំ វត្ថំ អបគតកាឡកំ សម្មទេវ រជនំ បដិគ្គណ្ហេយ្យ ឯវមេវ សីហស្ស សេនាបតិស្ស តស្មឹយេវាសនេ វិរជំ វីតមលំ ធម្មចក្ខុំ ឧទបាទិ យង្កិញ្ចិ សមុទយធម្មំ សព្វន្តំ និរោធធម្មន្តិ ។ អថខោ សីហោ

ដ៏សមគួរក្នុងការឲ្យទាននេះ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គនេះសូមដល់នូវព្រះដ៏មានព្រះភាគផង ព្រះធម៌ផង ព្រះភិក្ខុសង្ឃផង ថាជាទីរឭកជាគំរប់បីផង សូមព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ជ្រាបនូវខ្ញុំព្រះអង្គថាជាឧបាសកដល់ព្រះរតនត្រ័យថាជាទីរឭកស្មើដោយជីវិត តាំងអំពីនេះទៅ ។ គ្រានោះ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់សំដែងអនុបុព្វីកថាដល់សីហសេនាបតិ គឺសំដែងនូវទានកថា សីលកថា សគ្គកថា ទោសរបស់កាមទាំងឡាយដ៏លាមកសៅហ្មង និងអានិសង្សក្នុងការចេញបួស ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ជ្រាបថា សីហសេនាបតិមានចិត្តស្រួល មានចិត្តទន់ មានចិត្តប្រាសចាកនីវរណៈ មានចិត្តរីករាយ មានចិត្តជ្រះថ្លា ក្នុងកាលណាហើយ ក្នុងកាលនោះ ព្រះអង្គក៏សំដែងនូវធម្មទេសនាដែលព្រះពុទ្ធទាំងឡាយតែងលើកឡើងសំដែងដោយព្រះអង្គឯងគឺ(សំដែង)ទុក្ខ សមុទយ និរោធ មគ្គ ។ ធម្មតាសំពត់ស្អាតមិនដិតប្រឡាក់ដោយវត្ថុមានពណ៌ខ្មៅ គួរទទួលទឹកជ្រលក់ដោយល្អបាន យ៉ាងណាមិញ ធម្មចក្ខុ គឺសោតាបត្តិមគ្គ ប្រាសចាកធូលី ប្រាសចាកមន្ទិល ក៏កើតឡើងដល់សីហសេនាបតិក្នុងទីអង្គុយនោះឯងថា ធម្មជាតណាមួយមានសេចក្ដីកើតឡើងជាធម្មតា ធម្មជាតទាំងអស់នោះតែងរលត់ទៅវិញជាធម្មតា ក៏មានឧបមេយ្យដូច្នោះឯង ។ គ្រានោះ

សេនាបតិ ទិដ្ឋធម្មោ បត្តធម្មោ វិទិតធម្មោ បរិយោគាឡ្ហ-
ធម្មោ តិណ្ណវិចិកិច្ឆោ វិគតកថំកថោ វេសារជ្ជប្បត្តោ
អបរប្បច្ចយោ សត្ថុ សាសនេ ភគវន្តំ ឯតទវោច
អធិវាសេតុ មេ ភន្តេ ភគវា ស្វាតនាយ ភត្តំ សទ្ធិំ
ភិក្ខុសង្ឃេនាតិ ។ អធិវាសេសិ ភគវា តុណ្ហីភាវេន ។
អថខោ សីហោ សេនាបតិ ភគវតោ អធិវាសនំ វិទិត្វា
ឧដ្ឋាយាសនា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា បទក្ខិណំ កត្វា
បក្កាមិ ។ អថខោ សីហោ សេនាបតិ អញ្ញតរំ បុរិសំ អា-
ណាបេសិ គច្ឆ ភណេ បវត្តមំសំ ជានាហីតិ ។ អថខោ
សីហោ សេនាបតិ តស្សា រត្តិយា អច្ចយេន បណីតំ
ខាទនីយំ ភោជនីយំ បដិយាទាបេត្វា ភគវតោ កាលំ
អារោចាបេសិ កាលោ ភន្តេ និដ្ឋិតំ ភត្តន្តិ ។ អថខោ
ភគវា បុព្វណ្ហសមយំ និវាសេត្វា បត្តចីវរមាទាយ យេន
សីហស្ស សេនាបតិស្ស និវេសនំ តេនុបសង្កមិ ឧប-
សង្កមិត្វា បញ្ញត្តេ អាសនេ និសីទិ សទ្ធិំ ភិក្ខុសង្ឃេន ។
តេន ខោ បន សមយេន សម្ពហុលា និគណ្ឋា

សីហសេនាបតិបានឃើញធម៌ហើយ បានដល់ធម៌ហើយ បានត្រាស់ដឹងធម៌ហើយ ឈមចុះកាន់ធម៌ស៊ប់ហើយ កន្លងផុតសេចក្ដីសង្ស័យហើយ កាត់បង់នូវសេចក្ដីងឿងឆ្ងល់ ជាអ្នកដល់នូវសេចក្ដីក្លាហាន លែងជឿស្ដាប់បុគ្គលដទៃ ក្នុងសាសនារបស់ព្រះសាស្ដា ទើបក្រាបទូលព្រះដ៏-មានព្រះភាគដោយពាក្យដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សូមព្រះដ៏មានព្រះភាគព្រមទាំងភិក្ខុសង្ឃទទួលភត្តរបស់ខ្ញុំព្រះអង្គក្នុងថ្ងៃស្អែកនេះ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ទទួលនិមន្តដោយតុណ្ហីភាព ។ គ្រានោះ សីហ-សេនាបតិដឹងថាព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ទទួលនិមន្តហើយក៏ក្រោកចាកទីអង្គុយថ្វាយបង្គំលាព្រះដ៏មានព្រះភាគ ធ្វើប្រទក្សិណហើយដើរចេញទៅ ។ ទើបសីហសេនាបតិបង្គាប់បុរសម្នាក់ថា នែនាយ អ្នកឯងចូរទៅរកសាច់សត្វស្លាប់ស្រាប់មក ។ លុះកន្លងរាត្រីយប់នោះហើយ ទើបសីហ-សេនាបតិតាក់តែងខាទនីយភោជនីយាហារដ៏ឆ្ងាញ់ពិសា ហើយចាត់បម្រើឲ្យទៅក្រាបទូលនូវភត្តកាលដល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន (កាលនេះ)ជាកាលសមគួរហើយ ភត្តក៏សម្រេចហើយ ។ គ្រានោះ ក្នុងបុព្វណ្ហសម័យព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ស្បង់ហើយទ្រង់បាត្រចីវរយាងទៅកាន់ផ្ទះសីហសេនាបតិ លុះចូលទៅដល់ហើយគង់លើអាសនៈដែលគេក្រាលបម្រុងទុកព្រមទាំងភិក្ខុសង្ឃ ។ សម័យនោះឯង និគ្រន្ថទាំងឡាយ

វេសាលិយំ រថិយាយ រថិយំ សិង្ឃាដកេន សិង្ឃាដកំ ពាហា បគ្គយ្ហ កន្ទន្តិ អជ្ជ សីហេន សេនាបតិនា ថុល្លំ បសុំ វធិត្វា សមណស្ស គោតមស្ស ភត្តំ កតំ តំ សមណោ គោតមោ ជានំ ឧទ្ទិស្ស កតំ មំសំ បរិភុញ្ជតិ បដិច្ចកម្មន្តិ ។ អថខោ អញ្ញតរោ បុរិសោ យេន សីហោ សេនាបតិ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា សីហស្ស សេនាបតិស្ស ឧបកណ្ណកេ អារោចេសិ យគ្ឃេ ភន្តេ ជានេយ្យាសិ ឯតេ សម្ពហុលា និគណ្ឋា វេសាលិយំ រថិយាយ រថិយំ សិង្ឃាដកេន សិង្ឃាដកំ ពាហា បគ្គយ្ហ កន្ទន្តិ អជ្ជ សីហេន សេនាបតិនា ថុល្លំ បសុំ វធិត្វា ស-មណស្ស គោតមស្ស ភត្តំ កតំ តំ សមណោ គោតមោ ជានំ ឧទ្ទិស្ស កតំ មំសំ បរិភុញ្ជតិ បដិច្ចកម្មន្តិ ។ អលំ អយ្យ[១] ទីឃរត្តំបិ តេ អាយស្មន្តា អវណ្ណកាមា ពុទ្ធស្ស អវណ្ណកាមា ធម្មស្ស អវណ្ណកាមា សង្ឃស្ស ន ច បនេ តេ អាយស្មន្តា ជិរន្តិ[២] តំ ភគវន្តំ អសតា តុច្ឆា មុសា អភូតេន អព្ភាចិក្ខន្តា ន ច មយំ ជីវិត-ហេតុបិ សញ្ចិច្ច បាណំ ជីវិតា វោរោបេយ្យាមាតិ ។

---

១ ឱ. អយ្យោ ។ ២ ឱ. ជីរន្តិ ។

ច្រើន (នាំគ្នាទៅ) គ្រប់ច្រក នៅគ្រប់ផ្លូវត្រីឡែងកែងក្នុងក្រុងវេសាលី ហើយផ្គងដៃឡើងកន្ទក់កន្ទេញថា ថ្ងៃនេះសីហសេនាបតិសម្លាប់សត្វចិញ្ចឹមដ៏ធាត់ ៗ ធ្វើភត្តប្រមងសមណគោតម សមណគោតមដឹងថាសាច់គេធ្វើចំពោះខ្លួន ក៏នៅតែឆាន់សាច់នោះដែរ ។ គ្រានោះ មានបុរសម្នាក់ ចូលទៅរកសីហសេនាបតិ លុះចូលទៅដល់ហើយនិយាយខ្សិបដិតត្រចៀកសីហសេនាបតិថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន សូមលោកជ្រាបចុះ ពួកនិគ្រណ្ឋទាំងអម្បាលនេះជាច្រើន (នាំគ្នាទៅ) គ្រប់ច្រក នៅគ្រប់ផ្លូវត្រីឡែងកែងក្នុងក្រុងវេសាលី ហើយផ្គងដៃឡើងកន្ទក់កន្ទេញថា ថ្ងៃនេះសីហសេនាបតិសម្លាប់សត្វចិញ្ចឹមដ៏ធាត់ ៗ ធ្វើភត្តប្រមងសមណគោតម សមណគោតមដឹងថា សាច់គេធ្វើចំពោះខ្លួនហើយ ក៏នៅតែឆាន់សាច់នោះដែរ ។ សីហសេនាបតិនិយាយថា ម្នាលអ្នក ចូរកុំនិយាយឡើយ លោកដ៏មានអាយុទាំងអម្បាលនោះប្រាថ្នានឹងពោលទោសព្រះពុទ្ធ ប្រាថ្នានឹងពោលទោសព្រះធម៌ ប្រាថ្នានឹងពោលទោសព្រះសង្ឃ អស់កាលជាយូរមកហើយ លោកដ៏មានអាយុទាំងអម្បាលនោះ ពោលបង្កាច់ព្រះដ៏មានព្រះភាគនោះដោយរបស់ដែលមិនមាន ដោយការទទេ ដោយពាក្យមុសាវាទ ដោយពាក្យមិនពិត មិនអស់មិនហើយឡើយ ក៏ឯការពិត (នោះ) យើងមិនក្លែងផ្តាច់បង់ជីវិតសត្វ ព្រោះហេតុជីវិត (របស់ខ្លួន) ទេ ។

អថខោ សីហោ សេនាបតិ ពុទ្ធប្បមុខំ ភិក្ខុសង្ឃំ បណីតេន ខាទនីយេន ភោជនីយេន សហត្ថា សន្តប្បេត្វា សម្បវារេត្វា ភគវន្តំ ភុត្តាវឹ ឱនីតបត្តបាណឹ ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នំ ខោ សីហំ សេនាបតឹ ភគវា ធម្មិយា កថាយ សន្ទស្សេត្វា សមាទបេត្វា សមុត្តេជេត្វា សម្បហំសេត្វា ឧដ្ឋាយាសនា បក្កាមិ ។ អថខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ បករណេ ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ ន ភិក្ខវេ ជានំ ឧទ្ទិស្ស កតំ មំសំ បរិភុញ្ជិតព្វំ យោ បរិភុញ្ជេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស អនុជានាមិ ភិក្ខវេ តិកោដិបរិសុទ្ធំ មច្ឆមំសំ អទិដ្ឋំ អស្សុតំ អបរិសង្កិតន្តិ ។

(១២៩) តេន ខោ បន សមយេន វេសាលី សុភិក្ខា ហោតិ សុសស្សា សុលភបិណ្ឌា សុករា ឧញ្ឆេន បគ្គហេន យាបេតុំ ។ អថខោ ភគវតោ រហោគតស្ស បដិសល្លីនស្ស ឯវំ ចេតសោ បរិវិតក្កោ ឧទបាទិ យានិ តានិ មយា ភិក្ខូនំ អនុញ្ញាតានិ ទុព្ភិក្ខេ ទុស្សស្សេ

គ្រានោះ សីហសេនាបតិអង្គាសភិក្ខុសង្ឃមានព្រះពុទ្ធជាប្រធានឲ្យឆ្អែតស្កប់ស្កល់ដោយខាទនីយភោជនីយដ៏ផ្ចិតផ្ចង់ គ្រាតែព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ឈប់ទទួល សោយជាស្រេច ដាក់ព្រះហស្តអំពីបាត្រ ទើបអង្គុយនៅក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ពន្យល់សីហសេនាបតិដែលអង្គុយហើយក្នុងទីសមគួរ ឲ្យយល់ព្រម ឲ្យកាន់យកព្រម ឲ្យអាចហានឲ្យរីករាយដោយធម្មីកថាហើយ ក៏ក្រោកចាកអាសនៈយាងចេញទៅ ។ ព្រោះរឿងនេះ ដំណើរនេះ ទើបព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ធ្វើធម្មីកថាហើយត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកហើយទ្រង់ (បញ្ញត្ត) ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុកាលដឹងថា សាច់គេធ្វើចំពោះ(ខ្លួន) កុំគប្បីបរិភោគ ភិក្ខុណាបរិភោគ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតត្រីនិងសាច់ដែលបរិសុទ្ធដោយបំផុត ៣ យ៉ាង គឺមិនបានឃើញ មិនបានឮ មិនបានរង្កៀស ។

(១២៩) សម័យនោះឯង ក្រុងវេសាលីមានបាយបរិបូណ៌ មានសន្ទូងល្អ មានបិណ្ឌបាតបានស្រួល ងាយនឹងញុំាងអត្តភាពឲ្យប្រព្រឹត្តទៅបាន ដោយការស្វែងរកនឹងការព្យាយាម ។ គ្រានោះ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់យាងទៅកាន់ទីស្ងាត់ សម្ងំនៅក្នុងព្រះកម្មដ្ឋាន ទើបទ្រង់ត្រិះរិះដោយព្រះទ័យយ៉ាងនេះថា ខាទនីយភោជនីយៈទាំងឡាយណាដែលតថាគតបានអនុញ្ញាតហើយដល់ភិក្ខុទាំងឡាយក្នុងកាលដែលស្រុកមានអំណត់

ទុល្លភបិណ្ឌេ អន្តោវុត្ថំ អន្តោបក្កំ សាមំបក្កំ ឧគ្គហិត-
ប្បដិគ្គហិតកំ តតោ នីហដំ បុរេភត្តំ បដិគ្គហិតំ វនដ្ឋំ
បោក្ខរដ្ឋំ អជ្ជាបិ នុ ខោ តានិ ភិក្ខូ បរិភុញ្ជន្តីតិ ។
អថខោ ភគវា សាយណ្ហសមយំ បដិសល្លានា វុដ្ឋិតោ
អាយស្មន្តំ អានន្ទំ អាមន្តេសិ យានិ តានិ អានន្ទ មយា
ភិក្ខូនំ អនុញ្ញាតានិ ទុព្ភិក្ខេ ទុស្សស្សេ ទុល្លភបិណ្ឌេ
អន្តោវុត្ថំ អន្តោបក្កំ សាមំបក្កំ ឧគ្គហិតប្បដិគ្គហិតកំ
តតោ នីហដំ បុរេភត្តំ បដិគ្គហិតំ វនដ្ឋំ បោក្ខរដ្ឋំ
អជ្ជាបិ នុ ខោ តានិ ភិក្ខូ បរិភុញ្ជន្តីតិ ។ បរិភុញ្ជន្តិ
ភគវាតិ ។ អថខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ
បករណេ ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ

មានសន្និធិមិនល្អ មានបិណ្ឌបាតបានដោយលំបាក គឺខាទនីយភោជនីយៈ ដែលទុកដាក់ខាងក្នុង (អកប្បិយកុដិ) ចំអិនខាងក្នុង (អកប្បិយកុដិ) ភិក្ខុចំអិនដោយខ្លួនឯង ភិក្ខុទទួលរបស់ជាឧគ្គហិត ដែលគេនាំមកអំពីទីនោះ ដែលភិក្ខុទទួលប្រគេនក្នុងវេលាមុនភត្ត វត្ថុនៅក្នុងព្រៃ វត្ថុនៅក្នុងស្រះ ក៏ក្នុងថ្ងៃនេះ ភិក្ខុទាំងឡាយនៅបរិភោគភត្តទាំងនោះឬ ។ លំដាប់នោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគចេញអំពីការសម្ងំនៅក្នុងព្រះកម្មដ្ឋានក្នុងវេលារសៀលហើយ ទ្រង់ត្រាស់ហៅព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុមក ទ្រង់(សួរ) ថា ម្នាលអានន្ទ ខាទនីយភោជនីយៈទាំងឡាយណា ដែលតថាគតបានអនុញ្ញាតហើយដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងកាលមានអំណត់ មានសន្និធិមិនល្អ មានបិណ្ឌបាតបានដោយលំបាក គឺខាទនីយភោជនីយៈដែលទុកដាក់ខាងក្នុង នឹងចំអិនខាងក្នុង (អកប្បិយកុដិ) ភិក្ខុចំអិនដោយខ្លួនឯង ភិក្ខុទទួលរបស់ជាឧគ្គហិត ដែលគេនាំមកអំពីទីនោះ ដែលភិក្ខុទទួលប្រគេនក្នុងវេលាមុនភត្ត វត្ថុនៅក្នុងព្រៃ វត្ថុនៅក្នុងស្រះ ក៏ក្នុងថ្ងៃនេះតើភិក្ខុទាំងឡាយនៅបរិភោគភត្តទាំងនោះឬអ្វី ។ ព្រះអានន្ទក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ភិក្ខុទាំងឡាយនៅបរិភោគនៅឡើយ ។ ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ទើបព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ធ្វើនូវធម្មីកថា ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកហើយទ្រង់បញ្ញត្តថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ

យានិ តានិ ភិក្ខវេ មយា ភិក្ខូនំ អនុញ្ញាតានិ ទុព្ភិក្ខេ ទុស្សស្សេ ទុល្លភបិណ្ឌេ អន្តោវុត្ថំ អន្តោបក្កំ សាមំបក្កំ ឧគ្គហិតបដិគ្គហិតកំ តតោ នីហដំ បុរេភត្តំ បដិគ្គហិតំ វនដ្ឋំ បោក្ខរដ្ឋំ តានាហំ អជ្ជតគ្គេ បដិក្ខិបាមិ ន ភិក្ខវេ អន្តោវុត្ថំ អន្តោបក្កំ សាមំបក្កំ ឧគ្គហិតបដិគ្គហិតកំ បរិភុញ្ជិតព្វំ យោ បរិភុញ្ជេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ន ច ភិក្ខវេ តតោ នីហដំ បុរេភត្តំ បដិគ្គហិតំ វនដ្ឋំ បោក្ខរដ្ឋំ ភុត្តាវិនា បវារិតេន អនតិរិត្តំ បរិភុញ្ជិតព្វំ យោ បរិភុញ្ជេយ្យ យថាធម្មោ ការេតព្វោ ។

(១៣០) តេន ខោ បន សមយេន ជានបទា មនុស្សា ពហុំ លោណំបិ តេលំបិ តណ្ឌុលំបិ ខាទនីយំបិ សកដេសុ អារោបេត្វា ពហារាមកោដ្ឋកេ

ខាទនីយភោជនីយៈទាំងឡាយណា ដែលតថាគតអនុញ្ញាតហើយដល់ភិក្ខុទាំងឡាយក្នុងកាលមានអំណត់ មានសន្ទូងមិនល្អ មានបិណ្ឌបាតបានដោយលំបាក គឺខាទនីយភោជនីយដែលទុកដាក់ខាងក្នុង នឹងបំអិនខាងក្នុង (អកប្បិយកុដិ) ភិក្ខុបំអិនខ្លួនឯង ភិក្ខុទទួលរបស់ជាឧគ្គហិត ដែលគេនាំមកអំពីទីនោះ ដែលភិក្ខុទទួលប្រគេនក្នុងវេលាមុនភត្ត វត្ថុនៅក្នុងព្រៃ វត្ថុនៅក្នុងស្រះ ឥឡូវនេះ តថាគតហាមខាទនីយភោជនីយទាំងនោះ តាំងពីថ្ងៃនេះទៅ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុកុំគប្បីបរិភោគនូវខាទនីយភោជនីយជាអន្តោវុត្ថ (ទុកដាក់ខាងក្នុងអកប្បិយកុដិ) អន្តោបក្ក (បំអិនខាងក្នុងអកប្បិយកុដិ) សាមំបក្ក (ភិក្ខុឲ្យឆ្អិនខ្លួនឯង) ឧគ្គហិតប្បដិគ្គហិត (កាន់ជាមុនហើយទើបឲ្យគេប្រគេន) បើភិក្ខុណាបរិភោគ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ម្យ៉ាងទៀត ភិក្ខុឆាន់រួចហើយ ហាមភត្តហើយ កុំគប្បីឆាន់អនតិរិត្តភោជន (ភោជនបោង) គឺខាទនីយភោជនីយដែលទាយកនាំមកអំពីទីនោះ ភិក្ខុទទួលក្នុងវេលាមុនភត្ត វត្ថុដែលតាំងនៅក្នុងព្រៃ វត្ថុដែលតាំងនៅក្នុងស្រះ បើភិក្ខុណាបរិភោគ វិន័យធរត្រូវកាត់សេចក្តីតាមអាបត្តិ ។

(១៣០) សម័យនោះឯង ពួកមនុស្សអ្នកជនបទផ្ទុកអម្បិលខ្លះ ប្រេងខ្លះ អង្ករខ្លះ ខាទនីយាហារខ្លះច្រើនមុខក្នុងរទេះទាំងឡាយ ហើយ

សកដបរិវដ្ដំ ករិត្វា អច្ឆន្តិ យទា បដិបាដឹ លភិស្សាម តទា ភត្តំ ករិស្សាមាតិ ។ មហា ច មេឃោ ឧគ្គតោ ហោតិ ។ អថខោ តេ មនុស្សា យេនាយស្មា អានន្ទោ តេនុបសង្កមឹសុ ឧបសង្កមិត្វា អាយស្មន្តំ អានន្ទំ ឯតទវោចុំ ឥធ ភន្តេ អានន្ទ ពហូ លោណំបិ តេលំបិ តណ្ឌុលំបិ ខាទនីយំបិ សកដេសុ អារោបិតា តិដ្ឋន្តិ មហា ច មេឃោ ឧគ្គតោ កថំ នុ ខោ ភន្តេ អានន្ទ បដិបជ្ជិតព្វន្តិ ។ អថខោ អាយស្មា អានន្ទោ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសិ ។ តេនហិ អានន្ទ សង្ឃោ បច្ចន្តិមំ វិហារំ កប្បិយភូមឹ សម្មន្និត្វា តត្ថ វាសេតុ យំ សង្ឃោ អាកង្ខតិ វិហារំ វា អឌ្ឍយោគំ វា បាសាទំ វា ហម្មិយំ វា គុហំ វា ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ សម្មន្និតព្វោ ។ ព្យត្តេន ភិក្ខុនា បដិពលេន សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមំ វិហារំ

បង្គិលរទេះមកឈប់នៅក្បែរក្លោងទ្វារខាងក្រៅអារាមដោយប៉ងថា យើងទាំងឡាយនឹងបាននូវលំដាប់(ទីកន្លែង)ក្នុងកាលណា យើងនឹងធ្វើភត្ត(ថ្វាយសង្ឃ)ក្នុងកាលនោះ ៗ (ចួនពេលនោះ) មហាមេឃក៏ចូទឹមឡើង ៗ គ្រានោះ ពួកមនុស្សទាំងអម្បាលនោះចូលទៅរកព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅដល់ហើយ ទើបទូលព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុដោយពាក្យដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអានន្ទដ៏ចំរើន មនុស្សអ្នកនៅក្នុងជនបទផ្ទុកអម្បិលខ្លះ ប្រេងខ្លះ អង្ករខ្លះ ខាទនីយាហារខ្លះច្រើនមុខក្នុងរទេះទាំងឡាយ ហើយមកឈប់នៅក្បែរក្លោងទ្វារនេះ ចួនពេលនោះមហាមេឃក៏ចូទឹមឡើង បពិត្រព្រះអានន្ទដ៏ចំរើន មនុស្សអ្នកនៅក្នុងជនបទទាំងនោះ គួរប្រតិបត្តិដូចម្តេចទៅ ៗ គ្រានោះ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុក្រាបទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ៗ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលអានន្ទ ណ្ហើយចុះ បើសង្ឃប្រាថ្នានៅទីណា គឺជាវិហារក្តី អឌ្ឍយោគក្តី ប្រាសាទក្តី ប្រាសាទត្រពិលក្តី គូហាក្តីដែលនៅចុងក្រោយគេ សង្ឃបូរសន្មត(នូវទីនោះ) ឲ្យជាកប្បិយភូមិ ហើយឲ្យអ្នកជនបទទាំងនោះនៅក្នុងទីនោះចុះ ៗ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សង្ឃគប្បីសន្មតយ៉ាងនេះ គឺភិក្ខុជាអ្នកឆ្លាសប្រតិពលគប្បីប្តឹងសង្ឃឲ្យដឹងថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមព្រះសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ បើកម្មមានកាលសមគួរដល់សង្ឃហើយ សង្ឃគប្បីសន្មតវិហារឈ្មោះនេះឲ្យជា

កប្បិយភូមឹ សម្មន្នេយ្យ ។ ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមំ វិហារំ កប្បិយភូមឹ សម្មន្នតិ ។ យស្សាយស្មតោ ខមតិ ឥត្ថន្នាមស្ស វិហារស្ស កប្បិយភូមិយា សម្មតិ សោ តុណ្ហស្ស យស្ស នក្ខមតិ សោ ភាសេយ្យ ។ សម្មតោ សង្ឃេន ឥត្ថន្នាមោ វិហារោ កប្បិយភូមិ ។ ខមតិ សង្ឃស្ស តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។

តេន ខោ បន សមយេន មនុស្សា តត្ថេវ សម្មតិកាយ(១) កប្បិយភូមិយា យាគុយោ បចន្តិ ភត្តានិ បចន្តិ សូបានិ សម្បាទេន្តិ មំសានិ កោដ្ដេន្តិ កដ្ឋានិ ផាលេន្តិ ឧច្ចាសទ្ទំ មហាសទ្ទំ ករោន្តិ ។ អស្សោសិ ខោ ភគវា រត្តិយា បច្ចូសសមយំ បច្ចុដ្ឋាយ ឧច្ចាសទ្ទំ មហាសទ្ទំ កាកោរកសទ្ទំ សុត្វាន អាយស្មន្តំ អានន្ទំ អាមន្តេសិ កិន្នុ ខោ សោ អានន្ទ ឧច្ចាសទ្ទោ មហាសទ្ទោ កាកោរកសទ្ទោតិ ។ ឯតរហិ ភន្តេ មនុស្សា តត្ថេវ សម្មតិកាយ កប្បិយភូមិយា យាគុយោ បចន្តិ ភត្តានិ បចន្តិ សូបានិ សម្បាទេន្តិ

១ ឱ. សម្មុតិយា ។

ភេសជ្ជក្ខន្ធកៈ និទានមនុស្សអ្នកដងបរ និយាយអំពីការសន្មតិកប្បិយភូមិ

កប្បិយភូមិ ៗ នេះជាញត្តិ ៗ បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមព្រះសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ សង្ឃសន្មតវិហារឈ្មោះនេះឲ្យជាកប្បិយភូមិ ៗ ការសន្មតិវិហារឈ្មោះនេះឲ្យជាកប្បិយភូមិ សមគួរដល់លោកដ៏មានអាយុអង្គណា លោកដ៏មានអាយុអង្គនោះគប្បីស្ងៀម បើមិនសមគួរដល់លោកដ៏មានអាយុអង្គណា លោកដ៏មានអាយុអង្គនោះគប្បីនិយាយឡើង ៗ សង្ឃបានសន្មតវិហារឈ្មោះនេះឲ្យជាកប្បិយភូមិហើយ ៗ ការសន្មតិនេះសមគួរដល់សង្ឃ ហេតុនោះទើបសង្ឃស្ងៀមនៅ ៗ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវដំណើរនេះដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ៗ សម័យនោះឯង មនុស្សទាំងឡាយដាំបបរដាំបាយស្ងោរសម្ល ចិញ្ច្រាំសាច់ពុះឧស ធ្វើសំឡេងគឹកកងក្នុងកប្បិយភូមិ ដែលសង្ឃសន្មតឲ្យនោះឯង ៗ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តើនឡើងក្នុងវេលាបច្ចូសសម័យនៃរាត្រីបានឮសំឡេងគឹកកងខ្លាំង ខ្ញៀវខ្ញារ[១] លុះឮហើយទើបទ្រង់ត្រាស់ហៅព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុមកសួរថា ម្នាលអានន្ទ សំឡេងគឹកកងខ្លាំងខ្ញៀវខ្ញារនោះតើជាសំឡេងអ្វី ៗ ព្រះអានន្ទក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ឥឡូវនេះ មនុស្សទាំងឡាយដាំបបរដាំបាយស្ងោ

---

១ សំឡេងដូចក្អែកកញ្ជ្រៀវ ។

មំសានិ កោដ្ដេន្តិ កដ្ឋានិ ផាលេន្តិ សោ ឃសោ ភគវា ឧច្ចាសទ្ទោ មហាសទ្ទោ កាកោរសទ្ទោតិ ។ អថខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ បករណេ ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ ន ភិក្ខវេ សម្មតិកា[១] កប្បិយភូមិ បរិភុញ្ជិតព្វា យោ បរិភុញ្ជេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស អនុជានាមិ ភិក្ខវេ តិស្សោ កប្បិយភូមិយោ ឧស្សាវនន្តិកំ គោនិសាទិកំ គហបតិកន្តិ[២] ។ តេន ខោ បន សមយេន អាយស្មា យសោជោ គិលានោ ហោតិ ។ តស្សត្ថាយ ភេសជ្ជានិ អាហរិយន្តិ ។ តានិ ភិក្ខូ ពហិ វាសេន្តិ ។ ឧក្កបិណ្ឌកាបិ ខាទន្តិ ចោរាបិ ហរន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ

---

១ ឱ. សម្មុតី ។ ២ ឱ. គហបតិន្តិ ។

សមុចិញ្ញាសាចពុះឧស្សត្តកប្បិយភូមិ ដែលសង្ឃសន្មតនោះឯង បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ សំឡេងគឹកកងខ្លាំងខ្ញៀវខ្ញារនោះជាសំឡេងនុ៎ះឯង ។ ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ទើបព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ធ្វើធម្មីកថា ហើយទ្រង់ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកទ្រង់បញ្ញត្តថា ម្នាលភិក្ខុទាំង-ឡាយ ភិក្ខុមិនគួរប្រើប្រាស់នូវកប្បិយភូមិ ដែលសង្ឃសន្មតទេ ភិក្ខុណាប្រើប្រាស់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតនូវកប្បិយភូមិបីយ៉ាង គឺឧស្សាវនន្តិកា(១) ១ គោនិសាទិកា(២) ១ គហបតិ-កា(៣) ១ ។ សម័យនោះឯង យសោជភិក្ខុដ៏មានអាយុមានជម្ងឺ ។ មនុស្សទាំងឡាយនាំភេសជ្ជៈដើម្បីប្រយោជន៍ដល់លោកនោះ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយទុកដាក់ភេសជ្ជទាំងនោះខាងក្រៅ (លំនៅ) ។ សត្វតូច ៗ (មានកណ្ដុរ) ជាដើម ទំពាស៊ីខ្លះ ពួកចោរលួចយកទៅខ្លះ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលរឿងនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា

---

១ អដ្ឋកថា កប្បិយកុដិដែលសង្ឃសូត្រព្រមគ្នាថា កប្បិយកុដិ ករោម យើងទាំងឡាយធ្វើកប្បិយកុដិដូច្នេះបីដង ហើយកសាងឡើង ឈ្មោះថា ឧស្សាវនន្តិកា ។ ២ ខ្ទមតូច ឬរោងតូចដែលចាស់គ្រាំគ្រាដូចរោងគោ គួរជាកប្បិយកុដិបាន ឈ្មោះថា គោនិសាទិកា ៗ មានពីរយ៉ាង គឺ សេនាសនៈដែលគ្មានរបង ឬជញ្ជាំង ឈ្មោះថា អារាមគោនិសាទិកា ១ សេនាសនៈទាំងអស់ដែលមានរបង ឬជញ្ជាំងខ្លះក្តី មិនមានខ្លះក្តី ឈ្មោះថា វិហារគោនិសាទិកា ១ ។ ៣ មនុស្សទាំងឡាយកសាងអាវាសហើយគេនិយាយថា សូមលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ប្រើប្រាស់នូវ (កប្បិយកុដិ) នេះចុះ កប្បិយកុដិនេះឈ្មោះថា គហបតិកា ។

ភិក្ខវេ សម្មុតិកំ(១) កប្បិយភូមិំ បរិភុញ្ជិតុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ចតស្សោ កប្បិយភូមិយោ ឧស្សាវនន្តិកំ គោនិសាទិកំ គហបតិកំ សម្មុតិកន្តិ ។

[១៣១] តេន ខោ បន សមយេន ភទ្ទិយេ នគរេ(២) មេណ្ឌកោ គហបតិ បដិវសតិ ។ តស្ស ឯវរូបោ ឥទ្ធានុភាវោ ហោតិ សីសំ នហាយិត្វា ធញ្ញាគារំ សម្មជ្ជាបេត្វា ពហិទ្វារេ និសីទតិ ។ អន្តលិក្ខា ធញ្ញស្ស ធារា ឱបតិត្វា ធញ្ញាគារំ បូរេតិ ។ ភរិយាយ ឯវរូបោ ឥទ្ធានុភាវោ ហោតិ ឯកំយេវ អាឡ្ហកថាលិកំ ឧបនិសីទិត្វា ឯកញ្ច សូបភិញ្ជកំ(៣) ទាសកម្មករបោរិសំ ភត្តេន បរិវិសតិ ។ ន តាវ តំ ខីយតិ យាវ សា ន វុដ្ឋាតិ ។ បុត្តស្ស ឯវរូបោ ឥទ្ធានុភាវោ ហោតិ ឯកំយេវ សហស្សត្ថវិកំ គហេត្វា ទាសកម្មករបោរិសស្ស ឆម្មាសិកំ វេតនំ ទេតិ ។ ន តាវ តំ ខីយតិ យាវស្ស

---

១ ឱ. សម្មុតឹ ។ ២ ឱ. ភទ្ទិយនគរេ ។ ៣ ឱ. សូបព្យញ្ជនកំ ។

ភេសជ្ជក្ខន្ធកៈ កប្បិយភូមិ ៤ យ៉ាង និងកថាមេណ្ឌកគហបតិ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យអ្នកទាំងឡាយប្រើប្រាស់នូវកប្បិយភូមិ ដែលសង្ឃសន្មតឲ្យ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតនូវកប្បិយភូមិ ៤ យ៉ាង គឺ ឧស្សាវនន្តិកា ១ គោនិសាទិកា ១ គហបតិកា ១ សម្មតិកា[១] ១ ។

(១៣១) សម័យនោះឯង មេណ្ឌកគហបតិនៅអាស្រ័យក្នុងក្រុងភទ្ទិយៈ ។ សេដ្ឋីនោះមានឥទ្ធានុភាពខាងឯកក់សិរៈនូវសើស (ក្បាល) រួចប្រើគេឲ្យបោសជង្រុកស្រូវហើយទើបអង្គុយខាងក្រៅទ្វារ ។ ធារស្រូវក៏ស្រាប់តែធ្លាក់ចុះមកអំពីអាកាសពេញទាំងជង្រុក ។ ឯភរិយា (របស់សេដ្ឋីនោះ) មានឥទ្ធានុភាពខាងឯចូលទៅអង្គុយជិតថាសមួយមានចំណុះមួយអាឡ្ហក[២] ទើបថាសមួយស្រាប់ដាក់សម្លនឹងម្ហូបគ្រៀមហើយអង្គាសនូវបុរសជាទាសកម្មករដោយភត្ត ។ បើសេដ្ឋីភរិយាមិនទាន់ក្រោកឡើង ភត្តនោះក៏មិនរបេះអស់ទៅ ។ កូនប្រុស (របស់សេដ្ឋីនោះ) មានឥទ្ធានុភាព ខាងឯកាន់យកថង់មានចំណុះមួយពាន់ (កហាបណៈ) ហើយឲ្យរង្វាន់ដល់បុរសជាទាសកម្មករអស់ប្រាំមួយខែ ។ បើថង់នៅតែក្នុងដៃរបស់

---

១ ភូមិដែលសង្ឃប្រកាសដោយញត្តិទុតិយកម្មសន្មតឲ្យជាកប្បិយភូមិ ហៅថា សម្មតិកា ។

២ បួននាឡិជាមួយអាឡ្ហក ។

ហត្ថគតា ។ សុណិសាយ ឯវរូបោ ឥទ្ធានុភាវោ ហោតិ ឯកំយេវ ចតុទោណិកំ បិដកំ ឧបនិសីទិត្វា ទាស-កម្មករបោរិសស្ស ឆម្មាសិកំ ភត្តំ ទេតិ ។ ន តាវ តំ ខីយតិ យាវ សា ន វុដ្ឋាតិ ។ ទាសស្ស ឯវរូបោ ឥទ្ធានុភាវោ ហោតិ ឯកេន នង្គលេន កសន្តស្ស សត្ត សីតាយោ គច្ឆន្តិ ។ អស្សោសិ ខោ រាជា មាគ-ធោ សេនិយោ ពិម្ពិសារោ អម្ហាកំ កិរ វិជិតេ ភទ្ទិយេ នគរេ មេណ្ឌកោ គហបតិ បដិវសតិ តស្ស ឯវរូបោ ឥទ្ធានុភាវោ សីសំ នហាយិត្វា ធញ្ញាគារំ សម្មជ្ជាបេត្វា ពហិទ្វារេ និសីទតិ អន្តលិក្ខា ធញ្ញស្ស ធារា ឱបតិត្វា ធញ្ញាគារំ បូរេតិ ភរិយាយ ឯវរូបោ ឥទ្ធានុភាវោ ឯកំ-យេវ អាឡ្ហកថាលិកំ ឧបនិសីទិត្វា ឯកញ្ច សូប-ភិញ្ជនកំ ទាសកម្មករបោរិសំ ភត្តេន បរិវិសតិ ន តាវ តំ ខីយតិ យាវ សា ន វុដ្ឋាតិ បុត្តស្ស ឯវរូបោ ឥទ្ធា-នុភាវោ ឯកំយេវ សហស្សត្ថវិកំ គហេត្វា ទាសកម្ម-

សេដ្ឋីបុត្តនោះដរាបណា រង្វាន់នោះក៏មិនចេះអស់ទៅដរាបនោះៗ កូនប្រសាស្រី(របស់សេដ្ឋីនោះ)មានឥទ្ធានុភាពខាងឯមុខការចូលទៅអង្គុយជិតកញ្ឆេមួយមានចំណុះ៤ទោណ[1] ហើយឲ្យកត្តុដល់បុរសជាទាសកម្មករអស់ប្រាំមួយខែ ។ បើកូនប្រសាស្រីរបស់សេដ្ឋីនោះមិនទាន់ក្រោកឡើងដរាបណា កត្តុនោះក៏មិនចេះអស់ទៅដរាបនោះៗ ខ្ញុំប្រុស(របស់សេដ្ឋីនោះ)មានឥទ្ធានុភាពខាងឯមុខការភ្ជួរស្រែដោយនង្គ័លតែមួយ មានអាចបំណះប្រាំពីរបែកចេញទៅ ។ ព្រះបាទមាគធសេនិយពិម្ពិសារបានឮដំណឹងថា មេណ្ឌកគហបតីនៅក្នុងក្រុងភទ្ទិយៈ ក្នុងដែនរបស់យើង (នេះ) ថាមានឥទ្ធានុភាពខាងឯកក់ដំរះទូវសើសៈ រួចប្រើគេឲ្យប្រាសជង្រុកស្រូវហើយទើបអង្គុយខាងក្រៅទ្វារ ធារស្រូវក៏ធ្លាក់ចុះមកពីអាកាសពេញទាំងជង្រុកបាន ភរិយារបស់សេដ្ឋីនោះមានឥទ្ធានុភាពខាងឯចូលទៅអង្គុយជិតថាសមួយមានចំណុះមួយអាឡ្ហក ទឹងចាសមួយសម្រាប់ដាក់សម្លទឹងម្ហូបក្រៀម ហើយអង្គាសទូវបុរសជាទាសកម្មករដោយកត្តុ បើសេដ្ឋីភរិយានោះមិនទាន់ក្រោកឡើងដរាបណា កត្តុនោះក៏មិនចេះអស់ទៅដរាបនោះ កូនប្រុសរបស់សេដ្ឋីនោះមានឥទ្ធានុភាពខាងឯកាន់យកថង់មាន

---

១ បួនអាឡ្ហកជា មួយទោណគឺ ១៦ នាឡិ ។

ការបោរិសស្ស ឆម្មាសិកំ វេតនំ ទេតិ ន តាវ ខីយតិ យាវស្ស ហត្ថគតា សុណិសាយ អយមេវរូបោ ឥទ្ធានុភាវោ ឯកំយេវ ចតុទ្ទោណិកំ បិដកំ ឧបនិសីទិត្វា ទាសកម្មការបោរិសស្ស ឆម្មាសិកំ ភត្តំ ទេតិ ន តាវ ខីយតិ យាវ សា ន វុដ្ឋាតិ ទាសស្ស អយមេវរូបោ ឥទ្ធានុភាវោ ឯកេន នង្គលេន កសន្តស្ស សត្ត សីតាយោ គច្ឆន្តីតិ ។ អថខោ រាជា មាគធោ សេនិយោ ពិម្ពិសារោ អញ្ញតរំ សព្វត្ថកំ មហាមត្តំ អាមន្តេសិ អម្ហាកំ កិរ ភណេ វិជិតេ ភទ្ទិយេ នគរេ មេណ្ឌកោ គហបតិ បដិវសតិ តស្ស អយមេវរូបោ ឥទ្ធានុភាវោ សីសំ នហាយិត្វា ធញ្ញាគារំ សម្មជ្ជាបេត្វា ពហិទ្វារេ និសីទតិ អន្តលិក្ខា ធញ្ញស្ស ធារា ឱបតិត្វា ធញ្ញាគារំ បូរេតិ ។ បេ ។ ទាសស្ស អយមេវរូបោ ឥទ្ធានុភាវោ ឯកេន នង្គលេន កសន្តស្ស សត្ត សីតាយោ គច្ឆន្តិ គច្ឆ ភណេ ជានាហិ យថា មយា សាមំ ទិដ្ឋោ ឯវំ តវ ទិដ្ឋោ ភវិស្សតីតិ ។ ឯវំ ទេវាតិ ខោ សោ មហាមត្តោ រញ្ញោ មាគធស្ស សេនិយស្ស ពិម្ពិសារស្ស បដិស្សុណិត្វា

ចំណុះមួយពាន់កហាបណៈហើយឲ្យស្ងោន់ដល់បុរសជាទាសកម្មករអស់ប្រាំមួយខែ បើថង់នៅតែក្នុងដៃរបស់សេដ្ឋីបុត្តនោះដរាបណា ស្ងោន់នោះក៏មិនចេះអស់ទៅដរាបនោះ កូនប្រសាស្រីរបស់សេដ្ឋីនោះមានឥទ្ធានុភាពខាងឯចូលទៅអង្គុយជិតកញ្ជើមួយមានចំណុះ៤ទោណៈហើយឲ្យភត្តដល់បុរសជាទាសកម្មករអស់ប្រាំមួយខែ បើកូនប្រសាស្រីសេដ្ឋីនោះមិនទាន់ក្រោកឡើងដរាបណា ភត្តនោះក៏មិនចេះអស់ទៅដរាបនោះ ខ្ញុំប្រុសរបស់សេដ្ឋីនោះមានឥទ្ធានុភាពខាងឯការភ្ជួរស្រែដោយនង្គ័លតែមួយ មានអាចបំណះប្រាំពីរបែកចេញទៅ ៗ ទើបព្រះបាទមាគធសេនិយពិម្ពិសារទ្រង់ហៅនូវសព្វត្ថកមហាមាត្យ[១]ម្នាក់មកហើយទ្រង់មានព្រះឱង្ការថា នែនាយ ឮថាមេណ្ឌកគហបតិនៅក្នុងក្រុងភទ្ទិយៈ ក្នុងដែនរបស់យើង (នេះ) មានឥទ្ធានុភាពខាងឯកក់ដំរះនូវសីសៈ រួចប្រើគេឲ្យបោសជង្រុកស្រូវហើយអង្គុយខាងក្រៅទ្វារ ធារស្រូវស្រាប់តែធ្លាក់ចុះមកអំពីអាកាសពេញទាំងជង្រុក ៗ បេ ៗ ខ្ញុំប្រុសរបស់សេដ្ឋីនោះមានឥទ្ធានុភាពខាងឯការភ្ជួរស្រែដោយនង្គ័លតែមួយ មានអាចបំណះប្រាំពីរបែកចេញទៅ នែនាយ អ្នកចូរទៅឲ្យដឹងការ(បើ)អ្នកឃើញហើយដូចជាយើងឃើញខ្លួនឯងដែរ ៗ មហាមាត្យនោះទទួលព្រះរាជឱង្ការនៃព្រះបាទមាគធសេនិយពិម្ពិសារ

---

១ អមាត្យអ្នកសម្រេចរាជការទាំងអស់ ។

ចតុរង្គិនិយា សេនាយ យេន ភទ្ទិយំ តេន បាយាសិ អនុបុព្វេន យេន ភទ្ទិយំ យេន មេណ្ឌកោ គហបតិ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា មេណ្ឌកំ គហបតឹ ឯតទវោច អហញ្ហិ គហបតិ រញ្ញោ អាណត្តោ អម្ហាកំ កិរ ភណេ វិជិតេ ភទ្ទិយេ នគរេ មេណ្ឌកោ គហបតិ បដិវសតិ តស្ស ឯវរូបោ ឥទ្ធានុភាវោ សីសំ នហាយិត្វា ធញ្ញាគារំ សម្មជ្ជាបេត្វា ពហិទ្វារេ និសីទតិ អន្តលិក្ខា ធញ្ញស្ស ធារា ឱបតិត្វា ធញ្ញាគារំ បូរេតិ ។បេ។ ទាសស្ស ឯវរូបោ ឥទ្ធានុភាវោ ឯកេន នង្គលេន កសន្តស្ស សត្ត សីតាយោ គច្ឆន្តិ គច្ឆ ភណេ ជានាហិ យថា មយា សាមំ ទិដ្ឋោ ឯវំ តវ ទិដ្ឋោ ភវិស្សតីតិ បស្សាម តេ គហបតិ ឥទ្ធានុភាវន្តិ ។ អថខោ មេណ្ឌកោ គហបតិ សីសំ នហាយិត្វា ធញ្ញាគារំ សម្មជ្ជាបេត្វា ពហិទ្វារេ និសីទិ ។ អន្តលិក្ខា ធញ្ញស្ស ធារា ឱបតិត្វា ធញ្ញាគារំ បូរេសិ ។ ទិដ្ឋោ តេ គហបតិ ឥទ្ធានុភាវោ ភរិយាយ តេ ឥទ្ធានុភាវំ បស្សាមាតិ(១) ។ អថខោ មេណ្ឌកោ គហបតិ

---

១ ឱ. បស្សិស្សាមាតិ ។

ដោយពាក្យដូច្នេះថា យ៉ាងហ្នឹងហើយព្រះសម្មតិទេព ហើយត្រាច់សំដៅទៅកាន់ក្រុងភទ្ទិយៈតាមលំដាប់ ជាមួយនឹងសេនាមានអង្គ ៤ ចូលទៅរកមេណ្ឌកគហបតិ លុះចូលទៅដល់ហើយទើបនិយាយនឹងមេណ្ឌកគហបតិថា នែគហបតិ យើងនេះឯងព្រះរាជាទ្រង់ត្រាស់បង្គាប់មកថា ម្នាលនាយ ឮថាមេណ្ឌកគហបតិនៅក្នុងក្រុងភទ្ទិយៈក្នុងដែនរបស់យើង (នេះ) មានឥទ្ធានុភាពខាងឯកក់ដំរះទូវសីសៈរួចប្រើគេឲ្យបោសជង្រុកស្រូវហើយទើបអង្គុយខាងក្រៅទ្វារ ធារស្រូវក៏ស្រាប់តែធ្លាក់ចុះមកអំពីអាកាសពេញទាំងជង្រុក ។ បេ ។ ខ្ញុំប្រុសរបស់សេដ្ឋីនោះមានឥទ្ធានុភាពខាងឯកិច្ចការភ្ជួរស្រែដោយនង្គ័លតែមួយ មានអាចម៍បំណះប្រាំពីរបែកចេញទៅ នែនាយ អ្នកចូរទៅឲ្យដឹងការ(បើ)អ្នកឃើញហើយ ដូចជាយើងឃើញខ្លួនឯងដែរ ម្នាលគហបតិ ឥឡូវនេះ យើងចង់ឃើញឥទ្ធានុភាពរបស់អ្នក ។ គ្រានោះមេណ្ឌកគហបតិកក់ដំរះទូវសីសៈរួចប្រើគេឲ្យបោសជង្រុកស្រូវហើយទើបអង្គុយខាងក្រៅទ្វារ ធារស្រូវក៏ស្រាប់តែធ្លាក់ចុះមកអំពីអាកាសពេញទាំងជង្រុក ។ មហាមាត្យនិយាយថា ម្នាលគហបតិ ឥទ្ធានុភាពរបស់អ្នក យើងក៏បានឃើញហើយ តែយើងចង់ឃើញឥទ្ធានុភាពភរិយារបស់អ្នកទៀត ។ ទើបមេណ្ឌកគហបតិបង្គាប់ទៅភរិយាថា

ភរិយំ អាណាបេសិ តេនហិ ចតុរង្គិនឹ សេនំ ភត្តេន បរិវិសាតិ[១] ។ អថខោ មេណ្ឌកស្ស គហបតិស្ស ភរិយា ឯកំយេវ អាឡ្ហកថាលិកំ ឧបនិសីទិត្វា ឯកញ្ច សូបព្យញ្ជនកំ ចតុរង្គិនឹ សេនំ ភត្តេន បរិវិសិ ។ ន តាវ តំ ខីយតិ យាវ សា ន វុដ្ឋាតិ ។ ទិដ្ឋោ តេ គហបតិ ភរិយាយ ឥទ្ធានុភាវោ បុត្តស្ស តេ ឥទ្ធានុភាវំ បស្សិស្សាមាតិ ។ អថខោ មេណ្ឌកោ គហបតិ បុត្តំ អាណាបេសិ តេនហិ ចតុរង្គិនិយា សេនាយ ឆម្មាសិកំ វេតនំ ទេហីតិ ។ អថខោ មេណ្ឌកស្ស គហបតិស្ស បុត្តោ ឯកំយេវ សហស្សត្ថវិកំ គហេត្វា ចតុរង្គិនិយា សេនាយ ឆម្មាសិកំ វេតនំ អទាសិ ។ ន តាវ តំ ខីយតិ យាវស្ស ហត្ថគតា ។ ទិដ្ឋោ តេ គហបតិ បុត្តស្ស ឥទ្ធានុភាវោ សុណិសាយ តេ ឥទ្ធានុភាវំ បស្សិស្សាមាតិ ។ អថខោ មេណ្ឌកោ គហបតិ សុណិសំ អាណាបេសិ តេនហិ ចតុរង្គិនិយា សេនាយ ឆម្មាសិកំ ភត្តំ ទេហីតិ ។ អថខោ មេណ្ឌកស្ស គហបតិស្ស សុណិសា ឯកំយេវ

---

១ ឱ. បរិវិសាហីតិ ។

នែនាង បើដូច្នោះ ចូរនាងអង្គាសនូវសេនាមានអង្គ ៤ ដោយកត្តចុះ ៗ លំដាប់នោះ ភរិយារបស់មេណ្ឌកគហបតិចូលទៅអង្គុយជិតថាសមានចំណុះមួយអាឡ្ហក នឹងថាសមួយសម្រាប់ដាក់សម្លនឹងម្ហូបក្រៀម ហើយអង្គាសនូវសេនាមានអង្គ ៤ ដោយកត្ត ៗ សេដ្ឋិភរិយានោះមិនទាន់ក្រោកឡើងដរាបណា កត្តនោះក៏មិនចេះអស់ទៅដរាបនោះ ៗ មហាមាត្យនិយាយថា ម្នាលគហបតិ ឥទ្ធានុភាពភរិយារបស់អ្នកយើងបានឃើញហើយ តែយើងចង់ឃើញឥទ្ធានុភាពកូនប្រុសរបស់អ្នកទៀត ៗ ទើបមេណ្ឌកគហបតិបង្គាប់ទៅកូនប្រុសថា នែកូន បើដូច្នោះ អ្នកចូរឲ្យរង្វាន់ដល់សេនាមានអង្គ ៤ អស់ប្រាំមួយខែចុះ ៗ លំដាប់នោះ កូនរបស់មេណ្ឌកគហបតិ កាន់យកថង់មានចំណុះមួយពាន់កហាបណៈ ហើយឲ្យរង្វាន់ដល់សេនាមានអង្គ ៤ អស់ប្រាំមួយខែ ៗ ថង់នៅក្នុងដៃរបស់សេដ្ឋិបុត្តនោះដរាបណា រង្វាន់នោះក៏មិនចេះអស់ទៅដរាបនោះ ៗ មហាមាត្យនិយាយថា ម្នាលគហបតិ ឥទ្ធានុភាពកូនប្រុសរបស់អ្នកយើងបានឃើញហើយ តែយើងចង់ឃើញឥទ្ធានុភាពកូនប្រសាស្រីរបស់អ្នកទៀត ៗ ទើបមេណ្ឌកគហបតិបង្គាប់ទៅកូនប្រសាស្រីថា នែនាង បើដូច្នោះ នាងចូរឲ្យនូវកត្តដល់សេនាមានអង្គ ៤ អស់ប្រាំមួយខែចុះ ៗ លំដាប់នោះ កូនប្រសាស្រីរបស់មេណ្ឌកគហបតិចូលទៅអង្គុយជិតកញ្ជើមួយមាន

ចតុទោណិកំ បិដកំ ឧបនិសីទិត្វា ចតុរង្គិនិយា សេ-
នាយ ធញ្ញាសិកំ កត្វា អគមាសិ ។ ន តាវ តំ ខីយតិ
យាវ សា ន វុដ្ឋាតិ ។ ទិដ្ឋោ តេ គហបតិ សុណិសា-
យ ឥទ្ធានុភាវោ ទាសស្ស តេ ឥទ្ធានុភាវំ បស្សាមាតិ ។
មយ្ហំ ខោ សាមិ ទាសស្ស ឥទ្ធានុភាវោ ខេត្តេ បស្សិ-
តព្វោតិ ។ អលំ គហបតិ ទិដ្ឋោ តេ ទាសស្សាបិ ឥទ្ធានុ-
ភាវោតិ ។ អថខោ សោ មហាមត្តោ ចតុរង្គិនិយា សេ-
នាយ បុនទេវ រាជគហំ បច្ចាគច្ឆិ យេន រាជា មាគធោ
សេនិយោ ពិម្ពិសារោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា រញ្ញោ
មាគធស្ស សេនិយស្ស ពិម្ពិសារស្ស ឯតមត្ថំ អារោ-
ចេសិ ។

(១៣២) អថខោ ភគវា វេសាលិយំ យថាភិរន្តំ
វិហរិត្វា យេន ភទ្ទិយំ តេន ចារិកំ បក្កាមិ មហតា
ភិក្ខុសង្ឃេន សទ្ធឹ អឌ្ឍតេលសេហិ ភិក្ខុសតេហិ ។
អថខោ ភគវា អនុបុព្វេន ចារិកំ ចរមានោ យេន ភទ្ទិយំ
តទវសរិ ។ តត្រ សុទំ ភគវា ភទ្ទិយេ វិហរតិ ជាតិ

បំណុះ ៤ ទោណ ហើយឲ្យនូវភត្តដល់សេនាមានអង្គ ៤ អស់ប្រាំមួយខែ ។ កូនប្រសាស្រីរបស់សេដ្ឋីនោះមិនទាន់ក្រោកឡើងដរាបណា ភត្តនោះក៏មិនចេះអស់ទៅដរាបនោះ ។ មហាមាត្យនិយាយថា ម្នាលគហបតិ ឥទ្ធានុភាពកូនប្រសាស្រីរបស់អ្នក យើងបានឃើញហើយ យើងចង់ឃើញឥទ្ធានុភាពខ្ញុំប្រុសរបស់អ្នកទៀត ។ មេណ្ឌកគហបតិនិយាយតបថា បពិត្រអ្នកជាម្ចាស់ ឯឥទ្ធានុភាពខ្ញុំប្រុសរបស់ខ្ញុំ អ្នកត្រូវឃើញក្នុងស្រែ (ឯណោះ) ។ មហាមាត្យក៏និយាយថា ម្នាលគហបតិ ណ្ហើយចុះ ឯឥទ្ធានុភាពខ្ញុំប្រុសរបស់អ្នក (ទុកដូចជា) យើងបានឃើញហើយដែរ ។ លំដាប់នោះ មហាមាត្យនោះត្រឡប់មកកាន់ក្រុងរាជគ្រឹះវិញព្រមដោយសេនាមានអង្គ ៤ ចូលទៅគាល់ព្រះបាទមាគធសេនិយពិម្ពិសារ លុះចូលទៅដល់ហើយទើបក្រាបទូលដំណើរនុ៎ះដល់ព្រះបាទមាគធសេនិយ ពិម្ពិសារ (ដោយសព្វគ្រប់) ។

(១៣២) គ្រានោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងក្រុងវេសាលីគួរតាមព្រះអធ្យាស្រ័យហើយ ទ្រង់ចៀសចេញទៅកាន់ចារិកក្នុងក្រុងភទ្ទិយៈ ជាមួយនឹងភិក្ខុសង្ឃជាច្រើន គឺភិក្ខុមួយពាន់ពីររយហាសិបរូប ។ ក្នុងកាលនោះ កាលព្រះមានព្រះភាគត្រាច់ទៅកាន់ចារិកដោយលំដាប់ ក៏យាងតម្រង់ទៅកាន់ក្រុងភទ្ទិយៈនោះ ។ បានឮថា ព្រះមានព្រះភាគគង់

យាវនេ ។ អស្សោសិ ខោ មេណ្ឌកោ គហបតិ សម-
ណោ ខលុ ភោ គោតមោ សក្យបុត្តោ សក្យកុលា
បព្ពជិតោ ភទ្ទិយំ អនុប្បត្តោ ភទ្ទិយេ វិហរតិ ជាតិ-
យាវនេ តំ ខោ បន ភវន្តំ គោតមំ ឯវំកល្យាណោ
កិត្តិសទ្ទោ អព្ភុគ្គតោ ឥតិបិ សោ ភគវា អរហំ សម្មា-
សម្ពុទ្ធោ វិជ្ជាចរណសម្បន្នោ សុគតោ លោកវិទូ អ-
នុត្តរោ បុរិសទម្មសារថិ សត្ថា ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធោ

ក្នុងព្រៃម្រិះ ទៀបក្រុងភទ្ទិយៈនោះ ៗ មេណ្ឌកគហបតិបានឮច្បាស់ (នូវ
ដំណឹងនោះហើយ ទើបប្រកាសសេចក្តីថា) ម្នាលគ្នាយើង បានឮថា ព្រះ
សមណគោតមជាសក្យបុត្រ ចេញចាកសក្យត្រកូលទៅទ្រង់ព្រះផ្នួស
ឥឡូវស្តេចមកដល់ក្រុងភទ្ទិយៈដោយលំដាប់ ហើយគង់ក្នុងព្រៃម្រិះ ទៀប
ក្រុងភទ្ទិយៈ កិត្តិសព្ទដ៏ពីរោះរបស់ព្រះគោតមដ៏ចំរើននោះ ឮខ្ចរខ្ចាយសុះ
សាយយ៉ាងនេះថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគនោះព្រះអង្គទ្រង់ព្រះនាមថា អរហំ
ព្រោះព្រះអង្គឆ្ងាយចាកសេចក្តីសៅហ្មងគ្រប់យ៉ាង ថា សម្មាសម្ពុទ្ធោ
ព្រោះព្រះអង្គត្រាស់ដឹងនូវញេយ្យធម៌ទាំងពួងដោយប្រពៃចំពោះព្រះអង្គ
ថា វិជ្ជាចរណសម្បន្នោ ព្រោះព្រះអង្គបរិបូណ៌ដោយវិជ្ជានឹងចរណៈ គឺ
សេចក្តីចេះដឹងនឹងក្រិត្យដែលបុគ្គលគប្បីប្រព្រឹត្ត ថា សុគតោ ព្រោះព្រះ
អង្គមានដំណើរល្អទៅកាន់ព្រះនិព្វាន ថា លោកវិទូ ព្រោះព្រះអង្គជ្រាប
ច្បាស់នូវត្រៃលោក ថា អនុត្តរោ ព្រោះព្រះអង្គប្រសើរដោយសីលាទិគុណ
រកបុគ្គលណាមួយស្មើគ្មាន ថា បុរិសទម្មសារថិ ព្រោះព្រះអង្គជាអ្នកទូន្មាន
នូវបុរសដែលគួរទូន្មានបាន ថា សត្ថាទេវមនុស្សានំ ព្រោះព្រះអង្គជាគ្រូ
នៃទេវតានឹងមនុស្សទាំងឡាយ ថា ពុទ្ធោ ព្រោះព្រះអង្គបានត្រាស់ដឹងនូវ

ភគវា សោ ឥមំ លោកំ សទេវកំ សមារកំ សព្រហ្មកំ សស្សមណព្រាហ្មណឹ បជំ សទេវមនុស្សំ សយំ អភិញ្ញា សច្ឆិកត្វា បវេទេតិ សោ ធម្មំ ទេសេតិ អាទិកល្យាណំ មជ្ឈេកល្យាណំ បរិយោសានកល្យាណំ សាត្ថំ សព្យញ្ជនំ(១) កេវលបរិបុណ្ណំ បរិសុទ្ធំ ព្រហ្មចរិយំ បកាសេតិ សាធុ ខោ បន តថារូបានំ អរហតំ ទស្សនំ ហោតីតិ ។ អថខោ មេណ្ឌកោ គហបតិ ភទ្រានិ ភទ្រានិ យានានិ យោជាបេត្វា ភទ្រំ ភទ្រំ យានំ អភិរូហិត្វា ភទ្រេហិ ភទ្រេហិ យានេហិ ភទ្ទិយា និយ្យាសិ ភគវន្តំ ទស្សនាយ ។ អទ្ទសំសុ ខោ សម្ពហុលា តិត្ថិយា មេណ្ឌកំ គហបតឹ ទូរតោវ អាគច្ឆន្តំ ទិស្វាន មេណ្ឌកំ គហបតឹ ឯតទវោចុំ កហំ ត្វំ គហបតិ គច្ឆសីតិ ។ គច្ឆាមហំ ភន្តេ សមណំ គោតមំ ទស្សនាយាតិ ។ កឹ បន ត្វំ គហបតិ កិរិយវាទោ សមានោ អកិរិយវាទំ សមណំ គោតមំ ទស្សនាយ ឧបសង្កមិស្សសិ សមណោ ហិ គហបតិ គោតមោ អកិរិយវាទោ អកិរិយាយ ធម្មំ ទេសេតិ តេន

---

១ ឱ. សាត្ថំ សព្យញ្ជនំ ។

អរិយសច្ចធម៌ ថា ភគវា ព្រោះព្រះអង្គលែងវិលត្រឡប់មកកាន់ភពថ្មីទៀត ព្រះអង្គបានត្រាស់ដឹង បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវព្រះនិព្វានចំពោះព្រះអង្គ ហើយញុំាងលោកនេះព្រមទាំងទេវលោក មារលោក ព្រហ្មលោក ញុំាងពពួកសត្វ ព្រមទាំងសមណៈនិងព្រាហ្មណ៍ ទាំងមនុស្សជាសម្មតិទេព និងមនុស្សដ៏សេសឲ្យបានត្រាស់ដឹងផង ព្រះអង្គទ្រង់សំដែងធម៌ពីរោះបទដើម ពីរោះបទកណ្តាល និងពីរោះបទចុង ព្រះអង្គប្រកាសនូវព្រហ្មចរិយធម៌ ព្រមទាំងអត្ថនិងព្យញ្ជនៈដ៏ពេញបរិបូណ៌បរិសុទ្ធអស់ដើង ក៏ដំណើរដែលបានឃើញបានជួបនឹងព្រះអរហន្តទាំងឡាយ មានសភាពយ៉ាងនោះជាការប្រពៃពេក ។ លំដាប់នោះមេណ្ឌកគហបតិឲ្យមនុស្សទឹមយានដ៏ល្អ ៗ ឡើងជិះយានដ៏ល្អ ៗ មានយានដ៏ល្អ ៗ បរចេញទៅពីក្រុងភទ្ទិយៈដើម្បីគាល់ព្រះមានព្រះភាគ ។ ពួកតិរ្ថិយជាច្រើនរូបបានឃើញមេណ្ឌកគហបតិកំពុងមកពីចម្ងាយលុះឃើញហើយបាននិយាយពាក្យនេះនឹងមេណ្ឌកគហបតិថា នែគហបតិ អ្នកទៅណា ។ មេណ្ឌកគហបតិនិយាយថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ខ្ញុំទៅគាល់ព្រះសមណគោតម ។ ពួកតិរ្ថិយនិយាយថា នែគហបតិ អ្នកឯងជាកិរិយវាទ (អ្នកពោលពាក្យថាត្រូវធ្វើកិច្ចការ) នឹងចូលទៅគាល់សមណគោតមជាអកិរិយវាទ (អ្នកពោលពាក្យឃាត់កិច្ចការថាមិនត្រូវធ្វើ) ដូចម្តេចបាន គហបតិ ព្រោះសមណគោតមជាអកិរិយវាទ សំដែងធម៌តាមបែបអកិរិយវាទ

ច សាវកេ វិនេតីតិ ។ អថខោ មេណ្ឌកស្ស គហបតិស្ស ឯតទហោសិ និស្សំសយំ ខោ សោ ភគវា អរហំ សម្មាសម្ពុទ្ធោ ភវិស្សតិ យថយិមេ តិត្ថិយា ឧស្សូយន្តីតិ[១] យាវតិកា យានស្ស ភូមិ យានេន គន្ត្វា យានា បច្ចោរោហិត្វា បត្តិកោ វ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នស្ស ខោ មេណ្ឌកស្ស គហបតិស្ស ភគវា អនុបុព្វិកថំ កថេសិ សេយ្យថីទំ ទានកថំ សីលកថំ សគ្គកថំ កាមានំ អាទីនវំ ឱការំ សង្កិលេសំ នេក្ខម្មេ អានិសំសំ បកាសេសិ ។ យទា ភគវា អញ្ញាសិ មេណ្ឌកំ គហបតឹ កល្លចិត្តំ មុទុចិត្តំ វិនីវរណចិត្តំ ឧទគ្គចិត្តំ បសន្នចិត្តំ អថ យា ពុទ្ធានំ សាមុក្កំសិកា ធម្មទេសនា តំ បកាសេសិ ទុក្ខំ សមុទយំ និរោធំ មគ្គំ ។ សេយ្យថាបិ នាម សុទ្ធំ វត្ថំ អបគត-

១ ឱ. ឧសុយ្យន្តីតិ ។

ភេសជ្ជក្ខន្ធកៈ និទានមេណ្ឌកគហបតិ អនុបុព្វិកថា

ម្យ៉ាងទៀត សមណគោតមនោះទូន្មានពួកសាវកតាមបែបអកិរិយវាទនោះដែរ ៗ លំដាប់នោះឯង មេណ្ឌកគហបតិមានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នេះថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគនោះច្បាស់ជាអរហំសម្មាសម្ពុទ្ធឥតសង្ស័យឡើយ ពួកតិរ្ថិយទាំងនេះឈ្នានីសជាប្រាកដ ភូមិប្រទេសនៃយានមានត្រឹមណា ក៏ទៅដោយយានត្រឹមនោះ ហើយចុះចាកយានដើរទៅដោយជើងទទេ ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយក៏ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគរួចអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ៗ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់សំដែងអនុបុព្វិកថាដល់មេណ្ឌកគហបតិដែលអង្គុយនៅក្នុងទីសមគួរ អនុបុព្វិកថានោះដូចម្តេចខ្លះ (ឯអនុបុព្វិកថានោះ) គឺ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ប្រកាស ទានកថា (សំដែងអំពីការធ្វើទាន) សីលកថា (សំដែងអំពីការរក្សាសីល) សគ្គកថា (សំដែងពីស្ថានសួគ៌) ទោសរបស់កាមទាំងឡាយដ៏ថោកទាបដ៏សៅហ្មង និងអានិសង្សក្នុងការចេញចាកកាម ៗ កាលណាបើព្រះដ៏មានព្រះភាគបានជ្រាបថា មេណ្ឌកគហបតិមានចិត្តស្រួល មានចិត្តទន់ មានចិត្តប្រាសចាកនីវរណ មានចិត្តរីករាយឡើង មានចិត្តជ្រះថ្លាហើយ ទើបព្រះអង្គទ្រង់ប្រកាសធម្មទេសនាដែលព្រះពុទ្ធទាំងឡាយទ្រង់លើកឡើងសំដែងដោយព្រះអង្គឯង គឺទុក្ខ សមុទយ និរោធ មគ្គ ក្នុងកាលនោះ ៗ ធម្មតាសំពត់ស្អាត

កាឡកំ សម្មទេវ រជនំ បដិគ្គណ្ហេយ្យ ឯវមេវ មេណ្ឌ-
កស្ស គហបតិស្ស តស្មឹយេវាសនេ វិរជំ វីតមលំ
ធម្មចក្ខុំ ឧទបាទិ យង្កិញ្ចិ សមុទយធម្មំ សព្វន្តំ និរោ-
ធធម្មន្តិ ។ អថខោ មេណ្ឌកោ គហបតិ ទិដ្ឋធម្មោ
បត្តធម្មោ វិទិតធម្មោ បរិយោគាឡ្ហធម្មោ តិណ្ណវិចិកិច្ឆោ
វិគតកថំកថោ វេសារជ្ជប្បត្តោ អបរប្បច្ចយោ សត្ថុ សា-
សនេ ភគវន្តំ ឯតទវោច អភិក្កន្តំ ភន្តេ អភិក្កន្តំ ភន្តេ
សេយ្យថាបិ ភន្តេ និក្កុជ្ជិតំ វា ឧក្កុជ្ជេយ្យ បដិច្ឆន្នំ វា
វិវរេយ្យ មូឡ្ហស្ស វា មគ្គំ អាចិក្ខេយ្យ អន្ធការេ វា
តេលប្បជ្ជោតំ ធារេយ្យ ចក្ខុមន្តោ រូបានិ ទក្ខន្តីតិ
ឯវមេវំ ភគវតា អនេកបរិយាយេន ធម្មោ បកាសិតោ
ឯសាហំ ភន្តេ ភគវន្តំ សរណំ គច្ឆាមិ ធម្មញ្ច ភិក្ខុ

ប្រាសចាកមន្ទិលទៅគួរទទួលទឹកជ្រលក់ដោយស្រួលបាន យ៉ាងណាមិញ មេណ្ឌកគហបតិកើតធម្មចក្ខុ គឺ សោតាបត្តិមគ្គ ប្រាសចាកធូលី ប្រាសចាកមន្ទិល លើអាសនៈនោះឯង (ហើយពិចារណាឃើញ) ដូច្នេះថា របស់ណាមួយដែលមានសេចក្តីកើតឡើងជាធម្មតា របស់អស់នោះក៏មានសេចក្តីរលត់ទៅជាធម្មតា ក៏មានឧបមេយ្យដូច្នោះដែរ ។ វេលាដែលមេណ្ឌកគហបតិបានឃើញធម៌ សម្រេចធម៌ ដឹងធម៌ជាក់ច្បាស់ យាងចុះមុតមាំក្នុងធម៌ហើយ ឆ្លងផុតចាកសេចក្តីស្ទាក់ស្ទើរ ប្រាសចាកសេចក្តីសង្ស័យ ដល់នូវសេចក្តីក្លៀវក្លា មិនជឿអ្នកដទៃ ក្នុងសាសនានៃព្រះសាស្តា បានក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គពីរោះណាស់ហើយ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គពីរោះណាស់ហើយ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ដូចជាបុគ្គលផ្ងាររបស់ដែលផ្កាប់ ឬបើកបង្ហាញរបស់ដែលកំបាំង ឬប្រាប់ផ្លូវដល់អ្នកវង្វេង ឬទ្រោលប្រទីបប្រេងបំភ្លឺក្នុងទីងងឹតដោយគិតថា ពួកមនុស្សមានភ្នែក (ភ្លឺ) នឹងបានឃើញរូបទាំងឡាយមាន ឧបមា យ៉ាងណាមិញ ធម៌ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគប្រកាសហើយដោយបរិយាយជាច្រើន ក៏មានឧបមេយ្យដូច្នោះឯង បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គនេះសូមដល់នូវព្រះដ៏មានព្រះភាគផង ព្រះធម៌ផង ភិក្ខុសង្ឃផង ជាទីរលឹក សូមព្រះដ៏មានព្រះភាគ

សង្ឃញ្ច ឧបាសកំ មំ ភគវា ធារេតុ អជ្ជតគ្គេ បាណុ-
បេតំ សរណំ គតំ[១] អធិវាសេតុ ច មេ ភន្តេ ភគវា ស្វាត-
នាយ ភត្តំ សទ្ធឹ ភិក្ខុសង្ឃេនាតិ ។ អធិវាសេសិ ភគវា
តុណ្ហីភាវេន ។ អថខោ មេណ្ឌកោ គហបតិ ភគវតោ
អធិវាសនំ វិទិត្វា ឧដ្ឋាយាសនា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ប-
ទក្ខិណំ កត្វា បក្កាមិ ។ អថខោ មេណ្ឌកោ គហបតិ
តស្សា រត្តិយា អច្ចយេន បណីតំ ខាទនីយំ ភោជនីយំ
បដិយាទាបេត្វា ភគវតោ កាលំ អារោចាបេសិ កាលោ
ភន្តេ និដ្ឋិតំ ភត្តន្តិ ។ អថខោ ភគវា បុព្វណ្ហសមយំ និវា-
សេត្វា បត្តចីវរមាទាយ យេន មេណ្ឌកស្ស គហបតិស្ស
និវេសនំ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា បញ្ញត្តេ អាសនេ
និសីទិ សទ្ធឹ ភិក្ខុសង្ឃេន ។ អថខោ មេណ្ឌកស្ស គ-
ហបតិស្ស ភរិយា ច បុត្តោ ច សុណិសា ច ទា-
សោ ច យេន ភគវា តេនុបសង្កមឹសុ ឧបសង្ក-
មិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទឹសុ ។
តេសំ ភគវា អនុបុព្វឹកថំ កថេសិ សេយ្យថីទំ

---

១ ឱ. គតន្តិ ។

ចាំទុកនូវខ្ញុំព្រះអង្គថាជាឧបាសក ដល់ព្រះរតនត្រ័យជាទីរលឹកស្មើដោយជីវិតក្នុងកាលមានថ្ងៃនេះជាដើម បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សូមព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ទទួលភត្តរបស់ខ្ញុំព្រះអង្គដើម្បីឆាន់ក្នុងថ្ងៃស្អែកជាមួយនឹងព្រះភិក្ខុសង្ឃ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ទទួលដោយតុណ្ហីភាព (ការស្ងៀម) ។ លំដាប់នោះឯង មេណ្ឌកគហបតិដឹងច្បាស់ថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ទទួលនិមន្តហើយ ក៏ក្រោកចាកអាសនៈ ថ្វាយបង្គំព្រះមានព្រះភាគធ្វើប្រទក្សិណហើយចៀសចេញទៅ ។ លំដាប់នោះ លុះកន្លងរាត្រីនោះទៅ មេណ្ឌកគហបតិក៏ឲ្យមនុស្សប្រាត់តែងខាទនីយភោជនីយាហារដ៏ផ្ចិតផ្ចង់ ហើយឲ្យអ្នកបម្រើទៅក្រាបបង្គំទូលកាលគួរដល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន កាល (នេះ) ជាកាលគួរហើយ ភត្តសម្រេចហើយ ។ ទើបព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ស្បង់ហើយ ទ្រង់បាត្រនឹងចីវរក្នុងបុព្វណ្ហ-សម័យ យាងចូលទៅកាន់លំនៅរបស់មេណ្ឌកគហបតិ លុះយាងចូលទៅដល់ហើយ ក៏គង់លើអាសនៈដែលគេក្រាលទុកហើយ ជាមួយនឹងភិក្ខុ-សង្ឃ ។ វេលានោះ ប្រពន្ធ កូនប្រុស កូនប្រសាស្រី និងខ្ញុំប្រុសរបស់មេណ្ឌកគហបតិ ក៏នាំគ្នាចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយថ្វាយបង្គំព្រះមានព្រះភាគ រួចអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់សំដែងអនុបុព្វីកថាដល់ជនទាំងនោះ អនុបុព្វីកថានោះដូចម្តេច

ទានកថំ សីលកថំ សគ្គកថំ កាមានំ អាទីនវំ ឱការំ
សង្កិលេសំ នេក្ខម្មេ អានិសំសំ បកាសេសិ ។ យទា
ភគវា អញ្ញាសិ តេ កល្លចិត្តេ មុទុចិត្តេ វិនីវរណចិត្តេ
ឧទគ្គចិត្តេ បសន្នចិត្តេ អថ យា ពុទ្ធានំ សាមុក្កំសិកា
ធម្មទេសនា តំ បកាសេសិ ទុក្ខំ សមុទយំ និរោធំ
មគ្គំ ។ សេយ្យថាបិ នាម សុទ្ធំ វត្ថំ អបគតកាឡកំ
សម្មទេវ រជនំ បដិគ្គណ្ហេយ្យ ឯវមេវ តេសំ តស្មឹ
យេវាសនេ វិរជំ វីតមលំ ធម្មចក្ខុំ ឧទបាទិ យង្កិញ្ចិ
សមុទយធម្មំ សព្វន្តំ និរោធធម្មន្តិ ។ តេ ទិដ្ឋធម្មា បត្ត-
ធម្មា វិទិតធម្មា បរិយោគាឡ្ហធម្មា តិណ្ណវិចិកិច្ឆា វិគត-
កថំកថា វេសារជ្ជប្បត្តា អបរប្បច្ចយា សត្ថុ សាសនេ
ភគវន្តំ ឯតទវោចុំ អភិក្កន្តំ ភន្តេ អភិក្កន្តំ ភន្តេ

ឯអនុបុព្វិកថានោះ គឺព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ប្រកាសទានកថា សីលកថា សគ្គកថា ទោសរបស់កាមទាំងឡាយដ៏ថោកទាបដ៏សៅហ្មង និងអានិសង្ស ក្នុងការចេញចាកកាម ។ កាលណាបើព្រះដ៏មានព្រះភាគបានទ្រង់ជ្រាបថា ជនទាំងអស់នោះមានចិត្តស្រួល មានចិត្តទន់ មានចិត្តប្រាសចាកនីវរណ មានចិត្តរីករាយឡើង និងមានចិត្តជ្រះថ្លាហើយ ក៏ទ្រង់ប្រកាសធម្មទេសនាដែលព្រះពុទ្ធទាំងឡាយទ្រង់លើកឡើងសំដែងដោយព្រះអង្គឯង គឺទុក្ខ ហេតុឲ្យកើតទុក្ខ សេចក្តីរំលត់ទុក្ខ និងបដិបទាជាផ្លូវទៅកាន់ទីរំលត់ទុក្ខ ក្នុងកាលនោះ ។ សំពត់ស្អាតប្រាសចាកមន្ទិលទៅគួរទទួលទឹកជ្រលក់ដោយស្រួលបាន យ៉ាងណាមិញ ពួកជនទាំងនោះកើតធម្មចក្ខុ គឺសោតាបត្តិមគ្គប្រាសចាកធូលីប្រាសចាកមន្ទិលលើអាសនៈនោះឯង (ហើយពិចារណាឃើញ) ដូច្នេះថា របស់ណាមួយដែលមានកិរិយាកើតឡើងជាធម្មតា របស់អស់នោះក៏មានសេចក្តីរលត់ទៅជាធម្មតា ក៏មានឧបមេយ្យដូច្នោះឯង ជនទាំងនោះបានឃើញធម៌ បានលុះធម៌ បានដឹងធម៌ច្បាស់ ឈមចុះមុតមាំក្នុងធម៌ហើយ ឆ្លងផុតចាកសេចក្តីស្នាក់ស្ទើរ ប្រាសចាកសេចក្តីសង្ស័យដល់នូវសេចក្តីក្លៀវក្លា មិនជឿបុគ្គលដទៃក្នុងសាសនាព្រះសាស្តាហើយក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គពីរោះណាស់ហើយ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន

សេយ្យថាបិ ភន្តេ និក្កុជ្ជិតំ វា ឧក្កុជ្ជេយ្យ បដិច្ឆន្នំ វា វិវរេយ្យ មូឡ្ហស្ស វា មគ្គំ អាចិក្ខេយ្យ អន្ធការេ វា តេលបជ្ជោតំ ធារេយ្យ ចក្ខុមន្តោ រូបានិ ទក្ខន្តីតិ ឯវមេវ ភគវតា អនេកបរិយាយេន ធម្មោ បកាសិតោ ឯតេ មយំ ភន្តេ ភគវន្តំ សរណំ គច្ឆាម ធម្មញ្ច ភិក្ខុសង្ឃញ្ច ឧបាសកេ នោ ភគវា ធារេតុ អជ្ជតគ្គេ បាណុបេតេ សរណំ គតេតិ ។ អថខោ មេណ្ឌកោ គហបតិ ពុទ្ធប្បមុខំ ភិក្ខុសង្ឃំ បណីតេន ខាទនីយេន ភោជនីយេន សហត្ថា សន្តប្បេត្វា សម្បវារេត្វា ភគវន្តំ ភុត្តាវឹ ឱនីតបត្តបាណឹ ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ មេណ្ឌកោ គហបតិ ភគវន្តំ ឯតទវោច យាវ ភន្តេ ភគវា ភទ្ទិយេ វិហរតិ អហំ ពុទ្ធប្បមុខស្ស ភិក្ខុសង្ឃស្ស ធុវភត្តេនាតិ[១] ។

---

១ ឱ. យាវ ភន្តេ ភគវា ភទ្ទិយេ វិហរតិ តាវ អហំ ។ ល ។ ធុវភត្តេនាតិ ។

ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គពីរោះណាស់ហើយ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ដូចជាបុគ្គលផ្ងាររបស់ដែលផ្កាប់ ឬបើកបង្ហាញរបស់ដែលកំបាំង ឬប្រាប់ផ្លូវដល់មនុស្សដែលវង្វេងផ្លូវ ឬទ្រោលប្រទីបប្រេងបំភ្លឺ ក្នុងទីងងឹតដោយគិតថាពួកមនុស្សមានចក្ខុនឹងឃើញរូបទាំងឡាយបាន មានឧបមាយ៉ាងណាមិញ ធម៌ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ប្រកាសហើយ ដោយបរិយាយជាច្រើន ក៏មានឧបមេយ្យដូច្នោះឯង បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន យើងខ្ញុំទាំងឡាយនេះសូមដល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគផង ព្រះធម៌ផងព្រះភិក្ខុសង្ឃផងថាជាទីរលឹក សូមព្រះដ៏មានព្រះភាគចាំទុកនូវយើងខ្ញុំទាំងឡាយថាជាឧបាសកដល់នូវព្រះរតនត្រ័យថាជាទីរលឹកស្មើដោយជីវិត ក្នុងកាលមានថ្ងៃនេះជា-ដើម ។ វេលានោះ មេណ្ឌកគហបតិបានអង្គាសខាទនីយភោជនីយាហារ (បន្អែមបំអាប) ដ៏ឆ្ងាញ់ពិសារដោយដៃខ្លួនឯងចំពោះព្រះភិក្ខុសង្ឃមានព្រះពុទ្ធជាប្រធានឲ្យឆ្អែតស្កប់ស្កល់ ត្រាតែដល់លោកប្រកែកលែងទទួលទៀត លុះព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់សោយស្រេចលែងលូកព្រះហស្ថទៅក្នុងបាត្រហើយ ក៏អង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះមេណ្ឌកគហបតិអង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយក៏ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ព្រះមានព្រះភាគគង់ក្នុងក្រុងភទ្ទិយៈដរាបណា ខ្ញុំព្រះអង្គនឹងផ្គត់ផ្គង់ព្រះភិក្ខុ-សង្ឃមានព្រះពុទ្ធជាប្រធានដោយភត្តដែលត្រូវថ្វាយជានិច្ចដរាបនោះ ។

អថខោ ភគវា មេណ្ឌកំ គហបតឹ ធម្មិយា កថាយ សន្ទស្សេត្វា សមាទបេត្វា សមុត្តេជេត្វា សម្បហំសេត្វា ឧដ្ឋាយាសនា បក្កាមិ ។

(១៣៣) អថខោ ភគវា ភទ្ទិយេ យថាភិរន្តំ វិហរិត្វា មេណ្ឌកំ គហបតឹ អនាបុច្ឆា យេន អង្គុត្តរាបោ(១) តេន ចារិកំ បក្កាមិ មហតា ភិក្ខុសង្ឃេន សទ្ធឹ អឌ្ឍតេលសេហិ ភិក្ខុសតេហិ ។ អស្សោសិ ខោ មេណ្ឌកោ គហបតិ ភគវា កិរ យេន អង្គុត្តរាបោ តេន ចារិកំ បក្កន្តោ មហតា ភិក្ខុសង្ឃេន សទ្ធឹ អឌ្ឍតេលសេហិ ភិក្ខុសតេហីតិ ។ អថខោ មេណ្ឌកោ គហបតិ ទាសេ ច កម្មករេ ច អាណាបេសិ តេនហិ ភណេ ពហុំ លោណំបិ តេលំបិ តណ្ឌុលំបិ ខាទនីយំបិ សកដេសុ អារោបេត្វា អាគច្ឆថ អឌ្ឍតេលសានិ ច គោបាលកសតានិ អឌ្ឍតេលសានិ ធេនុសតានិ អាទាយ អាគច្ឆន្តុ យត្ថ ភគវន្តំ បស្សិស្សាម តត្ថ តារុណេន(២) ខីរេន ភោជេស្សាមាតិ ។ អថខោ មេណ្ឌកោ គហបតិ ភគវន្តំ

---

១ អង្គុត្តរាបថោតិ កត្ថចិ បោត្ថកេ ទិស្សតិ ។ ២ ឱ. តរុណេន ។

ទើបព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ពន្យល់ឲ្យមេណ្ឌកគហបតិយល់តាម ឲ្យប្រតិបត្តិតាម ឲ្យអាចហាន ឲ្យរីករាយដោយធម្មីកថា ហើយទ្រង់ក្រោកចាកអាសនៈចៀសចេញទៅ ។

(១៣៣) គ្រានោះ ព្រះមានព្រះភាគ គង់នៅក្រុងភទ្ទិយៈគួរតាមព្រះអធ្យាស្រ័យ ហើយទ្រង់មិនលាមេណ្ឌកគហបតិ ក៏យាងទៅកាន់ចារិកក្នុងអង្គុត្តរាបថជនបទជាមួយនឹងភិក្ខុសង្ឃជាច្រើន ចំនួនមួយពាន់ពីររយហាសិបរូប ។ មេណ្ឌកគហបតិបានឮថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគយាងចេញទៅកាន់ចារិកក្នុងអង្គុត្តរាបថជនបទជាមួយនឹងភិក្ខុសង្ឃជាច្រើន ចំនួនមួយពាន់ពីររយហាសិបរូប ។ ទើបមេណ្ឌកគហបតិបង្គាប់ពួកខ្ញុំប្រុសនឹងពួកអ្នកធ្វើការងារថា ម្នាលអ្នកទាំងឡាយ បើដូច្នោះ ចូរអ្នកទាំងឡាយផ្ទុកអំបិលខ្លះ ប្រេងខ្លះ អង្ករខ្លះ ខាទនីយៈខ្លះ ឲ្យច្រើនក្នុងរទេះទាំងឡាយមក ម្យ៉ាងទៀត នាយគោបាលមួយពាន់ពីររយហាសិបនាក់ចូរនាំមេគោមួយពាន់ពីររយហាសិបមក (បើ) យើងជួបនឹងព្រះដ៏មានព្រះភាគក្នុងទីណា យើងនឹងនិមន្តព្រះដ៏មានព្រះភាគឲ្យឆាន់ទឹកដោះស្រស់រូបៗ ក្នុងទីនោះ ។ មេណ្ឌកគហបតិក៏បានផ្ដត់ផ្ដង់ព្រះដ៏មានព្រះភាគក្នុង

អន្តរាមគ្គេ កន្តារេ សម្ភាវេសិ ។ អថខោ មេណ្ឌកោ គហបតិ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ អដ្ឋាសិ ។ ឯកមន្តំ ឋិតោ ខោ មេណ្ឌកោ គហបតិ ភគវន្តំ ឯតទវោច អធិវាសេតុ មេ ភន្តេ ភគវា ស្វាតនាយ ភត្តំ សទ្ធឹ ភិក្ខុសង្ឃេនាតិ ។ អធិវាសេសិ ភគវា តុណ្ហីភាវេន ។ អថខោ មេណ្ឌកោ គហបតិ ភគវតោ អធិវាសនំ វិទិត្វា ឧដ្ឋាយាសនា(១) ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា បទក្ខិណំ កត្វា បក្កាមិ ។ អថខោ មេណ្ឌកោ គហបតិ តស្សា រត្តិយា អច្ចយេន បណីតំ ខាទនីយំ ភោជនីយំ បដិយាទាបេត្វា ភគវតោ កាលំ អារោចាបេសិ កាលោ ភន្តេ និដ្ឋិតំ ភត្តន្តិ ។ អថខោ ភគវា បុព្វណ្ហសមយំ និវាសេត្វា បត្តចីវរមាទាយ យេន មេណ្ឌកស្ស គហបតិស្ស បរិវេសនា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា បញ្ញត្តេ អាសនេ និសីទិ សទ្ធឹ ភិក្ខុសង្ឃេន ។ អថខោ មេណ្ឌកោ គហបតិ អឌ្ឍតេឡសានិ គោបាលកសតានិ អាណាបេសិ តេនហិ ភណេ ឯកមេកំ ធេនុំ គហេត្វា

១ ឱ. ឧដ្ឋាយាសនាតិ សទ្ទោ នត្ថិ ។

ទឹកន្តារ[1]ពាក់កណ្ដាលផ្លូវ ៗ លំដាប់នោះ មេណ្ឌកគហបតិចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ រួចឈរក្នុងទីសមគួរ ៗ លុះមេណ្ឌកគហបតិឈរក្នុងទីសមគួរហើយ បានក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សូមព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ទទួលភត្តរបស់ខ្ញុំព្រះអង្គដើម្បីឆាន់ក្នុងថ្ងៃស្អែកជាមួយនឹងភិក្ខុសង្ឃ ៗ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ទទួលនិមន្តដោយតុណ្ហីភាព ៗ ឯមេណ្ឌកគហបតិដឹងច្បាស់ថាព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ទទួលនិមន្តហើយ ក៏ក្រោកចាកអាសនៈថ្វាយបង្គំព្រះមានព្រះភាគ ធ្វើប្រទក្សិណហើយចៀសចេញទៅ ៗ លុះកន្លងរាត្រីនោះទៅ ទើបមេណ្ឌកគហបតិឲ្យមនុស្សតាក់តែងខាទនីយភោជនីយាហារដ៏ផ្ចិតផ្ចង់ហើយ ក៏ឲ្យក្រាបបង្គំទូលកាលគួរដល់ព្រះមានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន កាល (នេះ) ជាកាលគួរហើយ ភត្តសម្រេចហើយ ៗ គ្រានោះ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ស្បង់ហើយទ្រង់បាត្រនឹងចីវរក្នុងបុព្វណ្ហសម័យ ក៏ទ្រង់យាងទៅកាន់ទីអង្គាសរបស់មេណ្ឌកគហបតិ លុះយាងទៅដល់ហើយទ្រង់គង់លើអាសនៈដែលគេក្រាលថ្វាយជាមួយនឹងភិក្ខុសង្ឃ ៗ ទើបមេណ្ឌកគហបតិបង្គាប់ពួកអ្នកឃ្វាលគោមួយពាន់ពីររយហាសិបនាក់ថា ម្នាលអ្នកទាំងឡាយ បើដូច្នោះចូរអ្នកទាំងឡាយយកមេគោមួយ ៗ មកបំរុងទុកដើម្បីរូតយកទឹក

[1] ផ្លូវដាច់ញ៉ាំងទឹកឲ្យឆ្លង បានដល់ផ្លូវដែលគេទៅមកបានដោយលំបាក ។

ឯកមេកស្ស ភិក្ខុនោ ឧបតិដ្ឋេថ ធារុណ្ហេន[1] ខីរេន ភោ-
ជេស្សាមាតិ ។ អថខោ មេណ្ឌកោ គហបតិ ពុទ្ធប្បមុខំ
ភិក្ខុសង្ឃំ បណីតេន ខាទនីយេន ភោជនីយេន សហត្ថា
សន្តប្បេសិ សម្បវារេសិ ធារុណ្ហេន ច ខីរេន ។ ភិក្ខូ
កុក្កុច្ចាយន្តា ខីរំ ន បដិគ្គណ្ហន្តិ ។ បដិគ្គណ្ហថ ភិក្ខវេ
បរិភុញ្ជថាតិ ។ អថខោ មេណ្ឌកោ គហបតិ ពុទ្ធប្បមុខំ
ភិក្ខុសង្ឃំ បណីតេន ខាទនីយេន ភោជនីយេន សហត្ថា
សន្តប្បេត្វា សម្បវារេត្វា ធារុណ្ហេន ច ខីរេន ភគវន្តំ
ភុត្តាវឹ ឱនីតបត្តបាណឹ ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ
និសិន្នោ ខោ មេណ្ឌកោ គហបតិ ភគវន្តំ ឯតទវោច
សន្តិ ភន្តេ មគ្គា កន្តារា អប្បោទកា អប្បភក្ខា ន
សុករា អបាថេយ្យេន គន្តុំ សាធុ ភន្តេ ភគវា ភិក្ខូនំ
បាថេយ្យំ អនុជានាតូតិ ។ អថខោ ភគវា មេណ្ឌកំ
គហបតឹ ធម្មិយា កថាយ សន្ទស្សេត្វា សមាទបេត្វា
សមុត្តេជេត្វា សម្បហំសេត្វា ឧដ្ឋាយាសនា បក្កាមិ ។
អថខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ បករណេ

---

១ ម. តរុណេន ។

ដោះស្រស់ថ្មី ៗ ហើយយើងនឹងប្រគេនភិក្ខុមួយអង្គ ៗ ឆាន់ ៗ ទើបមេណ្ឌកគហបតិអង្គាសព្រះភិក្ខុសង្ឃមានព្រះពុទ្ធជាប្រធានឲ្យឆ្អែតស្កប់ស្កល់ ដោយខាទនីយភោជនីយាហារដ៏ផ្ចិតផ្ចង់ និងទឹកដោះស្រស់ដែលរឹតថ្មី ៗ ដោយដៃខ្លួនឯង ៗ ភិក្ខុទាំងឡាយមានសេចក្ដីរង្កៀសមិនហ៊ានទទួលទឹកដោះស្រស់ ៗ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់មានព្រះបន្ទូលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយចូរទទួលឆាន់ចុះ ៗ លំដាប់នោះឯង មេណ្ឌកគហបតិអង្គាសព្រះភិក្ខុសង្ឃមានព្រះពុទ្ធជាប្រធានឲ្យឆ្អែតស្កប់ស្កល់ ដោយខាទនីយភោជនីយាហារដ៏ផ្ចិតផ្ចង់ និងទឹកដោះស្រស់ដែលរឹតថ្មី ៗ ដោយដៃខ្លួន លុះព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់សោយស្រេច លែងលូកព្រះហស្ដទៅក្នុងបាត្រហើយ ក៏អង្គុយក្នុងទីសមគួរ ៗ លុះមេណ្ឌកគហបតិអង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយបានក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន គង់មានផ្លូវកន្ដារទាំងឡាយដែលមានទឹកតិច មានភក្សាហារតិច ដែលអ្នកគ្មានស្បៀងមិនអាចនឹងទៅបាន បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គសូមឱកាស សូមព្រះដ៏មានព្រះភាគអនុញ្ញាតស្បៀងដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ៗ គ្រានោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគឲ្យមេណ្ឌកគហបតិយល់តាម ឲ្យប្រតិបត្តិតាម ឲ្យអាចហាន ឲ្យរីករាយដោយធម្មីកថាហើយទ្រង់ក្រោកចាកអាសនៈចៀសចេញទៅ ៗ ព្រោះនិទាននេះ

ភេសជ្ជក្ខន្ធកេ បាថេយ្យបរិយេសនានុជាននំ

ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ បញ្ច គោរសេ ខីរំ ទធឹ តក្កំ នវនីតំ សប្បឹ ។ សន្តិ ភិក្ខវេ មគ្គា កន្តារា អប្បោទកា អប្បភក្ខា ន សុករា អបាថេយ្យេន គន្តុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ បាថេយ្យំ បរិយេសិតុំ តណ្ឌុលោ តណ្ឌុលត្ថិកេន មុគ្គា មុគ្គត្ថិកេន មាសោ មាសត្ថិកេន លោណំ លោណត្ថិកេន គុឡោ គុឡត្ថិកេន តេលំ តេលត្ថិកេន សប្បិ សប្បិត្ថិកេន ។ សន្តិ ភិក្ខវេ មនុស្សា សទ្ធា បសន្នា តេ កប្បិយការកានំ ហត្ថេ ហិរញ្ញសុវណ្ណំ(១) ឧបនិក្ខិបន្តិ ឥមិនា យំ អយ្យស្ស កប្បិយំ តំ ទេថាតិ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ យំ តតោ កប្បិយំ តំ សាទិតុំ ន ត្វេវាហំ ភិក្ខវេ កេនចិ បរិយាយេន ជាតរូបរជតំ សាទិតព្វំ បរិយេសិតព្វន្តិ វទាមិ ។

---

១ ម. ហិរញ្ញំ ។

ភេសជ្ជក្ខន្ធកៈ ការទ្រង់អនុញ្ញាតនូវការស្វែងរកស្បៀង

ដំណើរនេះ ទើបព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ធ្វើធម្មីកថា ហើយត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតនូវគោរស ៥ គឺទឹកដោះស្រស់១ ទឹកដោះជូរ ១ ខ្លាញ់១ ទឹកដោះខាប់១ ទឹកដោះថ្លា១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មានផ្លូវកន្តារដែលមានទឹកតិច មានភក្សាហារតិច ដែលអ្នកគ្មានស្បៀងមិនអាចនឹងទៅបាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុស្វែងរកស្បៀងបាន គឺភិក្ខុត្រូវការអង្ករ ស្វែងរកអង្ករបាន ត្រូវការសណ្តែកបាយ ស្វែងរកសណ្តែកបាយបាន ត្រូវការសណ្តែករាជមាស ស្វែងរកសណ្តែករាជមាសបាន ត្រូវការអម្បិល ស្វែងរកអម្បិលបាន ត្រូវការស្ករអំពៅ ស្វែងរកស្ករអំពៅបាន ត្រូវការប្រេង ស្វែងរកប្រេងបាន ត្រូវការទឹកដោះថ្លា ស្វែងរកទឹកដោះថ្លាបាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មនុស្សទាំងឡាយមានសទ្ធាជ្រះថ្លា មនុស្សទាំងនោះទុកដាក់មាសនឹងប្រាក់ក្នុងដៃកប្បិយការកៈទាំងឡាយដោយពាក្យថា របស់ណាគួរដល់លោកម្ចាស់ ចូរអ្នកទាំងឡាយប្រគេនរបស់នោះដោយមាសនឹងប្រាក់នេះចុះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុត្រេកអរចំពោះវត្ថុជាកប្បិយៈ (ដែលកើត) អំពីមាសនឹងប្រាក់នោះបាន ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តែតថាគតមិនពោលថា ត្រូវអ្នកត្រេកអរ ត្រូវអ្នកស្វែងរកមាសនឹងប្រាក់ដូច្នេះ ដោយបរិយាយនីមួយឡើយ ។

[១៣៤] អថខោ ភគវា អនុបុព្វេន ចារិកំ ចរមា-
នោ យេន អាបណំ តទវសរិ ។ អស្សោសិ ខោ កេ-
ណិយោ ជដិលោ សមណោ ខលុ ភោ គោតមោ សក្យ-
បុត្តោ សក្យកុលា បព្វជិតោ អាបណំ អនុប្បត្តោ[១] តំ
ខោ បន ភវន្តំ គោតមំ ឯវំកល្យាណោ កិត្តិសទ្ទោ
អព្ភុគ្គតោ ឥតិបិ សោ ភគវា អរហំ សម្មាសម្ពុទ្ធោ
វិជ្ជាចរណសម្បន្នោ សុគតោ លោកវិទូ អនុត្តរោ
បុរិសទម្មសារថិ សត្ថា ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធោ ភគវា

១ ឱ. ឯត្ថន្តរេ អាបណោ វិហរតីតិ សទ្ទោ អត្ថិ ។

(១៣៤) លំដាប់នោះ ព្រះមានព្រះភាគ កាលទ្រង់ត្រាច់ទៅកាន់ចារិកដោយលំដាប់ បានយាងទៅដល់អាបណនិគម ។ ជដិលឈ្មោះកេណិយៈ បានឮដំណឹងថា នែគ្នាយើង ឮថាព្រះសមណគោតមជាសក្យបុត្រ (ចេញ) ចាកសក្យត្រកូលទៅទ្រង់ព្រះផ្នួស ឥឡូវមកដល់អាបណនិគមដោយលំដាប់ ក៏កិត្តិសព្ទពីរោះរបស់ព្រះគោតមដ៏ចំរើននោះឯងឮខ្ចរខ្ចាយសុះសាយយ៉ាងនេះថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគអង្គនោះ ទ្រង់ព្រះនាមថា អរហំ ព្រោះព្រះអង្គឆ្ងាយចាកសេចក្ដីសៅហ្មងគ្រប់យ៉ាង ថា សម្មាសម្ពុទ្ធោ ព្រោះព្រះអង្គត្រាស់ដឹងនូវញេយ្យធម៌ដោយប្រពៃចំពោះព្រះអង្គ ថា វិជ្ជាចរណសម្បន្នោ ព្រោះព្រះអង្គបរិបូណ៌ដោយវិជ្ជានិងចរណៈ ថា សុគតោ ព្រោះព្រះអង្គមានដំណើរល្អ យាងទៅកាន់ព្រះនិព្វាន ថា លោកវិទូ ព្រោះព្រះអង្គជ្រាបច្បាស់នូវត្រៃលោក ថា អនុត្តរោ ព្រោះព្រះអង្គប្រសើរដោយសីលាទិគុណរកបុគ្គលណាមួយស្មើគ្មាន ថា បុរិសទម្មសារថិ ព្រោះព្រះអង្គជាអ្នកទូន្មាននូវបុរសដែលគួរទូន្មានបាន ថា សត្ថា ទេវមនុស្សានំ ព្រោះព្រះអង្គជាគ្រូនៃទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ថា ពុទ្ធោ ព្រោះព្រះអង្គបានត្រាស់ដឹងនូវអរិយសច្ចធម៌ ថា ភគវា ព្រោះព្រះអង្គលែងវិលត្រឡប់មកកាន់កំណើតទៀត ព្រះអង្គបានត្រាស់ដឹង បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវព្រះនិព្វាន

ភេសជ្ជក្ខន្ធកេ កេណិយជដិលវត្ថុ

សោ ឥមំ លោកំ សទេវកំ សមារកំ សព្រហ្មកំ
សស្សមណព្រាហ្មណឹ បជំ សទេវមនុស្សំ សយំ
អភិញ្ញា សច្ឆិកត្វា បវេទេតិ សោ ធម្មំ ទេសេតិ អាទិ-
កល្យាណំ មជ្ឈេកល្យាណំ បរិយោសានកល្យាណំ
សាត្ថំ សព្យញ្ជនំ កេវលបរិបុណ្ណំ បរិសុទ្ធំ ព្រហ្មចរិយំ
បកាសេតិ សាធុ ខោ បន តថារូបានំ អរហតំ
ទស្សនំ ហោតីតិ ។ អថខោ កេណិយស្ស ជដិ-
លស្ស ឯតទហោសិ កិន្នុ ខោ អហំ សមណស្ស
គោតមស្ស ហារេយ្យន្តិ ។ អថខោ កេណិយស្ស
ជដិលស្ស ឯតទហោសិ យេបិ ខោ តេ ព្រាហ្ម-
ណានំ បុព្វកា ឥសយោ មន្តានំ កត្តារោ មន្តានំ
បវត្តារោ យេសមិទំ ឯតរហិ ព្រាហ្មណា បោរាណំ
មន្តបទំ គីតំ បវុត្តំ សមិហិតំ តទនុគាយន្តិ តទនុភា-
សន្តិ ភាសិតមនុភាសន្តិ វាចិតមនុវាចេន្តិ សេយ្យថីទំ
អដ្ឋកោ វាមកោ វាមទេវោ វេស្សាមិត្តោ យមតគ្គិ អង្គិរសោ

ចំពោះព្រះអង្គហើយ ញុំាងលោកនេះព្រមទាំងទេវលោក មារលោក ព្រហ្ម-
លោក ញុំាងពពួកសត្វព្រមទាំងសមណៈនឹងព្រាហ្មណ៍ ញុំាងមនុស្ស
ជាសម្មតិទេពនឹងមនុស្សដ៏សេសឲ្យបានត្រាស់ដឹងផង ព្រះអង្គសំដែងធម៌
ពីរោះបទដើម ពីរោះបទកណ្តាល ពីរោះបទចុង ទ្រង់ប្រកាសព្រហ្មចរិយ
ធម៌ព្រមទាំងអត្ថព្រមទាំងព្យញ្ជនៈដ៏ពេញបរិបូណ៌ដ៏បរិសុទ្ធអស់ជើង ក៏ដំ-
ណើរដែលបានឃើញបានជួបនឹងព្រះអរហន្តទាំងឡាយមានសភាពយ៉ាង
នោះ ជាការប្រពៃពេក ។ លំដាប់នោះ កេណិយជដិលមានសេចក្តីត្រិះរិះ
ដូច្នេះថា គួរអញឲ្យគេនាំយករបស់អ្វីហ្ន៎ទៅថ្វាយព្រះសមណគោតម ។ ទើប
កេណិយជដិលមានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នេះថា ឫសីទាំងឡាយណា ដែលជា
បុព្វបុរសរបស់ព្រាហ្មណ៍ទាំងឡាយ ដែលជាអ្នកកសាងមន្ត ជាអ្នកកយមន្ត
បទមន្តបុរាណនេះដែលពួកឫសីណា បានច្រៀងមកហើយ បានកយមក
ហើយ បានសន្សំមកច្រើនហើយ ឥឡូវនេះ ព្រាហ្មណ៍ទាំងឡាយ
តែងស្វាធ្យាយតាមបទមន្តនោះ តែងសូត្រតាមបទមន្តនោះ តែងពោល
តាមបទមន្តដែលឫសីទាំងឡាយនោះពោលហើយ តែងបង្រៀនតាមបទ
មន្តដែលឫសីទាំងឡាយនោះបង្រៀនមកហើយ ដូចជាព្រាហ្មណ៍ឈ្មោះ
អដ្ឋកៈ ព្រាហ្មណ៍ឈ្មោះវាមកៈ ព្រាហ្មណ៍ឈ្មោះវាមទេវៈ ព្រាហ្មណ៍
ឈ្មោះវេស្សាមិត្តៈ ព្រាហ្មណ៍ឈ្មោះយមតគ្គិ ព្រាហ្មណ៍ឈ្មោះអង្គិរសៈ

ភារទ្វាជោ វាសេដ្ឋោ កស្សបោ ភគុ រត្តូបរតា វិរតា វិកាលភោជនា តេ ឯវរូបានិ បានានិ សាទិយឹសុ សមណោបិ គោតមោ រត្តូបរតោ វិរតោ វិកាលភោជនា អរហតិ សមណោបិ គោតមោ ឯវរូបានិ បានានិ សាទិយិតុន្តិ បហូតំ បានំ បដិយាទាបេត្វា កាជេហិ គាហាបេត្វា យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវតា សទ្ធឹ សម្មោទិ សម្មោទនីយំ កថំ សារណីយំ វីតិសារេត្វា ឯកមន្តំ អដ្ឋាសិ ។ ឯកមន្តំ ឋិតោ ខោ កេណិយោ ជដិលោ ភគវន្តំ ឯតទវោច បដិគ្គណ្ហាតុ មេ ភវំ គោតមោ បានន្តិ ។ តេនហិ កេណិយ ភិក្ខូនំ ទេហីតិ ។ ភិក្ខូ កុក្កុច្ចាយន្តា ន បដិគ្គណ្ហន្តិ ។ បដិគ្គណ្ហថ ភិក្ខវេ បរិភុញ្ជថាតិ ។ អថខោ កេណិយោ ជដិលោ ពុទ្ធប្បមុខំ ភិក្ខុសង្ឃំ បហូតេហិ បានេហិ សហត្ថា សន្តប្បេត្វា សម្បវារេត្វា

ព្រាហ្មណ៍ឈ្មោះភារទ្វាជៈ ព្រាហ្មណ៍ឈ្មោះវាសេដ្ឋៈ ព្រាហ្មណ៍ឈ្មោះកស្សបៈ ព្រាហ្មណ៍ឈ្មោះភគុ ពួកព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះជាអ្នកវៀរចាកការបរិភោគក្នុងរាត្រី វៀរចាកការបរិភោគខុសកាល (រាប់ពីពេលថ្ងៃត្រង់ទៅដល់អរុណរះ) ត្រេកអរនឹងទឹកបានទាំងឡាយមានសភាពយ៉ាងនេះ សូម្បីព្រះសមណគោតមក៏ជាអ្នកវៀរចាកការបរិភោគក្នុងរាត្រី វៀរចាកវិកាល-ភោជន ព្រះសមណគោតមក៏គួរត្រេកអរនឹងទឹកបានទាំងឡាយមានសភាពយ៉ាងនេះដែរហើយ ក៏ឲ្យគេតាក់តែងទឹកបានជាច្រើន ឲ្យរែកទៅដោយម្រែកទាំងឡាយហើយចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយក៏រីករាយជាមួយនឹងព្រះដ៏មានព្រះភាគហើយពោលនូវពាក្យរាក់ទាក់រីករាយសំណេះសំណាលគួររលឹករួចហើយ ក៏បានឈរនៅក្នុងទីគួរមួយ ។ លុះកេណិយជដិលឈរនៅក្នុងទីគួរមួយហើយបានទូលពាក្យនេះនឹងព្រះដ៏មានព្រះភាគថា សូមព្រះគោតមដ៏ចំរើនទទួលទឹកបានរបស់ខ្ញុំព្រះអង្គ ។ ព្រះមានព្រះភាគមានព្រះបន្ទូលថា នែកេណិយៈ បើដូច្នោះ អ្នកឯងចូរប្រគេនដល់ភិក្ខុទាំងឡាយចុះ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយរង្កៀសមិនហ៊ានទទួល ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចូរអ្នកទាំងឡាយទទួលឆាន់ចុះ ។ គ្រានោះ កេណិយជដិលក៏បានអង្គាសភិក្ខុសង្ឃមានព្រះពុទ្ធជាប្រ-ធានឲ្យឆ្អែតស្កប់ស្កល់ ដោយទឹកបានទាំងឡាយដ៏ច្រើន ដោយដៃខ្លួនឯង

ភេសជ្ជក្ខន្ធកេ កេណិយជដិលវត្ថុ

ភគវន្តំ ធោតហត្ថំ ឱនីតបត្តបាណឹ ឯកមន្តំ និសីទិ ។
ឯកមន្តំ និសិន្នំ ខោ កេណិយំ ជដិលំ ភគវា ធម្មិយា
កថាយ សន្ទស្សេសិ សមាទបេសិ សមុត្តេជេសិ
សម្បហំសេសិ ។ អថខោ កេណិយោ ជដិលោ ភគ-
វតា ធម្មិយា កថាយ សន្ទស្សិតោ សមាទបិតោ ស-
មុត្តេជិតោ សម្បហំសិតោ ភគវន្តំ ឯតទវោច អធិវាសេតុ
មេ ភវំ គោតមោ ស្វាតនាយ ភត្តំ សទ្ធឹ ភិក្ខុសង្ឃេ-
នាតិ ។ មហា ខោ កេណិយ ភិក្ខុសង្ឃោ អឌ្ឍតេ-
លសានិ ភិក្ខុសតានិ ត្វញ្ច ព្រាហ្មណេសុ អភិប្ប-
សន្នោតិ ។ ទុតិយម្បិ ខោ កេណិយោ ជដិលោ ភគ-
វន្តំ ឯតទវោច កិញ្ចាបិ ភោ គោតម មហា ភិក្ខុ-
សង្ឃោ អឌ្ឍតេលសានិ ភិក្ខុសតានិ អហញ្ច ព្រាហ្ម-
ណេសុ អភិប្បសន្នោ អធិវាសេតុ មេ ភវំ គោតមោ
ស្វាតនាយ ភត្តំ សទ្ធឹ ភិក្ខុសង្ឃេនាតិ ។ មហា ខោ
កេណិយ ភិក្ខុសង្ឃោ អឌ្ឍតេលសានិ ភិក្ខុសតានិ
ត្វញ្ច ព្រាហ្មណេសុ អភិប្បសន្នោតិ ។ តតិយម្បិ ខោ
កេណិយោ ជដិលោ ភគវន្តំ ឯតទវោច កិញ្ចាបិ

ភេសជ្ជក្ខន្ធកៈ និទានកេណិយជដិល

កាលដឹងថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់លាងព្រះហស្ថហើយ លែងលូកព្រះហស្ថទៅក្នុងបាត្រហើយ ក៏អង្គុយក្នុងទីគួរមួយ ៗ លុះកេណិយជដិលអង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគក៏ទ្រង់ពន្យល់ឲ្យឃើញតាម ឲ្យកាន់យកតាម ឲ្យអាចហាន ឲ្យរីករាយដោយធម្មីកថា ។ ឯកេណិយជដិល កាលព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ពន្យល់ឲ្យឃើញតាម ឲ្យកាន់យកតាម ឲ្យអាចហាន ឲ្យរីករាយដោយធម្មីកថាហើយ ក៏បានក្រាបទូលពាក្យនេះនឹងព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា សូមព្រះគោតមដ៏ចំរើន ព្រមទាំងភិក្ខុសង្ឃទទួលភត្តខ្ញុំព្រះអង្គដើម្បីឆាន់ក្នុងថ្ងៃស្អែក ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគមានព្រះបន្ទូលថា នែកេណិយៈ ភិក្ខុសង្ឃច្រើនណាស់ ចំនួនមួយពាន់ពីររយហាសិបអង្គ អ្នកសោតក៏ជ្រះថ្លាខ្លាំងក្នុងព្រាហ្មណ៍ទាំងឡាយហើយ ។ កេណិយជដិលបានក្រាបទូលពាក្យនេះនឹងព្រះមានព្រះភាគ អស់វារៈជាគំរប់ពីរដងផងថា បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចំរើន ទុកជាភិក្ខុសង្ឃច្រើនចំនួនមួយពាន់ពីររយហាសិបអង្គក្តី ទុកជាខ្ញុំព្រះអង្គជ្រះថ្លាខ្លាំងក្នុងព្រាហ្មណ៍ទាំងឡាយក្តី ក៏សូមព្រះគោតមដ៏ចំរើនព្រមទាំងភិក្ខុសង្ឃទទួលភត្តខ្ញុំព្រះអង្គដើម្បីឆាន់ក្នុងថ្ងៃស្អែក ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា នែកេណិយៈ ភិក្ខុសង្ឃច្រើនណាស់ ចំនួនមួយពាន់ពីររយហាសិបអង្គ អ្នកឯងសោតក៏ជ្រះថ្លាខ្លាំងក្នុងព្រាហ្មណ៍ទាំងឡាយហើយ ។ កេណិយជដិលបានទូលពាក្យនេះនឹងព្រះដ៏មានព្រះភាគ

ភោ គោតម មហា ភិក្ខុសង្ឃោ អឌ្ឍតេឡសានិ ភិក្ខុសតានិ អហញ្ច ព្រាហ្មណេសុ អភិប្បសន្នោ អធិវាសេតុ មេ ភវំ គោតមោ ស្វាតនាយ ភត្តំ សទ្ធឹ ភិក្ខុសង្ឃេនាតិ ។ អធិវាសេសិ ភគវា តុណ្ហីភាវេន ។ អថខោ កេណិយោ ជដិលោ ភគវតោ អធិវាសនំ វិទិត្វា ឧដ្ឋាយាសនា បក្កាមិ ។ អថខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ បករណេ ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អដ្ឋ បានានិ អម្ពបានំ ជម្ពុបានំ ចោចបានំ មោចបានំ មធុកបានំ មុទ្ទិកបានំ សាលុកបានំ ផារុសកបានំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ សព្វំ ផលរសំ ឋបេត្វា ធញ្ញផលរសំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ សព្វំ បត្តរសំ ឋបេត្វា បក្កឌាករសំ[១] ។

---

១ ឱ. ឌាករសំ ។

អស់វារៈជាគំរប់បីដងផងថា បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចំរើន ទុកជាភិក្ខុសង្ឃច្រើនចំនួនមួយពាន់ពីររយហាសិបអង្គក្តី ទុកជាខ្ញុំព្រះអង្គជ្រះថ្លាខ្លាំងក្នុងព្រាហ្មណ៍ទាំងឡាយក្តី ក៏សូមព្រះគោតមដ៏ចំរើនព្រមទាំងភិក្ខុសង្ឃទទួលភត្តខ្ញុំព្រះអង្គ ដើម្បីឆាន់ក្នុងថ្ងៃស្អែក ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ទទួលដោយតុណ្ហីភាព ។ លំដាប់នោះ កេណិយជដិលដឹងច្បាស់ថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ទទួលនិមន្តហើយ ក៏ក្រោកចាកអាសនៈចៀសចេញទៅ ។ ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះទើបព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ធ្វើធម្មីកថាហើយត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកក្នុងពេលនោះថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតទឹកបានទាំងឡាយ ៨ យ៉ាង គឺ ទឹកផ្លែស្វាយ ទឹកផ្លែព្រីង ទឹកផ្លែចេកមានគ្រាប់ ទឹកផ្លែចេកឥតគ្រាប់ ទឹកផ្លែស្រគំ ទឹកផ្លែបន្ទន៍ ទឹកក្រអៅឈូក ទឹកផ្លែមាក់ប្រាង(១) ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតទឹកផ្លែឈើគ្រប់យ៉ាង លើកលែងតែផ្លែស្រូវ(២) ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតទឹកស្លឹកឈើគ្រប់យ៉ាងលើកលែងតែទឹកបន្លែដែលឆ្អិនហើយ(៣) ។

---

១ អដ្ឋកថា ថា ទឹកអដ្ឋបានទាំង ៨ នេះជារបស់ត្រជាក់ក្តី ឆ្អិនដោយកំដៅថ្ងៃក្តីក៏គួរ បើចំអិនដោយភ្លើងមិនគួរ ។ ២ បានដល់ស្រូវ ៧ ប្រការ.។ ៣ រសពួកស្លឹកឈើដែលជាយាវកាលិកជារបស់គួរក្នុងបុរេភត្តប៉ុណ្ណោះ រសស្លឹកឈើដែលជាយាវជីវិកភិក្ខុចំអិនលាយនឹងសប្បិជាដើម គួរអស់កាល ៧ ថ្ងៃ បើចំអិនដោយទឹកសុទ្ធគួរដរាបដល់អស់ បើចំអិនដោយទឹកដោះជាដើមមិនគួរ សូម្បីស្លឹកឈើដែលចំអិនដោយវត្ថុឯទៀត ៗ ក៏ហៅថា រសបន្លែដែរ ។

អនុជានាមិ ភិក្ខវេ សព្វំ បុប្ផរសំ ឋបេត្វា មធុក-
បុប្ផរសំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឧច្ឆុរសន្តិ ។ អថ-
ខោ កេណិយោ ជដិលោ តស្សា រត្តិយា អច្ចយេន
សកេ អស្សមេ បណីតំ ខាទនីយំ ភោជនីយំ បដិយា-
ទាបេត្វា ភគវតោ កាលំ អារោចាបេសិ កាលោ ភោ
គោតម និដ្ឋិតំ ភត្តន្តិ ។ អថខោ ភគវា បុព្វណ្ហសមយំ
និវាសេត្វា បត្តចីវរមាទាយ យេន កេណិយស្ស ជដិ-
លស្ស អស្សមោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា បញ្ញត្តេ
អាសនេ និសីទិ សទ្ធឹ ភិក្ខុសង្ឃេន ។ អថខោ កេ-
ណិយោ ជដិលោ ពុទ្ធប្បមុខំ ភិក្ខុសង្ឃំ បណីតេន
ខាទនីយេន ភោជនីយេន សហត្ថា សន្តប្បេត្វា សម្បវា-
រេត្វា ភគវន្តំ ភុត្តាវឹ ឱនីតបត្តបាណឹ ឯកមន្តំ និសីទិ ។
ឯកមន្តំ និសិន្នំ ខោ កេណិយំ ជដិលំ ភគវា ឥមាហិ
គាថាហិ អនុមោទិ ។

ភេសជ្ជក្ខន្ធកៈ និទានកេណិយជដិល

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតទឹកផ្កាឈើគ្រប់យ៉ាង លើកលែងតែទឹកផ្កាស្រគំ ៗ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតទឹកអំពៅ ៗ លុះកន្លងរាត្រីនោះទៅ កេណិយជដិលឲ្យគេតាក់តែងខាទនីយភោជនីយាហារដ៏ថ្លៃថ្លាក្នុងអាស្រមខ្លួន ហើយឲ្យក្រាបបង្គំទូលភត្តកាល ដល់ព្រះមានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចំរើន កាលនេះជាកាលគួរ ភត្តសម្រេចហើយ ៗ វេលានោះ ក្នុងបុព្វណ្ហសម័យ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ស្បង់ហើយប្រដាប់ដោយបាត្រនឹងចីវរ យាងចូលទៅកាន់អាស្រមរបស់កេណិយជដិល លុះយាងចូលទៅហើយទ្រង់គង់លើអាសនៈដែលគេក្រាលថ្វាយជាមួយនឹងភិក្ខុសង្ឃ ៗ លំដាប់នោះឯង កេណិយជដិលបានអង្គាសភិក្ខុសង្ឃមានព្រះពុទ្ធជាប្រធានឲ្យឆ្អែតស្កប់ស្កល់ ដោយខាទនីយភោជនីយាហារដ៏ថ្លៃថ្លាដោយដៃខ្លួនឯង កាលដឹងថាព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់សោយស្រេចលែងលូកព្រះហស្ថទៅក្នុងបាត្រហើយ ក៏អង្គុយក្នុងទីសមគួរ ៗ លុះកេណិយជដិលអង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់អនុមោទនាដោយគាថាទាំងឡាយនេះថា ៗ

(១៣៥) អគ្គិហុត្តមុខា យញ្ញា
សាវិត្តី ឆន្ទសោ(១) មុខំ
រាជា មុខំ មនុស្សានំ
នទីនំ សាគរោ មុខំ
នក្ខត្តានំ មុខំ ចន្ទោ
អាទិច្ចោ តបតំ មុខំ
បុញ្ញមាកង្ខមានានំ
សង្ឃោ វេ យជតំ មុខន្តិ ។

អថខោ ភគវា កេណិយំ ជដិលំ ឥមាហិ គាថាហិ អនុមោទិត្វា ឧដ្ឋាយាសនា បក្កាមិ ។

(១៣៦) អថខោ ភគវា អាបណេ យថាភិរន្តំ វិហរិត្វា យេន កុសិនារា តេន ចារិកំ បក្កាមិ មហតា ភិក្ខុសង្ឃេន សទ្ធឹ អឌ្ឍតេលសេហិ ភិក្ខុសតេហិ ។ អស្សោសុំ ខោ កោសិនារកា មល្លា ភគវា កិរ កុសិនារំ អាគច្ឆតិ មហតា ភិក្ខុសង្ឃេន សទ្ធឹ អឌ្ឍតេលសេហិ ភិក្ខុសតេហីតិ ។ តេ សង្គរំ អកំសុ

១ ឱ. សាវិត្តីច្ឆន្ទសោ ។

(១៣៥) យញ្ញៈទាំងឡាយមានការបូជាភ្លើង ជាប្រធាន សាវិត្តិឆន្ទ ជាប្រធានរបស់ឆន្ទសាស្ត្រ ស្តេចជាប្រធានរបស់មនុស្សទាំងឡាយ សាគរ ជាប្រធានរបស់ស្ទឹងទាំងឡាយ ព្រះចន្ទ ជាប្រធាននៃនក្ខត្តឫក្សទាំងឡាយ ព្រះអាទិត្យ ជាប្រធាននៃពន្លឺទាំងឡាយ ព្រះសង្ឃប៉ុណ្ណោះ ជាប្រធានរបស់មនុស្សទាំងឡាយ ដែលប្រាថ្នាបុណ្យហើយបូជា ។

គ្រានោះឯង ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់អនុមោទនា ដោយគាថាទាំងឡាយនេះចំពោះកេណិយជដិលហើយ ក៏ទ្រង់ក្រោកចាកអាសនៈចៀសចេញទៅ ។

(១៣៦) គ្រានោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងអាបណនិគម ដោយគួរដល់ព្រះអធ្យាស្រ័យហើយ ទ្រង់យាងទៅកាន់ចារិកក្រុងកុសិនារា ជាមួយនឹងភិក្ខុសង្ឃជាច្រើន ចំនួនមួយពាន់ពីររយហាសិបរូប ។ ពួកស្តេចមល្លទាំងឡាយនៅក្នុងក្រុងកុសិនារាបានឮដំណឹងថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ព្រមទាំងភិក្ខុសង្ឃដ៏ច្រើន ចំនួនមួយពាន់ពីររយហាសិបរូបយាងមកកាន់ក្រុងកុសិនារា ។ ពួកមល្លក្សត្រទាំងនោះបានធ្វើការប្តេជ្ញាគ្នាថា

យោ ភគវតោ បច្ចុគ្គមនំ ន ករិស្សតិ បញ្ច សតានិ ទណ្ឌោតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន រោជោ មល្លោ អាយស្មតោ អានន្ទស្ស សហាយោ ហោតិ ។ អថខោ ភគវា អនុបុព្វេន ចារិកំ ចរមានោ យេន កុសិនារា តទវសរិ ។ កោសិនារកា មល្លា ភគវតោ បច្ចុគ្គមនំ អកំសុ ។ អថខោ រោជោ មល្លោ ភគវតោ បច្ចុគ្គមនំ ករិត្វា យេនាយស្មា អានន្ទោ តេនុបសង្កមិ ឧប-សង្កមិត្វា អាយស្មន្តំ អានន្ទំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ អដ្ឋាសិ ។ ឯកមន្តំ ឋិតំ ខោ រោជំ មល្លំ អាយស្មា អានន្ទោ ឯតទវោច ឧឡារំ ខោ តេ ឥទំ អាវុសោ រោជ យំ ត្វំ ភគវតោ បច្ចុគ្គមនំ អកាសីតិ ។ នាហំ ភន្តេ អានន្ទ ពហុកតោ ពុទ្ធេ វា ធម្មេ វា សង្ឃេ វា អបិច ញាតីហិ សង្កេតោ កតោ យោ ភគវតោ បច្ចុគ្គមនំ ន ករិស្សតិ បញ្ច សតានិ ទណ្ឌោតិ សោ ខោ អហំ(១) ភន្តេ អានន្ទ ញាតីនំ ទណ្ឌភយា

១ ឱ. ស ខោ អហំ ។

អ្នកណាមិនធ្វើការក្រោកទទួលព្រះមានព្រះភាគ អ្នកនោះត្រូវពិន័យជាទ្រព្យ ៥០០ កហាបណៈ (មិនខាន) ។ ក៏សម័យនោះឯង មល្លក្សត្រឈ្មោះរោជៈជាសំឡាញ់ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ ។ លំដាប់នោះឯង ព្រះមានព្រះភាគកាលត្រាច់ទៅកាន់ចារិកដោយលំដាប់ ក៏បានយាងទៅដល់ក្រុងកុសិនារានោះ ។ ពួកមល្លក្សត្រនៅក្នុងក្រុងកុសិនារាបានធ្វើការក្រោកទទួលព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ លំដាប់នោះឯង រោជមល្លក្សត្រក៏ធ្វើការក្រោកទទួលព្រះដ៏មានព្រះភាគដែរ ហើយចូលទៅរកព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុហើយ ក៏ឈរក្នុងទីសមគួរ ។ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុបាននិយាយពាក្យនេះនឹងរោជមល្លក្សត្រដែលឈរក្នុងទីសមគួរដូច្នេះថា នែរោជៈដ៏មានអាយុ អ្នកបានធ្វើការក្រោកទទួលណា ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ការក្រោកទទួលនេះ ជាការប្រពៃរបស់អ្នកហើយ ។ រោជមល្លក្សត្រនិយាយថា បពិត្រព្រះអានន្ទដ៏ចំរើន ខ្ញុំមិនមែនធ្វើ (សេចក្តីគោរព) ច្រើន ព្រោះព្រះពុទ្ធ ព្រះធម៌ នឹងព្រះសង្ឃទេ ប៉ុន្តែពួកញាតិបានធ្វើការប្តេជ្ញាថា អ្នកណាមិនធ្វើការក្រោកទទួលព្រះមានព្រះភាគ អ្នកនោះនឹងត្រូវពិន័យជាទ្រព្យ ៥០០ កហាបណៈមិនខាន បពិត្រព្រះអានន្ទដ៏ចំរើន ខ្ញុំបានធ្វើការក្រោកទទួលព្រះមានព្រះភាគយ៉ាងនេះ ព្រោះខ្លាច

ឯវំ ភគវតោ បច្ចុគ្គមនំ អកាសិន្តិ ។ អថខោ អាយស្មា អានន្ទោ អនត្តមនោ អហោសិ កថំ ហិ នាម រោជោ មល្លោ ឯវំ វក្ខតីតិ ។ អថខោ អាយស្មា អានន្ទោ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ អាយស្មា អានន្ទោ ភគវន្តំ ឯតទវោច អយំ ភន្តេ រោជោ មល្លោ អភិញ្ញាតោ ញាតមនុស្សោ មហិទ្ធិកោ ខោ បន ឯវរូបានំ ញាតមនុស្សានំ ឥមស្មឹ ធម្មវិនយេ បសាទោ សាធុ ភន្តេ ភគវា តថា ករោតុ យថា រោជោ មល្លោ ឥមស្មឹ ធម្មវិនយេ បសីទេយ្យាតិ ។ ន ខោ តំ អានន្ទ ទុក្ករំ តថាគតេន យថា រោជោ មល្លោ ឥមស្មឹ ធម្មវិនយេ បសីទេយ្យាតិ ។ អថខោ ភគវា រោជំ មល្លំ មេត្តេន ចិត្តេន ផរិត្វា ឧដ្ឋាយាសនា វិហារំ បាវិសិ ។ អថខោ រោជោ មល្លោ ភគវតោ មេត្តេន ចិត្តេន ផុដ្ឋោ សេយ្យថាបិ នាម គាវី តរុណវច្ឆា ឯវមេវ វិហារេន វិហារំ បរិវេណេន បរិវេណំ ឧបសង្កមិត្វា ភិក្ខូ បុច្ឆតិ កហំ

ពិន័យរបស់ពួកញាតិទេ ៗ គ្រានោះឯង ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុមានសេចក្តីអាក់អន់ចិត្តថា ពេជមល្លក្សត្រមិនសមបើនឹងហានិយាយយ៉ាងនេះសោះ ៗ វេលានោះ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ រួចអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ៗ លុះព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុអង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ បានក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ពេជមល្លក្សត្រនេះជាអ្នកល្បីល្បាញ ជាមនុស្សមានគេស្គាល់ (ច្រើន) មានបុទ្ធិច្រើន ពួកមនុស្សដែលមានគេស្គាល់ច្រើនមានសភាពយ៉ាងនេះ រមែងមានសេចក្តីជ្រះថ្លាក្នុងធម្មវិន័យនេះ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គសូមឱកាស ពេជមល្លក្សត្រគប្បីជ្រះថ្លាក្នុងធម្មវិន័យនេះយ៉ាងណា សូមព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ធ្វើយ៉ាងនោះ ៗ ព្រះដ៏មានព្រះភាគមានព្រះបន្ទូលថា នៃអានន្ទ ពេជមល្លក្សត្រគប្បីជ្រះថ្លា ក្នុងធម្មវិន័យនេះដោយហេតុណា ហេតុនោះតថាគតមិនលំបាកធ្វើទេ ៗ ទើបព្រះដ៏មានព្រះភាគមានព្រះទ័យប្រកបដោយមេត្តាផ្សាយទៅកាន់ពេជមល្លក្សត្រ ហើយទ្រង់ក្រោកចាកអាសនៈយាងចូលទៅកាន់វិហារ ៗ ឯពេជមល្លក្សត្រកាលបើព្រះដ៏មានព្រះភាគមានព្រះទ័យមេត្តាផ្សាយមកប៉ះពាល់ហើយ ក៏ចូលទៅគ្រប់វិហារគ្រប់បរិវេណ ដូចជាមេគោមានកូនខ្ចីដូច្នោះឯង ហើយក៏សួរពួកភិក្ខុថា

នុ ខោ ភន្តេ ឯតរហិ សោ ភគវា វិហរតិ អរហំ សម្មា-
សម្ពុទ្ធោ ទស្សនកាមា ហិ មយំ តំ ភគវន្តំ អរហន្តំ
សម្មាសម្ពុទ្ធន្តិ ។ ឯសាវុសោ រោជ វិហារោ សំវុតទ្វារោ
តេន អប្បសទ្ទោ ឧបសង្កមិត្វា អតរមានោ អាលិន្ទំ
បវិសិត្វា ឧក្កាសិត្វា អគ្គលំ អាកោដេហិ វិវរិស្សតិ
តេ ភគវា ទ្វារន្តិ ។ អថ ខោ រោជោ មល្លោ យេន
សោ វិហារោ សំវុតទ្វារោ តេន អប្បសទ្ទោ ឧបសង្ក-
មិត្វា អតរមានោ អាលិន្ទំ បវិសិត្វា ឧក្កាសិត្វា អគ្គលំ
អាកោដេតិ[១] ។ វិវរិ ភគវា ទ្វារំ ។ អថ ខោ រោជោ
មល្លោ វិហារំ បវិសិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ
និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នស្ស ខោ រោជស្ស មល្លស្ស
ភគវា អនុបុព្វិកថំ កថេសិ សេយ្យថីទំ ទានកថំ
សីលកថំ សគ្គកថំ កាមានំ អាទីនវំ ឱការំ សង្កិលេ-
សំ នេក្ខម្មេ អានិសំសំ បកាសេសិ ។ យទា ភគវា
អញ្ញាសិ រោជំ មល្លំ កល្លចិត្តំ មុទុចិត្តំ វិនីវរណចិត្តំ

---

១ ឱ. អាកោដេសិ ។

លោកដ៏ចំរើន ឥឡូវនេះព្រះដ៏មានព្រះភាគជាអរហំសម្មាសម្ពុទ្ធព្រះអង្គគង់ក្នុងទីណា ដ្បិតយើងខ្ញុំចង់ឃើញព្រះដ៏មានព្រះភាគជាអរហំសម្មាសម្ពុទ្ធអង្គនោះ ៗ ពួកភិក្ខុប្រាប់ថា នែអាវុសោរោជៈ(ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់គង់) ក្នុងវិហារដែលគេបិទទ្វារនុ៎ះ ដូច្នោះចូរអ្នកមានសម្លេងតិចចូលទៅជិតកុំរួសរាន់ ចូលទៅកាន់របៀង ក្អកគ្រហែមហើយសឹមគោះសន្ទះទ្វារ ព្រះដ៏មានព្រះភាគនឹងបើកទ្វារឲ្យអ្នក ៗ វេលានោះ រោជមល្លក្សត្រចូលទៅកាន់វិហារដែលគេបិទនោះ ដោយស្ងប់ស្ងាត់សម្លេងសន្សឹមៗដើរចូលទៅកាន់របៀង ក្អកគ្រហែមហើយគោះសន្ទះទ្វារ ៗ ព្រះដ៏មានព្រះភាគក៏ទ្រង់បើកទ្វារឲ្យ ៗ គ្រានោះ រោជមល្លក្សត្រចូលទៅកាន់វិហារថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគហើយអង្គុយនៅក្នុងទីសមគួរ ៗ លុះរោជមល្លក្សត្រអង្គុយនៅក្នុងទីសមគួរហើយ ទើបព្រះមានព្រះភាគទ្រង់សំដែងអនុបុព្វីកថា អនុបុព្វីកថានោះតើដូចម្តេច (ឯអនុបុព្វីកថានោះ) គឺព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ប្រកាសទានកថា សីលកថា សគ្គកថា ទោសរបស់កាមទាំងឡាយដ៏លាមកអាក្រក់នឹងអានិសង្សក្នុងការចេញចាកកាមៗ កាលណាបើព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ជ្រាបថា រោជមល្លក្សត្រមានចិត្តស្រួល មានចិត្តទន់ មានចិត្តប្រាសចាកនីវរណៈ

ឧទគ្គចិត្តំ បសន្នចិត្តំ អថ យា ពុទ្ធានំ សាមុក្កំសិកា ធម្មទេសនា តំ បកាសេសិ ទុក្ខំ សមុទយំ និរោធំ មគ្គំ ។ សេយ្យថាបិ នាម សុទ្ធំ វត្ថំ អបគតកាឡកំ សម្មទេវ រជនំ បដិគ្គណ្ហេយ្យ ឯវមេវ ខោ ជីវកស្ស កោមារភច្ចស្ស តស្មិំយេវ អាសនេ វិរជំ វីតមលំ ធម្មចក្ខុំ ឧទបាទិ យង្កិញ្ចិ សមុទយធម្មំ សព្វន្តំ និរោធធម្មន្តិ ។ អថខោ ជីវកោ កោមារភច្ចោ ទិដ្ឋធម្មោ បត្តធម្មោ វិទិតធម្មោ បរិយោគាឡ្ហធម្មោ តិណ្ណវិចិកិច្ឆោ វិគតកថំកថោ វេសារជ្ជប្បត្តោ អបរប្បច្ចយោ សត្ថុសាសនេ ភគវន្តំ ឯតទវោច សាធុ ភន្តេ អយ្យា មមញ្ញេវ បដិគ្គណ្ហេយ្យុំ ចីវរបិណ្ឌបាតសេនាសនគិលានប្បច្ចយភេសជ្ជបរិក្ខារំ នោ អញ្ញេសន្តិ ។ យេសំ ខោ ភេជ សេវេយ្យក(១) ញាណេន សេវេយ្យក ឧស្សានេន ជម្មោ

---

១ ឱ. សេវេយ្យ ។

មានចិត្តរីករាយ មានចិត្តជ្រះថ្លាហើយ ព្រះអង្គក៏ទ្រង់ប្រកាសធម្មទេសនាដែលព្រះពុទ្ធទាំងឡាយទ្រង់លើកឡើងសំដែងដោយព្រះអង្គឯង គឺ ទុក្ខ ហេតុឲ្យកើតទុក្ខ ធម៌ជាគ្រឿងរំលត់ទុក្ខនឹងសេចក្តីប្រតិបត្តិទៅកាន់ទីរំលត់ទុក្ខក្នុងកាលនោះ ៗ ធម្មតាសំពត់ស្អាតប្រាសចាកមន្ទិលទៅគួរទទួលទឹកជ្រលក់ដោយស្រួលបានយ៉ាងណាមិញ ធម្មចក្ខុ គឺសោតាបត្តិមគ្គដ៏ប្រាសចាកធូលី ប្រាសចាកមន្ទិល កើតឡើងដល់ពេជមល្លក្សត្រលើអាសនៈនោះឯង(ហើយពិចារណាឃើញ)ថា របស់ណាមួយមានសេចក្តីកើតឡើងជាធម្មតារបស់ទាំងអស់នោះមានសេចក្តីរលត់ទៅជាធម្មតា ដូច្នោះឯង ៗ លំដាប់នោះ ពេជមល្លក្សត្របានឃើញធម៌ បានលុះធម៌ បានដឹងធម៌ច្បាស់ឈមចុះមុតមាំក្នុងធម៌ហើយ ឆ្លងផុតចាកសេចក្តីស្ទាក់ស្ទើរ ប្រាសចាកសេចក្តីសង្ស័យ ដល់នូវសេចក្តីក្លៀវក្លា មិនជឿបុគ្គលដទៃក្នុងសាសនានៃព្រះសាស្តា ហើយបានក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គសូមឱកាស លោកម្ចាស់ទាំងឡាយគួរទទួលចីវរ បិណ្ឌបាត សេនាសនៈ នឹងភេសជ្ជបរិក្ខារ គឺថ្នាំជាបច្ច័យដល់មនុស្សមានជម្ងឺ របស់ខ្ញុំព្រះអង្គតែម្យ៉ាង កុំទទួលរបស់ពួកបុគ្គលដទៃ ៗ ព្រះមានព្រះភាគមានព្រះបន្ទូលថា នែពេជៈ ពួកជនណាមួយឃើញធម៌ដោយញាណជាសេក្ខៈ ដោយទស្សនៈជាសេក្ខៈ ដូចជាធម៌ដែលអ្នកបាន

និដ្ឋា សេយ្យថាបិ តយា តេសំបិ ឯវំ ហោតិ អហោ
នូន អយ្យា អម្ហាកញ្ញេវ បដិគ្គណ្ហេយ្យុំ ចីវរបិណ្ឌបាត-
សេនាសនគិលានប្បច្ចយភេសជ្ជបរិក្ខារំ នោ អញ្ញេសន្តិ
តេនហិ រោជ តវ ចេវ បដិគ្គណ្ហិស្សន្តិ អញ្ញេសញ្ចាតិ ។
តេន ខោ បន សមយេន កុសិនារាយំ បណីតានំ
ភត្តានំ ភត្តបដិបាដិ អដ្ឋិតា(១) ហោតិ ។ អថខោ
រោជស្ស មល្លស្ស បដិបាដឹ អលភន្តស្ស ឯតទហោសិ
យន្នូនាហំ ភត្តគ្គំ ឱលោកេយ្យំ យំ ភត្តគ្គេ នាស្ស(២) តំ
បដិយាទេយ្យន្តិ ។ អថខោ រោជោ មល្លោ ភត្តគ្គំ
ឱលោកេន្តោ ទ្វេ នាទ្ទស ឌាកញ្ច បិដ្ឋខាទនីយញ្ច ។
អថខោ រោជោ មល្លោ យេនាយស្មា អានន្ទោ តេនុប-
សង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា អាយស្មន្តំ អានន្ទំ ឯតទវោច
ឥធ មេ ភន្តេ អានន្ទ បដិបាដឹ អលភន្តស្ស ឯតទ-
ហោសិ យន្នូនាហំ ភត្តគ្គំ ឱលោកេយ្យំ យំ ភត្តគ្គេ
នាស្ស តំ បដិយាទេយ្យន្តិ សោ ខោ អហំ ភន្តេ
អានន្ទ ភត្តគ្គំ ឱលោកេន្តោ ទ្វេ នាទ្ទសំ ឌាកញ្ច

---

១ ឱ. អពទ្ធិតា ។ ២ ឱ. នាទ្ទស្សំ ។

ឃើញហើយ ជនទាំងនោះតែងមានគំនិតយ៉ាងនេះថា ឱហ្ន៎ លោកម្ចាស់ទាំងឡាយគប្បីទទួលចីវរ បិណ្ឌបាត សេនាសនៈ និងភេសជ្ជបរិក្ខារជាបច្ច័យដល់អ្នកមានជម្ងឺ របស់យើងទាំងឡាយតែម្យ៉ាង កុំទទួលរបស់ជនទាំងឡាយដទៃឡើយ នៃពេជៈ បើដូច្នោះ ភិក្ខុទាំងឡាយនឹងទទួលរបស់អ្នកខ្លះ របស់ពួកជនឯទៀតខ្លះ ៗ ក៏សម័យនោះឯង ក្នុងក្រុងកុសិនារាពួកជនបានតាក់តែងលំដាប់ភត្តដ៏ឧត្តម ៗ គ្រានោះឯង ពេជមល្លបុត្រកាលមិនបានលំដាប់ភត្ត (ដាក់វេនភត្ត) ក៏មានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នេះថា បើដូច្នោះ គួរតែអញត្រួតមើលរោងភត្ត វត្ថុណាមិនមានក្នុងរោងភត្ត គួរអញតាក់តែងវត្ថុនោះ ៗ កាលពេជមល្លបុត្រត្រួតមើលរោងភត្តមិនបានឃើញវត្ថុពីរយ៉ាង គឺ អន្ទក់ ១ ខាទនីយៈធ្វើដោយម្សៅ ១ ៗ លំដាប់នោះ ពេជមល្លបុត្រចូលទៅរកព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅហើយបាននិយាយពាក្យនេះនឹងព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុថា បពិត្រព្រះអានន្ទដ៏ចំរើន កាលខ្ញុំមិនបានលំដាប់ភត្តក្នុងក្រុងកុសិនារានេះ ក៏មានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នេះថា បើដូច្នោះ គួរតែអាត្មាអញត្រួតមើលរោងភត្ត វត្ថុណាគ្មានក្នុងរោងភត្ត គួរអាត្មាអញតាក់តែងវត្ថុនោះឡើង បពិត្រព្រះអានន្ទដ៏ចំរើន កាលខ្ញុំនោះត្រួតមើលរោងភត្តមិនបានឃើញវត្ថុពីរមុខ គឺអន្ទក់ ១

បិដ្ឋខាទនីយញ្ច សចាហំ ភន្តេ អានន្ទ បដិយាទេយ្យំ ឝាកញ្ច បិដ្ឋខាទនីយញ្ច បដិគ្គណ្ហេយ្យ មេ ភគវាតិ ។ តេនហិ រោជ ភគវន្តំ បដិបុច្ឆិស្សាមីតិ ។ អថខោ អាយស្មា អានន្ទោ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសិ ។ តេនហិ អានន្ទ បដិយាទេតូតិ ។ តេនហិ រោជ បដិយាទេហីតិ ។ អថខោ រោជោ មល្លោ តស្សា រត្តិយា អច្ចយេន បហូតំ ឝាកញ្ច បិដ្ឋខាទនីយញ្ច បដិយាទាបេត្វា ភគវតោ ឧបនាមេសិ បដិគ្គណ្ហាតុ មេ ភន្តេ ភគវា ឝាកញ្ច បិដ្ឋខាទនីយញ្ចាតិ ។ តេនហិ រោជ ភិក្ខូនំ ទេហីតិ ។ ភិក្ខូ កុក្កុច្ចាយន្តា នប្បដិគ្គណ្ហន្តិ ។ បដិគ្គណ្ហថ ភិក្ខវេ បរិភុញ្ជថាតិ ។ អថខោ រោជោ មល្លោ ពុទ្ធប្បមុខំ ភិក្ខុសង្ឃំ បហូតេហិ ឝាកេហិ ច បិដ្ឋខាទនីយេហិ ច សហត្ថា សន្តប្បេត្វា សម្បវារេត្វា ភគវន្តំ ភុត្តាវឹ ឱនីតបត្តបាណឹ

ខាទនីយៈធ្វើដោយម្សៅ១ បពិត្រព្រះអានន្ទដ៏ចំរើន បើខ្ញុំនឹងតាក់តែងអន្លក់ផង ខាទនីយៈធ្វើដោយម្សៅផង តើព្រះមានព្រះភាគនឹងទទួលរបស់ខ្ញុំឬទេ ។ ព្រះអានន្ទតបថា នែរោជៈ បើដូច្នោះ ចាំអាត្មានឹងយកសេចក្ដីក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគសិន ។ ទើបព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុក្រាបបង្គំទូលដំណើរនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់មានបន្ទូលថា នែអានន្ទ បើដូច្នោះ ចូរឲ្យរោជមល្លក្សត្រតាក់តែងចុះ ។ ព្រះអានន្ទដ៏-មានអាយុប្រាប់ថា នែរោជៈ បើដូច្នោះ ចូរអ្នកតាក់តែងចុះ ។ លុះកន្លងរាត្រីនោះទៅ ទើបរោជមល្លក្សត្រឲ្យគេតាក់តែងអន្លក់នឹងខាទនីយៈធ្វើដោយម្សៅដ៏ច្រើន ហើយបង្អោនថ្វាយដល់ព្រះមានព្រះភាគ ដោយពាក្យថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សូមព្រះមានព្រះភាគ ទទួលអន្លក់នឹងខាទនីយៈធ្វើដោយម្សៅរបស់ខ្ញុំព្រះអង្គ ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់មានបន្ទូលថា នែរោជៈ បើដូច្នោះ ចូរអ្នកប្រគេនដល់ភិក្ខុទាំងឡាយចុះ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយមានសេចក្ដីរង្កៀសក៏មិនហ៊ានទទួល (វត្ថុទាំងនោះ) ។ ព្រះអង្គទ្រង់មានបន្ទូលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចូរអ្នកទាំងឡាយទទួលឆាន់ចុះ ។ ទើបរោជមល្លក្សត្រអង្គាសភិក្ខុសង្ឃមានព្រះពុទ្ធជាប្រធាន ឲ្យឆ្អែតស្កប់-ស្កល់ដោយអន្លក់នឹងខាទនីយៈធ្វើពីម្សៅ ដោយដៃខ្លួនឯង លុះព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់សោយស្រេច លែងលូកព្រះហស្តទៅក្នុងបាត្រហើយ

ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នំ ខោ រោជំ មល្លំ ភគវា ធម្មិយា កថាយ សន្ទស្សេត្វា សមាទបេត្វា សមុត្តេជេត្វា សម្បហំសេត្វា ឧដ្ឋាយាសនា បក្កាមិ ។ អថខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ បករណេ ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ សព្ពញ្ច ឌាកំ សព្ពញ្ច បិដ្ឋខាទនីយន្តិ ។

(១៣៧) អថខោ ភគវា កុសិនារាយំ យថាភិរន្តំ វិហរិត្វា យេន អាតុមា តេន ចារិកំ បក្កាមិ មហតា ភិក្ខុសង្ឃេន សទ្ធឹ អឌ្ឍតេលសេហិ ភិក្ខុសតេហិ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ នហាបិតបុព្វោ វុឌ្ឍបព្វជិតោ អាតុមាយំ បដិវសតិ ។ តស្ស ទ្វេ ទារកា ហោន្តិ បញ្ជុកា បដិភាណេយ្យកា ទក្ខា[១] បរិយោទាតសិប្បា សកេ អាចរិយកេ នហាបិតកម្មេ ។ អស្សោសិ ខោ សោ វុឌ្ឍបព្វជិតោ ភគវា កិរ អាតុមំ អាគច្ឆតិ មហតា ភិក្ខុសង្ឃេន សទ្ធឹ អឌ្ឍតេលសេហិ ភិក្ខុសតេហីតិ ។ អថខោ សោ វុឌ្ឍបព្វជិតោ តេ

---

១ ឯត្ថន្តរេ អនេលស្សាតិ កត្ថចិ បោត្ថកេ ទិស្សតិ ។

ក៏អង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះរោជមល្លក្សត្រអង្គុយនៅក្នុងទីសមគួរហើយ ទើបព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ពន្យល់ ឲ្យប្រតិបត្តិតាម ឲ្យអាចហាន ឲ្យរីករាយ ដោយធម្មីកថា ហើយទ្រង់ក្រោកចាកអាសនៈចៀសចេញទៅ ។ ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ទើបព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ធ្វើធម្មីកថា ហើយត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតអន្លក់គ្រប់មុខផង ខាទនីយៈធ្វើពីម្សៅគ្រប់មុខផង ។

(១៣៧) គ្រានោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងក្រុងកុសិនារាតាមគួរដល់ព្រះអធ្យាស្រ័យហើយ ទ្រង់យាងទៅកាន់ចារិកក្រុងអាតុមាជាមួយនឹងភិក្ខុសង្ឃជាច្រើន ចំនួនមួយពាន់ពីររយហាសិបរូប ។ ក៏សម័យនោះឯង ភិក្ខុ[១]មួយរូបធ្លាប់ធ្វើជាងកោរកាត់ បួសឯចាស់នៅអាស្រ័យក្នុងក្រុងអាតុមា ។ ទារក[២]ពីរនាក់របស់ភិក្ខុនោះមានសំឡេងពីរោះប្រកបដោយសេចក្តីពងរីវមិនខ្ជិលច្រអូស សម្រេចសិល្បៈក្នុងវិជ្ជាកោរកាត់ក្នុងសំណាក់អាចារ្យរបស់ខ្លួន ។ ភិក្ខុបួសឯចាស់នោះបានឮដំណឹងថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគព្រមទាំងព្រះភិក្ខុសង្ឃជាច្រើន ចំនួនមួយពាន់ពីររយហា-សិបរូប មកកាន់ក្រុងអាតុមា ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុបួសឯចាស់នោះ

---

១ តាមសារត្ថទីបនីដីកាថា ភិក្ខុនោះឈ្មោះសុភទ្ទ ។ ២ ក្មេងពីរនាក់នេះជាកូនរបស់លោកបានបួសជាសាមណេរ ។

ទារកេ ឯតទវោច ភគវា កិរ តាតា អាតុមំ អាគច្ឆតិ មហតា ភិក្ខុសង្ឃេន សទ្ធឹ អឌ្ឍតេលសេហិ ភិក្ខុសតេហិ គច្ឆថ តុម្ហេ តាតា ខុរភណ្ឌំ អាទាយ នាឡិយាវាបកេន អនុឃរកំ អនុឃរកំ អាហិណ្ឌថ លោណំបិ តេលំបិ តណ្ឌុលំបិ ខាទនីយំបិ សំហរថ(១) ភគវតោ អាគតស្ស យាគុបានំ ករិស្សាមាតិ ។ ឯវំ តាតាតិ ខោ តេ ទារកា តស្ស វុឌ្ឍបព្វជិតស្ស បដិស្សុណិត្វា ខុរភណ្ឌំ អាទាយ នាឡិយាវាបកេន អនុឃរកំ អនុឃរកំ អាហិណ្ឌន្តិ លោណំបិ តេលំបិ តណ្ឌុលំបិ ខាទនីយំបិ សំហរន្តា ។ មនុស្សា តេ ទារកេ មញ្ជុកេ បដិភាណេយ្យកេ បស្សិត្វា យេបិ ន ការាបេតុកាមា តេបិ ការាបេន្តិ ការាបេត្វាបិ ពហុំ ទេន្តិ ។ អថខោ តេ ទារកា ពហុំ លោណំបិ តេលំបិ តណ្ឌុលំបិ ខាទនីយំបិ សំហរឹសុ ។ អថខោ ភគវា អនុបុព្វេន ចារិកំ ចរមានោ យេន អាតុមា តទវសរិ ។ តត្រ សុទំ ភគវា អាតុមាយំ វិហរតិ ភុសាគារេ ។ អថខោ សោ វុឌ្ឍ

---

១ សំហរន្តុ ។

បាននិយាយពាក្យនេះនឹងទារកទាំងឡាយនោះថា នែអ្នកទាំងឡាយ ឮថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគព្រមទាំងព្រះភិក្ខុសង្ឃជាច្រើន ចំនួនមួយ-ពាន់ពីររយហាសិបរូប ស្តេចមកកាន់ក្រុងអាតុមា នែអ្នកទាំងឡាយ ចូរអ្នកទាំងឡាយទៅយកប្រដាប់កាំបិតកោរព្រមទាំងបំពង់ទឹងថង់ ហើយដើរទៅកាន់ផ្ទះជាលំដាប់ ៗ ចូរប្រមូលអម្បិលខ្លះ ប្រេងខ្លះ អង្ករខ្លះ ខាទ-នីយៈខ្លះ យើងនឹងធ្វើទឹកបបរថ្វាយដល់ព្រះមានព្រះភាគ ដែលទ្រង់ពុទ្ធដំណើរដល់មក ។ ទារកទាំងនោះទទួលពាក្យភិក្ខុបួសឯចាស់នោះថា ករុណាលោកឪពុក ហើយក៏កាន់យកប្រដាប់កាំបិតកោរដោយបំពង់ទឹងថង់ដើរទៅកាន់ផ្ទះជាលំដាប់ ៗ ប្រមូលអម្បិលខ្លះ ប្រេងខ្លះ អង្ករខ្លះ ខាទនីយៈខ្លះ ។ មនុស្សទាំងឡាយឃើញទារកទាំងនោះមានសំឡេងពីរោះ ប្រកបដោយសេចក្តីពងវៃ ទុកជាអ្នកណាមិនចង់ឲ្យធ្វើ (កាត់ឬកោរ) អ្នកទាំងនោះក៏ឲ្យធ្វើ លុះឲ្យធ្វើហើយក៏ឲ្យតម្លៃជាច្រើន ។ ឯទារកទាំងនោះប្រមូលអម្បិលខ្លះ ប្រេងខ្លះ អង្ករខ្លះ ខាទនីយៈខ្លះ ជាច្រើន ។ គ្រានោះព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាច់ទៅកាន់ចារិក ដោយលំដាប់ ក៏បានដល់ទៅក្រុងអាតុមា ។ បានឮថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងភូសាគារ[១] ជិតក្រុងអាតុមានោះ ។ លុះកន្លងរាត្រីនោះទៅ ទើបភិក្ខុបួសឯចាស់នោះឲ្យ

---

១ តាមសារត្ថទីបនីដីកាថា មានគំនរបំបើងធំនៅទីនោះ គេបានកាយបំបើងចេញពីខាងក្នុងហើយធ្វើឲ្យសមគួរជាលំនៅរបស់បព្វជិតទាំងឡាយដូចជាសាលា ។

ប្បព្វជិតោ តស្សា រត្តិយា អច្ចយេន ពហុតំ យាគុំ បដិ-
យាទាបេត្វា ភគវតោ ឧបនាមេសិ បដិគ្គណ្ហាតុ មេ
ភន្តេ ភគវា យាគុន្តិ ។ ជានន្តាបិ តថាគតា បុច្ឆន្តិ
ជានន្តាបិ ន បុច្ឆន្តិ កាលំ វិទិត្វា បុច្ឆន្តិ កាលំ វិទិត្វា
ន បុច្ឆន្តិ អត្ថសញ្ហិតំ តថាគតា បុច្ឆន្តិ នោ អនត្ថ-
សញ្ហិតំ អនត្ថសញ្ហិតេ សេតុឃាតោ តថាគតានំ ។ ទ្វី-
ហាការេហិ ពុទ្ធា ភគវន្តោ ភិក្ខូ បដិបុច្ឆន្តិ ធម្មំ វា
ទេសេស្សាម សាវកានំ វា សិក្ខាបទំ បញ្ញាបេស្សា-
មាតិ ។ អថខោ ភគវា តំ វុឌ្ឍបព្វជិតំ ឯតទវោច
កុតាយំ ភិក្ខុ យាគូតិ ។ អថខោ សោ វុឌ្ឍបព្វជិតោ
ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា
អននុច្ឆវិកំ[១] មោឃបុរិស អននុលោមិកំ អប្បដិរូបំ
អស្សាមណកំ អកប្បិយំ អករណីយំ កថំ ហិ នាម
ត្វំ មោឃបុរិស បព្វជិតោ អកប្បិយេ សមាទបេស្សសិ
នេតំ មោឃបុរិស អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។បេ។

---

១ ឱ. អននុច្ឆវិយំ ។

ចាត់ចែងបបរជាច្រើន ហើយបង្អោនថ្វាយចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សូមព្រះដ៏មានព្រះភាគទទួលបបររបស់ខ្ញុំព្រះអង្គ ។ ព្រះតថាគតទាំងឡាយទ្រង់ជ្រាបហើយសួរក៏មាន ទ្រង់ជ្រាបហើយមិនសួរក៏មាន ទ្រង់ជ្រាបកាលគួរហើយសួរក៏មាន ទ្រង់ជ្រាបកាលគួរហើយមិនសួរក៏មាន ព្រះតថាគតទាំងឡាយសួរតែហេតុដែលប្រកបដោយប្រយោជន៍ មិនសួរហេតុដែលមិនប្រកបដោយប្រយោជន៍ឡើយ ព្រោះហេតុមិនប្រកបដោយប្រយោជន៍ព្រះតថាគតទាំងឡាយសម្លាប់បង់ហើយដោយអរិយមគ្គ ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទាំងឡាយទ្រង់សួរពួកភិក្ខុដោយហេតុពីរប្រការ គឺទ្រង់សួរដើម្បីនឹងសំដែងធម៌១ ដើម្បីនឹងបញ្ញត្តសិក្ខាបទដល់សាវកទាំងឡាយ១ ។ គ្រានោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគមានព្រះបន្ទូលនេះនឹងភិក្ខុបួសឯចាស់នោះថា នែភិក្ខុ បបរនេះអ្នកឯងបានមកពីណា ។ ទើបភិក្ខុបួសឯចាស់នោះក្រាបបង្គំទូលដំណើរនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា នែមោឃបុរស អំពើនេះមិនសមគួរ មិនទំនង មិនត្រូវបែប មិនមែនជារបស់សមណៈ មិនគប្បី មិនគួរធ្វើទេ នែមោឃបុរស អ្នកឯងជាអ្នកបួសមិនសមបើនឹងបបួល (គេឲ្យធ្វើ) ក្នុងការមិនគួរសោះ នែមោឃបុរស អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។

វិគរហិត្វា ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ ន ភិក្ខវេ បព្វជិតេន អកប្បិយេ សមាទបេតព្វំ យោ សមាទបេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ន ច ភិក្ខវេ នហាបិតបុព្វេន ខុរភណ្ឌំ បរិហរិតព្វំ យោ បរិហរេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

(១៣៨) អថខោ ភគវា អាតុមាយំ យថាភិរន្តំ វិហរិត្វា យេន សាវត្ថី តេន ចារិកំ បក្កាមិ ។ អថខោ ភគវា អនុបុព្វេន ចារិកំ ចរមានោ យេន សាវត្ថី តទវសរិ ។ តត្រ សុទំ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន សាវត្ថិយំ ពហុំ ផលខាទនីយំ ឧប្បន្នំ ហោតិ ។ អថខោ ភិក្ខូនំ ឯតទហោសិ កិន្នុ ខោ ភគវតា ផលខាទនីយំ អនុញ្ញាតំ កឹ អននុញ្ញាតន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ សព្វំ ផលខាទនីយន្តិ ។

លុះទ្រង់បន្ទោសហើយ ទ្រង់ធ្វើធម្មីកថាហើយទ្រង់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយ (មកហើយទ្រង់មានព្រះបន្ទូល) ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បព្វជិតមិនត្រូវបបួល (គេឲ្យធ្វើ) ក្នុងការមិនគួរទេ បព្វជិតណាបបួល ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុដែលធ្លាប់ធ្វើជាងកោរកាត់ (មកពីដើម) មិនត្រូវរក្សាគ្រឿងប្រដាប់កាំបិតកោរទុកទេ ភិក្ខុណារក្សាទុក ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(១៣៨) គ្រានោះឯង ព្រះមានព្រះភាគគង់ក្នុងក្រុងអាតុមា គួរតាមពុទ្ធអធ្យាស្រ័យហើយ ក៏ទ្រង់យាងទៅកាន់ចារិកក្រុងសាវត្ថី ។ លុះព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាច់ទៅកាន់ចារិក ដោយលំដាប់ បានដល់ទៅក្រុងសាវត្ថីនោះ ។ បានឮថា ព្រះមានព្រះភាគគង់ក្នុងវត្តជេតពនរបស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថីនោះ ។ ក៏សម័យនោះឯង ក្នុងក្រុងសាវត្ថីមានផ្លែឈើជាខាទនីយៈ[១] ច្រើនពោរពាស ។ ទើបភិក្ខុទាំងឡាយមានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នេះថា ផ្លែឈើជាខាទនីយ ដូចម្តេចដែលព្រះមានព្រះភាគទ្រង់អនុញ្ញាត ផ្លែឈើជាខាទនីយៈដូចម្តេច ដែលព្រះមានព្រះភាគមិនបានអនុញ្ញាត ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលដំណើរនុ៎ះចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់អនុញ្ញាតថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតផ្លែឈើជាខាទនីយៈគ្រប់យ៉ាង ។

---

១ ផ្លែឈើដែលត្រូវទំពាឆាន់ ។

[១៣៩] តេន ខោ បន សមយេន សង្ឃិកានិ ពីជានិ បុគ្គលិកាយ ភូមិយា រោបិយន្តិ បុគ្គលិកានិ ពីជានិ សង្ឃិកាយ ភូមិយា រោបិយន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ សង្ឃិកានិ ភិក្ខវេ ពីជានិ បុគ្គលិកាយ ភូមិយា រោបិតានិ ភាគំ ទត្វា បរិភុញ្ជិតព្វានិ បុគ្គលិកានិ ពីជានិ សង្ឃិកាយ ភូមិយា រោបិតានិ ភាគំ ទត្វា បរិភុញ្ជិតព្វានីតិ ។

[១៤០] តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូនំ កិស្មិញ្ចិ កិស្មិញ្ចិ ឋានេ កុក្កុច្ចំ ឧប្បជ្ជតិ កិន្នុ ខោ ភគវតា អនុញ្ញាតំ កឹ អននុញ្ញាតន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ យំ ភិក្ខវេ មយា ឥទំ ន កប្បតីតិ អប្បដិក្ខិត្តំ តញ្ចេ អកប្បិយំ អនុលោមេតិ កប្បិយំ បដិពាហតិ តំ វោ ន កប្បតិ យំ ភិក្ខវេ

ភេសជ្ជក្ខន្ធកៈ ពាក្យពោលអំពីមនុស្សដាំពូជឈើរបស់សង្ឃ (ក្នុងដី) របស់បុគ្គល

(១៣៩) ក៏សម័យនោះឯង មនុស្សទាំងឡាយដាំពូជឈើទាំងឡាយជារបស់សង្ឃក្នុងដីជារបស់បុគ្គល ដាំពូជឈើទាំងឡាយជារបស់បុគ្គលក្នុងដីជារបស់សង្ឃ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលដំណើរនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់មានព្រះបន្ទូលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ (បើ) ពូជឈើទាំងឡាយជារបស់សង្ឃដែលដាំក្នុងដីជារបស់បុគ្គល ត្រូវភិក្ខុឲ្យចំណែក[1] (ដល់ម្ចាស់ដីខ្លះ) ហើយសឹមបរិភោគ (បើ) ពូជឈើទាំងឡាយជារបស់បុគ្គលដែលដាំក្នុងដីជារបស់សង្ឃ ត្រូវភិក្ខុឲ្យចំណែក (ដល់ម្ចាស់ដីខ្លះ) ហើយសឹមបរិភោគ ។

(១៤០) ក៏សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយកើតសេចក្ដីរង្កៀសក្នុងកន្លែងជាអន្លើៗថា របស់អ្វីហ្ន៎ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគអនុញ្ញាត របស់អ្វីដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគមិនបានអនុញ្ញាត ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលដំណើរនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ របស់ណាដែលតថាគតមិនបានហាមទុកថា របស់នេះមិនគួរទេ បើរបស់នោះអនុលោមចូលរបស់មិនគួរ ឃាត់របស់គួរ របស់នោះមិនគួរដល់អ្នកទាំងឡាយឡើយ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ របស់ណាដែល

---

១ អដ្ឋកថា ថា ត្រូវចែកជា ១០ ភាគ ហើយត្រូវយក ១ ភាគដែលជាភាគទី ១០ ឲ្យដល់ម្ចាស់ដី សល់ក្រៅពីនោះ ៩ ភាគត្រូវបានម្ចាស់ពូជ ។ រឿងចែកយ៉ាងនេះ ជាបោរាណកចារិត្តក្នុងជម្ពូទ្វីប ។

មយា ឥទំ ច កប្បតីតិ អប្បដិក្ខិត្តំ តញ្ចេ កប្បិយំ អនុលោមេតិ អកប្បិយំ បដិពាហតិ តំ វោ កប្បតិ យំ ភិក្ខវេ មយា ឥទំ កប្បតីតិ អននុញ្ញាតំ តញ្ចេ អកប្បិយំ អនុលោមេតិ កប្បិយំ បដិពាហតិ តំ វោ ន កប្បតិ យំ ភិក្ខវេ មយា ឥទំ កប្បតីតិ អននុញ្ញាតំ តញ្ចេ កប្បិយំ អនុលោមេតិ អកប្បិយំ បដិពាហតិ តំ វោ កប្បតីតិ ។

(១៤១) អថខោ ភិក្ខូនំ ឯតទហោសិ កប្បតិ នុ ខោ យាវកាលិកេន យាមកាលិកំ ន នុ ខោ កប្បតិ កប្បតិ នុ ខោ យាវកាលិកេន សត្តាហកាលិកំ ន នុ ខោ កប្បតិ កប្បតិ នុ ខោ យាវកាលិកេន យាវជីវិកំ ន នុ ខោ កប្បតិ កប្បតិ នុ ខោ យាមកាលិកេន សត្តាហកាលិកំ ន នុ ខោ កប្បតិ កប្បតិ នុ ខោ យាមកាលិកេន យាវជីវិកំ ន នុ ខោ កប្បតិ កប្បតិ នុ ខោ សត្តាហកាលិកេន យាវជីវិកំ ន នុ ខោ កប្បតីតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ យាវកាលិកេន ភិក្ខវេ យាមកាលិកំ

តថាគតមិនបានហាមទុកថា របស់នេះមិនគួរ បើរបស់នោះអនុលោមចូលរបស់គួរ ឃាត់របស់មិនគួរ របស់នោះគួរដល់អ្នកទាំងឡាយ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ របស់ណាដែលតថាគតមិនអនុញ្ញាតទុកថា របស់នេះគួរ បើរបស់នោះអនុលោមចូលរបស់មិនគួរ ឃាត់របស់គួរ របស់នោះមិនគួរដល់អ្នកទាំងឡាយឡើយ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ របស់ណាដែលតថាគតមិនបានអនុញ្ញាតទុកថា របស់នេះគួរ បើរបស់នោះអនុលោមចូលរបស់គួរ ឃាត់របស់មិនគួរ របស់នោះគួរដល់អ្នកទាំងឡាយ ។

(១៤១) គ្រានោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយមានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នេះថា វត្ថុជាយាមកាលិក (ដែលច្រឡំ) ដោយវត្ថុជាយាវកាលិក គួរឬមិនគួរទេ វត្ថុជាសត្តាហកាលិក (ច្រឡំ) ដោយវត្ថុជាយាវកាលិក គួរឬមិនគួរទេ វត្ថុជាយាវជីវិក (ច្រឡំ) ដោយវត្ថុជាយាវកាលិក គួរឬមិនគួរទេ វត្ថុជាសត្តាហ-កាលិក (ច្រឡំ) ដោយវត្ថុជាយាមកាលិក គួរឬមិនគួរទេ វត្ថុជាយាវជីវិក (ច្រឡំ) ដោយវត្ថុជាយាមកាលិក គួរឬមិនគួរទេ វត្ថុជាយាវជីវិក (ច្រឡំ) ដោយវត្ថុជាសត្តាហកាលិក គួរឬមិនគួរទេ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលដំណើរនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ វត្ថុជាយាមកាលិក (ច្រឡំ) ដោយវត្ថុជាយាវកាលិក

តទហុប្បដិគ្គហិតំ កាលេ កប្បតិ វិកាលេ ន កប្បតិ យាវកាលិកេន ភិក្ខវេ សត្តាហកាលិកំ តទហុប្បដិគ្គហិតំ កាលេ កប្បតិ វិកាលេ ន កប្បតិ យាវកាលិកេន ភិក្ខវេ យាវជីវិកំ តទហុប្បដិគ្គហិតំ កាលេ កប្បតិ វិកាលេ ន កប្បតិ យាមកាលិកេន ភិក្ខវេ សត្តាហកាលិកំ តទហុប្បដិគ្គហិតំ យាមេ កប្បតិ យាមាតិក្កន្តេ ន កប្បតិ យាមកាលិកេន ភិក្ខវេ យាវជីវិកំ តទហុប្បដិគ្គហិតំ យាមេ កប្បតិ យាមាតិក្កន្តេ ន កប្បតិ សត្តាហកាលិកេន ភិក្ខវេ យាវជីវិកំ តទហុប្បដិគ្គហិតំ សត្តាហំ កប្បតិ សត្តាហាតិក្កន្តេ ន កប្បតីតិ ។

ភេសជ្ជក្ខន្ធកំ និដ្ឋិតំ ឆដ្ឋំ ។

ឥមម្ហិ ខន្ធកេ វត្ថូ ឯកសតំ ឆវត្ថុ ។

ភេសជ្ជក្ខន្ធកៈ ពាក្យពោលអំពីកាលិកមានយាមកាលិកជាដើម

ដែលភិក្ខុទទួលកន្លងថ្ងៃនោះ គួរបានតែក្នុងកាល មិនគួរក្នុងវិកាលទេ ម្នាល ភិក្ខុទាំងឡាយ វត្ថុជាសត្តាហកាលិក (ប្រឡំ) ដោយវត្ថុជាយាវកាលិក ដែលភិក្ខុទទួលកន្លងថ្ងៃនោះ គួរបានតែក្នុងកាល មិនគួរក្នុងវិកាលទេ ម្នាល ភិក្ខុទាំងឡាយ វត្ថុជាយាវជីវិក (ប្រឡំ) ដោយវត្ថុជាយាវកាលិក ដែលភិក្ខុទទួលកន្លងថ្ងៃនោះ គួរបានតែក្នុងកាល មិនគួរក្នុងវិកាលទេ ម្នាល ភិក្ខុទាំងឡាយ វត្ថុជាសត្តាហកាលិក (ប្រឡំ) ដោយវត្ថុជាយាមកាលិក ដែលភិក្ខុទទួលកន្លងថ្ងៃនោះ គួរបានតែក្នុងយាម កន្លងយាមទៅហើយ មិនគួរទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ វត្ថុជាយាវជីវិក (ប្រឡំ) ដោយវត្ថុជា យាមកាលិក ដែលភិក្ខុទទួលកន្លងថ្ងៃនោះ គួរបានតែក្នុងយាម កន្លងយាម ទៅហើយមិនគួរទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ វត្ថុជាយាវជីវិក (ប្រឡំ) ដោយវត្ថុជាសត្តាហកាលិក ដែលភិក្ខុទទួលកន្លងថ្ងៃនោះ គួរអស់ ៧ ថ្ងៃ ហួស ៧ ថ្ងៃទៅហើយមិនគួរទេ ។

ចប់ ភេសជ្ជក្ខន្ធកៈ ទី ៦ ។

ក្នុងខន្ធកៈនេះមាន ១០៦ រឿង ។

តស្សុទ្ទានំ

[១៦៤] សារទិកេ វិកាលេបិ
វសំ មូលេ បិដ្ឋេហិ ច
កសាវេហិ បណ្ណំ ផលំ
ជតុ លោណំ ច ឆក្កណំ(១)
ចុណ្ណំ ចាលិនី មំសញ្ច
អញ្ជនំ ឧបបិសនំ
អញ្ជនី ឧច្ចាបារុត្តា
សលាកា សលាកោឋនី
ថវិកំ វទ្ធកំ(២) សុត្តំ
មុទ្ធនិតេលនត្ថុ ច
នត្ថុករណី ធូមញ្ច

១ ឱ. ជតុលោណកំ ឆកណំ ច ។ ២ ឱ. ពទ្ធកំ ។

ឧទ្ទាននៃភេសជ្ជក្ខន្ធកៈនោះគឺ

(១៤២) រឿងភិក្ខុកើតអាពាធក្នុងសរទកាល ព្រះសម្ពុទ្ធទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុឆាន់ភេសជ្ជ បានក្នុងកាលក្តី ខុសកាលក្តី ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតខ្លាញ់ពរ ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតមើមឈើ ១ រឿងភិក្ខុត្រូវការដោយថ្នាំដែលកិនជាម្សៅ ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតថ្នាំទឹកចត់ ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតថ្នាំស្លឹកឈើ ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតថ្នាំផ្លែឈើ ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតថ្នាំជ័រឈើ ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតអំបិល ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតអាចម៍គោទាំងថ្នាំលំអិត ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតគ្រឿងរែងថ្នាំលំអិត ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតសាច់ឆៅនឹងឈាមស្រស់ ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតថ្នាំបន្តក់ភ្នែកនឹងគ្រឿងលំអិតសម្រាប់លាប ១ រឿងភិក្ខុប្រើក្លាក់ថ្នាំផ្សេងៗ ១ រឿងក្លាក់ថ្នាំគ្មានគម្រប ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតចង្កឹសក្លាក់ថ្នាំ ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតស្រោមបង្កឹស ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតថង់ក្លាក់ ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតខ្សែយោគនឹងខ្សែសម្រាប់ចង ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតប្រេងសម្រាប់លាបក្បាល ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតការនត្ថុ ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតបំពង់សម្រាប់នត្ថុ ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុដក់ផ្សែង ១

ភេសជ្ជក្ខន្ធកេ ឧទ្ទានគាថា

នេត្តញ្ចាបិធនត្ថវិ[១]

តេលបាកេសុ មជ្ជញ្ច

អតិក្ខិត្តំ អព្ភញ្ជនំ

តុម្ពំ សេទំ សម្ភារញ្ច

មហាភង្គោទកំ តថា

ទកកោដ្ឋំ លោហិតញ្ច

វិសាណំ បាទព្ភញ្ជនំ

គណ្ឌំ សត្ថំ កសាវញ្ច

តិលកក្កកពឡិកំ

ចោលំ សាសបកុដ្ឋញ្ច

ធូមសក្ខរិកាយ ច

---

១ ឱ. នេត្តញ្ចាបិធានំថវិ ។

រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតខ្សៀរ ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតថង់ខ្សៀរ ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតការស្ងោប្រេង ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុដាក់គ្រឿងស្រវឹងទៅក្នុងប្រេងស្ងោ ១ រឿងទ្រង់ហាមមិនឲ្យភិក្ខុឆាន់ប្រេងដែលដាក់គ្រឿងស្រវឹងច្រើនពេក ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុអធិដ្ឋានថ្នាំលាប ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតតុម្ពសម្រាប់ដាក់ប្រេង ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតការឆ្អុង ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតការឆ្អុងដោយគ្រឿងសម្ភារៈ ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតការឆ្អុងធំ ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតទឹកដែលស្ងោរដោយស្លឹកឈើមែកឈើ ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតបន្ទប់ទឹក ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យដប់យកឈាម នឹងអនុញ្ញាតស្នែងសម្រាប់ដប់ឈាម ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតថ្នាំសម្រាប់លាបជើង នឹងអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុតាក់តែងទឹកស្រវឹង (សម្រាប់លាបជើងឲ្យស្រួល) ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតសត្ថកម្ម ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតទឹកបត់ ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតម្សៅល្ង ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតដុំសត្តុ ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតសំពត់សម្រាប់រុំដម្បៅ ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុលាងដម្បៅ ដោយម្សៅគ្រាប់ស្ពៃ ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យធ្វើការចំហុយ ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាត ឲ្យបង្អាត់ដម្បៅ

វណោ តេលំ វិកាសាយំ(១)

វិកដញ្ច បដិគ្គហំ

គូថំ ករោន្តោ លោឡី ច

ឆារំ មុត្តហរីដកី

គន្ធា វិរេចនញ្ចេវ

អច្ឆាកញ្ជំ កដាកដំ

បដិច្ឆាទនី បព្ភារ

អារាមី សត្តាហេន ច

គុឡំ មុគ្គំ សុវីរញ្ច(២)

សាមបាកា បុនាបចេ

បុនានុញ្ញាសិ ទុព្ភិក្ខេ

ផលញ្ច តិលខាទនី

---

១ ឱ. វិកាសិកំ ។ ២ ឱ. សោវីរញ្ច ។

ដោយទឹកអម្ពិល ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតប្រេងសម្រាប់លាប
ដម្បៅ ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាត សំពត់សម្រាប់រុំប្រេង ១
រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតថ្នាំមហាវិកដ ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតការ
ទទួលប្រគេន ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យផឹកគូថ ១ រឿងទ្រង់
អនុញ្ញាតអាចបំណាស់ ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតទឹកក្បួង ១
រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតសម្រ៉ាំទឹកមូត្រ ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាត
ការលាបដោយគ្រឿងក្រអូប១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតថ្នាំបញ្ចុះ១
រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតទឹកអង្ករថ្លា ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតទឹក
សណ្តែកបាយស្ងោរ ១ រឿងអនុញ្ញាតទុជារសសាច់ ១ រឿង
ព្រះបិលិន្ទវច្ឆត្ថេរឲ្យគេជម្រះញកភ្នំនិងអនុញ្ញាតអារាមិកជន១
រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុឈឺទុកភេសជ្ជៈឆាន់អស់ ៧ ថ្ងៃ ១
រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុឆាន់ស្ករអំពៅ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាត
ឲ្យភិក្ខុឆាន់សណ្តែកបាយ ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតថ្នាំលោណ-
សោចិរកៈ១ រឿងទ្រង់ហាមមិនឲ្យភិក្ខុឆាន់វត្ថុជាសាមបក្ក ១
រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុចំអិនថែមទៀត ១ រឿងត្រឡប់ទ្រង់
អនុញ្ញាតអន្តោវុត្ថ អន្តោបក្ក និងសាមបក្ក វិញក្នុងកាលអត់
បាយ ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតផ្លែឈើជាខាទនីយៈនិងអនុញ្ញាត

ភេសជ្ជក្ខន្ធកេ ខន្ធកគាថា

បុរេភត្តំ កាយឌាហោ

និព្វត្តញ្ច ភគន្ទលំ

វត្ថិកម្មញ្ច សុប្យី ច

មនុស្សមំសមេវ ច

ហត្ថិអស្សា សុនខោ ច

អហិ សីហព្យគ្ឃទីបិកំ

អច្ឆតរច្ឆមំសញ្ច

បដិចាទិ ច យាគុ ច

តរុណំ អញ្ញត្រ គុឡំ

សុនីធាវសថាគារំ

គង្គា កោដិសច្ចកថា

លុជាខាទនីយៈ១ រឿងបុរេភត្ត១ រឿងក្តៅក្រហាយក្នុងកាយ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុឆាន់ផ្លែឈើដែលគ្មានពូជ ១ រឿងភិក្ខុមានអាពាធឫសដូងបាទ ១ រឿងទ្រង់ហាមមិនឲ្យភិក្ខុធ្វើវត្ថិកម្មនឹងសត្ថកម្ម ១ រឿងសុប្បិយាឧបាសិកា ១ រឿងទ្រង់ហាមមិនឲ្យភិក្ខុឆាន់សាច់មនុស្ស១ រឿងទ្រង់ហាមមិនឲ្យភិក្ខុឆាន់សាច់សេះ ១ រឿងទ្រង់ហាមមិនឲ្យភិក្ខុឆាន់សាច់ឆ្កែ ១ រឿងទ្រង់ហាមមិនឲ្យភិក្ខុឆាន់សាច់ពស់ ១ រឿងទ្រង់ហាមមិនឲ្យភិក្ខុឆាន់សាច់សីហៈ ១ រឿងទ្រង់ហាមមិនឲ្យភិក្ខុឆាន់សាច់ខ្លាធំ ១ រឿងទ្រង់ហាមមិនឲ្យភិក្ខុឆាន់សាច់ខ្លាដម្បង ១ រឿងទ្រង់ហាមមិនឲ្យភិក្ខុឆាន់សាច់ខ្លាឃ្មុំ១ រឿងទ្រង់ហាមមិនឲ្យភិក្ខុឆាន់សាច់ឆ្កែព្រៃ១ រឿងលំដាប់ភត្ត(វេន)១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតបបរ១ រឿងមហាមាត្យមានសេចក្តីជ្រះថ្លាថ្មី១ រឿងភិក្ខុដែលគេនិមន្តក្នុងទីដទៃហើយមិនត្រូវឆាន់បបរអ្នកដទៃ ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតស្ករអំពៅដល់ភិក្ខុមានជម្ងឺ ១ រឿងមហា-មាត្យឈ្មោះសុនីធ១ រឿងព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់គង់នៅក្នុងផ្ទះសំណាក់ធ្វើពីឥដ្ឋ១ រឿងស្ទឹងគង្គា ១ រឿងព្រះដ៏មានព្រះភាគគង់នៅក្នុងកោដិគ្រាមហើយទ្រង់សំដែងចតុរារិយសច្ច ១

អម្ពបាលី ច លិច្ឆវី

ឧទ្ទិស្ស កតំ សុភិក្ខំ

បុនរេវ បដិក្ខិបិ

មេឃោ យសោ(១) មេណ្ឌកោ ច

គោរសំ បាថេយ្យកេន ច

កេណី អម្ពោ ជម្ពុ ចោច

មោចមធុមុទ្ទិកសាលុកំ

ផារុសកឌាកបិដ្ឋំ

អាតុមាយំ នហាបិតោ

សាវត្ថិយំ ផលំ ពីជំ

តិស្មឹ ឋានេ ច កាលិកាតិ(២) ។

---

១ ឱ. យសោជោ ។ ២ ឱ, កាលិកោតិ ។

រឿងស្រីផ្កាមាសឈ្មោះអម្ពបាលីនឹងស្តេចលិច្ឆវី ១ រឿងសាច់ដែលគេធ្វើចំពោះភិក្ខុ ១ រឿងក្រុងវេសាលីសម្បូណ៌បាយ ១ រឿងទ្រង់ត្រឡប់ហាមមិនឲ្យឆាន់វត្ថុដែលជាអន្តោវុត្ថអន្តោបក្កនឹងសាមបក្ក ១ រឿងមហាមេឃ ១ រឿងព្រះថេរៈឈ្មោះយសមានដម្បី ១ រឿងមេណ្ឌកគហបតិនឹងរឿងទ្រង់អនុញ្ញាតគោរសប្រាំ ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុស្វែងរកស្បៀងបាន ១ រឿងកេណិយជដិលនឹងរឿងទ្រង់អនុញ្ញាតទឹកបានផ្លែស្វាយ ទឹកបានផ្លែព្រីង ទឹកបានផ្លែចេកមានគ្រាប់ ទឹកបានផ្លែចេកឥតគ្រាប់ ទឹកបានផ្លែស្រគំ ទឹកបានផ្លែចន្ទន៍ ទឹកបានក្រអៅឈូក ទឹកបានផ្លែមាក់ប្រាង ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតអន្លក់នឹងខាទនីយៈ ធ្វើដោយម្សៅ ១ រឿងភិក្ខុធ្លាប់ជាជាងកោរកាត់ នៅក្នុងក្រុងអាតុមា ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតផ្លែឈើជាខាទនីយៈ ក្នុងក្រុងសាវត្ថី ១ រឿងពូជឈើជារបស់សង្ឃគេដាំក្នុងទីដីជារបស់បុគ្គល ១ រឿងភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យក្នុងទីដោយអន្លើ ៗ ១ រឿងកាលិកលាយគ្នា ១ ។

សង្ខិកាចង្អុលប្រាប់មាតិកា

លេខទំព័រ

វស្សូបនាយិកក្ខន្ធកៈ . . . ១

ការនៅចាំវស្សាព្រះដ៏មានព្រះភាគមិនទាន់បានបញ្ញត្ត . . . "

និទានឆព្វគ្គិយភិក្ខុ . . . ៣

ការចូលវស្សា . . . ៥

កិរិយាធ្វើនូវការត្រឡប់មកវិញក្នុងរវាង ៧ ថ្ងៃ . . . ៧

អន្តរាយទាំងឡាយកើតឡើងដល់ពួកភិក្ខុដែលនៅចាំវស្សា . . . ៣៧

អន្តរាយទាំងឡាយមានដល់ពួកភិក្ខុដែលចូលវស្សា . . . ៤១

ការបំបែកសង្ឃកើតឡើងដល់ពួកភិក្ខុដែលចូលវស្សា . . . ៤៣

និទានភិក្ខុ ១ រូបមានសេចក្តីប្រាថ្នាដើម្បីចូលវស្សាក្នុងលំនៅរបស់គង្វាលគោ . . . ៤៨

ពួកភិក្ខុចូលវស្សាក្នុងទីវាលជាដើម . . . ៤៩

សង្ឃប្តេជ្ញាគ្នាថា ភិក្ខុមិនត្រូវបំបួសកុលបុត្តក្នុងកណ្តាលវស្សា . . . ៥១

និទានឧបនន្ទសក្យបុត្ត . . . ៥២

ការនៅចាំវស្សាក្នុងអាវាសទាំងឡាយពីរ . . . ៥៣

ត្រូវអាបត្តិទុក្កដព្រោះទទួលពាក្យប្តេជ្ញា . . . ៥៥

ឧទ្ទាននៃវស្សូបនាយិកក្ខន្ធក . . . ៦៣

បវារណាក្ខន្ធកៈ . . . ៦៦

និទានភិក្ខុច្រើនរូបជាមិត្រទើបនឹងបានជួបគ្នាថ្មី . . . "

មូគវត្ត (វត្តរបស់មនុស្សគ) ជាតិត្ថិយសមាទាន . . . ៦៧

តេវាចិកាបវារណា . . . ៧៥

បវារណាពីរយ៉ាង (ចាតុទ្ទសិកាបវារណា ១ បណ្ណរសិកាបវារណា ១) . . . ៧៧

ការឲ្យនូវបវារណានៃភិក្ខុឈឺ . . . ៧៩

អន្តរាយទាំងឡាយកើតឡើងក្នុងពេលនៃបវារណាកម្ម . . . ៨២

	លេខទំព័រ
គណបុគ្គលបវារណានឹងគេភិចិកាបវារណា..........................	៨៥
ភិក្ខុ ៣ រូបបវារណាដល់គ្នានឹងគ្នា..........................	៨៧
ភិក្ខុ ២ រូបបវារណាដល់គ្នានឹងគ្នា..........................	៨៩
និទានភិក្ខុ ១ រូបត្រូវអាបត្តិក្នុងថ្ងៃបវារណា..........................	៩១
ការបវារណានៃភិក្ខុអ្នកមិនមានសភាគាបត្តិ..........................	៩៣
និទានអាវាសិកភិក្ខុ និយាយពីភិក្ខុអ្នកបវារណាមិនត្រូវអាបត្តិមាន ១៥ យ៉ាង....	៩៥
ពួកភិក្ខុជាពួកតែសំគាល់ថាព្រមព្រៀងគ្នាមាន ១៥ យ៉ាង..........................	១០១
ពួកភិក្ខុមានសេចក្តីរង្កៀសមាន ១៥ យ៉ាង..........................	១០៣
ពួកភិក្ខុមានបំណងនឹងបំបែកសង្ឃមាន ១៥ យ៉ាង..........................	១០៥
ថ្ងៃរបស់អាវាសិកភិក្ខុនឹងអាគន្តុកភិក្ខុផ្សេងគ្នា..........................	១០៧
ការបវារណារបស់ពួកភិក្ខុដែលមានសេចក្តីសង្ស័យជាដើម..........................	១០៩
ការបវារណារបស់ពួកភិក្ខុដែលមានសភាសស្មើគ្នាជាដើម..........................	១១៣
ភិក្ខុមិនត្រូវទៅក្នុងថ្ងៃបវារណានោះ..........................	១១៥
កាលភិក្ខុនីបរិសុទ្ធអង្គុយហើយ ភិក្ខុមិនត្រូវបវារណា..........................	១១៩
រឿងអាវាស ១ ក្នុងកោសលជនបទកើតសត្វរភ័យក្នុងថ្ងៃបវារណានោះ......	១២០
ការបវារណាជាតេភិចិកាបវារណាជាដើម..........................	១២១
និទានឆព្វគ្គិយភិក្ខុត្រូវអាបត្តិហើយបវារណា..........................	១២៥
បវារណាដែលភិក្ខុបានឃាត់នឹងបវារណាដែលភិក្ខុមិនបានឃាត់..........................	១២៧
ការឃាត់នូវបវារណាចំពោះភិក្ខុផងគ្នា..........................	១២៩
សេចក្តីយល់ផ្សេង ៗ គ្នាក្នុងការត្រូវអាបត្តិ..........................	១៣៥
ពួកភិក្ខុអ្នកធ្វើការប្រកួតប្រកាន់ជាដើម..........................	១៣៩
ការធ្វើនូវបវារណាសង្គហនៃភិក្ខុអ្នកព្រមព្រៀងគ្នាជាដើម..........................	១៤៥
ការធ្វើនូវបវារណាសង្គហ..........................	១៤៩
ឧទ្ទាននៃបវារណាក្ខន្ធក..........................	១៥០

លេខទំព័រ

ចម្មក្ខន្ធកៈ ១៥៣

និទានកូនសេដ្ឋីម្នាក់ឈ្មោះសោណាកោឡិវិសគោត្ត. . . . . "
និទានព្រះសាគតត្ថេរ. ១៥៥
និទានព្រះសោណត្ថេរ. ១៥៩
វីណាសរគុណកថា. ១៦៧
ការបញ្ញត្តិស្បែកជើងជាឯកបដ្បិយ. ១៧៥
ស្បែកជើង ៤ ជាន់ឡើងទៅដែលគេពាក់ហើយដោះប្រគេន (ស្បែកជើងចាស់). . . ១៧៩
ភិក្ខុមិនត្រូវពាក់ស្បែកជើងខាងក្នុងវត្ត. ១៨១
និទានភិក្ខុមានរោគដំបៅលេចនៅបាទជើង. ១៨២
ភិក្ខុមិនត្រូវពាក់ទ្រនាប់ជើងឈើ. ១៨៥
ភិក្ខុមិនត្រូវពាក់ទ្រនាប់ជើងស្លឹកត្នោត. ១៨៧
(ពួកភិក្ខុក្នុងក្រុងភទ្ទិយ) ពាក់ទ្រនាប់ជើងមានបការផ្សេង ៗ. ១៨៩
សេចក្ដីបញ្ញត្តិនូវទ្រនាប់ជើងជាអកប្បិយ. ១៩១
និទានឆព្វគ្គិយភិក្ខុចាប់ស្នែងមេគោជាដើម. ១៩២
ភិក្ខុមិនត្រូវចាប់មេគោ. ១៩៣
និទានឆព្វគ្គិយភិក្ខុទៅដោយយានដែលទឹមដោយគោញី. ១៩៤
ការទ្រង់អនុញ្ញាតនូវគ្រែស្នែង. ១៩៥
ឧច្ចាសយនមហាសយនកថា. ១៩៧
ភិក្ខុមិនត្រូវប្រើប្រាស់ស្បែកសត្វដ៏ធំ. ១៩៩
និទានភិក្ខុបាប. ២០០
ភិក្ខុមិនត្រូវពាក់ស្បែកជើងចូលទៅកាន់ស្រុក. ២០៣
និទានព្រះសោណត្ថេរ. ២០៤
ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ប្រទានពរ ៥ យ៉ាងដល់ព្រះសោណត្ថេរ. ២១៤
ទ្រង់ទ្រាយនៃមជ្ឈិមបទេស. ២១៥
ឧទ្ទាននៃចម្មក្ខន្ធក. ២១៦

	លេខទំព័រ
ភេសជ្ជក្ខន្ធកៈ	២២១
និទានភិក្ខុកើតអាពាធ (ប្រមាត់)........................	”
ពោលអំពីភេសជ្ជទាំង ៥........................	២២៣
ពោលអំពីភេសជ្ជមានខ្លាញ់ជាដើម........................	២២៥
ពោលអំពីភេសជ្ជមានទឹកចត់ជាដើម........................	២២៧
ពោលអំពីភេសជ្ជមានជ័រជាដើម........................	២២៩
ពោលអំពីភេសជ្ជមានគ្រឿងលំអិតជាដើម........................	២៣១
ពោលអំពីការទ្រង់អនុញ្ញាតភេសជ្ជមានថ្នាំបន្តក់ភ្នែកជាដើម...........	២៣៣
ពោលអំពីការទ្រង់អនុញ្ញាតនូវចង្កឹះភ្នាក់........................	២៣៥
និទានបិលិន្ទវច្ឆត្ថេរដ៏មានអាយុកើតជម្ងឺក្តៅក្បាល........................	២៣៦
ពោលអំពីការទ្រង់អនុញ្ញាតភេសជ្ជមានប្រេងលាបក្បាលជាដើម...........	២៣៧
និទានបិលិន្ទវច្ឆត្ថេរ........................	២៣៩
និទានភិក្ខុ ១ រូបមានអាពាធកើតពក........................	២៤២
ថ្នាំមហាវិកដ ៤ យ៉ាង........................	២៤៣
ពោលអំពីភិក្ខុមានអាពាធផ្សេង ៗ........................	២៤៥
និទានព្រះបិលិន្ទវច្ឆត្ថេរ និយាយអំពីការទ្រង់អនុញ្ញាតនូវអារាមិកជន........	២៤៧
និទានព្រះបិលិន្ទវច្ឆត្ថេរ និយាយអំពីកម្រងផ្កាជាវិការនៃមាស...........	២៤៩
និទានព្រះបិលិន្ទវច្ឆត្ថេរ និយាយអំពីភេសជ្ជ ៥ យ៉ាង........................	២៥៣
និទានព្រះកង្ខារេវតត្ថេរ ពោលអំពីស្ករអំពៅ........................	២៥៥
ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់អាពាធកើតអំពីខ្យល់ក្នុងព្រះឧទរ........................	២៥៧
ភោជនដែលភិក្ខុទុកនឹងចំអិនខាងក្នុងអកប្បិយកុដិនឹងចំអិនដោយខ្លួនឯង......	២៥៩
និទានព្រាហ្មណ៍ ១ រូប........................	២៦៣
និទានឧបនន្ទសក្យបុត្ត........................	២៦៧
ព្រះសារីបុត្តមានអាពាធក្តៅរោលរាលក្នុងកាយ........................	២៦៨
ការទ្រង់អនុញ្ញាតផ្លែឈើដែលគ្មានពូជជាដើម........................	២៧១

	លេខទំព័រ
សត្ថកម្ម (ការកាត់ឬវះ) វត្ថិកម្ម (ការបង្ហូរ)................	២៧៣
(ភិក្ខុត្រូវការដោយ) សាច់ដែលមានឱជារស................	២៧៥
និទានសុប្បិយាឧបាសិកា................	២៧៧
ពោលអំពីសាច់ដែលមិនគួរ................	២៧៩
និទានព្រាហ្មណ៍ ១ រូប................	២៨៥
ពោលអំពីអានិសង្សបបរមាន ១០ យ៉ាង................	២៨៧
និទានមហាមាត្យ (ម្នាក់) ជាអ្នកមានសេចក្តីជ្រះថ្លាថ្មី (មិនទាន់មុតមាំ)......	២៨៩
សេចក្តីរង្កៀសរបស់មហាមាត្យអ្នកមានសេចក្តីជ្រះថ្លាថ្មី................	២៩១
និទានបុរសឈ្មោះវេលដ្ឋកច្ចាន និយាយអំពីការប្រែគេនស្ករអំពៅ........	២៩៤
ធម្មចក្ខុ គឺសោតាបត្តិមគ្គរបស់បុរសឈ្មោះវេលដ្ឋកច្ចាន................	២៩៩
និទានពួកភិក្ខុរង្កៀសមិនហ៊ានឆាន់ស្ករអំពៅ................	៣០០
ពោលអំពីការទ្រង់ទទួលនូវរោងសំណាក់................	៣០១
ទោស ៥ ប្រការនៃបុគ្គលទ្រុស្តសីលឬវិបត្តិចាកសីល................	៣០៣
អានិសង្ស ៥ ប្រការនៃបុគ្គលមានសីលឬបរិបូណ៌ដោយសីល................	៣០៥
និទានមហាមាត្យឈ្មោះសុនធនឹងវស្សការ................	៣០៧
អនុមោទនាគាថា................	៣១១
ចតុរារយសច្ចទេសនាកថា................	៣១៣
និទាននាងអម្ពបាលីជាស្រីផ្កាមាស................	៣១៥
និទានស្តេចលិច្ឆវីក្នុងក្រុងវេសាលី................	៣១៧
និទានសីហសេនាបតិ ពោលអំពីអកិរិយវាទ................	៣២១
និទានសីហសេនាបតិ ពោលអំពីវាទមានអកិរិយវាទជាដើម................	៣២៥
និទានសីហសេនាបតិ ការសំដែងនូវភាវៈនៃខ្លួនជាឧបាសក................	៣៣១
និទានសីហសេនាបតិ ពោលអំពីសាច់ដែលគេធ្វើចំពោះ (ខ្លួន)........	៣៣៥
ភិក្ខុកាលដឹងថាសាច់ដែលគេធ្វើចំពោះ (ខ្លួន) មិនត្រូវបរិភោគ........	៣៣៧
និទានពួកមនុស្សអ្នកជនបទ និយាយអំពីការសន្មតិកប្បិយភូមិ........	៣៣៩

លេខទំព័រ

កល្យាណភូមិ ៤ យ៉ាង និទានមេណ្ឌកគហបតិ. ៣២៣

និទានមេណ្ឌកគហបតិ អានុភាពនៃជនមានមេណ្ឌកគហបតិជាដើម. ៣២៥

និទានមេណ្ឌកគហបតិ ពុទ្ធគុណកថា. ៩២៩

និទានមេណ្ឌកគហបតិ អនុបុព្វិកថា. ៣៥១

និទានមេណ្ឌកគហបតិ ការសំដែងនូវការនៃខ្លួនជាឧបាសក ៣៥៣

ធម្មបទ គឺសោតាបត្តិមគ្គនៃមេណ្ឌកគហបតិ. ៣៥៤

និទានមេណ្ឌកគហបតិ ការអង្គាសនៃមេណ្ឌកគហបតិ (នោះ). ៣៥៦

ការទ្រង់អនុញ្ញាតនូវការស្វែងរកស្បៀង. ៣៥៩

និទានភេសជ្ជៈ ៥ ... និទានកេណិយជដិល. ៣៦១

និទានមល្លក្សត្រទាំងឡាយនៅក្នុងក្រុងកុសិនារា. ៣៦៦

និទានមល្លក្សត្រឈ្មោះរោជ ការធ្វើនូវការក្រោកទទួលព្រះដ៏មានព្រះភាគ. ៣៦៧

និទានមល្លក្សត្រឈ្មោះរោជ អនុបុព្វិកថា. ៣៦៩

និទានរោជមល្លក្សត្រ. ៣៧១

និទានភិក្ខុបួសឯចាស់. ៣៧៣

ពោលអំពីមនុស្សដាំពូជឈើរបស់សង្ឃ (ក្នុងដី) របស់បុគ្គល. ៣៧៧

ពោលអំពីកាលិកមានយាមកាលិកជាដើម. ៣៧៩

ឧទ្ទាននៃភេសជ្ជក្ខន្ធក. ៣៨០

សៀវភៅនេះ ត្រូវបានបោះពុម្ពឡើងវិញ ដោយប្រាក់អំណោយនៃ
អ្នកខាងក្រោមនេះ ៖

Printing costs were met through the gift of

Wat. Sotoshu Syutokuin Temple The Rev. Zendo Matsunaga
363 Okitsuhoncho, Shimizu-shi, Shizuoka-ken 424-02 Japan

この本は次の方によって復刻されました。

宗教法人 曹洞宗 宗徳院 松永然道
〒424-02 静岡県清水市興津本町363
☎0543-69-2244

ព្រះត្រៃបិដក ភាគទី ១១០ " អភិធម្មបិដក "
ការផ្សាយរបស់ពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ, ភ្នំពេញ
ការបោះពុម្ពជាថ្មីឡើងវិញ របស់សមាគមជំនួយដល់ការបោះពុម្ពព្រះត្រៃបិដកឡើងវិញ
បោះពុម្ព ថ្ងៃទី ១០ កក្កដា ឆ្នាំ ១៩៩៤
សហប្រតិបត្តិការរៀបរៀង និងបោះពុម្ពនៅប្រទេសជប៉ុន

TRIPITAKA VOL. 7 (of 110 volumes total)
"VINAYA PITAKA"
Published by the Buddhist Institute, Phnom Penh
Reproduced with the kind cooperation of the
TRIPITAKA PUBLISHING COMMITTEE
First edition December 8, 1994
Printed in Japan by Hirosaki Sogo Printing Ltd.

トリピタカ（南伝大蔵経）全110巻・第７巻ヴィナヤピタカ（律部）

発　　行：プノンペン仏教研究所
復刻救援：カンボジア版トリピタカ（南伝大蔵経）復刻救援委員会
発　　行：1994年12月８日

印刷・製本／弘前相互印刷株式会社
製作にあたり弘前相互印刷株式会社の多大な協力を得ました。

ពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ

INSTITUT BOUDDHIQUE